

Ngọc Cốt Tân

Ảnh Trăng Sáng Thay Thế

CỦA
NAM CHÍNH
CẶN BÃ

Mục lục

<u>Chương 1: Xuyên Vào</u>	
<u>Chương 2: Nam Chính Xuất Hiện</u>	
<u>Chương 3: Ngày Đầu Tiên Đi Làm</u>	
<u>Chương 4: Tặng Hoa</u>	
<u>Chương 5: Bù Đắp</u>	
<u>Chương 6: Thử Vai</u>	
<u>Chương 7: Vượt Qua Kỳ Thử Vai</u>	
<u>Chương 8: Say Rượu</u>	
<u>Chương 9: Bị Thương</u>	
<u>Chương 10: Chơi Gameshow</u>	
<u>Chương 11: Công Kích</u>	
<u>Chương 12: Giải Quyết</u>	
<u>Chương 13: Êm Đẹp</u>	
<u>Chương 14: Lấy Lòng</u>	
<u>Chương 15: Diễn Xuất</u>	
<u>Chương 16: Khu Bình Luận Bùng Nổ</u>	
<u>Chương 17: Cưỡng Hôn</u>	
<u>Chương 18: Động Lòng</u>	
<u>Chương 19: Chiếm Tiện Nghi</u>	
<u>Chương 20: Bị Úc Hiếp</u>	
<u>Chương 21: Chấm Dứt Hợp Đồng</u>	
<u>Chương 22: Nữ Chính Trở Về</u>	
<u>Chương 23: Anh Động Lòng</u>	
<u>Chương 24: Người Đại Diện</u>	
<u>Chương 25: Gây Khó Dễ</u>	
<u>Chương 26: Khiêu Khích</u>	
<u>Chương 27: Sợ Hải Nam Chính</u>	
<u>Chương 28: Tiệc Nuôi</u>	
<u>Chương 29: Cấn Chết Anh!!</u>	
<u>Chương 30: “Buông Tay Em, Anh Không Đành Lòng...”</u>	
<u>Chương 31: “Sau Đây Cô Đừng Xuất Hiện Ở Đây Nữa...”</u>	
<u>Chương 32: Đơn Thuần Chỉ Là Sự Chiếm Hữu</u>	
<u>Chương 33: Thu Xếp Ổn Thoả</u>	
<u>Chương 34: Thử Lòng</u>	
<u>Chương 35: Cố Tình Gây Sự</u>	
<u>Chương 36: Ôn Thử Mật Tích</u>	
<u>Chương 37: Buông Tay</u>	
<u>Chương 38: Tâm Tình Không Tốt</u>	
<u>Chương 39: Đêm Giao Thừa</u>	
<u>Chương 40: Âm Thầm Theo Dõi</u>	
<u>Chương 41: Bạn Trai Cũ</u>	
<u>Chương 42: Lễ Khai Máy</u>	
<u>Chương 43: Thăm Luân Xuất Hiện</u>	

Chương 44: Gặp Nguy Hiêm
Chương 45: Bị Quấy Rối
Chương 46: Bị Bắt Cóc
Chương 47: Giám Sát
Chương 48: Có Nhớ Anh Không ???
Chương 49: Anh Sẽ Bảo Vệ Em
Chương 50: Lấy Lòng
Chương 51: Bà Nội Thẩm
Chương 52: Ở Lại Trang Viên
Chương 53: Thời Tr ần Gặp Nạn
Chương 54: Anh Sẽ Chờ
Chương 55: Lấy Lòng Bà Ngoại
Chương 56: Đi ền Manh Ra Tay
Chương 57: Cốt Truyện Thay Đổi
Chương 58: Kế Hoạch Thất Bại
Chương 59: Sinh Mệnh Kết Thúc
Chương 60: Sống Lại
Chương 61: Chạm Mặt
Chương 62: Mong Em Một Đời Bình An
Chương 63: Đừng Ai Động Vào Cô Ấy
Chương 64: Bà Nội Thẩm Đến Tìm
Chương 65: Diễn Trò
Chương 66: Chúng Ta Kết Hôn Nhé!?
Chương 67: Thẩm Luân Gặp Nạn
Chương 68: Em Đi Đi
Chương 69: Chấp Nhận Buông Tay
Chương 70: Tình Yêu Vĩnh Cửu
Chương 71: Phiên Ngoại 1: Bình Dấm Chua Thẩm Luân
Chương 72: Phiên Ngoại 2: Em Yêu Anh
Chương 73: Phiên Ngoại 3: Thời Tr ần

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Vào

Edit: Tiểu Mân Thâu

"Tĩnh Tĩnh à, Tiểu Thẩm sắp đến chưa, cháu mau ra ngoài cửa nhìn xem, bà làm toàn những món nó thích ăn, tay nghề của bà cháu là người rõ nhất mà, về sau bà sẽ truyền chúng lại cho cháu, cháu có thể nấu cho Tiểu Thẩm ăn."

Bà ngoại thúc giục Kiều Tĩnh ra ngoài cửa nhìn xem, trên nét mặt già nua của bà tràn đầy sự vui sướng.

Kiều Tĩnh muốn nói lại thôi, không muốn làm bà mất hứng, đành mang giày vào, đứng ngoài cửa chờ Thẩm Luân.

Cô không phải là nguyên thân Kiều Tĩnh, mà cô là một Kiều Tĩnh ở một thế giới khác. Buổi sáng hôm nay, sau khi thức dậy, cô liền phát hiện mình đã xuyên vào một quyển truyện ngôn tình tên là "Bá đạo tổng tài truy thê", lại trở thành nhân vật nữ phụ độc ác.

Nữ phụ độc ác này lại cùng tên với cô, bởi vì có đôi mắt cùng khí chất giống với nữ chính, cho nên được nam chính dùng làm thể thân nuôi dưỡng ở bên người, sau khi nữ chính về nước, Kiều Tĩnh chịu sự đau khổ khi bị vứt bỏ.

Có thể nói, nhân vật của Kiều Tĩnh ở trong quyển truyện này chỉ có hai tác dụng: Thứ nhất, cô chính là công cụ để nam chính trả thù nữ chính Ôn Thư, còn thứ hai, khi nguyên thân biết mình đã yêu nam chính, biết bản thân chỉ là người thế thân, nguyên thân bắt đầu điên cuồng trả thù Ôn Thư,

nhưng lại bị nữ chính phóng sát, trở thành chất xúc tác cho tình cảm của nam nữ chính.

Sau khi Kiêu Tịnh ý thức được đi đầu đó, dựa theo bản năng muốn tìm cách thoát thân.

Hiện tại, cô còn là thành viên của nhóm nhạc nữ SJ trực thuộc công ty Hoa Quốc, phía sau lưng, lại được Thẩm Luân bao nuôi. Thậm chí, nguyên thân ở trong thế giới này chỉ có duy nhất một người thân chính là bà ngoại, sau khi biết cô đã có bạn trai, bà không ngại đường xá xa xôi đi đến Đệ Đô, muốn xem mặt cháu rể tương lai.

Kiêu Tịnh biết rõ mọi tình tiết trong truyện, căn bản Thẩm Luân sẽ không đến đây gặp mặt bà của cô, đối với Thẩm Luân cô chỉ là một thế thân của nữ chính Ôn Thư, làm sao hắn có thể quan tâm cuộc sống của cô cũng như người nhà của cô?

Thực sự rất giận nguyên thân đã bị lừa dối mà chẳng hay biết gì, cho nên đã phẫn khởi đem tin tức này nói với bà ngoại của mình.

Từ sau khi Kiêu Tịnh xuyên vào đây, việc thứ nhất cô muốn làm chính là nói rõ chân tướng cho bà ngoại biết, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, trong đầu liền xuất hiện một giọng nói máy móc cảnh cáo cô.

[Cảnh báo nguy hiểm, cảnh cáo linh hồn không được tự tiện gạt bỏ những suy nghĩ của chủ thể. Xin vui lòng làm theo đúng kịch bản trong truyện.]

Thời điểm cảnh báo phát ra, cơ thể của Kiêu Tịnh mềm nhũn, không thể cử động.

Hệ thống này đưa Kiêu Tịnh vào trong mộng, cô sửng sốt một lúc, đoán rằng bản thân mình không chỉ xuyên vào truyện, mà còn có hệ thống nữa sao?

[Cô là linh hồn thay thế ở trong thế giới này, ý thức có thể tồn tại chỉ vì bù đắp khuyết điểm, xin hãy tự giác làm theo kịch bản, hoàn thành nhiệm

vụ, hệ thống sẽ đền đáp xứng đáng. Xin hết.]

Một tiếng đinh vang lên.

" Cái gì đền đáp xứng đáng? Vì sao lại chọn tôi???"

Cho dù cô có gào thét như thế nào, hệ thống cũng không còn thông báo gì nữa.

Trải qua sự việc này, Kiều Trăn đã hiểu rõ, hệ thống chỉ xuất hiện khi cô không làm đúng như trong cốt truyện mà thôi.

Nói cách khác, trước mắt Kiều Trăn có nhiệm vụ là hoàn thành kịch bản này, làm chất xúc tác để sau này nam nữ chính trở về với nhau, chỉ cần bọn họ ở cùng nhau, cô mới được giải thoát.

Trong lòng Kiều Tịnh thần tính toán, không phải chỉ là dựa theo kịch bản thôi sao, cô vẫn có được trí nhớ của nguyên thân, cho nên cũng biết rõ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, về phương diện này không cần lo lắng.

Tuy rằng kết cục của nguyên thân không tốt lắm, bị nữ chính phóng sát, bị nghiện ma túy, bệnh chết trong bệnh viện.

Điều Kiều Tịnh quan tâm nhất chính là, nếu dựa theo kịch bản, khi nguyên thân chết đi, có phải cô sẽ được quay về thế giới của mình không?

Trở về cũng sẽ chết, Kiều Tịnh từng hỏi qua vấn đề này, nhưng hệ thống không trả lời. Cô cảm nhận sâu sắc mình đã bước vào một cái hố lớn, vì không muốn bị phải chết, chỉ có thể sống tạm ở nơi đây, yêu quý sinh mệnh, cô chỉ còn cách kiên trì đi một bước tính một bước.

Đợi gần mười phút, bóng dáng Thẩm Luân không hề xuất hiện.

Căn nhà mà Kiều Tịnh đang ở là một căn nhà hai phòng, do nam chính Thẩm Luân cấp cho cô, khó trách nguyên thân lại hiểu lầm như vậy.

Thái độ thì mập mờ, còn đối xử tốt với cô như vậy, hơn nữa đối với một người có xuất thân từ gia đình đơn chiếc, từ nhỏ đã thiếu tình yêu

thương như nguyên thân mà nói, không thể nghi ngờ gì Thẩm Luân chính là bạch mã hoàn tử, là người đàn ông từ trên trời phái xuống cứu vớt cuộc đời cô.

Được hấn quan tâm như vậy, có cô gái nhỏ nào mà không hiểu lầm? Nhưng trong lòng anh ta vẫn còn cất giấu một bạch nguyệt quang* khác, quả thực đúng là trâu người!

(* Bạch nguyệt quang: Bạch nguyệt quang (ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết 《Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng》 của Trương Ái Linh.) Nguồn: HNC.

Căn nhà nằm trong một khu dân cư xa hoa, muốn ra vào phải có giấy chứng nhận, bảo mật rất cao, cho nên rất nhiều minh tinh nổi tiếng sống ở đây, cũng không sợ bị đám chó săn chụp lén.

Kiêu Tịnh ngồi ở bậc thềm trước cửa, lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của Thẩm Luân.

Kiêu Tịnh nghĩ vẫn nên gọi một cuộc điện thoại xác nhận, cho dù không đến, cũng phải báo với cô một tiếng, còn hơn để cô chờ đợi như vậy. Điện thoại vừa thông, trái tim Kiêu Tịnh cũng bắt đầu khẩn trương.

Trong trí nhớ của nguyên thân, Thẩm Luân là kẻ trăn mặc ít nói, tuy rằng bao nuôi cô, là kim chủ sau lưng cô, nhưng chưa bao giờ chạm vào cô, bởi vì anh ta xem thường, chỉ có tình yêu kiên định đối với Ôn Thư.

Kỳ thực Kiêu Tịnh cảm thấy Thẩm Luân rõ ràng là kẻ si tình, nhưng lại trâu chọc nguyên thân, loại hành vi này rõ ràng là đang đùa giỡn tình cảm. Nguyên thân quá ngu ngốc, lại yêu một người cặn bã như Thẩm Luân.

Anh ta cùng nữ chính là ngược luyến tình thâm*, còn muốn lôi kéo người khác chết chung.

(*Ngược luyến tình thâm: càng ngược càng yêu.)

Đúng là n ữ nào úp vun n ẩy, trong lòng Ki ều Tịnh cố đè nén, cảm thấy cả nội tâm hay b ềngoài, bọn họ cũng không phải là loại người tốt đẹp gì.

Dương nhiên, bởi vì Ki ều Tịnh đang nghĩ theo cách xem ti ền như rác, trước kia cô cũng thường đọc tiểu thuyết, đa phần luôn ưu ái nữ chính, cảm thấy ngược nữ phụ rất thích. Khi bị đặt vào hoàn cảnh của người khác, cô thật cảm thấy đáng buồn thay cho nữ phụ, quả thực cô đã mất hết can đảm, trời cũng đã tối r ồi!

Ki ều Tịnh suy nghĩ, mặc dù tương lai khá bi thảm, cô cũng phải giữ lấy một phần tâm tình lạc quan, bằng không mỗi ngày cứ như vậy quả là sống không bằng chết.

" Tút.... tut....."

Vài tiếng tín hiệu vang lên, điện thoại li ền bị đối phương tắt máy. Hẳn là đang họp, hoặc là có việc bận.

Ki ều Tịnh nhìn đ ồng hồ, đã sắp 7 giờ tối. Ngày hôm qua đã hẹn nhau r ồi, vô cơ lại lỡ hẹn, nếu đây là nguyên thân, chỉ sợ sẽ cảm thấy thất vọng.

Nhưng Ki ều Tịnh thì không, ngược lại cô còn cảm thấy may mắn, ước gì cả đời này Thẩm Luân đừng xuất hiện trước mặt cô nữa.

Ki ều Tịnh quay trở vào nhà, bà ngoại đang bưng thức ăn đi ra, thấy chỉ có một mình cô, li ền hỏi: " Tịnh Tịnh, Tiểu Thẩm đâu?"

" À, anh ấy vừa gọi điện thoại cho cháu, có một vị khách đột xuất muốn gặp anh ấy, bà à, chúng ta cứ ăn trước đi."

Ki ều Trăn thân thiết nắm tay bà ngoại đi đến phòng ăn, kéo ghế ra, mời bà ngoại ng ồi xuống ăn cơm. Cô chủ động c ầm chén xới cơm, " Bà à, l ần này bà đến Ma Đô, ở lại vài hôm r ồi hãy trở về"

(Ma đô: Thành phố Thượng Hải.)

Bà ngoại cười hi hi từ nói: " Không được, cháu còn có sự nghiệp, bà không thể làm vướn bận, nếu bị người khác chụp được, bị tung lên mạng, thì lại không hay, sẽ ảnh hưởng đến cháu."

Trong lòng Ki ầu Tịnh có chút khó chịu, chỉ có một người thân duy nhất là bà ngoại, chỉ tiếc kết cục của nguyên thân cũng không tốt lắm, nếu sau này cô chết đi, chắc chắn bà ngoại sẽ rất khổ sở.

" Bà chỉ hy vọng, trước khi rời khỏi đây, có thể nhìn thấy Tiểu Thẩm một lần, muốn nhìn xem nó là dạng người như thế nào, bằng không bà cũng không an tâm giao cháu cho nó."

" Bà à, thực ra cháu...." Đột nhiên cô lại im miệng.

Bà ngoại đứng lên đi vào phòng bếp mút canh, sau thời gian ngắn ngủi bị bất động, cô ý thức được xem chút nữa mình đã lỡ lời, muốn nói cho bà ngoại biết mọi chuyện: Thẩm Luân không phải là bạn trai của cô, những lời trước kia chỉ là do cô nói lung tung!

Thực sự nguyên thân chỉ là một người thế thân. Theo như trong cốt truyện, nguyên thân sẽ khuyên bà ngoại về quê, Ki ầu Tịnh nghĩ đến việc này, nhiều lắm bà ngoại sẽ cảm thấy tiếc nuối, đã vất công đi đến đây, ngay cả người còn chưa được gặp.

Nhưng Ki ầu Tịnh không có khả năng bắt ép Thẩm Luân đi đến đây, cô cũng không hy vọng gặp mặt anh ta, nhưng cô muốn bà ngoại ở đây vài hôm, để có thể dẫn bà đi tham quan khắp nơi.

Bỗng nhiên cô lại cảm thấy rất quen thuộc với hoàn cảnh này, mất đi người thân rồi mới hối tiếc, chỉ còn biết sống trong sự hối hận và tiếc nuối, cho nên phải đối xử chân thành với người thân của mình là việc quan trọng nhất.

" Bà à, đã nói rồi mà, lần này bà phải ở lại đây vài hôm, nếu không cháu sẽ không đồng ý để bà đi đâu." Giọng nói của Ki ầu Tịnh có chút ngây thơ, lại mang theo vài phần kiên quyết.

Bà ngoại mỉm cười, nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương: " Được rồi, đầu nghe theo cháu. Thực sự càng lớn cháu càng biết làm nũng."

Kiêu Tịnh gấp thức ăn cho bà ngoại: " Ăn nhiều một chút, ăn cơm xong cháu dẫn bà đi dạo. Bà ngoại, cảnh đêm ở Ma Đô đẹp lắm, khẳng định không giống như cảnh đêm ở quê chúng ta."

Cô cười rộ lên, đôi mắt cong cong như một vầng trăng khuyết, bà ngoại cảm thấy cô không giống với trước kia, ánh mắt đa tình quyến rũ người khác.

Bà ngoại có chút vui mừng, ban đầu bà còn lo lắng Kiều Tịnh ở bên ngoài một mình sẽ gặp chuyện không hay, lo lắng cô bị người khác khi dễ, nhưng sau khi đến Đế Đô, mới biết được cô sống trong một căn nhà lớn tráng lệ như vậy, còn được làm minh tinh, lại có một người bạn trai yêu thương cô, bà ngoại cũng cảm thấy yên tâm.

Sau khi ăn cơm xong, Kiều Tịnh vào phòng bếp rửa chén, điện thoại lại reo lên.

Cô tháo bao tay cao su ra, cầm điện thoại lên, ánh mắt liền thay đổi. Là Thẩm Luân gọi đến, cô suy nghĩ, ấn nút nghe. Đặt điện thoại bên tai, cách màn hình điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói nam tính trầm thấp vang lên: " Có chuyện gì? Vừa rồi đang bận họp. Nếu em còn chưa ăn cơm tối, anh bảo người đến đón em."

Ngữ khí của Thẩm Luân nhàn nhạt, nhìn thì có vẻ quan tâm, nhưng lại rất vô tình. Kiều Trần quay đầu nhìn về phía phòng khách, bà ngoại đang ngồi xem tivi, trong mắt cô hiện lên sự xem thường, nhẹ giọng nói: " Không cần, anh cứ làm việc đi."

Nguyên thân chưa bao giờ báo cho Thẩm Luân biết, bà ngoại cô đã đến Ma Đô, sau này Thẩm Luân biết được, lại nổi trận lôi đình.

Ý tứ đó, đại khái là vì chỉ trích cô: Rõ ràng cô chỉ là một kẻ thế thân, còn dám ép buộc anh ta gặp mặt trưởng bối, cô muốn một bước lên trời sao?

Kiêu Tịnh cũng không muốn một bước lên trời, càng không muốn để Thẩm Luân gặp bà ngoại, dù sao trong cốt truyện bọn họ cũng không gặp mặt nhau, cho nên cô không lo sẽ bị hệ thống trừng phạt, cô cam chịu, không đồng nghĩa muốn nhìn thấy bà ngoại của mình đau lòng.

" Vậy được rồi, cúp đây."

Một lời nói vội vàng, đầu dây bên kia không chút lưu luyến liền cúp máy. Kiêu Tịnh thờ ơ nhếch môi.

Cô chỉ là kẻ thế thân, không cần cần phải đặt tình cảm vào, thời khắc máu chốt còn có thể lợi dụng, ép buộc nữ chính bạch nguyệt quang của Thẩm Luân đối diện với tình cảm của anh ta.

Anh ta tính kế thâm sâu, muốn làm ngư ông đắc lợi. Kiêu Trần bất giác xuyên vào đây, bắt đầu từ thời khắc này, cô đã tự giác hiểu rõ mình chỉ là kẻ thế thân.

Dọn dẹp xong, Kiêu Tịnh đi tắm rửa, tóc được sấy khô rối loạn ở trên vai, ăn mặc tùy ý không bận tâm, nhưng thực thoải mái khi mặc quần short cùng áo phông, đội mũ lưỡi trai đeo kính râm, liền dẫn bà ngoại ra khỏi nhà.

Khuôn mặt Kiêu Tịnh nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, sở hữu một đôi mắt sáng ngời, từ nhỏ đã mang ba phần hương sắc, tuy rằng cô xuất thân từ một thị trấn nhỏ ở phía Nam, gia cảnh cũng không tốt, ngay cả giọng hát cùng vũ đạo cũng không vững chắc, cho nên luôn là thành viên xếp gần chót bảng của nhóm SJ, nhưng cô có giá trị nhan sắc khá cao, luôn tham gia những chương trình hơi hướng thanh xuân, hấp dẫn một lượng fan khá lớn, có độ nổi tiếng cao, cũng là khuôn mặt đại diện cho nhóm SJ.

Bất quá, nguyên thân trước kia luôn chú trọng đến phát triển sự nghiệp, nhưng sau này, nguyên thân chỉ ý vào mối quan hệ với Thẩm Luân, đã rời khỏi nhóm để hoạt động đơn độc, vừa hoạt động song song hai lĩnh vực âm nhạc và phim ảnh, còn ký hợp đồng với công ty Hoa Quốc trở thành minh tinh lưu lượng, sau đó cô càng trở nên tự tin kiêu ngạo, không biết cách

giao tiếp, cao ngạo tự đại, không biết rõ vị trí của mình. Còn bị người khác dụ dỗ vào con đường nghiện ngập, từ đó sự nghiệp diễn viên bị phá huỷ.

-----//-----

* Editor: Làm trước một chương đặt gạch thôi!!! Chưa có lịch up cụ thể đâu, nhưng an tâm sẽ không drop truyện.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 2: Nam Chính Xuất Hiện

Edit: Tiểu Mạn Thầ

Một tuần sau, Kiều Tịnh đích thân tiễn bà ngoại đến ga xe lửa để bà trở về quê. Suốt thời gian qua, Thẩm Luân chẳng hề liên lạc với cô, không biết có phải đã nghe thấy đi đâu gì hay không, cho nên anh cố tình trốn tránh.

Kiều Tịnh cảm thấy may mắn vì anh đã không xuất hiện, bằng không để bà ngoại phát hiện ra điểm bất thường, lại khiến bà càng thêm lo lắng.

Cô luôn hy vọng người bà lương thiện này của mình đừng gặp chuyện buồn phiền lo âu. Nhìn đoàn xe lửa đã đi thật xa, cô có chút buồn bã quay trở về xe.

Cô suy nghĩ đến việc chờ sau khi đi hết cốt truyện cô sẽ dọn ra khỏi căn nhà cũ, sau đó sẽ mua một căn nhà mới của riêng mình, đưa bà ngoại lên sống cùng mình.

Nói tóm lại, nguyên thân này còn mấy năm nữa sẽ phải đi lãnh hợp còm, giữ tiền nhồi trong thẻ cũng vô dụng, sống chẳng thể tiêu xài, chết cũng chẳng thể đem theo, chỉ bằng tìm cách sử dụng chúng vào việc có ích.

Hệ thống cảnh báo này, chỉ xuất hiện cảnh cáo khi cô làm ra những hành động sai lầm, ngoài ra không nói chuyện dư thừa.

Kiều Tịnh từng tìm nó nói chuyện phiếm, nhưng không thu hoạch được gì.

Lòng người dễ thay đổi lại lạnh lùng, mà Kiều Tịnh chỉ đóng vai một nữ phụ độc ác, còn không được phép thay đổi cốt truyện, như vậy chẳng khác nào là đang tìm đường chết?

Thứ nhất nguyên thân là người không có tiền, thứ hai là không có địa vị, bất quá chỉ là nhân vật làm nền cho Thẩm Luân và nữ chính. Mà điểm mấu chốt chính là, cô càng không có quan hệ gì với hệ thống này.

Sau khi trở về nhà, Kiều Tịnh cũng chẳng màng dùng bữa tối, liền lên giường nghỉ ngơi. Ngày mai, kỳ nghỉ ngắn hạn của cô đã kết thúc, đến lúc phải quay về công ty báo danh, mỗi ngày đều phải bận rộn.

Giữa đêm, Kiều Tịnh chợt thức giấc. Bởi vì đột nhiên có một người đàn ông say rượu đột bổ nhào lên người cô, mặc dù cách một tấm chăn vẫn ôm lấy cả cơ thể cô, còn cọ nhẹ trên mặt cô, mùi rượu nồng nặc, còn không ngừng nói lảm bảm: " Là em sao, em đã quay về, quay về rồi."

Giọng nói của người đàn ông trầm khàn, mang theo vài phần buồn bã.

Thử nghĩ xem, đêm hôm bị người khác tập kích, có ai mà không phản ứng theo bản năng?

Kiều Tịnh giờ tay tát người đó một cái. Đột nhiên, cô lại nhận được tín hiệu cảnh báo từ hệ thống. Vốn dĩ nguyên thân yêu thích Thẩm Luân như vậy, đừng nói đến việc ra tay đánh anh ta còn không dám, lúc nào nguyên thân cũng chỉ nghĩ cách làm sao có thể làm nũng trong lòng của anh ta để xin sự thương yêu.

Kiều Tịnh làm theo bản năng không kịp dừng tay lại, hệ thống liền làm Thẩm Luân đứng hình. Hệ thống không lên tiếng cảnh báo, mà trực tiếp phát thẻ đỏ, còn cảnh cáo nếu còn có lần sau sẽ hèn phi phách tán.

Kiều Tịnh: "....."

Thẩm Luân bất ngờ bị đánh, mở to mắt ngã dưới đất, anh vẫn cảm nhận được mặt bên trái của mình có chút đau đớn.

Sau khi Kiêu Tịnh bị hệ thống cảnh cáo, việc đầu tiên chính là nhảy xuống giường, đỡ nam chính đang say rượu ngã dưới đất lên giường, suốt một đêm, vừa chườm đá, vừa bôi thuốc, cô còn cẩn thận đến mức nửa đêm vào phòng bếp luộc trứng gà, bởi vì nghe nói lăn trứng có thể giảm sưng.

Thẩm Luân mơ hồ mở mắt, trước tầm mắt là một bóng hình xinh đẹp đang bận rộn làm gì đó, cảm thấy trên má mình lạnh lạnh, trong lúc da thịt vô tình ma sát với nhau, anh phá lệ muốn nắm lấy tay người đó.

Thẩm Luân giơ tay lên, nhưng lại không còn chút sức lực nào đành đặt tay xuống.

Người ngã bên cạnh có một đôi mắt xinh đẹp lại rất quen thuộc, động lòng người, đôi mắt đen nhánh của Thẩm Luân lại phát sáng, nói nhỏ: " Là em sao...."

Kiêu Tịnh cúi người đến gần, nghe thấy anh gọi tên của một người, thì ra là nữ chính.

Cô thể hiện biểu tình đã hiểu rõ, vỗ nhẹ bờ vai trấn an anh: " Đừng nóng vội, sẽ nhanh gặp được thôi, đi đâu anh hy vọng tất cả sẽ thành hiện thực. Nhưng mà, nếu như anh không ra tay xử lý tôi không phải càng tốt hơn sao. Tôi sẽ không trở nên độc ác, các người cũng nên buông tha cho tôi đi, tất cả mọi người đều vui vẻ."

Thẩm Luân nghe thấy giọng nói mềm mại mang theo vài phần oán giận, trong lòng càng cảm thấy vui mừng. Rõ ràng đang nghĩ Kiêu Tịnh là một người khác.

Sau khi thay phiên chườm đá cùng đắp trứng một trận, Kiêu Tịnh bận túi bụi, cũng chẳng màng anh đang mơ tưởng người khác.

Tửu lượng của anh cũng không tệ lắm, ít nhất cũng không nôn mửa và say đến phát điên, cứ an tĩnh nằm đó như một cỗ thi thể.

Tất nhiên còn có một khả năng khác, bởi vì trong lòng anh đang có tâm sự, tuy uống không nhiều, nhưng rượu không làm ta say nhưng lòng lại say, chắc hẳn trong lòng có việc khiến cho bản thân cảm thấy đau khổ.

Kiêu Tịnh đi đầu chỉnh đèn ngủ với ánh sáng thích hợp, ngẩng đầu xỏm dưới mép giường quan sát anh.

Trong ánh mắt có chút ghen ghét, nam chính này nhìn qua chỉ tầm 24, 25 tuổi, làn da tốt đến mức cô phải hâm mộ, da thịt non mềm, đúng với hình tượng của các thiếu gia nhà giàu.

Nhưng mà, đi đầu này đối với Kiêu Tịnh có chút bất lợi, làn da trắng như vậy, dấu tay trên gương mặt không thể không nhìn thấy rõ.

Thật thâm hiểm mà, không biết sáng mai sau khi nam chính thức dậy phát hiện trên mặt mình có dấu tay, có giết chết cô không?

Kiêu Tịnh suốt đêm lo lắng sợ hãi không thể chợp mắt, đến khi trời gần sáng, mí mắt của cô không chịu được nữa, đành tựa vào mép giường ngủ bất tỉnh nhân sự. Cuối cùng, người đại diện của cô là Hoàng tử gọi điện thoại đến, đưa cô từ giấc mộng trở về thực tại.

"Kiêu Tịnh, em ngủ quên à? Hôm nay là ngày nào hả, sếp lớn muốn đến công ty kiểm tra, lệnh cho em trong vòng nửa tiếng, phải xuất hiện trước mặt chị! Tức chết tôi rồi! Đây là sếp mới nhậm chức không thể thất lễ được." Hoàng tử ván xuống một trận phê bình. Tút một tiếng, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Kiêu Tịnh nhìn thời gian trên màn hình điện thoại, đã 10 giờ, cô đã trễ nửa tiếng. Một lúc sau, cô lập tức đứng dậy, đôi chân tê rần, lại có chút hoa mắt, cô nhìn đến kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này.

Thẩm Luân vẫn còn đang ngủ, ánh mắt trời xuyên qua khe hở của tấm màn cửa, vừa vịn chiếu lên gương mặt anh, hàng lông mi dài giống như một cái bàn chải, lông mi dài đến lạ thường.

Kiêu Tịnh giờ tay lật mặt anh qua một bên, suy nghĩ lại nói: " Đã tốt hơn rồi, cũng không nhìn thấy rõ."

Không còn thời gian lo nhiều chuyện như vậy, Kiêu Tịnh dùng tốc độ nhanh nhất để làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo cặm túi xách rời khỏi nhà. Chờ sau khi cô đến công ty giải trí Hạ Hoa, Hoàng tử và 6 thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đã có mặt trong phòng luyện tập chờ cô.

" Thực ngại quá, thực ngại quá!" Kiêu Tịnh cúi đầu chào hỏi. Người đại diện của của nhóm nhạc nữ SJ là hình tượng của một nữ cường nhân giỏi giang, tên là Hoàng Sam, một trong ba người đại diện có năng lực nhất của công ty.

Công ty có một bộ phận quản lý nghệ sĩ, với hình thức khắc nghiệt đến lạ thường. Hoàng Sam tiến đến, tháo mắt kính râm cùng khẩu trang của Kiêu Tịnh xuống, sắc mặt càng đen, " Em lại thức khuya? Không biết gương mặt đối với nghệ sĩ trẻ quan trọng như thế nào hả, lần này bỏ qua, lần sau còn như vậy, sẽ xử lý theo chế độ của công ty."

Nếu xử lý theo cách của công ty, chắc chắn năm mươi phần trăm cô sẽ bị phóng sát.

Kiêu Tịnh hứa hẹn sẽ không có lần sau, sắc mặt Hoàng tử mới hoà hoãn một chút. Trong phòng còn có 6 thành viên khác những người này đã cùng cô tham gia vòng thi tuyển, trước đó có hai người được công ty giải trí Hạ Hoa ký hợp đồng thực tập sinh, còn kiểu giống như Kiêu Tịnh khi tham gia thi tuyển chỉ nhờ vào ăn may, thành viên trong nhóm nhạc nữ SJ có ba người đầu vòng thi tuyển, bốn người còn lại có hai người là thực tập sinh của công ty, hai người được đào tạo từ nước ngoài trở về, nghe nói là nhờ vào quan hệ mới vào được đây.

Nhưng Kiêu Tịnh cảm thấy, có thể để công ty ký hợp đồng gia nhập nhóm nhạc nữ này, cũng đủ chứng minh năng lực của bọn họ rất cao.

" Tịnh Tịnh, nhìn mặt cô thật giống như mặt gấu trúc." Từng Vũ Khê vừa chơi điện thoại, vừa ngẩng đầu bật cười một tiếng.

Hai người từng cùng nhau tham gia một tiết mục vũ đạo trong cuộc thi tuyển, Ki ầu Tịnh xếp thứ tư, Từng Vũ Khê theo sát phía sau xếp vị trí thứ 5, quả thực luận về ca hát hay vũ đạo, Từng Vũ Khê làm tốt hơn Ki ầu Tịnh rất nhiều.

Nhưng lại không thể sánh bằng nhân khí cao của Ki ầu Tịnh, fans thì nhiều, trong bảng xếp hạng nhân khí đứng cao hơn Từng Vũ Khê rất nhiều.

Cho nên Từng Vũ Khê không thích nhìn thấy Ki ầu Tịnh, nhưng không còn cách nào khác, sau lưng Ki ầu Tịnh có kim chủ, nghe đồn là người rất có tiền, còn tặng cho cô một căn biệt thự gần bờ sông, người có thể lực như vậy lại không muốn để lộ thân phận kim chủ, có thể đoán được địa vị không thấp, chắc hẳn là một nhân vật có sức ảnh hưởng không nhỏ ở bên ngoài.

Ki ầu Tịnh lấy gương nhỏ trong túi xách ra, cảm thấy vẫn còn ổn, không quá khó coi. Có thể do cô là người rất dễ thỏa mãn, vẻ bề ngoài của nguyên thân giống như một con búp bê Barbie, cho nên quầng thâm mắt dường như cũng không thấy rõ lắm. Nguyên thân có ngũ quan tinh xảo, xuất hiện một quầng thâm đen nhợt nhạt không có gì đáng lo ngại.

Ki ầu Tịnh suy nghĩ đơn giản, nhưng Hoàng tử sẽ không để gương mặt cô như vậy, chuyên viên trang điểm vừa đến, liền bảo các cô đi vào phòng trang điểm lại.

Đây là ngày đầu tiên sếp lớn nhận chức, kể từ khi công ty giải trí Hạ Hoa bị thu mua. Sếp lớn sẽ đi cùng tổng giám đốc đến công ty kiểm tra, nhóm nhạc nữ SJ là nhóm quy tụ những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp được công ty lập ra, không thể nghi ngờ sau này chính là cây hái ra tiền cho công ty, cho nên tổng giám đốc rất coi trọng việc này.

Bên này, sau khi Thẩm Luân thức dậy, đầu đau như muốn vỡ ra, anh ngất thất thần một lúc. Anh cần điện thoại đặt trên tủ đầu giường, áo vest cùng giày được sắp xếp gọn gàng trên giường, có thể thấy được đã có người thu dọn lại tàn cục.

Thẩm Luân xốc chăn lên nhìn, cũng may quần áo trên người vẫn còn, anh xoa tóc, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có một cái gương, trong lúc vô tình Thẩm Luân nhìn thấy gương mặt bên trái của mình ở trong gương có chút ửng đỏ, thần thái luôn đi kèm đậm lập tức trở nên nguy hiểm.

— — — — — -//—//— — — — —

* Editor: Sau khi suy nghĩ mình quyết định up 1 tuần từ 1 đến 2 chương cho truyện này. Bởi vì hiện giờ mình đang dồn toàn sức lực cho bộ Dục vọng cố chấp của anh, cho nên truyện này ra chậm hơn một chút!! Mong các bạn sẽ ủng hộ!!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 3: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Edit: Tiêu Mân Thâu

Công ty giải trí Hạ Hoa cũng không được xem là công ty quá nổi tiếng trong ngành giải trí, chỉ có chút tiếng tăm, nhưng việc tuyển chọn thực tập sinh và diễn viên lại vô cùng chuyên nghiệp, công ty đã bồi dưỡng ra hai nhóm nhạc nam và nữ.

Chỉ là ở trong ngành giải trí này, Hạ Hoa cũng có một cái danh, được gọi là " Lò đào tạo nghệ sĩ sáng giá", ý chỉ nghệ sĩ của công ty thường xuyên bị các công ty khác mời đi, sau khi rời khỏi Hạ Hoa liền chuyển mình, không trở thành nghệ sĩ tài năng, thì cũng sẽ là diễn viên nổi tiếng, tốt hơn so với lúc còn ở Hạ Hoa.

Quả thực nguyên thân Kiều Tịnh cũng là một ví dụ, sau khi nhóm nhạc SJ xảy ra chuyện, nguyên thân lập tức đầu quân sang công ty khác, phát triển song song hai lĩnh vực âm nhạc và diễn xuất. Đại khái Kiều Tịnh cũng đoán ra được, một năm đó đã xảy ra những việc gì. Nhưng trước mắt cô vẫn chỉ là một thần tượng nhỏ nhoi vừa mới ra mắt.

Tiếng giày cao gót giẫm trên nền đất không ngừng vang lên, ở sảnh lễ tân của công ty giải trí Hạ Hoa cửa thang máy vừa mở ra, liền có bảy thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp bước ra.

Các cô mặc đồng phục áo hồng váy trắng, chân dài, eo thon lả lướt, nhưng kiểu tóc của bọn họ không giống nhau, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể phân biệt ai là ai.

Phong cách của Kiều Tịnh là thần tượng thanh xuân, cho nên tóc của cô được uốn xoắn nhẹ nhìn có vẻ đơn thuần, lại giống như một con búp bê nước ngoài.

Bảy thành viên của nhóm SJ đứng thành một hàng trong đại sảnh, đầu tiên đập vào mắt người khác chính là chân của các cô quá dài. Các thực tập sinh trong ty đều lộ ra ánh mắt đố kỵ hăm dọa.

Nói cách khác, ngày đầu tiên chủ tịch mới đến nhậm chức, tất cả nghệ sĩ trực thuộc công ty đều phải có mặt, nhưng nghệ sĩ có danh tiếng nhất của công ty chỉ có nhóm nhạc nữ SJ và nhóm nhạc nam N cùng một vài nghệ sĩ hạng ba, công có các thực tập sinh vừa được công ty ký hợp đồng.

Công ty giải trí Hạ Hoa còn có hai người nghệ sĩ khá nổi tiếng, bởi vì hôm nay có lịch trình, cho nên không thể quay về tham dự. Đối với trường hợp này chủ tịch có thể thông cảm, bảo rằng không sao, vì vậy tổng giám đốc cũng không tạo áp lực với bọn họ.

Nhóm nhạc nam N đã ra mắt được mấy năm, thành tích cũng không quá xuất sắc, cũng xem như là nhóm nhạc nam hạng hai.

Tuy nhóm nữ SJ vừa mới ra mắt, nhưng các cô đều có một lượng fan nhất định, cho nên khi vừa ra mắt đã thu hút thêm một số người hâm mộ nữa, mức độ nổi tiếng và lưu lượng cũng hơn hẳn nhóm nhạc nam N.

Nhóm nhạc nữ SJ vừa xuất hiện, trong sảnh đã không ngừng vang lên tiếng bàn tán, ánh mắt của bọn họ đều nhìn đến các cô nàng.

Năm nay đối tượng mà công ty tập trung bồi dưỡng đó chính là nhóm nữ SJ, muốn nhân thời cơ này đưa các cô trở thành nhóm nhạc nổi tiếng nhất, vì vậy tổng giám đốc rất coi trọng chuyện này, tài nguyên của nhóm nhạc nữ SJ chỉ có hơn không kém, những người khác cũng phải đổ mắt mà nhìn.

Một chiếc xe thương vụ ngừng trước cửa công ty, mọi người trong đại sảnh đều tập trung cao độ, không lâu sau, đám người của tổng giám đốc tiến đến đón tiếp một người đàn ông trẻ tuổi.

Anh ta chính là đại thiếu gia Đường Minh Thiên của tập đoàn Đường Thị, sản nghiệp v ề ngành giải trí của Đường Thị đầu do một tay Đường Minh Thiên quản lý.

Người đàn ông khí chất trầm ổn, ăn mặc trang trọng, thoát nhìn thuộc dạng đàn ông thành đạt ở độ m tuổi 30, theo như Ki ều Tịnh được biết, hiện tại Đường Minh Thiên chưa đến 30 tuổi, nhưng nhìn diện mạo lại khá đứng tuổi, trách sao chỉ có thể đảm nhận vai nam phụ mà thôi, quả thực không có một chút giá trị nhan sắc nào.

Đường Minh Thiên là nam phụ trong tiểu thuyết này, hành xử thành thực lại trầm ổn, quả đúng là dạng tri kỷ lâu năm.

Từ sau khi nữ chính Ôn Thư v ề nước, anh ta luôn ra sức giúp đỡ Ôn Thư chống lại Thẩm Luân, thừa dịp đó nguyên thân đã rời khỏi công ty giải trí Hạ Hoa mà đến đầu quân nơi khác, nguyên thân vẫn qua lại với Thẩm Luân, còn bị Đường Minh Thiên đăng bài chế nhạo làm cô trở thành trò cười trên mạng xã hội W.

Sau đó nguyên và Đường Minh Thiên từng ở trên mạng W cấu xé lẫn nhau, còn châm chọc đối phương là " Lớp xe dự phòng", " Vật thay thế".

Nói đúng hơn, ai mà không là lớp xe dự phòng đâu, nguyên thân Ki ều Tịnh cũng vậy, mà Đường Minh Thiên cũng như thế, một câu nói nhưng lại trúng hai người, chẳng khác nào là đang tự châm chọc chính mình?

Cái tên Đường Minh Thiên này trong tương lai còn vì muốn trút giận thay nữ chính mà ra tay với nguyên thân vô số lần, có thể nói, Ki ều Tịnh không có ấn tượng tốt gì với anh ta.

Nhưng hiện giờ Đường Minh Thiên còn là sếp lớn của mình, Ki ều Tịnh cũng là người thức thời, yêu ghét không thể hiện ra mặt, cho nên chỉ lạnh nhạt hô một tiếng.

" Xin chào Đường tổng!"

Một đám người nịnh nọt lên tiếng, trên mặt Đường Minh Thiên chỉ là nụ cười hiên lành, hình tượng bên ngoài của anh ta luôn rất phong độ, thân thiện dễ gần.

Anh ta đối với cấp dưới khá nghiêm khắc, nhưng người khác không thể tìm ra khuyết điểm của anh ta, sau khi xong việc anh ta cũng chỉ nói làm tốt lắm, quả thực đây cũng là một loại bản lĩnh.

Đường Minh Thiên thoáng nhìn mọi người đứng trong đại sảnh, cuối cùng ánh mắt dừng trên người một cô gái trẻ xinh đẹp.

Cô không giống với những người khác, bọn họ luôn ra sức lên tiếng lấy lòng, còn cô thì lại quá nhạt nhẽo, nụ cười trên mặt cũng không giống người khác, không hiểu vì sao Đường Minh Thiên cảm thấy những người đó cười quá mức chuyên nghiệp, ánh mắt cũng không lộ ra chút sợ hãi nào.

Kiêu Tịnh trở mắt nhìn Đường Minh Thiên tiến về phía mình, cô đứng ngây ngốc, lúc này Từ Vũ Khê khẽ đẩy cô một cái, cô mới có phản ứng lại, luống cuống nói: " Xin chào chủ tịch!"

Thái độ vụng về của cô có vài phần đáng yêu. Đường Minh Thiên khẽ cười: " Đây là Kiêu Tịnh tiểu thư đúng không, em trai của tôi là fans của cô đấy, bản thân tôi cũng rất thích phong cách biểu diễn của cô."

""

Một sự bất ngờ tình cờ xuất hiện trong lòng, Kiêu Tịnh cũng sửng sốt một lúc.

Ý của anh ta là gì? Chẳng lẽ muốn nói anh ta cũng là fans của mình sao?

Không thể nào, chú à, tương lai chú còn muốn ra tay trừng trị tôi đó!!

Kiêu Tịnh thụ sủng nhược kinh, liền cúi người: " Cảm ơn sự yêu thích của chủ tịch."

Hoàng tử đỡ trán, vì sao cô có thể ăn nói ngu ngốc thế này. Nhưng ngay từ đầu trong buổi thi tuyển, Kiêu Trăn đã dựa vào loại khí chất đơn thuần này mà được lựa chọn, dù sao Đường Minh Thiên vẫn là chủ tịch, Hoàng tử không tiện giáo huấn cô trước mặt anh ta, chờ sau khi anh ta rời đi, mình cần phải dạy bảo cô một số quy củ, nếu không cứ để cô với cái đầu óc đơn thuần như vậy, sau này đứng trước mặt truyền thông không biết sẽ nói ra điều gì nữa.

Kiêu Tịnh có được ký ức của nguyên thân, lại biết được cốt truyện, cũng phần nào hiểu rõ tính cách của nguyên thân, cho nên vừa rồi là tùy cơ hành sự, diễn xuất 9 phần, còn 1 phần là ngoài ý muốn.

Vì sao Đường Minh Thiên lại chú ý đến cô? Chuyện này cũng thật thú vị.

Được rồi, cô cũng không thể trông mong tương lai Đường Minh Thiên sẽ trừng phạt cô nhẹ tay một chút, còn chừa cho cô ít mặt mũi.

Chỉ là Kiêu Tịnh vẫn cảm thấy, về việc thể diện, không chừng tương lai cô cũng không cần đến nó, thậm chí cũng không còn có thể diện nữa là khác.

Trước khi Đường Minh Thiên rời đi còn nói một câu cố lên, sau đó dẫn theo đám người của tổng giám đốc đi vào thang máy.

Khi trở lại tầng 6, biên đạo Chuyên Chúc cùng nhóm nhạc nữ SJ vào phòng vũ đạo luyện tập, Hoàng tử bảo Kiêu Tịnh đi ra ngoài, giáo huấn gần nửa tiếng đồng hồ.

Hoàng tử chỉ đơn giản dạy bảo cô, khi đứng trước mặt truyền thông cố gắng nói ít lời lại, chuyên tâm làm búp bê sứ, cho dù có muốn nói cũng phải báo với công ty một tiếng, để công ty chuẩn bị sẵn kịch bản.

Buổi tối, Đường Minh Thiên cùng đám người của tổng giám đốc mời tất cả nhân viên đi liên hoan, nhóm nghệ sĩ cùng các cổ đông đi đến nhà hàng trong khách sạn dùng bữa, vốn dĩ còn muốn đi KTV ca hát, nhưng các

nghệ sĩ đã một ngày tập luyện vũ đạo cho MV, sớm đã mệt mỏi, có mấy người xin phép về trước.

Kiêu Tịnh cũng muốn trở về, cô ngồi xe bảo mẫu của công ty quay về nhà, trên đường về cô mở điện thoại lên, nhìn thấy trên màn hình thông báo ba cuộc gọi nhỡ.

Trong đó có một cuộc gọi của bà ngoại, hai cái còn lại là của Thẩm Luân. Nhìn thời gian gọi nhỡ, thì Thẩm Luân đã gọi cách đây 1 tiếng rưỡi trước, hẳn là muốn hỏi xem cô có muốn cùng nhau dùng cơm tối hay không, hoặc là gọi điện thoại vấn tội chuyện đêm qua.

Bởi vì không có khả năng anh ngủ đến buổi tối mới tỉnh dậy, hẳn là ban ngày đã phát hiện dấu tay trên mặt?

Cả ngày không gọi tìm cô, đến tối mới gọi, chắc hẳn là đã nén giận khá lâu có đúng không?

Bất thành Kiêu Tịnh chột rùng mình. Đầu tiên cô gọi lại cho bà ngoại, biết được bà ngoại đã trở về nhà an toàn, trò chuyện vài câu, cô liền cúp máy.

Lúc này, xe đã ngừng trước cửa tiểu khu, tài xế không có giấy thông hành, bảo vệ không cho vào trong, Kiêu Tịnh mở cửa bước xuống xe, bảo tài xế trở về, cô sẽ đi bộ về nhà. Sau đó đưa giấy chứng nhận, bảo vệ để cho cô vào trong.

Nơi này có không ít nghệ sĩ ở, ra vào cửa tiểu khu đều mang kính râm, bảo vệ cũng đã quen với việc này, chỉ cảm thấy Kiêu Tịnh có vài phần quen mắt, lại không nhớ ra cô là ai.

Kiêu Tịnh đi bộ khoảng hai mươi phút, vừa đi vừa ngắm cảnh rồi mới vào nhà, mở cửa nhà ra, nhìn thấy ở huyềnh quan có một đôi giày da đặc biệt, được đặt ngay ngắn trên thảm, Kiêu Tịnh có thể tưởng tượng được sắc mặt nghiêm túc lạnh nhạt của chủ nhân đôi giày này giống như một lá bài Poker.

Trong nhà sáng đèn, âm thanh của TV truyền đến, Thẩm Luân đang ngồi ở ghế sofa xem máy tính. Trong không khí có một cỗ áp suất thấp tràn ngập nơi đây.

Kiêu Tịnh đặt túi xách lên ghế sofa, ngồi xuống rót một ly nước, cô phá vỡ sự im lặng, nhẹ giọng nói: "Đêm nay anh sẽ ở đây à."

Thanh âm của cô có chút sợ hãi, cũng mang theo vài phần vui mừng, nhìn đến Thẩm Luân. Trước kia, Thẩm Luân không bao giờ qua đêm ở đây.

Kiêu Tịnh càng khẳng định anh đang rất tức giận. Nào đến đây, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Thẩm Luân ngẩng đầu lên: "Đêm qua, em....."

"Xin lỗi!" Kiêu Tịnh lập tức đứng dậy, cúi người 90 độ trước mặt anh.

Thẩm Luân: "....."

Ánh mắt giấu trong gọng kính chứa một sự kinh ngạc cùng một thứ cảm xúc không rõ ràng, còn lại chỉ là sự lạnh nhạt.

"Thực sự rất xin lỗi, đêm qua em tưởng có trộm, cho nên đã xuống tay không nhẹ, vì để bù đắp sai lầm, em đã chăm sóc anh một đêm. Cả ngày hôm nay tâm trạng cũng không yên ổn, sợ anh trách em, thực xin lỗi! Thực sự rất xin lỗi!" Cô ngẩng đầu, đôi mắt ẩm nước mắt nhìn đến Thẩm Luân.

Trước đó hệ thống cảnh báo đã phát tín hiệu cảnh cáo hành vi sai phạm, vì vậy Kiêu Tịnh phải chuộc lỗi, bằng cách lấy lòng Thẩm Luân, làm anh nguôi giận.

Nhưng Kiêu Tịnh lo trái nghĩ phải hơn hai mươi phút, bởi vì cô chỉ là thể thân, cô cùng nữ chính đều được Thẩm Luân bao nuôi.

Nhưng nguyên thân Kiêu Tịnh là một cô gái luôn tỏ ra nũng nịu trước mặt Thẩm Luân, chỉ là trong mắt của anh chỉ coi cô là thể thân của anh

trắng sáng trong lòng mình mà thôi.

Thẩm Luân vẫn luôn nhú mào, anh không muốn nhìn thấy vẻ mặt đũa đám này của cô, đi ầu này làm anh cảm thấy không thoải mái, sẽ khiến anh nhớ đến một người khác.

" Nuốt nước mắt trở vào cho anh." Ngữ khí của Thẩm Luân lạnh nhạt: " Anh không đến đây để nhìn thấy em khóc lóc."

" Vâng ạ." Kì ầu Tịnh uỷ khuất lau nước mắt. Nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng anh một người đàn ông vừa đẹp trai lại nhiều tiền, còn thuộc cấp bậc đại thần, quả thực khi nói ra những lời nói này quả đúng là một người tốt tính.

Nhưng trong mắt anh chỉ nghĩ về người khác, bên ngoài Kì ầu Tịnh tỏ vẻ đáng thương uỷ khuất, bất quá trong lòng lạnh lẽo đũa ngón tay giữa lên.

Tên cận bã hãy mau chết đi!

Tối hôm qua anh ngủ say thật là an tĩnh, ánh mắt đơn thuần khiến người khác yêu mến, nhưng trước đó và bây giờ, quả thực như hai người khác nhau.

E rằng hiện giờ trong lòng Thẩm Luân đang nhớ đến người khác. Kì ầu Tịnh thầnh suy nghĩ, coi như đêm qua cô cũng chiếm được một chút tiện nghi có phải không?

Thì ra bá đạo tổng tài vẫn có một mặt ngượng ngùng không muốn người ta biết đến? Thực sự có chút buồn cười.

Chỉ là trên mặt, Kì ầu Tịnh vẫn còn lau nước mắt, thể hiện biểu tình khiêm tốn và biết sai.

Thẩm Luân nghe thấy âm thanh ghen ngào của cô càng thấy trong lòng phiền muộn, đóng máy tính lại, khoác áo vest vào, đứng dậy đi đến huyềnh quan.

Anh mang giày vào, vừa bước ra cửa, nghiêng đầu nói: " Đúng rồi, lần sau bà ngoại em có đến Ma Đô, nhớ báo với anh một tiếng, anh sẽ tiếp đãi bà của em thật chu đáo." Lời nói này tràn đầy sự trào phúng.

Kiêu Tịnh làm sao không rõ ý tứ trong lời nói này, Thẩm Luân đang biểu đạt sự bất mãn, hơn nữa còn thể hiện sự cảnh cáo.

Đột nhiên sau lưng cô liền phát lạnh, thân thể cứng đờ. Ngay sau đó, một tiếng cười khế chứa vài phần lạnh lùng vang lên, cùng âm thanh cửa đóng.

"Phanh" một tiếng!

Kiêu Tịnh bắt lấy cái gối trên ghế sofa ném về phía cửa nhà cho hả giận.

———-//——//———-———

Editor: Thực sự cũng muốn lên tiếng mắng anh nam chính mà không được, thôi đợi ngày anh bị nghiệp quật!!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 4: Tặng Hoa

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Cả đêm, Thẩm Luân không quay lại căn nhà này. Kìêu Tịnh tắm rửa sạch sẽ, đắp mặt nạ, tâm tình vui vẻ bước ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng khách, bước chân cô dừng lại, đi đến huyềnh quan nhặt cái gối lên, phải đi bụi bặm đặt nó trở lại ghế sofa.

Ai nha, chắc hẳn Thẩm Luân vẫn còn đang tức giận nhỉ? Có nên vỗ ngọt không đây.

Nếu là nguyên thân, chắc chắn sẽ muốn nhận tội vỗ ngọt một phen. Thái độ của nguyên thân đối với Thẩm Luân sớm đã không giống như đối xử với một người kim chủ đơn thuần, hoàn toàn đã xem anh là bạn trai của mình.

Kìêu Tịnh cũng không muốn nghĩ đến thái độ của Thẩm Luân như thế nào. Hơn nữa hệ thống cũng không phát ra cảnh báo hành vi sai phạm, tuy rằng hệ thống bắt buộc cô phải đi hết cốt truyện, nhưng cụ thể đối với một ít việc làm nhỏ này, cũng sẽ không xuất hiện cảnh báo cô, coi như vẫn còn nhân tính.

Kìêu Tịnh rửa mặt xong, quay về phòng ngủ một giấc.

Album ra mắt của nhóm nhạc nữ SJ có tên là [Thiếu nữ] sẽ được phát hành toàn quốc, công ty vội vàng quảng cáo, vì vậy Kìêu Tịnh và các thành viên trong nhóm cũng không có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều phải tham gia các hoạt động quảng bá.

Trải qua nửa tháng, các tin tức cùng độ nổi tiếng trên trang mạng W được giữ vững, những tài nguyên không ngừng tìm đến, nhóm nữ SJ thành công trở thành nhóm nhạc nữ mới ra mắt nổi tiếng nhất hiện nay.

Suốt dọc con phố Ma Đô phồn hoa với những công ty lâu đời, hiện giờ trên sân khấu nhóm nhạc nữ SJ đang tuyên truyền sản phẩm mình đại diện.

Trên sân khấu, bảy cô gái trẻ vừa ca vừa nhảy múa. Khán giả bên dưới sân khấu kích động hô to.

"Từ Từ!!! Yêu cậu!!!"

"A a a!!! Kì ầu Tịnh kìa!!!"

"Tiểu Hữu! Tiểu Hữu!!"

Các Fan nhiệt tình vây quanh sân khấu, còn có bảo an đứng ngăn cản, cho nên không thể tiến đến gần sân khấu.

Kì ầu Tịnh biểu diễn trên sân khấu khá bình tĩnh, tuy rằng cô đã có nửa tháng thích nghi, nhưng mỗi lần đối mặt với những fan nhiệt tình yêu thích mình điên cuồng như vậy, trong lòng cô cũng có chút lo lắng. Quả thực làm nghệ sĩ là một nghề không dễ dàng, hành vi hay lời nói đều không được phép tùy tiện, thậm chí còn luôn phải thể hiện sự tốt đẹp còn chưa nói đến, nửa tháng trôi qua cô vẫn không thể thích nghi kịp.

Biểu diễn xong một ca khúc, dưới sân khấu vang lên những tiếng hét chói tai.

Kì ầu Tịnh còn tinh mắt phát hiện, có người thế mà lại khóc.

"....."

Đối với những fan cuồng này Kì ầu Tịnh không có cách nào hiểu rõ, chỉ là người nọ vừa khóc thút thít vừa gọi tên cô.

Kì ầu Tịnh suy nghĩ, liền nở một nụ cười rạng rỡ và vẫy tay với đối phương.

" A!!! Kì ầu Tịnh vẫy tay với tôi kìa!!!"

Những fan còn lại nghe thấy, lập tức điên cuồng hô to.

" Kì ầu Tịnh!!!"

Bên dưới sân khấu có một fan hâm mộ ôm một con gấu bông muốn tặng cho cô, dưới tình huống quá phấn khích này, người dẫn chương trình cười nói: " Fan hâm mộ nhóm nhạc SJ của chúng ta quá nhiệt tình, xin làm phiền các anh bảo an dưới sân khấu đem giúp những món quà của fan hâm mộ, đưa cho những cô gái đáng yêu của chúng ta đi nào."

Sau đó đến phần giao lưu, người dẫn chương trình giới thiệu từng thành viên của nhóm nhạc SJ, một trận vỗ tay dưới sân khấu vang lên.

Hoàng tử đứng bên dưới quan sát, cảm thấy rất hài lòng. Loại hình hoạt động này công ty và nhà đầu tư đã thương lượng trước với nhau để cho cánh báo chí đặt một vài câu hỏi.

Kì ầu Tịnh đã được chuẩn bị trước câu trả lời, cho nên lúc người dẫn chương trình hỏi tương lai muốn phát triển như thế nào, cô chỉ khiêm tốn nói: " Có sự yêu thương của người hâm mộ, nhất định tương lai tôi sẽ nỗ lực hoàn thiện khả năng ca hát và vũ đạo, sẽ không để người hâm mộ phải thất vọng."

Kì ầu Tịnh cảm thấy bản thân có thể nói những lời tràn đầy sự nhiệt huyết và cảm động này quả thực rất thần kỳ.

Cuối cùng một năm sau, cô lại lấn sân sang lĩnh vực khác. Nói như vậy có tính là tự vả vào mặt mình hay không?

" Nhưng mà ngoại trừ ca hát và vũ đạo, tôi cũng hy vọng có thể tham gia vào lĩnh vực khác, nhất định sẽ càng phấn đấu để tiến bộ. Tất nhiên, trước mắt tôi không nghĩ đến việc sẽ làm người hâm mộ thất vọng, xin cảm ơn trên con đường này luôn có các bạn đồng hành cùng tôi, cảm ơn!"

Bổ sung xong câu nói đó, Kì ầu Tịnh ôm con gấu bông lên, cúi người cảm ơn các fan.

" Kì ầu Tịnh, chúng tôi mãi mãi ủng hộ em!!" Một số fan nhịn không được, li ền rơi nước mắt.

Hình tượng của Kì ầu Tịnh do đích thân công ty hướng đến cho cô vẫn tương đối theo sát tính cách của nguyên thân, là một cô gái sống ở một thị trấn nhỏ ở phía Nam vì theo đuổi giấc mơ mà đi đến Ma Đô ph ần hoa này, có trái tim lương thiện tiến v ề phía trước, công ty đã tính toán sẽ giữ cho cô hình tượng này. Nói tóm lại, chính là hình tượng cô bé lọ lem ngây thơ lương thiện.

Nhưng v ề sau, nguyên thân dần dần trở nên tàn độc QAQ.

Lúc này, nơi diễn ra hội nghị thương mại mở cửa ra, có một đám bảo vệ từ bên trong bước ra ngoài, vây quanh một người đàn ông cao lớn.

Người nọ mặc tây trang hàng hiệu màu đen, áo sơ mi trắng đi cùng cà vạt màu lam, tóc cắt ngắn, ngũ quan tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt, sáng như pha lê đen rất mê người. Trợ lý Vương Hiểu đi bên cạnh nói: " Thẩm tổng, Kì ầu tiểu thư có hoạt động ở bên kia."

Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn lại, li ền nhìn thấy trên sân khấu, Kì ầu Tịnh ôm một con gấu bông đáng vẽ đặc biệt ngoan ngoãn xinh đẹp.

Anh híp mắt nhìn, bước chân dừng lại, không có biểu tình gì chỉ nói: " Đưa đến đó một bó hoa đi."

" Vâng, Thẩm tổng."

Thẩm Luân lên xe, rời khỏi nơi đó. Sau khi hoạt động kết thúc, Kì ầu Tịnh nhận được một bó hoa h ồng.

" Woa, Tịnh Tịnh là hoa h ồng cát anh, kim chủ th ần bí của cậu tặng hoa cũng thật là không t ầm thường."

" Hoa hồng cát anh biểu hiện cho tình yêu vĩnh hằng, Tiểu Tịnh Tịnh, không lẽ em cùng kinh chủ thật sự yêu đương? Thân là tì nhân bồi, chị khuyên em đừng đặt quá nhiều tình cảm vào đó, bằng không người tổn thương chỉ là bản thân mình mà thôi."

Nhóm trưởng Tiểu Hữu có lòng tốt, khuyên nhủ nhắc nhở một câu.

Cô ta không biết, những lời nói này của mình chính là một tia sấm chớp, khiến cho nhóm nhạc xảy ra chuyện, về sau luôn bị công chúng đả đốn.

" Cảm ơn." Kiều Tịnh khẽ mỉm cười.

Hoa hồng cát anh còn có một ý nghĩa khác, biểu hiện tình yêu vô vọng. Tuy bó hoa này không có bưu thiếp, nhưng từ sau khi nguyên thân ra mắt, mỗi lần tham gia sự kiện đều nhận được hoa từ Thẩm Luân, còn luôn tặng loại hoa này, không để lại bưu thiếp nhưng cô vẫn biết là của ai.

Kiều Tịnh thầm suy nghĩ một lúc, mục đích của Thẩm Luân chính là muốn cô biết rõ vị trí của mình, đừng trông đợi gì nơi anh có phải không?

Tối nay, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của Thẩm Luân. Đây là cuộc gọi trong vòng nửa tháng qua, anh chủ động gọi cho cô.

" Đồ quý hạp hời, chết đi tên căn bã!!!"

Kiều Tịnh nhìn cái tên hiện thị trên điện thoại liền thể hiện sự bất mãn, sau đó mới nhẹ nhàng bắt máy: " Alo?"

" Đang ở công ty sao? Anh sẽ đến đón em, tối nay đi ăn cùng anh."

Trong điện thoại, giọng nói của Thẩm Luân thật trầm thấp nghe chân thành và đáng tin.

Kiều Tịnh không có cách nào để từ chối con đường sống, cô cũng không nghĩ sẽ từ chối, nếu cứ để mối quan hệ của mình với Thẩm Luân đi xuống, chắc chắn hệ thống lại phát cho cô thẻ đỏ.

Cúp điện thoại, Kiều Trinh thu dọn đồ đạc, xuống lầu chờ Thẩm Luân.

Trong lúc đợi thang máy, Tiểu Hữu cũng ở đó. Không khí có chút ngưng đọng, Kiều Trinh nói: " Vừa rồi cảm ơn chị."

Tiểu Hữu ngẩng người một lúc, chợt cười nói: " Không có việc gì, những lời nói của Vũ Khê có chút thẳng thắn, dù sao chúng ta đều là người chung một nhóm, phải hoà thuận với nhau. Không cần sinh thêm nhiều chuyện."

Tiểu Hữu an ủi vỗ nhẹ vào vai Kiều Trinh. Tiểu Hữu là nhóm trưởng của SJ, trước kia được đích thân công ty giải trí Hạ Hoa ký hợp đồng thực tập sinh, nghe đồn cô ta cùng một sếp lớn đã kết hôn trong công ty có gian tình, nhưng với chút lời đồn đãi này, không đủ chứng minh không ai cho là sự thật, tóm lại người của công chúng luôn bị đàm tiếu sau lưng.

Chỉ là một năm sau, Tiểu Hữu cùng vị sếp lớn kia đến khách sạn thuê phòng, bị vợ của ông ta dẫn theo phóng viên đến bắt gian tại phòng.

Sự nghiệp của Tiểu Hữu bị huỷ hoại, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến sự tan rã của nhóm SJ.

Nội tâm Kiều Trinh trở nên phức tạp, đây là chuyện riêng tư của người ta cô không tiện xen vào. Quả thực so với Tiểu Hữu, cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, tuy rằng ở cùng Thẩm Luân bản thân vẫn giữ mình trong sạch, vẫn là người tự do, sau đó Thẩm Luân đề nghị chia tay, anh lại ở bên cạnh Ôn Thư, nguyên thân vẫn không muốn buông tay, cho nên dần dần trở nên độc ác xấu xa.

Thần cảm thán một tiếng, thang máy cũng đã xuống lầu một.

" Chị đi trước đây, ngày mai gặp lại." Tiểu Hữu vẫy tay chào tạm biệt với cô.

" Ngày mai gặp lại." Kiều Trinh mỉm cười đáp.

Cô thông thả đi về phía trước, nhìn thấy Tiểu Hữu đã rời khỏi cửa công ty, việc đầu tiên cô làm là cẩn thận quan sát xung quanh, mới thấy một chiếc siêu xe dừng ở ven đường.

Kiêu Tịnh ngồi ở sofa trong đại sảnh của công ty khoảng mười phút, Thẩm Luân mới đến đón cô.

Ngồi vào ghế phụ, Kiêu Tịnh ôm bó hoa hồng vào lòng: "Cảm ơn anh tặng hoa cho em, hoa rất đẹp."

Thẩm Luân tập trung lái xe: "Em thích là được rồi."

"....."

Quả thực không tài nào thích được, xin cảm ơn!

Cả ngày hôm nay Kiêu Tịnh phải tham gia hai hoạt động, không có thời gian nghỉ ngơi, bất tri bất giác liền dựa vào ghế ngủ mất.

Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, hơi nhíu mày. Thẳng đến khi chiếc xe đột ngột dừng lại, cô mới thức dậy.

"Thật ngại quá, em ngủ quên, đến rồi sao?" Kiêu Tịnh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, vén những sợi tóc ra sau tai.

Thẩm Luân vô cảm nhìn cô một cái, nói: "Xuống xe đi."

Nhà hàng mà Thẩm Luân chọn là một nhà hàng vừa mới khai trương, cách bày trí bên trong cũng không tồi, rất có phong cách.

Hai người bọn họ lựa chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, Kiêu Tịnh tháo kính râm xuống, đem bó hoa đặt lên bàn, Thẩm Luân nhíu mày: "Vì sao lại đem nó vào đây, để trong xe không tốt hơn sao."

Kiêu Tịnh vui vẻ nói: "Em cảm thấy rất vui, chỉ cần là món quà mà anh tặng cho em, một phút em cũng không muốn rời xa."

Thẩm Luân: "....."

Anh lại nhú mày, vì sao trước kia không phát hiện cô lại nhiều lời như vậy?

Kiêu Tịnh cúi đầu, khoé môi hơi nhếch lên. Không thích ứng được sao?

Nếu anh không thích ứng được, tôi cũng bắt anh phải dần thích ứng cho bằng được!

"Lần sau đừng đem theo nữa."

"Vâng ạ, về sau mỗi khi em có hoạt động, anh có thể tặng hoa cho em không?" Kiêu Tịnh cười tủm tỉm, nhìn Thẩm Luân bằng ánh mắt đầy sự chờ mong.

Nào đến đây, mau nói lời tổn thương đi!

Thẩm Luân: "....."

"Thẩm Luân?"

Lúc này, có một giọng nữ đột nhiên vang lên. Chủ nhà hàng mới mở liền đi đến, nhìn thấy Thẩm Luân, kinh ngạc nói: "Quả đúng là cậu, sau khi tốt nghiệp đại học đã mấy năm chúng ta không gặp nhau. Đúng rồi, Ôn Thư đâu?"

Sắc mặt Thẩm Luân liền trầm xuống, nhấp môi, gương mặt đẹp trai nhưng đôi mắt vô cùng ảm đạm.

Dường như bà chủ cùng Thẩm Luân trước kia có quen biết, phát hiện mình đã lỡ lời, ánh mắt của bà chủ lại dừng trên người Kiêu Tịnh, vừa nhìn thấy, ánh mắt có chút ý vị thâm trường*.

(* Ý vị thâm trường: ý vị sâu xa.)

Quả thực rất giống, đôi mắt của cô gái trẻ này có bảy phần giống với Ôn Thư thời còn là sinh viên.

" Khụ khụ," Thẩm Luân ho nhẹ vài tiếng, lên tiếng giới thiệu: " Lam Như Ngọc, là bạn học thời đại học của anh. Cô ấy là Kiều Tịnh, bạn gái của tôi."

Khi nói chuyện, khoé môi của Thẩm Luân hơi cong lên, có vẻ bất cần cũng như khí thế bức người.

Kiều Tịnh: "....."

Cô sợ đến mức run tay, thiếu chút nữa ly nước trong tay đã rơi xuống đất.

Kiều Tịnh âm thầm quan sát Lam Như Ngọc, sắc mặt của cô ta có chút khó coi. Trong nháy mắt, Kiều Tịnh cũng phải tự giác làm tròn bốn phận của một thế thân. Vì thế, cô hơi mỉm cười: " Lam tiểu thư, xin chào, tôi tên là Kiều Tịnh."

" Các người cứ tự nhiên, tôi còn có chút việc, xin lỗi không thể tiếp đãi chu toàn." Sắc mặt Lam Như Ngọc có chút khó coi liền rời đi, trước khi đi ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thẩm Luân.

Thẩm Luân trăn mặc, sắc mặt u ám. Kiều Tịnh ngẩng lên xem diện, cô biết bà chủ này là ai, Lam Như Ngọc là bạn thân của Ôn Thư, khó trách Thẩm Luân lại dẫn cô đến đây, hoá ra là muốn lôi cô đến đây khoe ân ái, để Lam Như Ngọc có lòng tốt đi báo lại chuyện này, chắc không bao lâu nữa Ôn Thư sẽ biết việc Thẩm Luân đã có bạn gái mới.

Chỉ là, ai có thể nào nói cho cô biết, từ khi nào cô từ tình nhân chuyển thành bạn gái, như vậy có được xem là thăng cấp không?

— — — — — — —//—//— — — — —

* Editor: Đợi lắm lúc anh tự vả vào mặt mình đấy Thẩm cận bã 😂😂

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 5: Bù Đắp

Edit: Tiêu Mân Thâu

Trong tình hình này, Kiều Tịnh không dám trêu chọc Thẩm Luân, cái sắc mặt này của anh, giống như ai thiếu anh 800 vạn không bằng. Kiều Tịnh cúi đầu nghịch điện thoại, chờ món ăn được dọn lên bàn, cô chỉ có nhiệm vụ ăn để lấp đầy bụng.

Cả ngày hôm nay Kiều Tịnh phải chạy lịch trình, buổi trưa chỉ ăn một hộp cơm, chẳng no bụng bao nhiêu. Nhìn những món ăn được trình bày đẹp mắt, khi cô ăn vào bụng, cũng vẫn cảm thấy không no.

Thẩm Luân nhìn thấy cô ăn vội vàng, việc đầu tiên là ngăn người, sau đó lại gọi người phục vụ đem thêm một phần nữa. Anh chỉ ăn mấy đĩa đã buông xuống.

Kiều Tịnh thoáng nhìn qua phiếu tính tiền, những món ăn ở đây ít nhất cũng hơn ba ngàn tệ, nhưng mà Thẩm tổng của chúng ta là người không có thiếu tiền, cũng chưa bao giờ vì việc tiền bạc mà uỷ khuất nguyên thân.

Điều làm Kiều Tịnh vui mừng chính là, Thẩm Luân đối với cách ăn uống của cô không biểu hiện thái độ bất mãn hay tức giận, thậm chí còn chu đáo gọi thêm một phần ăn nữa.

Cũng may anh không nói cái gì, nếu lúc này còn nói những lời làm tổn thương cô, cô sẽ không ngần ngại hung hăng ấn đầu anh xuống bàn đánh một cái.

Đương nhiên, đây chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi.

" Ăn no chưa?" .

Thẩm Luân thoáng nhìn qua các món ăn đặt ở trên bàn, ánh mắt có chứa chút không tin tưởng.

Kiêu Tịnh ưu nhã dùng khăn lau miệng, nghe thấy anh hỏi, có chút nhượng ngừng mà đỏ mặt.

Khoé môi Thẩm Luân hơi cong lên, cho dù tâm tình đang không tốt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của người khác, bất giác tâm tình cũng sẽ tốt hơn một chút. Giọng nói của anh có vài phần nhẹ nhàng, đứng dậy nói: " Chúng ta đi thôi."

" Vâng ạ?"

Kiêu Tịnh đeo kính tâm vào, cẩn thận bó hoa lên. Thời điểm đi ngang qua bà chủ Lam Ngọc Như, cô lại dừng bước, lễ phép nói: " Cảm ơn đã tiếp đãi, món ăn rất hợp khẩu vị."

Lam Ngọc Như vui vẻ gật đầu, khách khí nói: " Hoan nghênh Kiêu tiểu thư lại đến đây làm khách."

" Được nha." Kiêu Tịnh nghiêng đầu, cười tinh nghịch.

Thẩm Luân nhìn cô bằng ánh mắt đầy phức tạp, lên tiếng thúc giục: " Đi thôi."

" Tạm biệt." Kiêu Tịnh vẫy tay với Lam Ngọc Như, vẻ mặt nghịch ngợm đi theo sau Thẩm Luân rời khỏi nhà hàng này.

Cô gái trẻ tuổi với vòng eo thon gọn, gầy tay nhấc chân cũng mang theo hơi thở của thanh xuân. Sau khi hai người rời đi, sắc mặt Lam Ngọc Như lại trầm xuống.

Cô ta xoay người bước vào phòng nghỉ, một lúc sau, bên trong truyền đến giọng nói của cô ta: " Cô gái đó nhìn khá trẻ, tầm 20 tuổi mà thôi, tính cách rất hoạt bát. Đôi mắt lại cực kỳ giống cậu. A Thư, chừng nào cậu mới

trở về nước vậy? Nếu cậu còn không để ý, có khả năng Thẩm Luân sẽ bị người khác cướp mất đấy."

*

Quay trở về nhà, Kiều Tịnh đem những bông hoa cũ bỏ vào thùng rác, thay nước mới, rồi cắt tỉa những nhánh hoa hồng cắm vào bình hoa, đặt ở phòng khách. Sau đó, Kiều Tịnh lại vào phòng bếp, bắt đầu nấu mì.

Thẩm Luân từ phòng tắm bước ra, chỉnh lại tay áo, không chút để ý hỏi: "Ăn chưa no à?"

"Vâng, những món ăn ở nhà hàng đó tuy rất ngon, nhưng ăn không đủ no, em muốn nấu một tô mì, anh có muốn ăn không?" Trong phòng bếp, giọng nói ôn nhu của Kiều Tịnh vang lên.

Thẩm Luân dừng một chút, rồi nói: "Nấu đi."

Kiều Tịnh: "....."

Cô chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy. Chỉ là, vừa rồi ở trong nhà hàng, anh ăn cũng rất ít, bao nhiêu thức ăn đều do một mình cô xử lý.

Cô cũng không phải là một người ích kỷ, nấu một tô cũng là nấu mà nấu hai tô cũng là nấu, coi như tiện tay thôi.

Kiều Tịnh nấu mì rất thành thục, trước khi xuyên vào đây, cô thường lên nấu mì trong ký túc xá của trường đại học, tay nghề của cô còn được các bạn cùng phòng chứng nhận, có đôi khi bên ngoài hành lang, hay phòng bên cạnh đều bị mùi thơm này hấp dẫn.

Thái rau xanh bỏ vào nồi, lại bỏ mì vào, cuối cùng là bỏ thêm hai quả trứng gà. Vừa nhìn thức ăn trong nồi, nước miếng của Kiều Tịnh cũng muốn chảy ra.

Cô nhìn thấy Thẩm Luân đang ng ồi trên sô pha trong phòng khách. Anh mở TV lên, ánh mắt không đặt vào đó, rõ ràng là đang suy tư chuyện khác.

Ki ều Tịnh suy nghĩ, làm cho anh một tô mì đặt nó lên bàn, nhẹ giọng bảo: " Ăn mì thôi."

Cô đem mì vừa nấu cho vào tô của mình, sau đó lại ng ồi vào bàn ăn. Có lẽ trong lúc cô ăn quá mức chăm chú lại thỏa mãn, Thẩm Luân ng ửi thấy mùi thơm cũng cảm thấy bụng đói c ần cào, anh kéo ghế ra ng ồi xuống.

Thẩm Luân nhìn chằm chằm tô mì, nhúu mày nói: " Em nấu bằng mì ăn li ền sao?"

" Đúng vậy, đã tối r ồi em không thể ra ngoài mua mì sợi." Những gói mì này được cô và bà ngoại trong lúc đi siêu thị mua về để dự trữ.

Thế nào, Thẩm tổng xem thường loại mì ăn li ền này sao?

Mất thấy tính tình đại thiếu gia của Thẩm Luân sắp bộc phát, anh lại cau mày, biểu tình có chút bất mãn. Ki ều Tịnh đảo mắt, lên tiếng dụ dỗ: " Anh ăn thử đi, không tệ lắm đâu, thỉnh thoảng ăn một l ần cũng sẽ không bị bệnh ung thư đâu."

Cô vừa dứt lời, Thẩm Luân càng không muốn ăn chúng. Anh nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: " Người đại diện của em có biết việc em hay ăn đêm không?"

""

Ki ều Tịnh sớm đã có chuẩn bị, li ền chớp chớp đôi mắt, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: " Em ăn cái gì cũng không béo lên, trời sinh đã như vậy, không còn cách nào khác."

Thẩm Luân nhúu mày: ""

Vì sao trước kia anh không phát hiện ra cô lại có nhiều lý lẽ như vậy.

Kiêu Tinh không muốn giải thích nhiều với anh, chỉ chuyên tâm ăn mì. Anh vẫn nhìn cô chăm chăm kể cả tô mì đặt ở trên bàn, ánh mắt từ phức tạp chuyển thành hoài nghi.

Từ nhỏ Thẩm Luân đã được gia đình dạy dỗ dù bất luận làm chuyện gì, ngay cả lúc ăn cơm cũng phải từ tốn, không thể vội vã hấp tấp.

Lúc học đại học, anh lại quen biết với đám người của Ôn Thư. Tuy rằng không phải một vòng tròn chết, nhưng biểu hiện của Ôn Thư theo như anh hiểu biết chính là một cô gái có gia giáo vừa dịu dàng lại ưu nhã, không giống như phong cách ăn uống của Kiêu Tinh.

Thực sự Thẩm Luân không có ý nói cô có phong cách ăn uống quá hấp tấp, nhưng sự thật là cô ăn quá ngon miệng, lại quá thoải mái.

Yết hầu của anh khẽ động đậy, sau một lúc, nhin không được liền động đũa. Ăn một đũa, cũng ăn hơn phân nửa tô mì vào trong bụng.

Bất thành lình Kiêu Tinh lên tiếng: " Thật là ngon."

Thẩm Luân đã ăn rất nhiều đũa, liền nhướn mắt lên nhìn cô: "?"

" Em nói món này thật ngon, anh cứ việc ăn tiếp đi."

Thẩm Luân ném cho cô một ánh mắt đầy hờ hững. Sau khi hai người đã lấp đầy bụng, Kiêu Tinh dọn dẹp bát đũa, Thẩm Luân vào phóng tầm vệ sinh cá nhân.

Đột nhiên điện thoại trên bàn reo lên, là số từ nước Mỹ gọi đến. Trên điện thoại không hiện tên người gọi, ánh mắt của Kiêu Trăn nhìn thoáng qua, cô thu hồi ánh mắt, tỏ vẻ như không có việc gì xoay người đi vào phòng bếp rửa chén.

Qua hai phút, điện thoại không còn reo nữa. Thẩm Luân đi đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại lên vừa nhìn thấy cuộc gọi nhớ, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng tắp, ánh mắt cũng dần trở nên thâm thúy và phức tạp.

Rửa chén xong, Kiều Tịnh từ phòng bếp bước ra, nhìn đồng hồ đã là 9 giờ tối. Cô thoáng nhìn đến Thẩm Luân đang mặc áo vét vào.

Anh còn không mau đi đi! Tôi còn muốn nghỉ sớm để giữ gìn nhan sắc!

Thẩm Luân chỉnh lại Tây trang, liếc nhìn cô một cái, cười lạnh nhạt: "Cảm ơn, món mì cũng khá ngon."

Nói xong, Thẩm Luân liền rời khỏi đây. Không lâu sau, bên ngoài cửa vang lên tiếng động cơ của xe ô tô, Thẩm Luân đã lái xe rời đi.

Kiều Tịnh đứng ở cạnh cửa, ánh mắt khẽ động. Đó không phải là điện thoại từ nước Mỹ gọi đến sao, có phải là nữ chính Ôn Thư gọi không?

Quả thực hành động cũng rất nhanh nha. Kiều Tịnh không thể nào tưởng tượng được cô ta lại nhanh như vậy, tiếp theo sẽ bước vào phần kịch tính của cốt truyện, may quá, ngày chết đã không còn xa.

Nếu việc đi hết cốt truyện so với tự mình đi tìm đường chết, ít nhất hệ thống sẽ không cảnh cáo hành vi tự ý của cô, cô còn có hy vọng đầu thai chuyển kiếp.

Hiện giờ Kiều Tịnh đã không còn sợ hãi đối với cái chết, chỉ hy vọng chết sớm siêu sinh sớm, cả người đang trong trạng thái thoải mái nhất.

Sáng sớm hôm sau, người đến đón Kiều Tịnh đến công ty không phải là người trợ lý mà Hoàng tử đã sắp xếp cho cô, mà lại là một người khác.

Kiều Tịnh nhìn Thẩm Luân, chợt dừng bước, có chút cảm thấy ngoài ý muốn. Cô leo lên xe, trong lúc thắt dây an toàn, bàn tay có chút run rẩy.

Đây là muốn đưa cô đến công ty sao, con mẹ nó đúng là muốn đưa cô lên đường luôn mà! Muốn khoe ân ái đến chết hả! Nếu nữ chính Ôn Thư về nước thấy cảnh này có xé cô ra thành từng mảnh không!!!

Kiều Tịnh tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh nói: "Thực sự anh không cần đến đón em, Hoàng tử đã sắp xếp trợ lý đến đón em rồi."

" Buổi sáng anh còn có một cuộc họp, thuận đường đến đón em thôi, hơn nữa hiện tại em là bạn gái của anh, đến đón em cũng không phải là chuyện thiên kinh đại nghĩa gì?"

Kiêu Tịnh: "....."

Dường như lời nó này rất có đạo lý. Nhìn thấy cô mỉm cười, Thẩm Luân lại nói như đùa, nhếch môi nói: " Thế nào, không vui à?"

Đương nhiên là không vui! Cô cảm thấy tất cả mọi chuyện chỉ là Thẩm Luân đang mèo khóc chuột giả từ bi mà thôi.

Kiêu Tịnh cười ha hả hai tiếng. Ánh mắt dịu dàng nhìn ra ngoài cửa xe: " Em đương nhiên rất vui, đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe thấy anh nói những lời này."

Thẩm Luân nghe thấy trong lời nói này có chút ủy khuất, anh lại trầm mặc. Quả thực anh để Kiêu Tịnh ở bên người là có mục đích, anh không hy vọng cô sẽ yêu mình, anh có thể cho cô bất cứ đi đâu gì, miễn là vật chất tuyệt đối anh sẽ không để cô phải ủy khuất, còn về phương diện tình yêu anh không có cách nào đáp lại được.

Tình yêu của anh chỉ dành cho người kia mà thôi, dù đã cố thử đón nhận người khác, nhưng tất cả đều thất bại.

Ở ngã tư phía trước gặp đèn đỏ, Thẩm Luân dừng xe lại, muốn hút một điếu thuốc. Kiêu Tịnh ngẩng không yên, cô biết anh có thói quen này, lúc dừng đèn đỏ sẽ hút một điếu thuốc.

Cô lấy kẹo cao su từ trong túi xách ra đưa cho anh, động tác giơ tay của cô rất nhanh, anh không chú ý liền đặt phải tay cô. Cảm thấy thật mềm mại, dường như có một luồng điện chạy qua người, anh lập tức rút tay về.

Thẩm Luân nhìn cô, lại nhíu mày. Cô kinh ngạc hỏi, " Làm sao vậy, vì sao lại phản ứng lớn như thế?"

Không phải chỉ đưng phải tay thôi sao, cô cũng chưa cảm nhận được đi đâu gì.

Thẩm Luân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đèn đỏ đang chuyển sang xanh: " Anh không ăn."

Kiêu Tịnh thấy anh cũng không có ý định hút thuốc nữa, mục đích đã đạt được liền thu tay về. Cô lấy một viên kẹo cao su bỏ vào miệng mình, nhai nhai, ánh mắt cũng vô định nhìn ra ngoài cửa xe.

Trong lúc ấy, Thẩm Luân cũng đang suy tư đi đâu gì đó còn liếc mắt nhìn thoáng qua cô.

Kiêu Tịnh đến công ty, cả một buổi sáng đầu luyện tập vũ đạo trong phòng tập. Buổi chiều, Hoàng tử gọi cô ra ngoài, vui mừng nói: " Có một thương hiệu muốn tìm em chụp ảnh quảng cáo, trước tiên em hãy về chuẩn bị một chút, ngày mai đi đến đó. Kiêu Tịnh, chị muốn nhắc nhở em, đây là hợp đồng quảng cáo cho thương hiệu quốc tế CH rất nổi tiếng, em cần phải chuẩn bị tinh thần thật tốt cho lần quay hình quảng cáo này!"

" Chỉ có một mình em sao?"

Sau khi nhóm nữ SJ nổi tiếng, các nhãn hàng không những tìm đến, cũng có những nhãn hàng quốc tế muốn tìm kiếm những gương mặt trẻ làm đại diện, nhưng tất cả đều là hợp đồng quảng cáo nhóm, giống như loại hợp đồng quảng cáo cá nhân này, chỉ có nhóm trưởng của nhóm nhạc nữ SJ là Tiểu Hựu có nhân khí cao mới được đảm nhận mà thôi.

Cho nên Kiêu Tịnh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hợp đồng quảng cáo cho thương hiệu CH lớn như vậy, vì sao lại chọn cô?

Hoàng tử hận sắt không thể rèn thành thép nói: " Chỉ có một mình em, em đã được quý nhân chiếu cố mau trở về nhà chuẩn bị đi, cho em nghỉ buổi chiều."

Kiêu Tịnh vào phòng chào tạm biệt các thành viên trong nhóm xong, ngồi xe của trợ lý quay về nhà. Trên đường trở về, cô chợt nhớ đến thái

độ kỳ lạ của Thẩm Luân vào sáng hôm nay.

Kiêu Tịnh nhìn ra ngoài cửa xe, cân nhắc đến việc có phải Thẩm Luân cảm thấy hồ thẹn với tình yêu của cô dành cho anh, đây là việc anh muốn bù đắp cho cô sao?

— — — — — -// — -// — — — — —

Editor: Thẩm tổng nhiều khi thấy anh đáng ghét vô cùng muốn đánh anh 1 trận ghê!!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán

dtv-ebook.com

Chương 6: Thử Vai

Edit: Tiểu Mân Thầ

Mặc kệ là do nguyên nhân gì, công ty đã ký hợp đồng quảng cáo lần này cho Kiều Tịnh.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh ng ồi xe của công ty đi đến nơi quay quảng cáo. Thương hiệu CH là thương hiệu nước hoa quốc tế có phong cách xa hoa quý phái, tuy Kiều Tịnh chỉ là một nghệ sĩ mới ra mắt, thân thế tầm thường, theo lý mà nói cô không đủ khả năng tiếp nhận loại quảng cáo nước hoa của thương hiệu này, các nghệ sĩ trong Hoa Quốc đều đang âm thầm tranh giành cơ hội, nhưng không ngờ nó lại rơi vào tay của Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh phải quay quảng cáo cho loại nước hoa mới dành cho mùa thu của thương hiệu CH, có tên gọi là Fairy, chủ yếu bán ở thị trường Châu Á, sản phẩm lấy phong cách huyền bí, cho nên trong dự án quảng cáo lần này cố tình tìm những nghệ sĩ trẻ tuổi có nhân khí cao đến đảm nhận vai chính.

Khi đi đến phòng hội nghị trên tầng cao của toà nhà, ngoại trừ Kiều Tịnh, ở đây còn có một nam một nữ nữa.

Kiều Tịnh vừa bước vào, ánh mắt của bọn họ đã đặt trên người cô. Người phụ trách dự án còn chưa đến, người nam đã lên tiếng chào: "Thương hiệu CH là một thương hiệu nổi tiếng quốc tế, bây giờ quay quảng cáo cũng không cần lựa chọn người cẩn thận nữa rồi, nghệ sĩ E hay F gì cũng được mời đến."

Người nữ kia không phụ hoạ với anh ta, chỉ cười cười tỏ vẻ cam chịu.

Kiêu Tịnh biết đôi nam nữ này. Người nam chính là Trần Kiều, tiểu thớt tươi đang nổi tiếng của Hoa Quốc, năm trước đóng một bộ phim có ratings rất cao, trên mạng còn bảo rằng anh ta nhờ nhân vật cổ trang này một bước lên mây, năm nay anh ta vừa có một bộ IP thể loại dân quốc vừa đóng máy, rất được khán giả chờ mong, nghiêm nhiên anh ta đã gia nhập vào hàng ngũ diễn viên tài năng.

Sau khi Kiều Tịnh xuyên đến đây, vì để thích ứng với cuộc sống của nguyên thân, cô đã tốn không ít thời gian tìm hiểu các nghệ sĩ đang nổi tiếng thời điểm này là ai.

Còn người nữ chính là Ninh Nhân Nhã, nhan sắc mang hơi hướng cổ trang, từ khi ra mắt đã tham gia đóng rất nhiều bộ phim cổ trang, luôn được giới truyền thông gọi là " Mỹ nhân cổ trang đẹp nhất Châu Á", khí chất của Ninh Nhân Nhã khá thanh tao, tất nhiên cô ta rất nổi tiếng ở trên mạng, khi mặc trang phục cổ trang vào bản thân như hoá thành mỹ nhân cổ trang. Chân mày lá liễu tinh tế, mắt hạnh má đào, từng cử chỉ đều biểu hiện ra phong cách của mỹ nhân Châu Á đầy phong tình.

Kiêu Tịnh đứng trước mặt bọn họ, chính là tiểu bối mới ra nghề

" Xin chào hai vị tiền bối, em tên là Kiều Tịnh, vâng sau mong được chiếu cố nhiều hơn."

Cô rất có lễ phép chào hỏi hai người bọn họ. Trần Kiều nhìn cô một cái, không nhìn được liếc nhướng mắt, sau đó cúi đầu nghịch điện thoại của mình.

Còn Ninh Nhân Nhã cũng chỉ gật đầu, tiếp tục xem tạp chí. Trên mặt Kiều Tịnh mang theo ý cười nhàn nhạt, cũng không cảm thấy mất mặt, mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ cần bản thân mình làm đủ lễ nghĩa là được, để tránh cho người khác lên tiếng bắt bẻ. Cô chào hỏi xong, tự giác tìm vị trí của mình mà ngồi xuống, an tĩnh ngồi đó.

Lúc này cô chú ý nhìn bìa tạp chí trong tay Ninh Nhân Nhã, đó chính là ảnh chụp quảng cáo của thương hiệu CH, tuy Trần Kiều luôn cúi đầu nghịch điện thoại, nhưng biểu tình cũng mang theo một chút nghiêm túc.

Xem ra tất cả mọi người đã ngẩn chuẩn bị tinh thần, cũng rất coi trọng lần quay quảng cáo nước hoa này.

Trước đó Kiều Tịnh vẫn luôn suy đoán nếu đã chọn cô cho lần quay quảng cáo này, vì sao không đưa trước kịch bản cho cô tham khảo, nhưng khi nhìn thấy tình hình hiện giờ, dường như Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã cũng không biết trước kịch bản.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cửa phòng họp lại mở ra, người quản lý và trợ lý của thương hiệu CH ở Châu Á bước vào.

Người quản lý nói thẳng vào vấn đề, bảo trợ lý đưa ba phần văn bản cho ba người bọn họ.

" Lần quảng cáo nước hoa này, thương hiệu của chúng tôi có một chút thay đổi, to gan muốn dùng tạo hình cổ trang của người phương Đông áp dụng vào nội dung quay hình, các vị đều là nghệ sĩ của Hoa Quốc. Trước tiên các vị sẽ phải quay thử vài cảnh, chúng tôi muốn xem xét có vị nào không thích hợp với hình tượng mà chúng tôi nêu ra hay không, công ty đã chuẩn bị cho ba vị một tổ ekip, mong ba vị phối hợp một chút."

Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã tỏ vẻ không có vấn đề gì. Người quản lý lại hỏi Kiều Tịnh, cô chỉ cười nói: " Có thể ạ."

Kỳ thật, Kiều Tịnh có chút chột dạ, tuy ngũ quan của cô khá xinh đẹp, cùng gương mặt như tranh vẽ của Ninh Nhân Nhã có chút bất đồng, cô không phù hợp với tạo hình cổ trang cho lắm. Hơn nữa, nếu thương hiệu CH vẫn áp dụng phong cách trước kia, chính là phong cách Châu Âu, có lẽ cô còn có chút lòng tin.

Tuy rằng trong lòng bồn chồn, ngay cả da đầu của cô cũng muốn căng ra, cô nhớ rõ tình tiết trong cốt truyện, cuối cùng nguyên thân vẫn quay hình quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH, nhưng tạo hình không thích

hợp, động tác diễn thì cứng ngắc, bị khán giả bình luận không thích hợp với tạo hình cổ trang.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho nguyên thân rèn luyện kỹ thuật diễn xuất, cuối cùng do sự cố gắng của bản thân, nguyên thân đã thành công chuyển mình.

Đám người của Kiêu Tịnh đi theo chuyên viên trang điểm vào phòng hoá trang, bọn họ nhìn ra được, đối với lần quảng cáo này công ty bỏ ra rất tâm huyết, chỉ với việc tạo hình đã có hai tổ, tuy rằng loại nước hoa mới chủ yếu đánh vào thị trường Châu Á, nhưng CH lại là thương hiệu Châu Âu, vẫn luôn băn khoăn không biết dùng phương thức nào để tiếp cận với người dùng Châu Á.

Trải qua quá trình tạo hình, tổ hoá trang sẽ lựa chọn những trang phục phù hợp với ba người. Gương mặt Trần Kiêu khá sắc nét, bản thân anh ta cũng là diễn viên nổi danh trong mảng phim cổ trang. Cho nên chuyên viên trang điểm cố tình tạo cho anh ta màu da rám nắng, chỉ cần đội tóc giả cho anh ta, không cần phải chảy chuốt quá tỉ mỉ, muốn để tóc dài buông xoã như vậy, lại mặc trường bào màu đỏ với phong cách của Châu Á, còn cố ý để lộ ra yết hầu đang nhấp nhô, trong nháy mắt, nhìn anh ta vô cùng cường trán và ngập tràn hormone nam tính cùng hơi thở và mị lực của người phương Đông.

Ninh Nhân Nhã mặc trang phục cổ trang màu trắng, tóc đã được chỉnh sửa cẩn thận, búi tóc cao dán sát gương mặt, lại sử dụng trang sức đơn giản mà tinh xảo đặc trưng của phương Đông, sau một lúc tạo hình, một mỹ nhân cổ trang xuất hiện trước tầm mắt.

So với tạo hình của Trần Kiêu và Ninh Nhân Nhã, thì suy nghĩ về cách tạo hình cho Kiêu Tịnh tương đối đau đầu.

Cô có khung xương tinh tế đặc trưng của người phương Đông, làn da trắng nõn, càng làm nổi bật trường bào màu đen, nhưng về phần gương mặt, chỉ là một câu, không thích hợp hoá thân thành nhân vật cổ trang.

Đa phần trong ấn tượng của mọi người, mỹ nhân cổ trang đầu thanh nhã như hoa cúc, đặc biệt có rất nhiều người phương Tây yêu thích gương mặt đẹp của người phương Đông, còn cho rằng đó chính là nét đẹp truyền thống của người phương Đông.

Còn gương mặt của Kiêu Tịnh lại mang hơi hướng phương Tây, giống như một con búp bê phương Tây tinh xảo, khi trang điểm lên, luôn cảm thấy quá mức sắc xảo và ma mị.

Sau khi trang điểm xong, tóc của Kiêu Tịnh được vấn đơn giản và thả dài, thân khoác trường bào đen, da trắng nõn nà, nhưng trước sau cũng thiếu đi khí chất của người phương Đông.

Tạo hình cho Kiêu Tịnh xong, vị đạo diễn người nước ngoài đối với tạo hình của Kiêu Tịnh không mấy hài lòng.

Trong thời gian nghỉ ngơi, trợ lý Diêu Diêu lấy cho cô một ly nước, lại lên tiếng an ủi: "Chị đừng nản chí, một lúc nữa phải biểu hiện thật tốt nhé."

Kiêu Tịnh âm thầm thở dài. Cho dù muốn biểu hiện tốt cũng là cả một vấn đề, cô không quen đứng trước máy quay, mà quan trọng nhất lại phải thể hiện dáng vẻ của một cô gái phương Đông đầy khả ái đến rung động lòng người, hơn nữa biểu cảm trên gương mặt rất quan trọng, vốn dĩ gương mặt của cô không phù hợp với yêu cầu của loại quảng cáo nước hoa lần này.

Cho nên tránh không khỏi việc bị truyền thông lên tiếng chê trách, quả thực rõ ràng là nhờ đi cửa sau.

Không được, cô phải nghĩ ra biện pháp vượt qua lần quay này. Dù sau vẫn còn phần diễn tập, cô vẫn còn thời gian học tập và thay đổi.

Trước cửa Stuido, không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng người. Nam thần Thẩm Luân với dáng người cao ráo đang đứng ở lối đi nhỏ, hấp dẫn vô số ánh mắt của nhân viên, các cô thần thì bàn tán, còn lén chụp ảnh, nhưng trước sau vẫn không có ai dám đến gần.

Thẩm Luân mặc một cái áo sơ mi màu xanh ngọc, đeo mắt kính, những nút áo sơ mi được gài kín để tận cổ áo, nhìn đáng vẻ vô cùng cấm dục.

Ánh mắt anh đặt trên người Kiều Tịnh. Trong tầm mắt, dáng người thiếu nữ yếu điệu, trường bào tơ lụa màu đen càng tôn lên cái eo nhỏ tinh tế của cô, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cô ngẩng ở bậc thềm, vô tư lắc lư đôi chân.

Bởi vì quay quảng cáo nước hoa, cho nên không cần phải mang giày, sợ sẽ làm bẩn trang phục, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy góc váy, lộ ra một đoạn mắt cá chân trắng muốt cùng bàn chân nhỏ.

Ánh mắt của Thẩm Luân từ trên người cô, bất tri bất giác lại di chuyển xuống bàn chân nhỏ nhắn, hơn nữa còn nhìn thêm hai phút.

Đôi bàn chân nhẹ nhàng lắc lư, cũng làm cho tâm trí anh lay động. Trợ lý Vương Hiểu đứng bên cạnh ho khan một tiếng: "Thẩm tổng, ngài đang nhìn gì thế?"

Thẩm Luân lấy lại tinh thần, ngữ khí không chút gợn sóng nói: "Tôi để quên tài liệu ở phòng họp, cậu giúp tôi đem nó đến đây."

Vương Hiểu nghe thấy ngữ khí của ông chủ có chút không đúng, vừa lạnh lùng, lại có chút không cao hứng, giống như mình vừa phá hỏng chuyện tốt của ông chủ.

"Vâng, vậy ngài chờ một chút." Vương Hiểu buồm bực, chạy đến cửa thang máy.

Sau khi trợ lý đi khỏi, Thẩm Luân tiếp tục nhìn lên. Tòa nhà này cũng là sản nghiệp của công ty anh, cho nên anh đến đây mở cuộc họp, đúng lúc biết hôm nay Kiều Tịnh cũng đến đây thử vai, vừa họp xong thuận đường đi đến đây nhìn cô một lúc.

Dường như, cô quay hình không được thuận lợi. Thẩm Luân luôn cảm thấy áy náy với cô, tuy rằng anh không có cách nào đáp lại tình yêu của cô, nhưng anh có thể đền bù cho cô những thứ khác.

Lần quảng nước hoa này, do đích thân Thẩm Luân nhờ vả bạn tốt của mình, đem cơ hội này giao cho Kiều Tịnh.

Bên trong Studio, đã đến lượt cô diễn thử vai, đột nhiên lúc này đạo diễn lại đến tìm cô, bọn họ đang trao đổi vấn đề gì đó.

Trong phòng rất ồn ào, Thẩm Luân lại đứng ngoài cửa, căn bản không thể nghe rõ, nhưng dường như anh nhìn thấy cô dùng tiếng anh giao tiếp lưu loát với đạo diễn.

Ánh mắt của Thẩm Luân hiện lên một chút nghi ngờ, từ khi nào cô giỏi tiếng anh như vậy?

Ngay sau đó, đôi mắt anh trở nên âm u. Kỳ thật anh cũng không quá hiểu rõ con người của Kiều Tịnh.

"Thẩm tổng, trong phòng họp không có tài liệu nào cả." Sau khi Vương Hiểu trở về, liền xoa đầu, vẻ mặt mơ hồ.

Thẩm Luân ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình ánh mắt thoáng nhìn đến phần eo lộ lút của Kiều Tịnh, nơi đó được thắt dây lưng hiện ra đường cong của eo và hông cong vút.

Giây tiếp theo, đôi mắt Thẩm Luân giống như có lửa, vội nhìn đi nơi khác. Ánh mắt sắc bén nhìn đến Vương Hiểu, thong thả nói: "Hả? Có lẽ tôi nhớ nhầm."

Dứt lời, Thẩm Luân liền nhắc chân đi về phía thang máy chuyên dụng. Vương Hiểu cảm thấy hôm nay ông chủ có chút kỳ lạ, anh ta lại thoáng nhìn vào Studio.

Bên kia, cửa thang máy đã mở ra, Vương Hiểu không dám chần chừ, đi nhanh đến đó.

Trước khi diễn thử, Kiều Trăn và đạo diễn đã thương lượng việc quay biểu cảm của cô, đổi thành dùng điệu múa.

Thời cổ đại còn dùng điệu múa gửi gắm những câu chuyện tình yêu xa xưa vào đó, đạo diễn đã nhiều lần muốn thay cô, nhưng lại bị vị quản lý cấp cao của công ty không đồng ý.

Quả thực cô gái này có chỗ dựa không nhỏ, đạo diễn không còn cách nào khác, nếu không thể đổi người thì lần quảng cáo này không thể quay được nữa, ngựa chết cứ xem như ngựa sống mà chạy chữa thôi, để Kiều Tịnh thử một lần xem sao, nếu vẫn không được sẽ suy nghĩ đối sách khác.

Hơn nữa Kiều Tịnh còn là thành viên của một nhóm nhạc nữ, đã được học tập vũ đạo, cho nên vừa rồi cô đã nghĩ ra một số động tác cho điệu múa cổ trang này.

Trong lần quảng cáo nước hoa này, nhân vật của cô thể hiện sự khát khao cùng sự chiếm hữu mãnh liệt với tình yêu, lại có một linh hồn u tối.

Cô yêu Trần Kiều, nhưng Trần Kiều cùng Ninh Nhân Nhã là một đôi tình nhân người người hâm mộ, cô nhìn thấy người mình yêu bên cạnh người con gái khác, cho nên cô phải thể hiện được sự bi thương cùng cảm xúc phẫn nộ trên gương mặt, nếu đạo diễn cảm thấy gương mặt này không phù hợp, vậy thì cứ gửi gắm cảm xúc đó vào trong điệu múa, đây cũng coi như là cơ hội cuối cùng của cô.

—————//———

* Editor: Đạo này bạn quá, lại phải tập trung cố gắng làm hoàn bộ Dục vọng cố chấp của anh, cho nên ra chương hơi lâu nhé! Sau khi hoàn bộ kia sẽ tập trung cho bộ này nhiều hơn.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 7: Vượt Qua Kỳ Thử Vai

Edit: Tiêu Mân Thâu

Studio sáng đèn, Kiều Tịnh thần nói không cần khẩn trương, cứ xem như là không có thực. Nếu lần này cô thất bại, đạo diễn sẽ có ý định đổi cô, cô nhất định phải làm giống như trong cốt truyện, phải quay đoạn quảng cáo nước hoa này để bị truyền thông phê phán, sau đó là những bình luận công kích của các anti fan.

Lúc ý tưởng này xuất hiện, hệ thống không phát ra tín hiệu cảnh báo, cô mừng như điên.

Nói cách khác, cô vẫn có khả năng nào đó, để thay đổi hướng đi liên quan đến sự nghiệp của nguyên thân, đương nhiên tiền đề vẫn là phải trải qua hết cốt truyện, tương lai cô còn phải làm tốt một thế thân, đảm nhận là chất xúc tác hiệu quả.

Sau khi hiểu rõ được điểm này, trên thực tế Kiều Tịnh rất vui mừng, ít nhất phải làm tốt sự nghiệp, về số lượng người mắng cô cũng sẽ ít đi.

Đối mặt với máy quay, cô đi đầu chỉnh trạng thái tốt nhất. Trong trường quay không có âm nhạc, hoàn toàn chỉ là một đoạn vũ đạo ngẫu hứng.

Trên sàn nhà sạch sẽ, Kiều Tịnh đi chân trần, thân mặc trường bào tơ lụa màu đen, tóc búi kiểu cổ điển, duyên dáng yêu kiều đứng giữa khán đài.

Cô một thân quần áo được cắt may tỉ mỉ cùng quý giá, dưới ánh mắt của đạo diễn, chính là nét đẹp thuần túy bí ẩn của người phương Đông, sau khi quay xong, sẽ được phần hậu kỳ xử lý, có thể sẽ càng toát lên sự cuốn hút.

Trường bào màu đen nhưng tính chất lại thiên về màu đỏ sậm, thích hợp với khuôn mặt nhợt nhạt của Kiều Tịnh, có vài sợi tóc hỗn loạn rơi xuống, tạo chút cảm giác thê lương.

" Action!" Đạo diễn ý bảo bắt đầu. Kiều Tịnh nhắm mắt lại, trong lòng cố gắng kích thích tình cảm còn sót lại trong nguyên thân. Đó là tình yêu đối với Thẩm Luân. Vũ đạo này dùng để bày tỏ tình cảm của bản thân. Thực sự nguyên thân rất yêu Thẩm Luân, thậm chí còn có thể nói là sùng bái.

Lúc này vũ đạo này có hơi hướng Vu nữ thời cổ xưa sùng bái các vị thần, bọn họ sẽ múa trước ánh lửa, vì cầu nguyện cho công việc săn bắt của nhóm đàn ông trong tộc, thậm chí là cầu nguyện thần linh về chuyện con cái, mong có được con đàn cháu đống.

Bản thân Kiều Tịnh lại là người đặc biệt không có gì để theo đuổi, cô cũng chưa từng trải qua mối tình mãnh liệt với ai, nhưng nguyên thân thì có, cô có thể giải phóng nó, dùng điệu múa để thể hiện tình cảm đó, cô cho rằng vũ đạo phát sinh là từ cảm xúc, có thể biểu hiện cho tình yêu tuyệt vọng.

Hai loại cảm xúc này hoà quyện vào nhau, nhân vật của cô trong lần quảng cáo này đại diện cho linh hồn u tối, quả thực rất giống với tình cảnh của nguyên thân.

Kiều Tịnh dùng sự ái mộ của nguyên thân đối với Thẩm Luân, thể hiện qua ngôn ngữ của cơ thể, điệu múa thể hiện một cô gái tràn đầy thanh xuân, vô cùng khát khao được người mình thích đón nhận tình yêu của mình, sau đó tình yêu ấy dần dần biến thành sự tuyệt vọng.

Trong một góc, Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã đều quan sát người đang múa trên khán đài, " Cô nói xem, cô ta đang múa cái gì vậy, tuy rằng tôi không am hiểu vũ đạo, nhưng vẫn cảm thấy động tác quá vội vàng, quá khó coi. Hơn nữa toàn bộ quá trình đều chỉ đưa lưng về máy quay." Trần Kiều đang uống nước, bên cạnh có một trợ lý đang quạt mát cho anh ta.

Tuổi của Trần Kiều không lớn lắm, tầm khoảng 25 26 tuổi, nhưng đã biết cách bảo dưỡng khuôn mặt.

Thời điểm Ninh Nhân Nhã còn đi học đã từng học qua múa cổ trang, cho nên về phương diện này vẫn có chút am hiểu. Cô ta luôn hướng ánh mắt về phía Kiều Tĩnh, lên tiếng: " Từ góc độ chuyên nghiệp, cô ấy nhất thời có chút tham vọng trong điệu múa này, hơn nữa động tác cũng có chút khoa trương, múa không thuần thực, vũ đạo cũng không phải quá tốt. Nhưng về góc độ cảm xúc, quả thực cô ấy đã thành công thể hiện một sự biến hoá rất lớn. Tôi có thể cảm nhận được nội tâm của cô ấy đang rất tuyệt vọng, hơn nữa còn có sự phẫn nộ."

Nói đến đây, ánh mắt Ninh Nhân Nhã có chút sáng ngời, nhin không được liền đứng dậy. Lúc này, trên khán đài Kiều Tĩnh đang múa động tác kết thúc, thân thể nhỏ xinh lả lướt của cô gầy như nghiêng ngã thể hiện sự thống khổ, lộ ra nửa gương mặt cực kỳ tinh xảo. Động tác nơi cổ tay, còn mang theo một loại cảm xúc khó diễn tả bằng lời, đủ để người xem cảm nhận được sự đau đớn tuyệt vọng. Đặc biệt nhất chính là, ánh mắt của Kiều Tĩnh.

Trong ánh mắt đó, biểu hiện sự u ám, tuyệt vọng, còn lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Có thể nói, Kiều Tĩnh vốn đã có vũ đạo làm nền tảng, chỉ cần dùng ánh mắt thể hiện một chút, cố gắng chứng tỏ nhân vật này là được nấp nắn cho cô.

Dường như lúc này Ninh Nhân Nhã có thể khẳng định, đạo diễn sẽ chọn Kiều Tĩnh. Hơn nữa, nếu ở lần quay tiếp theo Kiều Tĩnh vẫn giữ được trạng thái này, cố gắng tập luyện múa cổ trang thật tốt, một khi quảng cáo nước hoa ra mắt, cô có thể nổi tiếng!

" Hoàn hảo." Nhất thời dưới khán đài đạo diễn vì quá kích động phát âm một câu tiếng trung không rõ ràng.

Vũ đạo của Kiều Tĩnh có quá nhiều sai sót, nhưng cuối cùng cũng khiến cho đạo diễn phải thay đổi cách nhìn về cô. Loại nước hoa Fairy của

thương hiệu CH thể hiện linh hồn u tối, không ngờ nó lại rất thích hợp với cô, có thể nói nhân vật này sinh ra là dành cho cô.

Chờ Kiều Tịnh bước xuống khán đài, đạo diễn kích động nói: " Cô rất thích hợp với nhân vật này, thật thông minh khi biết che giấu khuyết điểm, tạo ra một cảnh quay vô cùng hoàn mỹ. Thực sự rất chờ mong vào lần quay chính thức, Kiều tiểu thư, bắt tay chúc mừng cho dự án hợp tác lần này của chúng ta."

Cuối cùng Kiều Tịnh cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, bước đầu xem như đã được đạo diễn công nhận, vậy lần quay tiếp theo sẽ càng thuận lợi hơn.

Kiều Tịnh với khuôn mặt điển hình mỉm cười, bắt tay với đối phương. Đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy khẩn trương.

Bởi vì trong lúc khẩn trương, thiếu chút nữa trên khán đài cô còn muốn dùng động tác xoay chân. May mắn ông trời còn thương, xem như tạm thời thoát qua một kiếp.

Kiều Tịnh đi đến khu vực nghỉ, trợ lý Diêu Diêu kích động nhưng cũng không thể hiện quá mức.

" Chúc mừng cô, chờ mong sự hợp tác tiếp theo." Ninh Nhân Nhã cố ý dẫn người đại diện đến đây chào hỏi Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh hoảng hốt, cũng có chút kinh ngạc. Cô vội buông chai nước khoáng xuống, đứng lên nói: " Tiễn bối Ninh quá khách khí, có thể hợp tác với tiễn bối, còn được hợp tác với tiễn bối Trần Kiều, em cảm thấy thật là vinh hạnh."

Cách đó không xa, Trần Kiều nghe thấy cô khen mình, vẻ mặt đặc biệt hưởng thụ. Hành động của anh ta cũng rất nhanh, đương nhiên biết được việc Kiều Tịnh có người chống lưng, anh ta đã tìm người đi đầu tra lý lịch của cô.

Nhóm nữ SJ nói thế nào cũng là nhóm nhạc khá có tiếng, tuy mới vừa ra mắt, nhưng cũng có chút danh tiếng của nhóm nhạc tuyển ba.

Kiêu Tịnh còn là thành viên trong nhóm nhạc mới này, lại có thể âm thầm đánh bại những minh tinh nổi tiếng dễ như trở bàn tay, mà giành được cơ hội quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH này, nhất định phía sau lưng cô có kim chủ giúp đỡ.

Theo như Trần Kiều được biết, công ty giải trí Hạ Hoa muốn dùng mọi tài nguyên cho thành viên của nhóm nhạc nữ SJ, nhóm trưởng Tiểu Hữu mới là người mà công ty xem trọng nhất, cũng là người có tài nguyên nhiều nhất, thử nghĩ mà xem nếu công ty giải trí Hạ Hoa có thể tranh thủ có được cơ hội quay quảng cáo lần này, rất có khả năng sẽ giao cho Tiểu Hữu, làm sao đến phiên Kiều Tịnh?

Mà khả năng lớn nhất, phía sau Kiều Tịnh có ông chủ lớn chống lưng. Đầu là người thông minh trong giới hỗn loạn này, cho nên trong lòng Trần Kiều cùng Ninh Nhân Nhã đều hiểu rõ chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Sau khi Kiều Tịnh rời khỏi toà nhà thương mại liền gọi điện thoại cho người đại diện Hoàng tử, nói cho cô ta biết mọi chuyện đều thuận lợi, cuối tuần sau sẽ đến nơi khác quay hình, " Đúng rồi, em còn có việc muốn chị giúp đỡ, buổi chiều em muốn gặp giáo viên dạy võ đạo."

Cô muốn công ty tìm một giáo viên dạy võ đạo chuyên nghiệp, đến dạy cho mình điệu múa cổ trang.

Quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH là quảng cáo đầu tiên của cô, cho nên cô muốn mọi thứ đều phải hoàn hảo, ít nhất về sau quảng cáo này sẽ không trở thành vết nhơ của cô, cũng xem như bản thân mình có trách nhiệm với thương hiệu mà mình hợp tác.

" Chuyện này không thành vấn đề, múa cổ trang sao, chị sẽ giúp em tìm một giáo viên giỏi, buổi chiều em quay về công ty một chuyến nhé." Hoàng tử hào phóng đồng ý, tỏ vẻ sẽ an bài giúp cô.

Cúp điện thoại, Ki ầu Tịnh đưa trợ lý Diêu Diêu đi ăn cơm trưa, buổi chiều liền trở về công ty. Giáo viên Phí là giáo viên vũ đạo chuyên nghiệp được công ty mời đến.

Công ty giải trí Hạ Hoa được các thực tập sinh lựa chọn hàng đầu là bởi vì một nguyên nhân, chính là các giáo viên dạy vũ đạo trong công ty đều là những người tinh anh trong giới vũ đạo, cực kỳ có tài, trình độ chuyên nghiệp rất cao, công ty phải bỏ một số tiền lớn để mời bọn họ đến đây.

Mà giáo viên Phí được Hoàng tử mời dạy cho Ki ầu Trăn, chính là giáo viên múa cổ trang có chút tiếng tăm trong ngành này.

Phí Thiến là một phụ nữ cao gầy gần 30 tuổi, sau khi giới thiệu xong, cô ta bảo sẽ giúp Ki ầu Trăn tập luyện điệu múa cổ trang.

" Từ lúc tôi vào nghề, cô còn chưa trở thành minh tinh, cho nên tôi sẽ xem cô như bao học trò bình thường khác, nếu được chúng ta liền bắt đầu tập luyện." Phí Thiến nói rõ vấn đề cho Ki ầu Tịnh nắm rõ.

Ki ầu Tịnh thầm nghĩ, giáo viên được công ty mời đến chắc sẽ không có khuyết điểm nào, cho nên cô liền lễ phép nói: " Vâng, mọi việc đều nghe theo cô giáo."

Phí Thiến hơi ngạc nhiên, cô ta đã dạy qua không ít thực tập sinh cũng như các minh tinh có chút tiếng tăm, ban đầu thái độ của bọn họ ít nhiều gì cũng có chút bất mãn và oán giận, nhưng Ki ầu Tịnh thì lại vui vẻ đồng ý, không có chút do dự nào.

Phí Thiến nở nụ cười, nhìn cô nói: " Hoàng Sam có nói, cô sắp quay quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH phải không?"

Ki ầu Tịnh gật đầu, đem kịch bản đưa cho cô giáo tham khảo. Trong hợp đồng, Quảng cáo nước hoa bao gồm, việc quay hình, chụp hình quảng cáo, nghệ sĩ phải có nhiệm vụ bảo mật nội dung của lần quảng cáo này.

Nếu công ty đã cử Phí Thiến đến đây, cô rất cảm kích, hơn nữa cô không sợ việc Phí Thiến làm lộ nội dung ra bên ngoài, dù sao cô cũng biết

rõ quy tắc trong cái vòng tròn này, nếu không quá nổi tiếng, thì sẽ không có ai nghĩ cách hạ bệ cô.

Phí Thiến không hổ danh là giáo viên võ đạo chuyên nghiệp, trong một buổi chiều, chỉ dựa vào kịch bản quảng cáo đã biên đạo ra một võ đạo thích hợp với khả năng của Kiều Tịnh.

Thời gian cấp bách, cho dù đã tan ca, mặc cho các nghệ sĩ khác đều đã rời khỏi công ty, Kiều Tịnh vẫn còn ở lại luyện tập võ đạo.

Gần đây Thẩm Luân đi công tác, không còn lôi kéo cô đi ăn tối nữa, cho nên thời gian này cô rất rảnh, không có việc gì làm sẽ ở lại công ty luyện tập.

Nháy mắt đã trải qua một tuần, ngày mai phải đi đến nơi khác quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH, trước đó Hoàng tử đã dặn dò cô, bảo cô mau trở về nhà chuẩn bị hành lý.

Sau khi tắm rửa xong, cô gọi video call cho bà ngoại. Lần trước bà ngoại đến Ma Đô thăm cô, cô đã dạy bà cách gọi video call trên Wechat, gọi cái này có thể nói chuyện cũng như nhìn thấy hình ảnh của đối phương.

Bà ngoại cũng muốn nhìn thấy cháu gái, nhưng lại sợ làm phiền đến cô, cho nên cách một tuần mới gọi cho cô một lần.

Kiều Tịnh vừa mới tắm xong, mặc quần short và áo phông, tóc dài ẩm ướt xoã trên vai, trên đầu còn có một cái khăn lông, ngay cả dép lê cũng không mang vội đến bàn cầm điện thoại lên.

"Bà ơi, bà ăn cơm tối chưa?" Kiều Tịnh vừa lau tóc, vừa đi đến tủ lạnh, lấy một chai nước trái cây, rót ra ly.

Trong video, bà ngoại cười vui vẻ, quan tâm hỏi: "Ăn rồi, cháu đừng uống đồ lạnh, đối với thân thể của con gái không tốt."

Đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, sau đó là âm thanh cửa mở, trong lòng Kiều Tịnh vô cùng cảnh giác, quả nhiên

giây tiếp theo, Thẩm Luân mặc áo khoác, bộ dạng phong trần mệt mỏi bước vào nhà.

Kiêu Tinh: "....."

"Tĩnh Tĩnh, cháu đưa điện thoại gần lại đó đi, để bà nhìn xem, cậu ta có phải là Tiểu Thẩm không?" . Đọc truyện tại { [TR UMtruyen.ME](#) }

Trong video, bà ngoại nhìn thấy ở huyền quan có bóng dáng của một người đàn ông, đôi mắt liền sáng lên, cười đến cong cả đôi mắt.

Thẩm Luân ngẩng đầu, vẻ mặt vô cảm nhìn vào cô.

Kiêu Tinh thu hồi ánh mắt, dùng thân thể che khuất Thẩm Luân, nhìn bà ngoại cười nói: "Bà à, hiện giờ cháu có chút việc, ngày mai cháu sẽ gọi lại cho bà nhé, cứ như vậy đi, bà nhớ nghỉ ngơi sớm một chút, không cần chờ điện thoại của cháu, cháu cúp máy đây."

Tút tut ——

Kiêu Tinh cất điện thoại, cô cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Luân đang nhìn vào mình, sau lưng giống như bị kim đâm.

Cô đi đầu chỉnh lại cảm xúc, xoay người, nhìn Thẩm Luân rồi nở nụ cười ôn nhu: "Anh trở về rồi à."

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần cười là được rồi. Không thể giờ tay đánh khuôn mặt đang tươi cười của người khác, cho nên Thẩm Luân, anh cũng không thể ra tay đánh tôi được! QAQ.

Thẩm Luân không báo cho cô biết trước việc hôm nay anh sẽ trở về, vì vậy khi anh đột nhiên xuất hiện ở đây, vẻ mặt của cô có chút ngơ ngác.

Mắt thấy Thẩm Luân không cởi giày, cứ như thế mà tiến về phía cô. Cô theo bản năng giấu điện thoại ở phía sau, lui về sau vài bước, chân đụng vào thành ghế sofa, trực tiếp ngã xuống.

Cô với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngẩng đầu nhìn vào anh, đôi mắt đến nhánh đầy khó hiểu chớp chớp.

Muốn ngủ xuống hả!

Nhưng thân ảnh cao lớn của Thẩm Luân lại đột nhiên ngủ xồm trước mặt cô, nhặt khăn lông lên, cầm lấy một góc khăn cẩn thận lau sạch hai bàn chân trần nhỏ nhắn của cô.

Kiều Tịnh ngủ thấy mùi rượu. Thẩm Luân ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lấp tựa như viên pha lê.

"Tốt rồi!"

Kiều Tịnh nhìn người đàn ông dịu dàng ngủ trước mặt mình, nhận không được trong lòng thẩn mẩn một tiếng, mẹ nó anh ta lại uống rượu.

Khó trách nhìn bộ dạng này thật quen mắt, cực kỳ giống tình cảnh đêm đó khi anh bỏ nhào vào cô ở trên giường, ngang ngược đè cô dưới thân mình.

— — — — — — — — // — — // — — — — — — — —

* Tác giả có chuyện muốn nói: Chương 8 đã không còn nội dung, đã khoá, ngày mai sẽ đổi mới nội dung.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 8: Say Rượu

Edit: Tiêu Mân Thâu

Bởi vì Kiều Tịnh đã trải nghiệm sự giáo huấn lần trước, vì không muốn để hệ thống phát thẻ đỏ cảnh cáo nữa, cho nên cô cố gắng nén lại cảm xúc muốn đá Thẩm Luân.

Cô vội rút chân mình lại, chân chưa kịp đặt xuống đất lại bị đôi bàn tay to lớn của Thẩm Luân tóm trở về, cấn trong lòng bàn tay mà tra tấn.

Vẻ mặt của Thẩm Luân khá lãnh đạm, biểu tính rất nghiêm túc, vẫn mang theo vầng vẻ cao cao tự đại thường ngày, chỉ là ánh mắt khi say rượu lộ vài phần si mê. Xem ra Thẩm Luân đã say thật rồi, nếu không phải vì anh say rượu mới làm như vậy, thì chắc chắn là mắc bệnh thần kinh.

(Bệnh xà tinh: có biểu hiện của bệnh thần kinh.)

Kiều Tịnh nhìn anh dùng khăn lông lau chân cho mình, cố bình tĩnh, tốt tính hỏi: " Thẩm Luân, anh say à."

Giọng nói của cô trong trẻo, mang theo sự ngọt ngào của thiếu nữ.

" Anh không say," Đôi mắt thâm thúy của Thẩm Luân liếc nhìn cô một cái, mỉm cười nói: " Ôn Thư, từ trước đến nay em luôn không thích mang dép lê đi trong nhà, hiện giờ mùa hè thì không sao, nhưng nếu khi trời trở lạnh, chân sẽ bị lạnh lắm đấy."

Vẻ mặt Kiều Tịnh đầy khinh thường, cô cảm thấy mỗi lần Thẩm Luân say rượu, đầu sẽ nhận lầm cô thành người khác, trước kia chỉ vì gương

mặt này, bây giờ thì hay rồi ngay cả chân cũng có thể bị nhằn lấn sao?

Đi công tác hai ngày, trong giấc mơ của Thẩm Luân đều xuất hiện đôi bàn chân nhỏ nhắn này, làm cho anh nhớ nhung không thôi, căn bản anh đã xem đôi bàn chân đó chính là đôi bàn chân của ánh trăng sáng trong lòng anh.

"Vậy à, vậy làm phiền Thẩm tổng giúp em xoa bóp chân nhé." Khoé môi Kiều Tịnh hơi cong lên, dứt khoát cầm điếu khiến từ xa mở TV lên, vừa xem chương trình giải trí vừa ra lệnh cho Thẩm Luân.

Dường như trong lúc Thẩm Luân làm theo lời cô, anh đã tỉnh táo hơn một chút, nhìn chằm chằm mắt cá chân tinh tế của cô, trong nháy mắt sắc mặt lại lạnh đi vài phần. Lúc này, cô ngẩng thoải mái trên ghế sofa xem TV, trong tay còn cầm nửa trái táo ăn dang dở.

Cô lập tức cảm thấy có điểm khác thường, bàn tay to lớn đặt trên bàn chân cô chợt bất động. Bất thành linh nhìn thấy ánh mắt tỉnh táo của Thẩm Luân, da đầu cô liền tê dại!

Cô bình tĩnh, mỉm cười vội rút chân về, lúc này Thẩm Luân cũng không ngăn cản cô.

"Anh tỉnh rượu rồi à? Có đói bụng không, để em nấu cho anh tô mì nhé?" Dứt lời, cô liền chạy vào phòng bếp, lúc đi ngang qua phòng tắm, liền lấy áo choàng tắm khoác lên người.

Thẩm Luân nhìn thấy cũng không lên tiếng nói gì. Địa vị của anh cao như vậy, từ khi nào dễ dàng nghe lời người khác xoa bóp chân cho họ vậy?

Nhớ lúc trước khi còn quen với Ôn Thư, anh cũng chưa từng chạm qua chân Ôn Thư lần nào. Từ nhỏ anh đã được dạy bảo luôn phải tuân theo quy tắc, chưa bao giờ anh làm sai một việc nào.

Thẩm Luân xoa huyết Thái Dương, nhúm mày nói: "Rót cho anh ly nước lạnh."

Thực sự anh đã tỉnh rượu, vừa rồi anh đang làm cái quái gì vậy.

Kiêu Tịnh từ phòng bếp bước ra, mở tủ lạnh rót nước, cuối cùng cầm ly nước đưa đến trước mặt Thẩm Luân.

Anh liếc mắt nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của cô, hừ lạnh một tiếng, ngũ quan anh tuấn lạnh như băng, trong lòng càng lạnh lẽo hơn. Lần trước say rượu, cô tát anh một bạt tay, lúc này cô còn bắt anh bóp chân cho cô, xem ra ngày thường anh đã quá xem thường cô rồi.

Kiêu Tịnh lên tiếng: " Vừa rồi, trong miệng anh luôn gọi Ôn gì đó, là tên của ai vậy?"

Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn cô một cái. Gương mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười dịu dàng nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Anh vẫn không lên tiếng, nhưng đôi mắt chợt híp lại, ánh mắt đầy cảnh cáo, khiến cho Kiêu Tịnh cũng hiểu rõ được phần nào, dường như cảm thấy có chút chột dạ, nếu bây giờ cô còn trêu chọc anh, có lẽ cô sẽ phải chịu trăm ngàn vết thương.

Còn về phần Ôn Thư, không thể nghi ngờ gì thêm chính là vết thương trong lòng của Thẩm Luân.

Uống được nửa ly nước, Thẩm Luân đã tỉnh táo hơn, liền gọi điện thoại cho trợ lý Vương Hiểu, bảo anh ta đến đây đón mình.

Kiêu Tịnh ở trong phòng bếp rửa ly, nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại, cô nhìn không được liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng cũng tiến được vị thần Phật này đi rồi, nếu anh còn không đi, cả đêm nay cô luôn cảm thấy lo lắng bất an, chắc chắn ngày mai lại xuất hiện hai quầng thâm ở mắt.

Vương Hiểu theo lời phân phó của ông chủ, lái xe của ông chủ đến nhà của Kiêu Tịnh, chưa đầy nửa tiếng đã bảo anh ta lái xe đến đây.

Cúp điện thoại, Vương Hiểu buồn bực nói: " Chẳng lẽ về phương diện kia ông chủ có vấn đề sao, nhanh như vậy đã xong việc rồi à?"

Mười phút sau, Vương Hiểu lái xe đến trước cửa nhà, Kiều Tịnh mang vẻ mặt luyện tiếu tiễn Thẩm Luân ra khỏi cửa, đứng trước cửa với đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn Thẩm Luân bước lên xe.

Không hiểu vì đi đâu gì, Thẩm Luân cứ cảm thấy biểu hiện này của cô chỉ là giả vờ, nhìn rất giả tạo, vô cùng giả tạo.

Suốt dọc đường đi, Thẩm Luân đều xụ mặt. Vương Hiểu nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt của ông chủ không tốt lắm, hiếu kỳ hỏi: " Thẩm tổng, ngài cùng Kiều tiểu thư cãi nhau sao?"

Vừa dứt lời, anh ta liền nhận được ánh mắt âm trầm hình viên đạn của ông chủ, anh ta vội im miệng.

Thẩm Luân hạ kính xe, vẫn cảm thấy nóng bức, lại cởi nút áo trên cổ áo ra, lộ ra yết hầu đang nhấp nhô, nhìn có chút gợi cảm. Nhưng trong đầu anh, không tài nào vứt bỏ được hình ảnh đôi bàn chân nhỏ nhắn của Kiều Tịnh.

Có gì đó chợt xuất hiện trong lòng không thể diễn tả được bằng lời, anh chưa từng có bất kỳ sự khát khao cùng sự yêu thích mãnh liệt nào đối với người khác.

" Chết tiệt!" Môi mỏng của Thẩm Luân mím chặt, ánh mắt dữ tợn.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh dẫn theo trợ lý Diêu Diêu, ngồi máy bay đi đến một thị trấn nhỏ ở phía Nam để tham gia quay phim và chụp ảnh quảng cáo cho thương hiệu nước hoa.

Trước khi lên máy bay, cô có nhắn một tin nhắn Wechat cho Thẩm Luân, nói cô đã đi ra ngoài, một tuần sau mới trở về. Nhắn tin xong, cô cũng không đợi Thẩm Luân hồi âm, trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Hôm nay Kiều Tịnh không trang điểm, chỉ tùy ý ăn bận đơn giản áo phông cùng quần short, đeo túi xách, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, hoàn toàn rất giống dáng của của một nữ sinh, trợ lý Diêu Diêu đứng bên cạnh nhìn không chớp mắt.

Khi các cô đi đến sân bay, vừa lúc có một đám fan đang đứng chờ trước cửa sân bay. Chỉ nhìn thấy bên trong có một người ăn mặc thời thượng, thiên về phong cách Punk, một anh chàng trẻ tuổi đeo kính râm, anh ta vừa xuất hiện, các fan lập tức điên cuồng gào thét:

" A!!! Khương Văn Bản!!!"

" Chúng em mãi mãi yêu anh!"

Kiều Trần bị tầng số đề xi-ben của đám fan này làm giật mình. Bất quá cô chỉ muốn che giấu thân phận của mình, may mắn đã có cái tên ca sĩ nổi tiếng Khương Văn Bản này che chắn ở phía trước, cho nên truyền thông không đem sự chú ý đặt lên người cô.

Lần quay và chụp ảnh quảng cáo nước hoa này hoàn toàn là công việc bí mật, phía công ty nhãn hiệu CH vẫn chưa công bố chi tiết nội dung sản phẩm mới dành cho mùa thu này, cho nên Kiều Tịnh phải che giấu thân phận càng cẩn thận càng tốt, chỉ có như thế truyền thông mới không phát hiện cô phải đi đến nơi khác làm việc gì.

" Trời ạ, quả thực khuôn mặt đẹp trai của Khương Văn Bản không hề có góc chết, nét đẹp khác hẳn với những tiểu thít tươi hiện nay trên mạng W, đẹp trai quá đi!"

Trợ lý Diêu Diêu với vẻ mặt hoa si, nếu không phải vì bận công việc, có lẽ cô ấy cũng muốn tiến lên gia nhập vào đám fan kia.

Kiều Tịnh hướng mắt nhìn về phía Khương Văn Bản một lúc, sau đó không quan tâm liên tục về Cho dù tiểu thít tươi có tốt đến mấy, thì bản thân cô cũng không thể đụng vào, cũng không có cơ hội ăn bọ họ nữa là khác.

Vì vậy không nên nhìn là tốt nhất, càng nhìn chỉ càng muốn chảy nước mắt thêm mà thôi. Lúc này, tiếng gào thét lại bùng nổ. Nguyên nhân là vì Khương Văn Bản quay đầu nhìn lại, còn hào phóng tặng một nụ hôn gió cho đám fan.

" A!! Mẹ ơi! Khương Văn Bản hôn gió với tôi!"

" Không xong rồi, tôi không thể thở nổi, sao anh ta có thể đẹp trai như vậy!"

Các fan gào thét ngày càng lớn, bất quá đã bị đám bảo an cường tráng ngăn lại. Tầm mắt Khương Văn Bản nhìn thoáng qua đám người đứng cách đó không xa lại nháy mắt một cái.

Quả thực bộ dạng của anh ta cũng chẳng có đặc điểm gì thu hút người khác, nhưng bởi vì đám fan ở sân bay mãi mê hò hét chụp ảnh đã hấp dẫn sự chú ý của các hành khách khác, còn Kiều Tịnh với vẻ mặt lãnh đạm, đáng vẻ đứng nhìn như người ngoài cuộc ngược lại càng trở nên nổi bật.

Khương Văn Bản liếc mắt một cái đã nhận ra cô chính là Kiều Tịnh, trong cuộc thi tuyển chọn minh tinh lần đó, anh ta đảm nhận vai trò khách mời đã từng nhìn thấy cô đứng ở phía sau sân khấu.

Anh ta rất có ấn tượng với Kiều Tịnh, chỉ cảm thấy cô lớn lên thật xinh đẹp. Như mà khi ấy anh ta cũng là thành viên trong ban giám khảo, sở dĩ có ấn tượng với cô không phải vì cô quá nổi bật, hay vì giọng hát và vũ đạo tốt, mà là vì khuôn mặt cũng như nhân khí trên mạng của cô rất cao.

Không ngoài dự đoán của anh ta, nếu tổ sản xuất không quan tâm đến tài năng của cô, chỉ luận về nhân khí có lẽ cô đã bỏ xa người khác ba con phố.

Khương Văn Bản thu hồi tầm mắt, vui vẻ chào hỏi các fan hâm mộ, mãi đến lúc rời khỏi sân bay, bước lên chiếc xe thương vụ đợi ở bên ngoài.

Sau khi Khương Văn Bản rời đi, đúng lúc Kiều Tịnh và trợ lý Diêu Diêu đi làm thủ tục, lúc này có fan nhận ra cô, nhưng chỉ còn nhìn thấy

thân ảnh thoáng qua của cô mà thôi.

" Thật may mắn đúng lúc Khương Văn Bản vừa xuống máy bay, nếu không khẳng định chúng ta sẽ bị người khác nhận ra." Diêu Diêu chậm rãi nói ra một câu.

" Cho nên, chúng ta rất may mắn." Kiêu Tịnh mỉm cười.

Máy bay cất cánh không bao lâu, Thẩm Luân vừa họp xong, từ phòng họp bước ra, anh mở ngu ần điện thoại, màn hình đã xuất hiện một tin nhắn. Nhìn tên người gửi, anh híp đôi mắt, bước chân dừng lại.

" Ra ngoài quay hình quảng cáo một tu ần, hẹn gặp lại." Kiêu Tịnh gửi đến một tin nhắn rất ngắn gọn, thể hiện sự nghiêm túc.

Thẩm Luân nhúu mày, thực sự khó có thể đem sự nghiêm túc g ần như mang chút khẫu khí của nữ cường nhân đặt lên hình tượng ngoan ngoãn và tràn đầy tinh th ần phấn chấn của Kiêu Tịnh.

Cô nhắn tin không dùng ký hiệu gì sao? Không phải hiện nay giới trẻ luôn thích dùng ký hiệu khi nhắn tin à.

" Vương Hiếu, cậu cho người tìm hiểu một chút quảng cáo lần này của thương hiệu nước hoa CH sẽ quay ở đâu."

Vương Hiếu còn cho rằng ông chủ muốn chỉ thị mình đi làm việc liên quan đến vấn đề cuộc họp vừa r ồi, không ngờ đến lại là công việc liên quan đến thương hiệu CH, việc đầu tiên là anh ta ngăn người, sau đó còn cảm nhận được ánh mắt hình viên đạn lạnh như của ông chủ, anh ta lập tức gật đầu: " Vâng ạ, tôi đi đi ầu tra ngay đây."

Buổi trưa Kiêu Tịnh cùng Diêu Diêu đến nơi quay hình, đó là một thị trấn cổ ở phía Nam. Khác hẳn với những thị trấn khác có nhi ều danh lam thắng cảnh để du lịch, trấn Thánh Vương có vẻ hoang vắng và th ần bí hơn.

Một con sông dài yên ắng vây quanh thị trấn nhỏ cổ xưa, trong trấn có rất ít khách du lịch, dường như tất cả đều là người dân địa phương.

Bởi vì tổ sản xuất làm công tác bảo mật rất tốt, cho nên truyền thông cùng người ngoài giới không ai biết tin tức bọn họ đến đây quay quảng cáo, bên trong trấn nhỏ người đến đây vây xem căn bản không có fan hâm mộ.

Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã lần lượt ngồi xe chạy vào trong trấn. Ninh Nhân Nhã còn oán giận vài câu với cái thời tiết oi bức của cái trấn nhỏ của Giang Nam này, Trần Kiều cũng không mấy hài lòng với hoàn cảnh ở nơi đây.

Nguyên thân Kiều Tịnh lớn lên ở một thị trấn nhỏ phía Nam, cô thích ứng được với hoàn cảnh ở đây, cho nên không tỏ vẻ hay oán giận gì cả.

Địa điểm ghi hình là một rừng trúc ở trên núi, khi đoàn ghi hình đi vào trong trấn, liền tìm một khách sạn để nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ lên núi ghi hình.

Buổi tối, Kiều Tịnh gọi video call trò chuyện với bà ngoại, bà lại hỏi việc đêm đó người đàn ông xuất hiện ở cửa nhà là ai.

" Bà à, anh ta là nhân viên trong công ty của con, là người đại diện bảo anh ta đem đồ đến cho con, không phải như bà nghĩ đâu."

Lời nói của Kiều Tịnh rất chung chung, thứ nhất cô không nhắc đến Thẩm Luân, thứ hai cũng không phủ nhận đi đâu gì. Cho nên hệ thống không thể trách tội cô.

Bà ngoại nghe xong lời này, trong mắt có chút thất vọng, Kiều Tịnh dờ khóc dờ cười, bà ngoại trông mong cô mau tìm được bạn trai để kết hôn như vậy sao?

Trò chuyện một lúc, Kiều Tịnh xem đồng hồ nhìn thấy thời gian đã không còn sớm nữa, liền khuyên bà ngoại nghỉ ngơi, cô cũng muốn ngủ một giấc để giữ gìn nhan sắc, đồng thời phải chuẩn bị tinh thần tốt cho lần ghi hình ngày mai.

— — — — — // — // — — — — —

* Editor: Anh Tâm! Anh cứ việc tỏ ra cao cao tại thượng đi đợi lúc bị hành động trách sao xui 😊😊

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 9: Bị Thương

Edit: Tiêu Mân Thâu

" Cảnh một, Action!"

Sáng sớm trong rừng trúc, lửa trại đã tắt. Những nam thanh nữ tú vào rừng hái sơn quả, chơi rượt bắt nhện nhện, cơn gió nhẹ thổi qua làn váy, phong cảnh vô cùng kỳ ảo.

Trang phục trong lúc quay hình không giống nhau, dường như biểu tình của Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã không thể hiện ra vẻ nghiêm túc nào, mà thay vào đó chính là vẻ mặt thuần khiết, tràn ngập hơi thở của người phương Đông.

Trong quá trình quay hình, đạo diễn đã bốn lần hô ngừng. Đạo diễn yêu cầu rất cao về phần diễn xuất, Ninh Nhân Nhã không cần nói tới, trong một năm qua cô ta đã đóng hai bộ phim cổ trang, cho nên kỹ thuật diễn xuất cũng được mài dũa phần nào.

Tuy rằng Trần Kiều cũng không tham gia nhiều tác phẩm, nhưng rất ham học hỏi, hơn nữa nhan sắc cùng kỹ thuật diễn xuất cũng khá tốt, vì vậy lúc bị hô ngừng lại, trên mặt hai người có chút không vui.

Bởi vì cách nhìn của đạo diễn người nước ngoài có chút bất đồng, thời điểm quay hình vẫn cảm thấy không ổn, cảnh quay thứ nhất phải quay lại không dưới mười lần, mới được duyệt qua.

Ninh Nhân Nhã và Trần Kiều không chịu được cái nóng oi bức trong núi, sau khi quay xong liền gấp rút quay trở về xe bảo mẫu.

Đa số cảnh quay của Kì ầu Tịnh đều quay vào ban đêm, cô có một cảnh quay dưới mưa, thời tiết trong núi không những thay đổi, đạo diễn vì muốn cảnh quay đạt hiệu quả, muốn thuận theo tự nhiên, kết quả là cảnh quay mưa trong rừng núi phải đợi đến ba ngày.

Cuối cùng ngày thứ tư, cũng có một cơn mưa phùn rơi xuống, mưa bụi mờ lung, đạo diễn cảm thấy đã đến thời điểm, liền bảo nhân viên công tác gọi Kì ầu Tịnh, chuẩn bị quay hình.

Trần Kì ầu đã quay xong phân cảnh của mình nên đã thông báo một tiếng, sau đó ng ồi xe rời đi.

Trong l ầu che, chỉ còn Ninh Nhân Nh ả ở lại, cô ta muốn đi xem hiện trường quay.

" Nhân Nh ả, cô ta chỉ là một thần tượng nhỏ tuyến ba, em cần gì chú ý cô ta như vậy?" Người đại diện của Ninh Nhân Nh ả là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, anh ta bước xuống từ xe bảo mẫu, đứng ở bên ngoài l ầu lên tiếng.

Nếu không phải vì Ninh Nhân Nh ả một mực muốn ở lại, bọn họ sớm đã đi về Đ ể Đ ồ, nghỉ ngơi ở khách sạn lớn, cần gì phải chịu tội trong rừng núi hoang vu này?

Ninh Nhân Nh ả không trả lời người đại diện, bởi vì đạo diễn đã hô bắt đầu quay hình. Thời gian cấp bách, đạo diễn không ngừng dặn dò Kì ầu Tịnh cố gắng quay tốt phân cảnh đầu tiên.

Cảnh quay này cũng khá đơn giản, chỉ quay cảnh Kì ầu Tịnh lên núi tìm kiếm bóng dáng người đàn ông kia, một cảnh quay leo núi ngắn ngủi, Kì ầu Tịnh phải dầm mưa quay ba lần mới qua.

Trợ lý Diêu Diêu đem bình giữ ấm đưa cho Kì ầu Tịnh, dùng máy sấy sấy khô tóc cho cô.

" Cũng may đã được duyệt qua, nếu không cứ quay đi quay lại, không bị cảm lạnh mới là lạ."

Kiêu Tịnh uống một ngụm nước ấm, vặn nắp bình lại: " Nào có chuyện tốt như vậy, trở về phải uống thuốc cảm phòng ngừa thôi."

Diêu Diêu nhỏ giọng oán giận một chút, nhìn thấy Kiêu Tịnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô ấy không nói thêm điều gì nữa.

Cơn mưa đến nhanh mà đi cũng nhanh, chân trời xuất hiện một mảng đỏ rực như lửa. Đạo diễn cảm thán phong cảnh trong núi thật đẹp, lại dùng máy quay quay lại cảnh này, biết đâu trong lúc cắt ghép tổ hậu kỳ có thể dùng đến.

Kiêu Tịnh vừa mới sấy khô tóc, đã bị đạo diễn gọi đi quay cảnh múa.

Đạo diễn cùng tổ quay hình đã vào vị trí, hô một tiếng Action ý bảo Kiêu Tịnh có thể bắt đầu. Ánh lửa được đốt lên, Kiêu Tịnh mặc một bộ cổ trang đen, thân ảnh được ánh sáng của đèn lửa ánh vào lúc sáng lúc tối.

Dưới sự hướng dẫn của cô giáo vũ đạo Phí Thiến, Kiêu Tịnh đã nhớ nằm lòng, trong một khoảng thời gian chăm chỉ luyện tập, hiện giờ đứng trước máy quay cũng không còn cảm thấy khẩn trương, nhưng nhân viên công tác lại dọn dẹp hiện trường không cẩn thận, trên mặt đất vẫn còn một số đá vụn, Kiêu Tịnh không ngờ lại giẫm phải, nhưng vẫn phải cố cắn răng chịu đựng để quay tiếp.

Phong cảnh trong rừng dầm trở nên ảm đạm, chỉ có ánh lửa trại giống như một tinh linh nhỏ đang nhảy múa.

Máy quay tập trung vào bóng dáng của Kiêu Tịnh, trong màn hình, cô đưa lưng về phía máy quay, điệu múa chứa đựng sự bi thương nhưng lại vô cùng uyển chuyển, quả thực rất khác so với lần đầu tiên múa ở studio, đạo diễn xem đến mê mẩn, chăm chú quan sát động tác múa đang đi đến cao trào của cô.

Mười phút ngắn ngủi trôi qua, dường như người xem có thể cảm nhận được tình yêu nồng cháy mà không được hồi đáp của một người thiếu nữ.

Trước khi kết thúc, Kì ầu Tịnh nghiêng đầu, lộ ra nửa gương mặt hoàn mỹ, động tác trở nên khẩn trương múa một bước cuối cùng này.

Phía sau ánh lửa, thân ảnh của cô dần dần xuất hiện rõ trước mặt người xem, đôi mắt thâm thúy nhẹ nhàng nâng lên, trong đôi mắt hiện ra một đốm lửa nhỏ, khoé môi hơi cong lên.

Vừa mỉm cười lại vừa huyền bí, cô giống như một thiên thần phương Đông huyền bí ẩn chứa một sự nguy hiểm từ trong bóng đêm bước ra, vừa thanh thuần lại ẩn chứa sự bí hiểm.

" Tuyệt vời!"

Đạo diễn kích động đứng lên, sau khi quay xong cảnh này, tổ hậu kỳ sẽ đem những đoạn phim đó chỉnh sửa lại.

Qua nhiều ngày khẩn trương, cuối cùng cũng đã quay hình xong. Kì ầu Tịnh từ mặt đất đứng lên, miệng khẽ rên một tiếng, Diêu Diêu vội chạy đến đỡ cô, vén làn váy cô lên đến đầu gối, vừa vén lên liền nhìn thấy, nơi lòng bàn chân cô đã bị những viên đá nhỏ làm rách da, không chảy nhiều máu, nhưng miệng vết thương nằm ở lòng bàn chân chỉ cần đi hai bước đã đau thấu tâm can.

Đạo diễn cùng tổ quay hình vẫn còn trong trạng thái vui mừng không ngừng khen ngợi nhau, không ai chú ý đến vết thương trên chân Kì ầu Tịnh.

Ninh Nhân Nhã khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng lên, xoay người đi đến xe bảo mẫu.

" Chúng ta đi thôi."

" Tất nhiên là phải đi, quay hình xong rồi mà. Nhân Nhã, em nói xem, rốt cuộc em muốn làm gì?" Người đại diện đi theo Ninh Nhân Nhã bước lên xe.

Trên đường núi, xuất hiện hai bóng người. Vương Hiều cần dù che cho Thẩm Luân, xung quanh tối đen như mực, may mắn là chỉ cần tiến lên hai bước đã có thể nhìn thấy đoàn làm phim ở phía trước, ánh sáng cũng đủ dùng. Cho dù đứng thật xa cũng có thể nhìn thấy Kiều Tịnh bước đi khắp khiêng tiến về phía này.

" Thẩm Luân?"

Một thân Tây trang màu xanh đậm, tóc cắt cao, lộ ra đường nét nam tính trên gương mặt, anh đột ngột xuất hiện trên đường núi, trong nháy mắt Kiều Tịnh như mất hồn.

Suy nghĩ một lúc, cô nhú mày cân nhắc, Thẩm Luân cảm thấy sự bối thường cho cô chưa đủ, cho nên mới đến đây thăm cô sao?

Thật cảm động với một bạn trai quốc bảo như vậy. Nếu không phải cô xuyên vào đây, chắc có lẽ cô đã tin rồi!

" Anh đi công tác ngang qua đây, trợ lý nói em quay hình quảng cáo ở chỗ này, thuận đường đón em trở về thôi. Chân em bị thương à?"

Thẩm Luân nhú mày, tiến lại gần, anh nhìn thấy vết máu. Trong nháy mắt, Thẩm Luân bế Kiều Tịnh lên, nhanh chân đi đến cái ghế đặt cạnh thềm đá, cách chiếc xe không xa.

Vốn dĩ theo kế hoạch Thẩm Luân phải ngẩng máy bay tư nhân trở về, nhưng vì Kiều Tịnh bị thương, cho nên hiện giờ chuyện xử lý vết thương của cô là quan trọng nhất. Thẩm Luân nhìn miệng vết thương, không nặng lắm, anh có thể tự mình xử lý.

" Vương Hiều, anh đi mua thuốc trị vết thương ngoài da giúp tôi." Giọng nói ôn hoà vang lên.

Vương Hiều gật đầu, nhanh chóng đi tìm hiệu thuốc, tuy rằng anh ta không rành đường ở thị trấn Vương này, nhưng thị trấn lại nhiều người như vậy, tùy tiện hỏi thăm một chút không đến mười phút đã có thể mua thuốc đem về.

"Chị Kiều Tịnh?" Diêu Diêu đứng ở ngoài xe, chần chừ nhìn Thẩm Luân.

Người đàn ông này khí chất thật là cường đại, cho dù Diêu Diêu đứng khá xa, nhưng tay chân không khỏi cảm thấy có chút áp bách.

Dường như Thẩm Luân giống một tên biến thái dùng bàn tay vuốt ve bàn chân của Kiều Tịnh.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn thoáng qua sườn mặt nghiêm túc của Thẩm Luân rồi dừng lại, quả thực ánh mắt của anh giống như vừa cảnh cáo lại vừa nghiêm túc vậy.

Vị này tự mình đến đây đón cô, cô không thể tìm cách khước từ, như vậy giống như đánh vào mặt anh một cái tát, làm anh tức giận không phải là một hành động sáng suốt, hơn nữa....

Kiều Tịnh nhìn thấy trong đôi mắt anh hiện lên bàn chân nhỏ nhắn của mình, còn chất chứa sự nguy hiểm. Cô nhấp môi, ngẩng đầu nói: "Diêu Diêu, em lên xe trước đi, chị không sao."

Diêu Diêu lập tức mỉm cười nói: "Vâng, em biết mà, anh ta là bạn trai của chị à? Được rồi! Em sẽ không quấy rầy bọn chị nữa!" Tiểu nha đầu vừa nói xong liền rời đi, vội đi thật xa.

Kiều Tịnh: "...."

Này này chờ một chút!!

Diêu Diêu em nghe chị giải thích đã!

Không cần phải giải thích, trên thực tế hiện giờ cô chính là bạn gái đương nhiệm của Thẩm Luân kia mà.

Thẩm Luân đột nhiên lên tiếng: "Nhất định phải dẫn thân vào con đường diễn viên này sao, chỉ cần em muốn, cũng có thể trở thành một ca sĩ

bình thường hay là một cô giáo dạy võ đạo, như vậy cuộc sống không phải càng tự do tự tại hơn sao?"

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh đèn bên ngoài, có chút lấp lánh. Trong nháy mắt, Kiều Tịnh nhìn ra được trong đôi mắt anh có sự nghiêm túc.

Anh không phải có ý trêu cười cô, nhưng thực sự anh muốn cô suy nghĩ lại.

Cô dờ mắt, khẽ cắn môi, nhẹ giọng nói: " Không muốn, em muốn làm một diễn viên."

Lời nói này một nửa là thật một nửa là giả. Phải đi đúng cốt truyện, nhất định cô phải sống trong giới giải trí đầy phức tạp này, còn về phương diện khác, cô có ký ức của nguyên thân, cho nên cô đã dần dần tiếp nhận việc phải trở thành một diễn viên, cô cũng bắt đầu suy tính cho con đường tương lai của mình.

Thẩm Luân không hiểu được việc này, rõ ràng anh nói vậy cũng chỉ vì thân phận và cảm tình với cô, nhưng thực sự anh tạo cho người khác cảm giác áp bách không ai sánh bằng.

Nhưng mà cô chỉ là thế thân của Ôn Thư, chờ nữ chính trở về, chẳng phải anh sẽ không còn để ý việc sống chết của cô nữa sao?

Kiều Tịnh đã đọc qua cốt truyện, cô có thể lý giải được hành động hiện giờ của Thẩm Luân là gì, anh thể hiện ra bên ngoài sự thân thiện và chăm sóc, chẳng qua vì trong lòng anh cảm thấy chột dạ, cho nên mới hành động như vậy mà thôi.

Anh là một nhà đầu tư, mà nhà đầu tư coi trọng nhất chính là lợi ích, anh làm mọi chuyện chỉ vì trong tương lai khi anh vứt bỏ cô, trong lòng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Cái loại cảm giác đó, giống như khi mình đi trên đường vô tình nhặt được một con cừu đi lạc, nuôi dưỡng nó mấy năm, sau đó sẽ vứt nó đi,

hoàn toàn không cần nghĩ đến cảm giác của con cừu đi lạc ấy là gì.

Kiêu Tịnh không biết phải dùng từ nào để diễn tả con người của Thẩm Luân nữa, ngoài hai chữ cần bã.

Bất quá cô cũng không phải dạng người tốt đẹp gì, hiện giờ cô vẫn muốn lợi dụng sự áy náy của Thẩm Luân, giúp cho sự nghiệp của cô tiến lên một độ cao nhất định. Nếu không, cô sẽ cảm thấy không thoải mái, có lẽ nguyên thân chết đi cũng không thể nhắm mắt.

Cô đã xuyên vào đây, vì sao không biết nắm chắc tất cả các tài nguyên để làm cho con đường tương lai của mình trở nên tốt đẹp hơn.

Quả thực, nếu không có tình yêu, cô còn có sự nghiệp, còn hơn không có gì cả, như vậy thực sự mới đáng buồn, chẳng lẽ lại để tay không mà rời đi à!

Kiêu Tịnh nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành ghế. Vương Hiểu đã mua thuốc trở về, Thẩm Luân đang rửa sạch miệng vết thương cho cô, thoa thuốc, toàn bộ quá trình cô không kêu đau một tiếng, vì vậy Thẩm Luân có chút kinh ngạc nhìn cô vài lần.

Thực sự Kiều Tịnh vẫn cảm thấy đau, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được, nhưng cô cảm thấy có chút mệt mỏi, chờ Thẩm Luân băng bó vết thương cho mình xong, cô liền nói lời cảm ơn, sau đó thu chân về, xoay người đưa lưng về phía anh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên này, Ninh Nhân Nhã ngồi xe suốt đêm đi đến khách sạn nằm ở thành phố bên cạnh. Đứng ở cửa sổ, chờ đầu dây bên kia bắt điện thoại, Ninh Nhân Nhã cười nói: " Đạo diễn Vương, là em Ninh Nhân Nhã. Cho em hỏi một chút về bộ phim [Thịnh Đường] kia, cái nhân vật lần trước đạo diễn đề cập với em đã tìm được người thích hợp chưa, nếu chưa em có thể đề cử một người cho đạo diễn."

Người đại diện vừa đi vào, liền nghe thấy vị tổ tông này đang muốn đề cử một người khác tham gia đóng phim.

Chờ Ninh Nhân Nhã cúp điện thoại, người đại diện vội nói: " Ninh đại tiểu thư, hiện giờ còn thời gian suy nghĩ cho người khác nữa à, bộ phim điện ảnh của em cuối tuần này bắt đầu khai máy, em còn có nhiều thời gian rảnh rồi lo lắng chuyện người khác như vậy sao."

Ninh Nhân Nhã buông điện thoại, cười nói: " Em cảm thấy cô ta rất khá, nói không chừng tương lai sẽ nổi tiếng, trước tiên cứ tạo mối quan hệ tốt, đây chính là đạo lý sinh tồn mà, anh còn không hiểu sao? Nếu cô ta không thể thông qua vòng thử vai, cũng đâu có ảnh hưởng gì đến em."

— — — — — -// — -// — — — — —

* Editor: Anh Thẩm đang dần dần bắt đầu có cảm tình với Tịnh Tịnh rồi 😂😂

* Lịch đăng truyện: có thể hiện giờ sẽ 1 tuần 1 chương hoặc 2 chương, hiện giờ mình rất bận nên không có thời gian làm nhiều. Qua Tết sẽ tăng năng suất hơn, để hoàn bộ này sớm nhất có thể.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 10: Chơi Gameshow

Edit: Tiểu Mân Thầi

Ki ầu Tịnh trở lại Ma Đô, báo tin chân bị thương cho Hoàng tử biết, trong điện thoại, ngữ khí của Hoàng tử khá cương ngạnh nói: " Ki ầu Tịnh, em không thể không đến công ty. Công ty vừa giao một tài nguyên game show cho nhóm nhạc."

" Là chương trình khá hot hiện nay [Tôi bắt bạn phải nói], tuy rằng chỉ là một chương trình trên mạng, nhưng mà tổ sản xuất còn có sự hậu thuẫn, chỉ mời những nghệ sĩ đang nổi tiếng, số lượng xem trên mạng cũng khá tốt, mức độ nổi tiếng thường xuyên đuổi kịp các chương trình khác, thậm chí còn bỏ xa một khoảng. Kịch bản của chương trình buổi chi ầu chị sẽ bảo người đưa đến cho em, em cẩn thận xem xét một chút, hai ngày sau tham gia chương trình em đừng kéo chân đoàn đội của chúng ta nghe chưa."

Hoàng tử nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại. Sắc mặt Ki ầu Tịnh nhàn nhạt, mắt nhìn vào màn hình, theo sau tùy tiện ném điện thoại lên bàn.

Buổi chi ầu, người của công ty đem kịch bản của chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] đến. Ki ầu Tịnh xem một lúc, lại lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan về chương trình này.

Chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] là chương trình trên mạng được sản xuất vào năm trước, thứ sáu mỗi tuần lúc 8 giờ sẽ phát trực tiếp trên kênh truyền thông của Hoa Quốc, ratings và nhiệt độ nổi tiếng rất khả quan, hoàn toàn có thể xứng với danh hiệu chương trình mạng hot nhất.

Trong chương trình có đủ các loại trò chơi, người dẫn chương trình đặc biệt nổi danh ở trên mạng với biệt danh " Mỹ nữ độc miệng" tên là Chương Di, cô ta sẽ đưa ra những câu hỏi, thường xuyên làm khách mời không trả lời được, cho nên nổi danh là độc miệng.

Hơn nữa còn vô cùng độc miệng, luôn nhắc đến điểm yếu, không có gì không nói được, nhưng khán giả lại thích xem loại chương trình với những tin hot này, cho nên kết quả rất tốt.

Thậm chí tổ sản xuất còn chỉnh sửa hậu kỳ, cắt xén các đoạn của những khách mời trong chương trình đến nỗi bất mãn, nhưng không thể làm gì với tổ sản xuất cả.

Kiêu Tịnh tra xong tin tức cần thiết, cuối cùng cũng biết nội dung chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] là gì, chính là một chương trình lưu manh. Hơn nữa các nghệ sĩ không có hậu trường vững chắc căn bản không thể trêu chọc vào tổ sản xuất.

Nếu tổ sản xuất đã là dạng khó chơi, như vậy Kiêu Tịnh cần phải cẩn thận cảnh giác. Hai ngày sau, các thành viên của nhóm nhạc SJ đi đến nơi ghi hình chương trình [Tôi bắt bạn phải nói]. Bởi vì các khách mời đều đã được xem trước nội dung, cho nên cũng hiểu rõ chương trình sẽ nói đến vấn đề gì.

Trong lần ghi hình này, không chỉ có nhóm nhạc nữ SJ, theo như lời Hoàng tử nói, còn có hai nghệ sĩ nổi tiếng khác nữa.

Tùng Vũ Khê cùng những người khác đều đang đoán xem hai vị khách mời trong chương trình là thần thánh phương nào, Kiêu Tịnh ngồi ở một góc độc kịch bản, tuy rằng những phân đoạn cô phải nói đã ghi nhớ trong đầu, nhưng nếu không xem lại sợ rằng sẽ quên mất.

Tiểu Hữu đi đến, khẽ cười nói: " Kiêu Tịnh, chúc mừng em nha. Nghe nói em được chọn quay hình quảng cáo cho thương hiệu nước hoa CH."

Kiêu Tịnh có chút ngẩn ngơ. Việc cô đi quay hình quảng cáo đám Tùng Vũ Khê cũng biết, nhưng cụ thể quay cho thương hiệu nào thì không

rõ, nhưng Tiểu Hữu một câu liền nói toạc ra, xem ra có người đã nói cho cô ta biết.

Đôi mắt Kiều Tịnh khẽ chớp, ôn nhu nói: " Thực xin lỗi, lần quảng cáo này thương hiệu CH không muốn để người khác biết, cho nên không thể nói với các chị."

Tiểu Hữu tỏ vẻ thông cảm, vỗ vai Kiều Tịnh: " Không sao đâu, chị có một người bạn thân trong công ty có mối quan hệ rất tốt với cấp trên, chính cô ấy nói cho chị biết, cố lên nha, chị đi trước đây."

Kiều Tịnh thu hồi tất nhiên mắt, cúi đầu, không muốn đọc tiếp kịch bản. Trong lòng cô rục rịch, bỗng nhiên nhớ đến việc trước khi thu hình, Hoàng tử đã chuẩn bị cho mỗi người các cô một bộ trang phục. Nhưng mà, tạo hình của nguyên thân trong nhóm nhạc nữ SJ là theo phong cách thực nữ.

Chỉ là hôm nay khi đi thu hình, Hoàng tử lại chuẩn bị cho cô trang phục màu tối, áo thiên hướng phong cách Punk, váy công chúa bồng bênh, tạo hình mới mẻ độc đáo mà xinh đẹp, thực sự khác một trời một vực với phong cách trước kia.

Tạo hình của nghệ sĩ thường xuyên thay đổi, điểm này cũng không có vấn đề gì, nhưng Kiều Tịnh cảm thấy dường như mất thẩm mỹ của Hoàng tử có điểm không thích hợp.

Cô bình tâm lại, mặc kệ như thế nào, chỉ cần lúc quay hình cô chú ý một chút là được.

Lúc này, có khách mời từ ngoài cửa bước vào, người đi đầu chính là cậu thiếu niên đang nổi tiếng hiện nay, dáng người khá gầy, khuôn mặt đáng yêu, lúc cười lên hai má còn xuất hiện hai lúm đồng tiền, được gọi là " Em trai quốc dân" tên Trần Hạo.

Ngay cả người đi phía sau, lúc anh ta tiến vào, liền khiến nhóm nhạc nữ SJ cùng nhân viên công tác ở hậu trường, đặc biệt là những nhân viên nữ phải gào thét chói tai.

" A! Khương Văn Bản em là fan của anh!"

" Tổ sản xuất vậy mà có thể mời được Khương Văn Bản, đạo g ần đây anh ta rất nổi tiếng."

Tùng Vũ Khê tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, thấp giọng nói với cô bé đứng bên cạnh mình. Chỉ cần Khương Văn Bản xuất hiện ở đây, ít nhất mọi người cũng biết rõ, chương trình kỳ này tuyệt đối sẽ rất hot.

Khương Văn Bản chính là nghệ sĩ được nam nữ già trẻ yêu thích nhất ở Hoa Quốc, vềphương diện sáng tác nhạc anh ta rất có tài năng, khi mới debut, anh ta đã tự mình sáng tác các ca khúc trong album đầu tay của mình, còn đạt được danh hiệu nhà sản xuất âm nhạc xuất sắc nhất.

Tiểu thiên tài với tài năng âm nhạc vô lượng, nói tóm lại Khương Văn Bản chính là loại người này. Kì ầu Tịnh không giống những người khác, dường như muốn từ ghế sofa đứng nhảy dựng lên, cô mau chóng thu h ồi ánh mắt, tiếp tục chuyên chú đọc kịch bản.

Khương Văn Bản rất lễ phép chào hỏi các nghệ sĩ khác, sau đó ng ồi xuống một góc xem điện thoại. Trong lúc đó, Tùng Vũ Khê tự xưng là em gái nuôi của Khương Văn Bản, liên ần chủ động đến tìm Khương Văn Bản nói chuyện phiếm.

Phong cách của Khương Văn Bản là dạng đẹp trai lạnh lùng, trong ánh mắt anh ta chứa đựng sự lạnh nhạt, không muốn nói chuyện cùng ai, có thể dựa vào cách chọn chỗ ng ồi của anh ta mà nhìn ra được.

Tùng Vũ Khê bị cửa đập vào mặt đó là đi ầu không thể nghi ngờ, Khương Văn Bản chỉ mãi cúi đầu chơi game, để Tùng Vũ Khê hậm hực quay lại chỗ ng ồi.

Sau năm phút, nhân viên tổ công tác mời các khách mời ng ồi vào vị trí, tiến hành giai đoạn phát sóng, các nghệ sĩ tự tìm đến vị trí của mình. Người dẫn chương trình Chương Di xuất hiện, ánh đèn chiếu đến sân khấu, đạo diễn ng ồi bên ngoài ý bảo người dẫn chương trình có thể bắt đầu chương trình.

Máy quay di chuyển đến chỗ người dẫn chương trình, Chương Di nở một nụ cười tràn đầy mị lực và giáo hoạt.

" Chào mọi người, hoan nghênh đã xem chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] kỳ này, tôi là người dẫn chương trình, tiêu độc miệng Chương Di mà các bạn yêu thích nhất", cô gái dẫn chương trình trẻ tuổi xinh đẹp quay về phía máy quay đọc lời tự giới thiệu.

Trên mạng cũng có chút thông tin về cô ta, nói cô ta " Độc miệng" quả thực không phải lời ca ngợi, nhưng cô ta lại khá to gan khi nói những lời nói châm chọc với những khách mời trong chương trình của mình, nào biết nhân nhượng là gì, bất quá cô ta có khả năng giáo tiếp tốt, cho nên rất thích hợp với những chương trình giải trí này.

Khán giả trong trường quay nhiệt liệt hoan nghênh. Những khán giả ở đây, ngoại trừ là fan của các khách mời, đa số đều là thủy quân do tổ sản xuất mời đến, bọn họ có vai trò không nhỏ trong việc tạo hiệu ứng cho chương trình.

" Những vị khách mời ở đây, có lẽ mọi người đều đã quá quen thuộc, tôi sẽ giới thiệu một lần nữa. Xin mọi người cho một tràng pháo tay cho Tiểu thiên vương tình ca Khương Văn Bân của chúng ta."

Sau lời giới thiệu của người dẫn chương trình là những tiếng thét chói tai khá khoa trương, trong trường quay các fan sôi trào.

" A! Khương Văn Bân!"

" Văn Bân! Văn Bân! Văn gia đoàn của chúng em mãi mãi yêu anh!"

Khương Văn Bân cần lấy microphone đứng trước máy quay chào hỏi với những khán giả trong trường quay, anh ta cao lớn đẹp trai, hơn nữa lại là tiểu thiên vương hát tình ca nổi tiếng, để anh ta mở màn, trường quay lập tức náo nhiệt hơn hẳn.

" Văn Bân, chúng tôi được biết trong vòng sáu tháng tới cậu sẽ phát hành album mới, có thể tiết lộ một chút không, thông tin về album lần

này?" Người dẫn chương trình cười hỏi.

Kiêu Tịnh chú ý đến vấn đề mà Chương Di hỏi Khương Văn Bản, không giống những câu hỏi độc miệng của cô ta trong những kỳ trước, là vì chuyện gì, tại sao lại không hỏi những câu công kích nữa.

Khương Văn Bản ngại ngùng mỉm cười, nói: " Cũng không thông tin gì, album lần này là do tôi có linh cảm trong chuyến đi lưu diễn, toàn bộ đều do một mình tôi sáng tác, cho nên không thể tiết lộ nhiều, chờ album phát hành, mong rằng sẽ không làm mọi người thất vọng."

Người dẫn chương trình giới thiệu Khương Văn Bản xong, kế tiếp chính là Tần Hạo cùng nhóm nhạc SJ. Kiêu Tịnh hoàn toàn trả lời dựa theo kịch bản, Chương Di cũng không hỏi những câu hỏi đặc biệt khó trả lời nhắm vào Kiêu Tịnh.

Khán giả có mặt dưới sân khấu nhiệt liệt yêu cầu, Khương Văn Bản cùng trưởng nhóm Tiểu Hữu của nhóm nhạc nữ SJ song ca một bài tình ca, sau đó khán giả trong trường quay bùng nổ lần thứ hai.

Chờ hai người hát xong, Chương Di bỗng nhiên nhìn về phía Kiêu Tịnh, cười nói: " Hôm nay Kiêu Tịnh thật yên lặng nha, tôi nhớ rõ cô từng nói rất thích chương trình này. Nào, nhìn xem, trang phục hôm nay của cô có chút quen mắt nha."

Chương Di khoa trương há to miệng, nhìn khán giả trong trường quay, nói: " Trời ạ, mọi người nhìn xem, trang phục của cô ấy cùng Văn Bản thoát nhìn khá giống trang phục tình nhân có đúng không?"

" Giống lắm!"

" Không giống nha! Cút đi! Đừng dùng Văn Bản nhà chúng tôi để tăng độ nổi tiếng?!"

Khán giả trong trường quay chia thành hai nhóm đối lập, những người nói Kiêu Tịnh ăn mặc giống, căn bản không phải là fan của cô, đều là thủy quân do tổ sản xuất an bài.

Chương Di nói: " Woa, hai người ăn mặc rất giống nhau nha. Văn Bản, tôi còn nhớ cậu từng nói trong chương trình về mẫu bạn gái lý tưởng, tôi nhớ không sai, lúc ấy cậu nói chỉ cần lớn lên xinh đẹp là được. Trời ạ, cậu cảm thấy Kiều Tịnh lớn lên có xinh đẹp không?"

Khi hỏi vấn đề này, chỉ thiếu việc hỏi trực tiếp Khương Văn Bản có cảm thấy Kiều Tịnh thích hợp làm bạn gái mình hay không?

Về mặt Khương Văn Bản xấu hổ. Kiều Tịnh đột nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng.

Bởi vì chương trình được phát sóng trực tiếp trên mạng, sau khi đoạn này được phát lên, trên trang mạng W liên xuất hiện # Kiều Tịnh không biết xấu hổ# tiêu đề này được cư dân mạng tìm kiếm càng ngày càng nhiều, không đến mười phút, tiêu đề này đã bị đẩy lên hot search đứng vị trí 50.

Vì vậy bọn họ không ngừng nói Kiều Tịnh cố tình cợt nhả, tuy có nhan sắc nhưng tài năng không có, không xứng làm thành viên của nhóm nhạc SJ, những đề tài này xuất hiện càng nhiều trên trang mạng W.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 11: Công Kích

Edit: Tiêu Mân Thâu

Trước mắt, Kiều Tịnh không biết mình đã lên hot search trên mạng W, lúc này Chương Di lại nhắm đến cô: " Từ đó đến nay trang phục của Khương Văn Bản đều theo phong cách Punk, nhìn qua chính là một chàng trai đẹp trai lạnh lùng. Kiều Tịnh, hôm nay cô cũng bắt chước theo phong cách của cậu ta à, nhưng mà tổ sản xuất không hề tiết lộ danh sách khách mời. Ai nha, Kiều Tịnh cũng có khuôn mặt nhỏ nhắn, quả thực, giá trị nhan sắc khá cao. Có thể đứng trước các fans cả nước, hỏi cô một vấn đề không, cô là khán giả trung thành của Khương Văn Bản à?"

Trên mặt Chương Di mang thần sắc ôn hòa, lời nói dịu dàng, còn có mang theo ý cười. Vấn đề này liên quan đến vấn đề trước đó, nếu trả lời không tốt, có lẽ sẽ rơi vào bẫy của Chương Di và tổ sản xuất.

Nếu Kiều Tịnh dứt khoát thừa nhận mình là khán giả trung thành, chắc chắn lúc này các fans của Khương Văn Bản sẽ mắng cô trên mạng W.

Nhưng mà, nếu cô phủ nhận, không chừng các fans còn mắng ác liệt hơn. Chỉ sợ sau khi chương trình phát sóng, những lời như là tự đại, ngạo mạn sẽ vô duyên vô cớ dán lên người cô.

Sau khi Khương Văn Bản nổi tiếng, số lượng fans rất đông, phần lớn đều là phái nữ, ngày thường Khương Văn Bản có dính tin đồn với một nghệ sĩ nữ, đám fans cuồn cuộn liên tục đi đến trang W của nữ nghệ sĩ đó mà mắng chửi người ta, khu bình luận với những lời nói khó nghe, đã có lần một nữ nghệ sĩ tuyển hai phải tắt chức năng bình luận đến tận hơn nửa năm.

Sau khi Kiều Tịnh bị người dẫn chương trình Chương Di nhắm vào, cô lập tức có một dự cảm không tốt, chị sợ rằng hiện giờ trên trang mạng W đám fans của Khương Văn Bản đã bắt đầu mắng chửi cô.

Trên thực tế tình huống còn nghiêm trọng hơn so với cô dự đoán. Sau khi đám fans cu ồng đăng tiêu đề# Kiều Tịnh không biết xấu hổ#, fans của Kiều Tịnh cũng bắt đầu phản kích, fans của hai nhà tranh cãi kịch liệt, lưu lượng tăng nhanh, trực tiếp đẩy hot search này lên cao.

Chương trình chỉ mới phát sóng được nửa tiếng, trong chương trình Kiều Tịnh bị Chương Di đặt câu hỏi, cô bình tĩnh nở một nụ cười tự nhiên, chỉnh lại tai nghe, nhẹ giọng nói: " Trên thực tế, em thực sự thích ti ền bối Khương. Chị Chương, chị nhìn xem trang phục của em có chút quen mắt đúng không, quả thực gần đây em đều nghe nhạc của ti ền bối Khương, vô cùng thích thú, có lẽ chị Chương đây cũng là thính giả trung thành của ti ền bối Khương, em cực kỳ thích ca khúc [Tước sĩ], nếu không phải như vậy làm sao chị có thể cảm thấy em cùng ti ền bối Khương ăn mặc khá giống nhau."

" Em vô cùng biết ơn khi tổ sản xuất có thể mời được ti ền bối Khương đến làm khách mời, hoá ra em cùng th ần tượng của mình chỉ cách nhau có năm bước chân mà thôi."

Kiều Tịnh nói xong, có chút khấn trương hướng về phía trước tiến lên năm bước, vừa vặn đứng đối diện với Khương Văn Bản.

Cô đỉnh đạc đưa tay nói: " Ti ền bối Khương, hân hạnh gặp mặt anh."

Sắc mặt Kiều Tịnh đi ềm tĩnh, động tác này, cũng không thể hiện cô đang làm ra vẻ, ngược lại càng thể hiện sự đơn thuần đáng yêu, rất giống với phong cách thanh thuần mà cô được đắp nặn trước đó.

Khương Văn Bản cũng nhìn ra câu hỏi của Chương Di chứa cạm bẫy, cho nên vô cùng bất mãn. Kiều Tịnh ra mặt hoá giải, anh ta vô cùng phối hợp bắt tay chào hỏi.

Kiêu Tịnh yên lặng quay về chỗ ngồi của mình. Chương Di cười ha hả một tiếng, tiếp tục hỏi: " Như lời vừa nói, cô thực sự rất thích ca khúc [Tước sĩ], tạo hình lại khá giống, thực khiến cho tôi rất chờ mong trong chương trình này cô có thể biểu diễn khúc đó, cô có thể hát cho chúng tôi nghe một đoạn không?"

Kiêu Tịnh hào phóng đáp ứng. Cũng may trước đó khi đi đến trấn Thánh Vương quay quảng cáo, mỗi ngày Diêu Diêu đều bắt nhạc của Khương Văn Bản, bài cô ấy nghe nhiều nhất chính là bài [Tước sĩ].

Giai điệu của ca khúc khá bắt tai, Kiêu Tịnh không phải cố tình học thuộc, nhưng cũng có thể ghi nhớ lời của ca khúc này.

Hơn nữa Chương Di đề nghị cô hát, chính là muốn khảo nghiệm giọng hát của cô, nếu hát không tốt, cô sẽ làm trò cười trước mặt thiên hạ.

Sau đó, Kiêu Tịnh từ tốn hát lại ca khúc [Tước sĩ], vốn dĩ cô có thể hát hết cả bài, nhưng Chương Di với biểu tình khoa trương cắt ngang lúc cô hát, cười nhìn về máy quay nói: " Vẫn nên buông tha cho lỗi tai của mọi người thôi."

Không có hy vọng thì không có tổn thương, lúc này Chương Di lại khuyến khích Khương Văn Bản song ca cùng Tiểu Hữu.

Vốn dĩ Khương Văn Bản muốn yêu cầu Kiêu Tịnh, nhưng với tình cảnh hiện giờ, chỉ làm cho những fans cũng thêm kích động tấn công ác liệt cô mà thôi.

Cho nên, Khương Văn Bản vẫn luôn duy trì vẻ trầm mặc, trên mặt cũng không thể hiện sự mất kiên nhẫn nào, chỉ là làm lơ Chương Di và tổ sản xuất.

" Gần đây trên mạng có rất nhiều người quan tâm một vấn đề liên quan đến cô, bọn họ hoài nghi khả năng ca hát cùng vũ đạo của cô, không bằng cô hãy thử đi trên con đường diễn xuất xem sao, dựa vào gương mặt này còn có thể kiếm cơm, đối với việc đó, cô có suy nghĩ gì không?"

Kiêu Tịnh nhận lấy microphone, bình tĩnh nói: "Đầu tiên xin cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, về việc diễn xuất, tôi sẽ suy nghĩ lại, xin cảm ơn."

Kiêu Tịnh trước sau đều mang theo ý cười nhàn nhạt, đối với những câu hỏi châm chọc của Chương Di, cũng sẽ bình tĩnh trả lời không hề đánh mất phong độ.

Hoàng Tử đứng bên dưới, nghe nói như thế, không khỏi nhú mày. Người dẫn chương trình không tiếp tục truy vấn Kiêu Tịnh nữa, tất nhiên sẽ chuyển đề tài, đặt câu hỏi với "Em trai quốc dân" Tần Hạo.

Cùng lúc đó, trên mạng W tiêu đề# Tiểu Hữu cùng Khương Văn Vân hát tình ca# lặng lẽ chen lên vị trí hot search phía trước. Khác với Kiêu Tịnh, các fans của Khương Văn Vân đối với cái hot search này có vẻ càng khoan dung nhiều hơn, cuối cùng sự thật bài ra trước mắt, cho dù Tiểu Hữu có giọng hát như thế nào, về phương diện nhân khí đầu cao hơn Kiêu Tịnh rất nhiều. Mấu chốt, lúc Tiểu Hữu biểu diễn thể hiện sự khiêm tốn và lễ phép.

Bản sủng luôn nhắm vào chim đầu đàn, về phương diện này, Chương Di khi dẫn chương trình luôn khiến Kiêu Tịnh không thể chiếm được nhiều ưu thế.

Đồng thời tin tức nói sai về Kiêu Tịnh chọt bùng nổ trên hot search, một số người nghi ngờ cách hành xử của chương trình, cùng lúc này fans của Kiêu Tịnh lập tức lên tiếng ủng hộ thần tượng của mình.

Chương trình kết thúc, hai thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đều được xuất hiện ba lần trên hot search. Không sai, chính là ba lần!

Về hot search đám fans mắng chửi Kiêu Tịnh không cần nhắc lại, còn có hot search liên quan về Tiểu Hữu lại đứng vị trí thứ nhất, đám fans của Khương Văn Vân vẫn không ngừng mắng chửi Kiêu Tịnh, gián tiếp khiến cho nhân khí của Tiểu Hữu càng tăng lên.

Kiêu Tịnh ngồi trong hậu trường uống nước, đôi mắt thoáng nhìn qua, thấy Hoàng tử đang cười nói cùng Tiểu Hữu.

Cô hồ hững hờ tầm mắt, lợi dụng thành viên trong nhóm để lảng xê, suốt đêm hai thành viên của nhóm nhạc nữ SJ đầu lên hot search, lưu lượng của nhóm nhạc SJ vừa mới ra mắt liên tục nổ một trận, quả thực công ty thật biết tính toán.

Công ty giải trí Hạ Hoa rất biết cách chèn ép người mới, ở trong giới không ai là không biết. Kiêu Tịnh có chút lạnh tâm.

Chẳng lẽ bởi vì xuất thân của nguyên thân, không phải là thực tập sinh do công ty bồi dưỡng, cho nên có thể tùy tiện lợi dụng như thế sao?

Giờ phút này, Kiêu Tịnh đã cảm nhận được dường như hiện thực luôn đầy áp lực và bất công.

Sau khi chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] phát sóng, Kiêu Tịnh bị mắng đến thương tích đầy người, tuy rằng ngoài đám fans cuồng không có lý trí của Khương Văn Bản, cũng không thiếu đám thủy quân được công ty mua chuộc bôi đen Kiêu Tịnh, tóm lại chính là đem Kiêu Tịnh và Tiểu Hữu lần lượt đứng đầu hot search.

Trước cửa công ty giải trí Hạ Hoa, cũng có không ít cư dân mạng đứng đây mắng chửi, muốn gặp Kiêu Tịnh.

Trợ lý Diêu Diêu sợ Kiêu Tịnh bị cư dân mạng công kích, liên đến công ty xin nghỉ mấy ngày, Hoàng tử cũng đồng ý, đúng lúc Kiêu Tịnh cần thời gian để sắp xếp lại con đường sự nghiệp tương lai, lần này bất đắc dĩ bị tổ sản xuất lợi dụng mình để lảng xê cô đã nhìn ra, công ty muốn dồn mọi tài nguyên cho Tiểu Hữu, cô lại vô tri vô giác bị đẩy xuống, không cần nguyên thân tự mình ra tay, đã có người khác thay nguyên thân làm xấu thanh danh rồi.

Trong thành phố Ma Đô ồn hoa, ở một tòa nhà cao tầng, nơi góc khuất có hai nhân viên nữ trong công ty đang xem hình trên điện thoại mà thảo luận.

" Quả thực tôi cảm thấy nhan sắc của Kiều Tịnh rất xứng đôi với Khương Văn Bản, không tệ đến mức như trên mạng đã nói."

" Hiện giờ những anh hùng bàn phím ỷ vào việc mắng chửi trên mạng sẽ không phạm pháp, cho nên không kiêng nể gì mà mắng chửi người khác, vô cùng khó nghe. Trước đó tôi nhìn thấy Kiều Tịnh trong chương trình không có biểu hiện gì, dù sau lần này tôi vẫn sẽ đứng về phía cô ấy, ủng hộ cô ấy."

" Tôi nhìn thấy biểu hiện của cô ấy trong chương trình, bình tĩnh thông dong, tôi thích."

Hai nữ nhân viên thảo luận một lúc, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho khan, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, sợ đến mức lập tức giấu điện thoại ra phía sau, cúi người nói: " Xin chào Thẩm tổng."

Vương Hiểu ho khan vài tiếng, nghiêm túc nói: " Vẫn còn trong thời gian làm việc, còn không mau quay về làm việc đi."

Hai nữ nhân viên vội quay người rời đi. Vương Hiểu lén lúc quan sát Thẩm Luân, vẻ mặt ông chủ vô cảm.

Mới đi công tác từ nơi khác trở về, xung quanh cơ thể của Thẩm Luân phát ra luồng khí lạnh chói đến gần, Vương Hiểu không dám nhiều lời, Thẩm Luân vào văn phòng, trực tiếp cầm lấy bản báo cáo đặt trên bàn, đó là bản báo cáo về tình trạng của công ty vào quý trước.

Trong đầu Vương Hiểu vẫn nhớ đến lời nói của hai nữ nhân viên vừa rồi, nói Kiều tiểu thư cùng cái tên Khương gì đó xứng đôi sao? Bọn họ xem ông chủ là người chết à? Rõ ràng Kiều tiểu thư mới đúng là bạn gái của ông chủ kìa mà!

Thẩm Luân không chút để ý nói: " Trò chơi mới của công ty Phong Bạo ngày nào mới công bố?"

Vương Hiểu phản ứng lại, đầu lưỡi thiếu chút nữa uốn lại: " Tháng sau công ty sẽ triển khai cuộc họp báo, Thẩm tổng yên tâm, tôi đã cùng với đối

tác của công ty bên kia bàn bạc ổn thỏa, ngài không cần phải tham dự, sẽ có người tham gia cuộc họp báo thay ngài."

Công ty Phong Bạo là công ty nổi danh ở nước ngoài chuyên về lập trình trò chơi, sau khi công ty đó công bố trò chơi, các gam thủ trên mạng luôn nhiệt liệt hưởng ứng.

Năm trước, công ty Phong Bạo muốn mở rộng thị trường sang Châu Á, lúc ấy Thẩm Luân đã nhanh tay nắm lấy cơ hội dành quyền làm chi nhánh trở thành người một nhà. Tháng sau sẽ mở cuộc họp báo, để cho trong nước, thậm chí cả Châu Á đều biết đến chuyện này.

Thẩm Luân nhướn mày, đôi mắt sắc bén ánh lên chút lạnh lẽo: "Cuộc họp báo sẽ diễn ra đúng thời gian à, vì sao tôi thấy dường như bộ phận quan hệ xã hội không có làm gì thế nhỉ?"

"Ừm, có lẽ đang trong giai đoạn tiến hành." Vương Hiểu không xác định nói.

Về phương diện này đều do công ty con vận hành, Vương Hiểu là trợ lý của Thẩm Luân, chưa tính đến có trăm ngàn công việc, nói như vậy cũng không sai, nào còn thời gian rảnh đi đến bộ phận quan hệ xã hội của công ty con giám sát vấn đề này?

Ôi! Ông chủ thật biết làm khó người khác!

"Lập tức bảo người đi liên lạc, đêm nay tôi phải thấy có hành động." Thẩm Luân cởi nút áo trên cổ áo, lộ ra phần yết hầu gợi cảm, ánh mắt anh lãnh khốc, mở trang mạng W lên, đầu trang chính là ảnh chụp chung của Kiều Tịnh và Khương Văn Bản trong chương trình.

Đôi mắt sắc bén của Thẩm Luân chợt u ám. Không biết vì sao, trong đầu anh lại xuất hiện đoạn đối thoại vừa rồi của hai nữ nhân viên kia.

"Xứng đôi sao?"

Trong lòng Thâm Luân rầu rĩ, anh hút một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói trắng, biểu tình anh lãnh đạm, trong ánh mắt đang cố gắng che giấu sự phẫn nộ.

Vào buổi tối 8 giờ, liên tiếp trong hai ngày, công ty luôn ra tay để hot search của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản nằm ở vị trí thứ ba, đột nhiên bị một tin tức mới làm hạ xuống.

NO.1 , # Phong Bạo mở cuộc họp báo#

Trong nháy mắt, đám fans của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản vô cùng bất mãn, gà rừng từ nơi nào xuất hiện, còn mua cả hot search?

Tin tức này, nhanh chóng làm cho đám game thủ điên cuồng chia sẻ trong các group chat lớn, trong vòng nửa giờ ngắn ngủi, đại quân của diễn đàn trò chơi nổi tiếng trong nước đã đến chi viện, hàng trăm game thủ ra tay công kích đám fans náo loạn của Tiểu Hữu và Khương Văn Bản trên trang mạng W, lần đầu tiên lượng truy cập vượt qua trăm triệu, làm server của trang mạng W quá tải, nhân viên công tác của trang mạng W phải bảo trì suốt cả đêm, sau hai giờ hoạt động trở lại, nhưng mà chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc.

— — — — —//—//— — — — —

* Editor: Thấy Thâm tổng ra tay chưa không cần nói nhiều đừng tới bạn gái anh là anh đẹp hết ha ha. Thấy mấy bạn kêu than quá tớ cố gắng up lên 1 chương nữa đây!!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 12: Giải Quyết

Edit: Tiểu Mân Thầ

Trên trang W những bình luận bên dưới đều liên quan đến Tiểu Hữu và Khương Văn Bân, fans hai bên triển khai cuộc đại chiến thế kỷ với fans của Phong Bạo.

Trang W vừa mới bảo trì xong, các tin tức của các mình tình khác trên trang W không có cập nhật gì mới, nhưng lướt một vòng trên trang W đều là chuyện liên quan đến Tiểu Hữu và Khương Văn Bân, mỗi một giây bình luận mới càng xuất hiện nhiều hơn, nội dung vẫn là những bình luận mắng chửi nhau giữa fans của hai nhà

[Cái diễn đàn này cùng Tieba muốn chơi trò gì đây, tôi thấy fans của ai đó không biết xấu hổ thì có, uy uy uy, muốn ngụy trang à!]

[Tôi đồng quan điểm với lầ trên, có phải Kì ầu Tịnh mời thủy quân không? Thật hết thuốc chữa!]

[Trời ạ! Xem các người mắng chửi ít nhiều gì cũng nghiêng về phía Kì ầu Tịnh? Quả thực là có dụng ý, các người chính là đám fans bị Khương cầu câu dẫn, các người mắng cô ấy như thế, tôi thân là một người đàn ông nhìn thấy cũng tức đến đỏ mặt. Các người thấy Kì ầu Tịnh ưu tú, xinh đẹp hơn, dường như cả một đám đỏ mắt hòa nhau mắng chửi, thật không biết các người nhìn trúng Khương cầu ở điểm nào?]

[+ 1 cho lầ trên]

[+1 +1 cho lầ trên]

[Quả là một đoạn kịch hay, đầu tiên là tổ sản xuất chà đạp Ki ầu Tịnh, đoàn đội thì thiên vị Tiểu Hữu, vì muốn lăng xê nhóm trưởng của nhóm SJ một phen. Tôi là một người qua đường cũng đau lòng thay cho cô ấy, Ki ầu Tịnh chính là cục đá lót đường cho người khác, còn bị một đám NC mắng chửi!]

[L ầu Trên, người là fans của Ki ầu Tịnh à, cái gì mà là người qua đường?]

[Nói chuyện âm dương quái khí, các người cứ mắng Ki ầu Tịnh như vậy, cô ấy có làm gì các người sao?]

Công ty trò chơi Phong Bạo có rất nhiều fans trong nước, là một quần thể khổng lồ, ngu ần cơn của trận chiến trên trang W là do tập đoàn Phong Bạo sắp mở công ty con, bởi vì fans của Phong Bạo có sức chiến đấu quá cường đại, fans của Tiểu Hữu cùng Khương Văn Bản liên tục bị công kích, còn nháo đến mức khiến người khác chê cười. Cuối cùng fans của hai nhà đầu rút lui trở về khu bình luận của thần tượng mình trên trang W, tóm lại đã chịu thua liêm r ỗi sao?

Chỉ là một số fans cu ồng của hai nhà cố tình muốn bôi đen câu chuyện, những bình luận tuyên chiến lại xuất hiện, trực tiếp ép fans của Phong Bạo dời sang chiến trường khác, lại tiếp tục chiến đấu.

Trong lúc đó, trên trang W rộng lớn xuất hiện một bình luận của một nhà văn có biểu tượng V, đại khái nội dung là suy đoán về việc công ty quản lý của nhóm nhạc SJ muốn mượn Khương Văn Bản để lăng xê, công ty chỉ muốn nâng đỡ Tiểu Hữu, Ki ầu Tịnh nằm không cũng trúng đạn bị cư dân mạng dùng lời nói công kích.

Bất quá đám fans của Khương Văn Bản mắng chửi fans Phong Bạo, chuyển chiến trường đến khu bình luận của Ki ầu Tịnh. Nhất thời, trang W của Ki ầu Tịnh đột ngột tăng lên gần trăm vạn fans.

Đại biểu truy ền thông V: @ Ki ầu Tịnh nằm không cũng trúng đạn, lại bị liên lụy [icon đầu chó] [icon đầu chó]

Cùng lúc đó, lãnh đạo của công ty giải trí Hoa Hạ ngồi trong văn phòng, hiện giờ đang mở cuộc họp liên quan đến Khương Văn Bản.

" Tôi cảm thấy Văn Bản hiện giờ không thích hợp lên trang W phát thông cáo, nếu Văn Bản phát thông cáo trên W, bọn truyền thông sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ sẽ cho rằng Văn Bản có liên quan đến chuyện này, sẽ làm đám fans tranh cãi kịch liệt hơn, còn dẫn đến những bình luận bôi đen xuất hiện. Vốn dĩ có thể đặt mình bên ngoài chuyện này, vì đi đâu gì còn muốn nhảy vào? Quả thật không cần lên tiếng, chờ mọi chuyện hạ nhiệt, đám fans sẽ tự bình ổn trở lại."

" Nhưng mà, một nghệ sĩ khác lại bị mắng thê thảm như vậy, công ty của cô ấy không có đối sách gì sao?"

Người đại diện của Khương Văn Bản nhìn bên ngoài đã hơn ba mươi tuổi, là một mỹ nữ, lên tiếng giải thích: " Về điểm này, xin lãnh đạo yên tâm, theo tôi được biết, công ty giải trí Hạ Hoa muốn mượn cơ hội này để lăng xê, hơn nữa nghe đồn, con gái của một vị giám đốc nào đó trong công ty sắp về nước, nếu nhóm nhạc nữ SJ phát triển tốt đẹp, có lẽ Kiều Tịnh sẽ bị buộc phải rời khỏi nhóm nhạc nữ SJ, nhường vị trí cho người kia, căn bản không cần lo lắng cô ấy sẽ phản kích lại."

Tổng giám đốc có chút tin tưởng vào lời giải thích của người đại diện của Khương Văn Bản, liên tục gật đầu.

Khương Văn Bản vẫn luôn cảm thấy làm như vậy có chút không có đạo nghĩa, anh ta dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía người đại diện, anh ta cũng không hề quan ngại.

Rời khỏi phòng họp, thừa dịp không có người, người đại diện đến gần Khương Văn Bản, ái muội chỉnh lại cổ áo của anh ta, mỉm cười mỉa mai hoặc nói: " Làm sao vậy, chẳng lẽ cậu thực sự coi trọng cái tiểu nhân tượng kia?"

Trong mắt Khương Văn Bản hiện lên sự không kiên nhẫn: " Không có."

" Ha ha, tốt nhất là như vậy. Cậu đấy, còn có con đường tốt để đi, trước tiên không cần phải huỷ hoại con đường của chính mình."

*

Buổi tối, Hoàng tử vẫn liên tục gọi điện thoại, Kiều Tịnh đang chuẩn bị nguyên liệu bỏ vào trong nồi canh, mắt nhìn thấy, cũng không muốn tiếp máy. Lúc chiều, Hoàng tử muốn cô đăng một đoạn video giải thích lên trang W.

Trên thực tế, là muốn cô nói lời xin lỗi với fans và Khương Văn Bản, nhằm bình ổn lại trận mắng chửi này.

Hai ngày nay Kiều Tịnh không đến công ty, chỉ suốt ngày ở nhà nấu ăn, Diêu Diêu giúp cô đi siêu thị mua nguyên liệu, cô trò chuyện video cùng bà ngoại, bà ngoại hướng dẫn cô cách nấu món ăn. Cũng may mắn người già thường ngày không chú ý đến trang W, cũng không biết chuyện trên mạng, cho nên cô cũng không dự định nói cho bà biết, nói ra chỉ làm bà ngoại càng thêm lo lắng.

Nấu canh xong, lúc này, cửa nhà mở ra, Thẩm Luân đi công tác nhiều ngày đã trở về chung cư. Kiều Tịnh buông điện thoại, mắt nhìn về phía người đàn ông đứng ở huyềnh quan, nhẹ giọng nói: " Anh đến thật đúng lúc, đã ăn chưa? Nếu còn chưa ăn, em vừa mới nấu canh xong."

Cô gái trẻ đi lại trong phòng bếp, trước ngực đeo tạp dề, mái tóc dài tùy ý dùng cái kẹp kẹp lên, có một vài sợi tóc ngẫu nhiên rơi xuống, càng toát lên hơi thở hiên dịu an tĩnh của tháng năm. Trên mạng vẫn còn đang mắng chửi cô, còn cô lại có thể bình tĩnh nấu canh.

Vốn dĩ Thẩm Luân mang theo sự nghi ngờ cùng tức giận đi đến đây, nhưng lúc này anh lại không nghĩ đến sẽ quấy rầy phần yên bình này.

Hương thơm cách xa hơn nửa căn phòng bay đến đây, yết hầu của Thẩm Luân khẽ di chuyển.

Cởi áo khoác, Thẩm Luân đặt trên ghế sofa, trầm mặt đi qua ngõ xuống.

Kiêu Tịnh mang chén canh đến, nhẹ giọng nói: " Mau nếm xem, em đích thân làm đây!"

Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không cần lấy cái muỗng, trực tiếp bưng chén uống một ngụm. Ôi, hương vị quả thực không tồi, Thẩm Luân chậm rãi nhai. Uống được nửa chén, sự tức giận trong lồng ngực cũng giảm bớt đi ba bốn phần.

Thời điểm muốn uống lần thứ hai, điện thoại của Kiều Tịnh đặt trên bàn vang lên. Mí mắt Thẩm Luân nhẹ nhàng nhấc lên, liếc mắt nhìn cô. Điện thoại reo năm lần bảy lượt, Thẩm Luân thông thả ung dung nói: " Vì sao không nhận điện thoại?"

Giọng nói của Thẩm Luân rất trầm thấp, lời nói này càng nghe khá hiên hựu, làm người nghe như tắm mình trong gió xuân.

Kiều Tịnh ở trong phòng bếp rửa trái cây, chuẩn bị làm món salad, trên tay còn dính nước. Nghe vậy, ngữ khí cô mềm mại, cười nói: " Anh giúp em nhận điện thoại đi, tay em ướt, không thể bắt máy được."

Thẩm Luân ngẩn ra. Đã rất lâu rồi, dường như anh không còn nghe thấy Kiều Tịnh dùng loại ngữ khí dịu dàng này nói chuyện cùng anh.

Hơn nữa, đối với ngữ khí dịu dàng này còn rất hưởng thụ. Khoé môi Thẩm Luân khẽ nhếch lên, ngay sau đó che giấu giọng nói ôn hòa, làm bộ làm tịch dùng khăn giấy lau tay.

Lại nhìn về phía phòng bếp, thấy Kiều Tịnh đang rửa trái cây, sườn mặt xinh đẹp hiện ra, trong lòng Thẩm Luân có chút rung động, bất giác tay nhấn vào điện thoại. Điện thoại được bắt, giọng nói nghiêm khắc của Hoàng tử vang lên:

" Kiều Tịnh, em cảm thấy bản thân mình là một tiểu thần tượng rất nổi tiếng sao?! Cả một buổi trưa không nhận điện thoại của chị, chính là muốn đích thân người đại diện như chị đến tận cửa mời em à? Không phải chị bảo em quay một đoạn video giải thích sao, hiện giờ trên mạng nháo loạn lớn như vậy, em đăng một cái video, sẽ không còn ai mắng em nữa, chị và

công ty đã bàn bạc, công ty cũng sẽ phối hợp với em lên tiếng giải thích, đợi chuyện này lắng xuống, đối với em, đối với Tiểu Hữu, thậm chí đối với toàn bộ thành viên trong nhóm nhạc SJ có gì là không tốt, nếu em không nghe lời, không nghe theo sự sắp xếp của công ty, người đại diện như chị cũng không thể giải quyết, mọi hậu quả em tự gánh lấy."

" Alo? Ki ều Tịnh, em nói chuyện đi!"

Trong điện thoại ngữ khí của Hoàng tử không hề khách khí, thậm chí còn thấp giọng quát lớn.

""

Thẩm Luân nghe hết, đó là một câu mắng chửi người đầy thô tục. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình đôi mắt đen nháy mắt hiện lên sự lạnh lùng, mặt mày xuất hiện chín phần lạnh lùng cùng tàn khốc.

Ki ều Tịnh cuống quýt vội tắt điện thoại, ánh mắt khẩn cầu nhìn Thẩm Luân, dùng khẩu hình miệng nói, sau đó nhận lấy điện thoại đi về phía phòng ngủ, ăn nói khấp khểnh: " Alo, Hoàng tử, vừa rồi em..."

Nghe tiếng đóng cửa, cùng âm thanh loáng thoáng từ trong phòng ngủ truyền ra, nháy mắt Thẩm Luân không còn tâm trạng ăn.

Mãi đến khi Ki ều Tịnh từ phòng ngủ bước ra, Thẩm Luân nhướn mày hỏi: " Trong điện thoại, chính là người đại diện?"

" Đúng vậy, anh đâu nghe thấy à." Ki ều Tịnh lộ vẻ mặt xấu hổ rất lễ phép mỉm cười, nhẹ giọng giải thích: " Chỉ là hiểu lầm, bởi vì nguyên nhân liên quan đến chương trình, trên mạng có rất nhiều người cho rằng em thích Khương Văn Bân, nhưng căn bản em chỉ gặp qua anh ta có mấy lần, hơn nữa em đã có bạn trai rồi."

Cô nhìn cái chén không trong tay Thẩm Luân, đang muốn múc cho anh thêm một chén nữa, giây tiếp theo, cổ tay đã bị bàn tay ấm áp nắm lại.

Ki ều Tịnh: ""

Cô kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Luân, đôi mắt đen nhánh chớp chớp ẩn chút thủy quang.

Thẩm Luân chần chờ nhú mào, nháy mắt lại buông lỏng bàn tay. Chỉ là trong lòng bàn tay vẫn còn lưu lại cảm xúc ấm áp khi da thịt tiếp xúc với nhau, trái tim anh có chút ngứa ngáy.

Khuôn mặt anh tuấn của Thẩm Luân mất tự nhiên chợt đỏ mặt, tằm mắt đặt ở chỗ Kiêu Tịnh dời đi, anh đứng dậy nói: " Chuyện này để anh xử lý."

Vừa đi đến trước cửa, Thẩm Luân nhận áo khoác trong tay Kiêu Tịnh, thanh âm ôn hòa nói: " Đừng lo lắng, em làm rất đúng, về sau có chuyện gì nhớ rõ phải nói với anh."

Lái xe rời khỏi tiểu khu, Thẩm Luân chau mày, anh ngồi trong xe, sau đó dừng xe ở bên đường, anh đứng ở ven đường hút một điếu thuốc, bóng dáng cao lớn dưới ánh đèn đường kéo dài ra.

Hút thuốc xong, nội tâm anh có chút khó chịu cũng có chút bình ổn, vì thế liền gọi điện thoại cho Vương Hiểu: " Điêu tra một chuyện."

Dừng một lúc, Thẩm Luân vẻ mặt âm trầm nói: " Cái tên Khương Văn Bản kia, hãy cho hắn ta một bài học."

Cúp điện thoại, Thẩm Luân dầm tàn thuốc, lại ngẩng đầu lên, đáy mắt không còn sự âm trầm, chỉ thể hiện sự lịch sự nho nhã của một tổng giám đốc công ty lớn.

Nhìn chiếc xe của Thẩm Luân biến mất ở ngã rẽ, khoé môi Kiêu Tịnh hơi cong lên, trên mặt xuất hiện sự vui vẻ. Cô xoay người trở về nhà, đóng cửa cẩn thận.

Kiêu Tịnh cố tình để Thẩm Luân nghe điện thoại, những lời nói nặng lời của Hoàng tử cô đã sớm đoán ra được, bởi vì cô phải đi đúng cốt truyện, quả thực không thể vô duyên vô cớ thể phát sinh mâu thuẫn với công ty, nhưng thực sự cô nuốt không trôi khẩu khí này, không phải trong

lòng Thẩm Luân luôn cảm thấy hổ thẹn với cô sao, vừa đúng lúc cũng vừa khéo, thật ra cô chỉ thuận nước chảy thuyền một phen.

Kế tiếp, để xem Thẩm Luân dự định sẽ b ả thường cho cô như thế nào.

Giải quyết xong chuyện này, Kiều Tịnh thuận tay đem đồ n ồi canh h ần, quay v ề phòng ngủ để đi ngủ.

Giữa trưa hôm sau, người đại diện xinh đẹp của Khương Văn Bản nhận được điện thoại của thương hiệu quảng cáo, không chỉ có một thương hiệu.

Sau khi Khương Văn Bản nổi tiếng, giá trị con người cũng như nước lên thì thuyền lên, hợp đồng quảng cáo, thù lao ít nhất cũng là bảy con số, chỉ trong một buổi sáng đã có ba thương hiệu lớn điện thoại đến bảo không muốn gia hạn hợp đồng tiếp cùng Khương Văn Bản.

Thậm chí một tạp chí thời trang ALEON trong nước cũng điện thoại đến, ban đầu đã chọn Khương Văn Bản làm nhân vật đại diện cho ảnh bìa của tạp chí, chỉ là hiện giờ tạp chí đã thay đổi ý định, muốn đổi Khương Văn Bản, thay thế một nam minh tinh khác có độ hot giống vậy tên là Chiêu Văn.

Từ lâu đã có tin đồn Chiêu Văn và Khương Văn Bản bất hoà, mọi người trong giới đều biết, người trong công ty sôi nổi suy đoán, không biết Khương Văn Bản đã đắc tội với nhân vật lớn nào, lại muốn chinh anh ta như vậy?

— — — — — -// — -// — — — — —

* Editor: Anh Thẩm thích r ồi mà cứ mãi giả vờ 🙄🙄 Tớ đã quay lại r ồi đây, sau khi ăn Tết no tròn tớ sẽ bù đắp cho các cậu 2 chương luôn nè!!! Bắt đầu hành trình edit tiếp!!! Mọi người ăn Tết vui không!?!?

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 13: Êm Đẹp

Edit: Tiểu Mân Thầu

Trong công ty giải trí Hoa Hạ, người đại diện của Khương Văn Bản cúp điện thoại, ánh mắt phức tạp nhìn vào nghệ sĩ một tay mình đào tạo ra, thở dài nói: "Hiện tại cậu đang nổi tiếng trên trang W, lần này việc liên quan đến tổ sản xuất của chương trình [Tôi bắt anh phải nói] ác ý lăng xê, chuyện khác không cần nhiều lời, cậu cũng không cần phải ra mặt, công ty sẽ liên lạc với bộ phận quan hệ xã hội, tạo ra một chút tiếng gió."

Khương Văn Bản đang chơi điện thoại, nghe vậy liếc nhíu mày, lại là chuyện này, có phiền quá không?

Anh ta nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, nói: "Không phải ngày hôm qua triển khai cuộc họp, đã quyết định không phát thông cáo gì lên mạng rồi sao?"

"Cậu còn không nhớ à, đột nhiên mất nhiều tài nguyên quảng cáo như vậy, còn mất cả cơ hội làm nhân vật đại diện trên trang bìa ALEON, chỉ sợ rằng có người ở sau lưng giở trò. Tuy rằng phía sau Chiêu Văn có kim chủ, nhưng người nọ tuyệt đối không có bản lĩnh động đến cậu, đây là tin tức mới nhất tôi nhận được, cậu nhìn xem."

Người đại diện đem điện thoại có giao diện tin tức đưa cho Khương Văn Bản nhìn, một hàng chữ ngắn ngủn, đột nhiên Khương Văn Bản ngẩng thẳng người, chau mày: "Quảng cáo cho thương hiệu CH, vì sao lại tìm đến Kiều Tịnh? Còn có Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã, hai vị tiền bối này cũng đồng ý hợp tác chung."

Ki ầu Tịnh làm sao có thể cùng hai minh tinh điện ảnh cùng nhau tham gia quay hình cho quảng cáo nước hoa?

Làm việc với nhau là khái niệm gì? Tất nhiên giá trị con người thấp nhất cũng phải là bảy chữ số, hơn nữa cơ bản giá trị của minh tinh hạng A chính là cao nhất, độ hot và nhân khí của Trần Ki ầu rất cao, nhưng lại khá ít tác phẩm, tuy rằng không thể công nhận là minh tinh hạng A, chỉ là con đường luôn thuận lợi.

Ninh Nhân Nhã không cần nói cũng biết, nghe rằng gia đình cô ta có chút gia thế, có người chống lưng, kỹ thuật diễn xuất cũng tốt, muốn nổi tiếng căn bản không phải việc khó.

Người đại diện bất đắc dĩ cười: " Tôi thật là quá xem thường cái tiêu thần tượng kia, chuyện cậu bị huỷ hợp đồng, hơn phân nửa do cô ta làm ra. Cậu hãy đăng một lên trang W, còn việc của nhóm nhạc nữ SJ và tổ sản xuất, cậu không cần lo lắng, chính bọn họ muốn mượn danh cậu để lăng xê trước, chỉ cần bọn họ có chút hành động gì, công ty sẽ ra mặt giải quyết. Cậu phải thoát thân ra khỏi chuyện này đã, khi cần thiết hãy ra tay giúp đỡ Ki ầu Tịnh một chút."

Bên ngoài sự nghiệp của minh tinh nhìn khá sạch sẽ, nhưng sau lưng luôn có kim chủ chống lưng, một đám tư bản che giấu rất kỹ, tuy không nhất định đắc tội, nhưng người ta muốn hại mình, cho dù mình có muốn đi đầu tra cũng không thể đi đầu tra ra.

*

Vương Phương Phương là fans trung thành nhất của Khương Văn Bân, cô ta rất lý trí, sau khi trở mắt nhìn chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] phát sóng, những người thiếu nữ tự nhận là bạn gái đi đến trang W của Ki ầu Tịnh bình luận những câu công kích.

Trên chiến trường mắng chửi đó, toàn bộ quá trình Vương Phương Phương không tham gia, khi ăn cơm ở nhà, cô ấy có thói quen mở trang W lên, ánh mắt nhìn về bài đăng cách đây mười phút trước, chính là bài đăng mới nhất của thần tượng mình đăng lên W: J — Khương Văn Bân: [icon

mỉm cười] trời ạ nhiều như vậy, tôi thực sự không xem hết, cảm ơn các fans đã ủng hộ tôi, nhưng mà mong các bạn hãy lý trí một chút, đừng mắc bẫy ác ý của người nào đó vì mục đích muốn lăng xê, mà lại đi hãm hại người khác. Cuối cùng muốn nói, thực sự tôi vẫn còn độc thân [icon doge]!!!!

Tin vừa đăng trên trang W được mười phút, đã có hơn một vạn bình luận.

Vương Phương nhấn tin với bạn thân nói: " Tôi đã nói có chuyện mà, khẳng định do tổ sản xuất cùng công ty quản lý của nhóm nhạc nữ SJ muốn lăng xê, cho nên dấn lên Kiều Tịnh để nâng Tiểu Hữu lên, quả thực quá sỉ nhục chỉ số thông minh của fans."

[Tổ sản xuất cùng công ty quản lý của nhóm nhạc nữ SJ bộ mặt thật là xấu xí!!!]

Vương Phương nhanh tay đăng một bình luận trả lời:

[+1 cho lầu trên.]

[A a a! Bạn đẹp trai thật tốt có tinh thần trọng nghĩa!]

[Trọng nghĩa nmlgb! Hiện giờ mới lên tiếng, trước kia sao không làm gì đi?]

Sợ lại gây ra tranh cãi, Vương Phương lập tức trả lời bình một cách lý trí nhất cho lầu trên, một số người qua đường cũng bình luận, nhanh chóng đã được tán thưởng nhiệt tình.

Khi ấy, Kiều Tịnh mang trang bị hạng nặng, đeo kính râm cùng khẩu trang, không trang điểm, ăn mặc tùy ý bắt một chiếc taxi, đi đến trước cửa công ty giải trí Hạ Hoa.

Hai ngày nay, có không ít người đứng trước cửa công ty chờ cô, còn có một hai kẻ paparazzi ng ồi canh.

Kiêu Tịnh đi cửa sau vào công ty, bước vào thang máy, đi thẳng lên tầng mười. Người đại diện Hoàng tử đã ngồi trong phòng họp chờ cô, cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

Hoàng tử nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, thanh âm lạnh lùng nói: "Ngồi xuống đi. Lần này không cần đăng bài giải thích trên W nữa, hôm nay gọi em đến đây là vì một chuyện khác."

"Vâng." Kiều Tịnh bình tĩnh ngồi xuống.

Hoàng tử đi thẳng vào vấn đề nói: "Em quen thân với Ninh Nhân Nhã?"

Kiều Tịnh hơi giật mình, vội lắc đầu.

"Dựa vào cái gì mà cô ta lại đề cử em đi đến đoàn phim thử vai?" Hoàng tử đẩy gọng kính trên mũi lên, ánh mắt sắc bén, khẩu khí càng mang theo ba phần khắc nghiệt.

"Có lẽ cô ấy cảm thấy em thích hợp với diễn xuất?" Kiều Tịnh nhàn nhạt khẽ cười.

Hoàng tử cười lạnh: "Em? Diễn xuất? Em đừng quên em đã ký hợp đồng bốn năm với công ty, em phải làm gì, không thể làm gì, không do em quyết định."

Kiều Tịnh mím môi. Nguyên thân đã ký hợp đồng với công ty giải trí Hạ Hoa chính là là hợp đồng dành cho người mới, với loại hợp đồng này công ty có quyền cao nhất, thậm chí có một số điều khoản còn không bằng với lúc là thực tập sinh chưa ra mắt.

Doanh thu với công ty được chia 3/7, cũng chính là Kiều Tịnh chỉ được nhận ba phần hoa hồng, còn lại đều sẽ thuộc quyền sở hữu của công ty.

Hai ngày nay, Kiều Tịnh ở nhà nhàn rỗi không có việc gì, liền đem tài sản mà nguyên thân sở hữu ra kiểm tra một lần, không tính đến căn chung cư do Thẩm Luân cho cô, trong thẻ không đến năm vạn, đối với chút tiền

tiết kiệm, đừng nói đến mua nhà ở Ma Đô để đón bà ngoại lên, chỉ sợ cô có tiết kiệm mấy năm nữa, đâu không đủ tiền để mua một căn nhà.

Thù lao khi quay hình quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH vốn không tính là cao, giá trị con người của cô lại thấp, không có khả năng tiền thù lao sẽ bằng với Trần Kiều và Ninh Nhân Nhã. Thậm chí còn bị công ty lấy đi hơn phân nửa, khi đến tay cô, cũng chỉ còn có hai vạn.

Hợp đồng với công ty giải trí Hạ Hoa chế độ cũng sẽ thăng cấp, căn cứ vào nhân khí cùng tìm lực thì hợp đồng sẽ tăng một bậc, bốn năm sẽ chỉnh sửa một lần. Bất quá sau lần giáo huấn này, Kiều Tịnh cũng sẽ không kỳ vọng ba năm sau Hoàng tử sẽ sửa đổi hợp đồng cho cô. Hơn nữa, tuổi thọ của nhóm nhạc nữ SJ cũng không còn đến nửa năm.

Chỉ là.....

Ánh mắt Kiều Tịnh rơi xuống trên điện thoại của Hoàng Sam, cô chậm rãi nói: " Hoàng tử, em có thể tham gia thử vai không?"

Hoàng Sam không ngờ đến cô còn dám hỏi? Lại bị cô ta khinh bỉ cười: " Trong nhóm nhạc về phương diện ca hát và nhảy em luôn kéo chân mọi người, còn muốn diễn xuất? Hơn nữa, hiện giờ em không nên xuất hiện trước mặt truyền thông, vẫn nên yên lặng một thời gian đi."

Buổi trưa Khương Văn Bản đã giải thích trên W, làm công ty và Tiểu Hữu đã bị mắng chửi một phen, lãnh đạo vừa mới hạ chỉ thị cho cô ta, phải làm bình ổn lại chuyện này.

Lúc trước kế hoạch của Hoàng Sam chính là để Kiều Tịnh ra mặt giải thích, đem dư luận hướng lên người cô, chỉ như vậy, thứ nhất không chỉ làm tăng độ nổi tiếng của thành viên trong nhóm nhạc nữ SJ cùng Kiều Tịnh, thứ hai còn có thể để Tiểu Hữu thoát ta khỏi chuyện này.

Nhưng đột nhiên Khương Văn Bản lại lên tiếng, cái này thì tốt rồi, cư dân mạng lại nổi giận mắng chửi công ty và tổ sản xuất.

Đối với chuyện này Ki ầu Tịnh cũng không xem trọng huống chi là Hoàng Sam, nháy mắt tận đáy lòng lại thay đổi, càng nhìn Ki ầu Tịnh càng cảm thấy không thuận mắt.

Vốn dĩ, trong giới giải trí dấn thấp để bước lên cao không phải chuyện gì mới lạ, đặc biệt Ki ầu Tịnh vẫn là người mới, trong tay Hoàng Sam nắm hợp đồng của cô, còn không phải để Hoàng Sam tùy tâm sở dục* an bày cho Ki ầu Tịnh sao?

(* Tùy tâm sở dục: không theo ý người khác, cứ theo ý mình mà làm.)

Ki ầu Tịnh không tán đồng với việc này, không phải chỉ vì cô không chịu đăng video giải thích sao?

" Nhưng mà, chị cũng không cho em tham gia hoạt động với nhóm SJ mà." Ki ầu Tịnh thấp giọng nói.

Hai này nay cô ở suốt trong chung cư, nhóm nhạc SJ không hề nhàn rỗi, luôn phải bận rộn chạy show, nếu không phải Diêu Diêu nói cho cô biết, cô còn chẳng hay biết gì.

" Còn không phải do em bị mọi người trên mạng mắng chửi quá tàn nhẫn à, công ty sợ em vô ý đăng bài lại gây chuyện, công ty suy xét cho em, em có đi đâu gì bất mãn? Em cũng đừng quên, lúc trước là công ty ký hợp đồng với em, cho em cơ hội vào nhóm nhạc, em vẫn nên cảm ơn công ty."

Ki ầu Tịnh sợ hãi rụt rè cúi đầu, nhấp môi. Hoàng Sam thấy bộ dạng này của cô, thàn nói: " Thật không biết em làm cách nào để lấy được tài nguyên của CH."

Thấy Ki ầu Tịnh ng ời bất động, Hoàng Sam nhíu mày, chượng mắt nói: " Em đi trước đi, có việc chị sẽ liên lạc với em. Tốt nhất đừng làm trái ý chị một lần nữa. Ki ầu Tịnh, đây là cơ hội cuối cùng của em."

Ki ầu Tịnh yên lặng liếc mắt nhìn Hoàng Sam một cái, khoé môi nhếch lên, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Người đại diện Hoàng tử đã lên tiếng, Ki ầu Tịnh coi như là phụng chỉ nghỉ phép, cô cũng không nhục chí, ngược lại cảm thấy có thể nghỉ ngơi mấy ngày cũng là một chuyện tốt. Huống hồ, trên mạng người mắng cô không ít, còn vô duyên vô cớ tăng lên trăm vạn fans.

Thật ứng với một câu, Tái ông thất mã, yên tri phi phúc*

(Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước)

Buổi tối Ki ầu Tịnh lên mạng xem công thức làm bánh kem, đem thành phẩm thất bại đăng lên trang W, cùng tiêu đề Lần đầu tiên làm điểm tâm ngọt, vẫn thất bại [icon ủy khuất].

Từ khi cô quay chương trình đến nay, đây là lần đầu tiên đăng W, không đến nửa tiếng, phần bình luận đã đạt 5000.

[Woa, có phải thành phẩm của mỹ nữ làm tuy thất bại cũng phải tùy vào giá trị nhan sắc của chủ nhân không, quả thực rất cao ~]

[Lần trên, không phải người là đồng gốc đấy chứ!]

[Thật kỳ quái nha, tiểu tử tỷ chị bị phóng sát sao, vừa rồi tôi còn ở tiểu khu bên cạnh khách sạn nhìn thấy nhóm nhạc SJ tham gia hoạt động xong đã quay về khách sạn, nếu thực sự bị công ty quản lý chèn ép, thật đúng là rất thảm, đau lòng thay chị ~]

Trên mạng tin tức thường xuyên bắt gió bắt bóng, lời đồn đãi này của fans lan ra, nhanh chóng sôi trào, thực mau trở thành tiêu đề, được fans của Ki ầu Tịnh và người qua đường chia sẻ.

Bởi vì sự việc lần trước, còn có một số fans cũ của Phong Bạo vẫn luôn trực trên W. Vì bọn họ chán ghét đám fans của Khương Văn Bản và Tiểu Hữu. Hơn nữa, lần trước lúc Ki ầu Tịnh bị điên cu ồng chèn ép chính bọn họ đã ra tay bảo vệ, tiêu đề một khi đã xuất hiện, liền được nhanh chóng chia sẻ, một tiếng sau, đã đứng thứ 50 trên hot search.

Đối với việc này, Ki ầu Tịnh cũng không biết trên mạng đã phát sinh chuyện gì. Đôi mắt đen nhánh của cô nhìn cái thành phẩm bánh kem thất bại, lại giật mình, chợt có một chủ ý, cô đem bánh kem nhỏ đóng gói cẩn thận, thay quần áo đeo khẩu trang cùng kính râm vào bước ra cửa, bắt taxi đi đến toà cao ốc của tập đoàn Thẩm thị.

Trời đã chuyển tối, Ki ầu Tịnh đứng ở một góc, bóng tối che khuất thân, người qua đường sẽ không phát hiện ra cô.

Cô lấy điện thoại ra, gọi điện cho Thẩm Luân.

Thẩm Luân đang ở trong văn phòng xem tài liệu, điện thoại vang một hồi chuông, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm tài liệu, vội vàng liếc mắt nhìn sang màn hình điện thoại, anh li ền thu h ấ t ần mắt, chỉ là mảy mọit nhảnh lại, buông tài liệu, cần lấy điện thoại nghiêm túc nhìn, quả thật là Ki ầu Tịnh gọi đến.

Anh nhìn chăm chú một lúc lâu, đột nhiên kéo cổ áo đang thắt chặt, yết hầu khẽ chuyển động, nhận điện thoại.

" Alo?"

Giọng nói của Thẩm Luân mang theo chút trầm khàn, du dương tựa như tiếng đàn cello vang lên.

— — — — — // — — // — — — — —

* Lời của tác giả: Cảm ơn Ba Tư màu cam đã tặng 1 cái địa lời ~ Moa~

* Editor: ha ha ngày anh Thẩm tự vả đã không còn xa 😂😂😂

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 14: Lấy Lòng

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Trong điện thoại, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe của Kiều Tịnh truyền ra:

"Thâm tổng đại nhân, có phải vẫn đang tăng ca không? Em đang đứng dưới công ty của các anh, còn mang chút điểm tâm vừa làm xong đến cho anh."

Kiều Tịnh nhìn bốn phía, ngữ khí mềm mại, nũng nịu nói: "Anh có thể xuống đón em không?"

Kiều Tịnh là người miền Nam, ngữ khí khi làm nũng cũng mềm như bông, mang theo giọng điệu đặc biệt của người miền Nam.

Thâm Luân nghe vậy, dường như trong lòng như có một bàn chải nhỏ nhẹ nhàng lướt qua, ánh mắt hơi loé lên. Sau một lúc, ngữ khí cứng rắn, thấp giọng nói: "Em lên đi, sẽ không có ai ngăn cản em đâu."

Cúp điện thoại, Kiều Tịnh nửa tin nửa ngờ bước vào công ty. Trong đại sảnh xa hoa của công ty, có máy quét vân tay, cô chần chừ bước đến. Người bảo an đứng bên cạnh cửa, lễ phép nói: "Là Kiều tiểu thư phải không?"

Kiều Tịnh gật đầu, lấy khẩu trang che kín mặt. Bảo an cười nói: "Mời cô đi lối này."

Anh ta dẫn Kiều Tịnh đến trước thang máy dành cho VIP, bảo an đích thân nhấn số tầng cho cô, mời cô vào.

Kiêu Tịnh mắt thấy số tầng vẫn không ngừng nhảy lên, thẳng đến hơn tầng 60 mới ngừng lại, cửa thang máy mở ra, bên ngoài trải thảm cao cấp, trang trí cực kỳ hiện đại, hai bên vách là cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy cảnh đêm phồn hoa ở bên ngoài.

Kiêu Tịnh có chút chấn động, theo bản năng chân chợt mềm nhũn. Cô không sợ độ cao nhưng chân vẫn không thể cử động, không biết Thẩm Luân làm sao có thể mỗi ngày làm việc ở nơi cao như vậy, chẳng lẽ nam chính và người bình thường không giống nhau?

Vương Hiểu ánh mắt sáng ngời, ân cần nói: "Kiêu tiểu thư, cô nguy trạng thế này thiếu chút nữa tôi không thể nhận ra."

Tầng lầu này, cô chỉ nhìn thấy Vương Hiểu, vì thế mới hạ khẩu trang xuống, nhàn nhạt nói: "Thẩm Luân đang ở đâu?"

"Bên này, Kiêu tiểu thư đi bên này."

Vương Hiểu dẫn đường, mở cánh cửa đang đóng chặt, Kiêu Tịnh cảm ơn anh ta, bước vào phòng, lại đưa tay đóng cửa lại.

Phía đối diện, Thẩm Luân tựa lưng vào ghế gần cửa sổ rộng lớn, ngồi trước bàn làm việc, nghe thấy động tĩnh, đôi con ngươi sắc bén khẽ nâng lên nhìn cô một cái: "Sao em lại đến đây?"

"Em sợ anh đói bụng."

Kiêu Tịnh khẽ cười, cả phòng rực sáng. Thẩm Luân cố ý dời tầm mắt, nhìn chằm chằm tài liệu trong tay, thanh âm du dương, dường như tâm tình cũng không tệ lắm.

"Mang gì đến vậy?"

"Đây là bánh ngọt chính tay em làm, anh nếm thử xem, tuy rằng không ngon bằng bên ngoài bán, nhưng em đã ăn thử, hương vị không tồi." Kiêu Tịnh nói xong, mở hộp bánh ra, tức khắc có một mùi hương lan tỏa.

Thẩm Luân liếc mắt nhìn, nhú mày nói: " Nếu em không nói, anh nhìn cũng không biết đây là bánh ngọt đấy."

"....."

Nhìn, nhất định phải nhìn! Có việc c ần người ta, mặt mũi cũng phải bỏ qua!

Ki ều Tịnh cong đôi mắt như trăng khuyết: " Anh nếm thử xem, đây là lần đầu tiên em làm bánh ngọt, anh nể mặt em một chút được không?"

Cô đến gần, một mùi hương của thiếu nữ xông vào trong mũi. Thẩm Luân nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của cô.

Đôi mắt đen nhánh long lanh đâm mạnh vào trong lòng, Thẩm Luân cứng người, ánh mắt si mê, dường như bị say trong đôi mắt cô. Giờ phút này, thiếu nữ trước mắt giống như đã trưởng thành, tuy anh chưa từng để tâm, nhưng lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng.

" Em dứt cho anh ăn nhé?"

Bên tai, tiếng nói tiếng cười. Thẩm Luân gật đầu, đôi mắt tối s ầm lại, yết h ầu theo bản năng khẽ cử động.

Ki ều Tịnh rũ mắt, lấy một miếng bánh nhỏ đưa đến miệng của Thẩm Luân, ăn một miếng, ánh mắt của Thẩm Luân nháy mắt sáng tỏ, đột nhiên ho khan mấy tiếng.

Sắc mặt Ki ều Tịnh có chút thay đổi, vỗ lưng Thẩm Luân, quan tâm hỏi: " Làm sao vậy, để em đi lấy nước cho anh."

Trong lúc cô xoay người, Thẩm Luân nhú mày, nhanh chóng đem miếng bánh trong miệng nhả vào sọt rác bên cạnh.

Sau khi Ki ều Tịnh c ần ly nước trở về, anh làm bộ đưa bàn tay nắm thành quyền lên miệng ho một tiếng, trầm giọng nói: " Hương vị có chút kỳ lạ."

Ki ều Tịnh ngượng ngùng đến đỏ mặt, ánh mắt sáng lên, ôn nhu nói: " Lần đầu tiên em làm bánh, còn chưa tiến bộ lắm. Có lẽ về sau em sẽ dành thời gian ở nhà nghiên cứu lại việc này, mỗi ngày em đều đem bánh đến cho anh có được không?"

""

Thẩm Luân uống nước thiếu chút nữa đã bị sặc, anh khá phong độ hỏi: " Sao vậy? Em không cần đến công ty làm việc nữa à?"

Cô lắc đầu, thấp giọng nói: " Hoàng tử bảo em nghỉ ngơi một thời gian, em cảm thấy dường như chị ấy rất bất mãn với em, ngay cả cơ hội đi thử vai cũng không cho em đi. Haizz, em phải nghe lời thôi, ở nhà một thời gian, vừa hay em không có việc gì làm sẽ cố nâng cao tay nghề làm bánh."

Dường như ánh mắt của Ki ều Tịnh lơ đãng nhìn về phía cạnh bàn, nghiêng đầu về mặt bu ồm bực.

Nếu mỗi ngày cứ đưa loại bánh ngọt này đến đây, anh sẽ phải ăn đến chết sao?

Sắc mặt Thẩm Luân hơi trầm xuống, bảo Ki ều Tịnh vào phòng nghỉ chờ, anh kêu Vương Hiểu vào văn phòng, hỏi: " Cậu đã đi đâu tra rõ chuyện này chưa?"

Vương Hiểu nhìn về phía cửa phòng nghỉ, gật đầu nói: " Đã đi đâu tra rõ. Trong công ty của Ki ều tiểu thư có nội tình, con gái của vị lãnh đạo nào đó sắp về nước, công ty sớm đã quyết định đẩy Ki ều tiểu thư ra khỏi nhóm nhạc SJ, vì thế mấy ngày qua trên mạng mới xuất hiện chuyện đó." Vương Hiểu dừng một chút, có chút cảm giận nói: " Thẩm tổng, Ki ều tiểu thư chính là tấm đệm lót, bị người ta lợi dụng cũng không biết nguyên nhân."

Dường như cảm thấy được ánh mắt hình viên đạn của ông chủ, Vương Hiểu thức thời li ền im miệng.

" Cậu ra ngoài làm cho tôi chuyện này."

Vương Hiều hỏi: " Là chuyện gì?"

Thẩm Luân liếc mắt nhìn anh ta một cái, vân đạm phong khinh nói: " Trước để cô ấy mau chóng quay về công ty, đừng để cả ngày nhàn rỗi."

Vương Hiều nhìn về phía cái bánh ngọt đặt trên bàn, thiếu chút nữa đã bật cười, anh ta cố nén lại, thầm nghĩ ông chủ cũng có ngày hôm nay, cũng chỉ có mình Kiều Tiểu Thư mới làm được như vậy, nếu đổi thành người khác, nói không chừng ông chủ sớm đã ném đồ của người ta đi.

Thẩm Luân trầm mặt: " Cậu gần đây cũng có chút quá phận nhỉ, chẳng lẽ cậu cũng rất nhàn rỗi à? Có cần tôi tìm thêm việc cho cậu không?"

" Đừng mà, Thẩm tổng, ông chủ! Tôi sai rồi còn không được sao, tôi liền đi ra ngoài làm việc đây." Vương Hiều giống như bị ai trêu chọc, buồm rều rỏi khỏi văn phòng.

Ánh mắt của Thẩm Luân phức tạp nhìn cái bánh ngọt, một chút thèm ăn đầu không có, đóng tài liệu lại, bảo Kiều Tịnh cùng ra ngoài ăn một bữa.

Lên xe, Kiều Tịnh chợt quay đầu, thầm nói: " Không ổn, bánh ngọt của em còn để trên kia."

" Vương Hiều nói cậu ta đang đói, anh đã bảo cậu ta ăn chúng." Thẩm Luân chớp đôi mắt.

" Vậy sao," Kiều Tịnh mát mát nói: " Em còn nghĩ rằng anh không thích bánh em làm đấy chứ!"

Thẩm Luân nhấp môi, không hé răng. Kiều Tịnh lại chần chĩnh tình thẫn, mỉm cười nói: " Chúng ta đi đâu dùng bữa?"

" Em muốn ăn món gì?"

" À, nhà hàng lần trước ăn cũng không tồi."

Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô, cô cũng mỉm cười nhìn lại, trong lòng rục rịch, Thẩm Luân nhìn phía trước, nói: " Không phải em nói thức ăn ở đó ăn

không no sao, đổi nhà hàng khác đi."

Lúc này, Kiều Tịnh có chút ngạc nhiên. Loại yêu cầu này, theo lý thuyết, chẳng phải Thẩm Luân sẽ không cự tuyệt?

Cuối cùng, hai người đi đến một nhà hàng chuyên về món Tây, Kiều Tịnh ăn uống no say, Thẩm Luân lại đưa cô trở về chung cư nghỉ ngơi. Theo thường lệ, Thẩm Luân sẽ không ở lại qua đêm, cô nhìn anh lái xe rời đi, trên khoé môi xuất hiện ý cười.

Buổi trưa hôm sau, Kiều Tịnh liền nhận được điện thoại của Hoàng tỷ, bảo cô ngày mai đi tham gia thử vai của đoàn phim [Thịnh Đường].

Trong lòng Kiều Tịnh hiểu rõ, khẳng định cái bánh ngọt hôm qua đã có hiệu quả.

Thẩm Luân thật sự rất hiểu chuyện, rất biết phối hợp nha! Cần phải tỏ lòng biết ơn một chút ~

Vì thế, buổi trưa Kiều Tịnh lại làm bánh, cuối cùng cũng làm ra được một cái bánh kem giống bên ngoài, muốn đem đến tặng Thẩm Luân. Lần này, cô không đi đến tập đoàn Thẩm Thị để tìm anh nữa, mà tìm công ty chuyển phát nhanh đưa đến.

Gần lúc tan làm, Vương Hiểu cầm một hộp bánh ngọt gõ cửa văn phòng của tổng giám đốc.

Nhìn cách đóng gói quen thuộc, hương vị cũng quen thuộc, nhưng hương vị so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Luân miễn cưỡng ăn một miếng, bật cười lâm bâm: "Cũng không tệ lắm, đã có tiến bộ."

Vương Hiểu còn tưởng rằng bản thân mình sinh ra ảo giác, Thẩm tổng thế mà lại tươi cười với một hộp bánh ngọt.

— — — — —//—//— — — — —

* Editor: Làm chương này mà thấy chị Tịnh thật là cao tay, chỉ với cái bánh ngọt mà đã khiến anh Thâm phải e sợ rồi 😊😊 Con đường ngược anh Thâm đã không còn xa 😂😂

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 15: Diễn Xuất

Edit: Tiêu Mân Thâu

Sáng sớm, Kiều Tịnh đã đi đến công ty. Hoàng Sam đang ngồi trong phòng họp chờ cô, nhân viên đã đưa kịch bản về bộ phim [Thịnh Đường] mà Kiều Tịnh sắp thử vai đến.

"Kiều Tịnh, chị đã quá xem thường em." Hoàng Sam trầm ổn nhìn về phía Kiều Tịnh đứng trước cửa, đôi mắt dưới gọng kính chớp vài cái.

Kiều Tịnh bình tĩnh bước đến, ngồi xuống ghế dựa, ngừng đầu mỉm cười nói: "Hoàng tỷ, em chỉ là một tiểu thần tượng nhỏ bé, nghe theo sắp xếp của công ty mà thôi."

Tư thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, đôi mắt vô cùng bình thản không gọn sóng, vẫn giống như bộ dạng ngày ấy bị Hoàng Sam giáo huấn.

Hoàng Sam không khỏi nghĩ đến chuyện sáng nay, lãnh đạo của công ty là Mã tổng đã gọi cô ta vào văn phòng dạy bảo một trận. Cô ta đã làm việc ở công ty giải trí Hạ Hoa mười năm, nắm trong tay không ít nghệ sĩ, trong công ty cũng coi như là người đại diện có chút danh tiếng, bởi vì việc đoàn làm phim [Thịnh Đường] mời Kiều Tịnh đến thử vai, đã bị lãnh đạo quát lớn, thật mất mặt.

Nhưng cô ta chỉ là người đại diện, có một ít quyền hành trong công ty, không có khả năng chống đối lại lãnh đạo.

"Đây là kịch bản cùng tài liệu của bộ phim [Thịnh Đường], em về xem trước đi, buổi sáng chị và tổ sản xuất đã bàn bạc, cho em hai ngày đọc kịch

bản, em không cần sốt ruột về việc của đoàn phim, trước tiên hãy đọc thử xem có muốn tiếp nhận bộ phim này không."

Gương mặt của Hoàng Sam chợt thay đổi, tươi cười thân thiết, ngữ khí chân thành hơn so với trước kia. Kiều Tịnh suy nghĩ, có lẽ do Thẩm Luân đã động tay động chân, cho nên lãnh đạo của công ty giải trí Hạ Hoa mới tốt như vậy, Thẩm Luân tùy tiện vung tay một cái đã giúp cô giải quyết khó khăn trước mắt không việc gì khó.

Thẩm Luân là tổng giám đốc của tập đoàn Thẩm Thị, là thái tử của Thẩm gia, dựa theo miêu tả trong truyện, Thẩm gia ở Hoa Quốc có bối cảnh thâm hậu, Kiều Tịnh không cần quan tâm anh ra tay như thế nào, chỉ cần biết rằng chuyện anh muốn làm, không có gì là không thể làm được, dù sao nam chính thân là tổng giám đốc thiên tài kia mà, làm sao Thẩm Luân có thể giống người bình thường?

Khoé môi Kiều Tịnh khẽ cong lên, đưa tay nhận lấy kịch bản trong tay Hoàng Sam. Không thể không nói, có điểm giống với người trong lòng của nam chính, cũng là chuyện rất tốt nha!

Bất quá cô chỉ là một thế thân, sẽ phải chịu nhiều ủy khuất, nam chính cũng không đặc biệt để tâm, cho nên cô cũng không mong chờ gì với nam chính, anh không giúp, cô sẽ nghĩ cách bắt anh phải giúp mình.

Cây đời chỗ thì chết, người đời chỗ thì sống, có đầu óc linh hoạt mới có thể sống tốt.

Hoàng Sam nói: " Thân là người đại diện của em, chị có nghĩa vụ phải giúp em. Trước hết em cứ hãy ở lại công ty, chị sẽ cho người tìm hiểu một số tin tức trong đoàn phim. Bộ phim [Thịnh Đường] là bộ cổ trang được quay vào năm nay, đạo diễn lại là người có tài ở trong nước, kịch bản cùng chỉnh sửa hậu kỳ em cũng không cần lo lắng, đã có nhà sản xuất tiếng tăm chế tác, danh tiếng sẽ không kém đâu. Tuy rằng chị dẫn dắt nhiều nghệ sĩ chỉ liên quan đến giới âm nhạc, có rất ít nghệ sĩ về diễn xuất. Nhưng đi đâu này cũng không đáng ngại, thân là một người đại diện chuyên nghiệp về phương diện này rất nhạy bén, với kịch bản này, em có thể nhận lấy, trước tiên em phải thông qua vòng thử vai đã."

Kiêu Tịnh nhìn Hoàng Sam một cái, biểu tình của cô ta thật sự rất nghiêm túc. Đại khái xem qua kịch bản, trong lòng Kiêu Tịnh cũng đã hiểu cốt truyện, kịch bản của [Thịnh Đường] nói về nữ chính Tô Thanh Hảo và Thái Tử Lý Hạo Hiểu yêu nhau, cuối cùng hai người nắm tay tiếp quản triều đình, là một câu chuyện về bậc đế vương và hiền hậu ngày xưa.

Nhân vật cô muốn thử vai, là nha hoàn hầu hạ bên cạnh của nữ chính Tô Thanh Hảo, cha mẹ của Nguyệt Hoa bị giết chết bởi gia đình của nữ chính. Nguyệt Hoa biết được sự thật cái chết của người thân, quyết định báo thù, cuối cùng lại chết dưới kiếm của nữ chính.

Số người muốn vào vai này không ít, vì sao Ninh Nhân Nhã lại đề cử cô đi thử vai?

Mặc kệ Ninh Nhân Nhã vì mục đích gì, Kiêu Tịnh vẫn muốn thử một lần. Đầu tiên thù lao đóng phim không tồi, hai mươi vạn, đối với nghệ sĩ tuyến ba như cô, hay về phương diện diễn xuất và tác phẩm đối với tiểu thần tượng mà nói, vậy là đủ rồi.

Còn nữa, lần thử vai này cô muốn thử sức mình, cố gắng một phen. Diễn xuất và nhảy múa không giống nhau, nếu biết vận dụng đúng chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt khi lên màn ảnh, diễn xuất tốt hay không, người xem và đạo diễn sẽ cảm nhận được, muốn che giấu cũng không được, ngược lại không chế nhược điểm tốt sẽ càng bị phóng đại.

Kỳ thật Kiêu Tịnh cũng không có lòng tin nhất định mình sẽ thành công, nhưng cơ hội đã bày ra trước mắt, thử một lần cũng không có thiệt thòi gì.

Rời khỏi phòng họp, Kiêu Tịnh đi về phía thang máy, lại vình dự gặp mặt được tổng giám Đường Minh Thiên cùng các lãnh đạo khác của công ty giải trí Hạ Hoa từ phòng họp bước ra, Kiêu Tịnh tự giác nhường đường.

Đường Minh Thiên nhận ra cô, trên mặt mang theo nụ cười. Đợi Kiêu Tịnh đi khỏi, Đường Minh Thiên thu lại ý cười, hỏi trợ lý: "Tôi nhớ rõ cô ấy là thành viên của nhóm nhạc SJ, không phải bọn họ đang có hoạt động ở nơi khác sao?"

" Buổi sáng người đại diện Hoàng Sam của cô ấy đã báo cáo, hôm trước Kì ầu Tịnh bị mắc trên mạng rất thảm, cho nên công ty đã tạm dừng mọi hoạt động của cô ấy, nhưng có một bộ phim muốn mời cô ấy đến thử vai, công ty đã cho phép."

Đường Minh Thiên kỳ quái nói: " Cô ấy ra mắt với tư cách là ca sĩ, đi thử vai, ai là người đồng ý?"

Trợ lý đảo mắt nhìn vị lãnh đạo nào đó, ánh mắt Đường Minh Thiên loé sáng. Tuy anh ta nắm hơn phân nửa cổ phần của công ty giải trí Hạ Hoa, nhưng một số việc bên ngoài công ty, anh ta đều không được báo cáo.

Giới giải trí rất tàn khốc, chỉ đáng tiếc, ấn tượng đầu tiên của anh ta đối với Kì ầu Tịnh chính là thanh thuần đơn giản.

Đã bước chân vào giới hỗn loạn này, ai còn có thể giữ được bản thân mình? Đường Minh Thiên có chút thất vọng lắc đầu.

Kì ầu Tịnh trở về chung cư, hai ngày qua vẫn chuyên tâm đọc kịch bản. Cô liên tục dùng điện thoại ghi hình lại lúc mình diễn xuất, sau khi diễn xong, cô sẽ xem lại mình có diễn đạt hay không. Cô còn lên mạng tìm hiểu một số kỹ thuật diễn xuất.

Thẩm Luân bước vào nhà, liên tục nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh. Chân mày anh hơi nhíu lại, nhẹ nhàng bước qua, đi đến gần cửa, liên tục nghe thấy Kì ầu Tịnh ở trong phòng ngủ đọc lời thoại.

" Vương gia, dân nữ có một kế này, nhưng cần ngài giúp đỡ một tay tiêu diệt Tô Thanh Hảo."

Nghe thấy âm thanh quần áo cọ xát với nhau, dường như Kì ầu Tịnh lại thay đổi vị trí và động tác. Theo sau lại nghe thấy giọng nói nũng nịu cùng hoảng sợ của cô vang lên: " Vương gia không được! Chỉ cần việc này thành công, dân nữ sẽ để cho ngài tùy quyền xử trí, chỉ là hiện giờ thời gian đã không còn sớm, Nguyệt Hoa phải trở về, nếu còn chậm trễ, e rằng sẽ khiến Tô Thanh Hảo nghi ngờ."

Thẩm Luân nhú mào, mắt nhìn về phía cửa, mắt ngọc sắc bén hiện lên sự nghi ngờ. Với lời thoại như vậy, bộ phim có thực sự đứng đắn không?

Đôi mắt anh tối sầm, dường như có chút khó chịu. Anh đứng ngoài cửa, giọng nói dịu dàng của thiếu nữ như đang chọc vào lòng ngực anh.

Anh muốn chặn sự ngứa ngáy trong lòng xuống, không khỏi cúi người, chỉnh sửa lại hình tượng tổng giám đốc cao lãnh ngày thường, trên mặt là biểu tình suy tư chuyện gì đó, đôi mắt bất giác nhìn xuyên qua kết cửa lạng lẽ qua sát trong phòng.

Bởi vì [Thịnh Đường] còn vấn đề về vốn đầu tư, một vài người do dự chưa ra quyết định, trước mắt đoàn phim chưa thể chính thức khởi quay.

Địa điểm thử vai nằm ở tầng ba của một toà nhà cao tầng trong nội thành. Kiều Tịnh nguy trang thật kỹ đến chỗ thử vai, trong đại sảnh ngoài trừ cô ra, còn có không ít minh tinh có chút tiếng tăm quen mắt trong giới giải trí nữa.

Những người này có người trang điểm xinh đẹp trang trọng, có người lại giống như Kiều Tịnh, đội nón đeo khẩu trang cùng kính râm che hết gương mặt.

Trong một góc, có hai nữ minh tinh trẻ tuổi, trên mặt toàn là phấn nèn, nhìn qua chính là gương mặt đang có chút tiếng tăm, không quá xinh đẹp, cũng không nổi tiếng lắm.

Trong đó có một người nhận ra Kiều Tịnh, gần đây trên mạng W luôn là tin tức liên quan đến Kiều Tịnh, tần suất xuất hiện khá cao, đặc biệt là từ sau khi cô tham gia chương trình cùng Khương Văn Bản, fans của hai nhà ở trên mạng khẩu chiến rất lâu.

" Cô ta không phải là ca sĩ sao? Còn là thành viên trong nhóm nhạc, vì sao còn chạy đến đây thử vai, khẳng định là có nội tình đúng không?"

" Không phải chứ, là thật hay giả?"

Lúc này, nhân viên công tác trong đoàn phim trực tiếp đến đón Kiêu Tinh đi. Trong đó một người có chút tiếng tăm móc điện thoại ra, chụp vài tấm hình sườn mặt của Kiêu Tinh đăng lên mạng.

Kiêu Tinh vào phòng thử vai, trong kịch bản bên cạnh nhân vật Nguyệt Hoa còn có một nhân vật nam dành cho một nam diễn viên nữa, sau khi thêm vào xong, đạo diễn Vương dứt khoát yêu cầu Kiêu Tinh cùng nam diễn viên kia diễn một đoạn trong kịch bản.

Trong giới giải trí đạo diễn Vương là một đạo diễn nổi tiếng, đặc biệt rất am hiểu quay phim cổ trang. Ninh Nhân Nhã do chính một tay ông ta nâng đỡ, cũng xem như là phân nửa học trò của ông ta.

Nếu Ninh Nhân Nhã đã đề cử Kiêu Tinh, đạo diễn Vương tin tưởng vào ánh mắt của học trò mình, đối với kỹ thuật diễn xuất của Kiêu Tinh cũng có chút chờ mong.

Tuy cô không phải trong giới diễn viên, nhưng đối với loại diễn xuất này, người trời sinh có thiên phú, cho dù không được học chuyên ngành như thế nào, đâu có thể nắm giữ được kỹ thuật, đó gọi là có thiên phú.

Cho nên đạo diễn Vương cũng không quan tâm Kiêu Tinh có xuất thân chính quy hay không, có kinh nghiệm diễn xuất hay không. Ông ta là đạo diễn có kinh nghiệm lâu năm, một diễn viên có tiềm lực hay không có tiềm lực, có thể diễn xuất hay không, ông ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Đạo diễn Vương đề nghị, hai người diễn phân cảnh Nguyệt Hoa cùng nam phụ phản diện trò chuyện với nhau.

Sau khi quyết định phân đoạn, đạo diễn hô một tiếng bắt đầu, nháy mắt nam diễn viên kia giơ tay đẩy Kiêu Tinh đến sát tường, tiến mặt đến gần cô.

Động tác của nam diễn viên quá nhanh, lưng cô bị đè vào sát tường, nháy mắt đã bị dọa sợ. Nhưng mà, cô nhanh chóng phản ứng lại, đôi môi đỏ

nhuận nhếch lên, không chút hoang mang đưa tay nắm lấy bả vai của nam diễn viên kia, đôi con ngươi long lanh mang theo sự mê hoặc.

Bất thành linh cảnh sắc trở nên phong tình, làm cho nam diễn viên kia thất thần.

" Nghiêm Huân! Làm sao vậy?" Đạo diễn Vương nhíu mày, phê bình một câu.

Theo lý thuyết, nam diễn viên Nghiêm Huân kia tuy độ nổi tiếng trên màn ảnh không cao chỉ là một tiểu thụ tươi, ra mắt được vài năm, nhưng cũng coi như có kỹ thuật diễn xuất, kết quả được phân vào vai này, cũng là lần đầu tiên diễn cùng Kiêu Tĩnh.

Đạo diễn Vương đối với anh ta rất bất mãn.

" Xin lỗi, đạo diễn Vương, lần này sẽ không xảy ra việc gì nữa đâu." Nghiêm Huân xấu hổ mỉm cười, ý bảo tiếp tục.

Lúc này, Nghiêm Huân không còn phạm lỗi nữa. Đạo diễn Vương nhảy bén nhận ra kỹ thuật diễn xuất của Kiêu Tĩnh có lỗ hổng, đây là người mới khó tránh khỏi sẽ phạm sai lầm.

Cuối cùng đạo diễn Vương chưa đưa ra quyết định đánh rớt hay thông qua, nguyên nhân là vì Kiêu Tĩnh có năng lực ứng biến cao, có thể nhanh chóng nhập vai vào nhân vật, ánh mắt và cảm xúc dần dần được đặt vào đúng chỗ.

Bên ngoài hành lang, nhà đầu tư đang bàn bạc hợp đồng với Thẩm Luân, trùng hợp lại nhìn thấy một màn tán tỉnh của Kiêu Tĩnh và Nghiêm Huân. Thẩm Luân dừng bước, đôi mắt lạnh lùng kia chợt hiện lên sự nguy hiểm.

Trợ lý đạo diễn bước vào phòng thử vai, nhỏ giọng nói: " Đạo diễn, nhà đầu tư đã đến."

Ánh mắt đạo diễn Vương sáng ngời, lập tức giơ tay bảo ngừng: " Nghỉ một chút, Kì ầu Tịnh, cô nhập vai còn chậm, nhưng lại nắm bắt tốt cảm xúc của nhân vật."

Kì ầu Tịnh cúi người, khiêm tốn gật đầu. Cô có chút khân trương, đạo diễn không phủ nhận khả năng của cô, nhưng vừa rồi trong lúc diễn biểu hiện của cô vẫn có chút không ổn.

Trong lòng Kì ầu Tịnh tự an ủi mình vài câu. Bên ngoài cửa kính, ánh mắt âm trầm của Thẩm Luân nhìn về phía Kì ầu Tịnh và nam diễn viên kia, nhìn chăm chú, mắt ngọc sắc bén hờ hững rời đi.

Người đứng bên cạnh, Vương Hiểu cảm thán nói: " Thẩm tổng, vừa rồi biểu hiện của Kì ầu tiểu thư khá tốt, Kì ầu tiểu thư lớn lên lại xinh đẹp, kỹ thuật diễn xuất cũng có, khẳng định về sau sẽ nổi tiếng!"

Đôi mắt Thẩm Luân như đao, ngữ khí bình tĩnh nói: " Diễn khá tốt à."

""

Vương Hiểu không dám nói tiếp, chỉ cảm thấy lời nói này của ông chủ là từ kẽ răng phát ra, còn nghiến răng nghiến lợi.

Có phải mình đã nói sai lời gì không nhỉ?

Vương Hiểu cảm nhận sâu sắc hàn khí phát ra từ ông chủ, dường như cả cơ thể muốn đóng băng, hận không thể tát miệng mình một cái, bảo mình thật lẩm miệng! Phi phi!

Kì ầu tiểu thư diễn không tốt chút nào! Không đúng, Kì ầu tiểu thư cùng nam diễn viên kia không biết đang diễn cái quái gì! Sao lại dám làm trò trước mặt ông chủ, còn kèn sát nhau như vậy?!

——— ——— —//——//—— ——— ———

* Editor: Nhi ều khi tui thấy anh Vương chính là nhân vật gây tiếng cười trong truyện!! Ha ha!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 16: Khu Bình Luận Bùng Nổ

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Đạo diễn Vương sẽ cùng nhà đầu tư bàn bạc hợp đồng, nhân viên đoàn phim bảo Kiều Tịnh hãy trở về nhà chờ tin. Kết quả ngày hôm sau, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của đoàn phim [Thịnh Đường], muốn cô đến đây ký hợp đồng, thuận tiện mang theo cả ảnh chụp.

Người đại diện Hoàng Sam của cô đã đi cùng nhóm nhạc đến nơi khác tham gia hoạt động, không thể trở về ngay, cho nên cô chỉ có thể mang theo Diêu Diêu đến đó ký hợp đồng.

Sau khi xem qua hợp đồng, ban đầu cô sẽ đóng vai tỷ nữ Nguyệt Hoa, nhưng trong bản hợp đồng lại ghi là nhân vật Mộ Dung Nguyệt? Theo như cô được biết, nhân vật Mộ Dung Nguyệt này có thể nói là nhân vật thuần khiết nhất trong [Thịnh Đường].

Mấu chốt chính là, cái vai diễn Mộ Dung Nguyệt này, không hề có một tình tiết ái muội nào với nam diễn viên khác.

"Bản hợp đồng này có phải có sai sót gì không?" Kiều Tịnh mở to đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía trợ lý đạo diễn.

Trợ lý đạo diễn là một biên tập trẻ tuổi, ngây thơ chất phác cười nói: "Không sai, Mộ Dung Nguyệt là vai diễn của cô. Ngày hôm qua sau khi đạo diễn Vương xem cô thử vai xong, cảm thấy ngoại hình của cô rất thích hợp với nhân vật này, còn vai diễn Nguyệt Hoa đã giao cho một nữ diễn viên khác. Kiều tiểu thư, cô cảm thấy bản hợp đồng này có chỗ nào không thích

hợp, cứ việc nói với tôi, nếu đi đầu kiện cho phép, tôi có thể đích thân sửa lại hợp đồng."

Diêu Diêu kích động nắm tay áo Kiêu Tịnh: "Mộ Dung Nguyễn! Là Mộ Dung Nguyễn đó! Đây chính là nhân vật nữ phụ thứ ba! Mau ký đi, mau ký đi!"

Kiêu Tịnh mím môi, đôi mắt đen nhánh hiện lên sự nghi ngờ. Đầu tiên cô nghĩ đến Thẩm Luân. Vừa rồi đến đoàn phim, lúc đi ngang qua nhân viên công tác có nghe bọn họ bàn luận tháng sau sẽ bắt đầu khai máy, nhưng theo cô được biết, đoàn phim đã dự định khai máy vào tháng 11, tại sao lại khai máy trước ba tháng?

Trợ lý đạo diễn nói: "Kiêu tiểu thư?"

Kiêu Tịnh hoàn hồn, rũ mắt suy nghĩ, không chút do dự cầm bút ký tên vào hợp đồng. So với nhân vật tỷ nữ Nguyệt Hoa nhỏ bé, cô khẳng định bản thân mình muốn diễn nhân vật Mộ Dung Nguyễn hơn.

Đây là nữ phụ số ba, thù lao đóng phim là 50 vạn, gấp đôi với số thù lao khi đóng nhân vật Nguyệt Hoa, cô đang cần tiền, cũng cần một tác phẩm tốt để làm bàn đạp, không thể nghi ngờ gì thêm nhân vật Mộ Dung Nguyệt này là thích hợp nhất.

Tuy rằng về phương diện diễn xuất, nhân vật Nguyệt Hoa có tính khiêu chiến hơn. Đối với một người mới mà nói, tác phẩm đầu tay thường sẽ để lại cho người xem ấn tượng sâu sắc nhất, có người mãi mãi chỉ dừng lại ở vai nữ phụ, hoặc là vai nữ phụ ác độc, nhưng kỹ thuật diễn xuất cùng mạch phim cũng khá quan trọng, còn có khả năng khiến người xem chú ý.

Kiêu Tịnh muốn diễn nhân vật Mộ Dung Nguyễn, độ khó cũng khá cao, nhưng nhân vật này sẽ không bị người xem mắng chửi tàn nhẫn, đối với một người mới như cô mà nói chính là một con đường tắt.

Cô khẳng định tám chín phần, cái con đường tắt này chính do Thẩm Luân cấp.

Lại một lần nữa hưởng lợi ích từ việc làm ánh trắng sáng thay thế của nam chính, đôi mắt Kiêu Tịnh mang theo ý cười.

Cô cảm thấy một khi nhận lấy rồi, cũng không mấy khó xử lắm, ít nhất việc mua bán này đôi bên cùng có lợi, đừng nhìn hiện giờ Thẩm Luân tốt với cô, mà tương lai cô không phải trả lại, thực ra là phải trả lại gấp trăm ngàn lần.

Kiêu Tịnh trở về chung cư, gọi điện thoại cho Hoàng Sam. Trước mắt Hoàng Sam vẫn là người đại diện của cô, tuy rằng có chút khó xử, nhưng cũng may không bao lâu nữa, cô có thể thoát thân khỏi nhóm nhạc nữ SJ.

Kiêu Tịnh nhớ rõ, người đại diện sau này của nguyên thân rất có năng lực. Hiện giờ cô không thể vi phạm nguyên tắc mà hệ thống đã đề ra, chỉ có thể tận lực làm tốt mọi chuyện, cô cũng không thể gây ra chuyện gì vi phạm cốt truyện, điểm này cũng là điểm mà hệ thống có thể dung túng cho cô.

Giống như việc tương lai ánh trắng sáng Ôn Thư trở về, cô còn phải biểu hiện sự ác ý với Ôn Thư. Đối nghịch với nữ chính, mẹ nó làm không tốt sẽ chết nha, nhưng cô không còn biện pháp nào khác, cho nên thời gian yên bình hiện giờ rất quý giá, cô cần phải trân trọng, bởi vì trong tương lai, cô biết rằng mỗi một ngày trôi qua chính là núi cao biển lửa, tình tiết cầu huyết khắp nơi.

Kiêu Tịnh suy nghĩ, nếu đến lúc đó cô cũng sẽ không phản kháng, chết sớm siêu sinh sớm.

Buổi tối, Kiêu Tịnh gọi điện thoại cho Thẩm Luân, bảo anh mau trở về ăn cơm, cô muốn ăn mừng. Trong điện thoại, giọng nói trầm thấp du dương của anh vang lên: " Có chuyện gì mà đáng chúc mừng?"

" Có ạ, em đã ký được hợp đồng với đoàn phim, là vai nữ phụ số 3." Kiêu Tịnh cầm điện thoại, đôi mắt loé lên, cười nói: " Là do em quá may mắn, hay là có quý nhân tương trợ nhỉ."

Đầu dây bên kia, Thẩm Luân trăn mặc một lúc. Kiều Tịnh đợi một chút, không thấy anh thừa nhận, cô cũng không ép buộc, nhẹ giọng nói: "Buổi tối anh muốn ăn món gì?"

Lúc này, trong điện thoại đến một trận ồn ào, Kiều Tịnh nhú mày, cô nghe thấy giọng nói của Vương Hiểu từ trong điện thoại truyền đến: " Vị tiểu thư này, cô không thể vào trong."

" Tránh ra, Thẩm Luân, anh còn là người hay không! Ôn..."

Tút tut tut!

Kiều Tịnh lấy điện thoại ra, nhìn cuộc gọi trên màn hình đã bị cắt đứt. Giọng nói kia có chút quen tai, dường như là giọng nói của bà chủ nhà hàng ngày đó Thẩm Luân dẫn cô đến.

Đôi mắt Kiều Tịnh hơi loé sáng, khoé môi nhếch lên, nói thật thú vị, sau đó đặt điện thoại lên bàn, đích thân đi vào phòng bếp, cân nhắc xem buổi tối mình sẽ làm món gì.

Có khả năng Thẩm Luân sẽ không đến đây, Lam Ngọc Như tìm anh, chắc chắn có liên quan đến Ôn Thư.

Việc liên quan đến nữ chính, hiếm khi nam chính sẽ giữ được bình tĩnh. Nhưng đi đâu Kiều Tịnh không biết chính là, buổi chiều vừa mới ký xong hợp đồng, trên mạng đã xuất hiện hai tấm ảnh chụp cô đi đến buổi thử vai.

Ảnh chụp rất rõ, dường như có thể căn cứ vào thân hình và ngũ quan đã đoán ra được chính là Kiều Tịnh. Lúc này, nhiều bình luận trên trang W xuất hiện, các fans đều suy đoán cô muốn đầu quân vào giới diễn viên?

Trong ảnh chụp, cô mặc bộ quần áo ngày hôm qua đi thử vai, cô nhớ đến hai cô gái có chút tiếng tăm kia, từ góc độ của ảnh chụp, không thể nghi ngờ chính là bọn họ.

[Ha ha, thật đúng là muốn đi đóng phim à, chẳng phải cũng chỉ là tác phẩm rác sao?]

[Xem ra muốn tự mình hoạt động, không phải cô ta muốn tự ý rời khỏi nhóm nhạc đây chứ?]

[Kì ầu Tịnh rút ra khỏi giới giải trí đi!]

Cuối cùng các bình luận bôi đen không ngừng liên tục phát tán, đại bộ phận bôi đen cô chính là đám fans công kích từ sự kiện lăng xê lần trước.

Nhưng cũng có fans của Kì ầu Tịnh, còn có người qua đường thấy bất bình liền lên tiếng, bình luận liên quan đến Kì ầu Tịnh càng tăng lên, thế là độc lập chiếm một tiêu đề. Nửa ngày trôi qua, tiêu đề #Kì ầu Tịnh đi đóng phim lại lên hot search.

Khu bình luận toàn những bình luận bôi đen, cũng có bình luận của những người qua đường. Đa phần mọi người đều không xem trọng việc Kì ầu Tịnh đi đóng phim, cô ra mắt bởi một cuộc thi tuyển chọn, mọi người đều biết rõ khả năng của cô trên sân khấu như thế nào, ca hát và nhảy cô đều đội sổ, còn có thể trông mong vào một diễn viên không chuyên như cô sao?

Nhưng trên mạng cũng có không ít fans trung thành của Kì ầu Tịnh tỏ vẻ chờ mong bộ phim lần này của cô, nhưng mà đa số truy cập thông đều không xem trọng việc Kì ầu Tịnh lấn sân đóng phim.

Trên mạng đang sôi sục, nhưng trang W của Kì ầu Tịnh không có chút động tĩnh nào, có fans của cô chạy qua để lại lời nhắn:

[Tiểu Tịnh Tịnh, cuối cùng có phải chị tham gia đóng phim không, nhìn thấy bình luận này, xin hãy nói rõ để fans của chúng ta an tâm đi!]

[Không dám xuất hiện, là sợ bị mắng sao?]

Nhưng không thể nghi ngờ, sau một tiếng, thương hiệu CH ở Châu Á đã có động tĩnh, công bố đoạn quảng nước hoa, trong lúc đó tiêu đề về Kì ầu Tịnh, cuối cùng cũng bùng nổ đến đỉnh điểm.

Bao gồm người xem trọng cô, những cư dân mạng cùng truyền thông nghi ngờ khả năng của cô, mọi người đều tập trung xem đoạn quảng cáo nước hoa của thương hiệu CH tung ra.

Tin tức mới nhất, ngoại trừ một đoạn quảng cáo nước hoa ngắn được cắt nối chỉnh sửa, họ còn tung ra poster nhân vật chính với ba diễn viên tham gia quay quảng cáo lần này.

[Kìêu Kìêu nhà tôi quả thực là hormone bùng nổ! Thật đẹp chết người! Tạo hình của hai vị tiểu tử tử Ninh Nhân Nhã và Kìêu Tịnh thật hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ đi mua ngay ~]

[Tạo hình cổ trang của Ninh Nhân Nhã không có gì phải bàn cãi, thật đẹp.]

[Ôi trời ơi, Wow! Đây là Kìêu Tịnh sao? Khi diễn cùng hai vị đại minh tinh này không hề thể hiện sự bối rối nào, kinh thật!]

[Trước đó tôi có nói kỹ thuật diễn xuất của Kìêu Tịnh mà tốt tôi sẽ ăn shi*, tôi muốn thu h ẫ lại _(:3" ∠)_ cuối cùng cái ánh mắt kia sao có thể sắc bén kinh diễm như vậy.]

[L ầu trên, khi ăn shi* nhớ phát sóng trực tiếp nhé.]

.....

Kìêu Tịnh tham gia quay quảng cáo nước hoa cho thương hiệu CH lần này, đã làm thay đổi những bình luận trên trang W.

Trong khu bình luận toàn là những lời khen ngợi, quả thực ánh mắt của Kìêu Tịnh ở cuối đoạn quảng cáo đúng là quá kinh diễm. Nhưng trong đó có một số vẫn còn nghi ngờ, dựa vào đâu mà Kìêu Tịnh có thể hợp tác với Trần Kìêu và Ninh Nhân Nhã?

Chuyện này tuyệt đối là đi cửa sau!

Nhất thời đám thủy quân chuyên đi bơi đen bị phản kích, bọn họ không cam lòng khi bị vả mặt, ở khu bình luận các loại tình tiết âm mưu đều xuất hiện, nhưng thật ra đã ít đi những bình luận trào phún kỹ năng diễn xuất của Kiều Tịnh.

Có người nói sau lưng Kiều Tịnh có cha nuôi, còn được người ta bao dưỡng, cho nên mới nhận được tài nguyên CH này.

Thậm chí còn có người đăng một tấm ảnh chụp lên Kiều Tịnh đi vào một chung cư xa hoa, nhưng tấm ảnh quá mờ, cho nên tin tức này như hòn đá nhỏ quăng vào biển lớn, nháy mắt đã bị chìm sâu trong biển lớn Internet.

Không thể nghi ngờ, những bình luận dò xét cùng mắng chửi, còn có kinh ngạc với kỹ năng diễn xuất của Kiều Tịnh trong đoạn quảng cáo nước hoa được cư dân mạng bàn tán không thôi, độ hot của cô tăng cao hơn cả nhiệt độ của mùa hè, thậm chí các minh tinh tuyến hai còn thua xa cô một khúc.

Lúc này, đoàn phim [Thịnh Đường] lại góp thêm một cục than để Kiều Tịnh bùng cháy.

Buổi trưa cùng ngày, đoàn phim [Thịnh Đường] tung ra một số ảnh về tạo hình của diễn viên, trong đó có một tấm ảnh của Kiều Tịnh đóng vai Mộ Dung Nguyệt, cô mặc đồ cổ trang, tóc được búi kiểu thiếu nữ thời cổ đại, môi hồng răng trắng, đôi mắt đặc biệt thanh thuần sáng ngời.

Những tấm ảnh tạo hình trong phim vừa xuất hiện trên trang W, trong nháy mắt khu bình luận đã bị đám thủy quân cùng fans bao vây.

— — — — —//—//— — — — —

* Editor: Lần đầu edit về thể loại showbiz này, nên đôi lúc cũng không rành lắm

ÁNH TRĂNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 17: Cưỡng Hôn

Edit: Tiểu Mân Thầ

[Đẹp quá! Tiểu tiên nữ Kì ầu Tịnh thật xinh đẹp!!!]

[Diễn như thế mà cũng diễn à, ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cô ta đã thông qua vòng thử vai như thế nào không, chẳng lẽ dùng quy tắc ngầm với đạo diễn?]

[Thật phiền ghê, vì sao đầu là cô ta? Một đám thủy quân còn chưa đủ, giờ lại đến cái này cũng đăng lên W, quá nhàm chán!]

[Thật không thể xem tiếp mà, khu bình luận toàn là những bình luận liên quan đến âm mưu gì đó, người là đạo diễn sao? Người ta dùng chính năng lực để diễn xuất, sao nào, có phải người đang tức chết đúng không? Hi hi!!]

Tin tức của đoàn phim [Thịnh Đường] tung ra, trong lúc tag diễn viên, bởi vì đề tài liên quan đến Kì ầu Tịnh quá nhiều, năm cái hình luận, đã có ít nhất ba cái nói về cô, quả thật làm cho người qua đường cảm thấy không thoải mái, cho nên quá chán ghét, nhưng cũng có một số người qua đường bị giá trị nhan sắc của cô thu hút.

Ít nhất sự thật ngay trước mắt, tạo hình này của Kì ầu Tịnh rất sống động giống như một thiếu nữ thanh thuần mỹ lệ thời cổ đại bước ra. Hơn nữa bộ phim cổ trang cô tham gia, do đích thân đạo diễn cùng đoàn phim ưu tú đảm nhận, còn được đài truyền hình tiếp nhận phát sóng phim cổ trang này.

Sau khi đoàn phim đăng tin trên W, những bình luận nghi ngờ liên quan đến khâu sản xuất bị hung hăng đánh vào mặt.

Cùng lúc đó, Kì ầu Tịnh cũng phối hợp với đoàn phim đăng một tin lên W, đăng một tấm ảnh cô mặc đồ cổ trang.

Tấm ảnh này không hề sử dụng bất kỳ phần mềm chỉnh sửa nào, chỉ là ảnh được chụp từ camera thông thường, tìm được ánh sáng cùng góc chụp tốt, càng tôn lên vẻ đẹp chân thật của Kì ầu Tịnh.

[Nhìn góc độ này mà xem, làn da thật đẹp, tiểu tử tử có thể phát sóng trực tiếp chỉ cách chăm sóc da hằng ngày được không?]

[Tôi thích chị [icon doge]]

[Nói một câu thật lòng, chị đi đóng phim, các thành viên trong nhóm nhạc SJ không ai lên W chúc mừng, thực sự giống như lời đồn, chị cùng các cô ta bất hoà, sắp bị loại khỏi nhóm à?]

Khu bình luận toàn những bình luận suy đoán, lại có người khen nhan sắc của cô, trong đó có một IP từ phía đại dương xa xôi của người đi đường nào đó để lại, nháy mắt đã bị mọi người áp đảo:

[Cô lớn lên có chút giống với một người bạn của tôi, đặc biệt là đôi mắt, ha ha ha, bạn của tôi sắp trở về rồi, chẳng phải với gương mặt của cô ấy cũng có thể trở thành minh tinh sao?]

Ở nơi khác, trong văn phòng. Hoàng Sam tìm kiếm tin tức liên quan đến Kì ầu Tịnh xuất hiện trên W, cô ta đã thống kê, trong vòng nửa tháng, tin tức liên quan đến Kì ầu Tịnh có tổng cộng 5 tin đều nằm trong bảng xếp hạng 50 của hot search, trong đó có hai hot search nằm vị trí thứ ba, cao hơn so với nhóm nhạc SJ.

Sau sự kiện lăng xê, trên mạng toàn là bình luận mắng chửi, mấy ngày qua đi chạy show ở nơi khác, thậm chí lượng fans dưới sân khấu cũng ít hơn so với trước đây, độ hot của nhóm nhạc SJ càng hạ xuống, nhưng độ hot của Kì ầu Tịnh lại tăng lên!

Có thể khẳng định, nếu Kiều Tịnh biểu hiện xuất sắc trong bộ phim [Thịnh Đường], như vậy việc cô đi theo con đường diễn viên không là việc khó khăn gì, còn các thành viên còn lại trong nhóm nhạc SJ, nhất là Tiểu Hữu sẽ không còn được xem trọng nữa.

Muốn tham gia phim truyền hình, yêu cầu thời gian rất lớn, Kiều Tịnh không còn khả năng tham gia hoạt động cùng nhóm nhạc.

Không được, cô ta cần mau chóng báo cáo với công ty, về việc phát triển tương lai của Kiều Tịnh.

Sau lưng hai người đều có lãnh đạo trong công ty chống lưng, Hoàng Sam bị kẹt ở giữa, khó hành động, dứt khoát liền đem vấn đề nan giải này vứt cho lãnh đạo, để bọn họ tự mình xử lý.

Đoàn phim [Thịnh Đường] bắt đầu quay hình, trước đó đã tổ chức một cuộc họp báo trực tiếp, mọi thứ đều thông qua thuận lợi.

Vài ngày sau, Kiều Tịnh mang theo trợ lý Diêu Diêu đi quay phim, đoàn phim chọn một trấn nhỏ của Hoa Quốc để quay phim.

Trong trấn mọi thứ đều có, bởi vì trong đoàn phim có rất nhiều người tính cả diễn viên, cho nên đoàn phim đã bao trọn khách sạn trong trấn để ngừng chân. Kiều Tịnh nhận lấy thẻ phòng trong tay nhân viên công tác, sau đó mang hành lý lên lầu.

Đoàn phim cố tình sắp xếp cho cô một căn phòng xa hoa trên lầu, đãi ngộ không thua gì nữ chính và nam chính. Dùng thẻ mở cửa phòng, khe cửa lộ ra một ánh sáng nhạt, cô chợt ngẩn người.

Sao lại như vậy? Thẻ phòng còn nằm trong tay cô, làm sao phòng lại sáng đèn, còn có tiếng nước chảy.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng phòng tắm đóng cửa, một thân ảnh cao lớn đứng trước cửa phòng tắm, nhìn thoáng qua cánh cửa phòng đang hé mở, ánh mắt người đàn ông hơi kinh ngạc, theo sau khoé môi anh hơi nhếch lên: " Còn không mau vào đây?"

Kiêu Tịnh nhìn thấy rõ mặt người kia, nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch. Cô quan sát bốn phía, hành lang không có ai, lúc này hơi hơi cẩn môi, cần hành lý thông thả bước vào phòng.

Đóng cửa cẩn thận, Kiều Tịnh chỉnh lại cảm xúc, trong đáy mắt là sự đề phòng và kinh ngạc, ôn nhu nói: " Sao anh lại đến đây?"

Thẩm Luân mặc áo choàng ngủ, chăm chú quan sát cô vài lần, ngẩng trên sofa, đưa tay sờ lên cằm, trầm giọng nói: " Thân là nhà đầu tư của bộ phim, đến qua sát hiện trường, có vấn đề gì không? Nên là anh hỏi em, đây là phòng của anh, sao em có thể vào đây?"

Kiêu Tịnh cẩn môi, trong nháy mắt đã hiểu rõ, thấp giọng nói: " Là nhân viên công tác của đoàn phim đưa thẻ phòng cho em, em liền vào đây."

Trong phòng có mùi rượu!

Hơn nữa cô cũng khẳng định, cô có được vai diễn Mộ Dung Nguyên không thể không kể đến công của Thẩm Luân!

Bằng không, làm sao cô lại nhận được thẻ phòng của Thẩm Luân!

Thì ra là có giao dịch, cảm giác dơ bẩn khiến cô buồn nôn, nhưng cô cố kiềm chế không nói ra lời phản bác.

Thẩm Luân là nhà đầu tư của [Thịnh Đường], cô đã nhận lấy vai diễn Mộ Dung Nguyên, cho nên phải gánh vác hậu quả.

Trên đời không có bữa cơm nào miễn phí, đặc biệt là nhà tư bản Thẩm Luân này, không bao giờ làm ăn lỗ vốn.

Kiêu Tịnh hiểu rõ, cô đã bị đoàn làm phim tính kế. Chính là bọn họ không biết rằng, cô và Thẩm Luân tồn tại một loại quan hệ bí mật.

Kiêu Tịnh nhanh chân di chuyển về phía cửa phòng, liền nghe thấy phía sau lưng vang lên giọng nói cảnh cáo: " Quay lại đây."

Tay nắm khoá cửa ngưng động. Thẩm Luân dựa vào ghế sofa, dù bận vẫn ung dung chờ cô xoay người.

Vừa mới tắm xong, tóc của anh vẫn chưa khô, tự nhiên rũ xuống, tóc che khuất đôi mắt, làm mất đi dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng ngày thường, lại tôn thêm vài phần tùy ý, đặc biệt là áo choàng tắm trên người anh hở ra, lộ phần xương quai xanh cùng yết hầu, càng tăng thêm vài phần mê hoặc.

Thẩm Luân mang theo ý cười, đôi con ngươi sắc bén sâu không thấy đáy.

" Thẩm Luân, anh đừng nhìn em như vậy, em sợ. Em không cố ý xông vào phòng của anh, trước đó em không biết gì hết, là nhân viên công tác đưa thẻ phòng cho em." Kiêu Tịnh xoay người, vẻ mặt đáng thương nói.

Sợ Thẩm Luân nghĩ rằng cô sinh ra tâm tư không nên có.

Ánh mắt chăm chú đó làm cô nóng lòng muốn giải thích, khuôn mặt nhỏ cũng trở nên nhột nhạt, đôi mắt to ầng ằng nước mắt, đồng tử của Thẩm Luân hơi co lại, ánh mắt không mang theo bao nhiêu cảm xúc.

Sau đó, anh dùng ngón tay ngoắc Kiêu Tịnh. Động tác kia, chẳng khác nào đang gọi một chú cún, Kiêu Tịnh ngây người một lúc.

Hôm nay Thẩm Luân có vẻ khác thường, trước kia anh sẽ không tiếp xúc quá nhiều với cô, đặc biệt không giống như bây giờ.

Nếu cô là Thẩm Luân, sớm đã đem người đuổi ra ngoài, quay đầu đi tìm đám người trong đoàn phim xử lý một phen.

Anh vì nữ chính thủ thân như ngọc, chỉ kém là chưa đem bản thân mình lập một đền thờ. Nếu nói đêm nay là chủ ý của anh, đánh chết Kiêu Tịnh cũng không tin.

Trong lòng có chút hoài nghi, Kiêu Tịnh bỏ hành lý xuống, to gan bước đến.

" Em rất sợ anh?" Ngữ khí của Thẩm Luân đầy sự uy hiếp. Giơ tay bắt cô đến gần, trực tiếp áp chế trên sofa.

Kiêu Tịnh sợ đến mức không dám cử động, đôi mắt mở to giống như một chú thỏ, ngập ngừng nói: " Thẩm Luân, anh lại uống rượu à."

Ngữ khí kia có chút ghen ngào sắp khóc.

Mẹ nó bản thân anh bị người khác chọc giận, lại chạy đến đây trút lên người cô.

Từ lúc Kiều Tịnh nghe thấy trong điện thoại biết Lam Ngọc Như đến tìm Thẩm Luân, sau việc đó, anh rất ít khi đến gặp cô, mỗi lần gặp mặt, cũng chỉ cau mày, tâm tình buồn bực, không nói hai câu liền rời đi. Nếu không phải vì bản thân bị Ôn Thư chọc giận, thì cô không tin đâu!

Nhìn xem ánh mắt anh hung ác như vậy, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người khác!

Ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Luân rơi xuống đôi môi hồng nhuận của cô, bởi vì đang nói chuyện, làm lộ ra một phần răng trắng tinh, như ẩn như hiện, môi hồng răng trắng thật xinh đẹp đáng yêu làm nội tâm rung động.

Trong lòng anh khẽ động, cúi người mạnh mẽ hôn lên đó.

— — — — — -// — -// — — — — —

* Editor: Thẩm Luân đang cưỡng hôn con gái người ta kìa!!! Bớ người ta 😂😂

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 18: Động Lòng

Edit: Tiêu Mân Thâu

" Ân ~"

Môi Kiều Tịnh quá đau, mùi máu tanh ngập tràn trong khoang miệng. Cô đưa tay sờ, trên đầu ngón tay dính một vết máu tươi. Chảy máu rồi!

Ngón tay run rẩy, cả người Kiều Tịnh lạnh như băng, mở to mắt nhìn Thẩm Luân.

Người này vừa chiếm tiện nghi, còn cắn người?

Biểu tình của cô không quá dữ tợn, ngược lại còn ôn nhu, nhìn giống như một chú thỏ nhỏ bị ức hiếp.

Thẩm Luân nhìn thấy cô dám tỏ ra bất mãn, trong lòng ngực càng cảm thấy vô cùng tức giận, khoé môi mang theo vết máu khế nhếch lên, đôi mắt sắc bén, khí chất dường như biến đổi, âm trầm khiến người khác sợ hãi.

Anh chần chừ duỗi tay ra, nắm lấy cằm Kiều Tịnh, bắt cô phải hé môi. Hai cánh môi hồng mảnh mai, phấn nộn có thể véo ra nước, đã bị anh cắn phá một phen.

Đôi mắt Thẩm Luân chợt u ám, nhin không được lại khế hừ một tiếng. Vừa rồi trong lúc hôn cô, cô gắt gao ngậm chặt môi, dưới sự tức giận, anh đã cắn một cái.

Bởi vì anh quá tức giận nên mới làm như thế, đến lúc anh nếm được mùi máu tươi, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Mình đang làm cái gì vậy?

Nháy mắt Thẩm Luân liền buông tay.

"Cút." Môi mỏng quát lớn một cách vô tình.

Thẩm Luân như bị điện giật thẳng người lên, xoa đầu tóc rối loạn, cả cơ thể căng cứng, khuôn mặt ảo não chôn trong lòng bàn tay. Anh không ngờ mình lại làm như thế với cô.

Kiêu Tịnh sợ đến mức khuôn mặt trở nên trắng bệch, ngậm chặt môi nhìn trần phòng, nghe thấy câu xua đuổi của anh, trong lòng cô vui vẻ, quả thực như nghe được lệnh ân xá, lập tức ngẩng dậy từ trên ghế sofa.

Kiêu Tịnh không muốn ở lại đây một giây phút nào, có trời mới biết thời điểm Thẩm Luân đề cô xuống, đầu gối cô vừa cử động, liền chạm phải phần thân dưới của anh, còn chạm trúng bộ phận đang nhô lên của anh.

Đồ điên! Tên biến thái! Đi chết đi cặn bã!

Anh vậy mà có thể cứng lên sao? Đúng là đôn nam chính cặn bã!

Việc này thật đáng sợ, vạn nhất dục vọng của anh chiến thắng lý trí, tử hình cô ngay tại chỗ, chẳng phải cô muốn phản kháng cũng không được sao?

Cuối cùng thiết lập của nguyên thân chính là mê muội nam chính kia mà.

Không được, phải chạy nhanh thôi, thế giới này thật quá đáng sợ QAQ.

Quá hoảng loạn, Kiêu Tịnh chân trái vấp vào chân phải, đứng lên từ trên sofa, lập tức cả người lại ngã xuống đất.

Thật may mắn trong phòng khách sạn xa hoa được trải thảm cao cấp, cú ngã này không làm cô bị thương, nghe thấy động tĩnh, Thẩm Luân ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt cực kỳ không kiên nhẫn, đầy sự cảnh cáo.

" Không phải quá ngu ngốc rồi sao?"

Đôi môi đẹp của anh lại nhả ra một câu. Quả thực, cô quá ngu ngốc, tốt nhất là lẩn càng xa càng tốt.

Kiêu Tịnh cảm thấy anh có đến hai nhân cách, một nhân cách nho nhã lịch sự, nhân cách còn lại âm trầm bá đạo. Không hổ danh là nam chính tổng tài bá đạo, trời ạ.

Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên. Thẩm Luân đưa bàn tay to lớn cầm lên, nhìn dãy số trên màn hình điện thoại, đôi mắt chợt híp lại, khí chất cả cơ thể đều thay đổi.

Ánh mắt trở nên hung bạo, mang theo ánh sáng khác thường, ý bảo Kiêu Tịnh đứng yên không được cử động.

""

Kiêu Tịnh chỉ có thể thu chân, ngoan ngoãn đứng dựa vào tường, trong lòng thần mẫn anh là cận bã! Hiện giờ anh vẫn còn đứng trước mặt cô, cô không thể tỏ vẻ khinh thường.

Thật muốn xé nát anh ra!

Muốn đưa tay chỉ vào mũi anh chửi một trận! Ai nha.

Kiêu Tịnh cảm thấy mất mát, bởi vì bị hệ thống trói buộc, đời này của cô xem như xong rồi.

Không, cũng không phải hoàn toàn hết hy vọng trút giận, chờ cô hoàn thành xong cốt truyện, khi không cần phải cố kỵ gì nữa, nhất định cô sẽ chỉ thẳng vào mặt Thẩm Luân, mắng anh một trăm lần là tên biến thái từ trên xuống dưới!

Mãi đến khi cô tắt thở, cô sẽ dùng quãng đời còn lại nguyền rủa nam chính!!!

Nhưng hiện giờ cô vẫn nằm trong tầ n khống chế của hệ thống, cho nên chỉ biết ph òng má. Nhịn nào, không được tức giận!

Chờ cô đi lãnh hộp cơm, cả hai bọn họ đừng mong ai trốn thoát!

Cô đánh không lại, trước khi chết chỉ có thể mắ ng chửi người cho hả giận. Có lẽ một ngày nào đó cô nhịn không được, cảm thấy sống đủ r ồi, mạo hiểm một lần hủy diệt tất cả, cũng không còn màng tới cốt truyện nữa.

" Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Thẩm Luân đưa lưng về phía Kì ầu Tịnh nghe điện thoại, một tay chống vào sả sỡ sát đất, thân ảnh cao lớn mang một khí thế áp bức, giọng nói cũng lạnh lùng, mang theo sự trào phúng.

Trong giọng nói của anh, n òng đậm sự chất vấn cùng khẩu khí chua loét và ấu trĩ, nghe thấy thế Kì ầu Tịnh không khỏi nhếch môi, mở to mắt. Chỉ là cô lớn lên xinh đẹp, lúc mở to mắt cũng mang theo sự bừng tỉnh đáng yêu.

Bất thành lình Thẩm Luân quay đầu lại đối mắt với cô. Biểu tình Thẩm Luân âm tr ầm. Khuôn mặt nhỏ của cô lại trắng bệch, lập tức cúi thấp đầu xuống.

Nhìn chằm chằm cô như vậy làm gì, trong lòng cô không khỏi suy đoán anh đang suy tính đi ầu gì? Cô cực kỳ xem thường cái tên kẻ thù đang đứng trước mặt này.

Nhưng có lẽ, Thẩm Luân không dễ dàng buông tha cho cô như vậy. Nam chính sau khi uống rượu quả thực chính là một con quái vật!

Kì ầu Tịnh th ầm mắ ng chửi, Thẩm Luân lại xoay người, vẫy tay với cô.

" Em?"

Kì ầu Tịnh hơi nhấp môi, chỉ tay vào mình. Thẩm Luân gật đầu.

Cô chần chừ một lúc, trước khi nam chính động tay động chân với mình, cô phải biết đi đâu ngoan ngoãn bước qua.

Chỉ là Kiều Tịnh vừa mới tiến lại, Thẩm Luân đã đưa tay bắt lấy cô, trong lúc không phòng bị kéo mạnh cô, đôi tay với vết chai sần mạnh bạo vuốt ve vành tai tinh xảo của cô. Tức khắc, một cảm giác tê dại như bị điện giật truyền khắp cơ thể.

" Á!"

Kiều Tịnh đau đớn hô lên, trong miệng phát ra một tiếng Ầy hờn dỗi, nũng nịu, còn mang theo sự mềm mại phong tình.

Trong nháy mắt hai mắt cô mở to, Thẩm Luân đầu đặt những điểm trong mắt, đôi môi khẽ nhếch lên.

Bệnh thần kinh!

Kiều Tịnh mắng to trong lòng.

" Thế nào, đã tin chưa, cô cho rằng tôi sẽ vì cô mà thủ thân như ngọc sao? Cô là cái thá gì. Thế nào, cô còn chưa tin à?"

Thẩm Luân nói chuyện điện thoại, ngữ khí trào phúng, còn buông lời tàn nhẫn. Đầu dây bên kia có thể là nữ chính, quả là có chút buồn cười.

Nhưng ngay sau đó, cả người Kiều Tịnh phát lạnh không cười nổi.

Thẩm Luân xoay người, đôi mắt sắc bén nhìn cô, đột nhiên cô dường như nhìn thấy Alexander, vành tai bị vuốt đến nóng bừng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh đem điện thoại đặt bên tai cô, trầm thấp nói: " Nào, chào hỏi bạn gái cũ của anh một chút."

Kiều Tịnh hận không đoạt lấy điện thoại ném vào mặt anh!

Mất thấy điện thoại vẫn còn kết nối, có lẽ nữ chính không muốn nghe điện thoại, nội tâm Kiêu Tịnh khá phức tạp, cô cảm thấy hai người bọn họ đúng là rất thích hợp để ở bên nhau, trời sinh một đôi! Cô không còn gì để nói.

Nếu đổi lại là cô, cô sẽ trực tiếp cúp máy, còn ngẩng chờ nam chính si nhục mình à?

Chẳng phải nữ chính không buông bỏ được nam chính sao?

Bất quá đối với một tên nam chính như vậy, Kiêu Tịnh chịu đựng không nổi, cũng chỉ có Ôn Thư mới xứng đôi với anh, hai người bọn họ chính là tương ái tương sát*, muốn tổn thương đối phương.

(* Tương ái tương sát: giống câu yêu nhau lắm cắn nhau đau.)

Kiêu Tịnh hiểu rõ, hiện giờ cốt truyện đã đi vào quỹ đạo, nam nữ chính tương ái tương sát, mà cô lại chính là chất xúc tác.

Đôi mắt Thẩm Luân mang theo sự lạnh lẽo, anh thân mật ôm lấy bả vai Kiêu Tịnh, đạo lực rất lớn rõ ràng là giận chó đánh mèo.

Kiêu Tịnh bị đau đến hoàn hồn, cô mím môi, nhìn vào màn hình điện thoại. Thẩm Luân để sát vào tai cô, cười nhẹ nói: " Vậy đổi cách nói khác, nói cho cô ta biết, có phải em rất yêu anh không?"

Yêu cái đầu anh!

Kiêu Tịnh tự động suy nghĩ đến diễn biến trong đầu của nam chính, ngẩng xuống sô pha như một nam chính bá đạo, dùng mũi chân nhấc cạp nữ chính lên, bá đạo hỏi: " Cô bé à! Không có cô tôi vẫn sống tốt."

Trên thực tế, anh đã bắt đầu xuống tay trả thù! Quả nhiên nam chính vẫn không thể quên được ánh trăng sáng của mình.

Thật là ấu trĩ, muốn lay ông tôi ở bụi này à, cho rằng mọi người đều như vậy sao?

Cầu xin hai người đừng hành hạ nhau nữa, cứ việc lăn lộn một trận trên giường đi, cái gì Ôn Thư cũng sẽ đáp ứng, không tốt sao?

Cô nhớ rõ nữ chính Ôn Thư bởi vì bốn năm trước, đã chấp nhận lấy tiền của Thẩm gia mà bỏ rơi nam chính, từ đây không còn tin tức.

Sau khi nam chính biết nữ chính ở đâu, cũng không đến tìm cô ta, chỉ có thể tra tấn nhau như vậy, tương lai còn tương ái tương sát.

Tuy chỉ là kịch bản cũ, nhưng lần nào cũng sẽ linh nghiệm! Nữ phụ thế thân, bảy tám phần sẽ trở nên độc ác.

Cả người Kiều Tịnh phát run, vì sao trước đây cô không phát hiện, Thẩm Luân là một kẻ mặt người dạ thú?

Không đúng, hiện tại Thẩm Luân như một con rắn độc, bên ngoài nho nhã, nhưng bên trong lại đầy mưu mô.

"Tút...turut....turut."

Đầu dây bên kia chịu không nổi đả kích đã cúp máy. Kiều Tịnh nhắm mắt lại, trong lòng thầm niệm câu A di đà Phật, nữ chính cũng đã chịu đựng hết giới hạn, có chút thông suốt rồi.

Nhưng mà, tên ác bá Thẩm Luân vẫn không chịu buông tha cho cô, anh không còn cảm thấy thú vị nữa liền buông điện thoại xuống, vặn khuôn mặt nhỏ của cô qua, ngoài cười nhưng lòng không cười nói: "Sao nào? Còn không trả lời anh à."

"Thẩm tổng, anh thực sự say rồi." Kiều Tịnh trốn mắt, nhu nhược nói, ngữ khí mang theo chút năn nỉ.

Bàn tay chế trụ khuôn mặt cô dùng sức rất lớn, siết chặt mặt cô, đôi mắt xinh đẹp của cô như có sương mù, đôi môi hồng nhuận hé mở, có thể nhìn thấy cả hàm răng, dường như còn mang theo hơi thở tươi mát của thiếu nữ.

Trong lòng Thẩm Luân lại ngửa ngáy. Anh nhìn chăm chú đôi môi cô, cứ nhìn mãi như vậy.

Nhìn đến mức cổ của Kiêu Tịnh cũng trở nên đau nhức. Đôi mắt anh âm u, giọng nói trầm khàn: " Trong điện thoại, là bạn gái cũ của anh, em đừng suy nghĩ nhiều."

Kiêu Tịnh khẽ chớp mắt. Không suy nghĩ nhiều, suy nghĩ rất đơn giản nha, cô biết nam nữ chính là một cặp, hai người mau mau hợp lại với nhau đi! Cầu xin đấy!

" Hiện giờ có thể trả lời chưa, có phải em rất yêu anh?"

Ngón tay thô ráp của Thẩm Luân vuốt nhẹ cánh môi cô, cảm nhận được đôi môi mềm mại.

Anh biết rõ hỏi như vậy là không tốt, tương lai, anh sẽ để Kiêu Tịnh rời đi, nhưng suy nghĩ đó xuất hiện, trong lòng anh lại vô cùng khó chịu, nhận không được càng muốn nghe câu trả lời của cô.

Nếu cô trả lời không tốt, anh không ngại sẽ cho cô một chút giáo huấn, để cô nhận rõ được hiện thực. Cảm giác này thật vi diệu.

Thật ngửa ngáy, anh rất muốn khống chế cô.

Vẻ mặt Kiêu Tịnh khó xử, cuối cùng nhắm mắt lại, đỏ mặt nói: " Yêu, rất yêu."

" Lặp lại, nói hoàn chỉnh nào."

Anh cố ý dùng ngón tay vuốt nhẹ vành tai ửng đỏ của cô.

Kiêu Tịnh nắm chặt tay, cắn răng nói: " Yêu, rất yêu anh...."

Yêu cái rắm!

Cô hận không thể lấy cái loa lớn trực tiếp phát sóng trên mạng mạng anh! Lấy roi da quất chết anh!

Thẩm Luân hài lòng mỉm cười. Biểu hiện của Kiêu Tịnh thật ngoan ngoãn và hiểu chuyện, âm trầm trong mắt anh cũng tan đi, bàn tay buông lỏng, giải phóng cho cô.

Đã được tự do, Kiêu Tịnh đưa tay xoa nhẹ mặt mình.

"Vậy Thẩm tổng, em ra ngoài trước nhé?" Cô khẽ nhúc nhích cơ thể, thấp giọng hỏi một tiếng.

Thật đáng sợ, nam chính quá biến thái.

"Thật ra anh không uống rượu," hỏi Thẩm Luân một câu anh lại trả lời một nẻo, anh buông điện thoại xuống, liếc mắt nhìn Kiêu Tịnh một cái, khó tránh được giọng nói có chút ôn nhu: "Một lúc nữa Vương Hiểu sẽ đưa em đến căn phòng khác, em hãy ngồi chờ ở đây."

Chuyện này là sao? Vừa đánh vừa xoa à.

Kiêu Tịnh rầu rĩ ừ một tiếng, ngồi trên sofa đưa lưng về phía Thẩm Luân, nhìn như đang giận dỗi.

Thẩm Luân nhìn cô một cái, không để ý đến nữa, liền lên giường nằm nghỉ. Hiện giờ đã là 10 giờ tối, anh luôn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, anh tắt đèn phòng, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ.

Không đến năm phút, Vương Hiểu đã đến gõ cửa. Kiêu Tịnh chạy nhanh như chớp, cẩn lấy hành lý của mình, không dám gây ảnh hưởng đến vị tôn Phật đang nằm trên giường, rón rén bước ra cửa, cô nhận lấy thẻ phòng trong tay Vương Hiểu.

Đi đến trước phòng của mình.

"Kiêu tiểu thư, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút, tôi đi đây."

"Vâng, cảm ơn."

Sau khi Vương Hiểu rời đi, Kiêu Tịnh bước vào phòng. Chỉ trong một giờ ngắn ngủi, dường như đã trải qua một tháng, cả người mệt mỏi không

còn sức lực, nằm lên giường không còn muốn ng ồi dậy nữa.

Ngày hôm sau, Ki ều Tịnh nhìn vào gương, qu ầng thâm mắt xuất hiện thật rõ. Tối qua cô luôn nằm mơ thấy ác mộng, đầu do nám chính dọa sợ.

Ki ều Tịnh rửa mặt chải tóc xong, cũng không trang điểm, chờ đi đến đoàn phim sẽ có nhân viên trang điểm và tạo hình cho cô, hiện giờ không cần phải làm, đến lúc đó lại phải tẩy trang thật là phiền toái. Cô mở cửa phòng, nhân viên khách sạn đã mang bữa sáng đến.

" Là Ki ều tiểu thư phải không, Thẩm tiên sinh đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, cô không cần đi đến sảnh dưới dùng bữa."

Ki ều Tịnh nghiêng đầu, nhìn thoáng qua phòng của Thẩm Luân.

" Tôi không dùng có được không?"

Cô muốn đi đến đoàn phim!

" Ồ..." Nhân viên có vẻ khó xử.

" Cứ như vậy đi, tôi còn có việc, nên không anh cứ dùng đi."

Ki ều Tịnh mỉm cười đầy cảm kích nhìn nhân viên, sau đó liền đi thang máy xuống lầu.

Thẩm Luân mở cửa phòng ra, nhìn thấy nhân viên phục vụ vẻ mặt ngơ ngác đẩy bữa sáng vào thang máy, lúc đi ngang qua phòng anh, đáy mắt anh chứa đầy sự lạnh lùng, khoé môi nhếch lên.

Vương Hiếu lên phòng tìm anh, " Thẩm tổng, buổi chiều ngài còn có một cuộc họp."

" Dời đến ngày mai, hôm nay không cần sắp xếp lịch trình."

Thẩm Luân nhớ đến buổi tối hôm qua, cô nói cô rất yêu anh, quay đầu lại liền không nhận tình cảm của anh.

Đây là yêu sao, vẫn muốn lừa anh à?

Kỳ thật Kiêu Tịnh không yêu anh, đầu này không quan trọng, nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, nội tâm khó chịu.

Vương Hiểu đi phía sau Thẩm Luân bước vào thang máy, sau khi xuống lầu, anh ta không dám nhiều lời, cố gắng thở nhẹ, sợ lại chọc giận ông chủ.

Thẩm Luân trực tiếp đi đến đoàn phim [Thịnh Đường].

Ngày đầu tiên khai máy, Kiêu Tịnh đã có cảnh diễn, cảnh diễn này chính là highlight trong phim, ca ca của Mộ Dung Nguyễn công nàng lên núi tìm thần y.

Người đóng vai ca ca có bộ dạng của một tiểu thớt tươi rất anh tuấn, cùng tuổi với Kiêu Tịnh, chỉ là vận khí của anh ta không tốt như Kiêu Tịnh, không có kim chủ đứng phía sau, chưa gì đã đầu tư 6000 vạn.

Đất diễn của nhân vật ca ca rất ít, cho nên đạo diễn chọn quay trước. Nhà đầu tư có quan hệ ái muội với Kiêu Tịnh, những người trong đoàn phim ai cũng đều biết.

Bao gồm cả Triệu A Văn người đảm nhận vai nữ chính, nhà đầu tư vun bồi tỉ mỉ như vậy, chỉ cho Kiêu Tịnh vào vai nữ phụ thứ ba, chắc chắn người đó đối với cô chỉ chơi qua đường. Cho nên, Triệu A Văn nhìn thấy phía xa có một người đàn ông cao lớn đẹp trai, trong mắt liền loé sáng. Cô ta muốn người đàn ông này.

Thẩm Luân đến phim trường, đạo diễn Vương vội đi đến chào hỏi, đôi môi Thẩm Luân nhếch lên, sắc mặt đạo diễn Vương liền thay đổi, nóng lòng giải thích.

"Được rồi, Thẩm tổng hy vọng lần sau sẽ không phát sinh ra loại tình tiết này nữa. Đạo diễn Vương, ông ở trong ngành cũng có tiếng tăm, đừng đi sai bước, ngay cả danh tiếng cũng khó giữ được."

Vương Hiều dùng ánh mắt nghiêm túc, cho đạo diễn Vương một sự cảnh cáo.

" Vâng, vâng."

Đạo diễn Vương bức bối trở về quay phim. Chỉ là ông ta mắng trợ lý cùng mấy nhân viên trong đoàn một trận.

Thời đại bây giờ, người có tiền đều là đại gia, hướng hồ đạo diễn Vương đã hỏi thăm thân thế của Thẩm Luân, biết anh chính là đại công tử của Thẩm gia ở Đế Đô, gia thế rất lợi hại, gia tài hơn chục tỷ, là tỷ phú ở khu vực Châu Á.

Nhân vật như vậy, quen biết được là một chuyện tốt, nhưng trăm ngàn lần không được đắc tội. Nếu không biết trời cao đất rộng, có thể bị giết chết lúc nào không hay biết.

Đáng sợ không?

Tất nhiên là đáng sợ!

Đây chính là hiện thực.

" Cảnh hai, bắt đầu!"

Thư ký trường quay khép mạnh cái bảng, trong khu rừng nhỏ, một thiếu niên cần kiếm chạy ra, trong lòng anh ta đang ôm một thiếu nữ đang hôn mê.

" Nguyễn Nguyễn, muội đừng ngủ, sắp đến trấn Thần Vương rồi, ca ca nhất định sẽ tìm được thân y, cầu xin ông ta cứu muội."

Trong lòng ngực, thiếu nữ mê man mở đôi mắt, lông mi dài đọng nước, khiến người ta càng yêu mến. Giọng nói nàng mền mại gọi một tiếng: " Ca ca."

Thẩm Luân nhìn chằm chằm màn hình quay phim, mọi chi tiết anh đều nhìn thấy rõ. Hơn nữa thiết bị trong đoàn phim đều là tốt nhất, thiết

bị thu âm ở trường quay rất tốt, thậm chí anh còn nghe thấy giọng nói mền mại như bông của cô gọi người khác là ca ca.

Anh đứng dậy, đi đến mảnh đất trống cách đó không xa rút một điếu thuốc. Vương Hiếu cũng đi đến, châm lửa cho anh.

" Không phải đã nói, cô ấy không được diễn cảnh thân mật với người khác sao?" Thẩm Luân hí hóp mắt.

" Đây cũng không phải cảnh thân mật, kịch bản yêu cầu như vậy, chỉ là ôm một cái." Vương Hiếu nhìn thấy sắc mặt ông chủ tối đi, anh ta lập tức im miệng, trong tâm thần nói ông chủ quá sùng ái Kiêu tiểu thư, chỉ là làm diễn viên khó tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể với người khác phái, huống hồ ăn mặc kín như vậy, tiếp xúc da thịt cũng không có, ông chủ cần gì lo lắng như thế?!

Chẳng phải Kiêu tiểu thư đang đóng phim sao? Chuyện phối hợp này là đi đầu bắt buộc, không thể không động chạm một chút.

Nhưng mà, kịch bản không tốt, không có cảnh tình cảm, người xem sẽ không xem đâu.

Trong thâm tâm của Thẩm Luân, chính là không quen nghe cô dùng giọng điệu gọi đó với người khác. Còn gọi ca ca, có khi nào cô gọi anh như vậy chưa?

Tâm tư của đàn ông, quả thực rất kỳ lạ. Mặc dù không thích người ta, nhưng món đồ đang nằm trong tay mình, anh thà rằng bóp nát nó, cũng không muốn đưa cho người khác.

" Meo ~"

Một tiếng mèo kêu vang lên, là chú mèo giống Ragdoll chạy qua.

" Thật xin lỗi, mèo của tôi đã quấy đây các anh. Mèo con ngoan, đừng chạy nào ~"

Triệu A Văn mặc trang phục cổ trang, thân váy lượn lờ, cô ta đóng vai nữ chính Tô Thanh Hảo. Cúi người ôm chú mèo, khe ngực như ẩn như hiện. Cô ta ngai ngừng bế mèo lên, ánh mắt mê hồn, bộ ngực phập phồng như đồi núi.

Chỉ là ngoài ý muốn của Triệu A Văn, hai mắt của người đàn ông này, không thèm nhìn đến cô ta một cái.

Triệu A Văn cảm thấy bản thân bị sỉ nhục.

"Thẩm tổng, xin mời vào trong xe nghỉ ngơi." Vương Hiếu nhìn về phía đám vệ sĩ, lập tức có người nhanh chóng mở cửa chiếc siêu xe ra.

Thẩm Luân vút tàn thuốc, nhả một làn khói, liền lên xe. Lúc đi ngang qua Triệu A Văn, thậm chí cũng không bỏ thí một ánh mắt, phui cổ tay áo, đi ngang qua cô ta.

Triệu A Văn tức giận thở phập phồng, cô ta là cái gì? Là cái cây cột trang trí à?

Cô ta xoay đầu, tức giận trừng mắt với đám người kia một cái, ôm mèo của mình tức tối trở về xe bảo mẫu.

Cách đó không xa, Vương Hiếu đứng nhìn cảm thấy có chút buồn cười. Cô ta nghĩ mình là tiên nữ hạ phàm sao? Số người muốn câu dẫn ông chủ, xếp hàng từ Ma Đô đến Đế Đô đây ra đó, một Triệu A Văn là cái thá gì.

Huống hồ, ông chủ đã có người trong lòng. Vương Hiếu nhìn về phía hiện trường quay phim, Kiều Tịnh mặc đồ cổ trang, xinh xắn đứng trong gió, làn da trắng đến chói mắt.

Ánh mắt ông chủ thật tốt, nhìn trúng một cô gái thanh thuần xinh đẹp như vậy, nhìn thôi đã say lòng người.

Buổi trưa, sau khi kết thúc quay hình, nhân viên công tác của đoàn phim cùng diễn viên dùng bữa trưa.

Đoàn làm phim có thuê một căn phòng, đó chính là phòng bếp của bọn họ, chuyên cũng cấp cơm. Suốt buổi sáng Ki ầu Tịnh đã không ăn gì, lúc này trong bụng trống rỗng, Diêu Diêu nói muốn đi lấy hai phần cơm về đây, Ki ầu Tịnh gật đầu, quay về phòng hoá trang thay quần áo.

Chờ Diêu Diêu cần hai phần cơm trở về, kết quả không nhìn thấy Ki ầu Tịnh đâu, hỏi người khác mới biết cô đã lên một chiếc xe.

Diêu Diêu nhìn chiếc siêu xe đậu ven đường được vệ sĩ áo đen vây quanh, cô ấy không dám đi qua, khẳng định bạn trai của Ki ầu Tịnh sẽ không để Ki ầu Tịnh bị đói, Diêu Diêu không muốn đến quấy rầy thế giới của hai người.

Bên trong xe, quần áo Ki ầu Tịnh cũng chưa kịp thay, cô như đứng trên đồng lửa, ngửi trên đồng than.

" Em đi thay quần áo, có được không?"

Đồ cổ trang trong phim là y phục thời nhà Đường, tầng tầng lớp lớp, váy áo chế tác rất đẹp, chính là có chút hở, đặc biệt là phần trước ngực, lộ xương quai xanh cùng bộ ngực, khi đóng phim không cảm thấy gì, nhưng khi ngửi một mình trong xe với Thẩm Luân, cô liên cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Quan trọng nhất là, ánh mắt của Thẩm Luân như có như không liếc nhìn trước ngực cô. Đương nhiên nhìn theo góc độ khác, anh quá cao, ngửi trong xe rõ ràng xuống giống như đang nhìn vào cô.

" Dùng một bữa cơm, còn cần phải đi thay quần áo à?" Thẩm Luân liếc nhìn cô một cái.

Ki ầu Tịnh mím môi, " Thôi được rồi." Cô cần đưa lên, an tĩnh dùng bữa.

Đây là thức ăn ở khách sạn được Thẩm Luân đóng hộp đem đến đây, khẳng định hương vị ngon hơn thức ăn của đoàn phim. Nhìn cô ăn ngon miệng, bất giác Thẩm Luân cong môi, đồng thời trong lòng lại cười lạnh.

Có đáng không, nếu buổi sáng chịu ăn sáng, đâu cần đóng phim xong đói đến như vậy?

Quả thực Thẩm Luân đang hiểu lầm, buổi tối Kiều Tịnh ngủ không ngon, hôm sau không có tâm trạng ăn uống, nếu không phải đóng phim yêu cầu thể lực, không chừng lúc này cô cũng chẳng muốn dùng bữa.

"Trợ lý của em có đi cùng em không?"

Kiều Tịnh gật đầu, Thẩm Luân ăn một miếng liền buông đũa, dùng khăn xoa miệng, chậm rì rì nói: "Muốn trở thành minh tinh nổi tiếng, cần phải có một người đại diện chuyên nghiệp. Có muốn đổi công ty quản lý khác không?"

Kiều Tịnh suy nghĩ, theo như cốt truyện, xong sai biệt lắm có thể cuối năm nhóm nhạc SJ sẽ xảy ra chuyện. Nếu phải đi đúng cốt truyện, hiện giờ không phải thời điểm để cô rời đi.

Lắc đầu, cô uyển chuyển nói: "Hiện giờ không được, em muốn quay xong bộ phim này, sẽ suy nghĩ lại, có được không?"

Thẩm Luân cong môi, cười nói: "Được thôi, đến lúc đó em không biết lựa chọn như thế nào, anh sẽ giúp em làm chủ."

Kiều Tịnh ngoan ngoãn vâng một tiếng. Trong lòng Thẩm Luân rung động, thiếu chút nữa đã đưa tay xoa đầu cô.

Bất chợt, anh ý thức được gần đây bản thân luôn làm nhiều chuyện khác người, càng không khỏi cảm thấy băn khoăn.

Về mặt anh phức tạp nhìn chằm chằm phần cơ thể của Kiều Tịnh, trăn trăn mặc một lúc liền dời tầm mắt. Trong lòng Kiều Tịnh thầm thở dài một hơi.

Ngày hôm sau trong lúc quay phim, Thẩm Luân không còn đến phim trường nữa.

Các diễn viên trong đoàn phim Ki ầu Tịnh là người mới vào nghề, vì vậy mỗi ngày, cô thường xuyên chào hỏi bọn họ, trò chuyện cùng nhân viên công tác, nhằm bảo trì mối quan hệ. Cô biết nhân viên công tác trong đoàn phim bởi vì biết cô có mối quan hệ với Thẩm Luân, cho nên ít nhiều cũng chiều cố cô hơn.

Trong lúc quay, cho dù Ki ầu Tịnh có liên tiếp phạm lỗi, đạo diễn Vương cũng không giáo huấn cô quá nghiêm khắc, thực sự đãi ngộ của cô rất khác với mọi người.

Ki ầu Tịnh không muốn bị người khác xem thường, cũng cố gắng diễn tốt nhân vật của mình.

Trong phim Mộ Dung Nguyệt là đệ tử của thần y, nàng đã cứu nữ chính Tô Thanh Hảo hai lần, được xưng là tiểu thần y, tính cách ngây thơ hồn nhiên, đất diễn vô cùng nhiều.

Lúc trước sau khi đọc xong kịch bản, Diêu Diêu còn nói với cô, nhân vật Mộ Dung Nguyệt là nhân vật thu hút. Không có người xem nào thích một nữ phụ ác độc, người xem thường yêu thích những nhân vật hiền lành đáng yêu.

Ki ầu Tịnh nghĩ đến sứ mệnh mà hệ thống cấp cho mình, cô lại thở dài. Trong phim không diễn vai nữ phụ độc ác, nhưng hiện thực vẫn phải đi con đường này không thể thay đổi.

Phân cảnh ngày hôm nay, Mộ Dung Nguyệt ở Sơn cốc cứu Tô Thanh Hảo, sau khi Tô Thanh Hảo tỉnh lại sẽ nói một vài lời thoại. Đạo diễn hô một tiếng action, các tổ li ền vào chỗ.

Trong màn hình, tại một căn nhà nhỏ trong rừng trúc. Ki ầu Tịnh đóng vai Mộ Dung Nguyệt bưng chén thuốc bước vào phòng, đạo diễn Vương vì muốn cảnh chân thật, đã chuẩn bị hỗn hợp nước đường đỏ còn nóng đặt trong chén, quay gần còn nhìn thấy khói bốc lên thật nguy hiểm.

Mô Dung Nguyệt đặt chén thuốc lên bàn, nhẹ nhàng gọi thiếu nữ kia tỉnh lại.

" Cô là ai?"

Tô Thanh Hảo sớm đã hồi phục ý thức, lúc nghe thấy có tiếng bước chân tiến vào, cô ta đã mở mắt lên, xuất hiện trong tầm mắt là một đôi mắt đầy thiện ý, đen trắng rõ ràng thật xinh đẹp. Cô ta ngẩn ra.

Đạo diễn Vương quát: " Triệu A Văn, cô lại quên lời thoại hả, còn không diễn cho tốt vào?"

Triệu A Văn xin lỗi đạo diễn, cô ta bất mãn nhìn Ki ầu Tịnh.

Không thể đắc tội với đạo diễn Vương, nhưng Triệu A Văn lại không đặt Ki ầu Tịnh ở trong mắt, trong mắt cô ta, Ki ầu Tịnh chỉ là một con chim hoàng yến được nhà đầu tư bao nuôi, có cái gì mà cao ngạo?

Sau đó Triệu A Văn không còn phạm lỗi nữa, chỉ là trong lúc uống thuốc, cô ta cố tình đánh rơi chén thuốc, nước đường nóng đổ vào trên tay Ki ầu Tịnh, tức khắc trên mu bàn tay xuất hiện một mảng đỏ.

Diêu Diêu đau lòng nhìn qua, đạo diễn hô dừng lại, cô ấy vội chạy đến, dùng nước đá chườm cho Ki ầu Tịnh.

Bởi vì là mùa hè, phải quay phim bên ngoài, đoàn phim đã mang theo một số lớn nước đá, nhằm giúp diễn viên giải nhiệt. Cũng may cảnh tiếp theo, Triệu A Văn không tái phạm lỗi nữa.

Trong thời gian giải lao, nhân viên công tác đầu bàn tán chuyện Triệu A Văn muốn câu dẫn nhà đầu tư, Diêu Diêu nghe được chuyện này liền đi nói với Ki ầu Tịnh, còn tức giận và bất bình: " Chị Ki ầu Tịnh, đó là bạn trai của chị, đừng để người khác cướp mất."

" Thật không thể ngờ, Triệu A Văn đường đường là một diễn viên có tiếng, nhưng trên mạng có không ít lịch sự đen tối, lúc nào cũng lén lút, tác phong cũng kém quá."

Ki ầu Tịnh xoa mu bàn tay, da thịt nguyên thân rất trắng, tuy nói không để lại sẹo, nhưng vẫn lưu lại vết tích, bởi vì quá trắng, không dễ gì biến

mất.

Nghe Diêu Diêu nói xong, cô cười cong mắt, nói: " Nếu có thể cướp được, chị đây còn phải cảm ơn trời đất."

Về mặt Diêu Diêu chợt trở nên quý dị. Kì ầu Tịnh vội vàng cùng cô ấy thu dọn đồ trở về khách sạn.

Ở đoàn phim, không phải diễn viên nào cũng được đoàn phim cấp phòng riêng, nhưng về phương diện này, một lần nữa Kì ầu Tịnh lại nhờ phúc của Thẩm Luân.

Trên đường trở về, Kì ầu Tịnh thiếu chút nữa bị người khác va vào người.

" Xin lỗi, thực sự rất xin lỗi!"

Người va vào cô là một cô gái trẻ, nhìn qua tầm hai mươi tuổi.

Kì ầu Tịnh mỉm cười: " Không sao đâu, em đi đứng cẩn thận một chút, bên này toàn là đá vụn, rất dễ gây trật chân."

Cô bé hai mắt sáng ngời, bắt lấy tay cô: " Xin chào chị, em tên là Đi ền Manh, em nhận ra chị, chị là Kì ầu Tịnh đúng không. Thật ra em vào được đoàn phim này, còn phải cảm ơn chị. Vai em diễn là Nguyệt Hoa, nghe nói ban đầu đạo diễn gọi chị thử vai này, còn muốn chọn chị vào vai này."

Đáy mắt Kì ầu Tịnh hiện lên gợn sóng. Cô hoà ái chào hỏi Đi ền Manh, sau đó rút tay lại, dường như không có việc gì dẫn Diêu Diêu trở về khách sạn.

Sau khi nguyên thân hạ màn, nữ phụ ác độc tiếp theo đối đầu cùng nữ chính, chính là cái cô bé Đi ền Manh này.

Gia thế cô ta rất tốt, khi còn bé trong một buổi tiệc đã gặp gỡ Thẩm Luân, vẫn luôn yêu thầm anh. Sau khi nguyên thân bị cô ta và nữ chính hại chết, cô ta bắt đầu hại đến nữ chính Ôn Thư.

Đứng dưới góc độ người xem, thủ đoạn của Điềm Manh không mấy cao siêu, diễn hình là một nữ phụ độc ác không có đầu óc trong loại truyện tổng tài, cái gì mà bỏ thuốc, tạo ra hiểu lầm lên giường với người khác.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Điềm Manh là nữ phụ thúc đẩy cốt truyện, vừa ngu ngốc nhưng không thể dễ dàng hạ màn, mạng sống có thể so với tiểu cường.

Kiêu Tịnh có chút đau đầu. Phải biết rằng, Điềm Manh này là một cô gái đầy tâm cơ, cô ta chào hỏi với cô, nhất định vì đã biết mối quan hệ của cô và Thẩm Luân.

Gia thế Điềm Manh tốt như vậy, lại là một thiên kim tiểu thư, ít nhất cô ta cũng phải diễn vai nữ chính hoặc nữ phụ số hai, không có khả năng đảm nhận vai diễn Nguyệt Hoa này.

Hai tháng sau, phân cảnh của Kiêu Tịnh đã hoàn tất. Thẩm Luân đến đón cô trở về Ma Đô, trong thang máy, đúng lúc gặp mặt Điềm Manh vừa trở về.

Phân cảnh của Điềm Manh vẫn chưa quay xong, cô ta không thể rời khỏi đoàn phim, sau khi chào hỏi Kiêu Tịnh, cô ta trộm nhìn Thẩm Luân. Trong mắt Thẩm Luân chỉ có Kiêu Tịnh, còn tận tâm mở cửa xe cho Kiêu Tịnh.

Điềm Manh cắn chặt môi, ngón tay siết đến trắng bệch. Lúc này, Kiêu Tịnh quay đầu lại nhìn Điềm Manh một cái. Cô ta chột ngẩn người, biểu tình ác độc trên mặt vẫn chưa kịp thu lại, cứ như vậy hoàn toàn bại lộ trước mặt Kiêu Tịnh.

Thật là ngu xuẩn, ác ý hiện rõ trên mặt như vậy. Kiêu Tịnh nhìn cô ta cười ôn hòa, đi cùng Thẩm Luân rời khỏi khách sạn, sau khi đóng cửa xe.

Điềm Manh vội đuổi theo, nhìn bọn họ rời đi, cô ta tức giận đến mức đỏ mặt, hung tợn giậm chân.

Cô ta tự giác xem nụ cười vừa rồi của Kiêu Tịnh là sự khiêu khích, cô ta yêu thầm Thẩm Luân lâu như vậy, Kiêu Tịnh chỉ là một kẻ nghèo hèn từ

thị trấn đến đây, sao có thể xứng đáng đứng bên cạnh một người chói sáng như Thẩm Luân?

Điền Manh lấy điện thoại ra, nhắn một tin Wechat:

" Kì ầu Tịnh, người đàn ông đi với chị, là bạn trai chị sao? Đường như em cảm thấy đã gặp anh ta ở đâu rồi."

Kì ầu Tịnh nhận được tin nhắn Wechat, khoé môi nhếch lên.

Bởi vì anh chính là người trong lòng của cô kia mà.

Chỉ là Kì ầu Tịnh không thể trả lời như vậy, mà nhắn lại một câu: " Có đẹp trai không? Chị cũng cảm thấy anh ấy có chút giống với một mình tinh nước ngoài, hi hi [icon tươi cười]"

Điền Manh nhận được tin nhắn, tức muốn chết. Kì ầu Tịnh không thể trả lời là không phải, không được sao?

Có biết xấu hổ hay không!

Cái gì mà mình tinh nước ngoài!

Khung xương của người Châu Á cùng người Châu Âu không giống nhau, thật không có hiểu biết!

Kì ầu Tịnh không muốn tiếp tục kích thích Điền Manh, cô còn phải nhờ tiểu khả ái này đến hãm hại mình, để đi hết cốt truyện.

Chỉ là lúc này Điền Mang lại tự nguyện nhảy vào bẫy, mà cái bẫy này do chính tay cô bày ra.

Không lâu nữa thôi, Điền Manh sẽ bắt tay với nữ chính hãm hại cô.

Kì ầu Tịnh tắt Wechat, cất điện thoại.

" Cười gì vậy?" Thẩm Luân nghiêng đầu, đôi mắt đen như ngọc mở to, vừa ôn nhuận lại sáng ngời.

Ngũ quan của anh thật anh tuấn, khi anh nhìn vào cô, dường như cả thế giới này chỉ có mình cô.

Kiều Tịnh ngại ngùng rũ mắt, cười nói: " Diêu Diêu nhắc cho em một truyện cười, đọc khá buồn cười."

Đôi mắt Thẩm Luân trầm xuống, đưa tay vén lại những sợi tóc bị gió thổi tán loạn của cô ra sau tai. Chỉ là, khi tay hạ xuống, còn cố tình chạm vào vành tai cô.

Anh nhớ rõ cảm xúc đêm đó, vành tai mềm mại, phấn nộn. Kiều Tịnh né tránh, quay mặt nhìn về phía cửa sổ.

Nhưng mà, một mùi thuốc lá nhàn nhạt truyền đến, cô kinh ngạc quay đầu lại, Thẩm Luân dịu dàng sờ đôi môi mềm mại của cô.

Anh dựa vào rất gần, trong mắt mang theo ham muốn khác thường, không phải là tình yêu, đơn giản chỉ là sự ham muốn.

Nháy mắt cả cơ thể cô đều nổi da gà. Đưa tay muốn đẩy anh ra. Cô nghiêng mặt, đôi môi hồng nhuận mấp máy: " Thẩm Luân, anh tránh ra một chút."

Lời còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Luân ấn đầu, ngậm vào trong miệng.

Ở hàng ghế phía trước, Vương Hiểu nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, anh ta khẽ hô một tiếng, đỗ mặt tập trung lái xe.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 19: Chiếm Tiệm Nghi

Edit: Tiêu Mãn Thầ

Hoá ra cảm giác khi hôn môi cô là loại cảm giác này. Đôi mắt Thẩm Luân phát sáng, nhân lúc cô không phòng bị, liền tiến vào trong, câu lấy lưỡi của cô.

Đêm đó cô ngậm chặt miệng, Thẩm Luân không thể nếm ra hương vị gì. Sau khi thâm nhập thật là ngọt ngào, quả nhiên hương vị thật tuyệt.

Anh dừng lại, liếm nhẹ môi cô sau đó ng ẩ lại chỗ của mình.

Ki ều Tịnh sửng sốt, đợi lúc cô phản ứng lại, trong dạ dày xuất hiện cảm giác bu ồn nôn cùng ghê tởm. Cô nhìn thấy Thẩm Luân đang kéo cổ áo anh.

Nam chính cặn bã, vô cùng cặn bã.

Rõ ràng không có tình cảm với cô, tại sao còn hôn cô? Không phải tra nam, luôn có đặc điểm này à.

Không thể nghi ngờ thêm Thẩm Luân chính là tên cặn bã, chẳng lẽ anh đã xuất hiện sự ham muốn?

Bất thành linh nghĩ đến việc anh đang ham muốn mình, dường như cô cảm thấy được có thứ gì đó cọ vào chân mình, cô chột rùng mình, nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

" Anh hôn bạn gái của anh, có gì không thể?"

Thâm Luân không biết xấu hổ hơi mỉm cười.

Không thể.

Nhưng cô chỉ nhấp môi, rũ mắt, nhỏ giọng như muỗi kêu: " Có thể."

Kiêu Tịnh xoay người qua một bên, âm thầm ra sức dùng tay áo xoa môi mình.

Dường như tâm trạng của Thẩm Luân không ổn, chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, quay đầu trêu chọc cô: " Gọi một tiếng ca ca xem nào."

"....."

Kiêu Tịnh trợn mắt, anh có biết xấu hổ hay không?

Yêu cầu càng ngày càng quá đáng, cô cảm thấy bản thân mình trước kia có sức nhẫn nại quá lớn, cô muốn khiến cái tên Thẩm Luân này táng gia bại sản!!!

Cô tức giận, hai má cũng phồng lên, đôi mắt mở to căm giận nhìn anh.

Thẩm Luân nhướn mày, ngữ khí tình bình tĩnh: " Chẳng phải yêu anh sao? Bảo em gọi một tiếng ca ca cũng là uỷ khuất cho em à. Lúc em ở phim trường, không phải gọi rất vui vẻ sao."

Ngày đó sau khi rời khỏi đoàn phim, cả đêm anh không tài nào ngủ được, cứ nhớ mãi đến hai chữ ca ca đó.

" Cái đó không giống nhau, đó là đóng phim." Cô hơi nhúu mày.

" Mau gọi đi, anh sẽ đưa em về nhà." Ngữ khí của anh có chút không kiên nhẫn.

Kiêu Tịnh nhấp môi. Vì sao càng đi vào quỹ đạo của cốt truyện, nam chính càng ngày càng trở nên biến thái, cô không nhớ rõ tình tiết của cốt truyện, nhưng dường như nam chính không đùa giỡn với nguyên thân như vậy.

Không được, cốt truyện đã diễn ra quá nhanh, mà anh còn điên cu ờng như thế, không đợi đến lúc chia tay thì anh đã bộc phát thú tính, tra tấn cô một phen không.

" Ca ca."

Xấu hổ lên tiếng gọi, gương mặt Ki ầu Tịnh ửng đỏ, chôn cả mặt vào trong khuỷu tay không quan tâm đến phản ứng của anh, cô cố ý xê dịch một chút tránh anh càng xa càng tốt.

Nếu nam chính đã không biết xấu hổ, thì mặt mũi của một nữ phụ trong truyện như cô phải thế nào?

Nghe thấy cô dịu dàng gọi mình một tiếng ca ca, thể xác lẫn tinh thần của anh đều trở nên sáng khoái, khoé môi hơi cong lên nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe. Cảm thấy thật mỹ mãn, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon.

Bị bắt t iền tại cùng với một tên tra nam trên một chiếc xe, Ki ầu Tịnh cảm thấy vô cùng phi ền lòng lại nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, suốt một ngày đóng phim, cô cực kỳ mệt mỏi, dứt khoát tựa đầu lên cửa xe nhắm mắt dưỡng thần.

Không ngờ nhắm mắt một lúc đã ngủ say, sau khi thức dậy, cảm thấy xe đã dừng lại, cô nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh cãi. Là một người đàn ông la to:

" Thẩm Luân! Mày dựa vào cái gì mà thu mua công ty của tao, mau đem trả cổ ph ần lại cho tao!"

" Đó là công ty của tao!"

Vệ sĩ ngăn anh ta lại. Người đàn ông đó nhìn thấy Ki ầu Tịnh ng ồi trong xe, ánh mắt hiện lên sự tàn độc, trực tiếp chửi ầm lên: " Mày giỏi lắm Thẩm Luân, còn nuôi dưỡng tình nhân nhỏ, mày đã quên em gái tao đối xử tốt với mày như thế nào r ồi sao?"

" Mày là tên cặn bã! Đ ồ bại hoại!"

Trong xe, Thẩm Luân chột nhứ mày khuôn mặt đen lại, môi mỏng hơi nhấp tạo thành nụ cười lạnh.

Chửi hay lắm!

Quả thực là quá sáng khoái!

Kiêu Tịnh thẫn cười trộm, thật là một người hiểu lòng người, mắng ra tiếng lòng của cô.

Không đúng, em gái của anh ta là ai?

Đôi mắt Kiều Tịnh sáng lên.

Vương Hiểu xuống xe, dùng ánh mắt bảo vệ sĩ khiến người đàn ông kia im miệng.

"Ôn Hải, ai cho phép đồ súc sinh như mày đến đây náo loạn?"

Lời nói của Vương Hiểu thực sự rất tàn nhẫn nhưng vẫn còn có chút nhân nhượng, anh ta đánh một quyền vào bụng gã đàn ông kia.

Ôn Hải kêu lên một tiếng, miệng bị lấp kín, đôi mắt hung ác giống như một con sói.

Quả thực Ôn Hải chính là một bạch nhãn lang. Đa số trong những bộ truyện tổng tài, nữ chính sẽ bị đi đầu gù đó trói buộc, người đời thường nói khi bị nam chính bắt ép và uy hiếp, với những hành động uy hiếp này nữ chính buộc lòng phải xảy ra một màn XOXO với nam chính.

Ôn Hải chính là anh trai của nữ chính Ôn Thư, là tên phá gia chi tử. Ôn gia cũng không tính là giàu có, vào năm Ôn Thư học đại học, công ty nhỏ mà ba cô ta làm chủ bị phá sản.

Sau đó Ôn Thư được Thẩm thiếu coi trọng, công ty của Ôn gia được cải tử hồi sinh. Sau này ba Ôn mất trong một vụ tai nạn xe, tiếp theo Ôn Thư lại ra nước ngoài, tuy Ôn Hải vẫn kinh doanh công ty, nhưng anh ta lại

không có đầu óc kinh doanh, cùng một đám hồ bằng cầu tử* ăn chơi lêu lổng đến tán gia bại sản.

(* Hồ bằng cầu tử: đám bạn xấu.)

Lần trước, công ty không còn cần cự được nữa, cổ phần của công ty đã bị Thẩm Luân thu mua, Ôn Hải lo lắng đi tìm Thẩm Luân, muốn Thẩm Luân nể mặt em gái mình đem số cổ phần còn lại của công ty giao cho anh ta, Thẩm Luân không đáp ứng, còn đuổi anh ta ra ngoài.

Ôn Hải lại đi tìm em gái mình giúp đỡ, đợi mấy ngày Thẩm Luân vẫn không giao số cổ phần còn lại cho mình, trong lúc anh ta say rượu đã đến đây làm loạn.

Anh ta không nghĩ đến, Thẩm Luân đây là ai?

Thẩm thiếu mặc anh ta náo loạn như vậy, không phải vì còn chút tình cảm với em gái anh ta à.

Bốn năm trước, lúc Ôn Thư rời khỏi Thẩm Luân, Vương Hiểu được chọn làm trợ lý thân tín của Thẩm Luân, đương nhiên cũng nghe được một ít tiếng gió, nhưng ông chủ không muốn nói, anh ta cũng sẽ không hỏi nữa.

Huống chi hiện giờ ông chủ đã có Kiều tiểu thư, cái tên Ôn Hải này thật là xảo trá.

Vương Hiểu xuống tay không niệm tình, chỉ cần ông chủ không bảo dừng lại, anh ta vẫn tiếp tục đánh lên gương mặt của Ôn Hải.

Kiều Tịnh thở gấp, đôi mắt hơi sáng lên. Đây là cơ hội để đẩy nhanh cốt truyện. Ôn Hải chính là tên hôn trưởng vương bát đản, việc bán đứng em gái anh ta còn dám làm, loại người như anh ta giống như một con chó dữ, người thấy chút máu mùi tanh liền chạy đến cắn xé.

"Hắn ta là ai, sao lại giận dữ như vậy, còn dám mắng chửi anh!"

Kiêu Tịnh tiếc hận liếc nhìn Thẩm Luân một cái, thể hiện sự bất bình thay anh.

Phi!

Sắc mặt Thẩm Luân đen lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía đó. Chỉ cần Ôn Hải còn một hơi thở, anh sẽ không ngừng tay.

Kiêu Tịnh cố tình thò đầu ra ngoài thăm dò. Trước khi rời khỏi đoàn phim cô đã tẩy trang, khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt cong cong, nhìn đặc biệt xinh đẹp.

Ôn Hải cũng chú ý đến cô, ngay từ lúc cô ngồi trong xe, anh ta không nhìn rõ hình dáng của cô.

Lúc này, Kiêu Tịnh lại xuất hiện. Với bộ dạng này, quả thực đẹp thì có đẹp, nhưng cực kỳ giống với một người.

Đồng tử của Ôn Hải hơi phóng đại.

"Giỏi lắm Thẩm Luân, cái tên vương bát đản nhà mày, thì ra lại tìm một tình nhân giống với em gái của tao, mẹ nó thật ghê tởm!"

Thẩm Luân lấy lại tinh thần, sắc mặt trầm xuống, lập tức túm cánh tay Kiêu Tịnh, kéo cô vào trong xe, "Ngoan ngoan ngồi im." Anh híp mắt lại.

"Đủ rồi."

Trong không khí bay đến mùi máu tươi, Kiêu Tịnh nhăn mày, khẽ hô một tiếng.

"...."

Dáng vẻ này của cô, khiến nội tâm của Thẩm Luân có chút mềm lòng, sắc mặt anh cũng hoà hoãn hơn, bảo người kéo Ôn Hải đi chỗ khác. Gọi một vệ sĩ đến lái xe đưa Kiêu Tịnh trở về chung cư.

Thẩm Luân xuống xe. Một tên vệ sĩ trên người sạch sẽ, không dính vết máu nào, phụ trách đưa Kìêu Tịnh trở về

Kìêu Tịnh cong môi, đôi mắt sáng ngời. Tuy Ôn Hải là tên hôn trướng, nhưng vẫn là người thân duy nhất của nữ chính, chỉ cần nữ chính lên tiếng thì anh ta sẽ không bị dấn vào con đường chết.

Cứ chờ xem, nữ chính sẽ lập tức tìm đến nam chính thôi. Ôn Hải đã nhìn thấy mặt cô, khẳng định sẽ nói cho Ôn Thư biết, đây tình tiết thường xuất hiện trong thể loại truyện này, chỉ có như vậy Ôn Thư mới biết được mối quan hệ của cô và Thẩm Luân.

Kìêu Tịnh trở về chung cư, súc miệng vài lần, mới áp chế được sự buồn nôn trong dạ dày. Sau khi tắm xong, cô mở máy tính, xem tài khoản của mình.

Phân cảnh của Kìêu Tịnh đã kết thúc, đoàn làm phim sẽ chuyển tiền thù lao cho cô, 50 vạn, công ty chiếm hơn phân nửa, chắc hẳn còn lại 15 vạn, kết quả khi bấm mật mã xong, click mở tài khoản liền nhìn thấy, có đến tận 25 vạn!

Phản ứng đầu tiên của cô, có phải công ty chuyển nhầm không? Nếu chia đôi số tiền, đó chính là hợp đồng B, chỉ có nghệ sĩ tuyển hai mới có thể ký hợp đồng B với công ty.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 20: Bị Ức Hiếp

Edit: Tiêu Mân Thâu

Kiêu Tịnh suy nghĩ xong, đóng máy tính lại, cũng không tìm người đại diện để hỏi chuyện này. Hoàng Sam biết phân cảnh của Kiêu Tịnh diễn đã xong, nhưng vẫn không gọi cho cô, thì cô cần gì phải gấp gáp.

Dù sao tiền trong tài khoản của cô nhiều hơn, không thiếu đồng nào, có lẽ ngày mai đến công ty sẽ nhận được câu trả lời mà thôi. Đắp mặt nạ dưỡng da xong, rửa sạch lại bằng nước ấm, rồi mới lên giường đi ngủ.

Đóng phim hai tháng ở bên ngoài, lúc này được nằm thoải mái trên giường, Kiêu Tịnh không muốn rời giường chút nào, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Kiêu Tịnh đã đến công ty từ sớm. Hoàng Sam đang muốn gọi điện thoại cho Kiêu Tịnh, thì đã nhìn thấy Kiêu Tịnh bước vào công ty, đang đợi thang máy, Hoàng Sam vội đuổi theo, liếc mắt nhìn Kiêu Tịnh một cái: " Cùng lên đi, có một hợp đồng cần thương lượng." Cửa thang máy mở ra, Hoàng Sam bước vào, nhấn tầng 16.

Kiêu Tịnh đi theo ở phía sau, an tĩnh đứng trong thang máy.

" Em quen Mã tổng sao?" Trong thang máy chỉ có hai người, Hoàng Sam không chút để ý liếc mắt nhìn cô một cái.

Kiêu Tịnh chăm chú nhìn bảng đi đầu hiển thị số tầng, lắc đầu nói: " Không quen biết."

Đối với những lãnh đạo trong công ty, cô chỉ biết tương lai mình sẽ đắc tội với Đường Minh Thiên mà thôi.

Hoàng Sam dẫn dắt cô cũng hơn nữa, cô có nói đối hay không, Hoàng Sam vẫn nhìn ra được.

" Trong nhóm nhạc nữ SJ, ngoại trừ Tiểu Hữu, em là người đầu tiên được công ty thay đổi hợp đồng, nâng lên hợp đồng B, được đãi ngộ như nghệ sĩ tuyến hai, trước tiên phải chúc mừng em. Đúng rồi, lần quay phim này có thuận lợi không?"

Quan hệ của cô và Hoàng Sam cũng không mấy tốt đẹp, nhưng Hoàng Sam đã lên tiếng, cô không thể làm ngơ.

" Rất thuận lợi, công tác bảo mật của đoàn phim rất tốt, trong lúc quay phim, đám chó săn cùng người hâm mộ không thể trà trộn vào."

Kiêu Tịnh trả lời vấn đề mà Hoàng Sam quan tâm nhất, người bên ngoài luôn muốn cô rời khỏi nhóm nhạc SJ, công ty cũng không ra thông báo chính thức, người hâm mộ và đám chó săn luôn chờ đợi tin tức.

Dưới tình huống này, sau khi đoạn quảng cáo nước hoa của thương hiệu CH tung ra, tiêu đề liên quan đến cô trên mạng W không ít, ngược lại càng ngày càng nổi lên, các fans đều trông chờ bộ phim mới của cô.

Hoàng Sam lại ám chỉ một chút. Cô lại khá bất ngờ, vì sao công ty lại ký hợp đồng B với cô?

Tuy rằng độ hot của cô trên W rất tốt, nhưng cô cũng hiểu rõ năng lực của mình, không có thành tựu gì, chỉ có duy nhất một tác phẩm tốt, được fans cùng khán giả công nhận.

Hơn nữa với độ hot này không đủ để cô thoát khỏi hình tượng bình hoa di động. Ngay cả tuyến hai, cô còn phải nỗ lực rất nhiều mới đạt được. Lúc này công ty lại thay đổi hợp đồng, thực sự cũng làm cô khó hiểu.

Cô không nghĩ đến việc sẽ ký vào bản hợp đồng này, không bao lâu nữa, cô cũng sẽ phải rời khỏi Hạ Hoa, nếu ký hợp đồng mới thì sau khi rời đi phải đền bù tiền vi phạm hợp đồng.

Ai nha, cô làm sao có thể xin tiền của nam chính?!

Trời ạ! Muốn anh bóp chết cô sao!

Chỉ là hợp đồng còn chưa được chuyển đến tay, đã bị thu hồi. Người thu hồi chính là thư ký của Đường Minh Thiên, anh ta bảo Hoàng Sam đi ra ngoài.

"Sao lại như vậy? Không phải bản hợp đồng này đã được Mã tổng thông qua à, hay lại có sắp xếp khác?"

Sau khi đóng cửa cẩn thận, Hoàng Sam lập tức nói ra nghi vấn.

Thư ký nhìn thấy bên ngoài hành lang không có ai, lén nói: "Đường tổng không muốn Kiều Tịnh ký hợp đồng B, chỉ là một thân tượng vừa mới ra mắt, không có tư cách ký bản hợp đồng này, Mã tổng lại tự ý quyết định như vậy, không phải vì muốn nịnh bợ người đứng phía sau ông ta sao?"

Hoàng Sam kinh ngạc: "Anh nói cái gì, phía sau Mã tổng còn có người khác?"

"Nếu không như vậy, với bộ dạng như Kiều Tịnh, các tên trọc đầu Mã tổng kia thèm để ý à?" Thư ký quan sát xung quanh, nói: "Họn nữa, chuyện này rất kỳ lạ, mặc cho Đường tổng gặng hỏi như thế nào, Mã tổng cũng không giải thích, không phải vì người đứng phía sau à, hai người bọn họ ở trong phòng họp tranh cãi một phen. Nói cho cô nghe, Đường tổng có thể dễ dàng cho phép người khác qua mặt mình trong công ty à? Tất nhiên là không rồi, Đường tổng nóng lòng muốn ra uy, cho nên đã xuống tay với Mã tổng, Kiều Tịnh lần này coi như gặp xui xẻo rồi."

Hoàng Sam suy tư đi đâu gì đó liền gật đầu. Kiều Tịnh ngẩn chờ trong họp cả một buổi sáng, cuối cùng Hoàng Sam cũng không thông báo gì cả,

bảo cô trở về nhà.

Chuyện hợp đồng xem như là bị ngâm nước. Hoàng Sam còn bảo cô chuyển 10 vạn trở lại tài khoản của công ty. Kiều Tịnh vẫn còn tiền, cô liền gọi điện thoại cho bà ngoại, sợ bà không đủ tiền xài, thế là chuyển ngay cho bà 1 vạn.

Hai ngày qua, Thẩm Luân không liên lạc với cô. Vốn dĩ chuyện này cũng rất bình thường, anh tiếp quản một tập đoàn lớn như Thẩm Thị, còn có thời gian rảnh mới là lạ, cho nên cô cũng không để ý lắm.

Chỉ là buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Tùng Vũ Khê.

"Kim chủ thần bí của cô hoá ra là Mã tổng à?" Trong điện thoại, Tùng Vũ Khê cười đến mức không thở nổi, cô ta cười nói: "Tháng sau chúng tôi biểu diễn ở sân vận động của Ma Đô, Hoàng tử nói giọng của cô không được khỏe, không lẽ khi đóng phim cũng không cần phải nói chuyện hả?" Lời nói của cô ta khá trào phúng.

Đường Minh Thiên không hỏi được tin tức mình cần, vì vậy đã duyệt cho tên đầu trọc Mã tổng kia nghỉ phép mấy ngày.

Kiều Tịnh trực tiếp cúp điện thoại, nếu công ty đã có hành động quyết liệt như vậy, cô cũng không cần phải nỗ lực nữa.

Cô cúp điện thoại, liền mở máy tính lên, quả nhiên trên mạng đã có thông báo về việc nhóm nhạc SJ sẽ có buổi biểu diễn ở sân vận động, vừa đăng lên W được mười phút, trong danh sách đó không có cô. Công ty quản lý thậm chí cũng không tag tên cô trên W, chỉ thông báo một câu ngắn gọn vì cô bận đóng phim.

Nhưng phân cảnh của cô đã quay xong rồi nha. Cô kinh ngạc nghĩ, đây rõ ràng chẳng phải là đang cô lập mình sao?

Thời điểm công ty giải trí Hạ Hoa tìm thủy quân và đám chó săn gây chuyện, không làm cho nguyên thân tuột dốc ngược lại càng khiến cho sự

nghiệp thăng tiến, một lần nữa chứng minh, cái công ty này và cô không cùng một con đường.

Chuyện này cần phải đi đến công ty nói cho ra lẽ, khi ý định này xuất hiện trong đầu Kiều Tịnh, hệ thống cũng không phát ra tín hiệu cảnh báo, như vậy chứng minh đối với chuyện này cô có quyền thể hiện phần nộ, mặc dù nguyên thân có tính tình đà điểu.

" Kiều tiểu thư, Đường tổng có một cuộc họp quan trọng, còn có người ngoài ở trong, có việc gì xin cô đi tìm người đại diện của mình."

Trước cửa phòng họp, thư ký ra sức ngăn cản cô.

" Bởi vì tôi không tìm thấy Hoàng tử, chị ấy không muốn gặp tôi. Nếu công ty sợ bị mất mặt tôi sẽ đứng chờ ở bên ngoài."

Kiều Tịnh cần bản hợp đồng lúc trước nguyên thân đã ký với công ty giải trí Hạ Hoa, nghiêm túc nói: " Trong hợp đồng ghi rõ, sau khi ký hợp đồng trong vòng một năm, tôi sẽ là thành viên chính thức của nhóm nhạc SJ, có quyền tham gia các buổi biểu diễn của nhóm. Rõ ràng tôi đã quay xong phim, cũng không còn công việc nào phải làm, thời gian vẫn trống, vì sao công ty lại nói với bên ngoài rằng tôi còn bận đóng phim, không thể tham gia buổi biểu diễn vào tháng sau? Tôi hy vọng công ty cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Bên ngoài hàng lang ồn ã, trợ lý của Đường Minh Thiên từ phòng họp bước ra, nhíu mày nói: " Kiều tiểu thư, xin mời đi đến phòng bên cạnh, bên trong vẫn đang tiếp khách."

Kiều Tịnh hiểu đạo lý, liền đi theo trợ lý vào căn phòng bên cạnh. Trước khi rời đi, trợ lý còn nói với cô: " Về chuyện này, công ty đã có sắp xếp, xin Kiều tiểu thư hãy đi hỏi người đại diện của mình."

" Tôi bị lãnh đạo phóng sát sao?" Kiều Tịnh trầm mặc một lúc, nhất quyết hỏi cho ra lẽ.

Nguyên thân sẽ phải rời khỏi Hạ Hoa, nhưng không bị phóng sát, trong chuyện này đã xảy ra một số thay đổi, đột nhiên cái tên Mã tổng kia lại nhúng tay vào, còn cố tình sửa hợp đồng cho cô, trực tiếp khiến cô thành vật hy sinh của lãnh đạo công ty.

Ánh mắt Kiêu Tịnh long lanh, mặc dù không lên tiếng, ngẩng yên một chỗ, nhìn thật đáng thương. Trơ lý có chút không đành lòng, bất đắc dĩ nói: " Tóm lại, chuyện này công ty đã quyết định, Kiêu tiểu thư hẳn cũng biết cô đã ký hợp đồng với công ty, quyên quyết định đều thuộc về công ty."

Kiêu Tịnh mím môi, rũ mắt. Cô đã hiểu, đối với lãnh đạo của Hạ Hoa cô không thể làm gì cả. Chỉ là cô không cam lòng.

Kiêu Tịnh vuốt mái tóc dài, cố gắng bình ổn lại cảm xúc, muốn bỏ đi. Vậy chờ thôi, cô muốn xem hai tháng sau mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào.

" Thâm tổng, người kia không phải Kiêu tiểu thư sao?" Từ trong phòng họp bước ra, Vương Hiểu thoáng nhìn thấy Kiêu Tịnh đang đi ở hành lang.

Mắt cô ửng đỏ, hôm nay cô mặc váy liền áo màu đỏ, càng tôn lên sự dịu dàng, không trang điểm, mái tóc dài rũ trên vai. Đường như cô sắp khóc, cái miệng nhỏ mím chặt, trong tay phải cầm một túi văn kiện.

Tầm mắt Thâm Luân dừng trên đôi mắt ửng đỏ của cô, trong lòng oanh một tiếng.

" Thâm tổng, sao lại không đi tiếp?" Đường Minh Thiên cười nịnh nọt hỏi.

Vương Hiểu lạnh lùng lên tiếng: " Kiêu tiểu thư chính là bạn gái của Thâm tổng."

Nhìn thấy anh mắt hình viên đạn của Thâm Luân, Vương Hiểu lập tức im miệng.

Đúng vậy, mình quan tâm làm gì, đây chính là thời điểm thể hiện ưu thế của bạn trai, mình phải để cho ông chủ làm!

Dường Minh Thiên: "....."

Bị ngốc sao???

Thẩm Luân híp mắt, khoé môi cong lên, ngữ khí không có chút gì phập phồng nói: " Ừ, đó là bạn gái của tôi."

— — — — —//—//— — — — —

* Editor: Thẩm ấu trĩ không vui khi nhìn thấy vợ mình bị ức hiếp 😂😂.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 21: Châm Dứt Hợp Đồng

Edit: Tiêu Mân th`ài

Đường Minh Thiên quay đầu nhìn thấy Kiêu Tịnh đang ở phía trước.

“À, hoá ra là vậy.” Anh ta xấu hổ mỉm cười, xoa tay, trong ánh mắt còn mang theo vài tia lo lắng.

Có phải mình đã đắc tội với Thẩm tổng không?

Kiêu Tịnh thông thả bước đi, vài sợi tóc bị gió thổi ngẫu nhiên rơi vào mắt, bóng dáng mảnh khảnh ấy nháy mắt đã biến mất ở cuối hành lang.

Thẩm Luân nhíu mày thu hồi tầm mắt, nhắc chân đi về phía thang máy.

Vương Hiểu đi theo sau, Đường Minh Thiên đứng yên tại chỗ, thản nhiên nói không xong rồi.

Tuy Đường gia cũng có tiền nhưng vẫn thua xa với Thẩm gia, giống như đệ tử gặp phải sư phụ, đại thiếu gia nhà họ Đường như anh ta cho dù có thể diện ở Ma Đô, nhưng ở trước mặt Thẩm Luân cũng chỉ giống như một con khỉ.

Sắc mặt Đường Minh Thiên khẽ biến đổi, lập tức đuổi theo. Kỳ lạ, chẳng phải bên ngoài vẫn luôn đồn đại rằng Thẩm Luân không có bạn gái sao?

Cô nhóc Kiêu Tịnh này, thật không dễ cho người ta yên tâm một chút nào!

Có chỗ dựa như vậy, vì sao không nói sớm?

“Người đâu rồi, Thẩm tổng đâu?” Đường Minh Thiên đi xuống lầu đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Luân đâu nữa, anh ta tùy tiện bắt lấy một người đứng trước cửa công ty hỏi.

Cô gái đứng trước cửa sợ đến mức lắc đầu: “Không, không thấy.”

Lúc này, một chiếc siêu xe chạy về phía đường chính. Thẩm Luân nhìn đôi mắt đỏ hoe của Kiều Tịnh, ánh mắt tối sầm: “Em khóc sao?”

Kiều Tịnh lắc đầu. Cô không khóc, chỉ là vừa rồi có chút khó chịu, cho nên hốc mắt mới ửng đỏ.

Cẩn thận suy ngẫm lại, cũng không có gì đáng tức giận, sau khi buồn bực qua đi, Kiều Tịnh đã cảm thấy không sao nữa, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

Hơn nữa, cô nhớ rõ Thẩm Luân không thích nhìn thấy cô khóc, việc này sẽ làm anh nổi giận. Cô không muốn phải nghĩ cách dỗ anh nữa, cho nên trước mặt anh cô luôn làm theo ý anh, cố gắng không chọc đến anh, bằng không cô lại tự rước lấy xui xẻo.

Kiều Tịnh quay đầu nhìn bên ngoài cửa xe: “Không có, không có khóc.”

Vì muốn chứng minh cô không khóc, cô cố ý quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh nghiêm túc nhìn anh.

Nhìn đi, tôi không có khóc!

Nhìn đôi mắt ửng đỏ, trong lòng Thẩm Luân lại ngứa ngáy, rũ mắt nói: “Trên tay đang cầm cái gì?” Giọng nói có chút trầm khàn, yết hầu nhấp nhô.

Đôi mắt ửng đỏ trông khá xinh đẹp. Nháy mắt, Thẩm Luân lại muốn nhìn thấy cô khóc.

“Hợp đồng.”

Thẩm Luân cần lấy bản hợp đồng trong tay cô, cô cũng không giành lại nhẹ nhàng buông tay để anh lấy nó.

Tuỳ tiện lật vài trang, anh đóng bản hợp đồng lại, lên tiếng: “Anh đã tìm cho em công ty quản lý mới, không cần vội qua đó. Nếu em đơn phương chấm dứt hợp đồng, đám truyền thông sẽ không dễ dàng buông tha cho em, cho anh mấy ngày xử lý việc này.”

Kiêu Tịnh vâng một tiếng, con mắt sáng ngời nhìn về phía Thẩm Luân: “Cảm ơn anh.”

Trên gương mặt trắng nõn mang theo nụ cười cảm kích, nếu để Thẩm Luân ra tay chứng tỏ cô có thể cáo mượn oai hùm một phen, bằng không sẽ uổng phí tấm lòng của Thẩm đại thiếu gia rồi.

Cuộc sống khó khăn như vậy, vẫn phải cố mỉm cười vui vẻ, giờ phút này cô cảm thấy tâm tình cũng tốt hơn!

Hiện tại Kiêu Tịnh đã có động lực, muốn nhanh chóng trải qua hết cốt truyện, đã có thể đi tìm hệ thống rồi! Cuộc sống này, không phải thuộc về cô.

Thẩm Luân quan sát hết mọi biểu cảm trên khuôn mặt cô, trong lòng có chút không thoải mái. Cố áp chế lại cảm xúc khác thường trong nội tâm, anh trầm mặc nhìn ra ngoài cửa xe.

“Thẩm Luân, sao anh lại đi đến Hạ Hoa?” Thời điểm Kiêu Tịnh xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Luân đang đứng trước cửa công ty, sau đó lại bị anh kéo lên xe.

“Đến đây bàn công việc, tình cờ nhìn thấy em.”

“.....”

Kiêu Tịnh có chút cứng họng.

Buổi tối, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của Hoàng Sam. Trước đó cô ta luôn trốn tránh Kiều Tịnh, hiện giờ lại gấp gáp gọi điện thoại cho Kiều Tịnh.

Điện thoại đổ chuông một lúc, Kiều Tịnh mới lười biếng nhấc máy. Cuộc gọi được thông, trong điện thoại ngữ khí của Hoàng Sam dường như sắp khóc đến nơi: “Kiều Tịnh, sáng nay chị bỏ quên điện thoại ở phòng tập. Nghe nói hôm nay em có đến công ty? Em có việc gì thì cứ nói với chị.”

“Hoàng tử, em vẫn luôn tôn trọng quyết định của công ty, không có ý kiến gì. Hơn nữa, em đến tìm chị, nhưng chị lại không muốn gặp em.”

Thực sự Kiều Tịnh rất chán ghét Hoàng Sam, muốn thích cũng không thích nổi.

Về sau cô sẽ đến công ty khác, không còn quan hệ gì với Hoàng Sam nữa, cô không muốn phí lời với cô ta.

Đầu dây bên kia Hoàng Sam ra sức giải thích. Kiều Tịnh suy nghĩ, thái độ của công ty đối với cô thay đổi lớn như vậy, khẳng định là vì Thẩm Luân.

Cô cúp điện thoại. Mấy ngày qua cô không đi đến Hạ Hoa, trong khoảng thời gian đó Đường Minh Thiên đã gọi điện thoại cho cô, giải thích với cô một phen, cô nghiêm túc lắng nghe, chỉ vâng hai tiếng, cúp điện thoại cô vẫn không đi đến công ty.

Cô lấy lý do bị bệnh đau họng. Có phải cảm thấy lý do này rất quen không? Không phải nói giọng nói của cô không được khỏe à, cho nên không thể tham gia buổi biểu diễn sao!

Cô ỷ vào thế lực của Thẩm Luân, phải kiêu căng một phen.

Đường Minh Thiên bị cô chọc tức đến bật cười, chỉ là nụ cười này rất khó coi, cái cô nhóc này thù dai thật.

Anh ta thu hồi nụ cười bảo Hoàng Sam đến tận nhà bắt tội với Kiều Tịnh. Sau khi Hoàng Sam đứng trước cửa nhà, Kiều Tịnh cũng không thèm mở cửa.

Cứ như vậy kéo dài đến một tháng sau. Vào một buổi trưa, trong lúc nhân viên cả nước đang dùng bữa trưa, bỗng chán lướt W, muốn xem có tin tức gì mới không. Trên trang đầu W, đột nhiên xuất hiện một tin chấn động làm quần chúng ăn dứa hóng hớt.

Tin bác quái trong giới giải trí: Đây là ai vậy nhỉ, thực sự cực kỳ giống một vị minh tinh nào đó @SJ — Tiểu Hữu. Các người đừng nói tôi chuyên môn tung tin đồn nhảm nữa nhé, bên ngoài nhìn đơn thuần như vậy, ai ngờ sau lưng lại là tiểu tam, lén lút qua lại với lãnh đạo [icon trái chuối].

Phía dưới có đăng ba tấm ảnh. Tấm đầu tiên là hình một nữ minh tinh đeo khẩu trang kê vai sát cánh với một người đàn ông trung niên bước vào khách sạn, tấm thứ hai là tấm bị bắt gian tận giường, tấm thứ ba là cảnh tiểu tam bị bà lớn đánh.

Trong ba tấm ảnh này, gương mặt của người đàn ông trung niên cùng bà lớn đã được làm mờ, chỉ có mỗi mặt nữ minh tinh là thấy rõ.

Tin tức này với vận tốc ánh sáng đã được các người nổi tiếng V liên tục chia sẻ. Bên dưới bình luận không ngừng tăng lên:

[Mẹ kiếp!!! Đây không phải là Tiểu Hữu của nhóm nhạc SJ sao! Tôi muốn đánh mình một cái quá, có phải tôi đang nằm mơ không? [icon sock]]

[Năm nay trên W thật nhiều tin tức chấn động!]

[Ha ha, sớm đã biết trước công ty quản lý của bọn họ không phải dạng tốt đẹp gì, Kiều Tịnh mau nhanh chóng rời khỏi nhóm SJ đi, chướng khí mù mịt, có thể mau tránh xa giới giải trí được không?]

[Lâu trên, xin ăn nói cho đàng hoàng, chuyện này có liên quan gì đến Kiều Tịnh, nhắc tên Kiều Tịnh làm gì?]

Phía dưới bình luận này, lập tức có người lên tiếng xin lỗi.

[Đàn ông đích thực: Mẹ kiếp, thực xin lỗi, tôi sẽ lập tức xoá ngay. Ki ều Tịnh của tôi thật đáng thương! Đừng tổn thương cô ấy nữa! [icon khóc]].

[Ngồi lưu ly: Nếu đã là fans, cần gì ăn nói như vậy? Hoan nghênh gia nhập vào hậu viện của tiểu Tịnh Tịnh, nhắc nhở với cậu một việc, chúng ta là những fans chân chính, đừng đi khắp nơi gieo thù chuốc oán ~]

[Đàn ông đích thực: Vâng vâng, đã hiểu ~]

[Cái tên đàn ông đích thực kia muốn tôi cười chết à, đang thể hiện sự sùng bái sao? Ban đầu nói năng vô cảm với Ki ều Tịnh như vậy, bây giờ thì lại bị fans của cô ấy thu hút trở thành fan luôn rồi kìa [icon cười to]

Fans chân chính của Ki ều Tịnh, tự động xoá bỏ những bình luận ác ý với Ki ều Tịnh. Đám fans của Tiểu Hữu vì những tấm ảnh này bị chấn động một phen, đám thủy quân cùng người qua đường sôi nổi bình luận, khắp nơi đều là những bình luận tỏ vẻ nghi ngờ, cũng không gây quá nhiều gợn sóng.

Sau khi tin tức này bị tung ra, bộ phận quan hệ xã hội của công ty giải trí Hạ Hoa đã ra tay. Cho dù cố gắng làm lắng xuống như thế nào, ảnh chụp cũng đã bị công khai, hai giờ sau, một đoạn video ngắn xuất hiện.

Video được quay bằng điện thoại, là quan cảnh trong căn phòng khách sạn, rõ ràng người trong video này chính là Tiểu Hữu không thể sai được.

Lúc này, tin tức nhóm trưởng Tiểu Hữu của nhóm nhạc SJ chính là tiêu tam lén lút qua lại với lãnh đạo đã được xác thực, bình luận trên mạng hoàn toàn bùng nổ.

Cùng ngày hôm đó, vài tiếng sau, Ki ều Tịnh dẫn theo luật sư đến công ty giải trí Hạ Hoa, với yêu cầu muốn rời khỏi nhóm nhạc SJ, chấm dứt hợp đồng với công ty.

Cách làm này giống như ném đá xuống giếng, nhưng đây là cơ hội tốt nhất để thoát thân, hiện giờ trên mạng toàn là tin tức của Tiểu Hữu, nhóm nhạc SJ bị cư dân mạng công kích, lợi ích của công ty bị thiệt hại nghiêm trọng, ngay cả buổi biểu diễn tháng sau ở Ma Đô cũng bị hủy bỏ.

Công ty Hạ Hoa đang lâm vào tình thế bế tắc, nếu tiếp tục ở lại, có lẽ sẽ bị cuốn vào vũng bùn này mà thôi.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 22: Nữ Chính Trở Về

Edit: Tiêu Mân Thâu

Việc chấm dứt hợp đồng diễn ra rất suôn sẻ, Đường Minh Thiên vì chuyện của công ty bận tối mắt tối mũi, cũng không còn tâm trạng lo đến việc Kiều Tịnh đơn phương chấm dứt hợp đồng. Sau khi cô b ả thường ti ền vi phạm hợp đồng xong li ền rời khỏi văn phòng.

Đầu năm nay Kiều Tịnh đã ký hợp đồng dành cho người mới với công ty, số ti ền phải b ả thường cho việc tự ý chấm dứt hợp đồng hơn 400 vạn, một năm qua cô không thể nào kiếm được số ti ền lớn như vậy.

Ti ền do Thẩm Luân chi trả, ngày kế tiếp cô đến công ty giải trí Hoa Hạ đây là sản nghiệp của Thẩm Luân.

Công ty giải trí Hoa Hạ là công ty đứng đầu trong ngành giải trí của Trung Quốc, bên ngoài tổng giám đốc điều hành công ty chính là Vương tiên sinh, ông ta chỉ là con rối dưới trướng của Thẩm Luân, ông ta sẽ thay Thẩm Luân đứng trước mặt truyền thông, nhưng trên thực tế người c ần quy ền công ty lại là Thẩm Luân.

Bên ngoài không ai biết đến chuyện này, nhưng Kiều Tịnh là người xuyên vào đây, mọi chi tiết liên quan đến Thẩm Luân cô đều biết rõ.

Đường Minh Thiên đứng ở hành lang t ầng hai, nhìn Kiều Tịnh dẫn theo luật sư tiêu sái rời khỏi công ty.

“Đường tổng, đừng nhìn nữa. Kiều tiểu thư đi r ồi.” Đường Minh Thiên gật đầu.

Không phải anh ta luyện tiếc Kiêu Tịnh, lần trước sau khi Thẩm Luân rời đi, đã nhiều lần anh ta đến tìm Thẩm Luân để giải thích, nhưng đều bị từ chối.

Nếu Thẩm Luân đã không muốn nhìn thấy mình, Đường Minh Thiên cũng sẽ không quấy rầy nữa. Bỗng nhiên lúc này, trước mắt Đường Minh Thiên sáng ngời, đưa tay chỉ về phía cô gái đang ngồi chờ ở khu vực đại sảnh: “Cô ấy là ai?”

Trợ lý nhìn về hướng đó, lên tiếng: “Trong số các nghệ sĩ mới vừa ký hợp đồng với công ty, chỉ có mỗi cô ấy, khiến tôi đặc biệt có ấn tượng, tên là Ôn Thư, vừa từ nước ngoài trở về. Năm nay 25 tuổi, tuy rằng đối với người mới độ tuổi này có chút không thích hợp. Nhưng các phương diện khác đặc biệt hoàn hảo, có thể trở thành diễn viên điện ảnh.”

Đường Minh Thiên cười nói: “Quả thực không tồi. Anh không cảm thấy cô ấy có điểm giống Kiêu Tịnh sao?”

“Nhìn thoáng qua có chút giống, nhưng nếu quan sát kỹ, lại không giống lắm.”

“Đúng vậy, cô bé Kiêu Tịnh kia còn trẻ tuổi, không biết phân nặng nhẹ. Còn cô gái này cũng không tồi, mặt mày xinh đẹp, lại còn dịu dàng, giống như loài hoa bách hợp.” Đường Minh Thiên là người làm ăn, đồng thời anh ta cũng là người lòng dạ hẹp hòi. Bởi vì chuyện của Kiêu Tịnh, anh ta không còn cơ hội hợp tác với Thẩm Luân nữa.

Anh ta muốn làm Ôn Thư nổi tiếng, trở thành một đóa hoa bách hợp duy nhất của Trung Quốc.

Một lúc sau, trợ lý mời Ôn Thư đi lên lầu. Ôn Thư vừa mới về nước, liền ký hợp đồng với Hạ Hoa, vì muốn công ty có thể nâng đỡ mình.

Thời điểm trợ lý mời cô ta, ánh mắt cô ta mang theo sự do dự, chần chừ một lúc mới đi theo.

Buổi trưa, Kiều Tịnh đi đến công ty giải trí Hoa Hạ ký hợp đồng, người tiếp đãi cô là một người phụ nữ trẻ tuổi với hình tượng giỏi giang, không hổ danh là công ty đứng đầu trong ngành giải trí, cách làm việc và quy mô đều hơn hẳn Hạ Hoa. Nhân viên trong công ty cùng người đại diện nhìn thấy người phụ nữ đó đều phải lễ phép chào hỏi, miệng luôn kêu Trần tỷ.

Nhất thời, mọi người lại sôi nổi suy đoán cô gái đi phía sau Trần Thiến là ai. Kiều Tịnh đeo kính râm, gọng kính to, chỉ để lộ nửa gương mặt trắng nõn cùng đôi môi hồng nhuận.

“Là Kiều Tịnh, thành viên nhóm nhạc SJ. Cô ấy đến đây đầu quân cho Hoa Hạ sao?”

Người lên tiếng chính là một người đại diện. Lúc đi ngang qua mọi người, đã có người nhận ra Kiều Tịnh.

Bọn họ đối với nghệ sĩ giới giải trí cực kỳ quan tâm, đặc biệt là mức độ nổi tiếng của Kiều Tịnh trên W rất cao, rất được nhiều người biết đến.

Nhưng mà Kiều Tịnh có quan hệ gì với tổng giám đốc của công ty, cái vị Trần Thiến kia chính là trợ lý của tổng giám đốc.

Lúc này, ánh mắt của mọi người có chút vi diệu. Cũng có người đại diện xung phong muốn phụ trách Kiều Tịnh.

Điều kiện của cô rất tốt, quả thực rất dễ nổi tiếng, hơn nữa còn có quan hệ với tổng giám đốc, chắc chắn tương lai tài nguyên sẽ nhiều vô số kể.

Trần Thiến cười tươi, nhất quyết từ chối. Những người đó bị mất mặt lắc đầu rời đi.

“Anh thật phiền phức!”

Nơi ngã rẽ hành lang, một cô gái ăn mặc thời thượng, đeo kính râm, gương mặt trang điểm tỉ mỉ thể hiện sự mất kiên nhẫn ném tập tài liệu xuống đất. Ở phía sau có một chàng trai trẻ tuổi nhìn có vẻ rất cần cù chăm chỉ nhặt số tài liệu đó lên.

“Em hãy xem thử đi, đây là tài nguyên tôi đã cất công lựa chọn suốt đêm, quảng cáo này rất phù hợp với hình tượng của em.”

Cô gái đó trong miệng nhai kẹo cao su, mãi mê xem điện thoại, không nhìn đến: “Tôi nói rồi không muốn xem, có biết thế nào là phiền hay không!” Bị làm phiền, cô gái đó cố ý duỗi chân bước đi.

Không chú ý đến chàng trai đang ng ồi xõm dưới chân, cho nên đã bị vấp phải có chút lão đảo, tay chống tường để đứng vững lại, nhặt mắt kính bị rơi trên mặt đất đeo lên. Nhiều người nhìn thấy, âm th ần bàn tán.

Tuy rằng trong công ty, việc bàn tán như vậy là không tốt. Cô gái kia nhăn mày, hống hách nói: “Tôi đã nói tôi không muốn xem, phiền quá đi. Anh chỉ là một trợ lý nhỏ, lại đông dài như vậy có tin tôi sẽ sa thải anh không.”

Cô gái kiêu ngạo kia vội vàng bỏ đi, Kì ều Tịnh dừng chân, cúi người thiếu chút nữa đã giẫm lên số tài liệu đang rơi trên mặt đất, sau đó nhặt chúng lên.

Ngón tay thon dài phải đi bụi bẩn trên tập tài liệu, những nhân viên và người đại diện đứng trong sảnh của công ty giải trí Hoa Hạ đều chứng khiến mọi chuyện nhưng không ai đến giúp đỡ.

Tài liệu trong tay cô là một bộ hồ sơ, bên trong là ảnh chụp của một người thiếu niên ăn mặc sạch sẽ ngăn nắp, ngũ quan tuấn tú, nụ cười ấm áp như mặt trời.

Ánh mắt cô nhìn vào cái tên trong hồ sơ.

Thời Tr ần. Công việc trợ lý.

“Chờ một chút.”

Một giọng nói thanh thúy ngọt ngào vang lên. Tr ần tử quay đầu lại, hơi nhướn mày nhìn Kì ều Tịnh.

Kiêu Tịnh tháo kính râm xuống, bỏ vào trong túi. Cô mỉm cười với chàng trai đang đứng trước mặt mình, đưa hồ sơ lại cho anh ta: “Cẩn thận một chút, lần sau đừng đánh rơi nữa.”

Cô mỉm cười, đôi mắt sáng ngời, đôi môi hồng nhuận, lộ ra hàm răng trắng. Môi hồng răng trắng, hết sức xinh đẹp.

Nụ cười xinh đẹp giống như đóa hoa sơn chi nở rộ bào mùa xuân tỏa hương thơm ngát. Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà Kiều Tịnh để lại cho Thời Trần.

Chàng trai hơi đỏ mặt, nhận lấy hồ sơ của mình. Trộm nhìn cô gái nhỏ một cái, Thời Trần cầm lấy hồ sơ, lễ phép đứng cách xa cô gật đầu một cái, theo sau vội vàng đuổi theo nghệ sĩ của mình.

Trong cốt truyện, Thời Trần chính là người đại diện của Kiều Tịnh.

Anh ta là người có năng lực, chỉ trong một năm ngắn ngủi, đã làm cho nguyên thân trở thành minh tinh hạng A, anh ta làm việc đánh đá chua ngoa nhưng giỏi giang, cũng âm hiểm xảo trá, rất giỏi ngụy trang.

Cho nên anh ta đủ tư cách trở thành một người đại diện chân chính. Sau khi nguyên thân chia tay với nam chính, lần bị đuổi đi, còn bị Điên Mạnh dụ dỗ chơi ma túy, khoảng thời gian đó, Thời Trần luôn bên cạnh nguyên thân.

Anh ta vì báo đáp ân tình của nguyên thân, cho nên đã bên cạnh nguyên thân đến giây phút cuối cùng. Về vấn đề Thời Trần có yêu nguyên thân hay không, Kiều Tịnh chỉ cảm thấy, có lẽ là lòng cảm kích nhiều hơn là tình yêu, cô cũng không thể hiểu rõ.

Chỉ là nguyên thân vừa vào công ty giải trí Hoa Hạ tính tình vẫn còn tốt, nguyên thân chất phác không quen nhìn thấy Thời Trần bị người khác khi dễ, vì thế đã chọn anh ta làm người đại diện của mình, một nghệ sĩ ra mắt chưa bao lâu hợp tác cùng một người lần đầu tiên trở thành người đại diện, hai người kỳ quái hợp tác với nhau thành một nhóm, mối quan hệ này còn quan trọng hơn cả tiền tài và vật chất.

Cho nên, Thời Trầ luôn ra sức bảo vệ cũng như giúp đỡ nguyên thân.

Kiêu Tịnh cười cong đôi mắt, nói: “Trầ tử, em có thể chọn người vừa rồi làm người đại diện của mình không?” Cô nghiêng đầu, đưa tay chỉ về bóng dáng của Thời Trầ.

Cô không nghĩ muốn kéo dài thời gian thêm nữa, nếu Thời Trầ đã xuất hiện, vậy nên để diễn biến của cốt truyện được đẩy nhanh hơn, chết sớm sinh sớm!

Đặc quyền mà Thẩm Luân cấp cho cô, cô đã có thể sử dụng rồi!

Kết cuộc của Thời Trầ, Kiêu Tịnh cũng không nhớ rõ, cuối cùng anh ta chỉ là người đại diện của nữ phụ độc ác. Sau khi nguyên thân chết đi, với thực lực của anh ta, sẽ tìm được một nghệ sĩ khác, đi đâu này Kiêu Tịnh cũng không lo lắng cho anh ta lắm.

Trầ Thiến nhíu mày: “Em chắc chứ? Cậu ta chỉ là một trợ lý.”

“Anh ta chưa thông qua kỳ sát hạch để trở thành người đại diện sao?”

“Dựa theo tiêu chuẩn của công ty, trước khi trải qua kỳ sát hạch để làm người đại diện, tạm thời phải làm cấp bậc trợ lý.” Trong lòng Trầ Thiến khá bất ngờ.

Kiêu Tịnh nghiêm túc gật đầu: “Vậy chọn anh ta đi, Trầ tử, có được không?”

Trầ Thiến xác định cô không phải tùy tiện nói ra, đáy mắt loé sáng, nghiêm túc nói: “Tôi phải hỏi ý của Vương tiên sinh, mới có thể có câu trả lời cho em.”

“Vâng ạ.” Kiêu Tịnh mỉm cười.

Buổi tối, Thẩm Luân dẫn Kiêu Tịnh ra ngoài dùng bữa. Cô trang điểm nhẹ, mặc áo sơ mi màu hồng nhạt phối cùng váy dài, mái tóc xoắn nhẹ vén sang một bên, càng tôn lên vẻ đẹp thanh xuân.

Thẩm Luân chọn một nhà hàng Trung khá lãng mạn, ăn được một nửa, có người tiến đến chào hỏi.

“Thẩm tổng, khéo thật, anh cùng bạn gái đến đây dùng bữa sao?”

Đường Minh Thiên mang Ôn Thư đến đây chào hỏi. Ôn Thư né tránh không muốn nhìn thẳng vào mắt Thẩm Luân, mà lại nhìn về phía Kiều Tịnh, trong mắt hiện lên sự ngại ngùng cùng xấu hổ, cuối cùng biến thành một nụ cười lạnh nhạt và khinh thường.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 23: Anh Động Lòng

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thẩm Luân vẫn không thay đổi sắc mặt, bộ dạng bình tĩnh như cũ, dường như việc này không làm ảnh hưởng đến khẩu vị của anh. Ánh mắt Ôn Thư khá vi diệu, trong lòng có chút thương hại cho Kiêu Tịnh.

Thẩm Luân lười biếng ừ một tiếng, liếc mắt nhìn Ôn Thư đang đứng cạnh Đường Minh Thiên, lạnh nhạt thu hồi tầm mắt.

Thật không thể hiểu nổi, do tính tình Thẩm tổng cao ngạo, hay đúng như lời đồn đãi anh không gần nữ sắc.

Ánh mắt Kiêu Tịnh chạm với ánh mắt của Ôn Thư, cô lập tức trầm mặc lặng lẽ nhìn về nơi khác, sau đó âm thầm quan sát Thẩm Luân, tỏ vẻ buồn bã tiếp tục uống canh.

Trong hoàn cảnh như thế này, Thẩm Luân còn chưa lên tiếng, thì không tới phiên cô nói chuyện. Hơn nữa cô nhận ra, cô gái này chính là nữ chính.

Bởi vì khi nhìn thấy Ôn Thư, Kiêu Tịnh có cảm giác như nhìn thấy chính mình ở trong gương, nhưng chờ đến lúc cô cẩn thận quan sát kỹ, thì cảm thấy không giống lắm, chỉ giống đôi mắt mà thôi, về phần khí chất thì hoàn toàn không giống nhau.

Về mặt Đường Minh Thiên hiện lên sự xấu hổ, nhưng anh ta không có ý định rời đi. Anh ta không ngờ tới, muốn dẫn một em gái nhỏ đi ăn một bữa cơm, lại có thể chạm mặt người mà anh ta luôn tìm mọi cách để gặp mặt đó chính là Thẩm Luân, đây chính là ý trời.

“Thẩm tổng, vài ngày trước tôi muốn hẹn gặp anh, nhưng đầu bị trợ lý của anh từ chối, nếu có thời gian rảnh, anh có thể nể mặt tôi một chút, cho tôi một cuộc hẹn, chúng ta ra ngoài chơi một chuyến được không?”

Thẩm Luân cười lạnh. Kiều Tịnh thiếu chút nữa tức cười đến chết.

Cái tên Đường Minh Thiên này thật là không hiểu chuyện gì cả, anh ta mang theo ánh trăng sáng của Thẩm thiếu nhà chúng ta nghênh ngang tiến đến đây, dựa vào tính tình thất thường xuất phát từ trong xương tủy của Thẩm Luân, có lẽ lúc này Thẩm Luân đã ném một chai rượu về phía Đường Minh Thiên.

Nhưng Thẩm Luân lại giơ tay, ôn nhu lau khoé môi của Kiều Tịnh, ánh mắt si mê dường như có thể khiến người khác chết chìm trong đó, anh nói: “Đừng cử động, ăn cơm cũng không cần thận chút nào?”

Anh hạ mình lau vết bẩn bên khoé môi cho cô. Cô mặc cho anh tùy ý dùng ngón tay thô ráp cọ lên khoé môi non mềm của mình, mỉm cười: “Anh tốt với em quá.”

Thẩm Luân muốn khoe ân ái để nữ chính phải tức giận, Kiều Tịnh cũng vui vẻ phối hợp, tốt nhất với hành động này có thể kích thích nữ chính lập tức muốn quay trở về bên nam chính ngay.

Giọng nói của cô ngọt ngào, mang theo vài phần nũng nịu của thiếu nữ, chọc thẳng vào nội tâm của người đàn ông.

Đường Minh Thiên nghe thấy thế, trong lòng chợt xuất hiện một trận tê dại, thậm chí nói Thẩm tổng thật có phúc.

Thẩm Luân vuốt mặt cô, đôi mắt hơi u ám.

Con mẹ nó cảm xúc thật là tuyệt!

Trong bốn người, chỉ có sắc mặt Ôn Thư thay đổi nhanh nhất. Hai má cô ta phồng ra, da đầu tê dại, khuôn mặt hết xanh rồi lại trắng.

Vốn dĩ cô ta không muốn dùng bữa cơm này với Đường Minh Thiên, nhưng Đường Minh Thiên là ông chủ của cô ta, cho nên cô ta không thể từ chối.

Trong lòng Ôn Thư cực kỳ khó chịu, ánh mắt hiện lên sự mất mát, chăm chú nhìn Thẩm Luân, khuôn mặt trở nên nhợt nhạt lên tiếng xin lỗi với Đường Minh Thiên: “Đường tổng, thực xin lỗi, tôi có chút không khỏe, xin phép về trước.”

Kiêu Tịnh rũ mắt, cô nhìn thấu tâm tư của nữ chính. Trước đó nữ chính đã cằn tiẽn của Thẩm gia, lựa chọn rời đi, nhưng nữ chính vẫn không thể quên được Thẩm Luân, trong bốn năm qua bản thân luôn chịu sự giày vò. Nhưng nữ chính không dám quay về nước, vì sợ khi quay trở về người của Thẩm gia lại tìm đến gây phiền toái.

Nguyên thân không bị người của Thẩm gia tìm đến, tất cả là vì hiện giờ Thẩm Luân chính là người nắm quyền ở Thẩm gia.

Bốn năm trước sau khi anh bị nữ chính phản bội, anh nên trở thành một con người tàn nhẫn, nội tâm cũng trở nên biến thái, dựa vào quyền lực đối phó những người từng gây khó dễ với anh, hiện giờ ở Thẩm gia không một ai dám đối nghịch với anh, làm như vậy cũng giống như tự mình tìm con đường chết.

Không sai, thực sự chính là tự tìm đường chết. Bất thành linh Kiêu Tịnh chạm phải chén canh nóng, làm nước canh trúng vào tay mình.

Cô che tay lại đau đớn hô lên một tiếng.

“Có sao không?”

Thẩm Luân trầm mặc, đôi mắt nhìn chằm chằm vết đỏ trên mu bàn tay của Kiêu Tịnh, hơi nhíu mày.

Anh đưa lưng về phía hai người kia, Ôn Thư chuẩn bị rời đi, nghe thấy giọng nói ôn nhu đó, không biết trong lòng dường như bị thứ gì đó đâm vào.

Thân thể không còn sức lực giống như đứng giữa mưa giông, lập tức va vào người phục vụ nhà hàng đang cầm chai rượu, chai rượu rơi xuống đất bể nát.

Mắt thấy quản lý nhà hàng sắp bước đến, Đường Minh Thiên sợ lại gây thêm phiền phức, vội chạy đến quỳ thu ngân, nói anh ta sẽ bồi thường.

Đường Minh Thiên đi đến giúp Ôn Thư. Cô ta cắn chặt môi, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Luân.

Lúc này, Thẩm Luân kéo Kiều Tịnh lại gần mình, khẽ nhéo má, sắc mặt rất kém xoa tay cho cô. Mu bàn tay trắng mịn của thiếu nữ, bị anh xoa đến ửng đỏ.

Tay Kiều Tịnh bị Thẩm Luân siết đến phát đau, hận không thể tát Thẩm Luân mấy bạt tay!

Ôn Thư cảm thấy không cam lòng. Cô ta cho rằng Thẩm Luân cố ý chọc tức mình, cho nên mới tìm một cô gái có dáng vẻ giống thời sinh viên của mình để làm bạn gái.

Ôn Thư hiểu rõ Thẩm Luân, anh sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, từ nhỏ sống trong nhung lụa, nhưng không ai biết nội tâm của anh rất u ám, cách thức anh quan tâm người khác cũng không giống như người bình thường. Anh càng hành động tàn bạo, trong mắt anh không bao giờ thể hiện sự quan tâm.

Ôn Thư không dám nhìn quá lâu, sợ nhìn thấy trong mắt của Thẩm Luân chỉ xem cô ta như một món đồ chơi. Cô ta hoảng sợ rời khỏi nhà hàng.

Đường Minh Thiên thấy sắc mặt Thẩm Luân không tốt nào dám ở lại, tuy rằng việc tạo thiện cảm rất quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ này vẫn quan trọng hơn! Anh ta lập tức đuổi theo Ôn Thư.

Kiều Tịnh nhìn về phía cửa, rũ mắt cân nhắc. Vừa rồi cô cố ý va chạm vào chén canh, cũng chú ý khi Thẩm Luân xoa tay cho cô, cô khẳng định

cơ thể của Ôn Thư cứng đờ một lúc.

Ồ, hiện giờ nữ chính đã không chịu đựng được nữa rồi, ngày nam nữ chính trở về bên nhau đã không còn xa. Kiêu Tịnh thu tay lại, bình thản nhìn người ngẩng đối diện.

Thẩm Luân ngược mắt nhìn cô, anh có chút không hiểu con người cô. Cong môi, không chút để ý: “Không đau nữa à?”

Kiêu Tịnh lắc đầu: “Không đau nữa.”

Chén canh không phải quá nóng, sớm đã không còn cảm giác gì. Cô cũng không rảnh việc như vậy, vừa rồi chỉ vì muốn xem thử phản ứng của nữ chính mà thôi.

Hiện giờ đã đạt được mục đích, cô không muốn tiếp tục để Thẩm Luân chạm vào tay của mình, thậm chí cô còn dùng khăn ướt lau sạch.

Động tác nhỏ này, đã bị Thẩm Luân tinh ý phát hiện. Anh trầm mặc, đôi mắt càng trở nên u ám.

Dùng bữa xong, đưa Kiêu Tịnh trở về chung cư, Thẩm Luân một mình đi đến hội sở tư nhân. Nửa đêm, Kiêu Tịnh nghe thấy phòng khách có tiếng động, ý nghĩ đầu tiên là có trộm, nhưng cô sớm đã thu lại vẻ mặt phiên lòng, mở đèn lên, mang dép lê bước ra phòng khách.

Hai tay cô ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống gã ma men Thẩm Luân đang nằm trên sofa.

Lúc này, Thẩm Luân mở đôi mắt sắc bén lên.

Kiêu Tịnh hoảng sợ, tay lập tức siết chặt thân thể. Cô đang mặc áo ngủ hoạt hình, phía trước ngực là một hình chú heo nhỏ.

Thẩm Luân ngẩng dậy, xoa huyệt Thái Dương, trầm thấp nói: “Đến đây.”

Kiêu Tịnh vừa bước qua, đã bị anh bắt lấy ôm vào trong lòng ngực, bên ngoài cửa sổ ánh bình minh sắp ló dạng. Người được trên người anh có mùi

thuốc là và mùi rượu, cô lại nhú mào, anh cả đêm không về nhà ngủ mà đến quán bar chơi sao?

Có lẽ nam chính nhìn thấy nữ chính đã trở về, trong lòng buồn phiền muốn dùng rượu giải sầu đây mà.

Đáng tiếc, cái áo ngủ trên người cô không nghe lời lắm.

“Trốn cái gì?”

Khuôn mặt Thẩm Luân cọ nhẹ vào cổ cô.

“Chán ghét anh à?”

Thẩm Luân quay mặt Kiều Tịnh lại, có chút hung dữ hỏi.

Kiều Tịnh bị anh dọa sợ không nhẹ. Khoé mắt anh đỏ bừng, nhìn thật tàn ác còn liên tục cười lạnh.

“Không, không có.” Giọng nói cô nghẹn ngào.

Tuy rằng Kiều Tịnh rất chán ghét nam chính, nhưng không chịu đựng được sự hung bạo của anh, anh so với sói càng dữ hơn!

Đôi mắt Thẩm Luân thanh lãnh, mang theo ý cười giả dối đánh giá cô. Muốn nhìn xem lời nói của cô là thật hay là giả.

Sau đó, anh bật cười, dùng sức siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều Tịnh. Anh uống không ít rượu, suốt cả đêm cùng đám phú nhị đại uống rượu chơi đùa, nhưng những người phụ nữ phóng túng trong quán bar không làm anh cảm thấy hứng thú.

Trong lúc anh ôm Kiều Tịnh, ngửi được mùi hương tươi mát của thiếu nữ. Nhìn thấy cái áo ngủ ấu trĩ của cô, anh không khỏi muốn bật cười.

Nhưng mà, anh lại không kiên chế được dục vọng trong cơ thể mình. Kiều Tịnh miễn cảm phát hiện ra bên dưới chân cô có thứ gì đó nhô lên, nhất thời liêu hoảng sợ.

Cô hiểu rõ Thẩm Luân, đối với phản ứng này của anh quả thực không được ổn lắm. Trước kia Thẩm Luân chỉ chú ý đến một mình Ôn Thư, ngoại trừ nữ chính có dáng vẻ xinh đẹp, bản tính lại đơn thuần không biết giả vờ, cho nên trong mắt anh không chứa được nửa hạt cát.

Kiêu Tịnh xác định mình không thể thay thế ánh trăng sáng kia, cô chỉ là con chuột nhỏ bé đứng giữa nam nữ chính mà thôi.

Hơn nữa Thẩm Luân có dự vọng quá lớn, không bao giờ thương tiếc một người nhỏ bé như cô, mà cô cũng không phải là nữ chính.

“Thẩm Luân, anh đi tắm rồi hãy lên giường ngủ một giấc nhé?” Giọng nói ôn nhu của cô vang lên, mang theo sự chỉ dẫn.

Tắm nước lạnh vào sẽ khiến con người ta thanh tĩnh hơn.

“Anh sẽ nằm ở đây.” Thẩm Luân nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai cô.

Kiêu Tịnh mím môi.

Ông chú muốn nằm thì nằm đi, nhưng trước tiên làm ơn buông tôi ra có được không?

Cuối cùng, Thẩm Luân nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách. Kiêu Tịnh đắp cho anh một tấm chăn mỏng, tuy rằng cô chán ghét nam chính, nhưng nếu để anh chịu ủy khuất, kết quả vẫn là bản thân mình chịu tội. Vì vậy cố gắng để không xảy ra chuyện gì là tốt nhất.

Kiêu Tịnh quay về phòng ngủ, khoá trái cửa, cởi áo ngủ trên người ra, thay một bộ quần áo mới trong ngăn tủ.

Sáng sớm hôm sau, cô muốn đi đến công ty giải trí Hoa Hạ tìm Trần Thiển. Không đợi cô chuẩn bị xong bữa sáng, đã có người đến tìm.

Ngoài cửa, khuôn mặt Lam Ngọc Như lạnh băng, nhìn vào bên trong, nói thẳng vào vấn đề “Thẩm Luân đâu?”

Đôi mắt Ki ầu Tịnh loé sáng, vì sao cô ta lại có bộ dạng giận dữ như vậy?

“Anh ấy vẫn còn đang ngủ.” Trên mặt Ki ầu Tịnh mang theo ý cười ôn hoà.

Lam Ngọc Như vẻ mặt phức tạp nhìn cô, bỏ lại một câu “Quản anh ta cho tốt” li ền rời đi.

Ánh mắt Ki ầu Tịnh lấp lánh, th ần nói không những tôi không quản tốt, tôi còn hy vọng đám người các người mau cút nhanh đi, tự chơi một mình đi!

Ki ầu Tịnh trở về phòng bếp làm tiếp bữa sáng, Thẩm Luân đã tỉnh dậy.

Ng ấ ở sô pha, vỗ nhẹ mặt mình, đứng dậy, cái gì cũng không nói li ền muốn rời đi. Chỉ là trước khi rời đi, anh nghiêng người, thuận miệng hỏi một câu: “Đã tìm được người đại diện mới chưa?”

Ki ầu Tịnh đưa lưng về phía anh dùng bữa sáng, nghe vậy, nhẹ nhàng trả lời một tiếng, mỉm cười quay đầu lại: “Đã tìm được, em cảm thấy người đó khá ổn.”

Thẩm Luân tùy ý gật đầu một cái. Vương tiên sinh đã báo lại việc này với anh, nếu Ki ầu Tịnh thích thì cứ tùy theo ý cô.

“Đúng r ấ, vừa r ấ có một cô gái đến đây tìm anh, nhìn rất quen mắt, dường như là bà chủ xinh đẹp của nhà hàng l ần trước, nói chuyện có chút kỳ quái.” Ki ầu Tịnh thuận miệng nhắc đến, muốn làm cho Thẩm Luân bực bội.

Bước chân Thẩm Luân chợt dừng lại, cười nói: “Đừng để ý cô ta, hãy nhớ rõ thân phận của em.”

Đêm qua, Ôn Thư gọi điện thoại cho anh. Không biết vì sao, anh cảm thấy có chút phiền lòng, không muốn nghe Ôn Thư nói chuyện li ền cúp máy.

Nghe vậy, ánh mắt Kiều Tịnh loé lên. Cô và nữ chính sống chết đã định. Cô cũng không nghĩ đến việc trốn tránh, chỉ là nhanh như thế đã đến rồi sao.

Người đón Kiều Tịnh đến công ty là một tài xế mới, đứng bên ngoài xe, một chàng trai mặc bộ tây trang tươm tất, quần áo rất vừa người, nhìn rất lịch sự, nếu nhìn thoáng qua sẽ phát hiện trên mặt người đó có chút mất tự nhiên và câu nệ.

Đôi mắt Kiều Tịnh sáng ngời, thàn nói hiệu suất làm việc của Thẩm Luân nhanh thật, chuyện này làm tốt lắm.

Thời Trần đứng ngoài cửa xe, cung kính nói: “Kiều tiểu thư, tôi đến đây đón cô đến công ty.”

Thoạt nhìn anh ta rất khấn trương, ngày đầu tiên đảm nhận chức vụ người đại diện, lại dẫn dắt một nghệ sĩ tỉ mỉ năng như Kiều Tịnh.

Trong ánh mắt Thời Trần ẩn chút kích động. Nhưng anh ta không hiểu rõ về con người của Kiều Tịnh, sợ lại đắc tội với cô, cho nên làm việc gì cũng rất cẩn thận.

“Thời Trần đúng không? Em tên là Kiều Tịnh, cũng không phải là người nổi tiếng gì, chỉ là một tiểu thần tượng tuyến ba mới ra mắt được một năm mà thôi. Từ hôm nay trở đi anh chính là người đại diện của em, chúng ta cùng đi trên một chiếc thuyền, đồng hội đồng thuyền, cùng sinh cùng tử, có được không?”

Cô gái nhỏ với đôi mắt sáng ngời, lời nói nhẹ nhàng. Khi cô nói ra những lời đó, còn mang theo sự nghiến tức.

Thời Trần nghe xong nhiệt huyết sôi trào, theo bản năng liền gật đầu. Khoé mắt anh ta có chút cay cay, cắn chặt môi, sau đó nhả ra một từ mang theo sự kích động cùng nhiệt huyết: “Được!”

— — — — —

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 24: Người Đại Diện

Edit: Tiêu Mân Thâu

Trong phòng họp của công ty giải trí Hoa Hạ. Ngón tay thon dài của Trần Thiến gõ trên bản hợp đồng, phá vỡ giây phút im lặng ngán ngùi.

“Kiều tiểu thư, đã suy nghĩ kỹ chưa, muốn chọn cậu ta là người đại diện cho mình à?” Đôi mắt trang điểm tỉ mỉ của Trần Thiến khẽ liếc nhìn, làm Thôi Trần có chút đứng ngẩn không yên, lại tiếp tục cười nói: “Công ty giải trí Hoa Hạ đã đứng đầu trong ngành giải trí nhiều năm qua, nắm trong tay rất nhiều đại minh tinh như Trương Kỳ, Cung Trình là những minh tinh nổi tiếng nhất hiện nay. Công ty ngoài trừ cung cấp tài nguyên cho nghệ sĩ, quan trọng nhất là phải tìm một người đại diện tài năng cho họ. Nhưng Thôi Trần mà cô nhắc đến, chỉ là một trợ lý nhỏ trong công ty, kinh nghiệm và những mối quan hệ xã hội thua xa những người đại diện khác. Cô có biết với lựa chọn này, ảnh hưởng đến con đường sự nghiệp của mình như thế nào không?” Trần Thiến có hảo tâm nhắc nhở Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh mỉm cười cảm kích nói: “Cảm ơn Trần tỷ, em vẫn muốn để Thôi Trần trở thành người đại diện của em.” Cô cong đôi mắt nhìn về phía Thôi Trần.

Thôi Trần vô cùng cảm kích, hơi đỏ mặt. Anh ta chính là người đại diện của nguyên thân, Kiều Tịnh muốn đi đúng theo cốt truyện nên đã chọn anh ta.

Hơn nữa, Kiều Tịnh cho Thôi Trần một cơ hội, thì tương lai Thôi Trần sẽ giúp cô đạt được vị trí mà cô mong muốn.

Sau khi trải qua hết cốt truyện, cô cũng sẽ nghĩ cách bảo vệ Thời Trầ. Nam chính là một tổng giám đốc quyền thế, chắc sẽ không đến mức gây khó dễ cho một người đại diện từng quản lý một nữ phụ độc ác đâu nhỉ.

Cô không tìm thấy tình tiết nào trong cốt truyện nói đến việc Thẩm Luân gây khó dễ với Thời Trầ, sau khi chia tay nguyên thân, nam chính không còn quan tâm mọi việc của nguyên thân nữa.

Đến lúc đó, Kì ầu Tịnh sẽ ôm mọi sai lầm vào người, không muốn làm liên lụy đến Thời Trầ, cũng sẽ không để anh ta đắc tội với nam chính.

Ừ, trong lòng cô đã tính toán xong mọi chuyện.

“Trầ tử, có thể ký hợp đồng chưa?” Kì ầu Tịnh ngẩng đầu, kiên định hỏi.

Trầ Thiên tiếc hận gật đầu, đem hai bản hợp đồng đưa đến trước mắt hai người: “Xin hãy đọc kỹ, nếu không có vấn đề gì, thì có thể ký tên.”

Thời Trầ nhìn bản hợp đồng đặt ngay trước mắt, khoé mắt chợt có chút cay cay. Sau khi tốt nghiệp anh ta liền đến làm việc ở Hoa Hạ, nguyện vọng duy nhất là có thể trở thành người đại diện xuất sắc.

Nhìn lại ba năm đã qua, những người đồng nghiệp cùng thời với anh ta đều đã vượt qua vòng sát hạch trở thành người đại diện ưu tú, chỉ có duy nhất một mình anh ta dừng lại ở vị trí trợ lý.

Không phải chưa từng nghĩ đến việc từ bỏ công việc này, chỉ là anh ta vẫn còn luyến tiếc. Kì ầu Tịnh không chút do dự, lưu loát ký tên vào hợp đồng giao lại cho Trầ Thiên.

Trầ Thiên dựa lưng vào ghế, có chút nghiền ngẫm nhìn hai người.

Thật thú vị!

Khẳng định Kì ầu Tịnh không biết đến việc Thời Trầ đã làm ở công ty lâu như vậy, vẫn là một trợ lý nhỏ bé đúng không?

Cô ta không dự định nói cho Ki ầu Tịnh biết, vì muốn thử một phen. Rốt cuộc Ki ầu Tịnh có quan hệ gì với Vương tiên sinh?

Nghĩ đến điểm này, Tr ần Thiến có chút ghen ghét với Ki ầu Tịnh, tổng giám đốc của công ty chưa bao giờ quan tâm một nghệ sĩ đến như vậy, Ki ầu Tịnh chỉ là một nghệ sĩ tuyển ba bỏ công ty cũ đi đầu quân cho công ty khác, bộ dạng tuyốc xinh đẹp, nhưng trong giới giải trí thiếu gì những nữ minh tinh xinh đẹp?

Mấy năm qua, chưa từng nhìn thấy tổng giám đốc quan tâm đến ai quá nhiều.

Thời Tr ần vẫn chậm chạp không ký tên. Ki ầu Tịnh ch ần chừ, hỏi: “Anh không muốn sao?”

Thời Tr ần đỏ mặt, cuống quýt lắc đầu.

Nguyên ý, tất nhiên là anh nguyên ý! Chỉ là . . .

Thời Tr ần suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định ký tên. Anh ta cần nắm bắt cơ hội này, ngay cả chuyện kia, nhất định anh ta sẽ tìm ra biện pháp, không thể gây ảnh hưởng đến Ki ầu Tịnh, anh ta đã trở thành một người đại diện thì phải nghĩ ra biện pháp giải quyết mọi vấn đề

Tr ần Thiến nhìn hai người một lúc, sau đó nhận lấy hai bản hợp đồng rời khỏi phòng họp.

Ki ầu Tịnh thở nhẹ một hơi. Cuối cùng cũng đã hoàn thành xong bước đầu tiên.

Lúc này, Thời Tr ần đứng dậy, sắp xếp lại tài liệu, vô cùng nhiệt tình đi ra ngoài: “Bây giờ có nhiều chuyện phải giải quyết, chuyện đầu tiên chính là chuyện em rời khỏi Hạ Hoa, có lẽ trên mạng có không ít người nói xấu em, chuyện này cứ giao cho anh, trước đó anh đã bàn bạc với bộ phận quan hệ xã hội, trong tay anh cũng nắm giữ một ít tài nguyên, đối với loại chuyện này anh có kinh nghiệm giải quyết. Đúng rồi, nếu em tin tưởng anh, có thể giao tài khoản W của em cho anh quản lý được không.”

“Được ạ.” Kiều Tịnh không chút do dự liền gật đầu. Thờì Trầnnhấn ra, dừng bước xoay người lại nhìn cô, nhanh như vậy đã tin tưởng mình?

Kiều Tịnh mỉm cười đứng lên: “Không phải đã nói, chúng ta đi chung trên một con thuyền sao, em không tốt, tiền lương của anh cũng không nhiều, cho nên chúng ta có thể kiếm được tiền nhiều hay không, còn phải dựa vào anh đấy.”

Được cô phó thác trọng trách, trong lòng ngực Thờì Trầncó một cỗ nhiệt huyết bùng cháy, đỏ mặt gật đầu.

“Được rồi, sau này chúng ta cùng nhau tiến lên.” Ngày đầu tiên Thờì Trầnt trở thành người đại diện của Kiều Tịnh, anh ta liền đích thân đưa cô trở vềchung cư, tháo dây an toàn cho cô, còn dặn dò: “ Hai ngày này em hãy ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, chăm sóc da mặt thật tốt, anh đã đi đâu tra được một tin tức, trong vòng một tháng tới công ty sẽ giao em công việc chụp ảnh bìa cho tạp chí. Nếu em muốn đảm nhận công việc này thì phải chăm sóc bản thân thật tốt, trở nên thật xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh có biết không.”

Sau khi nói xong, Thờì Trầnlại cảm thấy nói như vậy không tốt lắm. Anh ta sợ Kiều Tịnh cảm thấy mình quá nhiều chuyện.

Chỉ vì anh ta quá kích động, ước mơ nhiều năm đã thành hiện thực, cho nên gấp rút muốn chứng tỏ khả năng của mình.

Kiều Tịnh lên tiếng: “Em vừa chuyển cho anh mấy vạn, em chỉ mới vào công ty, anh cũng vừa được đảm nhận chức vụ người đại diện, khó tránh khỏi việc phải dùng tiền vào những tình huống cấp bách.”

“Được rồi, em yên tâm, với số tiền này tương lai anh sẽ kiếm vềcho em gấp trăm lần.” Dừng một chút, cường điệu nói: “Sẽ không lâu lắm đâu.”

Ánh mắt Thờì Trầnnghiêm túc, thần hạ quyết tâm. Kiều Tịnh cong môi: “Em tin anh.”

Cô cảm thấy, tổ hợp kỳ lạ của hai người xem như bước đầu đã hình thành.

Sau đó Thời Trầ lo hết mọi chuyện, cô chỉ cần làm tốt vai trò nghệ sĩ tầ năng, diễn xuất cho giỏi, hát thật hay, lắ lể bước trên con đường trở thành một minh tinh nổi tiếng là được rồi. Quả nhiên, có người đại diện đáng tin cậy an tâm hơn rất nhiều!

Thời Trầ bị tài ăn nói của cô gái nhỏ này, khích lệ đến tràn đầ nhiệt huyết. Lúc này trên mặt có chút ửng đỏ, tay chân vụng về mở cửa xe cho cô.

Nhìn Kầ Tịnh bước vào chung cư, trước khi đóng cửa, còn nghịch ngợm vẫy tay chào anh ta.

Trong lòng Thời Trầ nhiệt huyết dâng trào, anh ta tuyệt đối sẽ giúp cô trở nên thật nổi tiếng. Anh ta đặt việc đó làm mục tiêu cho bản thân mình, cũng là mục tiêu quan trọng nhất.

*

Kầ Tịnh nghỉ ngơi hai ngày, những hoạt động trên W đã có Thời Trầ xử lý, không biết anh ta dùng cách nào lại có thể tìm ra được một tài khoản V với trăm vạn fans viết bài nói xấu về Hạ Hoa, trong bài viết còn nhắc đến Kầ Tịnh, còn nói lãnh đạo trong công ty muốn phóng sát cô.

Sau khi bài viết được đăng lên, đề tài Kầ Tịnh đầ quân cho công ty Hoa Hạ cũng xuất hiện trên bảng hot search.

Bên dưới khu bình luận, các fans cùng người qua đường luôn miệng tán thưởng.

Bởi vì, tin tức lần trước đã phơi bày bộ mặt giả dối của công ty Hạ Hoa khiến cho nhiều người cảm thấy ghê tởm, ngay cả người qua đường cũng xem thường.

Hơn nữa, sau một loạt sự việc như tổ sản xuất chương trình [Tôi bắt bạn phải nói] chơi xấu, đến việc đóng phim đã khiến Kiêu Tịnh phải chịu uỷ khuất, cư dân mạng đều nhìn thấy, chon nên bọn họ sẽ dễ tiếp thu tin tức Kiêu Tịnh chuyển công ty, đi đâu này cũng làm giảm bớt khó khăn cho Thời Trầ và bộ phận quan hệ xã hội.

Chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, là có thể làm cho Kiêu Tịnh đứng trong vai người bị hại. Nhận được sự đồng cảm của mọi người, đây chính là thủ đoạn mà giới giải trí luôn dùng đến.

Nhưng Thời Trầ và Kiêu Tịnh đều biết, không nên dùng loại thủ đoạn này quá nhiều, tốt nhất vẫn nên để mọi chuyện trôi qua theo thời gian.

Hai ngày sau, Kiêu Tịnh chính thức nhận được công việc chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang [ALEON].

Sau khi bàn bạc xong cũng đã là giờ nghỉ trưa, Kiêu Tịnh muốn mời Thời Trầ một bữa cơm, cô xem Thời Trầ giống như bạn bè, nói nói cười cười, rất vô tư.

Thời Trầ cũng là người bạn thứ hai của cô từ khi xuyên vào đây, Diêu Diêu vẫn còn làm việc ở Hạ Hoa. Hiện giờ cô cũng không bận rộn đến mức phải yêu cầu thêm trợ lý, cho nên việc kéo Diêu Diêu về làm trợ lý cho mình đành phải gác lại.

Ở ven đường, Thẩm Luân hạ kính xe xuống. Vương Hiểu nghe thấy ông chủ nói thầ gì đó, sau khi ông chủ suy tư một lúc, nhưng lại không nghe rõ, anh ta chỉ biết lo lắng thay cho Kiêu Tịnh, hình như sắc mặt ông chủ không được tốt lắm. Vốn dĩ ông chủ muốn đến đây đón Kiêu tiểu thư ra ngoài chơi.

Bởi vì cậu của Thẩm Luân vừa mới mở một hội sở tư nhân ở Ma Đô, Thẩm Luân muốn đến đó ủng hộ.

Khi nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau lên xe, môi mỏng của Thẩm Luân khẽ nhấp, hờ hững nâng kính xe lên.

Giỏi lắm.

— — — — — // — — // — — — — —

* Editor: Ông thích con người ta r ồi mà bày đặt xạo xạo

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 25: Gây Khó Dễ

Edit: Tiêu Mân Thâu

Địa điểm chụp ảnh cho tạp chí là một toà cao ốc, sau khi Kiều Tịnh và Thời Trần dùng bữa xong, buổi chiều liền đi đến đó, đã có một nhóm nhân viên chờ sẵn.

Nhiếp ảnh gia còn chưa đến, một người trợ lý liền giải thích: “Xin Kiều tiểu thư chờ một lúc, nhiếp ảnh gia sẽ lập tức đến ngay.”

Trợ lý mở cửa văn phòng, mời Kiều Tịnh và người đại diện vào trong ngồi chờ. Thời Trần dặn dò cô những việc cần chú ý khi chụp ảnh, sau đó ngồi yên lặng xem tài liệu.

Hôm qua Thời Trần đã hỏi qua Kiều Tịnh, hỏi cô có mục tiêu gì không.

Kiều Tịnh suy nghĩ, thẳng thắn nói: “Muốn trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng... được không?”

Khi cô trả lời, đôi con ngươi đen nhánh bình tĩnh, tràn ngập tin tưởng nhìn anh ta.

Ngữ khí có chút không xác định, bộ dạng ngốc manh, đáng yêu muốn chết.

Dường như trong lòng Thời Trần có gì đó chạm vào, nội tâm như sắp tan thành nước, khuôn mặt tuần tú biểu lộ ý cười: “Chỉ đợi em nói những lời này mà thôi, chỉ cần em có lòng tin là được, mọi chuyện còn lại cứ giao cho anh.”

Sau đó, Thời Trầ giúp Ki ều Tịnh phân tích rõ ràng, liệt kê cho cô một số bước để phát triển con đường tương lai của mình.

Ki ều Tịnh nghiêm túc lắng nghe, quyết định nghe theo ý Thời Trầ, hơn nữa còn thể hiện đáng về tín nhiệm, càng tăng thêm sự khích lệ để Thời Trầ nhiệt huyết với công việc này hơn.

Chỉ cần cô chụp ảnh cho tạp chí, đã sắp đuổi kịp đám nghệ sĩ mới trong công ty giải trí Hạ Hoa. Hơn nữa, cô còn được làm gương mặt đại diện cho tạp chí ALEON quý này.

Gần đây Hạ Hoa bị người trên mạng mắng chửi thê thảm, vì vậy các lãnh đạo của công ty bắt đầu lo lắng, suy xét cho ra mắt một số nghệ sĩ mới, vì muốn phát triển con đường tương lai cho bọn họ, công ty đã bỏ tiền mua một trang quảng cáo trong tạp chí [ALEON].

Trong đám nghệ sĩ mới đó, có một gương mặt Ki ều Tịnh khá quen thuộc. Ở trong đám nghệ sĩ mới, chỉ có mình Ôn Thư quan tâm đến việc Ki ều Tịnh một mình hưởng thụ toàn bộ văn phòng, còn được trợ lý bưng trà rót nước, trong lòng cô ta cảm thấy chua xót.

Ôn Thư khá hiểu Thẩm Luân, càng biết rõ quy ền lực của người này, Ki ều Tịnh có đ ải ngộ cùng tài nguyên tốt như vậy, ầu do Thẩm Luân ban cho.

Về mặt Ôn Thư lạnh nhạt ạm nhiên, không thể hiện biểu tình gì, nhưng trong lòng bắt ầu cảm thấy hối hận, còn cảm thấy không cam lòng.

Lúc trước cô ta tự dối lòng, chọn cách rời xa Thẩm Luân, nhưng vì sao khi cô ta trở lại, Thẩm Luân đã có người mới?

Còn tìm một người có gương mặt giống như mình, chẳng phải là đang giấu ầu lòi đuôi à.

Sau đó trợ lý của tạp chí dẫn đám nghệ sĩ mới của Hạ Hoa vào phòng chờ, Ôn Thư không muốn ở cùng một chỗ với Ki ều Tịnh, sẽ cảm thấy thật khó xử.

Hơn nữa cô ta cũng không muốn để Kiều Tịnh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Ôn Thư đứng bên ngoài phòng chờ, nghiêm túc xem điện thoại. Có hai nhân viên đi ngang qua khe nói nhỏ.

“Vừa rồi nhìn thấy bọn họ rất giống nhau, lần này sắp có trò hay để xem rồi.”

Trong văn phòng, nghệ sĩ mới của Hạ Hoa cũng mang theo đoàn đội của mình, bọn họ đều biết Ôn Thư là người của Đường tổng, không giống như bọn họ, cho nên bọn họ luôn tìm cách nịnh bợ Ôn Thư, nhưng bọn họ thực sự không thích cô ta chút nào.

Tính tình Ôn Thư lạnh nhạt, cao ngạo, không hoà đồng. Dường như ai cũng đều khinh thường bộ dạng này.

“Kiều Tịnh?”

Có một nghệ sĩ mới của Hạ Hoa với gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, ánh mắt sùng bái nhìn về phía Kiều Tịnh, kinh ngạc hô một tiếng.

Kiều Tịnh nghiêng đầu, cười nói: “Xin chào.”

A a a!!!

Thần tượng của mình đang nhìn mình!

Cô nghệ sĩ mới kia kích động đến gương mặt đỏ bừng, gắt gao nắm chặt đôi tay, bộ dạng không thể tin được.

Thời Trần mỉm cười liếc mắt nhìn về phía Kiều Tịnh. Đúng vậy, anh muốn đem cô nhóc thân thiện này đi về phía mặt trời, cô đã cho mình cơ hội, bản thân anh sẽ dùng mọi thứ để báo đáp lại cho cô.

Thời Trần thu hồi tất cả ánh mắt, còn lạnh lùng nhìn về phía Ôn Thư đang đứng ngoài cửa, trong mắt hiện lên sự sắc bén.

Thời Tr ần sớm đã phát hiện ra Ôn Thư, bởi vì quá giống với Kì ầu Tịnh. Ôn Thư lạnh nhạt đứng ngoài cửa, nhân viên công tác của tạp chí đi ngang qua nhìn, thậm chí cũng có ít phóng viên truy ền thông chú ý đến Ôn Thư.

Sống trong vòng tròn này, với nhi ều năm kinh nghiệm làm trợ lý cho nghệ sĩ nổi tiếng, Thời Tr ần hiểu rất rõ. Truy ền thông thích nhất lấy những tin bất quáĩ, rêu rao khắp nơi, lẫn lộn trắng đen.

Hôm nay nghệ sĩ mới của Hạ Hoa và Kì ầu Tịnh đối mặt với nhau, sẽ giúp đám nghệ sĩ mới kia được xuất hiện trên bảng tin, còn tăng thêm lưu lượng, quả thực rất biết chiếm tiện nghi.

Trong giới giải trí, chỉ cần người mới hoặc nghệ sĩ không có danh tiếng, chạm mặt với đại minh tinh, nhẹ nhàng gọi một tiếng ti ền bối. Kỳ thật nói thẳng ra đa số bọn họ đều muốn tìm đề tài để cộ nhiệt và tăng nhân khí, một khi trên người nghệ sĩ có chút vết nhơ, khó tránh khỏi làm người xem liên tưởng đến chuyện khác.

Sự nghiệp của Kì ầu Tịnh vừa mới bắt đầu, Thời Tr ần không muốn vì một nghệ sĩ mới mà khiến cô bị ảnh hưởng.

“Em ng ồi chờ ở đây, anh ra ngoài một chút.”

“Vâng.”

Thời Tr ần đi về phía cửa, lúc đi ngang qua cánh cửa, cố ý dừng lại một lúc, kinh ngạc nói: “Vị tiểu thư này, vì sao không vào trong?”

Gương mặt tuần tú mang theo ý cười ôn hoà, chỉ là nơi đáy mắt ẩn chứa sự khinh thường và lạnh lẽo, nhìn qua Thời Tr ần chính là một soái ca cao lớn.

Ôn Thư nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói: “Tôi không muốn đi vào trong.”

“Thì ra là vậy, cô là nghệ sĩ mới của Hạ Hoa?” Thời Trầ thấp giọng cười.

“Các nghệ sĩ mới của công ty cô đều ở bên trong nói chuyện phiếm, cô bất hoà với bọn họ sao?” Ánh mắt Thời Trầ hiện lên chút vi diệu.

Ôn Thư cảm thấy người này thật bất lịch sự.

“Anh có bị bệnh không?”

Thời Trầ nghiêm túc nói: “Xung quanh đây đều là phóng viên, cũng không biết paparazzi đang lẫn trốn ở góc nào, bọn họ chuyên môn ng ờ hóng chuyện bất quá. Nếu tin tức cô bất hoà với nghệ sĩ cùng công ty truyền ra ngoài, cô còn chưa kịp nổi tiếng, thì đã bị bôi đen r ồi. Muốn nhắc nhở cô vài lời mà thôi, tôi thấy cô vẫn còn trẻ tuổi, cái gì cũng không hiểu, cho nên mới nói như vậy. Đừng không biết tốt xấu.”

Đây chính là một lời uy hiếp!

Ôn Thư đứng thẳng người, đôi mắt thanh lãnh hiện lên sự tức giận. Nhân viên công tác và truyền thông mắt điếc tai ngơ đi ngang qua, không dám nhìn nh ều.

Cấp trên đã ra lệnh, hôm nay Ki ều tiểu thư đến chụp ảnh bìa, bọn họ không thể đắc tội với Ki ều tiểu thư, những người này không muốn tự mình chuốc lấy phi ền toái, cho dù là đám truyền thông với chuyên môn đi lấy tin tức, cũng sẽ tìm con đường khác để moi tin, không ai nguyện ý đi vào con đường nguy hiểm.

Ôn Thư cố nuốt ủy khuất xuống, quay người đi vào trong phòng. Chỉ là lúc đi ngang qua Ki ều Tịnh, trong mắt cô ta mang theo vài tia ác ý.

Không hổ danh là người bên cạnh Thẩm Luân bao lâu nay, cũng đã bị lây nhiễm tính xấu của anh, đều ngang ngược vô lý giống như nhau!

Về mặt Ôn Thư thể hiện sự khinh thường. Ki ều Tịnh lại thở dài, Thời Trầ đúng là một người đại diện tốt, mang đến cho cô một làn sóng thù

hận.

Đương nhiên, Kiều Tịnh cũng không có ý trách cứ Thời Trầ. Anh ta là người đại diện của cô, tất nhiên cũng nghiêng về phía vai ác.

Ở trong loại truyện tổng tài này, phạm là những ai chống đối lại nam nữ chính, đều là đóng vai ác. Kiều Tịnh nhớ rõ cốt truyện, sau khi nữ chính tiến vào giới giải trí, quả thực vì diện mạo của nguyên thân và nữ chính có điểm giống nhau đã gây được sự chú ý.

Sau đó sự nghiệp của nguyên thân ngày càng thăng tiến, nữ chính sau khi trải qua một thời gian giấu mình, đã bắt đầu đạp lên nguyên thân để tiến thân.

Hơn nữa nam chính Thẩm Luân lại bắt đầu công kích, làm cho nguyên thân hoàn toàn bại trận, bị nữ chính cùng Điền Manh đuổi ra khỏi giới giải trí.

Nguyên thân thành bại đều do nam chính, bởi vì nguyên thân chỉ là công cụ để nam chính nâng ánh trăng sáng của mình lên thôi.

Nháy mắt, nhiếp ảnh gia đã xuất hiện, Kiều Tịnh đi đến phòng hóa trang, nhân viên tổ hoá trang bắt đầu trang điểm cho cô.

Sớm đã quyết định tạo hình thiên về phụ nữ mạnh mẽ, nhưng dưới bàn tay của chuyên viên trang điểm, Kiều Tịnh càng trở nên xinh đẹp, đơn thuần, đặc biệt trên người là một cái áo sơ mi nữ tính phối cùng váy dài.

“Thời Trầ, sao lại như vậy?” Kiều Tịnh mơ hồ nhìn Thời Trầ.

Thời Trầ cũng cảm thấy khó hiểu, vừa muốn tìm người hỏi thăm, đã bị người khác cắt ngang. Nhân viên công tác khẩn trương nói: “Không thể chụp, hiện giờ không thể chụp ảnh, cấp trên vừa thông báo, Kiều tiểu thư phải đi đến gặp mặt Thẩm thiếu, nếu không lần chụp ảnh này không cần chụp nữa.”

“.....”

Con người long lanh của Kiều Tịnh kinh ngạc mở to, hận không thể lật cái bàn.

Bên ngoài studio, một đám nghệ sĩ mới của Hạ Hoa vô cùng hâm mộ Kiều Tịnh. Từ sau khi Kiều Tịnh rời khỏi Hạ Hoa, liền đầu quân cho một công ty giải trí lớn mạnh hơn Hạ Hoa rất nhiều, còn có thể làm gương mặt đại diện cho tạp chí [ALEON] quý này, quả thực địa vị hơn hẳn người khác!

Ôn Thư gắt gao cắn môi, ra sức bấu bàn tay vào trong vách tường.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 26: Khiêu Khích

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Đông nghiệp gọi Ôn Thư, sau đó Ôn Thư liếc nhìn Kiêu Tịnh một cái, rồi lại quay đầu rời đi.

Thời Trần cũng không có ý định hỏi Kiêu Tịnh, Thẩm thiếu là ai. Về chuyện này, tương lai cô sẽ nói cho anh ta biết mà thôi.

Thời Trần trềnh trềnh, dùng ánh mắt ra hiệu: Kế tiếp, nên làm gì?

Tạp chí ALEON là tạp chí thời trang trong nước, mà cơ hội chụp ảnh bìa này lại rơi vào tay Kiêu Tịnh,

ít nhất gì Thời Trần cũng đoán ra được một số việc. Anh ta chờ Kiêu Tịnh đưa ra quyết định.

Kiêu Tịnh cầm điện thoại, đi ra ngoài hành lang quan sát xung quanh, chần chờ một lúc, mới gọi điện thoại cho Thẩm Luân.

Tút tut hai tiếng, đối phương đã bắt máy, chỉ là không lên tiếng. Cách màn hình điện thoại, Kiêu Tịnh vẫn có thể cảm nhận được một luồng không khí cực thấp.

Cô không hiểu, rõ ràng bản thân mình có chộc gì vị tôn Phật này đâu? Mỗi ngày cô đều ngoan ngoãn mà.

“Thẩm Luân, anh đang ở đâu?” Cô kiên nhẫn ném sự tức giận, giọng nói ghen ngào, nghe thật mềm mại.

“Biết hội sở tư nhân Đế Trì ầu không?” Đầu dây bên kia, giọng nói trầm thấp của Thẩm Luân vang lên.

Những nơi như vậy, tất nhiên là Ki ầu Tịnh không biết r ấ.

“Anh sẽ bảo Vương Hiểu đến đón em, em hãy đứng trước cổng công ty đi.”

“Đến đó làm gì?” Cô lập tức cảnh giác, bất an hỏi một câu.

Nghe ngữ khí đầy khẩn trương của cô, Thẩm Luân cười nhẹ: “Hội sở của cậu anh mới khai trương, anh đến ủng hộ.”

Ki ầu Tịnh muốn nói, anh muốn đi đến đó ủng hộ, còn bảo tôi theo làm gì.

Cho dù có nói đạo lý với Thẩm Luân cũng vô dụng thôi, cô không thể làm trái ý anh.

Cúp điện thoại, cuối cùng Ki ầu Tịnh cũng đã biết xảy ra chuyện gì, hoá ra Thẩm Luân không để cô tiếp tục chụp ảnh, là vì anh cố ý muốn làm cho cô cảm thấy khó chịu.

Bởi vì cô chỉ là một kẻ thế thân, cho nên anh muốn chơi đùa thế nào cũng được.

Ki ầu Tịnh hận không thể lập tức đi đến trước mặt Ôn Thư, kéo cô ta đi đến gặp nam chính, cầu xin hai người đừng bướng bỉnh nữa, làm lành với nhau đi.

Cô bảo Thời Tr ần trở về trước, nhưng Thời Tr ần không yên tâm, muốn đi cùng Ki ầu Tịnh xuống lầu. Tâm tư của Ki ầu Tịnh sớm đã phiêu du nơi xa, tùy tiện ừ một tiếng.

Lúc đi ngang qua căn phòng bên cạnh, cô lấy điện thoại ra, chụp lén một tấm ảnh của Ôn Thư. Thời Tr ần kinh ngạc nhìn cô một cái, cô bình tĩnh, cất điện thoại vào trong túi.

Trước cửa toà nhà, Vương Hiều sớm đã chờ sẵn, cười nói: “Kiều tiểu thư, Thẩm tổng bảo tôi đến đây đón cô.”

Ánh mắt Thời Trần loé lên. Anh ta lúng túng nói: “Vậy anh về trước, có chuyện gì nhớ gọi cho anh.”

Trước khi đi, Thời Trần quan tâm vỗ bả vai Kiều Tịnh, ánh mắt chứa đầy thâm ý. Thời điểm rời đi còn cảm thấy không tài nào yên tâm, Thời Trần nhú mày, quay đầu nhìn cô vài lần.

Anh ta cảm thấy, dường như Kiều Tịnh không tình nguyện đi với người đàn ông kia, càng buồn cười hơn chính là, cái khí thế ấy giống như đang chuẩn bị ra chiến trường.

Ngay sau đó, Thời Trần lắc đầu, cố quên đi ý nghĩ hoang đường này đi.

Kiều Tịnh được Vương Hiều đưa đến hội sở Đế Trì. Đây là hội sở tư nhân vừa mới khai trương, giá cả ở đây cực kỳ cao, cách bày trí bên trong cũng vô cùng sang trọng, tổng cộng có bốn tầng. Vương Hiều đi phía trước dẫn đường, thẳng một đường đến phòng bao ở tầng ba.

Đẩy cửa phòng ra, mùi thuốc cùng mùi rượu lan tỏa khắp phòng. Bên trong đều là những công tử nhà giàu, cũng có đám phụ nữ xinh đẹp, thật đúng là quá xa hoa trụy lạc.

Mà Thẩm Luân lại đặc biệt bắt mắt, anh ngồi trong góc, nút áo trên cổ áo sơ mi đã mở ra hai nút, nhìn khá thu hút.

Vị trí bên cạnh Thẩm Luân không có người, anh ngồi chiếm hơn phân nửa ghế sofa. Kiều Tịnh vừa xuất hiện, anh liền nhếch môi, vỗ nhẹ vị trí bên cạnh mình, ý tứ rất rõ ràng.

Trong phòng mọi người bắt đầu ồn ào. Kiều Tịnh căng da đầu bước qua, đi đến ngồi xuống vị trí bên cạnh của Thẩm Luân.

Về mặt cô bối rối, trên người vẫn mặc bộ đồ công sở, không thể nghi ngờ, cách ăn mặc này khá đoan trang thực nữ không thích hợp với bầu

không khí ở nơi đây, cô cảm nhận được những ánh mắt không mấy tốt đẹp đang đặt trên người mình.

Ánh mắt Thẩm Luân đầy sự nghi ngờ ngấm, quan sát vẻ mặt khẩn trương cùng bất an của Kiều Tịnh.

“A Luân, cô ta là ai?”

Người lên tiếng chính là một người đàn ông trung niên, ánh mắt luôn liếc nhìn đến phần ngực của Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh nhú mày, cả người đều không thoải mái, nhưng cố nhịn xuống, tỏ vẻ nhu thuận nhưng bàn tay không ngừng siết chặt điện thoại.

Thẩm Luân cong môi, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn vào Kiều Tịnh: “Bạn gái của cháu.”

Sắc mặt người đàn ông trung niên cứng đờ, ánh mắt hoảng loạn dờ đi. Thẩm Luân đã tuyên bố chủ quyền, cho dù Kiều Tịnh che giấu giỏi thế nào, nhưng trong ánh mắt vẫn luôn mang theo sự chán ghét.

Tất nhiên Thẩm Luân đã sớm nhận ra, anh nắm chặt bàn tay của Kiều Tịnh. Cảm giác đau đớn bất ngờ ập đến, khiến cô mở to mắt. Muốn thu tay về, nhưng cái tên biến thái Thẩm Luân lại càng nắm chặt hơn, ánh mắt anh lạnh như băng.

Cô nháp môi, thực sự rất muốn đem điện thoại ném vào mặt Thẩm Luân.

Ném chết cái đồ không biết xấu hổ này!

“Thật vậy à, trước đó có tin đồn, nói cậu đang bao nuôi một cô mình tinh, chính là cô ta sao? Thế nào, Thẩm thiếu là nghiêm túc hay đang đùa giỡn đây?”

Một người khác tiếp tục châm dầu vào lửa: “Chắc chắn là nghiêm túc rồi, nếu không Thẩm thiếu cũng sẽ không dẫn đến đây cho chúng ta gặp

mặt đâu.”

Thẩm Luân vẫn ngẩng nhìn bàn tay của Kiều Tịnh, trầm giọng nói: “Người đại diện tên Thời Trần gì đó của em, em có biết anh ta đã đắc tội với ai không?”

Anh đưa tay vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của Kiều Tịnh. Thấy cô ngây người, anh lại nhướng mắt nhìn đến một người: “Tiền Lập, Thời Trần chính là người đại diện của bạn gái tôi.”

“Trong phòng này, tên đó chính là người ra tay tàn nhẫn nhất, em có sợ không?” Thẩm Luân nhàn nhạt nhìn cô.

Bị Thẩm Luân điểm mặt chỉ tên, cái tên công tử trẻ tuổi kia vội nói: “Thẩm thiếu yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ xem như không quen biết Thời Trần, cũng sẽ không gây phiền phức cho hân ta nữa.”

Thẩm Luân mỉm cười. Kiều Tịnh lại liếc mắt nhìn anh một cái.

Nam chính đúng là đồ bệnh hoạn, rốt cuộc trong đầu anh đang suy tính cái gì? Muốn uy hiếp tôi sao? Thay vì suy nghĩ những điều đó, chi bằng anh hãy nghĩ cách theo đuổi lại nữ chính của mình đi, đừng tra tấn tôi nữa.

Kiều Tịnh rũ mắt, thất thần nhìn màn hình điện thoại. Không được, cô phải ra tay giúp cho nữ chính một phen.

“Thẩm Luân, con mẹ nó mày thật là cái đồ súc vật!” Bang một tiếng, chai rượu đỏ bị đập nát dưới mặt đất, người đàn ông trên người toàn mùi rượu nồng trong góc đứng lên, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Những tiếng cười đùa đột nhiên im bật. Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt trở nên sắc bén.

Mất thấy tình thế không ổn, những người khác vội vàng lên tiếng khuyên nhủ: “Thẩm thiếu đừng quan tâm đến anh ta!”

“Hàn Tử Triết, cậu điên rồi sao, còn không mau xuống!”

“Chơi chung với nhau bao nhiêu năm, có chuyện gì mà không thể ng ồi xuống nói chuyện đàng hoàng với nhau, hà tất gì phải làm như vậy.”

Trong phòng mọi người vẫn đang bàn tán xôn xao, nhưng ánh mắt Ki ều Tịnh lại sáng lên: Nhanh nào đi đến đây đánh nam chính đi! Phải đánh chết nam chính nhé!

Những người khác cũng vội lên tiếng khuyên can, Ki ều Tịnh nghe thấy cái tên Hàn Tử Triết, nhớ không lầm đây chính là nam phụ thứ hai, là người cùng nhiệt theo đuổi nữ chính, cũng là một lớp xe dự phòng. Anh ta có thể làm tất cả mọi chuyện vì nữ chính, còn là anh em chơi chung mười mấy năm với nam chính, từ nhỏ bọn họ đã quen biết nhau.

Cuối cùng Hàn Tử Triết cũng không ra tay, anh ta giận dữ bỏ đi, về mặt Ki ều Tịnh đây thất vọng. Cô mở điện thoại lên, tùy tiện lướt.

Thẩm Luân quay đầu, nhìn thấy cô chơi điện thoại, còn thấy cả tấm hình chụp sườn mặt của Ôn Thư ở trong máy cô.

Tấm ảnh được chụp ở khoảng cách xa, trong tấm hình còn có ba người nữa, tuy rằng Ôn Thư chỉ đứng một góc, nhưng lại khá bắt mắt.

Nụ cười lạnh nhạt trên mặt anh chợt ngưng đọng, tầm mắt nhìn vào màn hình điện thoại. Ki ều Tịnh ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau. Cô nhìn thấy ánh mắt hung tợn của anh sợ đến mức buông lỏng bàn tay, điện thoại rơi trên mặt đất.

Sau đó, cô nhấp môi, ủy khuất nhặt điện thoại lên, giống bộ dạng của học sinh khi làm sai điều gì đó, đem điện thoại giấu ở phía sau lưng.

Đôi mắt Thẩm Luân hơi u ám, vừa nâng mắt lên, nhìn về phía cậu của mình. Người đàn ông trung niên ng ăm hiều, mang theo một đám người rời khỏi phòng, chỉ còn anh và Ki ều Tịnh ở lại trong phòng.

Ngón tay anh vuốt nhẹ mặt bàn, không chút để ý nói: “Vì sao lại chụp tấm ảnh này?” Anh tỏ vẻ không quan tâm.

“Tiện tay chụp thôi.” Giọng nói cô rầu rĩ.

Cô cho rằng anh sẽ tin sao?

Thẩm Luân nở nụ cười lạnh, đôi mắt sắc bén tựa như dao. Kì ều Tịnh ngẩng mặt lên, bỗng nhiên cúi người ôm lấy eo anh.

Với hành động bất ngờ này của cô, khiến Thẩm Luân cảm thấy có chút kinh ngạc. Anh cúi đầu, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào người con gái đang dựa đầu trong lòng mình, chỉ để lộ một bên sườn mặt tinh tế.

“Thẩm Luân, có phải từ lúc ở nhà hàng anh đã để ý đến cô ta, em cảm thấy ánh mắt của anh khi nhìn vào cô ta rất kỳ lạ. Em không phải kẻ ngốc, em vẫn có thể nhìn ra được, anh có hứng thú với cô ta sao?”

Cô tỏ vẻ ủy khuất vùi mặt vào lòng của Thẩm Luân, nghẹn ngào nói: “Anh sẽ vì cô ta mà vứt bỏ em?”

Yết hầu Thẩm Luân khẽ động. Nhất thời, anh không trả lời.

Kì ều Tịnh rời khỏi lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ngẩng lên. Hơn nữa cô còn khóc, cô nhớ rõ anh ghét nhất chính là nhìn thấy cô khóc.

Có lẽ anh có dự vọng đối với cơ thể của cô, nhưng anh không thể chịu đựng được việc nhìn thấy cô khóc lóc.

Cô hiểu rõ, bởi vì gương mặt này khi khóc sẽ làm nam chính nhớ đến Ôn Thư, anh sẽ đau lòng.

Kì ều Tịnh dụng tâm ra sức bấm chặt lòng bàn tay, chặt đến mức muốn chảy cả máu, mới rơi được hai giọt nước mắt quý giá. Đôi mắt to tròn long lanh, nước mắt vươn hàng mi, rơi xuống gương mặt nhợt nhạt của cô.

Thẩm Luân liếc nhìn cô một cái, đôi mắt sắc bén khẽ di chuyển, anh lại trầm mặc.

Quả nhiên anh đã tức giận, cô cũng không vội lau nước mắt, càng ra sức bấm lòng bàn tay mình.

Ánh trắng sáng Ôn Thư vẫn cần sự trợ giúp của cô, cho nên cô càng phải thể hiện dáng vẻ không cam lòng, cố tình gây rối, không còn là dáng vẻ như nam chính mong muốn, như vậy anh sẽ xem cô như đôi giày rách mà vứt bỏ, sau đó anh lại nhớ đến nữ thần của lòng mình.

Đối với loại người đề tiện luôn hành động như thế, hơn nữa nam chính lại là một người vô cùng đề tiện. Cô đã khiêu khích xong nữ chính, bây giờ sẽ đến phiên nam chính.

Kiêu Tịnh cảm thấy bản thân mình đã liều mạng như vậy, nếu sau khi đi hết cốt truyện hệ thống không đền đáp xứng đáng cho cô, quả là một đi đầu không thể chấp nhận được.

“Em còn muốn tiếp tục việc chụp ảnh cho tạp chí không?” Thẩm Luân nhướn mắt hỏi, trong ánh mắt chứa đầy sự phức tạp.

Khoé mắt Kiêu Tịnh ửng đỏ, theo bản năng gật đầu: “Muốn.”

Phải chụp được ảnh bìa lần này, Thời Trần vạch sẵn mọi kế hoạch tốt cho cô, chỉ cần cô chụp xong bộ ảnh bìa sẽ có nhiều thương hiệu muốn mời cô làm gương mặt đại diện.

Tất cả đều có thể kiếm ra tiền, mấy ngày trước cô đã chuyển mấy vạn cho Thời Trần dùng vào việc củng cố các mối quan hệ bên phía truyền thông, cho nên cô cần phải kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Đây chỉ là bước đầu tiên, nếu cô cố gắng hơn thì khoảng cách tiến tới thành công sẽ càng ngày càng được rút ngắn.

Dường như khi nhìn thấy cô gật đầu, khoé môi Thẩm Luân cong lên, liền đẩy ngã cô xuống ghế sofa, cả cơ thể anh đè lên người cô.

Cơ thể bị anh khống chế, cô chột ngậy người. Anh tiến gần đến gương mặt cô, dùng tay lau đi nước mắt còn dính trên mặt cô, yết hầu khẽ động: “Hôn anh đi, thì em sẽ có thể tiếp tục công việc chụp ảnh.”

“.....”

Kiêu Tinh bất ngờ đến bị sắc, ho khan liên tục, gương mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận.

Nam chính bị sốt đến hư đầu rồi à!

Càng xấu hổ cô càng buồn bực, đôi mắt Thẩm Luân càng u ám, nhìn không được liếc cúi đầu liếm đuôi mắt cô.

Kiêu Tinh im lặng như ve sầu ngày đông, mở to mắt, lúc này không dám lên tiếng.

Thẩm Luân vẫn còn đang chờ cô chủ động hôn mình, anh nhướng mày, thấy cô vẫn còn do dự, môi mỏng xụ xuống, bắt đầu cười lạnh.

Con mẹ nó lúc nào cũng chỉ biết cười lạnh, đồ cặn bã đi chết đi.

Kiêu Tinh tin rằng sau này Ôn Thư sẽ không bị anh đối xử như vậy, bởi vì cô là một kẻ thế thân nên anh muốn đùa giỡn như thế nào cũng được.

Đợi cô đi hết cốt truyện, trước khi cô chết nhất định sẽ cần một cục gạch đập vào đầu cái tên nam chính này, chỉ có như vậy cô mới mãn nguyện, sau khi đánh xong bị trừng phạt như thế nào cũng được.

Kiêu Tinh nhắm mắt, đỏ mặt hôn lên môi anh. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt gió, nháy mắt liếc thôi lui.

“... Có thể đi rồi.”

Cô nhấp môi, nơi khoé mắt lại rơi một giọt nước mắt.

— — — —//— —//— — — —

* Editor: Thẩm ấu trĩ lần này tôi không thể bênh anh được nữa rồi!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 27: Sự Hãi Nam Chính

Edit: Tiêu Mân Thâu

Sau khi từ hội sở trở về, suốt đêm Kiều Tịnh đầu nằm mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ nam chính muốn chiếm hữu tất cả phụ nữ, không chỉ có nữ chính còn có Điền Manh, cùng các nữ phụ khác, bao gồm cả cô, đây là nam chính trong loại truyện phóng túng, muốn chiếm hết các mỹ nữ trong thiên hạ.

Khi thức dậy, một thân toàn mồ hôi lạnh. Kiều Tịnh xoa tóc, quả thực đã bị nam chính dọa sợ một phen. Với loại giấc mơ này, nhất định là do hành vi khác thường của nam chính, đã khơi dậy sự sợ hãi ở trong nội tâm của cô.

Nhưng đi đâu nghi ngờ này vừa xuất hiện trong đầu, liền bị cô ném sang một bên. Ngàn vạn lần đừng xem thường uy lực của loại tổng tài này, hiện giờ nam nữ chính đang giày vò lẫn nhau, là giai đoạn lạt mềm buộc chặt, chỉ cần một người chủ động sẽ khiến củi khô lửa cháy, càng cháy càng lớn.

Còn cái nhiệm vụ kích thích này, không phải nằm trên người cô mà nằm trên người cái tên anh trai vô liêm sỉ của nữ chính.

Ôn Thư tâm cao khí ngạo, cho dù nhớ nam chính đến mấy cũng sẽ không chủ động đi tìm nam chính.

Nhưng khi cô ta gặp ủy khuất, luôn tìm người khác tâm sự, từ lúc cô ta về nước, người luôn lắng nghe chia sẻ và dành một cái ôm ấm áp cho cô ta đầu là nam phụ, mà chuyện cầu huyết hơn chính là người đó lại là bạn chơi chung với nam chính!

Nhờ vào hành động ấy đã vô tình kích thích sự miễn cảm của nam chính, làm sao nam chính không hận cho được, người ta là đàn ông đấy sao có thể trơ mắt nhường người con gái mình yêu cho người đàn ông khác!

Tác dụng của Kiêu Tịnh chỉ là chất xúc tác. Cho nên cô cũng không thể oán trách tính đê tiện này của nam chính, đây là chuyện thường tình, trong tình yêu ai không muốn là người chiếm nhiều ưu thế hơn.

Cho dù bọn họ muốn tương ái tương sát*, lạt mềm buộc chặt, thì cũng không nên kéo cô vào trong chuyện này.

(*Tương sát tương ái: yêu nhau lắm cắn nhau đau.)

Ngày hôm qua sau khi Kiêu Tịnh chọn cách khiêu khích Thẩm Luân, cuối cùng Thẩm Luân cũng thả cô trở về nhà, không nhắc lại chuyện của Ôn Thư nữa, nhưng sự giận dữ của anh làm cô sợ chết khiếp. Cái tên cặn bã này còn muốn lừa dối cô, vọng tưởng mọi chuyện đều yên ổn.

Hừ, phải để người khác giáo huấn các người một phen!

Cô nhớ rõ không bao lâu nữa, anh trai của nữ chính sẽ tiếp tục gây ra chuyện, đi đâu này đã làm cho nội tâm của nam chính bị rối loạn, lúc ấy nguyên thân còn nháo loạn khiến người khác phải chê cười, vì muốn níu kéo nam chính nguyên thân còn muốn tự sát, tất nhiên nguyên thân không chết chỉ là giả vờ tự sát mà thôi.

Nam chính nhìn thấu trò vặt vãnh này của nguyên thân, càng làm anh thêm chán ghét nguyên thân. Sau đó nguyên thân còn tìm đến nữ chính gây sự, nam chính biết được lập tức vứt bỏ nguyên thân, thậm chí còn muốn phóng sát nguyên thân.

Kiêu Tịnh xoa tay hậm hực, chờ mong đến ngày đó. Đường như hệ thống cũng đang ủng hộ cô, sau khi ý tưởng này xuất hiện trong đầu, qua một khoảng thời gian hệ thống không vang lên tiếng cảnh cáo nào cả.

Bởi vì tiếng cảnh báo kia kêu lên rất nhỏ, nếu không chú tâm lắng nghe, căn bản sẽ không phát hiện ra.

Trời vừa sáng, Ki ầu Tịnh đã nhận được điện thoại của Thòi Tr ần, hai người cùng đi chụp ảnh bìa cho tạp chí.

Nam chính nói rất giữ lời, đã nói cho cô tiếp tục chụp ảnh thì sẽ không gây cản trở nữa.

Ki ầu Tịnh nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh bình minh sắp xuất hiện, cô thở dài bước xuống đường. Chào đón một ngày mới với tràn ngập lo âu.

Trong Studio, Ki ầu Tịnh được nhiếp ảnh gia chỉ dẫn, dạy cô thể hiện các biểu cảm khác nhau. Tiếng máy ảnh chụp rắc rắc vang lên, biểu cảm của cô trước ống kính không t ối, mặc dù còn có chút sai sót nhỏ, nhưng khi được nhiếp ảnh gia chỉnh sửa cô đã kịp thời khắc phục, quá trình chụp ảnh diễn ra rất thuận lợi.

Cách đó không xa, Thòi Tr ần cùng nhân viên và người quản lý của tạp chí đang bàn luận chuyện gì đó, người nọ gật đầu, trong ánh mắt mọi người đầu thể hiện sự lấy lòng cùng nịnh hót.

“Xin hãy yên tâm, Ki ầu tiểu thư chính là bạn gái của Thẩm tổng, về chuyện này tôi khẳng định sẽ giải quyết thật thỏa đáng.”

Đảo mắt nửa tháng qua đi. Sau khi Ki ầu Tịnh chụp ảnh bìa cho tạp chí ALEON, các thương hiệu quảng cáo cùng tài nguyên không ngừng tìm đến, tuy rằng cô đã ký hợp đồng C, đãi ngộ cũng xem như sánh bằng với hợp đồng A. Hiện giờ nhắc đến Ki ầu Tịnh, đám nhân viên và nghệ sĩ trong công ty đầu có chút dè chừng.

Cho dù bọn họ có biết nội tình bên trong cũng phải im miệng không được nói ra, sợ đắc tội với người đứng phía sau Ki ầu Tịnh. Nhưng đại đa số mọi người chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài. Chính là tổng giám đốc công ty Hoa Hạ, người chiếm hơn phân nửa sản nghiệp của ngành giải trí Hoa Quốc là Vương tiên sinh đang dốc lòng nâng đỡ Ki ầu Tịnh.

Tin tức này không cần từ miệng người khác truyền ra, chỉ cần đơn giản nhìn tài nguyên mà Ki ầu Tịnh nắm giữ là có thể hiểu rõ, công ty đang ra sức nâng đỡ cô.

Bên ngoài đồn đãi Vương tiên sinh vẫn còn độc thân, nhưng ai cũng đều biết trợ lý Trần Thiến chính là tình nhân của ông ta.

“Trần tử, cái cô Kiều Tịnh đó sao lại được nhận đãi ngộ như vậy?” Một nhân viên có chút quan hệ tốt với Trần Thiến lên tiếng hỏi.

Trần Thiến cũng cảm thấy phiền lòng, lúc này còn bị người khác hỏi đến, cô ta chỉ lạnh lùng mỉm cười.

Hỏi cô ta? Cô ta còn không biết đâu.

Thân là trợ lý duy nhất của Vương tiên sinh, Trần Thiến không chỉ là phụ tá đắc lực của tổng giám đốc, đồng thời cũng chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ông ta, bao gồm cả việc giải quyết nhu cầu sinh lý cho ông ta.

Một tháng nay Trần Thiến đều bồi Vương tiên sinh, canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả Kiều Tịnh tận dụng mọi cơ hội gặp mặt đều bị cô ta bóp chết.

Trần Thiến không hiểu rõ, tiểu yêu tinh Kiều Tịnh kia chưa từng gặp mặt Vương tiên sinh, nhưng làm thế nào ông ta lại si mê cố chấp như vậy. Chẳng lẽ cô ta nghĩ sai rồi sao, hay Kiều Tịnh chính là người thân của Vương tiên sinh?

Có phải con gái riêng không?

Ánh mắt Trần Thiến sáng ngời, tính tuổi tác Vương tiên sinh đã hơn 30 tuổi, cho nên thời đi học đã phạm sai lầm gì đó thì sao. Chẳng phải tin tức vẫn luôn thường xuyên đăng tin chuyện học sinh cao trung lén lút sinh con à.

Cô ta đã đi điều tra lý lịch của Kiều Tịnh, không cha không mẹ, từ nhỏ đã được bà ngoại nuôi dưỡng, điểm này càng phù hợp!

Trần Thiến suy nghĩ cẩn thận, ngược lại không bối rối về chuyện của Kiều Tịnh, cả ngày thần thái sáng khoái, cho dù trong công ty gặp mặt

Kiêu Tịnh cũng sẽ sửa lại biểu tình châm chọc bấy lâu nay thành gương mặt tươi cười chào đón, hỏi thăm ân cần giống một trưởng bối.

Nhưng khi người khác nhìn thấy, chỉ lén lút bàn tán nói Trần Thiến ghen tuông đến phát điên rồi. Trần Thiến dờ khóc dờ cười.

Kiêu Tịnh ngời yên lặng đọc kịch bản, đôi môi hồng nhuận khẽ nhấp, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ cô ta đi.”

Trần Thiến chỉ là một nhân vật nhỏ bé, cô không có thời gian rảnh mà để ý đến. Lúc này, tiếng tin nhắn Wechat trong điện thoại vang lên.

Ánh mắt Kiêu Tịnh phức tạp, mím môi. Nhưng cô vẫn cần lấy điện thoại, mở Wechat, tin nhắn của nam chính xuất hiện trong tầm mắt.

Thẩm Luân: Đạo diễn Triệu Kiến Quốc muốn mời anh dùng cơm, nói sang năm có một bộ phim điện ảnh sẽ khởi quay, muốn anh đầu tư, có muốn diễn vai nữ chính không?

Kiêu Tịnh cắn răng trả lời: Muốn!

Hiện giờ trong mắt lão tử chỉ có tiền =_ =.

Thẩm Luân: Sao anh phải để vai diễn đó cho em?

Kiêu Tịnh: Để em diễn vai đó đi mà ~ [icon đáng thương] [đáng thương] [đáng thương]

Thẩm Luân: [icon mỉm cười]

Từ sau khi rời khỏi hội sở, nam chính giống như trở thành một con người khác, không hề làm hành động giả nhân giả nghĩa như trước kia, thậm chí không còn biết xấu hổ là gì nữa, luôn đem mọi giao dịch nói thẳng ra, muốn tài nguyên không? Muốn vai diễn không? Muốn nổi tiếng không?

“Vậy hãy đến lấy lòng anh đi.” Thẩm Luân nhếch môi, vẻ mặt tự phụ.

Kiêu Tịnh cảm thấy anh đã đạt đến trình độ cao nhất của sự đề tiện, một ngày nào đó anh sẽ ăn cô sạch sẽ. Cô nghĩ, mình nhất định phải tận dụng hết mọi tài nguyên của nam chính, không chờ đến lúc anh bộc phát thú tính bệnh hoạn kia ra, cô lập tức cao chạy xa bay.

Loại suy nghĩ không đạo nghĩa này, chính là cách đối đãi với nam chính, cô quyết tâm phải thật tàn nhẫn. Con mẹ nó, anh mau chóng cùng nữ chính song túc song phi* đi.

(*Song túc song phi: ý chỉ yêu nhau thắm thiết không phân ly.)

Kiêu Tịnh cất điện thoại, một lúc nữa còn phải đi quay hình quảng cáo cho một thương hiệu nước hoa. Năm nay cô còn phải diễn một nhân vật nữ phụ số 2 trong một bộ phim điện ảnh, phải tham gia một số hoạt động tuyên truyền, rất nhiều việc phải làm.

Thời Trần là người đại diện của cô, cả ngày đầu vội vàng đi sớm về trễ, trên mặt lúc nào cũng mỉm cười, có thể thấy anh ta vì cô mà cao hứng.

Còn Kiêu Tịnh chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền, về sau sẽ mua một căn hộ mới, để một số tiền cho Thời Trần và bà ngoại, số tiền còn lại dùng vào việc chi tiêu hàng ngày và làm từ thiện, dù sao cô cũng không thể mang tiền đi.

Nghỉ ngơi một lúc, Thời Trần đến đón cô. Trong lúc hai người đứng chờ thang máy, đúng lúc có một nghệ sĩ tiến đến đây.

Khương Hinh nghiêng đầu, nở nụ cười xã giao: “Xin chào, Kiêu tiểu thư.”

Khương Hinh là ca sĩ được công ty Hoa Hạ hết lòng nâng đỡ, ra mắt được ba năm, trong một năm sẽ cho ra mắt hai ba album nhạc, năm nay còn đạt giải thưởng nữ ca sĩ tài năng nhất.

Ở Trung Quốc, Khương Hinh và Khương Văn Bân là hai ca sĩ có nhân khí cao. Nhưng không biết vì sao gần đây Khương Văn Bân luôn bị người khác chèn ép, nhân khí không còn như trước kia.

Ánh mắt Kiều Tịnh sáng ngời, cười nói: “Khương Hinh? Em rất thích nhạc của chị.”

Quả thực cô không nói dối, nguyên thân rất thích Khương Hinh, trong cuộc thi tuyển nguyên thân từng nghe Khương Hinh hát.

Về mặt Khương Hinh có chút ngoài ý muốn, không biết có phải Kiều Tịnh gặp ảo giác hay không, dường như Khương Hinh thoáng nhìn về phía Thời Trăn, ánh mắt đầy say mê, nhưng ngay lập tức di chuyển đi.

Đi thang máy xuống đại sảnh, cô và Khương Hinh tách ra, cô nhìn đến Thời Trăn, trên mặt anh ta là sự chán ghét chưa tiêu tan hết.

“Anh quen biết cô ấy?” Kiều Tịnh thuận miệng hỏi.

Thời Trăn bất ngờ nhìn Kiều Tịnh, có chút xấu hổ gật đầu. Không khí bên trong xe có chút ngưng đọng.

“Tiểu Kiều, cái cô Khương Hinh kia.” Cuối cùng Thời Trăn không che giấu nữa, trước khi lên tiếng liền nắm tay thành quyền.

Kiều Tịnh vừa đọc kịch bản, vừa tỏ thái độ mình đang lắng nghe. Cô không quan tâm quá khứ của Thời Trăn, mà Thời Trăn cũng vậy, anh ta không bao giờ hỏi về chuyện của Thẩm Luân.

Kiều Tịnh hiểu nỗi lòng của Thời Trăn, mỗi người đều có quá khứ, còn cô ở trong thế giới này không có quá khứ cũng không có tương lai, cô chỉ là một sai lầm của hệ thống, chờ đi hết cốt truyện kết quả tốt đẹp nhất đang chờ cô chính là đầu thai chuyển kiếp.

“Anh quen biết cô ta, năm đó cô ta và anh cùng nhau bước vào Hoa Hạ, chỉ là sau đó cô ta có giọng hát hay, nên được ký hợp đồng làm ca sĩ.” Thời Trăn nhớ lại chuyện cũ, trên mặt ẩn chứa sự đau thương.

Thì ra hai người bọn họ còn có một đoạn chuyện cũ như vậy. Kiều Tịnh nhớ đến lúc ở hội sở, Thẩm Luân từng nhắc đến Tiệp Lập, Thời Trăn đã đắc tội gì với anh ta?

Bởi vì Khương Hinh sao, quả thực cũng có khả năng, Khương Hinh ra mắt vào ba năm trước, vừa mới ra mắt đã được hát ca khúc chủ đề trong một bộ phim truyền hình.

Sau đó bộ phim ấy nổi tiếng, nhạc phim được mọi người biết đến. Nếu không có ai đứng sau lưng nâng đỡ Khương Hinh, với một ca sĩ vừa mới ra mắt, dựa vào đâu lại bắt được tài nguyên tốt như vậy?

Xem thái độ của Khương Hinh, cô đã biết trước đó Thời Trầ và Khương Hinh từng xảy ra chuyện gì đó.

“Thời Trầ, bạn trai của em là Thẩm Luân, nhưng chúng em không có ý định công khai.”

“Ừ, anh biết.”

Kiêu Tịnh nghiêng đầu, đôi mắt sáng ngời mang theo ý cười.

Thời Trầ nói: “Trước mắt, sự nghiệp của em vừa mới bắt đầu, không thích hợp công khai việc này.”

Cô đồng tình gật đầu. Quả nhiên Thời Trầ rất thích hợp với trí người đại diện, anh ta vừa tâm lý vừa biết nhìn xa trông rộng.

Nếu một ngày nào đó cô nói với Thời Trầ, mình có ý định tự sát, không biết người này có hoảng loạn chút nào không nhỉ?

Kiêu Tịnh cùng Thời Trầ đi đến địa điểm quay quảng cáo, buổi tối nhân viên của tạp chí ALEON đã báo cáo ngày mai quyền tạp chí sẽ ra mắt, còn nói thêm về một số nội dung trong quyền tạp chí.

Thời Trầ sớm đã biết tin tức này, chỉ chờ bài đăng trên W xuất hiện, anh ta sẽ liên hệ với những người mang tích V và thủy quân ở trên mạng nói tốt cho Kiêu Tịnh. Nửa tiếng sau, việc Kiêu Tịnh xuất hiện trên bìa ảnh của tạp chí ALEON còn đứng vị trí thứ ba trên bảng hot search.

Ngày hôm sau, tạp chí xuất bản. Ngoài việc công ty giải trí Hạ Hoa mua bài quảng cáo, còn có tin tức liên quan đến một công ty điện tử sắp ra mắt.

Trong ảnh chụp, mười mấy cô gái trẻ tươi cười như hoa. Ảnh chụp được lựa chọn tỉ mỉ, đáp ứng theo yêu cầu của công ty Hạ Hoa, người của tạp chí đã chỉnh sửa những tấm ảnh đẹp nhất của nhóm nghệ sĩ mới này. Nhưng chỉ có Ôn Thư cảm thấy không hài lòng.

Bởi vì hình ảnh bị chỉnh sửa quá mức, làm mất đi tính chân thật, khiến cho cô ta giống như một cô gái vống h ồng, gương mặt nhìn thật khác lạ. Khi nhìn đến ảnh bìa của tạp chí, Kiều Tịnh xuất hiện vô cùng xinh đẹp và đầy khí chất, cô ta nhú mày càng sâu.

(Vống h ồng: người nổi tiếng trên mạng giống như hot girl mạng.)

Một người quá chói sáng, người còn lại như bị nhấn chìm trong biển người, nhà xuất bản của quyển tạp chí này làm việc không công bằng.

Ôn Thư cảm thấy chán nản, mấy hôm trước Lam Ngọc Như bị Ôn Thư làm phiền, đến mức không muốn nhận điện thoại của cô ta nữa.

Hiện giờ Ôn Thư không tìm được ai để giải bày tâm sự, đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến.

— — — — -// — -// — — — —

* Editor: sao cứ cảm thấy bà Ôn Thư này bánh bèo hết sức vậy ta!!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 28: Tiệc Nuôi

Edit: Tiêu Mân Thâu

Người gọi đến là Ôn Hải, cuộc gọi được chấp nhận, đầu dây bên kia ngữ khí mườì phần tự tin nói: “Em gái, vì sao cái tên Thẩm Luân kia còn chưa chịu trả cổ phần cho anh? Không phải nó rất yêu em sao, em đi tìm nó thương lượng đi, bảo nó đem cổ phần trả lại cho nhà chúng ta.”

Mũi Ôn Thư cay cay, ghen ngào nói: “Anh hai! Anh xem em là cái gì?”

Vì sao ai cũng chen ép mình, vận mệnh của mình khổ như thế sao?

“Được rồi, em gái em đừng khóc.” Ôn Hải cũng không phải là một kẻ không biết phải trái, cuối truyện anh ta sẽ tẩy trắng trở thành người anh trai rất yêu thương em gái, có thể thấy nữ chính vẫn cảm hoá anh ta được một chút.

Ôn Hải lại lên tiếng mắng: “Thẩm Luân không phải là người, em đã ở bên cạnh nó lâu như vậy, nó còn chẳng thêm niệm chút tình cảm ngày xưa. Anh hoài nghi việc công ty chúng ta phá sản đầu do nó làm ra. Nếu lúc trước em vẫn liên lạc với nó, thì mọi chuyện đầu có thể giải quyết rồi.”

Câu cuối cùng Ôn Hải lằm bằm chửi, nhưng Ôn Thư vẫn nghe được. Cô ta bị chính người anh trai không biết đi đâu này chọc đến tức giận đỏ mặt: “Anh im đi! Thẩm Luân, anh ấy không phải là loại người như vậy.”

Cho dù sự thật có đau lòng đến đâu, vẫn là sự thật. Thẩm Luân đối với Ôn Thư chỉ là luyện tiệc hơn cả dục vọng chiếm hữu, cho nên chưa từng đi

quá giới hạn với Ôn Thư. Nếu năm đó Thẩm Luân muốn thân thể cô ta, có lẽ cô ta cũng sẽ nguyện ý trao cho anh.

Gia đình Thẩm Luân gia giáo rất nghiêm, thời học đại học anh còn là chủ tịch của Hội Học Sinh, là một người vô cùng ưu tú. Anh đối xử với Ôn Thư rất tốt, Ôn Thư cảm thấy những năm tháng đó chính là năm tháng hạnh phúc nhất của cuộc đời mình.

Nhưng vui vẻ không bao lâu sóng gió lại ập đến, người của Thẩm gia tìm đến Ôn Thư buông lời đe dọa, vì vậy Ôn Thư đã cần tiển của Thẩm gia xuất ngoại.

Ôn Thư biết Thẩm Luân đã cho người đi tìm tung tích của mình, nhưng cô ta đã không còn mặt mũi nào gặp lại anh.

Hiện giờ Ôn Thư rất nhớ Thẩm Luân, đã qua nhiều năm trôi qua như vậy, Thẩm gia cũng không thể bắt Ôn Thư suốt đời này không được quay trở về nơi đây. Hơn nữa, mọi chuyện vẫn có thể tìm cách giải quyết.

Trong điện thoại, Ôn Hải thản lạnh lùng cười nhạt. Cái đứa em gái ngốc nghếch này, Thẩm Luân đối với tiểu tình nhân kia tốt như vậy, hận không thể sủng ái đến tận trời, em còn không biết sao?

“Thôi đi, chuyện này để anh tự tìm cách.” Ôn Hải tức giận cúp điện thoại.

Ôn Thư lo lắng anh trai mình sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch.

Ôn Thư muốn gọi lại cho Ôn Hải, nhắc nhở anh ta một tiếng, đúng lúc này một cuộc gọi lại xuất hiện. Ôn Thư chần chừ nhận máy, nghe được giọng nói của đối phương, cảm xúc của Ôn Thư như muốn nổ tung, liền bật khóc nói: “Hàn Tử Triết...”

Hai mươi phút sau, Hàn Tử Triết lái xe đến trước cửa tiểu khu của Ôn Thư.

Ngay cả việc nhắc nhở Ôn Hải, cũng đã bị Ôn Thư ném ra sau đầu.

Ôn Thư ngồi trong quán bar khóc lóc kể lễ cùng Hàn Tử Triết, đến khuya mới quay trở về nhà. Hàn Tử Triết cảm thấy bất bình thay cho Ôn Thư, hai giờ sáng anh ta gọi điện thoại cho Thẩm Luân.

Sắp đến Tết, công ty rất bận rộn, phải hoàn tất mọi việc trước năm mới. Thẩm Luân thân là ông chủ phải làm gương cho nhân viên, mấy ngày nay ngoại trừ thỉnh thoảng Kiều Tịnh mang cơm tối đến, đa số thời gian anh đều ở công ty tăng ca.

Anh làm việc không nghỉ ngơi, mắt nhìn về phía màn hình điện thoại đang sáng đèn, anh không muốn nhận điện thoại.

Hàn Tử Triết dứt khoát đi đến biệt thự tìm anh, nhưng không có ai liền chạy đến công ty.

Chỉ là chưa kịp xông vào đại sảnh của công ty đã bị bảo an đuổi ra ngoài theo lệnh của Thẩm Luân.

Giữa thời tiết mùa Đông, Hàn Tử Triết ngồi trên chiếc xe dừng bên ven đường, nhắn cho Ôn Thư một tin nhắn.

[Thẩm Luân đã không còn là Thẩm Luân trước kia, em hãy quên anh ta đi.]

Lúc này Ôn Thư vẫn còn chưa ngủ, đọc được tin nhắn, cô ta trăn trối không trả lời lại. Cảm giác không cam lòng càng trở nên mãnh liệt.

Sau đó Ôn Thư nhắn âm: [Cảm ơn anh, ngủ ngon [icon mỉm cười]]

Giữa tháng mười hai, sau bốn tháng bộ phim [Thịnh Đường] chính thức đóng máy. Hai ngày trước Kiều Tịnh nhận được điện thoại của đạo diễn Vương, muốn cô tham gia buổi tiệc đóng máy.

Thời Trần đưa cô xem lịch trình của ngày hôm đó. Tài nguyên của Kiều Tịnh quá nhiều, mỗi ngày đều có hoạt động, còn những việc vặt vãnh Thời Trần sẽ xử lý thay cô.

Quá nhiều công việc, Kiều Tịnh cũng suy nghĩ đến việc cần tìm một trợ lý cho mình, bằng không mỗi lần đầu do đích thân Thời Trần dâng trà rót nước cho cô thực sự quá phiền phức, rõ ràng chỉ có hai người bọn họ, nhân lực thì không đủ.

Kiều Tịnh hỏi Diêu Diêu, có muốn tiếp tục làm trợ lý cho cô không, cô sẽ trả tiền lương gấp hai lần so với Hạ Hoa.

Nhận được điện thoại của Kiều Tịnh, Diêu Diêu thực sự rất vui vẻ. Từ sau khi Kiều Tịnh rời khỏi Hạ Hoa đến công ty khác, Diêu Diêu lại từng là trợ lý của Kiều Tịnh, cho nên luôn bị người khác gây khó dễ.

Tuy nói việc Kiều Tịnh đi đến công ty khác là một quyết định sáng suốt, nhưng việc này lại đặc tội với Đường Minh Thiên. Nghe Kiều Tịnh bảo muốn mời mình đến làm trợ lý, Diêu Diêu lập tức sáng khoái đồng ý.

Kiều Tịnh cười nói: “Chị cho em một tháng.”

“Vâng!!”

Trước một ngày diễn ra buổi tiệc đóng máy, Thời Trần đem một phần tài liệu của bộ phim truyền hình thần tượng đưa đến trước mặt Kiều Tịnh.

“Bộ phim [Thơ Ngây] là một bộ phim thần tượng, không thể sánh với phim điện ảnh ăn khách, nhưng anh đã xem qua kịch bản thực sự không tồi. Đạo diễn lại là một người trẻ tuổi có rất nhiều ý tưởng hay, năm trước bộ phim của anh ta còn được đề cử trong liên hoan phim nước ngoài. Bộ phim lần này anh ta muốn tập trung vào thị trường trong nước, tình tiết của bộ phim rất hấp dẫn, là một tài nguyên tốt, anh cảm thấy em có thể suy nghĩ một chút.”

Kiều Tịnh thoáng nhìn qua kịch bản, liền mỉm cười từ chối.

“Sang năm hoạt động quá nhiều, hơn nữa lịch quay của bộ phim này lại cận với lịch quay của đạo diễn Triệu Kiến Quốc, vạn nhất phát sinh chút mâu thuẫn, thì không tốt cho lắm.”

Thời Trần mỉm cười, ánh mắt đầy sùng nịch, đem kịch bản [Thơ Ngây] bỏ vào trong túi tài liệu.

“Được rồi.”

Kiêu Tịnh thoáng nhìn về phía cửa kính của cao ốc. Đây là bộ phim mà nữ chính sẽ tham gia, hơn nữa nữ chính còn nhờ bộ phim này mà nổi tiếng một phen.

Vốn dĩ Kiều Tịnh không động tâm với bộ phim này, nhưng không hiểu vì sao hệ thống vẫn phát tín hiệu cảnh báo.

“.....”

Buổi chiều, kịch bản bộ phim [Thơ Ngây] đưa đến trước mặt Ôn Thư.

Đường Minh Thiên nói: “Từ đầu đã chọn Kiều Tịnh của Hoa Hạ, nhưng hiện giờ địa vị của cô ta rất cao, tác phẩm của đạo diễn Triệu cũng có sự góp mặt của cô ta, cho nên cô ta không cảm thấy hứng thú với loại phim thần tượng này. Em có thể suy xét xem.”

Những lời nói khó nghe như vậy, Đường Minh Thiên cố ý nói cho Ôn Thư nghe.

Ôn Thư nhún mày, mà Đường Minh Thiên cũng nói những lời khích lệ Ôn Thư. Nếu Kiều Tịnh khinh thường vai diễn này cô ta sẽ diễn, hơn nữa còn phải diễn tốt hơn Kiều Tịnh, thậm chí cô ta không cần xem kịch bản vẫn chắc chắn bản thân mình có thể diễn tốt vai này. Đây chính là bộ phim đầu tay của cô ta.

Ôn Thư cố nén nước mắt, ngẩng đầu, bình tĩnh tự tin trả lời Đường Minh Thiên: “Đường tổng, tôi sẽ nhận bộ phim [Thơ Ngây]”

Đường Minh Thiên vui mừng gật đầu. Rõ ràng lớn lên có vài phần giống nhau, nếu người Thẩm tổng coi trọng là Ôn Thư, thật tốt biết bao.

Ôn Thư cần kịch bản bộ phim [Thơ Ngây] trở về sau khi vui sướng qua đi, Ôn Thư cẩn thận suy nghĩ lại bắt đầu có chút hoài nghi.

Vì sao Kiều Tịnh không nhận bộ phim này, Kiều Tịnh cố tình đưa cho mình sao?

Mọi chuyện cần phải cẩn thận, vì vậy Ôn Thư liền xem kỹ kịch bản. Xem xong, đôi mắt Ôn Thư sáng lên. Quả thực vai này sinh ra là dành cho cô ta, bởi vì nữ chính trong phim rất giống tính tình của cô ta.

Trên mạng, tin tức bộ phim [Thịnh Đường] đóng máy xuất hiện, một đoạn video được một minh tinh đăng lên. Trong đó có đoạn Kiều Tịnh mặc đồ cổ trang màu trắng, mang khăn che mặt đeo giỏ tre đi lên núi hái thuốc, cơn gió thổi qua làm một góc khăn bay lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Có một fans của Kiều Tịnh cố ý lấy những đoạn clip có liên quan đến Kiều Tịnh chỉnh sửa cắt ghép biên tập thành một đoạn video ngắn, sau đó đăng lên W.

Đêm đó, Thời Trần dùng W của Kiều Tịnh chia sẻ lại đoạn video đó, không đến một tiếng, đã được fans cuồng nhiệt chia sẻ

[A a a! Tiểu tiên nữ Nguyễn Nguyễn của lòng tôi!!!]

[Vô cùng chờ mong phim lên sóng!]

[Tạo hình thực sự không tã, tôi cảm giác nhân vật này sinh ra là dành cho Kiều Tịnh, bây giờ phải kiên nhẫn chờ đợi bộ phim [Thịnh Đường] phát sóng thôi, rất mong chờ được xem kỹ thuật diễn xuất của Kiều Tịnh. [icon tung bông] [tung bông]].

— — — — —//— —//— — — — —

* Editor: Tôi cạn lời với bà Ôn Thư rồi!!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 29: Cấn Chết Anh!!

Edit: Tiểu Mân Thầu

Có Thời Trần hỗ trợ về mảng quan hệ xã hội, độ hot của Kì ầu Tịnh càng ngày càng tăng lên, trước ngày công chiếu [Thịnh Đường], còn phát hoả một phen, cực kỳ hot. Cho dù Kì ầu Tịnh đã đầu quân cho công ty khác, nhưng sau khi được tẩy trắng, càng được fans cùng truy ền thông phá lệ chú ý.

Trong phim cô đảm nhận vai nữ phụ số 3, đất diễn không nhiều bằng nữ chính và nữ phụ số 2, nhưng vai diễn đặc biệt đáng yêu, làm người xem yêu thích.

Buổi tiệc đóng máy của [Thịnh Đường] không công bố rộng rãi, bởi vì nữ chính Triệu A Văn dạo gần đây có rất nhiều tai tiếng, đoàn làm phim sợ đến lúc đó bị đám paparazzi cùng phóng viên truy ền thông trà trộn vào viết những tin không hay, cho nên đã thắt chặt khâu khách mời, thậm chí còn không công bố rộng rãi trên mạng.

Trong buổi tiệc, Kì ầu Tịnh mặc váy dạ hội màu đỏ, Đi ền Manh theo sát cô cùng bước lên thảm đỏ.

Vềphương diện tuyên truy ền đoàn làm phim [Thịnh Đường] đã chi hơn trăm triệu, cho nên buổi tiệc đóng máy này chẳng khác cuộc họp báo là bao, mặt khác vềphần phóng viên truy ền thông có khoảng trên bốn mươi người. Trong lúc phỏng vấn, có một phóng viên đặt ra một câu hỏi:

“Triệu A Văn, gần đây trên mạng có tin đồn cô được đại gia bao nuôi, chuyện này có đúng không?”

Nhân viên công tác về mặt ngờ ngác, sao lại xảy ra sơ suất này.

Triệu A Văn tay cầm micro, khi bị hỏi đến vấn đề này về mặt cô ta khá xấu hổ cùng phần nộ, những biểu cảm này đều bị đám phóng viên chụp được.

Nhân viên công tác lập tức ra mắt báo hiệu với tổ bảo an, tiến về phía đó. Đem tên phóng viên kia ra ngoài, nhân viên đoàn phim âm thầm nhớ mặt tên này, có lẽ ngày mai đạo diễn sẽ tìm cách áp chế tin này xuống.

Đám phóng viên đặt nhiều câu hỏi khác nhau, cái gì có thể hỏi, cái gì không thể hỏi, trước đó hai bên đã bàn bạc cẩn thận, cho nên không được hỏi vấn đề ngoài lề, nếu không tuân thủ đúng quy định, từ nay về sau đoàn làm phim sẽ không mời bọn họ đến nữa.

Có một số phóng viên tập trung phỏng vấn Kiều Tịnh, hỏi nhiều đề tài khác nhau, trước đó Kiều Tịnh đã học thuộc câu trả lời, cô mỉm cười trả lời rất lưu loát.

Lúc này, trong đám phóng viên có một tên phóng viên dáng người thấp bé, mở miệng liền hỏi: “Kiều tiểu thư, nghe nói cô được Hoa Hạ tận lực nâng đỡ, cô cùng Vương tiên sinh của Hoa Hạ có mối quan hệ gì, là cha con sao?”

Thế này là thế nào?

Buổi tối hôm nay sao có nhiều paparazzi trà trộn vào đây như vậy!

Đạo diễn Vương lau mồ hôi lạnh. Ánh mắt của Thời Trần hiện lên sự lạnh lùng. Kiều Tịnh mỉm cười không trả lời câu hỏi đó, trông cô khá trẻ tuổi lại lựa chọn mặc váy màu đỏ nổi bật, nhưng nhìn không hề diêm dúa, càng tôn lên vẻ đẹp của cô.

Dưới sân khấu Thời Trần thở nhẹ một hơi, nhin không được liền mỉm cười. Loại vấn đề bắt gió bắt bóng này, hoàn toàn có thể làm ngờ, biểu hiện của Kiều Tịnh rất bình tĩnh không giống như người vừa bị vạch trần sự thật mà chột dạ, điểm này Triệu A Văn không làm tốt bằng cô.

Đám phóng viên không ngừng đặt câu hỏi. Cuối cùng thời gian dành cho phỏng vấn đã hết, Điền Mạnh tiến về phía Kiêu Tịnh, thân mật khoác cánh tay của cô: “Em nhớ chị muốn chết, không có chị ở đây, em không biết mình sẽ nói chuyện với ai nữa.”

Kiêu Tịnh mỉm cười xã giao với Điền Mạnh, đưa cho Điền Mạnh một ly rượu. Trực giác nói cho Kiêu Tịnh biết, Điền Mạnh lại muốn giở trò gì rồi.

Loại giả tình giả ý này đã quá quen thuộc, dường như Kiêu Tịnh cũng cảm nhận được đây chính là thủ đoạn lá mặt lá trái cô hay sử dụng với nam chính.

Điền Mạnh chăm chú nhìn gương mặt của Kiêu Tịnh, trong đáy mắt toàn là sự ghen ghét.

Từ sau khi Kiêu Tịnh hết cảnh quay, Điền Mạnh luôn nhắn tin trên Wechat cho Kiêu Tịnh, nhưng cô không hề âm lại.

Điền Mạnh hạ mình như vậy, còn không phải vì Thâm thiếu hay sao?

Điền Mạnh kiên nhẫn sự chán ghét nói nói cười cười với Kiêu Tịnh.

Trên đường, Thâm Luân gọi điện thoại cho cô, giọng nói mang theo sự mệt mỏi, trầm khàn nói: “Đã kết thúc chưa, anh đến đón em.”

“Vâng.” Giọng điệu của Kiêu Tịnh nhẹ nhàng, trên mặt còn mang theo hương vị ngọt ngào của tình yêu, hung hăng chọc vào đôi mắt của Điền Mạnh.

“Là người bạn trai thân bí kia sao?” Chờ Kiêu Tịnh cúp điện thoại, Điền Mạnh cười hì hì nói. Kiêu Tịnh gật đầu, cố ý khiêu khích Điền Mạnh: “Một lúc nữa anh ấy sẽ đến đón chị.”

Đồ tiện nhân!

Điền Manh nghiêng răng nghiêng lợi, quay người rời đi. Kiều Tịnh nhìn bóng dáng Điền Manh khuất xa, liền thu hồi tầm mắt, uống một ngụm champagne.

Này nữ phụ Điền manh, cô cũng phải xuất chiêu nhanh lên, đừng làm tôi thất vọng đấy!

Tuy rằng cô cũng không biết Điền Manh sẽ giở trò gì, có lẽ Điền Manh muốn làm cô xấu hổ trước mặt nam chính, tốt nhất phải cho làm nam chính muốn giết cô đấy nhé, chỉ có như vậy Điền Manh mới có cơ hội tiến gần đến nam chính.

Kiều Tịnh có chút hâm mộ Điền Manh, có đôi khi cô hận không thể nhập linh hồn của mình vào Điền Manh, chỉ có như thế cô với Điền Manh sẽ đạt được nguyện vọng của mình.

Lúc Thẩm Luân đến đón Kiều Tịnh, buổi tiệc cũng sắp kết thúc, cô nói với Thời Trần một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài.

Điền Manh đuổi theo phía sau.

“Kiều Tịnh, chị chờ một chút.”

Rời khỏi khu viên của buổi tiệc, ánh mắt của Điền Manh trở nên phức tạp, gọi Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh dừng bước, quay đầu lạnh nhạt nhìn Điền Manh. Trong bóng tối, nửa khuôn mặt của cô chìm trong bóng đêm, nửa gương mặt còn lại được ánh đèn chiếu sáng, không nhìn thấy rõ biểu tình, chỉ là khoé môi lại mang theo chút ý cười, tiếp thêm tự tin và dũng khí cho Điền Manh.

Điền Manh cố gắng trấn áp sự sợ hãi, đi đến trước mặt Kiều Tịnh.

Chần chừ một lúc, ngẩng đầu lên nói: “Bây giờ em mới nhớ ra đã từng gặp bạn trai chị ở đâu, anh ấy và em học chung một trường đại học, anh ấy là học trưởng của em, còn là chủ tịch của Hội Học Sinh. Kiều Tịnh, thực sự nhìn chị rất giống một người.”

Có một chiếc xe ngừng lại cách Kiêu Tịnh không xa, người trong xe thông thả hạ kính xe xuống.

“Rất giống bạn gái năm đó của học trưởng, em còn nhớ rõ, hình như cô ấy tên là Ôn Thư, em rất có ấn tượng với cô ấy, học trưởng đối với cô ấy rất tốt. Chị nói xem, học trưởng thích chị có phải vì gương mặt của chị rất giống với mối tình đầu của anh ấy không?”

Trên mặt Điên Manh xuất hiện nụ cười đầy ác ý. Sắc mặt Kiêu Tịnh lập tức tái nhợt, cắn môi, thân thể lung lay như sắp ngã.

“Em nói bậy.” Hai bàn tay đặt hai bên nắm thành quyền, nhỏ giọng nói, yếu ớt nhưng lại quật cường.

Điên Manh không phục, nói tiếp: “Chị không tin có thể tự đi xác minh, Ôn Thư cũng đã trở về nước, chị tự mình đi hỏi cô ấy đi, bảo đảm khi nhìn thấy cô ấy chị sẽ chấn động, còn cho rằng nhìn thấy bản thân của mình ở trong gương nữa đấy.”

“Không phải, không phải như vậy đâu.” Kiêu Tịnh che hai tai của mình lại, lắc đầu điên cuồng.

Ai nha, lại tự lừa mình dối người rồi. Điên Manh khoanh tay trước ngực, mở to mắt, thoáng nhìn về phía sau lưng Kiêu Tịnh, bất chợt hốt hoảng.

Thẩm Luân bước xuống xe, gương mặt âm trầm, đôi mắt dữ tợn, một thân tây trang đen, giống như ác ma đến từ địa ngục.

Những lời nói vừa rồi, Thẩm Luân cũng nghe thấy sao?

Thân thể Điên Manh run nhẹ, sợ đến mức lùi về sau mấy bước.

Ánh mắt Thẩm Luân mang theo sự lạnh lùng, đến một cái liếc mắt cũng lười bỡn cho Điên Manh: “Cút.”

Điền Manh bị vẻ mặt dữ tợn của Thẩm Luân làm cho sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, sắc mặt nhợt nhạt quay đầu bỏ chạy.

Thẩm Luân nhìn về phía Kiều Tịnh đang khóc rất thương tâm. Làn váy xoã dài trên mặt đất đầy bụi bẩn, giống như một đoá hoa đang úa tàn.

Vương Hiểu nhìn thấy có điểm không đúng, sớm đã phân phó vệ sĩ canh giữ xung quanh, nếu có ai đến chụp lên liềm đập máy ảnh ngay. Ông chủ của toà biệt thự này nhìn thấy Thẩm tổng đến đây, ông ta muốn chào hỏi một phen, lập tức bị Vương Hiểu kéo sang một bên nói chuyện.

“Không phải, không phải như vậy...” Kiều Tịnh che hai tai ngẩng xồm trên mặt đất, trong miệng không ngừng lầm bầm, ngay sau đó, một đôi giày da xuất hiện trước mắt cô.

Cái cô Điền Manh này, quả thực đã cho cô một kinh hỉ lớn!

Tên nam chính căn bã này, không thể tiếp tục che giấu, cũng không thể trốn tránh nữa rồi, chỉ có thể đối mặt mà thôi. Bất luận là người đàn ông như thế nào cũng không thể chịu đựng được việc người phụ nữ của mình suy đoán lung tung, giận hờn vô lý. Hơn nữa cô chỉ là một kẻ thế thân, anh chỉ cần dùng cách đá cô đi, thì bên tai sẽ được thanh tịnh thôi!

Kiều Tịnh sợ mình diễn quá sâu, trông sẽ rất giả tạo, mà Thẩm Luân cũng không phải là kẻ ngốc, anh rất khôn khéo có thể sẽ nhìn ra sơ hở, như vậy bao công sức của cô đâu sẽ uổng phí.

Giọng nói càng ngày càng nhỏ dần, càng ngày càng suy yếu, ngẩng gương mặt đầy nước mắt, Kiều Tịnh uỷ khuất nhìn anh.

Trên mặt cô toàn là nước mắt, không cần nghĩ cũng biết bộ dạng lúc này của mình rất xấu xí. Hơn nữa lớp makeup không phải là loại không trôi, ít nhất gì cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Gương mặt lem luốc giống như mặt mèo, tốt nhất phải làm cho nam chính cảm thấy chán ghét, sau đó tình cảnh sẽ diễn ra giống như tình cảnh

vừa rồi của Diên Mạnh, anh bảo cô cút đi.

Kiêu Tịnh không biết rằng, bởi vì cô khóc quá giả tạo, cho nên không có bao nhiêu giọt nước mắt rơi ra, lớp makeup không bị ảnh hưởng, ngược lại càng làm gương mặt cô thêm ửng hồng, nước mắt thấm ướt hàng mi, trông thật đáng yêu, Thẩm Luân nhìn thấy cảm giác có chút ngứa ngáy, hận không thể ôm cô lên cung chỉ đâu một phen.

Sau một lúc quan sát Kiêu Tịnh, Thẩm Luân dờn tầm mắt nói: “Lên xe.”

“.....”

Kiêu Tịnh lau nước mắt.

“Hay muốn anh bế em lên xe?” Thẩm Luân lạnh lùng nói.

“Không cần.” Kiêu Tịnh mím môi, đứng dậy bước vào trong xe.

Nam chủ là cái tên trứng thối!

Thẩm Luân bảo Vương Hiểu để tài xế trở về đi, Vương Hiểu ngần người, bất chợt trên mặt xuất hiện ý cười.

Sau khi xe lăn bánh, Kiêu Tịnh ngẩng một bên khóc nức nở. Cô tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt mà Diên Mạnh ban cho, phải xử lý mọi chuyện thật thoả đáng, khiến nam chính phải đến chết!

Tiếng khóc yếu ớt nhỏ như tiếng mèo kêu, vẫn luôn văng vẳng bên tai. Thẩm Luân nhíu mày thật chặt, cuối cùng không thể nhịn được nữa.

“Im miệng.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên, còn mang theo sự đe dọa.

Anh đúng là một tên khốn nạn nha!

Tại thời điểm này, còn bắt một cô gái đang tổn thương im miệng!

Con mẹ nó mau đi ăn shi* đi cặn bã!!!

“Anh, anh không có gì muốn nói với em...” Kì ầu Tịnh kìm nén nước mắt, một giọt nước mắt lại rơi xuống, về mặt uỷ khuất nói: “Cô ta nói Ôn Thư là mối tình đầu của anh, anh không quên được Ôn Thư, nên tìm em làm người thế thân.”

Thẩm Luân trầm mặc nhìn bên ngoài cửa xe, hận vừa rồi không bảo người đánh chết Đi ền Manh.

Tiếng khóc nghẹn ngào của Kì ầu Tịnh, khiến nội tâm Thẩm Luân có chút tê dại, đôi mắt càng trở nên u ám, quay đầu lại nhìn đôi mắt giàn dụa nước mắt mang theo sự chất vấn của Kì ầu Tịnh

Lúc này, yết hầu Thẩm Luân khẽ động, đôi mắt nhiễm đầy dục vọng, anh giờ tay bắt lấy cánh tay cô, kéo cô vào lòng mình.

“Đã biết hết rồi sao?” Thẩm Luân đặt cằm lên vai cô, ý vị thâm trường nói: “Vậy em phải cố gắng lấy lòng anh nhiều hơn, anh cảm thấy vui vẻ thì sẽ không vứt bỏ em.”

Mau cút đi!

Tôi muốn anh vứt bỏ tôi đây!

Kì ầu Tịnh nức nở nói: “Em yêu anh, nhưng anh không yêu em, từ lần đó em đã nhìn ra anh và Ôn Thư quen biết với nhau, hoá ra cô ấy là bạn gái cũ của anh. Anh không quên được cô ấy, cho nên mới tìm một người có gương mặt giống với cô ấy làm kẻ thế thân, thực sự em rất đau lòng.”

Hiện giờ cô muốn làm cho nam chính cảm thấy phiền lòng, vì vậy phải một khóc hai nháo.

Kì ầu Tịnh giãy giụa muốn thoát khỏi cái ôm của anh, sắc mặt Thẩm Luân không còn kiên nhẫn nữa, dùng hai tay khoá trụ eo cô giống như gông cùm, cô không thể nhúc nhích được nữa.

Trong lúc giãy giụa, hệ thống lại phát ra cảnh báo cô không thể làm trái thiết lập của nguyên thân, đứng theo góc độ của nguyên thân mà quan sát,

hiện giờ cô phải cảm thấy tức giận, còn có chút sợ hãi, chứ không phải gây ra hành động quá phận như giãy giụa như vậy, ai bảo cô vừa mới bị kích thích làm gì.

Kiêu Tịnh hít mũi, nước mắt lưng tròng, nắm lấy cánh tay của Thẩm Luân, hung hăng cắn một cái.

Cắn chết anh!

Thực sự cô cắn rất tàn nhẫn, Thẩm Luân chau mày, để cô cắn mình đến chảy máu.

— — — — — -// — -// — — — — —

* Editor: ha ha bé Tịnh diễn giỏi thật đấy, nhưng Thẩm ấu trĩ đâu dễ bị bé qua mặt.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 30: “Buông Tay Em, Anh Không Đành Lòng...”

Edit: Tiểu Mân Thầ u

Quả thực cô rất to gan, còn dám cắn mạnh như vậy, miệng vết thương cũng đã chảy máu. Trong mắt Thẩm Luân xuất hiện sự hung tợn, cố kìm nén cơn giận chờ đến khi xe ngừng lại, sau đó túm cánh tay cô kéo vào bên trong biệt thự.

Đây là biệt thự của Thẩm Luân ở Ma Đô, nhìn bên ngoài giống như một toà lâu đài, bên trong vô cùng nguy nga tráng lệ.

Ki ều Tịnh kinh ngạc đến há hốc miệng, cô cắn anh tàn nhẫn như vậy, nam chính không đuổi cô đi, ngược lại còn mang cô về biệt thự, e rằng nam chính đúng là bị bệnh thần kinh.

Đây là lần đầu tiên Ki ều Tịnh đến nơi ở của Thẩm Luân, trong trí nhớ nguyên thân chưa bao giờ đi đến đây. Cổng biệt thự mở ra, sau đó Vương Hiểu lái xe trở về nhà mình.

Căn biệt thự to lớn như vậy chỉ có mỗi Ki ều Tịnh và Thẩm Luân, không nhìn thấy ai nữa. Thẩm Luân trực tiếp kéo cô lên phòng ngủ lầu hai, làn váy trải dài trên mặt đất, sợ giẫm vào sẽ té ngã, cô đành phải cởi đôi giày cao gót ra, một cánh tay bị nam chính nắm lấy, tay còn lại c ầm tà váy, hoảng loạn bước lên lầu.

Mặt cô đỏ bừng, vừa tức lại vừa sợ hãi. Thẩm Luân đi lấy hộp thuốc, đặt trước mặt cô, hướng mắt nhìn cô.

“... ..”

Kiêu Tinh rút người lại. Sau khi dừng cảm qua đi, cô có chút sợ hãi. Cô sợ chết, còn sợ nam chính đột nhiên nổi điên chưa kịp đi hết cốt truyện mà hệ thống giao phó thì đã bị nam chính giết chết, nói cách khác chính là thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một cánh cửa.

Kiêu Tinh nhấp môi, tiến đến mở hộp thuốc ra, rửa sạch miệng vết thương cho nam chính. Nhưng mà vẫn cảm thấy không cam lòng.

Cô khẽ nâng mắt, trên mắt còn đọng lại nước mắt, uýnh lên tiếng: “Thẩm Luân, anh thích cô ấy hay là em.”

Lộp bộp một tiếng động vang lên, Thẩm Luân đẩy mạnh cái bàn thấp đặt bên cạnh. Hộp thuốc bị rơi xuống đồ đầy trên mặt đất, Kiêu Tinh bị anh dọa sợ đến bật khóc.

Bởi vì quá sợ hãi lần này cô đã khóc thật. Cô đỏ mặt, khóc lóc đến mức gương mặt sưng như cái bánh bao.

Bất quá trong lòng lại vui sướng, anh giận dữ đi, rồi mau đuổi tôi đi!

Thẩm Luân giống như một tên ác bá, nắm cằm xoay mặt cô lại, giọng nói lạnh lùng: “Em là bạn gái của anh, nhớ kỹ thân phận của mình. Những chuyện khác, không cần hỏi đến.”

Anh cúi người, ôn nhu vén sợi tóc xoắn dài trên mặt cô, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy. Anh còn vô sỉ đến mức liếm lên môi cô, liếm đi vết máu còn đọng lại trên môi cô.

Thiếu chút nữa Kiêu Tinh đã ngất xỉu, nam chính đúng là một người không biết xấu hổ, không ngờ nam chính lại chiếm tiện nghi của mình như vậy, cô cảm thấy rất ghê tởm.

Từ trước đến nay cô đều tuân thủ đúng như cốt truyện, trở thành một cô bạn gái ngây thơ, chờ đến khi gặp lại nữ chính sẽ thoát vai.

Nhưng trong cốt truyện không có tình tiết nam chủ làm những hành động thân mật thế này, cô càng ngày càng cảm thấy mình đã leo lên thuy

giặc, tuy cô không thể phản kháng, nhưng cô cảm thấy rất ghê tởm, trong lòng đầy bài xích, muốn phân rõ khoảng cách với Thẩm Luân.

Chỉ là hệ thống lại không cho phép, ít nhất là không phải bây giờ, cô chỉ có thể nhẫn nhịn để nam chủ chiếm tiện nghi.

Kiêu Tịnh xem như đã hiểu rõ, mọi chuyện đã bày ra ngay trước mắt mà Thẩm Luân vẫn còn làm bộ làm tịch, hẳn là anh đơn giản chỉ xem cô như một món đồ chơi vô tri vô giác, để mặc anh lừa gạt và lợi dụng.

Nguyên thân có lẽ vì đi đầu này mới trở nên ác độc, nam chính không bao giờ muốn chạm vào thân thể của nguyên thân, cho nên nguyên thân từ kiêu bực gây ngạo dằn dằn trở nên kiêu người đầy tâm cơ.

Kiêu Tịnh sẽ không tàn nhẫn giống như nguyên thân, trong lòng trở nên u ám bị sự đố kỵ nuốt chửng. Cô không có tình cảm với nam chính, cho nên không cảm thấy bị tổn thương, cô chỉ cảm thấy ghê tởm khi nam chính chạm vào mình, nhưng cô lại không thể phản kháng được.

Cô muốn khiến cho nam chính tán gia bại sản, làm cho nam chính hiểu được, nếu thứ gì cũng muốn nắm lấy trong tay, đến một lúc nào đó sẽ mất hết tất cả.

Cô không khóc nữa, cũng không nháo nữa, chỉ thút tha thút thít ngời ngoan ngoãn như một con búp bê, để Thẩm Luân tùy ý ôm vào lòng, dùng đầu lưỡi liếm những giọt nước mắt trên gương mặt cô.

“Buông tay em, anh không đành lòng, cho nên hãy suy nghĩ cẩn thận về lời nói vừa rồi trên xe của anh.” Thẩm Luân buông cô ra, liếc mắt quan sát cô một phen, lưỡi phải quấn cô, tháo cà vạt đi vào phòng tắm.

Kiêu Tịnh chợt thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn bộ váy áo trên người mình, may mắn thay váy dài vẫn che khuất được đôi chân.

Vừa rồi trong mắt Thẩm Luân đầy dự vọng khiến cô sợ hãi, chỉ xem chút nữa cô đã bị ném vào đồng lửa.

Trước sau Ki ầu Tịnh vẫn không tài nào quên được, mấy tháng trước cái tên Thẩm Luân biến thái này đã vuốt ve đôi chân cô như thế nào.

Nghĩ đến đã cảm thấy rùng mình, cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ của Thẩm Luân.

Theo như ý của anh, bên ngoài cô vẫn là chính cung, còn việc anh muốn làm cái gì thì cô không có quyền quản, tùy vào thời điểm anh sẽ đá cô đi, đưa ánh trăng sáng kia trở về.

Ki ầu Tịnh hận không thể đá Thẩm Luân một cái, cô còn muốn đá chết anh.

Trước kia cô luôn giả vờ dịu dàng ngọt ngào hay biết gì, cô không có tình cảm với nam chính, cho nên không cảm thấy bị tổn thương, còn có thể lợi dụng nam chính giúp đỡ cho mình. Trước mắt vẫn còn ổn, cô phải tiếp tục ra sức lấy lòng nam chính.

Cũng may cốt truyện đã tiến triển nhanh hơn, vậy cô sẽ từ từ chờ đợi, một ngày nào đó trước khi rời đi, cô nhất định phải hung hăng xả giận một trận.

Tuy rằng nam chính là tên vô liêm sỉ, nhưng rất biết giữ lời, luôn cho cô tài nguyên tốt kiếm được rất nhiều tiền, hai ngày trước cô đã nhờ Thời Tr ần tìm cho mình một căn chung cư, chờ đi hết cốt truyện, kiếm đủ tiền rồi, cô nên viết di chúc thôi.

Ki ầu Tịnh khẳng định bản thân mình sẽ không chết vì ma túy, đến lúc đó cô sẽ tìm cách để tự kết liễu đời mình, sau đó là thuận lợi hạ màn đi tìm hệ thống báo tin tốt.

Thẩm Luân tắm xong, tùy tiện tìm cho cô một căn phòng ngủ dành cho khách ở lần hai, sau đó anh trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Anh có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng nhợt nhạt.

Dương nhiên Ki ầu Tịnh không phát hiện ra điểm bất thường này, cô yên lặng nhìn Thẩm Luân quay về phòng ngủ.

Đây là một căn phòng dành cho khách, bên trong còn có phòng tắm cùng nhà vệ sinh, đồ vật trong phòng đều mới tinh, cả ngày ồn ã cũng khiến cô có chút mệt mỏi, vội đánh răng rửa mặt, sau đó lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Kiều Tịnh bước xuống lầu, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên gần 40 tuổi đang bận rộn trong phòng bếp.

Người phụ nữ đó ăn bận đơn giản, nhưng sạch sẽ ngăn nắp.

Khi nhìn thấy Kiều Tịnh, thím Trần có chút bất ngờ, ngay sau đó nhíu mày hỏi: “Vị tiểu thư này, cô là ai, sao lại ở trong biệt thự của Thẩm gia?”

Kiều Tịnh nhận ra bà ta. Trong căn biệt thự này Thẩm Luân chỉ có một người giúp việc, đó là thím Trần người giúp việc lâu năm của Thẩm gia tại Đế Đô, bà ta được đưa đến đây, lại còn quen biết với nữ chính, cũng rất yêu thích nữ chính.

“Cháu là bạn gái của Thẩm Luân.” Kiều Tịnh ngẩng lên ghé xô pha, tự rót cho mình ly nước ấm.

Trong mắt thím Trần hiện lên sự kinh ngạc, nhưng ánh mắt Kiều Tịnh khi nhìn thím Trần chỉ lạnh nhạt không quá thân thiện.

Người thiếu gia yêu nhất chính là Ôn Thư, thím Trần chỉ chấp nhận Ôn Thư mà thôi.

Thím Trần trở về phòng bếp tiếp tục làm bữa sáng, Kiều Tịnh dậy sớm nhưng thím Trần không có ý định mời cô ăn sáng, cũng không có ý định giữ cô lại.

Lúc này thím Trần vội vàng từ trên lầu đi xuống, bảo Kiều Tịnh đứng lại: “Cô đứng lại, thiếu gia phát sốt cô không biết sao? Tối hôm qua cô chăm sóc thiếu gia như thế nào vậy?”

Hả?!!

Kiêu Tịnh đứng im tại chỗ, mím môi. Rõ ràng tối hôm qua vẫn còn tốt mà, vì sao lại phát sốt.

Thực sự cô rất muốn quay đầu bỏ đi, đã có thím Trăn ở đây, cô ở lại cũng dư thừa.

Nhưng mà...

“Đề cháu lên xem sao?” Kiêu Tịnh nói lời này có chút chần chừ, còn tỏ vẻ không tình nguyện. Thím Trăn liếc xéo cô một cái.

Mới sáng sớm đã ăn mặc loè loẹt. Trước ánh mắt bất hảo của thím Trăn, Kiêu Tịnh xách làn váy căng da đầu đi lên lầu, cô không có quần áo để thay, trong biệt thự lại không có quần áo của phụ nữ, chẳng lẽ bắt cô không mặc gì mà đi ra ngoài sao.

Bên trong phòng ngủ, Thẩm Luân nằm trên giường nhắm ghim hai mắt, sắc mặt ửng đỏ.

Thím Trăn lải nhải nói: “Thiếu gia phát sốt như vậy, cô thân là bạn gái của thiếu gia, mà không phát hiện ra thân thể thiếu gia không được khỏe sao.”

Kiêu Tịnh đỏ mặt, những lời nói này của thím Trăn làm cô sửng sốt.

Tuy rằng ngay từ đầu thím Trăn đã hoài nghi thân phận của Kiêu Tịnh, bởi vì từ trước đến nay Thẩm Luân không bao giờ mang phụ nữ về nhà, nhưng Kiêu Tịnh là người đầu tiên. Hơn nữa bên ngoài có nhiều vệ sĩ bảo vệ ngày đêm, cho nên bà ta cũng phần nào tin vào lời cô nói.

Ấn tượng đầu tiên mà Kiêu Tịnh để lại cho thím Trăn chính là nhìn cực kỳ giống Ôn Thư. Nhưng nhìn cách ăn mặc của Kiêu Tịnh, dường như giống một minh tinh nổi tiếng, thím Trăn có chút không hiểu, chẳng lẽ người phụ nữ này tiếp cận thiếu gia vì mục đích riêng.

Kiêu Tịnh sờ trán Thẩm Luân, quả thực rất nóng.

Thím Trầ n lại cố ý đuổi cô đi: “Đủ r ồi, chỉ biết làm vướng tay vướng chân, cô xuống l ầu nấu nước đi.”

Lúc này, thím Trầ n nhìn thấy trên cánh tay của Thầm Luân có dấu răng, sau một đêm càng sưng đỏ lên.

“Cô.... cô!”

Thím Trầ n vô cùng ghét bỏ, hận không thể xông lên tán Kì ều Tịnh một cái.

Kì ều Tịnh lạnh nhạt đứng ngoài cửa, xoay người bước xuống l ầu nấu nước.

Lúc đi lên l ầu, ngay chỗ ngã rẽ Kì ều Tịnh nghe thấy thím Trầ n đang nói chuyện điện thoại.

“Ôn Thư, cháu mau đến đây, thiếu gia phát sốt cả đêm, bên cạnh không có ai chăm sóc, chỉ có một cái đ ầu gối mà thôi.”

Nói cô là đ ầu gối à. Trong lòng cô th ần cười, quả thực thím Trầ n cũng có chút đáng yêu, không hổ danh là trợ thủ tốt của nữ chính.

“Nước ấm đây ạ.” Kì ều Tịnh cố tình chờ thím Trầ n nói chuyện điện thoại xong, mới đem nước vào.

Thím Trầ n nhìn thấy váy cô dính nước, lại mang giày cao gót khó đi, cũng không tiếp tục nói lời khó nghe nữa, nhận lấy thau nước cho khăn lông vào trong nước, bà ta gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Thầm gia, còn gọi Ôn Thư đến, nơi này đã không cần đến cô nữa.

Hơn mười phút sau, bác sĩ đã đến. Nửa tiếng sau, Ôn Thư cũng tới. Người mở cửa cho Ôn Thư chính là thím Trầ n, nhì ều năm không gặp Ôn Thư ghen ngào ôm lấy thím Trầ n. Lúc này Ôn Thư mới để ý đến Kì ều Tịnh đang ng ồi trên sô pha uống trà, Kì ều Tịnh còn mỉm cười với Ôn Thư.

Ôn Thư không để tâm, vội đi lên l ầu: “Thím Trầ n, Thầm Luân sao r ồi?”

Hai người đi lên lầu. Một lúc sau, bác sĩ đi xuống lầu, nhìn thấy có người ngồi ở phòng khách, vội nói: “Một lúc nữa Thẩm thiếu tỉnh dậy sẽ khát nước, cô nhớ đem nước lên cho cậu ấy uống.”

Kiêu Tinh gật đầu. Trên phòng ngủ lầu hai, Ôn Thư và thím Trần bận rộn chăm sóc Thẩm Luân, Kiêu Tinh chợt có cảm giác bản thân mình thật dư thừa, bất quá cô cũng không cảm thấy khổ sở, ngược lại còn vui vẻ. Phải như vậy chứ, không bao lâu nữa Thẩm Luân sẽ đuổi cô đi thôi.

Trên giường, Thẩm Luân khẽ nâng mí mắt. Anh mơ mơ màng màng, vô thức hô lên: “Nước.”

Ôn Thư quay đầu lại, nhìn thấy Kiêu Tinh đang đứng trước cửa. Cô ta đi đến lấy ly nước trong tay Kiêu Tinh, ôn nhu nói: “Em mang nước đến cho anh ngay đây.”

Kiêu Tinh thật rất muốn đưa ly nước cho Ôn Thư. Lúc này hệ thống lại phát ra cảnh báo, nháy mắt toàn thân cứng đờ, cô nắm chặt ly nước không buông.

Nữ chính mau cướp đi! Mau cướp đi!

Ôn Thư giằng co với Kiêu Tinh, nắm lấy cái ly, ánh mắt mang theo sự tức giận, không chịu thua.

Thím Trần sốt ruột nói: “Cô mau đưa nước cho Ôn Thư đi!”

Kiêu Tinh nhúng nhường, buông lỏng tay, đáy mắt Ôn Thư mang theo ý cười, quay người đem ly nước đến bên miệng của Thẩm Luân.

Cô rất muốn bỏ chạy nha. Nhưng theo thiết lập của nguyên thân, thời khắc mấu chốt như thế này không thể đưa cơ hội chăm sóc Thẩm Luân cho nữ chính, tất nhiên cô không tình nguyện, nhưng cũng không thể rời đi. Trừ khi...

Ánh mắt Thẩm Luân nhìn về phía cửa phòng nơi Kiêu Tinh đang đứng, sau đó thu hồi ánh mắt, giọng nói khàn khàn: “Cô còn ở đây làm gì, biến

đi.”

Ánh mắt Ôn Thư sáng lên, cố ý quay đầu tỏ vẻ đặc ý nhìn về phía Kiều Tịnh.

“.....”

Kiều Tịnh giả vờ đau lòng quay đầu bỏ chạy. Vệ sĩ đứng bên ngoài ngăn cô lại, cô giận dữ nói: “Thậm thiếu bảo tôi biến đi, các người còn dám ngăn cản không?”

Vệ sĩ chần chừ thu hồi cánh tay, sau một phút mới cho cô đi.

Đạt được mục đích, Kiều Tịnh vui vẻ chạy đến cổng biệt thự.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 31: “Sau Đây Cô Đừng Xuất Hiện Ở Đây Nữa...”

Edit: Tiêu Mân Thâu

Kiêu Tịnh vừa rời khỏi biệt thự, lập tức mang theo người đại diện và trợ lý của mình đi đến nơi khác quay phim.

Thẩm Luân ngủ mê mang đến xế chiều, khi thức dậy nhìn thấy Ôn Thư ngủ ở mép giường, ánh mắt anh liên tục thay đổi, mang theo sự giận dữ liếc nhìn về phía thím Trăn.

Thím Trăn lên tiếng giải thích: “Thiếu gia, khi thiếu gia phát sốt là Ôn Thư luôn ở bên cạnh chăm sóc cho thiếu gia.”

Ánh mắt của anh sắc bén như dao, yết hầu khẽ động, giọng nói trầm khàn: “Cô ấy đâu?”

Ôn Thư hơi bất ngờ, cắn môi ngẩng đầu nhìn anh. Người luôn ở bên cạnh chăm sóc anh là mình, vì sao khi anh thức dậy chỉ hỏi đến Kiêu Tịnh.

Ôn Thư nắm chặt bàn tay. Thím Trăn không chút do dự liên tục lên tiếng: “Vừa rồi tôi tình cờ nghe thấy cô ta nói chuyện điện thoại với ai đó, bảo rằng bọn họ phải đi đến nơi khác quay phim, sớm đã rời khỏi thành phố.” Thím Trăn muốn Thẩm Luân nhìn thấy rõ bộ mặt thật của Kiêu Tịnh.

Sau đó, Thẩm Luân lập tức rút kim tiêm cắm trên mu bàn tay mình ra, xốc chân lên bước xuống giường, đi về phía cửa phòng. Ánh mắt vô cùng dữ tợn, đôi mắt hiện cả tơ máu.

“Thiếu gia, ngài vẫn còn đang bị sốt.” Thím Trầ lên tiếng ngăn cản, dùng ánh mắt ra hiệu với Ôn Thư. Nguyên nhân của lần phát sốt này, là vì mỗi ngày Thẩm Luân luôn phải làm việc quá sức dẫn đến sức khỏe suy yếu, việc anh cần làm lúc này chính là nghỉ ngơi.

Ôn Thư đuổi theo ôm lấy Thẩm Luân từ phía sau, nghẹn ngào nói: “Anh đừng nháo loạn nữa.”

Ánh mắt Thẩm Luân lạnh như băng, hất tay Ôn Thư ra, đi thật nhanh xuống lầu.

Sắc mặt Ôn Thư trở nên trắng bệch. Có lẽ anh tức giận là vì thời gian qua mình đã không ở bên cạnh anh, hiện giờ mình chủ động đi đến đây chăm sóc cho anh, còn bỏ cả lòng tự trọng mà ôm lấy anh. Thẩm Luân nên hiểu tâm ý của mình chứ, sau đó bọn họ sẽ quay trở về bên nhau.

Trong tiềm thức luôn Ôn Thư nghĩ như vậy, bản thân cô ta đã chủ động như thế, tất nhiên mọi chuyện còn lại sẽ phải diễn ra theo đúng lộ trình ấy.

Dưới lầu, Thẩm Luân gọi điện thoại, gọi mãi không được, anh giận dữ ném điện thoại. Thím Trầ sợ đến mức không dám bước đến, chỉ có thể lên lầu an ủi Ôn Thư.

Ôn Thư lau nước mắt, nói cảm ơn thím Trầ, rồi đi xuống lầu. Thẩm Luân đã thay quần áo, áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, ăn mặc khá tươi tắn. Anh vẫn còn đang sốt, đôi mắt mang theo tơ máu, vội vàng muốn đi ra ngoài.

Ôn Thư càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, còn có phần nộ, nhưng cô ta vừa bị Thẩm Luân từ chối, lòng tự trọng không cho phép cô ta hạ mình một lần nữa.

“Em đi đây, anh nhớ phải chú ý sức khỏe của mình.” Giọng nói của Ôn Thư đầy nghẹn ngào, nhắc chân tiến về phía cửa.

Đột nhiên Thẩm Luân lên tiếng gọi Ôn Thư. Mắt Ôn Thư sáng lên, có chút vội vã xoay người lại.

Ngón tay thon dài của Thẩm Luân gõ nhẹ lên bàn trà, bình tĩnh nói: “Sau này cô đừng xuất hiện ở đây nữa.”

Thân ảnh cao lớn ng ồi trên ghế sofa, đôi mắt thâm thúy, bên trong còn mang theo sự chắc chắn. Ôn Thư mở to đôi mắt, chịu không nổi đả kích lui về sau một bước.

Thím Tr ần nơm nớp lo sợ cúi đầu, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

Ôn Thư nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt đau buồn mỉm cười, rời khỏi biệt thự của Thẩm Luân. Nếu không thì sao, muốn cô ta cầu xin Thẩm Luân một lần nữa à. Không, lòng tự trọng của cô ta không cho phép.

Ở nơi này rất khó bắt xe, Thẩm Luân cũng không có ý định đưa cô ta trở về nhà, thậm chí là phái người đưa cô ta đi.

Ôn Thư không cam lòng nắm chặt tay, Kiều Tịnh dựa vào cái gì mà muốn cướp lấy Thẩm Luân.

Ôn Thư đi rồi, Thẩm Luân lại cảnh cáo thím Tr ần, không nên tự tiện để người khác vào nhà, thím Tr ần li ền nói: “Nhưng thiếu gia, đó là Ôn Thư, người mà trước kia thiếu gia yêu nhất...”

“Thím Tr ần, bà đã đi theo tôi nhiều năm, lúc trước cô ta đối với tôi như thế nào có lẽ bà là người hiểu rõ nhất. Lần sau đừng tái phạm nữa, nếu không đừng trách tôi không niệm tình xưa.” Thẩm Luân nhắm mắt lại, khuôn mặt lạnh lùng.

“Vâng.” Thím Tr ần gật đầu, vẻ mặt ưu sầu. Thiếu gia thay đổi rồi, trở nên rất đáng sợ, không thể nhìn thấu được thiếu gia đang suy nghĩ cái gì.

Mười phút sau Vương Hiếu vội chạy xe đến, phi cơ đã chờ sẵn ở phía sau biệt thự, Vương Hiếu báo cáo: “Đã tra ra, sáng sớm hôm nay Kiều tiểu thư bay đến thành phố ở phía Nam quay phim, còn muốn ở lại đó du lịch một tháng.”

Cô biến cũng thật xa xỉ. Sắc mặt Thẩm Luân nhợt nhạt, đôi mắt đen nhánh đầy tơ máu, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Bản thân anh có lên tiếng đuổi cô đi sao? Hay đây là do tính tự giác của cô. E rằng trước khi rời đi cô còn mỉm cười rất vui vẻ.

Thẩm Luân xoa huyết thái dương, trong đầu tưởng tượng đến dáng vẻ lúc cô rời đi, khoé môi bất giác nở nụ cười lạnh.

“Cô ấy đi quay bộ phim gì?” Thẩm Luân lên tiếng hỏi.

Vương Hiểu dùng mọi mối quan hệ lên mạng dò xét một phen.

“Là bộ phim [Song sinh], có hai nữ chính, Kiều Tiểu Thư là nhân vật nữ chính số 2, còn có nữ chính thứ nhất nữa, chỉ là...” Nói đến đây, Vương Hiểu không dám nói tiếp.

“Chỉ là cái gì?”

“Xin ngài tự mình xem đi.”

Thẩm Luân nhìn đến bảng báo cáo kia, lập tức hí mắt. Vì sao hai nhân vật nữ chính này còn diễn cảnh giường chiếu với nhau?!

Vương Hiểu rung mình một cái, cố ý đứng cách xa ông chủ một chút, sau đó tìm đến chỗ ngồi của mình.

Bộ phim [Song sinh] có đến hai nữ chính, kể về quá trình lớn lên của hai chị em, hai người tính cách khác nhau nhưng lại rất yêu thương nhau. Người đóng cùng Kiều Tịnh là nữ diễn viên Dương Diệu Nhiên.

Dương Diệu Nhiên xuất thân là một diễn viên nhí, tuổi xấp xỉ Kiều Tịnh. Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Dương Diệu Nhiên vui vẻ bắt tay Kiều Tịnh, lúc cô ấy cười lên có hai lúm đồng tiền xinh xắn: “Xin chào, tôi là Dương Diệu Nhiên, mong về sau được cô chiếu cố nhiều hơn.”

Kiều Tịnh rất thích hợp tác với những người trẻ tuổi, bởi vì cô cảm thấy khá tự do thoải mái, còn có rất nhiều đề tài tám chuyện với nhau.

Dương Diệu Nhiên dẫn thân vào con đường nghệ thuật từ rất sớm, ngoại trừ việc cô ấy lớn hơn Ki ầu Tịnh hai tuổi, về phần đời tư cũng như kỹ thuật diễn xuất tốt hơn Ki ầu Tịnh rất nhiều.

Dương Diệu Nhiên rất hoà đồng, vì muốn cả hai thân thiết với nhau hơn, Dương Diệu Nhiên đề nghị đêm nay sẽ dẫn Ki ầu Tịnh đến quán bar lớn nhất ở thành phố Hải Thị chơi. Dù sao trong phim, bọn họ cũng là một cặp ăn ý, ngoài đời lại là bạn tốt của nhau.

Ki ầu Tịnh có chút chột dạ. Ngay sau đó lại nghĩ, sợ gì chứ, hiện giờ Thẩm Luân không có mặt ở thành phố Hải Thị, cô có thể thoải mái đi đến quán bar chơi.

Hơn nữa chính anh đã bảo cô biến đi, cô biến đi cũng quá xa rồi. Thời gian qua cô luôn phải ủy khuất, còn bị người khác chiếm tiện nghi, sống là phải biết hưởng thụ, vì thế cô vui vẻ trả lời: “Được nha.”

Thời Tr ần không yên tâm để Ki ầu Tịnh đi một mình, nhưng Dương Diệu Nhiên một mực nói đây là buổi tụ họp của phái nữ, Thời Tr ần không thể tham gia, còn bảo Diêu Diêu đi cùng.

Dương Diệu Nhiên liếc mắt nhìn Thời Tr ần một cái, vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, Hải Thị có một quán bar rất lớn lại cực kỳ xa hoa, người bình thường không thể vào đó chơi được, hơn nữa công tác bảo mật ở đây rất nghiêm ngặt, đây là nơi được giới nghệ sĩ rất yêu thích, mỗi lần chị đến quay phim đâu sẽ đến đó uống vài ly, chị khá thân quen với ông chủ của quán bar đó. An tâm, chị sẽ bảo vệ em.” Cô ấy xoa mặt Ki ầu Tịnh.

Ki ầu Tịnh có chút đỏ mặt, đây là lần đầu tiên cô bị con gái chiếm tiện nghi.

Dương Diệu Nhiên đôi mắt sáng ngời: “Em xem đi, chúng ta thế này có giống như Mộ Sinh và Th ần Sinh trong phim không.”

Trong phim, Dương Diệu Nhiên đóng vai Mộ Sinh tính tình hoạt bát, còn Ki ầu Tịnh đóng vai Th ần Sinh trầm tính dịu dàng.

Thời Tr ần đưa ba người bọn họ đến trước cửa quán bar, sau đó Thời Tr ần một mình đi đến quán cà phê đối diện. Thời Tr ần muốn đích thân đưa Ki ều Tịnh trở v ề, bằng không anh sẽ cảm thấy không yên tâm.

Vào quán bar, Diêu Diêu hưng phấn nói: “Em rất ít khi đi đến nơi này nhìn thật xa hoa, đáng tiếc không thể chơi hết mình.”

Ngay mai còn phải quay phim, cho nên không thể trở v ề quá trễ. Trong quán bar, có rất nhi ều mình tinh khá quen mặt, nhìn bọn họ giống như những nam nữ tinh anh trong giới thương nghiệp, hơn nữa phong cách ăn mặc không giống như đang đi một quán bar thông thường.

Dương Diệu Nhiên được phục vụ dẫn vào bên trong, nhân viên pha chế vừa nhìn thấy Dương Diệu Nhiên, thì đã biết đây là khách hàng thân quen của quán bar.

“Bạn mới à?” Trong tiếng nhạc ền ào nhân pha chế chế cười rộ lên trông thật mê người.

Khoé môi Dương Diệu Nhiên cong lên đ ầy mỉ hoặc: “Xinh đẹp không?”

“Vô cùng xinh đẹp.”

Ki ều Tịnh nhận lấy ly rượu trong tay nhân viên pha chế: “Cảm ơn.”

Cô nhấp một ngụm rượu đỏ, khẽ nhú mày, cảm giác có chút choáng váng. Trước khi xuyên vào đây, tửu lượng của cô cũng không khá lắm, trước đó Dương Diệu Nhiên đã từng nói với cô rượu được pha chế ở đây nồng độ cồn rất thấp không dễ gây say, cho nên cô mới yên tâm uống nó.

Dương Diệu Nhiên chơi rất hăng, trên sàn nhảy có một người đàn ông cơ bắp cường tráng đang biểu diễn, cô ấy vội chạy lên sàn nhảy uốn éo nhiệt tình với người nọ, cả hai trông rất vui vẻ.

Ki ều Tịnh đã ngà ngà say, trong lúc Dương Diệu Nhiên đứng trên sàn nhả đã gọi cô, vì thế cô mang khuôn mặt nóng bừng đi lên đó, đưa tay bắt lấy tay của Dương Diệu Nhiên, bắt đầu lắc lư nhảy múa theo nhạc.

Bên dưới sàn nhảy mọi người hò hét nhiệt tình. B ầu không khí trở nên khá sôi động, đám người bên dưới đều cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Thẩm Luân bước vào bar, có người chỉ cho anh nhìn thấy một màn này, khi ấy anh nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của Ki ều Tịnh đang đi lên sàn nhảy.

Chết tiệt!

Anh híp mắt, tr ầm mắt bước v ề phía đó, trực tiếp ôm lấy eo cô kéo từ trên sàn nhảy xuống. Lúc này, Dương Diệu Nhiên kinh ngạc nụ cười cũng tắt đi, người đàn ông này lớn lên thật tuấn tú, nhưng vì sao anh ta lại vô duyên vô cớ khiêng người đi.

Dương Diệu Nhiên vội nhảy xuống sàn nhảy, chạy đến qu ầy bar nhìn thấy Diêu Diêu uống say gục xuống bàn, Dương Diệu Nhiên đành phải tự mình đuổi theo.

Thẩm Luân trực tiếp mang Ki ều Tịnh trực lên lầu hai nơi dành cho hội viên, trước cửa phòng bao, có hai gã vệ sĩ không cho phép Dương Diệu Nhiên bước vào trong.

Dương Diệu Nhiên chớp đôi mắt, cân nhắc xem có nên đánh thức Diêu Diêu dậy hay không, nhưng với sức của hai người bọn họ không thể đánh lại hai cái tên vệ sĩ này, nên dứt khoát đi tìm ông chủ quán bar. Muốn dựa vào giao tình, nhờ ông ta cứu Ki ều Tịnh.

Bên trong phòng, cách một cánh cửa dường như là hai thế giới toàn toàn khác nhau.

Phần bụng bị ép lên đôi vai của Thẩm Luân, làm Ki ều Tịnh cảm thấy không thoải mái, ra sức chống cự. Cô biết người đang khiêng mình là Thẩm Luân, chỉ có anh mới dám làm ra những hành vi càn quấy như vậy, không ngờ cô đã đi xa thế này mà anh vẫn truy đến tận đây để ức hiếp cô.

“Thẩm Luân, cái đ ồ cặn bã!” Cô đem những lời nói bấy lâu nay cất giấu trong lòng nói ra. Ngữ khí vô cùng phẫn nộ, nhưng giọng nói lại nhẹ

nhà, thực không có một chút uy lực nào.

Thẩm Luân nghiêng răng nói mấy chữ: “Em uống say rồi à.”

Kiêu Tĩnh cảm thấy có thể mình đã uống say, nếu không khi cô mắng chửi nam chính như thế này, vì sao hệ thống không phát cảnh báo.

Cô bị Thẩm Luân khiêng trên vai đi một đoạn đường, đầu óc trở nên choáng váng. Cô ra sức đánh thật mạnh vào người anh, đột nhiên anh lại ném cô lên ghế sofa.

Nằm trên ghế sofa mềm mại, Kiêu Tĩnh có chút thanh tỉnh lại, cô cảnh giác ngẩng thẳng người. Xoa mi tâm, muốn nhìn rõ người đang đứng trước mắt mình là ai, còn nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Luân?”

“Ừ.” Giọng nói nhún nhún của anh vang lên.

Tuy rằng Kiêu Tĩnh vẫn còn đang say, nhưng trực giác của bản thân nói cho cô biết Thẩm Luân đang tức giận.

Cô muốn đứng lên, kết quả lại không đứng vững, bị ngã lại trên ghế.

“Đừng nhúc nhích, để anh nhìn xem.” Thẩm Luân nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, cởi giày cao gót của cô ra, nơi mắt cá chân mảnh khảnh xuất hiện một vết đỏ, có thể nhìn ra được cô đã nhảy rất hăng. Thẩm Luân xoa chân cho cô, đôi mắt chợt trở nên âm trầm.

Kiêu Tĩnh cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, trên khuôn mặt cấm dục của anh cũng nhiễm một tầng đỏ ửng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Anh, anh đến đây làm gì, không phải anh bảo em biến đi sao. Em đã đi xa như vậy, anh vẫn tìm ra được, em không biết mình còn nơi nào để đi nữa không.” Kiêu Tĩnh nhanh trí lên tiếng trước, sau đó muốn rút chân về, kết quả lại bị Thẩm Luân hung hăng bắt lại

“Không phải đã bảo em đừng nhúc nhích sao.” Đột nhiên anh nâng chân cô lên, đặt lên đùi mình.

Bàn chân của cô đặt trên đùi anh, nhìn anh xoa bóp cổ chân cho mình, trong lúc vô tình ngón chân phấn nộn chạm phải vật nam tính kia. Càng đáng sợ hơn chính là, vật ấy bắt đầu có phản ứng.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 32: Đơn Thuần Chỉ Là Sự Chiếm Hữu

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Kiêu Tịnh cảm thấy vô cùng xấu hổ. Bởi vì bị sốt nên tay và mặt của Thẩm Luân đều nóng bừng, nóng đến mức làm cho cả người cô không mấy dễ chịu. Thẩm Luân còn nắm lấy chân cô sờ loạn khắp nơi, hô hấp của anh cũng trở nên rối loạn.

Kiêu Tịnh sợ anh thú tính dâng trào sẽ nhào thẳng lên người mình.

Thẩm Luân nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi này của cô, đôi mắt sắc bén càng ngày càng trầm xuống, nhàn nhạt nói: “Anh vẫn còn sốt, sẽ không làm gì em đâu.”

Nhưng khi hết bệnh, thì không đảm bảo nhé. Bốn năm trước, anh cảm thấy có hứng thú với Ôn Thư, còn hết lòng chăm sóc cho Ôn Thư như vậy, nhưng đoá hoa xinh đẹp đó anh chưa kịp động tay thì đã trốn thoát mất rồi. Vì vậy, sau khi bảo vật bị mất đi tinh thần của anh trở nên sa sút, không còn cảm thấy hứng thú với bất kì người phụ nữ nào.

Anh hiểu rõ, đồ vật đã nằm trong tay mới là món đồ thuộc về mình, bao gồm cả người. Nếu không chiếm được thì phá hủy nó cho xong, đau một lần còn hơn đau cả đời. Bạn có biết trang truyện _ TRÙM truyện n.M E _

Anh yêu Kiêu Tịnh?

Việc này không có khả năng, cả đời này anh chỉ sống vì bản thân mình. Anh không có tình cảm với Kiêu Tịnh đơn thuần chỉ là sự chiếm hữu.

Thậm chí anh chưa từng đối xử dịu dàng với cô giống như cách anh đã đối xử với Ôn Thư. Anh muốn cô nhớ rõ, cô thuộc quyền sở hữu của anh, anh không quan tâm cô đau đớn như thế nào, chỉ có đau đớn mới làm cô khắc sâu. Làm cô sợ hãi không dám bỏ trốn một lần nữa.

Đôi mắt đầy tơ máu của anh nhìn chăm chăm vào Kiêu Tịnh. Điêu khiến Kiêu Tịnh lo lắng nhất chính là anh bất ngờ đột tử.

Nếu nam chính chết, vậy cốt truyện phải diễn ra như thế nào? Kiêu Tịnh rũ mắt, dưới tác động của rượu đầu óc của cô trở nên mơ hồ dẫn đến việc suy nghĩ linh tinh.

Đột nhiên cổ áo cô bị cởi ra, hơi thở ấm áp của nam chính phả lên cổ cô.

Thẩm Luân ung dung cởi bỏ cúc áo sơ mi của Kiêu Tịnh, vén sang một bên, sau đó từ từ hôn lên da thịt trơn bóng của cô. Anh hôn cực kỳ thô bạo còn để lại dấu vết, với bộ dạng này ngày mai cô làm sao có thể đi quay phim?

“Thẩm Luân, ngày mai em còn phải quay phim.” Kiêu Tịnh phản kháng lên tiếng.

Thẩm Luân chế trụ chân cô, trong mắt toàn là dục vọng thô bạo mút bả vai non nớt của cô. Thực sự anh rất tức giận.

Bệnh còn chưa khỏi, khoé mắt anh đầy tơ máu nhìn trông thật điên cuồng, anh chế trụ chân cô, khiến cô không thể cử động, sau đó lại hôn từ cổ đến xương quai xanh.

Thình thịch thình thịch.....

Lúc này, cửa phòng mở ra, giọng nói của Vương Hiêu vang lên: “Ông chủ, thuốc hạ sốt đây.”

Kiêu Tịnh mở to mắt, mau mau đến cứu tôi đi!

Ánh mắt Thẩm Luân lạnh như băng liếc nhìn cô một cái, bọn họ vẫn còn đang trong tư thế ái muội, lúc này Vương Hiếu đã tiến vào.

Kiêu Tĩnh then quá hoá giận, hận không thể đánh chết nam chính.

Anh không biết xấu hổ thì thôi đi, nhưng tôi biết đấy!

Vương Hiếu tiến vào, hận không thể chọc mù mắt mình, anh ta cúi thấp đầu đem ly nước ấm cùng thuốc hạ sốt đặt lên bàn, lập tức xoay người đi ra ngoài đứng canh cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Kiêu Tĩnh cảm giác con đường tương lai của mình thật u ám, có lẽ không còn sống được bao lâu nữa.

Bất chợt bên tai vang lên tiếng cười trâm thấp của Thẩm Luân, anh bế cô đi vào phòng ngủ cách vách.

Căn phòng này thật xa hoa, trang trí không khác gì phòng khách sạn, có cả phòng tắm riêng. Sự sợ hãi càng hiện rõ trong đôi mắt của Kiêu Tĩnh.

Công cụ gây án đâu có đủ nha.

Thẩm Luân đặt cô lên giường, dùng chăn bọc cô lại, anh buồn cười nhìn khuôn mặt đầy khẩn trương của cô. Tuy rằng anh không phải là loại người chính nhân quân tử, nhưng cũng không cần thú đến mức khi bị bệnh vẫn muốn làm ra loại chuyện đó với cô.

Thẩm Luân uống viên thuốc hạ sốt, quần áo cũng không cởi liền nằm xuống giường, ôm Kiêu Tĩnh vào lòng. Bấm tắt đèn ngủ đặt ở đầu giường, nhắm mắt lại, vô cùng mệt mỏi nói: “Ngủ thôi.”

Anh đi một quãng đường xa đến đây tìm cô, trong lòng luôn cảm thấy tức giận, chờ sau khi anh khỏe lại, sẽ tìm cách trừng trị cô.

Thẩm Luân ôm chặt eo cô, làm toàn bộ cơ thể cô nằm trong lòng ngực của mình.

Vương Hiều vẫn đứng bên ngoài canh giữ, cách đó không xa có mấy người bước đến. Người đi đầu là ông chủ của quán bar, hai người bọn họ quen biết nhau, Vương Hiều nói: “Lão Trương, ông dẫn bọn họ đến đây, là có chuyện gì?”

Lão Trương ước chừng đã hơn 30 tuổi, nhưng rất biết cách chăm sóc thân thể, thường xuyên luyện tập thể thao, thoát nhìn chẳng khác nào thanh niên.

“Trợ lý Vương, vài người bạn của tôi muốn đến tìm anh.” Ánh mắt lão Trương hiện lên sự khẩn trương nhìn vào cánh cửa.

Ánh mắt Vương Hiều trở nên vi diệu, đứng phía sau lão Trương còn có Thờì Trầñ, Diêu Diêu, trông bọn họ khá quen mặt, đầu là người ở bên cạnh Kì ầu Tịnh.

Vương Hiều khách khí nói với bọn họ: “Thẩm tổng bị bệnh, Kì ầu tiểu thư đang ở bên trong chăm sóc, các người yên tâm, bọn họ là một đôi tình nhân ngọt ngào, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thờì Trầñ trầñ mặc, nói phải nhìn thấy người mới yên tâm. Vương Hiều bảo vệ sĩ ngăn bọn họ lại, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn. Anh ta sẽ không để bọn họ đi vào quấy rầy chuyện tốt của Thẩm tổng, nếu không anh ta xác định bản thân mình sẽ bị Thẩm Luân cắt chức.

Dương Diệu Nhiên lo lắng nhìn ông chủ, hy vọng ông ta có thể lên tiếng khuyên giải vài câu. Dương Diệu Nhiên không biết cái tên Thẩm tổng đang ở bên trong là ai, cô ấy vô cùng lo lắng cho sự an nguy của Kì ầu Tịnh.

Vương Hiều lại lên tiếng đuổi người.

“Thân là ông chủ, vì sao không bảo vệ được khách hàng của mình, hay là chúng ta mau báo cảnh sát đi.” Dương Diệu Nhiên không vui lên tiếng.

Là Dương Diệu Nhiên đưa Kì ầu Tịnh đến đây chơi, nếu thực sự Kì ầu Tịnh xảy ra chuyện gì, lương tâm của Dương Diệu Nhiên sẽ vô cùng cắn rứt.

Nghe Dương Diệu Nhiên muốn báo cảnh sát, Vương Hiểu một chút cũng không sợ. Đối phương quá kiêu ngạo, Dương Diệu Nhiên càng tức giận, nhanh tay lấy điện thoại ra, liền bị lão Trương ngăn cản.

Lão Trương kéo Dương Diệu Nhiên sang một bên, nói nhỏ: “Cô cũng đừng gây thêm phiền phức nữa, người ở bên trong là Thẩm thiếu, là một trong những thiếu gia quyền quý của Đế Đô.”

Ông ta đưa ngón lên lắc vài cái. Ý bảo cho dù có báo cảnh sát thì cũng không làm được gì, sẽ còn rắc rối với Thẩm thiếu.

Dương Diệu Nhiên nhún mày. Từ nhỏ cô ấy đã bước chân vào giới giải trí, đối với cái giới hỗn loạn này hiểu rất rõ. Có những vị thiếu gia nhà giàu rất thích nhúng tay vào vũng nước đục này, đặc biệt là thích bao dưỡng minh tinh, dẫn ra ngoài để tăng thêm mặt mũi.

Năm trước trong một buổi tiệc có một thương nhân đã động tay động chân với Dương Diệu Nhiên, muốn bao dưỡng cô ấy, nhưng đã bị cô ấy cảnh cáo một phen.

Gia cảnh của Dương Diệu Nhiên không tồi, không cần phải nịnh bợ người khác, cũng không muốn dính dáng vào loại chuyện này.

Đế Đô là một nơi khá phức tạp, nơi đó ngoại trừ những thiếu gia nhà giàu, còn có những vị có gia thế hùng mạnh, vạn nhất nếu có người rắc rối với bọn họ, thì bọn họ sẽ có trăm ngàn biện pháp xử lý người đó. Cho dù có tiền cũng không đấu lại quyền thế, sợ nhất là người vừa có quyền vừa có tiền.

Lão Trương rèn sắt khi còn nóng nói: “Như lời trợ lý Vương vừa nói, hai người đó có quen biết với nhau, chỉ bằng cô thử hỏi xem bọn họ có phải bạn bè của nhau không, rốt cuộc chuyện này là như thế nào, nếu chỉ là hiểu lầm thì sao.” Dù sao ông ta cũng không muốn rắc rối với Thẩm Luân.

Dương Diệu Nhiên suy nghĩ, bình tĩnh nói: “Được rồi.”

Lão Trương đã nói như vậy, cô ấy cũng đã hiểu. Nếu hôm nay bọn họ xông vào trong, nói không chừng còn sẽ gặp tai họa.

Dương Diệu Nhiên đi về phía Thời Trầ n và Diêu Diêu, hỏi vài câu. Sau khi tìm hiểu mọi chuyện, mới biết được Kì ầ u Tịnh chính là bạn gái của Thẩm Luân, Dương Diệu Nhiên chớp mắt, cười duyên nói: “Cái anh chàng Thẩm thiếu kia lớn lên cũng rất đẹp trai, tiểu Kì ầ u của chúng ta không sao là được r ấ i, nên về thôi, có lẽ bọn họ cũng không muốn rời khỏi đây, sáng mai chúng ta hãy quay lại.”

Vương Hiếu cũng tiếp lời: “Không sao đâu, bên trong khá yên lặng, tám chín phần bọn họ đã ngủ r ấ i.”

Sắc mặt Thời Trầ n rất kém, anh ta cũng gặp mặt Vương Hiếu vài lần, cho dù chưa từng gặp cái tên Thẩm thiếu thầ n bí kia, nhưng Vương Hiếu đứng canh giữ bên ngoài như vậy, chắc hẳn bên trong chính là một nhân vật không thể chọc vào.

“Được r ấ i, sáng mai tôi sẽ đến đón cô ấy.”

Vương Hiếu nâng mắt. Anh ta vẫn luôn cảm thấy người đại diện này đối với Kì ầ u tiểu thư cũng quá tận tâm.

Thời Trầ n lạnh mặt rời đi.

Kì ầ u Tịnh bị Thẩm Luân ôm suốt cả đêm, ngày hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng, cô li ề n tỉnh giấc. Cảm giác đầu tiên chính là nóng muốn chết, người đàn ông phía sau giống như một cái lò lửa, thành phố Hải Thị nằm ở phía Nam của Trung Quốc, nhiệt độ bốn mùa đều cao, trong phòng còn không mở đi ề u hoà. Cô vất vả di chuyển cánh tay của Thẩm Luân, muốn rời giường.

Cho dù Kì ầ u Tịnh có muốn đi tắm cũng không dám tắm, mặc bộ đồ đêm qua chạy ra ngoài. Hiện giờ cô đã hoàn toàn tỉnh r ồ u.

Cánh cửa được mở ra, Kì ầ u Tịnh nhìn thấy Vương Hiếu dụi mắt mang theo bữa sáng tiến đến, anh ta cũng nhìn thấy Kì ầ u Tịnh, li ề n lên tiếng

chào hỏi: “Kiều tiểu thư thức dậy rồi à, Thẩm tổng đâu?” Anh ta không dám bước vào phòng quan sát.

Kiêu Tịnh nói: “Anh ấy vẫn còn đang ngủ.”

Kiêu Tịnh nhìn thấy túi xách của mình nằm ở trên bàn, vội cầm nó lên. Dứt lời, cô liền rời khỏi quán bar, hiện giờ chỉ mới tờ mờ sáng đường phố vắng tanh, cô quay trở về khách sạn không bị ai phát hiện. Chuyện thứ nhất cô muốn làm chính là đi tắm.

Sau khi tắm xong, lại mở hành lý ra. Bên trong có một hộp thuốc nhỏ mang từ nhà đến, Kiều Tịnh sợ bị Thẩm Luân lây bệnh, cô còn phải đi đóng phim. Bộ phim này phải hoàn thành trước cuối năm, quay xong cô có thể an tâm về quê ăn Tết, quan trọng nhất chính là cô sẽ được nhận tiền thù lao, hơn nữa cô còn muốn rời khỏi nam chính càng nhanh càng tốt.

Uống thuốc xong, nhìn thời gian vẫn còn sớm, có lẽ Thời Trần và Diêu Diêu vẫn chưa thức dậy, Kiều Tịnh lấy điện thoại nhắn một tin nhắn Wechat cho bọn họ, sau đó nằm lên giường ngủ một lúc.

Hôm nay cô có cảnh quay, là phân cảnh Mộ Sinh và Thần Sinh ngủ chung trên một chiếc giường. Ở trong chăn, lúc vô tình Dương Diệu Nhiên phát hiện trên vai Kiều Tịnh có dấu hôn, cô ấy lập tức che miệng tỏ vẻ bất ngờ còn không ngừng trêu chọc Kiều Tịnh.

Kiêu Tịnh đỏ mặt, cũng không biết phải giải thích với Dương Diệu Nhiên như thế nào, càng giải thích càng loạn, cho nên Dương Diệu Nhiên muốn nghĩ sao cũng được, bản thân mình không tài nào phản bác được.

Thẩm Luân đến đây vào lúc xế chiều, Kiều Tịnh thấy anh xuất hiện lập tức mất tự nhiên, trong lúc đoàn làm phim nghỉ giải lao, Kiều Tịnh không thể tránh đi được, mỗi lần nhìn thấy anh đều khiến cho cô cảm thấy rất áp lực, căng da đầu đi qua, cười hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Thẩm Luân chăm chú nhìn cô, nghĩ đến việc vừa rồi cô ở trên giường cùng với người khác, giọng nói không có chút phật phật nào: “Anh là nhà đầu tư của bộ phim này, đến giám sát có được không?”

Kiêu Tinh kinh ngạc liếc mắt nhìn Vương Hiêu một cái. Vương Hiêu làm mặt quỷ với cô, sau đó nhận được ánh mắt hình viên đạn của Thẩm Luân, Vương Hiêu hoảng sợ thu hồi nét mặt lui về phía sau một bước.

Các người liếc mắt đưa tình với nhau, xem tôi như người vô hình à!

“Thẩm Luân, từ khi nào anh trở thành nhà đầu tư của bộ phim này.”
Kiêu Tinh dịu dàng hỏi.

Bởi vì tạo hình trong phim, Kiêu Tinh phải mặc đồng phục học sinh, loại đồng phục này có chút giống với đồng phục nữ sinh của Nhật Bản, tay áo ngắn, váy cũng ngắn, vớ cao tới đầu gối, mang giày da đen. Tóc dài mềm mại xoã trên vai, lộ ra cổ trắng nõn.

Yết hầu Thẩm Luân khẽ động, cong môi nói: “Khi này.”

Đạo diễn đi đến nhiệt tình chào hỏi Thẩm Luân, còn bảo người đem ghế dựa đến đây. Đạo diễn ước gì có thêm nhiều nhà đầu tư cho bộ phim này nữa, như vậy khâu hậu kỳ và khâu tuyên truyền sẽ càng tốt hơn.

Về phần hậu kỳ, nếu làm tốt thì tác phẩm sẽ hoàn mỹ hơn. Thậm chí bỏ tiền đầu tư vào khâu tuyên truyền sẽ tạo nên tiếng vang lớn càng thu hút được nhiều người xem, mới kiếm được nhiều tiền. Đạo diễn sớm đã tính toán mọi chuyện, cho nên đối đãi rất nhiệt tình với vị kim chủ Thẩm Luân này.

Trong lúc cảnh quay tiếp theo chưa bắt đầu, Thẩm Luân nhéo nhẹ cằm Kiêu Tinh, giọng nói trầm khàn: “Bộ đồng phục này, do đoàn phim chuẩn bị à?”

Dường như trong nháy mắt Kiêu Tinh biết tiếp theo Thẩm Luân sẽ nói câu gì.

“Tô hoá trang gọi em để dặm lại lớp trang điểm, em xin phép đi trước.”
Kiêu Tinh nhấp môi, quay đầu bỏ chạy.

Thẩm Luân cười một tiếng, chăm chú dõi theo bóng dáng của cô.

Ai nha, cô nhóc này lại suy nghĩ linh tinh gì r ồi.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 33: Thu Xếp Ổn Thoả

Edit: Tiêu Mân Thâu

Quay phim ở thành phố Hải Thị hơn một tháng, Kiêu Tịnh cùng Dương Diệu Nhiên đã trở thành bạn tốt, hai ngày sau Thẩm Luân nhận được một cuộc điện thoại liên tiếp về Ma Đô, anh vừa đi, Kiêu Tịnh cảm thấy vô cùng tự do, trạng thái khi đóng phim cũng tốt hơn.

Dương Diệu Nhiên cũng không phải là loại người tò

mò chuyện của người khác, cho nên chưa bao giờ hỏi nhiều về chuyện của Thẩm Luân.

Kiêu Tịnh thầm nghĩ, không cần nhất thiết phải giải thích rõ mọi chuyện với người khác, việc cô cần làm lúc này chính là đi hết cốt truyện sau đó đi lãnh hộp cơm, chẳng còn bao lâu nữa đâu.

Sau khi bộ phim [Song Sinh] đóng máy, Dương Diệu Nhiên liên tiếp ra nước ngoài, dự định ở lại đó ăn tết cùng gia đình.

Quay xong phim, Kiêu Tịnh nhận được khoản tiền thù lao đóng phim kết xù 200 vạn, đối với cô bao nhiêu đó là đủ rồi.

Thẩm Luân gọi điện thoại đến hỏi cô khi nào trở về Ma Đô, cô cố ý nói ngày một mới trở về. Sáng sớm hôm sau, cô quay về Ma Đô, đi xem nhà cùng Thời Trăn.

Hai tháng trước, Kiêu Tịnh đã nhờ Thời Trăn tìm giúp mình một căn hộ thích hợp, cô muốn nhanh chóng dọn ra khỏi chung cư.

Cuối cùng cũng nhìn trúng một căn hộ, tuy rằng diện tích không bằng với căn chung cư Thâm Luân cho cô, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Căn hộ này cô ở cũng không được bao lâu, cho nên không cần chú tâm quá nhiều. Nếu không, khi cô dọn khỏi chung cư thì phải ở đâu.

Sau khi tính toán cẩn thận, có lẽ không đến một năm nữa cô sẽ hạ màn, thời gian tuy vẫn còn dài, nhưng chỉ cần quay thêm hai bộ phim nữa là xong. Cô nhận thêm vài hợp đồng quảng cáo, sau khi hoàn thành nhận tiền xong là có thể đi lãnh hộp cơm.

Nửa năm qua, Kiều Tịnh luôn ghi mọi chi tiêu vào một quyển sổ, kiểm tra xem mình đã kiếm được bao nhiêu tiền, chi xài vào những việc gì, xem tài khoản của mình còn lại được bao nhiêu.

Tương lai, Kiều Tịnh sẽ chia số tiền này làm ba phần, một phần đưa cho bà ngoại, một phần đưa cho Thời Trăn. Phần còn lại dùng để làm từ thiện, coi như mình dùng danh nghĩa của nguyên thân làm chút chuyện gì đó.

Trước tiên cô phải làm tốt mọi chuyện. Cái cảm giác chờ chết thật là vi diệu, cô sớm đã không còn sợ cái chết, cô thì trước khi mình lên đường nhất định phải lấy một cục gạch đập vào đầu nam chính, mới có thể yên lòng nhắm mắt xuôi tay.

Vì sao Thâm Luân lại đáng ghét như vậy!

Sau khi xem căn hộ xong, Kiều Tịnh trực tiếp ký hợp đồng và thanh toán. Tương lai cô sẽ sang căn hộ này lại cho Thời Trăn, bà ngoại vẫn tiếp tục ở lại quê nhà, có lẽ khi cô đi rồi bà ngoại cũng không muốn lưu lại nơi đây.

Thời Trăn trầm mặc đứng bên cạnh nhìn Kiều Tịnh ký tên vào bản hợp đồng, khi con người ta đưa ra một quyết định nào đó thường sẽ rất do dự, nhưng cô thì ngược lại còn rất hào phóng vui vẻ, một lần đưa hơn trăm

vạn. Có đôi khi anh ta thực sự không hiểu nổi Kiều Tịnh. Cái cô nhóc này quá quỷ dị.

Trong lòng Kiều Tịnh sớm đã cẩn thận tính toán hết mọi thứ, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ.

Đối với việc hạ màn, không thể nghi ngờ gì thêm đó chính là sự giải thoát. Bất quá nhìn theo góc độ khác, nếu cô và Thẩm Luân không dây dưa với nhau, anh không đến làm phiền cô, linh hồn của cô không thể quay lại thế giới thực, cô cũng nguyện ý tiếp tục sống ở cái thế giới này.

Không ai có thể thù oán với ai suốt đời, chuyển kiếp đầu thai quên sạch quá khứ, con người cũng hoàn toàn thay đổi.

Nhưng nếu cái tên vô liêm sỉ Thẩm Luân kia vẫn luôn xem cô như một món đồ vật, một mực không chịu buông tha cho cô, thì cô thà chết sớm siêu sinh sớm.

Có đôi khi, Kiều Tịnh cũng có một suy nghĩ độc ác, chính là làm cho nam chính yêu cô, sau đó cô sẽ đứng trước mặt nam chính chết ngay tại chỗ, khiến nam chính tức đến chết!

Nhưng mà ngẫm lại, Thẩm Luân làm sao có thể yêu cô? Ha ha, anh chỉ thích nữ chính của anh mà thôi!

Lần này Kiều Tịnh từ Hải Thị trở về, Thẩm Luân không cho phép cô trở về chung cư nữa, trực tiếp bảo cô dọn vào biệt thự.

Cô hiểu rõ ý đồ của anh, anh không còn nhẫn nhịn được nữa. Ngay đó, Vương Hiểu đến giúp cô thu dọn đồ đạc, cô đứng trăn mặc ở cổng lớn rất lâu, phía xa xa chính là căn biệt thự của Thẩm Luân.

Làn váy dài bị cơn gió thổi qua, cô an tĩnh đứng ở nơi đó, có chút ngẩn người. Một bên sườn mặt được nắng chiếu ánh lên, khiến gương mặt nhiễm một tầng ánh sáng nhạt, nhìn hết sức kiều diễm.

“Kiều tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy, mau đi vào nhà thôi.” Vương Hiều nhìn theo ánh mắt cô, chỉ nhìn thấy mái nhà cao của căn biệt thự.

Kiều Tịnh ngoan ngoãn đi vào trong, trong lòng vẫn cân nhắc, không bao lâu nữa, cô phải giả vờ muốn nhảy lầu.

Trong cốt truyện, nguyên thân sẽ nhảy lầu ở đâu Kiều Tịnh hoàn toàn không có ấn tượng, dù sao nguyên thân cũng chỉ vì chuyện anh trai của nữ chính mà xảy ra tranh cãi với nam chính, trong lúc đó nguyên thân đã nghĩ quần muốn dùng cách nhảy lầu để uy hiếp nam chính.

Quả thực nguyên thân quá khờ khạo, cái tên nam chính căn bã kia, làm sao có thể động lòng trắc ẩn với nguyên thân.

Kiều Tịnh cũng không mong nam chính động lòng trắc ẩn với mình, cô chỉ muốn anh làm theo đúng cốt truyện, cảm thấy cô phiền phức, lập tức đuổi cô đi, như vậy cô mới có thể tiếp tục đi đúng lộ trình của cốt truyện mà thoát thân.

Cô ở căn phòng bên cạnh phòng của Thẩm Luân, cũng không biết có phải do thím Trần cố ý sắp xếp hay không.

“Kiều tiểu thư, lần trước là tôi không đúng, thái độ không tốt, cô đừng so đo với tôi, về sau chúng ta hãy cùng nhau chăm sóc thiếu gia nhé.”

Ai muốn cùng bà chăm sóc Thẩm Luân? Tôi còn muốn hạ độc giết chết anh ta đây!

Trên mặt Kiều Tịnh nở nụ cười, đôi mắt sáng ngời: “Được ạ.”

Thấy cô đồng ý, sắc mặt thím Trần cũng hoàn hảo hơn một chút. Bà ta thực sợ Kiều Tịnh vẫn còn giận mình, không chịu quay lại đây, lại gây thêm phiền não cho thiếu gia.

Thím Trần đã làm việc ở Thẩm gia hơn nửa đời người, dựa theo miêu tả của cốt truyện, bà ta đối xử với Thẩm Luân như con trai của mình, mọi việc đều nghe theo Thẩm Luân, toàn tâm toàn ý hầu hạ. Tất nhiên, thím

Trần cũng hy vọng Kiều Tịnh sẽ yêu thương chăm sóc cho Thẩm Luân như vậy.

Những đồ vật gì thiếu gia không thích, thì không nên lưu lại biệt thự.

Từ Hải Thị trở về, Kiều Tịnh liền sinh bệnh. Ban đầu chỉ sổ mũi, sau đó lại phát sốt. Cô báo chuyện này với Thời Trần, anh ta muốn đến đây thăm cô, nhưng cô từ chối, cô không muốn lại kích thích nam chính.

Cô bị bệnh, tất nhiên Thẩm Luân sẽ không đụng vào người cô. Thím Trần chăm sóc cho cô, lại không ngừng lải nhải: “Không biết thời tiết ở Hải Thị là cái loại thời tiết gì, trên TV có nói, nhiệt độ quanh năm luôn cao không giống thời tiết ở trong đất liền, cháu đã lớn như vậy, cũng không biết chú ý giữ gìn sức khỏe của mình.”

Thím Trần đắp khăn ướt lên trán Kiều Tịnh.

“Cảm ơn thím.” Giọng nói yếu ớt của Kiều Tịnh vang lên.

Thím Trần khó xử nói: “Cháu đừng nói chuyện nữa, nghỉ ngơi cho tốt. Tối nay, thiếu gia sẽ trở về thăm cháu.”

Kiều Tịnh khẽ chớp mắt. Trong lòng thầm nói, Thẩm Luân không trở về, có lẽ cô còn khỏe nhanh hơn, nếu không cô sẽ bị anh chọc giận đến chết.

Lần bệnh này đột nhiên đến, Kiều Tịnh cũng không kịp trở tay. Sốt cao như vậy, cô muốn ngủ ã dậy cũng không ngủ ã nổi.

Buổi tối bà ngoại điện thoại đến, cô cũng không dám bắt máy, chỉ nghĩ sau khi ngủ một giấc ngày mai sẽ khỏe hơn, sau đó sẽ gọi lại cho bà ngoại.

Nửa đêm, trong lúc cô mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác có người vào phòng còn mở đèn lên. Ngay sau đó, người nọ thay một cái khăn khác đặt lên trán cô, còn dùng bàn tay xoa nhẹ lòng bàn tay và lòng bàn chân của cô, lúc xoa chân có chút ngứa ngáy cô muốn rút chân về, người nọ lại gắt gao nắm lấy, cho dù cô có giãy giụa thế nào cũng không thể rút chân được.

Lại là người xấu, cũng giống như nam chính muốn ức hiếp tôi!

Kiêu Tịnh hít mũi, mở đôi mắt mông lung lên. Cô nhìn thấy Thẩm Luân đứng ở mép giường. Dường như anh vừa từ bên ngoài trở về, ánh đèn ôn hoà chiếu lên ngũ quan nam tính của anh, nhìn thoáng thật lạnh nhạt.

Vào mùa đông, Thẩm Luân vẫn mặc áo sơ mi, cổ tay áo dính nước, nhìn thấy cô mở mắt Thẩm Luân nhìn cô một lúc, lại rũ mắt, đem chân cô nhét lại vào trong ổ chăn ấm áp.

“Đã khỏe hơn chưa?” Anh tiến gần lại, một mùi hương bạc hà nhàn nhạt xuất hiện. Có lẽ do đang bệnh, cơ thể trở nên vô cùng yếu ớt. Thế nhưng Kiêu Tịnh lại nghe thấy trong giọng nói của anh có một chút quan tâm.

Trời ạ, cô đang nằm mơ sao.

Cô giơ tay lên, bàn tay nóng bỏng đặt lên mặt nam chính.

Bốp!

— — — — -//

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 34: Thử Lòng

Edit: Tiểu Mân Thâu

Kiêu Tịnh vẫn còn đang sốt, cánh tay vô lực nâng lên không bao lâu lại trượt xuống, vừa vặn tay đặt lên cằm nam chính.

Cảm xúc này thực chân thật, còn nghe tiếng bộ phận tan vỡ vang lên. Trong giấc mơ cô vẫn muốn ra tay đánh anh, nhưng trời xui đất khiến lại đánh vào bàn tay của anh.

“...”

Kiêu Tịnh mở to mắt, hồi phục tinh thần, cô vội rút tay vào trong chăn, dùng chăn che đầu lại.

Thẩm Luân bị hành động rùa rút cổ này của cô, chọc giận đến cười lạnh.

Đánh cũng đã đánh rồi, giờ mới biết sợ sao?

Quả thực cô cũng có chút tim đập dồn dập.

“Hay quá nhỉ, anh nhớ không lần đây là lần thứ hai em đánh anh đúng không?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong thể loại tổng tài bá đạo, từ nhỏ đến lớn cuộc sống của nam chính luôn xuôi chèo mát mái, Kiêu Tịnh nhớ rõ không ai dám ra tay đánh anh, chỉ có anh dám ra tay với người ta mà thôi.

Lần trước cô có thể dễ dàng thoát nạn, nhưng lần này nói không chừng sẽ bị anh giết chết ngay tại chỗ. Cô chỉ biết nắm chặt hai mắt giả chết.

Cái chăn bị Thẩm Luân xốc lên, ánh sáng xuất hiện cô không thể trốn tránh được nữa. Hàng lông mi run lên vì sợ hãi, đôi môi mím chặt, trông thật căng mọng, Thẩm Luân cúi người hôn lên môi cô.

Kiêu Tịnh mở mắt ra, cô còn vẫn đang bị sốt đấy, thế mà tên càn thú này còn dám hôn cô!

Muốn hôn thì hôn đi, tốt nhất là cũng làm anh nhiễm bệnh, chờ cô hết bệnh thì anh sẽ là người tiếp theo bị bệnh.

Thứ nhất Kiêu Tịnh vẫn còn đang sốt không còn sức lực phản kháng, thứ hai trong lòng cô thầm nghĩ muốn cả hai cùng bị bệnh, cho nên không quan tâm việc nam chính hôn môi mình.

Trong lúc phát sốt đầu óc của cô cũng trở nên lú lẫn, vốn dĩ nam chính luôn hào quang bên người làm gì chết như vậy, trái lại cái người nữ phụ độc ác như cô đây mới bị bệnh đến chết mà thôi.

Thẩm Luân hôn chưa đã ghiền, đôi mắt dần trở nên âm trầm, hài lòng nói: “Anh sẽ đợi em khỏe lại, ngoan ngoãn dưỡng bệnh cho tốt.”

Nụ hôn này coi như bù đắp hai cái tát tay lần trước vậy. Anh quyết tâm phải chiếm được thân thể cô.

Kiêu Tịnh nhắm mắt không lên tiếng. Mặt đỏ bừng trông thật xinh đẹp, Thẩm Luân khẽ cười, chỉnh chăn lại cho cô, tắt đèn, rời khỏi phòng.

Thân thể quá mệt mỏi, một lúc sau Kiêu Tịnh đã chìm vào giấc ngủ. Hai ngày trôi qua cô vẫn không hạ sốt, thím Trăn lặng lẽ cắt điện thoại của cô, nhưng lại bị cô phát hiện.

Cô nằm trên giường, vươn cánh tay trắng nõn về phía thím Trăn, nói: “Trả điện thoại lại cho cháu.”

“Kiều tiểu thư, nhưng mà...” Sắc mặt thím Trăn có chút kỳ lạ.

Lúc này, điện thoại của cô lại vang lên. Thím Trăn nhìn thấy trên màn hình, xuất hiện hai chữ Thời Trăn.

Kiều Tịnh ném cái khăn trên trán mình xuống, chậm chạp ngẩng dậy. Cả người cô đều đau nhức, xoa cánh tay yếu ớt nói, vì vẫn còn sốt giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Thím Trăn, đưa điện thoại cho cháu.”

Thím Trăn cắn môi, đem điện thoại đưa cho Kiều Tịnh, nói: “Là thiếu gia bảo tôi cất điện thoại của cháu, bảo cháu phải dưỡng bệnh thật tốt.”

Lúc Thời Trăn gọi đến, thím Trăn không chịu rời đi, Kiều Tịnh không thể bắt máy, cô nhìn đến thím Trăn.

Thím Trăn quay đầu nhìn cô một cái, rồi rời đi.

Điện thoại được kết nối, giọng nói đầy quan tâm của Thời Trăn vang lên: “Em đã khỏe hơn chưa? Phải nghỉ ngơi thật tốt đấy nhé. À em có lên mạng không?”

Nghe giọng điệu này của Thời Trăn, bất chợt Kiều Tịnh có một dự cảm không mấy tốt lành.

“Thời Trăn, trên mạng đã xảy ra chuyện gì?”

Thời Trăn chần chừ nói: “Chuyện này em không biết là tốt nhất, hiện giờ em chỉ cần an tâm dưỡng bệnh. Dựa vào tính tình của em khi biết tin này, khẳng định sẽ cho người đi điều tra rõ ràng. Cũng không phải là chuyện quan trọng, trên mạng có người mượn danh tiếng của em để đánh bóng tên tuổi cho mình thôi, anh sẽ thay em xử lý. Em chỉ cần dưỡng bệnh là được, mau chóng khỏi bệnh còn về quê ăn Tết, không thể tiếp tục bệnh mãi như vậy. Đúng rồi, em nhắn địa chỉ của em cho anh đi, hai ngày nay anh không gặp em, cảm thấy không yên tâm, anh muốn đến đó thăm em một lúc.”

Có lẽ Thời Trăn cũng đã biết đến sự tồn tại của Thẩm Luân, cho nên liền gửi địa chỉ của mình cho Thời Trăn.

“Được rồi, một lúc nữa anh đến.”

Kiêu Tịnh cúp điện thoại, sau đó cô nhận được một tin tức trên ứng dụng Wechat, đập vào mắt cô là một tin tức của giới giải trí:

[Nghệ sĩ mới của Hạ Hoa có gương mặt rất giống với Kiêu Tịnh, còn bị người ta ra sức chèn ép!]

Người xuất hiện trong bài đăng chính là Ôn Thư. Nhìn theo góc độ của bức ảnh này, từ phong cách ăn mặc đến tạo dáng đều toát lên vẻ thanh thuần của nữ chính, chẳng thua kém tấm ảnh bìa trên tạp chí ALEON của Kiêu Tịnh là bao, như vậy cũng đủ thấy được Hạ Hoa tốn không ít tâm huyết cho bộ ảnh này.

Về mặt Kiêu Tịnh lạnh nhạt không chút gợn sóng tiếp tục đọc bài viết. Bên dưới là phần giới thiệu đơn giản về Ôn Thư, là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp đại học nước ngoài, vừa đi học vừa đi làm, còn là thiên kim của một công ty nhỏ, khu bình luận đầu là những lời khen ngợi Ôn Thư.

Khi người xem đọc được phần giới thiệu này, không tránh khỏi việc Kiêu Tịnh bị đem ra so sánh với Ôn Thư. Trong bài viết còn nói, hai người đồng thời đều chụp ảnh cho tạp chí ALEON, Kiêu Tịnh ý thế chèn ép người khác, cố ý bảo tổ hậu kỳ chỉnh sửa gương mặt của Ôn Thư quá khó coi, Kiêu Tịnh lo rằng Ôn Thư sẽ giành mất danh hiệu tiểu hoa đán của mình, thậm chí Kiêu Tịnh còn từng nói muốn phong sát Ôn Thư.

Kiêu Tịnh đọc được một nửa, đại khái đã hiểu rõ bài viết này muốn nói đến điều gì, sau đó cô tắt bài viết đó đi.

Cô mở W lên, bài viết này đã nằm trên hot search, đứng vị trí thứ ba, loại bình luận gì cũng có, thậm chí còn nói Kiêu Tịnh vừa mới nổi tiếng đã lắm thị phi, cũng có người nói cô một kẻ tâm cơ, cho rằng cô ra sức chèn ép người mới, nhân phẩm thối nát, một đám thủy quân không ngừng hòa theo, luôn miệng mắng chửi cô.

Dư luận chính là một lực lượng thần kỳ như vậy, có thể đảo khách thành chủ, còn không ngừng buông ra những lời lẽ xúc phạm người khác.

Cuối cùng Kiêu Tịnh đã hiểu Thời Trăn muốn nhắc đến chuyện gì, quả thực không biết thì không phiền lòng. Nhưng mà căn bản cô không hề để ý đến, cũng chẳng cảm thấy khó chịu.

Cũng may nữ chính vẫn làm đúng theo cốt truyện, việc này làm cô cảm thấy được an ủi hơn phần nào, thế giới này không bị rối loạn. Nữ chính đúng là vị cứu tinh của cô.

Theo như lời Thời Trăn nói, chuyện này cô không cần bận tâm, nữ chính chỉ vừa mới phát cờ khởi nghĩa, đây chỉ là một món khai vị nhỏ.

Chờ phong ba qua đi, năm tới những tai tiếng không hay không ngừng quần lấy cô, bởi vì đám người của nữ chính sẽ ra sức bôi đen cô, như vậy cô sẽ càng thuận lợi hạ màn.

Kiêu Tịnh đã chuẩn bị tốt tâm lý, những bình luận mắng chửi của cư dân mạng căn bản không thể gây tổn thương cho cô, đối với những điếu này cô đã sớm vô cảm. Nhưng cô cũng cảm thấy tính tình của nữ chính thật lạ, không ngờ còn dùng cách vu oan cho người khác để nâng giá trị bản thân.

Cô từng nói muốn phong sát Ôn Thư khi nào nhỉ?

Một nữ phụ ác độc như cô căn bản còn chưa sử dụng hết sức lực mà!

Chuyện này hơn phân nửa do chính Đường Minh Thiên của Hạ Hoa gây ra.

Lúc Thời Trăn đến biệt thự, Kiêu Tịnh cũng vừa đúng lúc bước xuống lầu, bảo vệ sĩ cho Thời Trăn vào trong. Thím Trăn đi ở phía sau Kiêu Tịnh, sắc mặt bà ta có chút cổ quái nhìn chằm chằm Thời Trăn.

“Thím Trăn, anh ấy là người đại diện của cháu.” Kiêu Tịnh mỉm cười nhìn thím Trăn.

Thím Trăn gật đầu, quay người đi vào phòng bếp, Kiêu Tịnh nghĩ có lẽ bà ta sẽ báo chuyện này cho Thẩm Luân.

Mấy ngày nay, tuy Thẩm Luân bận rộn công việc ở công ty, nhưng thím Trăn chính là tai mắt của anh, mỗi ngày đều âm thầm quan sát nhất cử nhất động của cô.

Kiêu Tịnh thực sự rất muốn giết chết những tác giả náo loạn của thể loại tổng tài này!

Đúng lúc đó, ngồi trong văn phòng tổng giám đốc công ty giải trí Hạ Hoa. Đường Minh Thiên đưa đến trước mặt Ôn Thư một tập tài liệu, đây chính là quá trình phát triển con đường nghệ thuật sau này của Ôn Thư, anh ta cao hứng nói: “Đây chỉ là bước đầu tiên, nhìn tổng thể cũng không tệ lắm, giới truyền thông và cư dân mạng rất xem trọng em, Kiêu Tịnh chỉ là một cơn gió Đông đúng lúc thổi qua, chúng ta mượn sức gió để bay cao một chút mà thôi.”

Ban đầu Đường Minh Thiên lo lắng nếu làm con đường phát triển tương lai của Kiêu Tịnh gặp chút trắc trở, thì Thẩm tổng sẽ không dễ dàng buông tha cho anh ta.

Sở dĩ Đường Minh Thiên dám làm như vậy, vì anh ta đã nghe được một tin. Không ngờ Ôn Thư lại là mối tình đầu của Thẩm Luân?!

“Ôn Thư, không ngờ em với Thẩm tổng còn có một tầng quan hệ như vậy, vì sao không sớm nói cho anh biết? Nếu không em còn bị Kiêu Tịnh chèn ép đến bao giờ?”

Lời nói này của Đường Minh Thiên rất giống lời nói lúc trước, khi nghe thấy Thẩm Luân thừa nhận Kiêu Tịnh là bạn gái của mình, Đường Minh Thiên đã từng cảm khái sâu sắc.

Chỉ là hoàn cảnh đổi dời, Đường Minh Thiên càng thêm xem trọng Ôn Thư. Ở trong cái vòng tròn này, anh ta đã từng nghe một chút tin đồn về Thẩm tổng. Chuyện này không ai dám đồn đại quá nhiều, đúng lúc anh ta cơ duyên xảo hợp mới hỏi thăm được một chút.

Thời sinh viên Thẩm Luân đã từng yêu sâu đậm một người con gái, nhưng vì người nhà phản đối, bắt cô gái ấy phải rời đi. Thật không ngờ

trời cao lại cho anh ta một kinh hỉ lớn như vậy, thật trùng hợp cô gái Thẩm Luân yêu sâu đậm lại xuất hiện trước mắt anh ta.

Đường Minh Thiên cảm thấy con đường trở mình của anh ta đã có hy vọng, ha ha, chẳng phải trong nhà vẫn còn một số người muốn hạ bệ anh ta sao?

Chỉ cần anh ta mượn sức Thẩm Luân, sớm muộn gì Đường lão gia cũng sẽ giao hết toàn bộ gia sản lại cho anh ta.

Tuy rằng Đường Minh Thiên ôm tâm tư muốn lợi dụng Ôn Thư, nhưng anh ta đối với cô gái này, quả thực có một chút cảm giác không thể nói rõ.

Ôn Thư ngẩng phía đối diện, nắm chặt bàn tay, khuôn mặt lạnh nhạt, đối với cách làm của Đường Minh Thiên không có ý kiến.

Ôn Thư khinh thường việc Đường tổng dùng cách ném đá giấu tay, nhưng cô ta cũng không ngờ đến mức không biết việc Đường tổng muốn lợi dụng mình thử Thẩm Luân.

Chỉ là Ôn Thư cũng không định ngăn cản, bởi vì trong tiềm thức, cô ta cũng muốn biết đáp án của Thẩm Luân là gì. Giữa cô ta và Kiêu Tịnh, cuối cùng Thẩm Luân sẽ bảo vệ?

Ôn Thư không cam lòng để Kiêu Tịnh cướp đi Thẩm Luân, anh phải là của mình.

Nữ chính luôn có suy nghĩ như vậy, Ôn Thư vẫn luôn cho rằng mình mới chính là người phù hợp nhất với Thẩm Luân, anh vừa đẹp trai tài giỏi, còn được nhiều người yêu thích, Ôn Thư muốn giành lại người đàn ông này.

Ôn Thư nhìn ra được, người đang ông đang tươi cười trước mặt mình đây cũng có ý với mình, vì anh ta e ngại Thẩm Luân nên mới không chạm vào cô ta.

Ôn Thư cũng không nghĩ đến việc sẽ để Đường Minh Thiên chạm vào mình.

“Tôi biết rồi, Đường tổng không còn việc gì nữa, tôi xin phép đi trước.” Ôn Thư lãnh đạm đứng lên, đẩy cửa bước ra ngoài. Đường Minh Thiên ngây người một lúc, lòng có chút xao động.

Tại biệt thự của Thẩm Luân.

Thời Trần vừa rời đi, đúng lúc Thẩm Luân trở về, anh quay đầu nhìn bóng dáng Thời Trần khuất xa, lại nhàn nhạt quay đầu nói: “Đã khỏe hơn chưa?”

Thẩm Luân nói lỏng cà vạt cởi nút áo, lộ ra yết hầu gợi cảm, anh tiến đến đưa tay sờ lên trán Kiều Tịnh, vẫn còn nóng.

Anh nhíu mày.

Vì sao còn chưa hết sốt?

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Luân, Kiều Tịnh đỏ mặt, xoay người đi vào phòng bếp nói với thím Trần: “Thím Trần, tối nay cháu muốn ăn đồ ăn thanh đạm một chút, có phiền thím không?”

Thím Trần gật đầu nói: “Không phiền.”

Trên gương mặt Thẩm Luân mang theo sự sùng nịnh mỉm cười: “Rất tốt, còn biết bản thân mình nên ăn những thứ gì, ăn nhiều vào bệnh sẽ mau khỏi.”

Kiều Tịnh ừ một tiếng, ôm lấy Thẩm Luân từ phía sau. Động tác cởi nút tay áo của anh dừng lại, hơi thở cũng trên nên gấp gáp.

Thân thể Kiều Tịnh mềm mại, vẫn còn đang sốt nhẹ cho nên có chút nóng, dán sát vào lưng Thẩm Luân, ôn nhu nói: “Thẩm Luân, tết này em muốn trở về quê ăn tết cùng bà ngoại, có được không anh.”

Thẩm Luân theo bản năng muốn nói được. Nhưng ngay sau đó, anh lại nhúu mày, ý thức được bản thân mình từ khi nào lại trở nên dễ thương lượng như vậy? Vì sao cô nói chuyện gì anh cũng đều dễ dàng đồng ý.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 35: Cốt Tình Gây Sự

Edit: Tiêu Mân Thâu

“Không được.” Thâm Luân lãnh đạm liếc mắt nhìn Kiều Tịnh, cởi nút áo nơi cổ tay áo ra, đi thẳng một đường.

Để cô về quê?

Làm sao có thể, cô phải ở lại Ma Đô ăn Tết với anh. Căn bản anh chưa bao giờ muốn suy xét về chuyện này.

Tên đại diện kia vừa đến một chuyến, cô lập tức muốn rời khỏi đây, ánh mắt anh hiện lên vài phần nguy hiểm.

Kiều Tịnh mím môi. Cô biết Thâm Luân sẽ không dễ dàng đồng ý, cô lên lầu khoác thêm áo ấm.

Thừa dịp Kiều Tịnh lên lầu, thím Trần vội đi tìm Thâm Luân, lén lút nói: “Mấy ngày qua Kiều tiểu thư lén la lén lút đi lên gác mái, mỗi lần như vậy đều bị tôi phát hiện. Thiếu gia, cậu nói xem cô ấy muốn làm gì?”

Thâm Luân nhìn về phía cầu thang, đôi mắt trở nên thâm sâu.

Trên bàn cơm tối, Kiều Tịnh đang uống canh, mấy ngày qua vì bị bệnh thể lực suy yếu cần phải tắm bổ để hồi phục lại, cô liếc mắt nhìn Thâm Luân.

Thâm Luân thông thả ăn cơm, anh làm chuyện gì cũng chậm rãi không hề gấp gáp, Kiều Tịnh cảm thấy loại người như vậy thật đáng sợ, bởi vì mình sẽ không hiểu được trong đầu người đó đang suy tính những gì.

Anh không quay về Thâm gia ở Đẽ Đô ăn tết sao? Nếu anh trở về thì tốt biết bao, cả hai đều được tự do.

Trong phòng ăn rơi vào trầm lặng, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe thấy, Kiều Tịnh uỷ khuất rơi nước mắt.

Thâm Luân liếc nhìn cô một lúc, sau đó lại thông thả dùng cơm.

Cô mím chặt môi, lau nước mắt, giận dữ đứng lên muốn quay trở về phòng ngủ. Lúc đi ngang qua Thâm Luân, cánh tay của cô bị anh thô bạo nắm lấy, kéo cô trở về.

“Anh buông em ra!” Kiều Tịnh giãy giụa một lúc, nhe răng nói: “Anh ức hiếp em, cái cô Ôn Thư kia cũng ức hiếp em, em, em không muốn sống nữa! Mọi tin tức trên mạng em đều nhìn thấy, cô ấy vậy mà lại hãm hại em, anh cũng không để ý đến em, nếu không phải Thời Trầm nói cho em biết, thì em cũng chẳng hay biết gì!”

“Chính người đại diện nói cho em biết à?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Thì sao?

Cô kinh ngạc nói: “Như thế còn chưa đủ sao, Thâm Luân, anh còn muốn giết em đến bao giờ.”

“Có phải anh vẫn còn yêu tiểu yêu tinh kia, đúng không!” Kiều Tịnh nâng cao giọng, cố nén nước mắt, dáng vẻ chẳng khác nào một oán phụ!

Không có người đàn ông nào lại thích loại phụ nữ hay ghen tuông không hiểu đạo lý như vậy, tất nhiên Thâm Luân cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy sắc mặt Thâm Luân có chút thay đổi, khoé môi anh kìêu lên, đôi mắt sắc bén: “Ai là tiểu yêu tinh?”

“Ôn, Ôn Thư... Anh yêu cô ấy, vì sao còn trêu chọc em.” Khuôn mặt nhỏ rơi đầy nước mắt, nước nở nói.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Luân dần trở nên ảm đạm, quay mặt đi nói: “Không muốn ăn nữa thì đi lên lầu nghỉ ngơi đi. Nhanh khỏi bệnh, biết đâu anh sẽ giúp cho em.” Thẩm Luân ái muội liếc nhìn cô một cái.

“Không phải anh đã từng nói với em, phải học cách lấy lòng anh à.”

Khoé mắt Kiêu Tịnh ửng đỏ.

Cái tên vô liêm sỉ này!

Cô không có dự định nhờ anh giúp đỡ, cô chỉ muốn làm anh chán ghét mình mà thôi. Cô đứng yên, nghẹn ngào nói: “Anh đã lên giường cùng cô ấy sao?”

“Kiêu Tịnh!”

Lúc này sắc mặt Thẩm Luân hoàn toàn thay đổi, buông đũa, tức giận đứng lên.

Trong lòng Kiêu Tịnh có chút đắc ý. Cô muốn làm anh cảm thấy phiền, cho nên mới thốt ra một câu liên quan đến ánh trắng sáng của anh, chỉ như thế mà anh đã tức giận rồi.

Cô rụt cổ, tỏ vẻ sợ hãi, thể hiện bộ dạng lo được lo mất nắm lấy tay áo anh, ôn nhu nói: “Anh đừng tức giận như vậy, em cảm nhận được anh không hề quan tâm đến em. Thẩm Luân, tình yêu anh dành cho cô ấy, có thể chia sẻ cho em một chút được không, em trẻ tuổi xinh đẹp hơn cô ấy, như vậy chưa đủ sao.”

Nhưng tôi biết anh vô cùng vô cùng thích ánh trắng sáng của lòng mình, cho nên một cái liếc mắt cũng không thềm cho tôi.

Cuối cùng Kiêu Tịnh không dám kích thích Thẩm Luân nữa, mục đích của cô chỉ muốn làm cho anh phiền chán, không phải là chọc anh tức giận, vì vậy cô tỏ vẻ đau thương u buồn, để cho anh biết rằng cô làm như vậy, chỉ vì quá yêu anh mà thôi.

Phi phi phi!!!

Nếu cô không nhanh tránh xa nam chính, sớm muộn gì cũng có ngày chết vì cảm giác ghê tởm này.

Thẩm Luân cười lạnh, rút cánh tay ra.

“Càng ngày lá gan càng lớn nhỉ, đi lên lầu đi, trước tiên hãy dưỡng bệnh cho cho tốt, anh chờ em.”

Dường như anh đang cho rằng bản thân mình là Như Lai Phật Tổ, cho nên có quyền ban phát thiện tâm cho người khác.

Nếu Thẩm Luân là Phật thì cô không phải là Tôn Ngộ Không, mà nguyện ý vì anh bị ngũ hành sơn đè.

Trước mắt, việc bị anh đuổi lên phòng không phải là việc quan trọng nhất, mấu chốt là cô muốn bị đuổi khỏi nơi đây, muốn nhanh chóng thoát thân!

“Vâng em lên phòng đây, xin anh nhớ rõ em vẫn còn là bạn gái của anh, anh không thể để người ngoài ức hiếp em như vậy.” Cô lau nước mắt, ngoan ngoãn đi lên lầu, mở cửa phòng.

Trên lầu hai, cô đưa lưng về phía Thẩm Luân dựng ngón tay giữa lên.

Ở dưới phòng ăn, Thẩm Luân không còn tâm trạng dùng bữa. Quả thực vừa rồi anh nhìn thấy được trong mắt Kiêu Tịnh mang theo sự chán ghét.

Lên giường với Ôn Thư sao? Ha ha.

Thẩm Luân đen mặt ngồi trong phòng khách, thời điểm thím Trần rời đi đã khoá cửa cẩn thận. Một tiếng động nhỏ vang lên, Thẩm Luân chợt hồi thần, nhắm mắt lại, lấy điện thoại gọi cho Vương Hiểu.

Trước khi Kiêu Tịnh quyết định nhảy lầu, cô phải làm cho Thẩm Luân không sinh nghi, chỉ có như vậy, thì lúc cô đứng trước mặt anh cố ý muốn nhảy lầu, anh sẽ không hoài nghi tâm tư kín đáo của cô. Sau khi anh suy

nghĩ lại, sẽ cảm thấy cô là một người phụ nữ ghen tuông đến đánh mất cả lý trí.

Trở lại phòng, Kiều Tịnh nhắn tin Wechat cho Thời Trần. Không bao lâu, Thời Trần đã trả lời tin nhắn.

[Đã tìm được hắc, quả thực đang đánh bạc ở Úc Thị.]

Bản tính của Ôn Hải không hề thay đổi, sau khi hỏi mượn tiền nữ chính, còn ra ngoài đi vay nặng lãi, quay đầu liền cầm tiền đi đánh bạc, quả thực làm chó không muốn lại muốn làm con rùa rụt cổ.

Như vậy cũng tốt, không bao lâu nữa, Ôn Hải sẽ đi tìm nam chính gây náo loạn một trận.

Kiều Tịnh uống thuốc hạ sốt xong, liền lên giường đi ngủ.

Trong ký túc xá của công ty giải trí Hạ Hoa, Ôn Thư nôn nóng gọi điện thoại.

“Anh hai, vì sao không chịu bắt máy.” Ôn Thư vô cùng lo lắng, vừa rồi đám người cho vay nặng lãi gọi điện thoại cho Ôn Thư, không ngừng đe dọa nếu mấy ngày nữa không chịu trả tiền cho bọn họ, thì bọn họ sẽ đến đây bắt người.

Đám người đó đều là dân xã hội đen, Ôn Thư vừa mới ra mắt, vạn nhất xảy ra chuyện gì bị đưa tin lên mạng, tương lai sau này của cô ta xem như chấm hết.

Điện thoại đổ chuông một lúc, cuối cùng Ôn Hải cũng chịu bắt máy.

“Em gái, anh đang bận việc có chuyện gì nói sao nhé, anh cúp máy đây.”

Ôn Thư nghe thấy đầu dây bên kia khá ồn ào, tức đến muốn bật khóc. Có một người anh trai vô liêm sỉ như vậy, cô ta còn có thể làm gì?

Số tiền tiết kiệm cuối cùng của Ôn Thư đầu đã đưa cho Ôn Hải. Làm gì còn tiền nữa, một chút tiền dành dụm cũng bị Ôn Hải lừa mất rồi.

Ôn Thư mở màn hình điện thoại lên, nhìn lướt qua danh bạ, để tìm xem có thể mượn ai 500 vạn hay không, dường như Lam Ngọc Như cũng không có số tiền lớn như vậy, Ôn Thư nhìn đến số điện thoại của Hàn Tử Triết hai giây, sau đó di chuyển ngón tay, tìm người khác.

Cuối cùng, ngón tay dừng lại ở một dãy số không tên, đôi mắt trở nên sáng rực.

Kiêu Tịnh vẫn luôn nằm ở nhà dưỡng bệnh, dưới sự giám sát và chăm sóc của thím Trần, ba ngày sau bệnh của cô hoàn toàn biến mất.

Hôm nay, Thẩm Luân về rất sớm muốn dẫn cô ra ngoài. Những tin tức bôi đen trên mạng đã bị xóa đi, còn về bài viết kia cũng như đá chìm xuống biển, những bình luận mắng chửi cũng đã giảm dần. Hơn nữa Thời Trần và bộ phận quan hệ xã hội xử lý việc này rất tốt, còn có thể từ việc đó mà chuyển mình.

Bài viết bôi nhọ đầu bị xóa hết, chỉ còn những bài viết tương đối khách quan, nhưng vẫn cần quan sát thêm nữa.

Cũng bình luận nhắc đến việc Kiêu Tịnh có kim chủ chống lưng, nhưng không mấy ai chú ý, ngược lại còn xuất hiện một đám thủy quân không ngừng nói xấu công ty Hạ Hoa và Ôn Thư. Thủy quân do Thời Trần tìm, Kiêu Tịnh đảm nhận việc chi tiền.

Chỉ là Kiêu Tịnh không ngờ rằng Thẩm Luân cũng sẽ ra tay. Việc bài viết đột nhiên biến mất, ngoại trừ anh làm ra, cô không tìm được ai khác có khả năng ra tay giúp mình như vậy.

Đột nhiên Kiêu Tịnh cảm thấy có chút bất an, từ bao giờ nam chính tốt tính như vậy, là thật tâm hay giả dối đây?

Ai nha, anh sẽ không gây ảnh hưởng đến con đường tìm tự do và tìm chết của cô đấy chứ...?

Hai ngày nay Ma Đô bắt đầu có tuyết rơi, những bông tuyết nhỏ vươn lên người không bao lâu đã tan mất.

Kiêu Tịnh vừa khỏi bệnh, trước khi ra ngoài phải chuẩn bị vũ trang đầy đủ, nào là áo lông còn có cả mũ trùm đầu, bao tay cùng khẩu trang là những vật bất ly thân của cô.

Thẩm Luân không bận tâm đến thời tiết, anh chỉ mặc áo sơ mi bên trong, khoác chiếc áo măng tô bên ngoài, thân thể cao gầy vô cùng phong độ.

Lên xe, Thẩm Luân nhìn thấy Kiều Tịnh trang điểm, lại nhú mày. Cô vừa khỏi bệnh, nên quan tâm việc giữ ấm cơ thể chứ không phải là làm đẹp.

Kiều Tịnh liếc mắt nhìn anh ăn mặc hết sức phong phanh, liền dờn mắt đi. Sau lần tranh cãi đó, anh cũng không trực tiếp đuổi cô ra ngoài, từ bao giờ tính kiên nhẫn của anh lại tốt như vậy.

Kiều Tịnh có chút bối rối.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THỂ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 36: Ôn Thư Mật Tích

Edit: Tiêu Mân Thâu

Kiêu Tịnh rất hiểu rõ bản tính của nam chính, bởi vì cô chưa chạm đến điểm giới hạn của anh, cho nên anh không đuổi cô đi.

Nhưng từ khi nào nam chính lại trở nên khoan dung với cô như vậy, có lẽ mục đích của anh chính là chiếm được thân thể cô. Anh đã quên mất ánh trắng sáng của mình rồi sao?

Không đúng, thứ gì không độc chiếm được mới là thứ tốt nhất, còn cô chỉ là một miếng thịt béo bở xuất hiện trước mặt nam chính mà thôi, là một món khai vị không hơn không kém. Anh chỉ cần động một tay thì cô sẽ bị ăn sạch sẽ.

Kiêu Tịnh cũng lười phản kháng, nếu một ngày nào đó chuyện này xảy ra thì đành phó mặc cho trời vậy.

Thẩm Luân đưa Kiêu Tịnh đến một hội sở đấu giá, bên trong khuôn viên còn tròng rất nhiều hoa, phong cảnh xung quanh thật ưu nhã. Bên ngoài hội sở được bảo an canh giữ nghiêm ngặt, bên trong toàn là giới thượng lưu.

Hôm nay Kiêu Tịnh mặc váy dài bên ngoài khoác một chiếc áo lông, choàng một tấm lụa mỏng quanh cổ, còn đeo cả bao tay, cách ăn mặc này của cô chẳng thích hợp với không khí nơi đây.

Mọi người không ngừng thì thầm to nhỏ về sự xuất hiện của cô, giới thượng lưu ở Ma Đô nói lớn cũng không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Việc Thẩm Luân có bạn gái mọi người trong giới ai cũng biết, thời điểm Thẩm Luân đi ngang qua đám người đó, trên khuôn mặt bọn họ luôn tỏ vẻ nịnh nọt, còn cung kính gọi anh một tiếng Thẩm thiếu.

Bên trong sảnh lớn rất đông người qua lại, nhân viên phục vụ dẫn Thẩm Luân đi lên lầu hai phòng dành cho VIP.

Căn phòng này được trang trí rất xa hoa, trên vách tường còn có một TV lớn, đang phát sóng trực tiếp buổi đấu giá bên dưới sảnh lớn.

Thẩm Luân vừa ng ẩ xuống, một người vệ sĩ li ền gõ cửa tiến vào, trong tay cầm điện thoại đang kết nối.

Thẩm Luân nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Ngoan ngoan ng ẩ ở đây chờ anh, anh đi ra ngoài nhận điện thoại một lúc.”

“Vâng.” Cô tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Thẩm Luân hài lòng mỉm cười, trước khi đi còn vuốt nhẹ mặt cô.

Ki ều Tịnh cố gắng chịu đựng việc Thẩm Luân sờ mặt mình. Kết quả của lần ra ngoài này, hơn nửa tiếng vẫn không thấy anh quay lại.

Cuộc đấu giá chính thức bắt đầu, lúc này có người mở cửa ra, là người vệ sĩ vừa r ẩ, anh ta cung kính nói: “Ki ều tiểu thư, Thẩm tổng có việc phải đi trước. Thẩm tổng có phân phó, nếu Ki ều tiểu thư thích thứ gì cứ việc mua chúng.”

Ki ều Tịnh do dự một lúc, hỏi: “Là ai gọi đến?”

Vẻ mặt vệ sĩ nghiêm trang, một lời cũng không nói.

Ki ều Tịnh mỉm cười, ôn nhu nói: “Ôn Thư phải không?”

Cô nhìn thấy ánh mắt của tên vệ sĩ kia loé lên. Lúc này, dường như cô đã biết chuyện gì đang xảy ra, cô cũng không muốn tiếp tục làm khó tên vệ sĩ kia, cũng chẳng muốn ở lại đây. Nếu người vừa gọi đến là Ôn Thư, có lẽ

cô nên trở về nhà ngủ một giấc thật ngon, sau đó làm một bữa tiệc nhỏ để ăn mừng.

Tên vệ sĩ không thể ngăn cản cô, đành phải đưa cô trở về biệt thự. Cả ngày hôm nay, Thẩm Luân không quay về nhà.

Lúc ăn tối, thím Trầ xoa tay hỏi: “Kiều tiểu thư, điện thoại của thiếu gia gọi hoài không được, tiểu thư có biết thiếu gia đi đâu không?”

Kiều Tịnh lắc đầu. Thím Trầ nhìn cô bằng ánh mắt trách móc, sau đó bà ta điện thoại gọi cho trợ lý Vương. Thân là bạn gái của thiếu gia, một chút quan tâm đến thiếu gia cũng không có.

Ngày hôm sau, khi Kiều Tịnh thức giấc Thẩm Luân vẫn chưa trở về.

Sáng sớm thím Trầ đã đến đây quét dọn biệt thự, dường như tâm tình của bà ta không tệ, ánh mắt bà ta khi nhìn đến Kiều Tịnh còn mang theo thương hại.

Kiều Tịnh đứng ở cầu thang, mặc quần áo ở nhà, trong lòng cũng thẫn thờ. Quả nhiên thím Trầ vẫn luôn ưu ái cho nữ chính.

Với ánh mắt đầy thương hại mà thím Trầ bố thí cho cô, khẳng định bà ta đã biết đêm qua Thẩm Luân không quay về nhà là vì bận chăm sóc cho Ôn Thư.

Kiều Tịnh hồi tưởng lại tình tiết của cốt truyện, có lẽ hiện giờ đám cho vay nặng lãi đã tìm đến nữ chính, cho nên nam chính đã ra tay cứu nữ chính, còn cho nữ chính mượn tiền, sau đó là hết lòng an ủi nữ chính, cùng nhau trải qua một đêm mặn nồng, đây chính là tính tiết thường xảy ra trong loại truyện tổng tài này.

Cô vui vẻ muốn chết!

Cô rất khâm phục năng lực của nữ chính, rất có tinh thần hợp tác cao. Cứ cố gắng phát huy, không bao lâu nữa Thẩm Luân sẽ đuổi cô ra ngoài thôi.

Hôm nay mọi chuyện sẽ diễn ra đúng theo kế hoạch, nói không chừng nam chính sẽ ra tay ăn sạch cô.

Kiêu Tịnh nghĩ đến việc đó đã cảm thấy vô cùng chán ghét, đành thuận theo tự nhiên vậy, chỉ cần được tự do, anh muốn như thế nào cũng được, cứ xem như mình bị chó cắn vậy.

Cô xoay người đi lên lầu.

*

Trước kỳ nghỉ tết, nhân viên và các nghệ sĩ trong công ty sẽ được thưởng một đợt tiền thưởng. Trần Thiên gọi Kiều Tịnh đến công ty, vừa vào văn phòng đã biết được tin mình được nâng hợp đồng.

Trần Thiên ân cần nói: “Một lúc nữa chị sẽ dẫn em đến văn phòng của Vương tiên sinh, công ty muốn chỉnh sửa hợp đồng nghệ sĩ với em, cần phải có chữ ký của tổng giám đốc, đúng lúc Vương tiên sinh cũng muốn gặp mặt em.”

Ánh mắt Trần Thiên mang theo sự quan tâm nhìn về phía Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh nhàn nhạt lên tiếng. Đợi Trần Thiên rời đi, Thôi Trần liền hỏi: “Em có biết đến chuyện này không?”

Kiều Tịnh lắc đầu. Theo lý mà nói, nếu nam nữ chính đã quay về bên nhau thì không cô không giá trị gì nữa, vì sao Vương tiên sinh lại muốn chỉnh sửa hợp đồng cho cô.

Tên Vương tiên sinh này là người làm việc dưới trướng của Thẩm Luân, mọi chuyện ông ta làm đều do một tay Thẩm Luân sắp xếp.

Kiều Tịnh thầm cười: “Đừng suy nghĩ nhiều, sửa hợp đồng cũng là một chuyện tốt, anh còn được tăng lương nữa đấy.”

Cô bé ngốc này, bây giờ còn lo đến chuyện tiền lương sao? Việc khiến Thôi Trần lo lắng chính là cảm xúc hiện giờ của cô.

Thời Trần cảm thấy mình không nên hỏi quá nhiều về chuyện đời tư của cô, vì thế anh ta liền thu hồi tâm tư, cùng cô đợi đến lúc gặp mặt tổng giám đốc, muốn xem hợp đồng sẽ chỉnh sửa đi đâu khoản gì.

Theo như lời của Trần Thiến, khẳng định bản hợp đồng của Kiều Tịnh không chỉ dừng lại ở mức C.

Các nghệ sĩ trong nước sẽ ký hợp đồng với công ty theo cấp bậc và chế độ riêng, về việc Kiều Tịnh bỏ công ty cũ đến một công ty giải trí mới, nhưng hai công ty này lại có quy mô khác nhau, chỉ là đi đâu khoản trong hợp đồng cũng không khác biệt lắm. Nếu ở Hoa Hạ ký hợp đồng ở mức C, thì cũng tương đương với bản hợp đồng mức B ở Hạ Hoa.

Công ty giải trí Hoa Hạ là công ty đứng đầu trong giới giải trí, ngay cả tài nguyên cùng người đại diện cũng là loại tốt nhất, là công ty quản lý của rất nhiều nghệ sĩ ưu tú cùng nổi tiếng.

Cho nên công ty yêu cầu rất cao, mỗi năm luôn có một đám nghệ sĩ mới thề ước ao có thể ký hợp đồng với công ty Hoa Hạ.

Thời Trần dặn dò Kiều Tịnh phải xem xét thật kỹ mọi đi đâu khoản trong hợp đồng, phải thương lượng đi đâu kiện với công ty như thế nào, tranh thủ lợi ích cho bản thân mình càng nhiều càng tốt, trong vòng một năm công ty phải giao cho cô nhiều tài nguyên hơn nữa.

Hiện giờ mức độ nổi tiếng của Kiều Tịnh ở trên mạng khá tốt, chờ sang năm bộ phim [Thịnh Đường] sẽ ra mắt, cô còn hai bộ phim điện ảnh sắp được quảng bá.

Bây giờ cô đã có nền tảng, chỉ cần diễn xuất trong phim thu hút được người xem, mới có thể hoàn toàn đứng vững ở vị trí minh tinh tuyến hai, đây là cơ hội giúp cô tiến thêm một bước nữa, danh chính ngôn thuận trở thành tiểu hoa đán hot nhất hiện nay.

Đạo diễn Triệu là đạo diễn điện ảnh nổi tiếng nhất Trung Quốc, nếu cô có thể tham gia vào tác phẩm của ông ta, còn diễn xuất tốt thì sẽ một bước lên mây.

Thời Trần không ngừng tính toán con đường tương lai của Kiều Tịnh phải đi như thế nào.

Nhưng Kiều Tịnh chỉ trăn mặc. Trong lòng cô sớm đã có dự định khác, e rằng không thể đi theo con đường mà Thời Trần đã vạch ra.

Nếu cô bị Thẩm Luân ghét bỏ, có lẽ anh sẽ đổi ý không muốn cô đóng vai nữ chính trong bộ phim của đạo diễn Triệu nữa, tuy rằng việc này sẽ làm cô tổn thất một số tiền lớn vì đã vi phạm hợp đồng.

Nhưng không sao cả, cô cũng không cần phải nhọc lòng về chuyện đó. Chỉ cần cô làm việc có chừng mực, không làm những chuyện quá phận, Thẩm Luân sẽ không có lý do gì phải đuổi cùng giết tận cô.

Văn phòng của Vương tiên sinh nằm ở tầng 20, Kiều Tịnh phía sau Trần Thiên, người trong công ty muốn đi thang máy lên tầng 20 cần phải có thẻ VIP mới lên được tầng ấy.

Kiều Tịnh đi thẳng một đường lên đó, tầng này rất rộng, cách bày trí theo phong cách hiện đại.

Đứng từ xa vẫn có thể nhìn thấy, văn phòng của tổng giám đốc bốn vách đều là tấm thủy tinh trong suốt, có một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa uống trà.

“Xin chào, Kiều tiểu thư.” Vương tiên sinh lễ phép chào hỏi.

Cái tên Vương tiên sinh này cũng thật thần bí, trong công ty không ai biết rõ tên thật của ông ta, mọi người đều tôn trọng gọi ông ta một tiếng Vương tiên sinh.

Người ngoài giới chỉ biết rằng, ông ta chính là ông lớn nắm một nửa giang sơn ngành giải trí quốc nội. Sau khi Kiều Tịnh được tận mắt nhìn thấy Vương tiên sinh, trông ông ta cũng như bao người đàn ông trung niên khác, ngoại trừ một điểm, giới nhà giàu rất biết cách bảo dưỡng nhan sắc, cho dù đã gần 40 tuổi nhìn chẳng khác nào thanh niên.

Kiêu Tinh lễ phép giới thiệu bản thân, Vương tiên sinh mời cô ngồi xuống. Ông ta còn bảo Trần Thiến đi ra ngoài.

Trần Thiến theo bản năng liếc mắt nhìn Kiêu Tinh một cái, xoay người rời khỏi văn phòng.

Một tầng cao ốc rộng lớn như vậy, ngoại trừ văn phòng của Vương tiên sinh, còn có một quầy tiếp tân gần cửa thang máy. Trần Thiến không rời đi, chỉ ở lại nói chuyện phiếm cùng nhân viên tiếp tân, nhưng ánh mắt hai người luôn nhìn về phía văn phòng.

Hai người này có mối quan hệ gì?

Không phải là quan hệ cha con đấy chứ?

Quả thực Trần Thiến lo sợ muốn chết.

Bên trong văn phòng, Vương tiên sinh cười nói: “Kiêu tiểu thư, sắp nghỉ Tết rồi, nếu có thời gian cô có thể giúp tôi hỏi thăm Thẩm tổng một tiếng được không?”

Kiêu Tinh mỉm cười, có chút ngượng ngùng gật đầu. Cô không ngờ Vương tiên sinh lại trực tiếp nói thẳng vào vấn đề như vậy. Cô còn cho rằng ít nhất ông ta sẽ thể hiện dáng vẻ của một ông chủ lớn.

Sau khi rời khỏi văn phòng, Trần Thiến đưa cô xuống lầu, hợp đồng đã được chỉnh sửa, Vương tiên sinh cũng đã ký tên.

“Kiêu tiểu thư, trò chuyện với tổng giám đốc có thuận lợi không?” Trong thang máy, Trần Thiến tươi cười hỏi.

“Thực ra Vương tiên sinh là một người rất tốt.” Kiêu Tinh nghiêm túc trả lời.

Nụ cười trên mặt Trần Thiến ngưng đọng, Kiêu Tinh sớm đã biết rõ tâm tư của cô ta, vì sao vẫn muốn nói dối cô ta?

Trần Thiên thử thăm dò: “Em và Vương tiên sinh quen biết với nhau từ trước à? Em lớn lên có chút giống với ông ấy.”

Kiêu Tĩnh: “.....”

Sắc mặt Kiêu Tĩnh trở nên cổ quái, cái cô trợ lý Trần này, trong đầu đang nghĩ cái gì thế?

Lớn lên thật giống nhau? Giống chỗ nào.

Trần Thiên cho rằng Kiêu Tĩnh sợ người bên ngoài biết, cho nên không trả lời câu hỏi này, nhất thời những phiến muộn trong lòng tiêu tán đi không ít, Trần Thiên đưa Kiêu Tĩnh xuống tầng 1.

Thang máy đi thẳng xuống tầng 1, Kiêu Tĩnh cho rằng Thời Trần vẫn còn đang bận việc, cô có thể tự mình ngẩng xe chuyên dụng của công ty trở về nhà, cô cúi đầu nhấn một tin cho Thời Trần, trước cửa công ty có một người vội vàng xông vào.

“Kiêu Tĩnh đang ở đâu, Kiêu Tĩnh cô mau ra đây cho tôi!” Tên đàn ông tiến vào đại sảnh, nóng nảy cởi áo vest ra, vén tay áo đứng tại nơi đó la to. Hai người bảo an vội chạy đến, bắt tên đàn ông đó lại.

Ôn Hải giận dữ nói: “Buông tôi ra, em gái của tôi mất tích rồi, nếu hôm nay không gặp được Kiêu Tĩnh, tôi sẽ ngẩng mãi ở đây không đi!”

Anh ta la lối, liền bị hai người bảo an khống chế mặt dán trên đất, lúc này mới thành thật nằm yên một chút.

Những nhân viên cùng nghệ sĩ đều đứng ở một bên xem náo nhiệt. Ôn Hải nâng mắt lên, nhìn thấy bóng dáng mảnh mai của Kiêu Tĩnh đứng trong sảnh lớn, cô đang nói gì đó với nhân viên công ty.

Hai người bảo an kéo Ôn Hải đứng lên, đưa anh ta vào một căn phòng.

Trong căn phòng, Kiêu Tĩnh đã sớm ngẩng đầu chờ ở đó.

Ôn Hải cao giọng nói: “Tôi đã từng nhìn thấy cô ng ồi trong xe của Thẩm Luân, cô là Ki ều Tịnh đúng không.” Anh ta giẫy giụa tránh khỏi tay người bảo an, bảo an được sự cho phép của Ki ều Tịnh, nên thả anh ta ra.

Ôn Hải kéo ghế dựa, cười lạnh ng ồi đối diện Ki ều Tịnh.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Ôn Hải càng nhìn Ki ều Tịnh càng cảm thấy không thuận mắt, Ki ều Tịnh chỉ là kẻ thế thân mà Thẩm Luân tìm để thay thế em gái anh ta mà thôi, tuy là trẻ tuổi nhưng không hiểu sự đời, còn dám vênh váo tự đắc như vậy, anh ta ở đại sảnh la lối lâu như thế, cô một chút sợ hãi đâu không có.

Đối mặt với cô gái nhỏ này, Ôn Hải vênh váo, rung chân nói: “Sợ r ồi sao, nếu tôi vẫn tiếp tục náo loạn ở bên ngoài để đám paparazzi biết chụp được, xem cô có bị mất mặt hay không? Em gái Ôn Thư của tôi đang ở đâu?” Đột nhiên Ôn Hải đập bàn một cái.

Ki ều Tịnh khẽ cười nói: “Tôi không biết Ôn Thư đang ở đâu, có lẽ anh nên tìm Thẩm Luân mà hỏi.”

“Tôi đã đi tìm anh ta, nhưng anh ta không có ở công ty.” Ôn Hải buồn bực nói.

Trên mặt Ôn Hải có vết thương, nhưng đám bảo an ở đây không dám tùy tiện đánh người. Có thể lúc anh ta đi đến công ty của Thẩm Luân đã bị đánh một trận, cho nên mới đến đây tìm cô gây rối.

Nhưng Ki ều Tịnh không chọc đến Ôn Hải, dựa vào đâu anh ta đến đây trút giận vào cô. Dựa theo tính cách của một nữ phụ độc ác, cô nên tìm người đánh anh ta một trận, như vậy anh ta mới biết an phận hơn một chút.

Thời điểm Thời Tr ần chạy đến đây, Ôn Hải đang bị bảo an kéo ra ngoài. Thời Tr ần đưa cô đi ra xe, cô chợt dừng bước, dường như nghĩ đến chuyện gì, quay đầu nhìn Ôn Hải nói: “Anh đến bệnh viện tìm xem, nói không chừng sẽ tìm thấy người đấy.”

Cô cười một tiếng, sau đó đi ra xe, hỏi Thời Trầ: “Anh có quen biết
đám côn đầ nào không?”

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 37: Buông Tay

Edit: Tiểu Mân Thầ

Sau khi Kiều Tịnh trở về biệt thự, đứng trước cổng lớn, cô cảm thấy hôm nay căn biệt thự này trông thuận mắt hơn nhiều.

Vừa bước vào nhà, lúc thay giày ở huyề

Thím Trầ

“Thím Trầ, Thẩ

Thím Trầ

“Tôi không biết, tôi còn có việc phải làm.”

Thím Trầ

“Cái cô gái này, sao cô lại như thế?”

Thím Trầ

Thím Trầnn thầnn thờ dầnn, Kầnn Tầnn cứ đứng chắnn đường nhứ vậnn, làm sao bà ta có thể tiếpn tặpn quếtt dặnn?

Độtt nhiên thắnn Trầnn bứcc lầnn lầnn, về mắtt Kầnn Tầnn lầnn nhậtt xoay ngườnn đầnn vào phồnng bếpn rắtt cho mìnhn mộtt lỷ nướcc ấmm, sau đốtt quay về phồnnng.

Thờnn đầnn Thắnn Lầnn trở về, sắcc trờnn đầnn chuyểnn tồnn, trên ngườnn anh vẫnn cồnn vườnn khắnn lầnn từ bằnn ngoànn. Thắnn Trầnn bứcc đếnn tiếpn nhậtt áo khoắcc của anh, lúcc nàyn anh thoắng ngườnn nhằnn lầnn lầnn: “Cồnn ấyn đầnn?”

Giồnnng nốtt trầnn thắpn của anh vầnn lầnn, đường nhứ hỏnn nay tầnn tầnn anh khá tồtt. Hiệnn giờ đầnn là giờ cồnn tồtt, thứcc ắnn trên bằnn vẫnn cồnn nguyên vẹn.

Thắnn Trầnn thắpn giồnnng nốtt: “Suốtt cả buổnn chầnn hỏnn nay Kầnn tiểnn thừ vẫnn ở mắnn trong phồnnng khồnnng bứcc xuống lầnn lầnn.”

“Hỏnn nay cồnn ấyn ngoann ngoắnn nhứ vậnn sao?”

“Trướcc đốtt Kầnn tiểnn thừ đầnn khồcc lócc mộtt trậnn, hỏnn tồnn thiểnn gia đầnn về chừa, sau đốtt khồnnng hỏnn thềnn gầnn nửa.” Thắnn Trầnn thầnn thậtt báolạnn mộtt chuyểnn.

Mắnn ngày qua Kầnn Tầnn cứ mắnn khồcc lócc, Thắnn Lầnn cầnn thắnn cồnn có chắtt quắnn lầnn. Anh chỉ ừ mộtt tiếnnng, cầnn mộtt cánn hợpn nhỏ trồnnng khá sầnnng trồnnng trong tay bứcc lầnn lầnn, anh đứng trướcc của phồnnng cồnn, nhềnn gồ của. Nhứnnng đợtt rắtt lầnn vẫnn khồnnng thắnn cồnn bứcc rầnn.

Thắnn Lầnn tắtt giậnn đầnn của phồnnng bứcc vào, mộtt cồnn gió lầnn thồnn qua ngườnn anh. Của sồnn trong phồnnng mớtt toannng, tắtt mầnn mỗnnng bay trong gió. Bằnn trong phồnnng khồnnng có ainn, nự cườnn trên mắtt anh chặtt tắtt.

Lúcc nàyn, bằnn ngoànn mánn hiệnn phắtt rầnn mộtt tiếnnng đồnnng lỏnn, có vậtt gầnn vừa mớtt rồnn xuống, vầnn lầnn tầnnng tiếnnng lặpn bặpn. Ầnn thầnn đốtt bắtt ngườnn từ cầnn phồnnng nhỏ trên gắcc mánn. Thắnn Lầnn xầnn mắtt, bứcc thậtt nhầnn lầnn lầnn.

Kiêu Tịnh nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu, Thẩm Luân đã đứng trước cửa, thân thể cao gầy, khuôn mặt anh tuấn ngập tràn sát khí, giống như một loài quỷ dữ.

Nút áo trên cùng mở ra, ánh mắt anh lạnh như băng, đôi mắt đỏ bừng hận không thể tiến đến bóp chết Kiêu Tịnh.

“Anh, anh đừng qua đây!” Kiêu Tịnh nghẹn ngào lên tiếng, giọng nói mang theo chút sợ hãi. Cô cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cao quá đi. Bàn chân trắng nõn đặt trên bệ cửa sổ, hai tay nắm chặt khung cửa sổ.

Vừa rồi vô tình lướt nhìn xuống phía dưới, trái tim cô sợ hãi đến mức sắp rơi ra ngoài.

Hiện tại cô cảm thấy có chút hối hận, muốn rút chân về, nhưng Thẩm Luân đã tiến đến. Cô phân vân một lúc, bây giờ thiên thời địa lợi nhân hoà, cô nên trình diễn một màn nhảy lầu trước mắt Thẩm Luân.

Cửa sổ phòng được mở ra, chỉ cần cô buông tay lập tức sẽ té xuống ngay. Nếu từ vị trí này nhảy xuống chắc chắn sẽ không sống nổi.

Nhưng cô không có can đảm làm việc này, từng cơn gió lạnh thổi qua người khiến hai chân cô mềm nhũn. Thực sự cô không có ý định tự tử, bởi vì cô còn rất yêu mạng sống của mình.

Khuôn mặt bị gió lạnh thổi đến đông cứng, cô quay đầu lại nói với Thẩm Luân: “Thẩm Luân, anh còn mặt mũi trở về đây à, vì sao anh không đi theo Ôn Thư luôn đi, còn trở về đây làm gì, anh đã không cần em nữa, không bằng em nhảy xuống đây chết cho xong.”

Hốc mắt Kiêu Tịnh ửng đỏ, quần áo phong phanh, từng cơn gió lạnh thổi vào người, đứng trên bệ cửa sổ, ống quần dài bị gió thổi bay phát ra từng tiếng xào xạc, đáng vẻ hiện giờ của cô nhìn thật mong manh yếu đuối.

Thím Trần nghe thấy động tĩnh vội chạy lên lầu, đập vào mắt bà ta là cảnh tượng Kiêu Tịnh đứng trên bệ cửa sổ, bà ta sợ hãi đến mặt cũng xanh mét: “Thiếu gia, chúng ta phải làm sao.”

Kiêu Tịnh đúng là một tai ương mà, muốn chết thì cũng không nên chết ở nơi này.

Thẩm Luân giận dữ nhìn chăm chăm vào Kiêu Tịnh, anh không phải nói mà là đang quát lớn: “Mau xuống đây.”

Thân thể Kiêu Tịnh run rẩy, chỉ một chút nữa đã trượt chân té xuống dưới.

Anh anh anh..... Cần gì hung dữ với tôi như vậy!

Các ngón tay bám chặt trên vách tường hết xanh rồi lại tím, cô khó khăn ổn định lại thân thể.

Anh hừ chết tôi rồi!

Mũi bị gió thổi đến cay xè, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống. Nước mắt thấm đẫm hàng mi, nhìn cô thật mong manh dễ vỡ làm người khác cũng phải đau lòng.

Đồng tử Thẩm Luân co rút, vừa rồi lúc cô nghiêng ngã, dường như trái tim anh cũng muốn nhảy ra ngoài. Anh lạnh mặt, bị cô chọc giận đến mắt cũng phải đỏ bừng.

Thẩm Luân không muốn hù dọa Kiêu Tịnh nữa, đôi tay nắm khung cửa lâu như vậy, nhờ đâu cô mỗi tay, buông ra ngã xuống dưới thì phải làm sao.

Yết hầu Thẩm Luân khẽ động, giọng nói có chút ôn nhu, nhưng khá cứng nhắc: “Nghe lời nào, trước tiên hãy bước xuống đi.”

Anh chầm chậm tiến lên hai bước, mở to mắt nhìn Kiêu Tịnh, anh dừng lại, dang rộng vòng tay về phía cô.

Kiêu Tịnh có chút kinh ngạc, khẽ chớp mắt. Đây là lần đầu tiên Thẩm Luân nói chuyện ôn nhu như vậy.

Nhưng cô vẫn lắc đầu, ghen ngào nói: “Không xuống, em đã biết hết mọi chuyện. Anh bỏ mặc em ở nơi đó, một mình đi tìm Ôn Thư, anh còn

qua đêm với cô ấy. Tâm em đã chết! Em hỏi anh một lần nữa, anh chọn cô ấy hay là chọn em!”

Mau nói muốn chọn Ôn Thư đi! Nam chính anh đừng do dự nữa.

Trong lòng cô có chút bất an, đôi tay dãn dãn buông lỏng. Cô đứng trên bệ cửa sổ, từng cơn gió lạnh thổi vào thân thể nhỏ bé của cô, làm cô nghiêng ngã.

Đôi mắt Thẩm Luân mang theo sự lạnh lẽo: “Quả thực hôm qua anh đã đến gặp Ôn Thư, nhưng cô ta bị người khác bắt cóc, bọn chúng đã gọi điện thoại cho anh. Anh đến cứu cô ta, cũng không được sao?”

“Em muốn anh thấy chết mà không cứu à.” Anh muốn làm việc gì, không đến phiên cô xen vào, càng không cần thiết phải nói cho cô biết mọi chuyện.

Nói cho cùng, Kiêu Tịnh vẫn cố kìm nén sự chán ghét để ở lại bên anh, không phải cô cũng chỉ vì danh lợi thôi sao, còn anh thì lại muốn chiếm lấy thân thể cô, bọn họ chính là thuận mua vừa bán, chẳng ai cao thượng hơn ai.

Nếu cô tiếp tục ở lại bên anh, anh sẽ cố gắng đáp ứng những gì cô mong muốn, như vậy có mâu thuẫn gì sao?

Không phải Thẩm Luân không phát hiện ra, mấy ngày qua Kiêu Tịnh luôn cố tình làm ấm ỉ, còn muốn giở trò tự tử, chỉ vì để anh cảm thấy cô thật phiền phức, sau đó sẽ tổng cổ cô đi. Đáy mắt anh mang theo sự tàn ác, hai mắt đỏ bừng.

Kiêu Tịnh cảm thấy lời nói này có điểm không đúng. Không, không, đây không phải là trọng điểm, đi đâu cô phải làm là đi đúng theo cốt truyện, sau đó sẽ hạ màn.

Mục đích của cô chính là muốn làm Thẩm Luân tức giận, vì sao anh vẫn cứ mãi do dự không đưa ra quyết định bản thân mình muốn ai!

Ki ều Tịnh chỉ thẳng vào mặt anh, mắg to: “Thẩm Luân, tôi hận anh, anh là đồ phản bội! Tôi căm ghét anh! Anh là cái đồ chết tiệt!”

Cô mắg thật vui sướng, bao ngày qua cô luôn bị anh ức hiếp. Hiện giờ có thể phát tiết một chút, ngay cả ngón tay chỉ thẳng vào mặt anh cũng thích thú đến mức run rẩy.

Sau đó, thân thể cô cứng đờ, cô bị hệ thống cảnh cáo một phen.

Thẩm Luân sớm đã nhìn ra cô có điểm bất thường, lúc này anh lạnh mặt tiến đến bế cô xuống.

Sau vài giây đứng hình trôi qua, sắc mặt Ki ều Tịnh trở nên nhợt nhạt, đôi chân mềm nhũn. Ngay sau đó, cô cảm thấy phần ót của mình đau đớn, Thẩm Luân ép cô vào tường, đôi bàn tay lạnh lẽo của anh đặt trên cổ cô ra sức bóp chặt, cô không thể hít thở, ra sức phản kháng.

Cái tên khốn nạn này! Anh muốn bóp chết tôi sao!

Sau khi Ki ều Tịnh mắg xong, cảm thấy tâm tình của mình tốt lên rất nhiều. Thẩm Luân buông lỏng bàn tay, cô chưa kịp nhuận khí đã bị Thẩm Luân hung hăng hôn lên môi.

Phần lưng ép sát vào tường, không còn chỗ trốn, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn đầy thô bạo của Thẩm Luân.

Thẩm Luân đem đầu lưỡi len lỏi vào trong khoang miệng Ki ều Tịnh, lần trước lúc cô phát sốt, đầu óc mơ hồ không cảm nhận được đi ều gì, nhưng lần này cảm giác của cô chỉ là ghê tởm.

Thẩm Luân chăm chú nhìn cô, mọi cảm xúc của cô đều thể hiện rõ trong đôi mắt. Bao gồm cả sự chán ghét này.

Đôi mắt Thẩm Luân đỏ ng ầu, hô hấp càng ngày càng gấp gáp, thô bạo xé rách áo cô. Hiện giờ cô chỉ mặc quần áo ở nhà, bên trong không mặc nội y, từng cái nút áo rơi xuống sàn nhà, xương quay xanh dần lộ ra. Thẩm Luân si mê đặt nụ hôn lên đó.

Ki ầu Tịnh khóc nức nở, cái tên khốn nạn này muốn ở đây ăn sạch sẽ cô à.

Cô thầm nghĩ, nếu bây giờ người đứng ở đây là Ôn Thư, anh có hành động thô bạo với Ôn Thư như vậy không? Thầm Luân anh là tên khốn!

Ki ầu Tịnh đau đớn âm thầm rơi nước mắt. Cô không muốn tiếp tục phản kháng, chỉ mong mọi chuyện nhanh chóng trôi qua, Thầm Luân muốn làm gì cũng tùy anh vậy, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ biết nhắm mắt lại, cắn chặt môi kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mà qua nửa ngày không thấy Thầm Luân có động tĩnh gì, đôi tay sờ loạn trên người cô cũng dừng lại. Cô kinh ngạc mở mắt lên, nhìn thấy Thầm Luân cúi đầu nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt mang theo sự phức tạp.

“Như cô mong muốn,” Môi mỏng nhếch lên, “Biến đi.”

Nước mắt lăn dài trên mặt cô, sắc mặt trở nên tái nhợt, hốc mắt ửng đỏ. Thầm Luân quay mặt đi, dùng tay xoa thái dương, bình tĩnh lùi về phía sau, chỉnh lại áo.

Thầm Luân nghĩ đã đến lúc phải để cô rời đi rồi. Thực sự anh rất muốn chiếm lấy thân thể cô, nhưng anh không cần thú đến mức phải ra tay cưỡng bức cô.

Nếu một khi cô bước ra khỏi cánh cửa này, thì về sau đừng hối hận.

Ki ầu Tịnh ngây người, sau khi hoàn hồn lại, vui mừng giống như một người vừa trúng giải thưởng lớn.

Trời ạ, cô đã trách oan cho nam chính và hệ thống, thực ra bọn họ vẫn còn có lương tâm. Sau khi được nam chính ân xá, cô cảm thấy vô cùng vui sướng.

Cô không dám biểu hiện ra ngoài, cũng không dám tiếp tục giả ngu.

Từ trước đến nay Kiêu Tịnh chỉ bằng mặt không bằng lòng với Thẩm Luân, nhưng Thẩm Luân luôn nhận ra, dường như cô đã hiểu tại sao mọi chuyện lại phát sinh ra nhiều vấn đề như vậy. Trước là ôm hôn, sau lại động chạm thân thể, bởi vì cô đã để lộ ra sơ hở làm Thẩm Luân chú ý đến.

Không được, cô không thể tiếp tục để Thẩm Luân nhìn thấy sơ hở của mình, nếu hỏi cô có hối hận khi rời xa anh không, tất nhiên là không hối hận!

Tại sao phải hối hận? Hoàn toàn không có, cô chỉ muốn làm đúng theo cốt truyện, đó mới là mục đích của cô.

Cô cũng rất tôn trọng nam chính vì anh đúng là một nam tử hán. Trong lòng cô còn âm thầm chúc phúc nam chính và nữ chính sẽ sớm ngày tu thành chính quả.

Kiêu Tịnh khép áo lại, nghẹn ngào khóc, sau đó chạy nhanh xuống lầu.

Tự do ời! Tôi đến đây!!!

Thẩm Luân trầm mặc một lúc, sau đó chớp mắt, anh cúi người nhặt lại chiếc hộp nhỏ nằm trên mặt sàn, còn ra sức nắm chặt lấy nó.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 38: Tâm Tình Không Tốt

Edit: Tiêu Mân Thâu

Kiêu Tịnh thu dọn đồ đạc vào trong vali, sau đó bước xuống lầu.

Nghe thấy tiếng động, thím Trăn bước ra từ phòng bếp âm thầm quan sát, trong lúc thiếu gia và Kiêu Tịnh hôn nhau thím Trăn đã lặng rời khỏi, cho nên không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Kiêu Tịnh mang theo hành lý bước xuống lầu, thím Trăn vội lên tiếng: “Kiêu tiểu thư, hiện giờ cũng không còn sớm nữa, tiểu thư muốn đi đâu?”

Kiêu Tịnh chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Thím Trăn, cháu phải đi rồi.”

Trong lòng thím Trăn kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên lầu. Thím Trăn không hiểu vì sao mọi chuyện lại đi đến nước này, chẳng lẽ thiếu gia không có cảm giác với Kiêu Tịnh sao? Nhìn không giống như vậy, rõ ràng rất thích nhưng vẫn để Kiêu Tịnh rời đi.

Có lẽ Kiêu Tịnh rời đi cũng là một chuyện tốt, nơi này sẽ được yên tĩnh hơn.

Thím Trăn tiễn Kiêu Tịnh ra cửa, dù sao mấy ngày qua bọn họ đã sống dưới một mái nhà, tốt xấu gì cũng có chút tình cảm với nhau. Hiện giờ bên ngoài trời đã tối, để một cô gái nhỏ một mình rời đi thím Trăn cảm thấy không an tâm, vội hỏi: “Kiêu tiểu thư, nơi này rất khó bắt xe.”

“Không sao ạ, Thím Tr ần thím hãy vào nhà đi.” Kì ều Tịnh mỉm cười, quay người đi v ề phía cổng lớn.

Lúc này, đám vệ sĩ cũng không ngăn cô lại. Thím Tr ần bước vào nhà, nhìn thấy Thẩm Luân đứng ở c ầu thang.

Thím Tr ần vội nói: “Thiếu gia, cô ấy đi r ồi.”

“Ừ.” Thẩm Luân thu h ồi t ầm mắt, vẻ mặt lạnh nhạt quay trở v ề phòng.

Người đến đón Kì ều Tịnh là Thời Tr ần, cô đã mua một căn hộ mới nhưng nội thất bên trong vẫn chưa kịp chuẩn bị, đành phải đến khách sạn ngủ một đêm, sáng hôm sau mua vé máy bay quay v ề quê.

Thời Tr ần còn bận một số việc, tạm thời phải ở lại Ma Đô thêm mấy ngày. Thời Tr ần thuận tiện giúp Kì ều Tịnh bày trí lại căn hộ mới, qua năm sau, Kì ều Tịnh có thể dọn vào ở không c ần đến khách sạn nữa.

Nói đến việc, buổi sáng hôm ấy Ôn Hải chạy đến Hoa Hạ làm loạn một trận, anh ta chỉ muốn phát tiết một chút, căn bản không để tâm đến lời nói của Kì ều Tịnh, bảo anh ta đến bệnh viện tìm em gái, sau đó anh ta quay v ề nhà ngủ một giấc.

Đến buổi tối, Ôn Hải nhận được một cuộc điện thoại. Một dãy số lạ, nhưng đầu dãy bên kia chính là Ôn Thư, bảo Ôn Hải đến bệnh viện.

Vừa nghe tin em gái nhập viện, nhất định bị thương không nhẹ! Ôn Hải lập tức tỉnh ngủ, muốn chạy nhanh vào bệnh viện, kết quả vừa đi đến cửa tiểu khu, Ôn Hải bị một đám côn đ ồ chặn lại đánh một trận.

Chờ Ôn Hải đến bệnh viện, Ôn Thư nhìn thấy mặt Ôn Hải b ầm tím, sợ hãi hỏi: “Anh hai, anh bị làm sao vậy, là ai đánh anh?”

Ôn Hải cúi người, mặt mày b ầm tím, kéo ghế ng ồi xuống, hừ một tiếng đ ầy khinh miệt, nói: “Bị một đám côn đ ồ chặn đánh, nhất định anh sẽ tìm bọn nó tính sổ.”

Đột nhiên Ôn Hải nhớ đến một chuyện, không dám nhìn thẳng Ôn Thư, thấp thỏm hỏi: “Tiền anh nhờ em đi vay người khác, em đã vay được chưa?”

Ôn Thư rũ mắt, ghen ngào nói: “Hôm qua dám cho vay nặng lãi đến tìm em, là Thẩm Luân đến cứu em. Trong lúc em bất tỉnh đã đánh mất điện thoại, đành mượn điện thoại của hộ lý gọi cho anh.”

Trước khi Ôn Thư bất tỉnh đã nhìn thấy Thẩm Luân dẫn người bước vào kho hàng, anh còn nói đi đâu gì đó với cô. Nhưng lúc ấy đầu óc cô trở nên mơ hồ, không nghe rõ.

Ôn Thư biết nhất định Thẩm Luân sẽ đến cứu mình, bởi vì chính cô ta đã bảo dám cho vay nặng lãi gọi điện thoại cho Thẩm Luân.

“Xem ra Thẩm Luân vẫn còn lương tâm.” Ôn Hải nhướng mắt, cười khinh bỉ: “Em gái, chi bằng em hãy quay về bên cạnh nó đi.”

Ôn Thư cúi đầu, không lên tiếng. Từ sau khi Ôn Thư tỉnh lại, đã từng hỏi qua hộ lý.

Cô ấy bảo là một tên vệ sĩ áo đen đưa Ôn Thư đến bệnh viện, sau đó nộp tiền viện phí rồi rời đi. Đừng hỏi đến việc Thẩm Luân có đến bệnh viện thăm Ôn Thư hay không, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, chỉ có hộ lý chăm sóc cho Ôn Thư mà thôi.

“Anh hai, anh cho em mượn điện thoại của anh một chút.”

Ôn Thư thầm nghĩ, hiện giờ thời gian vẫn còn sớm, Ôn Thư muốn gọi một cuộc điện thoại cảm ơn Thẩm Luân.

Nhưng kết quả bên trong truyền đến giọng nói máy móc, số máy không liên lạc được. Ôn Thư nắm chặt điện thoại, bật khóc.

Ngày hôm sau, Thẩm Luân thức dậy ngồi ở mép giường xoa huyết thái dương, căn phòng cách vách yên ắng, không khí trong căn biệt thự này cũng yên tĩnh đến lạ thường.

Thời điểm Vương Hiều đến đón Thẩm Luân đến công ty, Vương Hiều phát hiện hôm nay sắc mặt ông chủ không được tốt lắm. Đến buổi trưa, Vương Hiều biết tin đêm qua Kiều Tịnh đã mang hành lý rời khỏi biệt thự.

Cả ngày tâm tình của Thẩm Luân vô cùng tệ, đã sắp đến kỳ nghỉ tết, lúc nào công ty cũng phải làm việc tăng ca, mọi người cố gắng hoàn thành tất cả công việc trước khi nghỉ tết.

Nhưng hiện giờ tâm tình của ông chủ thay đổi thất thường, suốt một buổi sáng đã mắng không ít nhân viên trong công ty, cho nên không ai muốn chủ động tìm ông chủ để nghe mắng, bầu không khí bên trong công ty thật nặng nề.

Không có sự đồng ý của ông chủ, Vương Hiều không dám tự tiện liên lạc với Kiều Tịnh, chỉ có thể gồng mình chịu đựng.

Màn đêm buông xuống, Thẩm Luân cùng đám thiếu gia phú nhị đại tụ họp, ai cũng mang theo bạn gái chỉ có một mình Thẩm Luân cô đơn lẻ bóng, ngồi một góc uống rượu giải sầu.

Cuộc tụ họp đêm nay do đích thân Chu Xuyên chuẩn bị cho Thẩm Luân, Chu Xuyên biết được tin Thẩm Luân đã chia tay bạn gái nhỏ, cho nên anh ta muốn làm Thẩm Luân vui vẻ một chút, còn vội tìm những cô gái trẻ đẹp khác đưa đến cho Thẩm Luân.

Chu Xuyên liếc mắt nhìn quản lý của quán bar, anh ta vội gật đầu, không delay một phút, trong phòng bao đã xuất hiện đầy mỹ nhân.

Người đứng đầu tiên là một cô gái nhỏ trông đáng vẻ khá thanh thuần, tuổi đời chỉ tầm đôi mươi, còn có một đôi mắt to tròn long lanh.

“Thẩm thiếu, anh thấy cô bé này thế nào, đây là hàng mới đây, có vài cô vẫn còn trong độ tuổi đi học, còn có vài cô là sinh viên đại học nữa đây.”

Chu Xuyên và Thẩm Luân quen biết nhau từ rất lâu, tất nhiên anh ta cũng hiểu rõ khẩu vị của Thẩm Luân. Trước kia Thẩm Luân vì thích dáng

vẻ thanh thuần của Ôn Thư, sau khi Ôn Thư rời đi, Thẩm Luân liệ̀n tìm một nữ minh tinh với khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn đáng yêu.

“Nhiều năm qua khẩu vị của Thẩm thiếu vẫn không thay đổi, chẳng lẽ khi lên giường với dạng em gái nhỏ này hưng phấn hơn sao?” Một người trong đám lên tiếng trêu chọc.

Thẩm Luân lạnh lùng liếc mắt nhìn người nọ một cái. Người nọ chợt dạ liệ̀n câm miệng.

Tiền Lập cười một tiếng, chỉ một cô gái có dáng vấp khá giống với Kiều Tịnh: “Cô qua đó hầu hạ Thẩm thiếu, nhớ chủ động một chút, có biết không?”

Cô gái nhỏ ngượng ngùng gật đầu, ánh mắt mang theo sự mong chờ nhìn về phía Thẩm Luân.

Người đàn ông này nhìn thật phong độ.

Thẩm Luân nhận lấy ly rượu cô gái kia đưa đến, khẽ nhấp một ngụm rượu mạnh, mọi người xung quanh không ngừng quan sát.

Thẩm Luân nắm cầm của cô ta xoay về phía mình, nhìn một lúc, đôi mắt sắc bén không chút cảm xúc. Dục vọng cơ thể cũng không xuất hiện, anh buông tay bảo cô ta rút đi.

Sắc mặt cô gái nhỏ trở nên trắng bệch.

“Trở thành người đàn ông độc thân cũng tốt quá nhỉ, hiện giờ có thể đi nối lại tình xưa rồi. Không phải trước đó mày chọn cô minh tinh kia, vì cô ta có khuôn mặt giống với Ôn Thư à. Hiện giờ cô ta đã hết giá trị lợi dụng mày lại đá cô ta đi, còn diễn một trò anh hùng cứu mỹ nhân với Ôn Thư. Quả thực thủ đoạn này của mày rất cao tay, trái tim cũng thật nhẫn tâm.” Hàn Tử Triết lên tiếng đầy trào phúng.

Vẻ mặt Chu Xuyên trở nên khó xử, lập tức liếc mắt nhìn về phía Tiền Lập.

Tiền Lập vội buông ly rượu, Hàn Tử Triết do chính anh ta gọi đến, bọn họ đã có giao tình nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bây giờ phải lên tiếng đuổi Hàn Tử Triết ra ngoài?

“Hàn Tử Triết, cậu uống say rồi à!” Tiền Lập tức giận lên tiếng.

Hàn Tử Triết nhìn thẳng vào Thẩm Luân, muốn nghe câu trả lời của Thẩm Luân.

Nếu hôm nay Thẩm Luân nói sẽ quay về với Ôn Thư, Hàn Tử Triết lập tức buông tay, không tiếp tục dành tình cảm cho Ôn Thư nữa.

Nhưng Thẩm Luân thì sao? Có chắc trong lòng Thẩm Luân chỉ có mỗi Ôn Thư, không còn vương vấn hình bóng người con gái khác?

Đã là bạn bè với nhau nhiều năm, Hàn Tử Triết nhìn ra được Thẩm Luân đã động lòng với cô tiểu minh tinh kia.

Thẩm Luân không chịu dứt khoát với tình cũ, lại không buông bỏ được người mới, chẳng khác nào một chân đạp hai thuyền. Hàn Tử Triết muốn đòi lại công bằng cho Ôn Thư, nhất định hôm nay phải đánh Thẩm Luân một trận.

Thẩm Luân cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên tơ máu.

“Mày thích cô ta thì cứ việc theo đuổi, việc tao coi trọng ai còn cần phải báo cho mày biết à?”

“Thẩm Luân, ** con mẹ mày!”

Hàn Tử Triết tức giận, cầm chai rượu đi về phía Thẩm Luân, nhưng đã bị đám vệ sĩ cản lại.

Mười mấy năm làm bạn bè coi như kết thúc ở đây, xem như trước kia Hàn Tử Triết có mắt như mù mới làm anh em tốt với Thẩm Luân!

Thẩm Luân lạnh lùng đứng lên, phủi tay áo, cười lạnh rời khỏi quán bar.

Lên xe, Thảm Luân nhắm mắt lại, xoa huyết thái dương.

Vương Hiếu lo lắng hỏi: “Thảm tông, bây giờ chúng ta trở về biệt thự phải không?”

“Cô ấy còn ở Ma Đô không?” Thảm Luân nhẹ giọng lên tiếng.

Vương Hiếu biết ông chủ đang nhắc đến ai, vội nói: “Kiều tiểu thư đã quay về quê ăn tết.”

Thảm Luân mở đôi mắt thâm thúy lên, thoáng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe.

Hiện giờ anh hận không thể lập tức mang cô quay trở về bên mình, nhốt cô trong biệt thự.

Anh đúng là bị trúng tà rồi, cô chỉ vừa kích tướng một chút, anh vội dề ý để cô ra đi.

Anh diễn vai chính nhân quân tử nhưng cô có là thực nữ không? Một bụng mưu ma chước quỷ.

Thảm Luân thầm nghĩ, bản thân mình nên khoá chặt cô lại, cho dù cô muốn bỏ chạy cũng không thể thoát khỏi anh. Nếu cô không chấp nhận ở lại bên anh cũng không sao cả, trước tiên anh chỉ cần chiếm đoạt thân thể cô sau đó sẽ đến trái tim cô. Mỗi buổi sáng thức dậy anh cảm thấy trong lòng thật trống vắng, trái tim vô cùng khó chịu.

“Ông chủ, có cần mua vé máy bay đi đến nơi đó tìm Kiều tiểu thư hay không?”

“Không cần.” Thảm Luân cười lạnh. Anh muốn cô tự mình quay trở về cầu xin anh.

Ngày đó, anh dẫn Kiều Tịnh đến hội sở đấu giá mục đích muốn mua một viên đá quý giá trị tặng cho cô. Nhưng lại nhận được điện thoại của Ôn Thư, việc này hoàn toàn ngoài ý muốn của anh.

Ngay cả khi anh đến cứu Ôn Thư, cũng đã nói với Ôn Thư rằng, đây là lần cuối cùng anh ra tay giúp Ôn Thư, từ nay về sau bọn họ hoàn toàn chấm hết.

Anh đem đám côn đồ kia đến cục cảnh sát, sau đó anh nghe tin viên đá quý kia đã được người khác mua mất. Anh đi điều tra được người mua là một đôi vợ chồng người nước ngoài. Buổi sáng hôm đó anh vội chạy đến Đố Đô tìm bọn họ, cuối cùng cũng thuyết phục được bọn họ bán lại viên đá quý.

Nhưng vừa trở về biệt thự, Kiều Tịnh đã cho anh xem một màn kịch hay. Anh tức giận đến mù mịt đầu óc, mới hành động quá phẫn với cô như vậy.

Ngoại trừ bốn năm trước, Thẩm Luân chưa bao giờ thất bại như vậy. Thậm chí khi ấy anh đã từng nghĩ đến việc, nếu không thể chiếm lấy được con người cô, anh sẽ giết chết cô, nhưng cuối cùng anh cũng không thể xuống tay.

Vương Hiểu nhìn qua kính chiếu hậu, thấy vẻ mặt ông chủ trở nên dữ tợn. Vương Hiểu thầm nghĩ, hai người này thật biết hành hạ nhau.

Cuối năm, Thẩm thị bước vào kỷ nghỉ tết, bà nội Thẩm ở Đố Đô gọi điện thoại bảo anh quay về đây ăn tết.

Cha mẹ anh mất sớm, trong nhà vẫn còn người thân. Nhưng bốn năm trước anh đã rời khỏi Thẩm gia, cũng đã nhìn thấu được lòng người, cho dù anh không thích quay về đó cũng phải về, bởi vì anh còn có bà nội.

Thẩm Luân cố gắng kìm nén hỏa khí trong lòng mình, nhận điện thoại của bà nội, sau đó quay về Đố Đô ăn tết.

*

Bà ngoại của Kiều Tịnh sống trong một thị trấn nhỏ ở vùng Giang Nam.

Thị trấn này nằm gần một ngọn núi lớn, người trong trấn đơn thuần chất phác, nhà cửa ở đây nhìn khá cũ kĩ.

Ngày Kiêu Tịnh trở về, mọi người trong trấn nhiệt tình chào đón, Kiêu Tịnh không ngờ nhiều người đến đón mình như vậy.

Kiêu Tịnh thụ sủng nhược kinh một phen, nhờ trí nhớ của nguyên thân cô cũng có chút ấn tượng với hàng xóm xung quanh.

Cô đem chút lễ vật tặng cho những hàng xóm và các trưởng bối đã chiếu cố cho bà ngoại trong suốt những năm gần đây.

Buổi sáng nhộn nhịp qua đi, tối đến cả thị trấn chìm trong màn đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa vang lên.

Kiêu Tịnh đem tấm chăn cao cấp đắp lên người bà ngoại, bà cười nói: “Ấm quá, cháu cũng mau đi nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải dậy sớm đi chúc tết cùng bà.”

“Vâng ạ.” Kiêu Tịnh khẽ cười. Trở về phòng của mình, cô sửa soạn đơn giản. Thời tiết ở đây khá lạnh, mùa đông mà còn đi tắm trễ sẽ rất dễ bị cảm, cô chui vào ổ chăn ấm áp, mở điện thoại, nhắn tin chúc tết cho bạn bè và đồng nghiệp của mình.

Lúc này cô mới chú ý đến tài khoản Wechat của Thẩm Luân, cô suy nghĩ một lúc, liền cho anh vào danh sách đen.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 39: Đêm Giao Thừa

Edit: Tiêu Mân Thâu

Sắp bước qua năm mới, khắp nơi trong trấn đều vang lên tiếng pháo nổ. Kim đồng hồ chỉ đúng 12 giờ đêm, điện thoại của Kiều Tịnh nhận được tin nhắn chúc tết của Diêu Diêu và Dương Diệu Nhiên.

Người trẻ tuổi thường hay ngủ trễ, chỉ có riêng Thời Trăn đã sớm đi vào mộng đẹp. Khoảng 10 giờ tối, Thời Trăn đã gọi điện thoại cho Kiều Tịnh, hai người trò chuyện một lúc, Thời Trăn còn khuyên cô đi ngủ sớm.

Kiều Tịnh không hề buồn ngủ, nhưng bà ngoại đã lớn tuổi thường đi ngủ sớm. Chỉ còn một mình cô đón giao thừa thật không mấy thú vị, vì vậy cô chơi điện thoại một lúc rồi đi ngủ.

Trong Wechat, Thời Trăn có lập một nhóm chat riêng, bên trong có Diêu Diêu và Kiều Tịnh, còn có cả Dương Diệu Nhiên, người từng quay phim chung với Kiều Tịnh ở Hải Thị.

12 giờ đêm, trong nhóm chat phát đầy những tin chúc tết, vô cùng náo nhiệt. Kiều Tịnh trò chuyện cùng bọn họ một lúc, cơn buồn ngủ chợt ập đến.

Trong giấc mơ, xuất hiện nhiều hình ảnh hỗn loạn, trên cánh tay Kiều Tịnh có hai đường sinh mệnh nằm song song nhau, một đường sinh mệnh ở thế giới hiện thực, đường còn lại chính thế giới ảo này.

Dựa theo phân cảnh của nguyên thân, trước mắt Kiều Tịnh đã đi được nửa đường, nhưng đoạn đường cuối cùng có chút mơ hồ. Kiều Tịnh tập

trung quan sát đường sinh mệnh trong thế giới này.

Trước khi cô chưa hoàn thành xong cốt truyện, thì cô không thể chết.

“Hệ thống, vì sao lại như vậy?” Trong mộng cảnh, cô bối rối hô lên một tiếng.

Không có ai đáp lại, Kiêu Tịnh chớp mắt, hỏi: “Nếu tôi đi xong cốt truyện mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng căn bản hiện giờ tôi đã làm đúng theo như tình tiết của cốt truyện, có phải tôi được quyên rút khỏi giới giải trí hay không, tôi có thể tự sinh tự diệt? Sau khi tôi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ được giải thoát khỏi nơi đây đúng không?”

Sau một lúc yên lặng ngẩn ngui, giọng nói máy móc lạnh như băng vang lên: [Chủ thể đã suy đoán chính xác, xin hãy tiếp tục đi hết cốt truyện, lỗ hổng ở thế giới này đã được cô sửa chữa phần nào. Chúc mừng cô đã xuất sắc đi đúng tiến trình, xin hãy tiếp tục cố gắng. Xin hết.]

Kiêu Tịnh chợt tỉnh giấc, nhìn sắc trời bên ngoài vẫn còn tối đen, cô mở điện thoại lên xem thời giờ, vẫn chưa đến 5 giờ sáng. Căn phòng cách vách có tiếng động, hẳn là bà ngoại đã thức giấc.

Cô không tài nào ngủ tiếp, đành mở đèn lên, mang dép lê rời khỏi phòng.

“Tịnh Tịnh, sao cháu dậy sớm vậy? Mau vào phòng ngủ tiếp đi.” Bà ngoại đang chuẩn bị nấu nước, nhìn thấy Kiêu Tịnh bước đến, bà hoà ái nói.

“Cháu không ngủ được nữa ạ, để cháu giúp bà chuẩn bị bữa sáng.” Kiêu Tịnh tiến đến nhận lấy ấm nước, đặt lên bếp.

Trong lúc rửa mặt, cô vén tay áo lên, trên cổ tay trắng nõn xuất hiện một đường thẳng màu hồng nhạt.

Cô cẩn thận quan sát nói, đường thẳng này chạy dài đến tận cổ tay, độ dài khoảng mười lăm centimet, nhìn khá giống mạch máu nhỏ. Bởi vì cô có

làn da trắng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy nó, cô sờ vào đó không hề có cảm giác đau đớn.

Cô chợt nhớ đến việc hai đường thẳng màu hồng nhạt xuất hiện trong mộng cảnh, thậm chí suy đoán, hẳn là sau khi đột phá tình tiết của cốt truyện, hệ thống đã tạo ra đường sinh mệnh này để tính xem thời gian của cô còn lại bao nhiêu.

Bất quá đây cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi, đành phải tiếp tục xem mọi chuyện sau này diễn biến như thế nào. Dù sau tương lai cũng sẽ cho cô một đáp án.

Kiêu Tinh vừa đánh răng, vừa hồi tưởng tình tiết tiếp theo của cốt truyện. Kỳ thật đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô vẫn cảm thấy phần ký ức của nguyên thân có chút thiếu hụt. Nhưng đêm qua trong mộng cảnh cô nhìn thấy diễn cảnh tiếp theo trong cốt truyện có chút rối loạn. Hiện giờ cô đã chia tay nam chính, cũng xem như đi được nửa đoạn đường.

Về sau nguyên thân sẽ trở nên độc ác, luôn tìm cách đối nghịch với nữ chính, sau đó là bị giết chết.

Kiêu Tinh không muốn trở nên độc ác, nếu nam nữ chính đã êm đẹp trở về với nhau, cô không cần phải càn thiệp để càn thiệp thêm làm gì. Cô chỉ là một nhân vật nữ phụ thừa thừa, nam nữ chính không cần quan tâm đến cô làm gì!

Cho nên, cô phải tìm cách thoát thân khỏi giới giải trí, tìm một lý do hợp tình hợp lý không vi phạm quy tắc của cốt truyện là được.

Trong truyện, sau khi nguyên thân bị Thẩm Luân đuổi đi, nguyên thân đã không còn bất kỳ quan hệ gì với Thẩm Luân nữa.

Mà đêm qua, lúc cô cho Thẩm Luân vào danh sách đen, hệ thống cũng không lên tiếng cảnh báo, như vậy chứng minh điều cô suy đoán là chính xác, cô và Thẩm Luân không cần phải gặp mặt nhau nữa.

Quả thực cô cảm thấy rất vui vẻ, nhưng nếu đổi lại là nguyên thân sẽ vô cùng đau khổ, cô không yêu Thẩm Luân, cho nên cô chỉ cảm thấy bản thân mình được giải thoát.

Cô và anh, cuối cùng không cần phải tiếp tục dây dưa với nhau nữa. Cả một ngày hôm nay, cô vui vẻ đi chúc tết cùng bà ngoại.

Lúc này, Thẩm gia ở Đê Đô.

Thẩm gia là một gia đình danh gia vọng tộc, ngày đầu năm mới có rất nhiều bà con thân thích đến đây chúc tết.

Thẩm Luân cần lấy điện thoại, đi vòng qua đám người đó tìm một nơi yên tĩnh trong sân vườn, nhìn tài khoản Wechat của Kiều Tịnh

Anh lạnh mặt, lịch sử trò chuyện gần nhất của bọn họ chính là mấy ngày trước đó. Suốt cả một đêm, cô không hề nhận một tin chúc tết nào gửi cho anh.

Hôm nay là mừng một tết, anh sẽ cho cô thêm một ngày nữa. Nếu cô biết đi đâu, ngoan ngoãn nhắn một tin cho anh, thì anh sẽ lập tức tha thứ cho cô.

Thẩm Luân trầm nghĩ như vậy, sau đó lạnh mặt quay trở về phòng.

Trong thị trấn nhỏ ở Giang Nam, bầu không khí tết náo nhiệt hơn thành phố rất nhiều. Lần này Kiều Tịnh trở về, hàng xóm xung quanh đều đến nhà thăm hỏi, cô giống như trạng nguyên áo gấm về làng.

Dùng bữa sáng xong, không đợi bà ngoại dẫn cô đi chúc tết, đã có một số hàng xóm đến đây chúc tết gia đình bọn họ.

“Bà Kiều, cháu gái của bà thật tốt, về ăn tết vẫn không quên mua quà tặng cho chúng tôi, đúng là một cô cháu gái hiếu thuận, lại còn rất ngoan ngoãn.” Chị hàng xóm đi cùng cùng và hai người con đến đây chúc tết, Kiều Tịnh đã sớm chuẩn bị sẵn hai bao lì xì phát cho hai đứa bé.

Về mặt chị hàng xóm có chút ngượng ngùng, vỗ vai hai đứa bé nói:
“Mau nói cảm ơn chị đi.”

“Cảm ơn chị gái xinh đẹp!”

Cậu bé thân hình hơi cao ngot ngào lên tiếng, em gái nhỏ cũng bắt chước nói theo.

“Các em thật là đáng yêu.” Kiều Tịnh ngẩng xồm xuống, nựng hai má phúng phính của em gái nhỏ.

Cô lại cho em gái nhỏ thêm một bao lì xì. Chị hàng xóm cười tươi như hoa, không phải vì con mình nhận được nhiều bao lì xì, mà vì chị ấy và bà ngoại của Kiều Tịnh là hàng xóm với nhau đã nhiều năm, năm đó Kiều Tịnh muốn rời khỏi trấn lên thành phố học, chính chị ấy đã lái xe đưa Kiều Tịnh ra bến xe.

Kiều Tịnh có được thành công như ngày hôm nay, chị hàng xóm cũng cảm thấy vui vẻ, dường như bản thân mình cũng được thơm lây.

Buổi trưa, Kiều Tịnh làm theo phong tục của trấn đi cùng bà ngoại đến trấn trên thăm các trưởng bối, cùng bọn họ ăn một bữa cơm đoàn viên.

Buổi tối còn được xem mọi người đốt pháo hoa. Chỉ là trong trấn có quy định, không thể đốt quá nhiều pháo hoa.

Bầu không khí trong trấn đã bớt náo nhiệt hơn một chút, cả ngày Kiều Tịnh không có việc gì làm, chỉ ở bên cạnh bà ngoại, hiện giờ trời cũng đã chuyển tối.

Kiều Tịnh ngẩng ở bàn đá trước sân nhà, ngắm nhìn phong cảnh rừng núi, thì ra cảm giác không mãn thế sự chính là như vậy.

Có lẽ lúc rảnh rồi cô sẽ thường xuyên quay về đây nghỉ ngơi mấy ngày, cảm giác hiện giờ thật dễ chịu, đã lâu lắm rồi cô không trải qua cuộc sống an nhàn thế này, đám thanh niên hiện nay chỉ thích cuộc sống nhộn nhịp cùng bạn rộ.

Nhưng Kiều Tịnh cũng không nghĩ đến việc sẽ lánh xa sự đời, cô muốn trước lúc mình hạ màn, phải có một cuộc sống thật tốt.

Buổi tối, sau khi vỗ bà ngoại ngủ xong, Kiều Tịnh quay về phòng, mở đèn lên, video call cùng Dương Diệu Nhiên đang ở nước ngoài.

Ở Đê Đô.

Thẩm Luân ngồi trên sofa nhìn đồng hồ, ở Đê Đô đã là tám giờ rưỡi tối, anh cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Nửa câu chúc tết cô cũng không thêm nữa. Thẩm Luân chợt cười lạnh. Nụ cười đó lạnh như băng, anh mở Wechat lên, bấm vào avata của Kiều Tịnh, nhấn cho cô một dấu chấm hỏi.

Thẩm Luân:?

Nhắc nhở của hệ thống: Tin nhắn không thể gửi, đối phương từ chối nhận tin nhắn của bạn.

???

Thẩm Luân nổi giận, lập tức gọi điện thoại cho Vương Hiểu.

“Ông chủ, năm mới vui vẻ! Có phát bao lì xì không ~”

Trong điện thoại giọng nói vui vẻ của Vương Hiểu vang lên.

Thẩm Luân lạnh lùng nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi cậu, nếu nhắn tin cho đối phương lại nhận được nhắc nhở từ hệ thống, bảo tin nhắn đã bị đối phương từ chối, đây biểu hiện cho đi đâu gì?”

“Chính là ông chủ đã bị đối phương cho vào danh sách đen.”

“.....”

“Không, không phải. Ông chủ, ai dám to gan cho ông chủ vào danh sách đen?” Vương Hiểu sợ đến mức nói chuyện cũng lắp bắp.

Được lắm, Ki ầu Tịnh em giỏi lắm!

Thẩm Luân trực tiếp cúp điện thoại. Anh không quan tâm mặt mình có đau hay không, đứng dậy đi ra ngoài sân, bấm số điện thoại của Ki ầu Tịnh.

Gọi mấy cuộc, chỉ nghe thấy giọng nói máy móc vang lên: “Số máy quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được, xin vui lòng...”

Thẩm Luân không chấp nhận được sự thật này, tiếp tục lấy số khác gọi tiếp, nhưng vẫn là câu nói đó vang lên.

Anh vút điều thuốc xuống đất, híp mắt lại, dùng chân giẫm mạnh lên điều thuốc.

Nếu như là anh của trước đây đã sớm mặc kệ cô. Nhưng cảm giác hiện giờ thật kỳ lạ, giống như anh đang đánh vào bông mền vậy, cái tư vị này không dễ chịu chút nào.

Một cỗ hoả khí đang bành trướng trong cơ thể. Giống như bản thân mình đã móc hết tâm can đưa cho đối phương, nhưng đối phương không hề muốn nhận lấy.

Điều quan trọng nhất chính là, hiện giờ anh không biết cô đang làm cái gì.

Anh chỉ muốn biết, bây giờ cô đang làm gì gặp gỡ những ai.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 40: Âm Thầm Theo Dõi

Edit: Tiêu Mân Thâu

Lý gia ở Thạch Nam trấn cũng là gia đình có chút tiếng tăm, Lý Tuấn Minh là con trai lớn trong nhà, có công việc cũng ổn định, anh ta có một trai một gái, cuộc sống mỗi ngày trôi qua khá mỹ mãn.

Buổi sáng mừng hai tết, trong lúc gia đình sum họp với nhau, đột nhiên anh ta nhận được điện thoại của cấp trên, muốn anh ta đi đến Kìêu gia, âm thầm theo dõi cháu gái nhà Kìêu gia đang làm gì.

Đây không phải bảo anh ta đảm nhiệm công việc paparazzi à!

Đối với cô gái nhỏ nhà Kìêu gia này, lúc trước anh ta cũng nghe tin cô rời khỏi trấn đến thành phố học tập, hiện giờ thì đã vô lượng, cô chính là niềm kiêu hãnh của trấn trên.

“Cậu ngốc quá, cấp trên đã nói, nếu cậu làm tốt việc này thì sang năm cấp trên sẽ giao cho cậu thêm mấy công trình tu sửa đường lộ nữa.”

Công trình tu sửa đường, đây là một chuyện tốt nha!

Cuối cùng Lý Tuấn Minh không thể kháng cự được sự cảm dỗ, anh ta lập tức đi đến Kìêu gia. Bên trong hàng rào chắn bằng tre, bà nội Kìêu ngẩng đầu ở trước cửa nhà.

Kìêu Tịnh và một nam sinh cùng trấn ngẩng đầu cạnh nhau, bọn họ đang tập vẽ tranh.

“Bà cụ Ki ều đang phơi nắng à!” Lý Tuấn Minh chắp tay sau lưng, cười ha hả bước vào.

Bà ngoại Ki ều Tịnh mỉm cười gật đầu.

“Chào chú Lý.” Nam sinh trẻ tuổi tươi cười xán lạn, hai má ửng hồng. Cậu ta lặng lẽ đưa mắt nhìn đến Ki ều Tịnh.

Ki ều Tịnh cũng mỉm cười gọi một tiếng chú Lý. Lý Tuấn Minh âm thầm quan sát xung quanh, nhìn thấy Ki ều Tịnh đang vẽ tranh, trong bức tranh là hình ảnh bà ngoại Ki ều ng ồi trước cửa nhà.

Lý Tuấn Minh lên tiếng khen ngợi: “Bức tranh thật đẹp, nét vẽ rất sống động.”

Nam sinh lên tiếng: “Đúng vậy, cháu đang dạy Ki ều tiểu thư vẽ tranh.”

Gia đình nam sinh này là gia đình giàu có nhất ở trấn trên, cậu ta còn là sinh viên của một trường cao đẳng mỹ thuật, kỳ nghỉ tết theo người nhà trở về đây, trong lúc ng ồi ở cánh đ ồng vẽ tranh đã bắt gặp Ki ều Tịnh.

Nguyên thân lên thành phố học xong cao trung, sau đó đã bỏ học, trong một lần cơ duyên xảo hợp nguyên thân tham gia cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ, cuối cùng trở thành minh tinh. Đối với cuộc sống đại học hẳn là nguyên thân vẫn luôn ước ao trải nghiệm một lần.

Ki ều Tịnh thầm nghĩ, nếu cô có thể vĩnh viễn ở lại thế giới này, về sau nếu có cơ hội cô muốn đi học tiếp. Học một chuyên ngành nào đó, còn có thể lấy được một tấm bằng tốt.

Tuy rằng có nhiều nữ minh tinh học lực thấp vẫn có thể đứng ở vị trí tuyến một, nhưng nhìn về thành tích học tập thì không mấy đẹp mắt, bình thường mà nói, các đại minh tinh thường lựa chọn quay về trường học tiếp để nâng cao thêm giá trị của bản thân, thậm chí có người còn học lên tiến sĩ.

Đây cũng chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của cô mà thôi, cuối cùng sau khi hoàn thành xong cốt truyện cô đã GAME OVER.

“Nào, hai cháu cứ tiếp tục vẽ tranh đi, năm mới vui vẻ nha.” Lý Tuấn Minh rời đi, lập tức gọi điện thoại báo cáo tình hình ở đây cho cấp trên biết, tường thuật lại những gì mình đã nhìn thấy.

Sau vài phút, cấp trên bảo anh ta chụp vài tấm ảnh gửi qua.

Lý Tuấn Minh trốn ở một góc, chụp lại hình ảnh trong sân nhà, vội gửi cho cấp trên.

Chỉ vài phút sau, bên trong biệt thự Thẩm gia ở Đê Đô, Thẩm Luân mở điện thoại, nhìn những tấm ảnh chụp vừa gửi đến. Từ góc độ trong ảnh, Kiều Tịnh ngồi bên cạnh một chàng trai, cô còn cười nói vui vẻ với người ta, ánh mắt chàng trai vô cùng nhiệt tình và khát vọng.

“.....”

Thẩm Luân xoa thái dương, đáy mắt lạnh như băng.

Anh tắt màn hình, ném điện thoại sang một bên, một mình đi ngoài vườn hút thuốc.

Bà nội Thẩm được người giúp việc đẩy đến phòng khách, nhìn thấy cháu trai đứng hút thuốc ở bên ngoài, bà bảo người giúp việc gọi Thẩm Luân vào nhà. Thẩm Luân yên lặng dập điếu thuốc, đứng bên ngoài một lúc để mùi thuốc lá tan đi mới vào nhà.

“Bà nghe cậu nhóc của Hàn gia nói, nha đầu Ôn Thư đã trở về, sao cháu vẫn mặt ủ mày ê thế này. Hiện giờ cháu đã tiếp quản Thẩm gia, trong lòng cũng biết chừng mực, nếu cháu muốn làm chuyện gì thì hãy làm đi. Hay cần bà lão già này vứt hết sỉ diện, đi tìm con bé kia có vè cho cháu nhé.” Gương mặt bà nội đầy phúc hậu và khoan dung.

Thẩm Luân nhàn nhạt nói: “Bà đừng nghe cái tên kia nói bậy, tâm tư của cháu đã sớm không còn đặt trên người cô ta.”

Trong truyện, bà nội Thâm luôn tôn trọng quyết định của cháu trai nhà mình, bởi vì Thâm Luân thích nữ chính, bà nội Thâm cũng dần dần tiếp nhận nữ chính.

Chỉ cần cháu trai vui vẻ, bà nội Thâm sẽ thoả hiệp, bà không muốn lại phát sinh chuyện như bốn năm trước. Mấy năm nay Thâm Luân không muốn trở về nhà, bà nội Thâm đều hiểu rõ, vì anh không muốn nhìn thấy những trưởng bối trong nhà.

Tính tình Thâm Luân thay đổi, về phần những trưởng bối năm đó cũng không còn có lá gan đối nghịch cùng anh.

Bà nội Thâm cũng đã già rồi, chỉ muốn một nhà hoà thuận sống cùng nhau, sớm ngày được bế cháu cố.

“Cháu hiểu rõ bản thân mình muốn gì, bà sống một mình ở Đế Đô phải giữ gìn sức khỏe. Hai ngày sau cháu phải quay về Ma Đô, còn rất nhiều công việc đang đợi cháu.”

Về mặt bà nội Thâm đầy lo lắng, chuyện gì gấp đến thế, mới trở về được mấy ngày đã muốn rời đi..

Lúc này Thâm Luân đã lên lầu.

*

Mấy ngày qua, Kiều Tịnh trải qua cuộc sống yên bình cùng bà ngoại tại trấn Thạch Nam. Lúc này, Thời Trầm lại gọi điện thoại đến, bảo công ty đã sắp xếp cho cô một hoạt động, muốn cô lập tức quay về tham gia chương trình mừng Tết Nguyên Tiêu của đài truyền hình.

Trong điện thoại, ngữ khí của Thời Trầm khá rất kích động, còn bảo cô phải nắm bắt cơ hội lần này. Cúp điện thoại, Kiều Tịnh vẫn bình tĩnh như cũ.

Chương trình này được phát sóng trên kênh truyền hình Ma Đô, là một chương trình mừng tết nguyên tiêu khá nổi, mỗi năm đều mời một số minh

trình lưu lượng và tiêu thụ tham gia.

Trước khi Kiều Tịnh trở về quê, có nghe qua công ty đã chọn nam thần mới nổi Thương Thiên Duệ và nữ thần Giang Nhã Nhã tham gia vào chương trình này.

Tuy rằng chương trình mừng tết nguyên tiêu không quy mô bằng chương trình mừng năm mới, nhưng cũng vô cùng náo nhiệt, xa hoa đến loá mắt.

Trong lòng Kiều Tịnh thấp thỏm. Nếu chương trình này mời cô tham gia sớm hơn hai tháng thì tốt biết bao, cô sẽ có thời gian tập luyện cho tiết mục.

Thời Trần nói cô chỉ cần hát song ca với Khương Hình một bài tình ca, những việc khác không cần quá lo lắng.

Trước đó công ty đã chỉ định, Khương Hình sẽ biểu diễn tiết mục đơn ca, nhưng bây giờ lại thêm Kiều Tịnh vào tiết mục này. Nguyên thân vốn xuất thân từ nhóm nhạc thần tượng, về phương diện ca hát và nhảy cơ bản không có vấn đề gì.

“Tịnh Tịnh, cháu phải trở về rồi sao?” Bà ngoại hỏi.

Kiều Tịnh gật đầu, trước khi đi hết cốt truyện, có thể kiếm tiền sao lại không kiếm, ai mà có thù với tiền.

Công ty đã cho cô cơ hội, hơn nữa Thẩm Luân cũng không so đo với cô nữa, hiện giờ bên cạnh anh đã có nữ chính, nhân sinh của anh cũng viên mãn.

“Cháu muốn đón bà đến Ma Đô ở một thời gian, mùa đông ở đây quá lạnh, nơi này đi đâu kiện y tế quá lạc hậu, bà cũng đã lớn tuổi rồi, lần này cháu muốn dẫn bà đến Ma Đô kiểm tra sức khỏe tổng quát, tiện thể chăm sóc cho bà.”

Bà ngoại lắc đầu: “Cả đời bà đã sống ở đây, cũng quen với cuộc sống ở nông thôn. Lần trước đến đó thăm cháu, bà cảm thấy không thoải mái, vẫn là ở đây tốt hơn.”

Kiêu Tịnh biết trước bà ngoại sẽ nói như vậy. Cô lại nói: “Hay là vậy đi, đợi cháu hoàn thành xong công việc, cháu sẽ đón bà lên thành phố đi kiểm tra sức khỏe nhé, nếu sức khỏe của bà không có gì bất thường, cháu sẽ đích thân đưa bà về trấn, có được không?”

“Bà biết cháu rất hiếu thuận, nếu cháu đã lo lắng cho bà như vậy, thì mau dẫn thằng nhóc tiểu Thẩm kia đến cho bà gặp mặt, đã hơn nửa năm rồi bà còn chưa được nhìn thấy người đấy.” Về mặt bà ngoại buồn bã.

Kiêu Tịnh nhấp môi nói: “Bà ngoại, chúng cháu đã chia tay.”

“Cái gì...” Bà ngoại kinh ngạc nói.

“Chuyện này không có gì lạ, bọn cháu hợp thì tiếp tục ở bên nhau, không hợp thì chia tay đó là chuyện thường tình. Hiện giờ cháu cũng không nghĩ đến việc quen người mới, cháu chỉ lo lắng cho sức khỏe của bà.” Kiêu Tịnh mỉm cười thật xinh đẹp.

Bà ngoại gật đầu nói: “Sức khỏe của bà vẫn tốt, cháu không cần quá lo lắng. Nhưng cháu đó, thường xuyên đi đóng phim ở bên ngoài nhớ tự chăm sóc cho mình.”

Ngày hôm sau, Thời Trần đến trấn đón Kiêu Tịnh. Hai người quay về Ma Đô, vì thời gian cấp bách Kiêu Tịnh vội đi đến công ty báo một tiếng, sau đó đi đến đài truyền hình luyện tập tiết mục cho chương trình mừng tết nguyên tiêu.

Khi tới đài truyền hình, tổ tiết mục dẫn Kiêu Tịnh đi gặp mặt Khương Hình.

Khương Hình thoáng nhìn Thời Trần đứng phía sau Kiêu Tịnh, cười nói: “Kiêu tiểu thư, ban tổ chức muốn chúng ta cùng nhau song ca một bài

hát, đây là lời nhạc cô hãy đọc trước đi, đợi một lúc nữa chúng ta cùng nhau đi đến phòng luyện thanh tập hát.”

“Vâng, cảm ơn chị.” Ki ều Tịnh tiếp nhận bài hát và tài liệu.

Lúc đi ngang qua Ki ều Tịnh, Khương Hinh thấp giọng nói: “ Cô thật lợi hại đã chia tay mà người kia vẫn không thể quên được cô.”

“.....”

Đối với những lời nói này của Khương Hinh, hai tiếng sau Ki ều Tịnh mới hiểu rõ Khương Hinh ám chỉ đi ầu gì.

Dưới khán đài sân khấu rộng lớn, ngoại trừ nhân viên của đài truyền hình, còn có một người nữa.

Thẩm Luân mặc Tây trang được cắt may tỉ mỉ, ngũ quan anh tuấn, thần thái lạnh lùng, ng ồi dưới khán đài rộng lớn, tr ần mặc nhìn thẳng sân khấu.

Ki ều Tịnh và Khương Hinh sẽ song ca một bài tình ca, lời bài hát như một bài thơ. Vừa rồi Khương Hinh đã luyện hát khá lâu cổ họng có chút khó chịu, đã sớm rời sân khấu. Ánh đèn dịu dàng hướng về phía Ki ều Tịnh, bên dưới sân khấu chỉ có một khán giả là Thẩm Luân.

Với hoàn cảnh này, giống như cô đang hát tình ca cho anh nghe.

Ki ều Tịnh cảm giác mình vừa rơi xuống hố, âm nhạc vang lên cô thu h ồi suy nghĩ, trực tiếp lơ đi người đang ng ồi dưới sân khấu, vừa hát vừa nhảy, hoàn thành bài hát một cách xuất sắc. Một khi trước sân khấu và máy quay, cô phải thể hiện thật tốt cốt cách của một nghệ sĩ.

Trình diễn xong, nhân viên của tổ tiết mục đến gọi Ki ều Tịnh. Người đó bảo phần trình diễn của cô vẫn có chút vấn đề, cần phải thay đổi vài động tác, muốn cô đi đến gặp đạo diễn Thất.

Ki ều Tịnh muốn Khương Hinh đi cùng mình, nhưng Khương Hinh liếc mắt nhìn nhân viên tổ tiết mục, vội tìm cớ: “Tôi có chút không khỏe, nếu

đạo diễn đã gọi cô, cô nên đi đến đó.”

Trong lòng Kiều Tịnh đã sớm có chút nghi ngờ, lúc này Khương Hình lại tìm cớ từ chối, cô càng thêm dè phòng.

“VẬY em chờ chị khỏe lại, chúng ta cùng nhau đi đến đó, phần trình diễn này cũng đâu chỉ có mỗi mình em, có phải không?” Đôi mắt cô sáng ngời nhìn về phía nhân viên công tác.

Sau đó, Kiều Tịnh nhìn thấy trong ánh mắt người hiện lên sự sợ hãi và do dự.

Ánh mắt Kiều Tịnh trở nên lạnh lùng, nhân viên công tác do dự mà lắc đầu. Người nọ cũng không thể trối cô lại áp giải đến đó, hơn nữa lúc nào cô cũng đi sát bên cạnh Khương Hình, ngay cả đi toilet cũng phải đi cùng nhau.

Làm hại Khương Hình nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng kỳ lạ, Khương Hình còn cho rằng mình có điểm gì đặc biệt làm cho Kiều Tịnh si mê như vậy.

Khương Hình cũng không hoài nghi việc Kiều Tịnh hành động như vậy, chỉ vì tránh né Thẩm Luân. Nếu đứng theo góc độ của người ngoài cuộc, Kiều Tịnh có thể leo lên giường của Thẩm thiếu chính là một bước lên mây.

Kiều Tịnh chỉ muốn làm đúng theo cốt truyện, không nghĩ đến việc một bước lên mây, cô còn muốn mau chóng hạ màn. Cho nên cô tình nguyện để Khương Hình hiểu lầm.

Lần thứ hai diễn tập, đạo diễn bảo Kiều Tịnh ở lại tập thêm, Khương Hình ý vị thâm trường rời đi trước, còn liếc nhìn Kiều Tịnh một cái.

Trên sân khấu, chỉ còn một mình Kiều Tịnh. Quả thực giọng hát của Kiều Tịnh không thể so với Khương Hình, nhưng không quá khó nghe.

“Em yêu anh, anh chính là ngôi sao sáng trên bầu trời kia,

Em yêu anh, anh chính là ánh trăng của lòng em...”

Không biết có phải gặp ảo giác hay không, Kiều Tịnh luôn có cảm giác Thẩm Luân đang ng ồi dưới khán đài chăm chú nhìn mình, vẻ mặt anh còn rất hưởng thụ.

Thẩm Luân nghiêng đầu, nói gì đó với đạo diễn. Đạo diễn lập tức bảo tổ âm thanh tắt nhạc: “Kiều tiểu thư, cô hãy hát lại một l ần nữa đi.”

Kiều Tịnh nhấp môi, nắm chặt micro tức đến đỏ mặt. Bây giờ cô đã hiểu, Thẩm Luân cố tình chinh mình.

Dưới sân khấu, Thẩm Luân hứng chí híp mắt lại, âm th ần quan sát cô.

Kiều Tịnh khoác một cái áo dạ bên ngoài, bên trong là áo sơ mi phối cùng váy ngắn, phần trước ngực nhô cao, quả thực rất biết câu dẫn người khác. Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp đứng trên sân khấu, môi hồng răng trắng, đẹp đến hoa mắt.

Trong lòng Thẩm Luân chột ngứa ngáy, nhất là khi cô nhẹ nhàng hát lên câu em yêu anh, Thẩm Luân thoả mãn mỉm cười.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 41: Bạn Trai Cũ

Edit: Tiểu Mân Thầ u

“Tốt lắm.”

Ki ều Tịnh mím môi, đôi mắt đen nhánh mang theo sự kiên định. Nếu Thẩm Luân muốn trả thù thì cứ việc làm đi, tránh được thì tránh, không tránh được thì đành phải cam chịu, dù sao cũng không sống được bao lâu nữa, còn so đo với anh làm gì.

Cho dù anh muốn báo thù quá đáng như thế nào cũng không sao, cùng lắm là bị phong sát trong giới giải trí thôi.

Nếu được như vậy, cho dù có nằm mơ cũng sẽ cười thành tiếng.

Trong lúc Ki ều Tịnh hát, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía đạo diễn, một cái liếc mắt cũng lười cho nam chính.

Khi hát đến đoạn điệp khúc, cô còn cố ý bắn tim về phía đạo diễn.

Thẩm Luân liên tục cười lạnh, thiếu chút nữa tức giận đến phát điên.

Đạo diễn cảm nhận được tâm trạng Thẩm tổng không tốt, tay ông ta run rẩy, trán cũng đổ mồ hôi lạnh, lên tiếng hỏi: “Thẩm tổng, như vậy đã được chưa.”

Nếu còn hát nữa, ông ta sẽ sợ hãi đến chết mất. Cái này nào phải ca hát, đây chính là muốn mạng người nha.

Thẩm Luân rũ mắt, thu liễm lại sự phẫn nộ trong đáy mắt, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Kiêu Tịnh xuống sân khấu, không tìm thấy Thời Trầm, dường như vừa rời Khương Hình rời đi, Thời Trầm cũng đã không thấy tăm hơi. Trên đường quay về phòng hoá trang, Thẩm Luân đuổi theo Kiêu Tịnh, còn lôi kéo cô vào phòng đạo cụ còn đóng cửa lại, dùng tay chặn lên cánh cửa.

Kiêu Tịnh giãy giụa cũng không thể thoát khỏi, đành tùy ý để nam chính ấn mình lên vách cửa, hàng lông mi dài khẽ động, giận dữ liếc xéo anh một cái.

Một cái liếc mắt cũng thật phong tình, thiếu chút nữa đã câu mất linh hồn nhỏ bé của Thẩm Luân.

Anh chế trụ cô, giọng nói trầm khàn: “Tuyệt tình như vậy sao? Ngay cả một tin nhắn chúc tết cũng không muốn nhắn à?”

Kiêu Tịnh nhấp môi: “Chúng ta đã chia tay rồi, tốt nhất không nên liên lạc gì với nhau nữa.”

Dựa theo cốt truyện, sau khi nam chính diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, sẽ hoà hợp lại với nữ chính, cô có thể vinh quang hạ màn, không liên quan gì đến bọn họ nữa.

Ít nhất là nửa tiếng trước, cô còn đơn thuần cho rằng nam chính sẽ đại phát từ bi buông tha cho người bạn gái cũ dư thừa này.

Nhưng xem ra, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thẩm Luân hỏi: “Em cho anh vào danh sách đen?”

Kiêu Tịnh nghe thấy câu hỏi này, ngây người một lúc.

Nếu có thể biết được việc cô cho anh vào danh sách đen, nhất định anh đã từng liên lạc với cô.

Thẩm Luân là loại người cao ngạo sau khi bảo cô cút đi, lại cứ nhiên chủ động liên lạc với cô làm gì.

Cái tình huống này có chút không ổn, ít nhất chứng minh rằng, anh bắt đầu có hứng thú với cô.

Đây chính là đi đầu cô không mong muốn nhất, cô chỉ mong anh có thể giữ vững lập trường với nữ chính, mau chóng phong sát cô.

Thấy Kiều Tịnh không trả lời chính là ngầm thừa nhận.

“Em cũng to gan quá nhỉ.” Thẩm Luân vuốt nhẹ vành tai cô.

Kiều Tịnh thừa lúc anh không đề phòng, lần đầu tiên cô lấy hết can đảm đẩy anh ra.

Cô trực tiếp mở cửa ra, đứng ở khoảng cách an toàn, cô quay đầu lại nghiêm túc nói: “Thẩm Luân, hiện giờ anh đã là bạn trai cũ của tôi, cũ có nghĩa đã là quá khứ rồi đấy, nếu anh còn tiếp tục làm phiền tôi, tôi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Kiều Tịnh cố ý hất cằm lên, nghênh ngang đối mặt với anh, nói xong lời uy hiếp, cô lập tức xoay người bỏ chạy.

Nếu nam chính phản nộ, tốt nhất hãy phong sát cô đi.

Kiều Tịnh chạy nhanh đến phòng hoá trang. Mở cửa bước vào, đưa tay vuốt phần ngực để nhuận khí. Nếu nói không sợ nam chính khẳng định là giả, nhưng cô sớm đã chuẩn bị tâm lý, sớm muộn gì cũng phải trải qua, so với việc bị cuốn vào mối quan hệ tình cảm rắc rối của nam chính, cô tình nguyện bị nam chính trả thù và phong sát mình.

Hai người phân rõ ranh giới, sau này cô ra đi cũng gọn gàng dứt khoát.

Thẩm Luân nhìn hành lang trống rỗng, nhân viên đài truyền hình đi ngang qua nơm nớp lo sợ bước chân càng nhanh hơn, anh lạnh mặt, trong lòng giống như bị ướp nước đá, lạnh băng. Anh cảm thấy bản thân mình

thật mất mặt, sống hơn hai mươi mấy năm, đây là lần tiên bản thân anh chậ vật như vậy.

Buổi tối, đám bạn của Thẩm thiếu ai cũng biết việc, Thẩm thiếu vì cô tiểu mình tinh kia, còn cố ý trong mừng bốn tết từ Đế Đô chạy về đây, còn tạo cơ hội để người ta tham gia chương trình này, kết quả người ta không cảm kích, làm hại Thẩm thiếu phải chạy đến quán bar uống rượu giải sầu.

Bốn năm trước, nếu Thẩm Luân ra nước ngoài tìm Ôn Thư, có lẽ anh và Ôn Thư đã sớm quay về bên nhau, thì mọi chuyện đâu đến nông nổi như bây giờ.

Chỉ là không ai dám đề cập đến chuyện này, mọi người đều biết Ôn Thư đã là quá khứ, hiện tại trong mắt Thẩm thiếu chỉ có duy nhất cô tiểu mình tinh kia mà thôi. Không nhìn đến một ai khác.

Hàn Tử Triết nghe Ôn Thư khóc lóc kể lể, trong lòng anh ta cũng đau đớn.

Thẩm Luân chính là một tên khốn nạn!

Lừa gạt tình cảm của con gái người ta còn chưa đủ, bây giờ lại mập mờ dây dưa không rõ với Ôn Thư!

“Đây chính là báo ứng.” Ngồi trong góc, Hàn Tử Triết lắc nhẹ ly rượu, lạnh lùng nói.

Báo ứng sao?

Thẩm Luân trầm mặc. Quả thực, lúc trước anh tìm đến Kiều Tịnh với mục đích không đơn thuần, anh vẫn luôn cho rằng bản thân mình sẽ không có hứng thú với cô, cho dù có hứng thú, cũng vì cô có khuôn mặt giống với Ôn Thư.

Bởi vì áy náy, anh luôn cố gắng bù đắp cho Kiều Tịnh, vốn tưởng rằng Ôn Thư trở về, anh có thể nhẹ nhàng buông tay để Kiều Tịnh rời đi.

Nhưng qua một thời gian, ai mà không có lúc cảm thấy hối hận. Anh cảm thấy mình đã tận tình tận nghĩa với Ôn Thư, nếu nói là báo ứng, có lẽ cũng chỉ có Kiêu Tịnh. Chuyện của anh không đến phiên Hàn Tử Triết và Ôn Thư can dự vào.

Đôi mắt Thẩm Luân tối sầm, vẻ mặt lãnh khốc đi đến trước bàn của Hàn Tử Triết.

“Mày...”

Hàn Tử Triết vừa muốn lên tiếng trào phúng, đôi mắt chợt ngẩn ra.

Giây tiếp theo, bàn tay thon dài của Thẩm Luân cầm lấy chai rượu trên bàn, bang một tiếng!

“A —— giết người!”

“Trời ơi!”

Xung quanh hỗn loạn, không ngừng vang lên tiếng hét chói tai.

Thẩm Luân vứt chai rượu vỡ xuống đất, mảnh thủy tinh cắt vào mu bàn tay, anh lạnh mặt, ung dung dùng khăn tay lau đi vết máu, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Mày không xứng nói hai từ báo ứng với tao, đây chính là hậu quả.”

Anh vứt bỏ cái khăn dính máu, không hề lưu luyến liền rời khỏi quán bar.

Ngay cả mười mấy năm tình bạn với Hàn Tử Triết, cũng chấm dứt tại đây.

Hàn Tử Triết thích người nào không liên quan đến anh, nếu Hàn Tử Triết còn dám khiêu khích anh thêm lần nữa, kết cục sẽ không tốt như ngày hôm nay đâu.

Đám người trong quán bar rối loạn, Chu Xuyên đi tìm quản lý quán bar nói chuyện, những người khác không muốn dính vào phiền phức, Tiễn Lập

có quan hệ tốt với Hàn Tử Triết, anh ta lập tức gọi 120, kêu xe cứu thương đến.

Trên TV đang phát sóng chương trình mừng tết nguyên tiêu, khó có dịp Thẩm Luân có tâm trạng ng ồi trên ghế sofa xem TV.

Trên màn hình chiếu tiết mục song ca của Ki ều Tịnh và Khương Hinh, anh càng nghe càng cảm thấy bức bối.

Trong TV, cô tươi cười xán lạn, mặc váy dài xinh đẹp, bên dưới sân khấu còn có fans gọi tên cô. Cô đối với fans còn nhiệt tình hơn đối với anh.

Nụ cười trước kia của cô, đều là giả tạo. Trong mắt Thẩm Luân đầy tơ máu, yết hầu khẽ động, uể oải xoa tóc, ngẩng cao đầu, cười lạnh một tiếng.

Làm sao có thể không quên được cô, trên đời nhiều người như vậy, anh đâu chỉ có một sự lựa chọn.

*

Hơn hai tháng qua, Ki ều Tịnh bị mất mấy bản hợp đồng quảng cáo và phát ngôn, trong công ty sôi nổi bàn tán, đại khái ý chỉ Vương tiên sinh đã chơi chán cô, bị ghét bỏ, công ty không còn dốc sức nâng đỡ cô nữa.

Tuy rằng mất hợp đồng quảng cáo, nhưng cô có thể ký hợp đồng với đạo diễn Triệu, năm trước cô đã ký tên.

Về việc này, Ki ều Tịnh vẫn âm thầm quan sát. Mắt thấy bộ phim của đạo diễn Triệu sắp bắt đầu khởi quay, nhưng cô vẫn không nghe thấy tin tức đoàn phim muốn thay đổi diễn viên.

Từ ngày chia tay không mấy vui vẻ ở đài truyền hình, Thẩm Luân không đến tìm cô nữa, tính toán thời gian, hẳn đã hơn một tháng.

Ki ều Tịnh hiểu rõ việc mất đi mấy bản hợp đồng quảng cáo không thể không có liên quan đến Thẩm Luân, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho

nên không cảm thấy thất vọng, xem ra, tiền tiết kiệm của cô lại mất đi một khoản.

Chỉ cần Thẩm Luân không đến làm phiền cô, mỗi ngày trôi qua thật tốt biết bao.

Kiều Tịnh đợi lâu như vậy, cũng chờ được đến ngày liễu ám hoa minh*.

(* Liễu ám hoa minh: Khi trước mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng mới tốt đẹp hơn. Nguồn google.)

Thời Trần đem kịch bản phim [Thích Khách] đưa đến trước mặt Kiều Tịnh, lúc ấy cô còn cảm thấy có chút không chân thật.

Trời ạ, Thẩm Luân thế mà vẫn đề cô diễn vai nữ chính. Cô nhấp môi, vẻ mặt khó tin.

Thời Trần nói: “Trong chương trình mừng tết nguyên tiêu em đã bộc lộ được kỹ năng của mình, mức độ nổi tiếng trên W tăng lên không ít, hiện giờ về phần tác phẩm và lưu lượng của em đã có thể sánh bằng với diễn viên tuyến hai, chỉ cần hoàn thành bộ phim này, nó sẽ giúp em bước lên một tầng cao mới.”

“Năm tới, tuy rằng có mấy bộ phim truyền hình mời em tham gia, anh đã từ chối thay em, em chỉ cần chuyên tâm đóng tốt bộ phim điện ảnh của đạo diễn Triệu, tin anh đi, sau khi bộ phim này ra mắt, em sẽ càng nổi tiếng, trở thành minh tinh lưu lượng.”

Kiều Tịnh gật đầu: “Em sẽ cố gắng.”

Trong truyện, nguyên thân đã đi cầu xin Thẩm Luân, cuối cùng cũng được tham gia vào bộ phim [Thích Khách] của đạo diễn Triệu, nhưng lại diễn không tốt, sau khi phim công chiếu nhận được rất nhiều lời bình luận không hay.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại với nguyên thân, từ xưa đến nay việc đánh giá giá trị của một minh tinh không chỉ dựa vào mức độ khen ngợi của cư dân mạng, còn dựa vào năng lực diễn xuất thu hút người xem.

Nguyên thân nổi tiếng quá nhanh, khó tránh khỏi việc người khác nghi ngờ được lăng xê. Nhưng việc lăng xê này là con dao hai lưỡi, không thể hoàn toàn phủ nhận, Kiêu Tịnh thành công, công lớn nhất là nhờ Thời Trần ở trên mạng không ngừng tạo các mối quan hệ xã hội, nhưng với thủ đoạn này, mấu chốt cô phải có tác phẩm và lưu lượng, mới có thể thu hút người hâm mộ, khi đạt được mức độ nhất định, cô sẽ trở thành đại minh tinh vạn người biết đến.

“Đúng rồi, bộ phim điện ảnh [Thơ Ngây] đã bắt đầu bấm máy, nữ chính do Ôn Thư của Hạ Hoa đảm nhận, người này em cũng biết đấy, lần trước nhờ chuyện tạp chí để lăng xê. Chỉ là sau khi bài viết bị xóa đi, bên phía Hạ Hoa không có động tĩnh gì nữa. Anh nghĩ bọn họ muốn yên lặng quay xong bộ phim này sẽ tiếp tục hành động, Tiểu Kiêu, em phải cố lên nhé.” Thời Trần thầm nghĩ, vẫn không nói ra những đã kích.

Thời Trần đã từng gặp qua Ôn Thư, quả thực là một diễn viên tiềm năng, về các phương diện khác cũng không tồi.

Đây không phải là Thời Trần đánh giá thấp Kiêu Tịnh, anh ta do một tay Kiêu Tịnh đề bạt, cho dù có nói gì hay làm gì đâu chỉ muốn tốt cho cô. Có đôi khi anh ta từng nghĩ, muốn làm người đại diện của cô suốt đời, không bao giờ thay đổi.

Bởi vì Kiêu Tịnh không ghét bỏ Thời Trần là người mới, trong nửa năm qua anh ta không ngừng cố gắng đi lên, về phần năng lực và khả năng không thua kém gì những người đại diện lâu năm.

Kiêu Tịnh nhận lấy kịch bản, lên tiếng cổ vũ: “Em sẽ cố gắng. Anh cũng phải cố gắng trở thành một người đại diện ưu tú nhé.”

Như vậy, sau khi cô rời đi, Thời Trần vẫn có thể đảm nhận nghệ sĩ ưu tú khác.

Mấy ngày qua Thời Trầ ở bên cô, cũng xem như là đang rèn luyện bản thân, v ềsau cánh cứng r ồi, có thể bay xa hơn.

Thời Trầ không biết cô đang có ý định này, chỉ nghĩ đơn giản cô đang khích lệ mình, anh ta tươi cười nói: “Em trước tiên nên đọc kịch bản đi, ngày mai phải đi đến đoàn phim, để anh đi mua cho em một ly cà phê. Tối nay v ềnhà em phải thu xếp hành lý đấy nhé.”

“Vâng.” Kì ều Tịnh ngoan ngoãn gật đầu, ng ồi trên ghế cúi đầu, an tĩnh đọc kịch bản.

Thỉnh thoảng, t ầm mắt sẽ nhìn đến tơ h ồng trên cánh tay mình, hai tháng trôi qua, chi ều dài của đoạn tơ h ồng này đã ngắn đi một đốt tay, việc này giống như những gì cô suy đoán, đây chính là đường sinh mệnh.

Kì ều Tịnh thả tay áo sơ mi xuống, che khuất nó.

Ở đại sảnh công ty giải trí Hoa Hạ, đám lãnh đạo vây quanh Vương tiên sinh và Thẩm Luân cùng đi vào thang máy chuyên dụng. Nhân viên cùng các nghệ sĩ sôi nổi bàn tán người đàn ông đi bên cạnh Vương tiên sinh là ai.

“Anh ta đẹp trai quá.”

“Cô không chú ý à, thái độ của tổng giám đốc đối với anh ta rất cung kính, không biết lai lịch anh ta lớn thế nào?”

Thang máy một đường đi lên, trong lúc vô tình ánh mắt Thẩm Luân nhìn đến căn phòng hội nghị đang mở cửa trên t ầng năm, Kì ều Tịnh ng ồi đối diện cửa phòng, cô cúi đầu, nghiêm túc lật tài liệu, cánh tay mảnh khảnh chống cằm, bộ dạng ngoan ngoãn xinh đẹp.

Trong lòng Thẩm Luân chột ngựa ngáy, anh nghĩ đến đi ều gì đó, li ền nhàn nhạt dời t ầm mắt.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 42: Lễ Khai Máy

Edit: Tiêu Mân Thâu

Bộ phim [Thích Khách] là bộ phim cổ trang thương mại sẽ công chiếu vào giữa năm.

Với đạo diễn nổi danh, dàn diễn viên nổi tiếng, hiệu ứng xuất sắc dưới sự dẫn dắt của nhà chế tác tài năng, là bộ phim chiếu rạp được đánh giá cao, hoàn toàn có thể nói bóng nói gió đây chính là bộ phim rung động phòng vé.

Kiêu Tịnh là người mới đã được đảm nhận vai nữ chính, còn vai nam chính do đại minh tinh Cung Trình cùng công ty đảm nhận.

Đây chính là một cơ hội, nếu làm tốt một bước lên mây, nếu không sẽ bị mắng chửi rất thảm. Bởi vì nguyên thân diễn không tốt, vè sau bị rất nhiều người mắng chửi.

Cho dù cô có diễn tốt đến đâu, vẫn sẽ bị cư dân mạng vạch lá tìm sâu, bởi vì cô chỉ là một người mới còn được đảm nhận vai nữ chính trong bộ phim của đạo diễn Triệu, còn được đóng cùng với đại nam thần siêu cấp hoàn mỹ Cung Trình.

Nếu nói không dùng thủ đoạn dơ bẩn, ai mà tin.

Trong lúc bộ phim công bố dàn diễn viên, Kiêu Tịnh lại được lên W, một lần nữa bị cư dân mạng tấn công.

Nhưng fans của Kiêu Tịnh không phục, bắt đầu khẩu chiến.

Cô ra mặt đăng một tin lên W, đúng lúc có thể ngăn cản fans của mình tiếp tục khẩu chiến, còn thông báo ngày giờ tổ chức một buổi giao lưu với người hâm mộ.

Thời Trầ không cho Kiêu Tịnh xem những bình luận dưới bài đăng, bởi vì lo lắng cô sẽ bị những lời nói đó ảnh hưởng đến tâm trạng.

Anh ta đã tra ra đám thủy quân bình luận bôi đen kia, chính là đám thủy quân đã từng bình luận trong sự kiện Hạ Hoa lăng xe lần trước, hẳn là do người kia giỏi trò.

“Thực có lòng nhĩ, trước đó nghe em nói Đường Minh Thiên của Hạ Hoa đang theo đuổi Ôn Thư, nếu anh ta ở phía sau lưng giỏi trò bôi đen em, cũng là việc bình thường, có lẽ đám thủy quân lần này cũng do anh ta thuê.”

Chỉ là một tên tổng giám đốc của công ty giải trí lại nhắm vào nghệ sĩ từng làm việc dưới trướng của mình, nói thế nào cũng cảm thấy có chút hoang đường. Nhưng nếu vì muốn theo đuổi người khác mà làm ra loại chuyện này, mức độ đáng tin cậy càng cao.

Nghĩ đến việc đối phương đứng trong bóng tối chờ mong Kiêu Tịnh không hoàn thành tốt bộ phim này, Thời Trầ càng hy vọng Kiêu Tịnh có thể diễn tốt bộ phim lần này, để những người đó phải mở rộng tầm mắt.

Thời Trầ cũng đã biết chuyện Kiêu Tịnh chia tay Thẩm Luân. Nhưng anh ta cái gì cũng không hỏi, Kiêu Tịnh vừa gia hạn mấy cái hợp đồng phát ngôn, do chính một tay anh ta đàm phán mới lấy về được, nếu không Kiêu Tịnh sẽ càng thảm hại hơn.

Cái tên Thẩm Luân này, Thời Trầ đã từng lén lút tìm người đi đầu tra: là người thừa kế Thẩm gia ở Đế Đô, tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị, chân chính là một thiên chi kiêu tử, phú nhị đại chính tông. Một đồng nhân móc gán lên người Thẩm Luân, đi đầu này chứng minh người này không thể chọc vào.

Kiêu Tinh có thể rời xa Thẩm Luân, cũng coi như là một chuyện may mắn, loại người giống như Thẩm Luân, làm sao có thể dễ dàng động với người khác, kết quả vẫn là Kiêu Tinh sẽ bị tổn thương.

Nếu muốn tìm một người bạn trai, Thẩm Luân không phải là người thích hợp.

Thời Trần suy nghĩ quá nhiều, vì cô dốc hết sức lực, nhưng cô không hề hay biết, nếu cô biết có lẽ sẽ tức cười đến chết.

Thời Trần cứ yên tâm đi, cô và Thẩm Luân không thể ở bên nhau.

Cuối cùng ngày bấm máy bộ phim [Thích Khách] cũng đã đến, lễ khởi quay được tổ chức ở phim trường.

Đầu tháng ba, cây hoa đào ở phía Nam đã nở hoa. Kiêu Tinh mặc áo khoác, tóc xoã dài trên vai, mặt trang điểm nhẹ, đứng cùng đạo diễn và những diễn viên chính trong đoàn đứng đầu hàng làm lễ.

Trở về khách sạn, Cung Trình đi phía trước chợt xoay người lại, đột nhiên mỉm cười nhìn Kiêu Tinh, ngữ khí của Cung Trình anh tuấn, nụ cười ấm áp như mặt trời: “Kiêu tiểu thư, hợp tác vui vẻ.”

Kiêu Tinh hơi ngẩn người. Vẫn là Thời Trần thức thời ho nhẹ một tiếng, Kiêu Tinh đỏ mặt hoàn hồn lại.

Cung Trình không hổ danh là nam diễn viên mị lực nhất ở Trung Hoa, từng cử chỉ nụ cười, đâu có thể câu hồn đoạt phách. Nhưng Kiêu Tinh chỉ một lòng muốn đi hết cốt truyện, nếu không cũng sẽ bị nụ cười của anh ta mê hoặc.

Cô khiêm tốn nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Kiêu Tinh khẽ gật đầu. Đối với cô mà nói, Cung Trình chính là vầng thái dương quá cao xa, cả đời này cô không bao giờ với tới.

Ki ầu Tịnh thoát nhìn có chút kích động, khuôn mặt ửng đỏ. Cung Tr ình liếc mắt nhìn cô một cái, theo sau thu h ồi t ần mắt.

Không thể không nói, nghệ sĩ mới này thật xinh đẹp, rất đáng yêu. Cho dù đã ra mắt hai năm, khí chất bên trong con người, càng toát ra sự xinh đẹp.

Xoay người, Cung Tr ình thấp giọng hỏi người đại diện của mình: “Bạn gái cũ của Thẩm thiếu, chính là cô ấy?”

Người đại diện gật đầu.

Cung Tr ình ồmột tiếng, ánh mắt trở nên phức tạp. Sau khi Cung Tr ình rời đi, Ki ầu Tịnh bình tĩnh trở lại.

Trong nháy mắt, sắc mặt cô li ền thay đổi, Thời Tr ần âm th ầm quan sát, ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp.

Sau khi đặt hành lý vào phòng, Thời Tr ần đóng cửa cẩn thận, lên tiếng nhắc nhở: “Tuy rằng Cung Tr ình khá đẹp trai, nhưng em đừng bị vẻ ngoài của anh ta mê hoặc. Anh có một người bạn từng là trợ lý cũ của Cung Tr ình, khi đó Cung Tr ình đã ra mắt hơn ba năm, một đường thuận lợi, nhưng tác phong làm việc không ổn, bạn của anh từng nhìn thấy anh ta ở khách sạn lêu lổng cùng một nữ diễn viên trong đoàn phim. Bởi vì anh ta có hậu đài vững chắc, cho nên đám paparazzi không dám tung ảnh ra thôi.”

Ki ầu Tịnh gật đầu: “Em biết r ồi.”

Tuy rằng rất kinh ngạc, nhưng trong truyện, đến cuối cùng người mà Cung Tr ình thích chính là nữ chính, anh ta là nam phụ.

Vốn cốt truyện này không phải thể loại Mary Sue chính thống, nhưng nam phụ đầu thập phần ưu tú, đặc biệt vô cùng yêu thương nữ chính.

Thời Tr ần nhìn Ki ầu Tịnh, khẽ lắc đầu, trong mắt không khỏi có chút phi ền muộn: “Quả thực em rất biết nghe lời.”

Tuy rằng quản lý được một nghệ sĩ như vậy sẽ không phải lo lắng nhiều, cũng vô cùng thoả mãn, nhưng Thời Trầ vẫn nhin không được muốn lải nhải một chút. Kì ầu Tịnh nhỏ hơn Thời Trầ vài tuổi, cho nên theo bản năng Thời Trầ luôn xem Kì ầu Tịnh như em gái, bất giác muốn chiều cố cô nhiều hơn.

Nhưng Kì ầu Tịnh lại quá hiểu chuyện, còn rất thông minh, suy nghĩ chính chắn, năng lực ứng biến không t ối, làm người đại diện như anh ta cũng rất vui mừng, dường như anh ta cảm thấy phía sau lưng có người quát roi vào mình, muốn anh ta càng trở nên ưu tú, như vậy sự nghiệp mới phát triển hơn, để có thể sánh vai bước đi cùng cô.

“Anh ra ngoài trước, em thu xếp xong mọi thứ thì gọi cho anh, chúng ta cùng đoàn phim ăn cơm trưa, buổi chiều bắt đầu quay hình.”

“Vâng!”

Thời điểm Kì ầu Tịnh và Thời Trầ xuống đại sảnh, đứng trước thang máy bắt gặp Cung Trình và người đại diện của anh ta, còn có một nữ diễn viên khác, đó chính là nữ phụ số hai tên Bạch Mạn. Kì ầu Tịnh chào hỏi bọn họ, Cung Trình mỉm cười đáp lại, nhưng Bạch Mạn lại không để ý đến cô.

“Anh Cung Trình, thật trùng hợp.”

Đôi mắt Bạch Mạn sáng ngời, nhanh chân hơn Kì ầu Tịnh một bước, đi vào thang máy đã chiếm hơn phân nửa vị trí.

Trong thang máy có người đại diện của Cung Trình và trợ lý, hơn nữa còn có đám người của Bạch Mạn, không còn chỗ cho Kì ầu Tịnh và Thời Trầ, Kì ầu Tịnh chủ động đi đến một thang máy khác.

Đáy mắt Cung Trình hiện lên sự khinh thường, thoáng liếc mắt một cái, nở một nụ cười. Bạch Mạn thấy đại minh tinh Cung Trình nhìn mình, còn cười với mình, dường như Bạch Mạn cảm thấy mình như lạc vào mộng, vẻ mặt then thùng, ngọt ngào gọi tiếng anh Cung Trình, anh Cung Trình.

“Đợi một chút.” Một giọng nói lười biếng từ phía hành lang truyền đến, vừa đến nhìn thấy thang máy đã đầy, vẻ mặt người nọ thất vọng.

Cửa thang máy đóng lại, người nọ nhìn về phía bên cạnh, ánh mắt sáng ngời, dò hỏi: “Kiều Tịnh?”

Kiều Tịnh vừa quay đầu lại, anh mắt kinh ngạc: “Tiên bối Ninh.”

Ninh Nhân Nhã gật đầu nói: “Là tôi, nửa năm không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp ra. Tôi có xem bộ phim [Thịnh Đường] mà em đóng, tuy rằng lúc trước tôi đề cử em thử vai Nguyệt Hoa, nhưng biểu hiện của em thật làm tôi bất ngờ.”

Hoá ra chính Ninh Nhân Nhã đề cử cô với đạo diễn của bộ phim [Thịnh Đường], chuyện này cô không hề hay biết.

“Em đừng nhìn tôi bằng vẻ mặt cảm kích như vậy, chỉ là tôi thuận tay làm chuyện này thôi. Em đến đây quay bộ phim mới của đạo diễn Triệu à?” Hai người bước vào thang máy, Ninh Nhân Nhã hoà ái cười nói: “Năm nay chị cũng phải quay một bộ phim truyền hình, thời gian có chút gấp gáp, nếu em có gì không hiểu cứ đến tìm chị.”

Thang máy đi xuống đại sảnh, hai người đường ai nấy đi, Ninh Nhân Nhã bận đi đóng phim, Kiều Tịnh phải đi đến nhà hàng của khách sạn dùng cơm.

Đoàn làm phim cùng nhau dùng cơm trưa, buổi chiều bắt đầu quay hình.

Đạo diễn Triệu là đạo diễn nổi danh ở Trung Quốc, bộ phim thương mại này được đầu tư lớn, có thể mời được diễn viên có máu mặt như Cung Trầm làm nam chính, còn những vai phụ cũng không phải diễn viên tầm thường, về phương diện tuổi đời cùng kỹ năng không thua kém Kiều Tịnh bao nhiêu.

Trước khi khai máy, đạo diễn Triệu gọi Kiều Tịnh qua, chậm rãi nói: “Tiểu Kiều, tôi đã xem qua biểu hiện của em trong đoạn phim quảng cáo

nước hoa của thương hiệu CH, cảm thấy em có thể đảm nhận vai diễn Đàng Hoa lần này, em phải cố gắng lên, đừng làm cho mọi người thất vọng.”

Chính nhà đầu tư đã đề cử Ki ầu Tịnh, quả thực đạo diễn Triệu cũng công nhận kỹ thuật diễn xuất của cô khá tốt, nhưng chưa đủ năng lực để đảm nhận vai nữ chính, chỉ là nhà đầu tư đã chỉ định như thế, cho dù đạo diễn Triệu có bất mãn cũng phải đồng ý.

Ông ta không thể tự vả mặt nói nữ chính không tốt, ngược lại còn bảo mọi người khích lệ cô, khen ngợi cô đến tận trời cao.

“Vâng, em sẽ cố gắng. Cảm ơn đạo diễn Triệu.”

Ki ầu Tịnh nghiêm túc gật đầu. Cô cũng nhìn ra được tâm trạng thấp thỏm của đạo diễn Triệu.

Lúc này, các diễn viên khác trong đoàn phim nhìn Ki ầu Tịnh bằng ánh mắt khinh thường. Vẫn dĩ Ki ầu Tịnh ở đây không được xem trọng, chỉ là một tiểu thị tước được lăng xê mà thôi, còn về kỹ thuật diễn xuất? Không hề có.

Hơn nữa sau lưng cô còn có kim chủ. Có ít tin tức lộ ra ngoài, nói Ki ầu Tịnh đã bị vị kim chủ kia vứt bỏ, nếu không phải đã ký hợp đồng trước, làm sao vai diễn này có thể rơi trên người cô.

Nhưng đã ký hợp đồng làm sao có thể huỷ bỏ, kẻ có tiền chính là đại gia, có chuyện gì mà bọn họ không làm được.

Cho nên, chuyện này vẫn chưa được xác minh, bọn họ không dám tùy tiện khi dễ Ki ầu Tịnh.

Ki ầu Tịnh hiểu rõ năng lực của mình, nếu cô có năng lực, người khác không thể tiếp tục xem thường cô.

Có thể vào được đoàn phim, đóng cùng các diễn viên xuất sắc. Cô càng không thể kéo chân mọi người. Cho nên phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Sau khi Ki ầu Tịnh tạo hình xong, cô mặc một thân váy cổ trang màu trắng, trong phim cô đóng vai Đổng Hoa là thanh mai trúc mã với Tu ần Tử do Cung Trình đảm nhận, Đổng Hoa là thiên kim tiểu thư, còn Tu ần Tử chỉ là đứa con được nhặt về của người giữ cửa Trương thúc.

Hai người lớn lên cùng nhau, trước khi gia đình Đổng Hoa gặp biến cố, tính tình vô cùng đơn thuần hoạt bát.

Có một ngày, Đổng Hoa ở trong phòng tắm rửa, Tu ần Tử bị thương ngoài ý muốn xông vào trong, phía sau tấm màn mỏng manh, thân thể mảnh khảnh của thiếu nữ như ẩn như hiện, ánh mắt nghiêm nghị của thiếu niên nhìn thấy, còn khẽ nuốt nước bọt.

“Á!”

Thiếu nữ hô to một tiếng, thiếu niên với y phục dính đầy máu không để lộ mặt, đỏ mặt nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Dừng!”

Đạo diễn hô ngừng, Ki ầu Tịnh chỉnh trang lại quần áo bước ra, đạo diễn gật đầu, “Tiểu Ki ầu diễn không tệ, cố gắng lên.”

Thực ra Ki ầu Tịnh không phải không mặc gì, máy quay đặt cách tấm màn sa tanh mỏng một đoạn, bên dưới cô mặc một lớp quần áo. Tóc cô ướt đẫm, tuy rằng thời tiết đã vào tháng ba, nhưng vừa rồi lại đổ một cơn mưa, nên có chút lạnh.

Diêu Diêu khoác cho Ki ầu Tịnh một cái áo ấm dài đi về phía gian nhà cũ, kết quả thoáng liếc mắt nhìn thấy bên ngoài cổng lớn, có hai người vội vàng bước vào đây. Người đàn ông đi phía trước mặc áo sơ mi trắng vest đen, vẻ mặt nghiêm túc.

Vương Hiếu cầm dù đi theo sau, cả hai bước vào sân.

Chỉ nhìn thấy đạo diễn Triệu đi đến nói gì đó, Thẩm Luân chột mắt, thoáng nhìn về phía gian nhà cũ, Ki ầu Tịnh với mái tóc dài rối loạn, một

thân váy dài, yêu kiều đứng ở đó.

Sắc mặt Kiều Tịnh mất tự nhiên, khẽ di chuyển thân người, chăm chú đọc kịch bản, vờ như không nhìn thấy Thẩm Luân.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 43: Thâm Luân Xuất Hiện

Edit: Tiểu Mân Thầi

Kiêu Tịnh cúi đầu đọc kịch bản, trợ lý Diêu Diêu dùng khăn lông lau tóc cho cô, Thâm Luân chỉ nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh với mái tóc đen dài tựa như thác nước.

Thâm Luân chính là nhà đầu tư của bộ phim này, đạo diễn Triệu bảo người đem ghế dựa đến đây.

Thâm Luân ngồi bên cạnh đạo diễn, Vương Hiểu đứng ở phía sau cần dù che cho Thâm Luân.

Nhìn dáng vẻ này của Thâm Luân, nhân viên cùng diễn viên trong đoàn phim luôn âm thầm quan sát anh vài lần, suy đoán người này có thân phận gì.

Sau khi Thâm Luân tiếp quản Thâm gia, chỉ xuất hiện trong bài viết của tạp chí kinh tế tài chính trong nước mà thôi, số người biết mặt anh không nhiều lắm, cho nên không ai biết rõ thân phận của anh.

Hơn nữa đạo diễn Triệu quản lý đoàn phim rất khắc khe, không cho phép mọi người trong đoàn đoán linh tinh, vì thế bọn họ chỉ dám hoài nghi trong lòng.

Thâm Luân giống như một cây đinh đóng ở phía xa, thời gian nghỉ giải lao đã hết, đạo diễn bảo mọi người tiếp tục công việc. Bắt đầu quay cảnh sinh hoạt hàng ngày của nam nữ chính.

Đạo diễn hô một tiếng máy chạy.

Có một ông lão xuất hiện trong sân, người đóng vai Trương thúc cầu cây roi mây đuổi đánh thiếu niên Tuấn Tử, trong miệng mắng: “Thằng nhãi ranh, bảo người đi giao hàng, người nửa đường chạy lên núi bắt thỏ hoang, làm lão gia tức giận, muốn đem cái tên hỗn đản nhà người đuổi ra khỏi phủ.”

Về mặt Trương thúc hận sắt không thành thép, thân hình ông ta hơi mập mạp, cho nên động tác truy đuổi có chút vụng về, nhìn khá buồn cười.

Ngược lại, Cung Trình đóng vai thiếu niên anh tuấn nghịch ngợm, tay chân cũng mau lẹ, chàng thiếu niên vừa chạy vừa trêu ghẹo: “Đôi mắt nào của ông thấy tôi đi bắt thỏ.”

Cách đó không xa, Đằng Hoa trốn trước cửa, ôm một con thỏ nhỏ màu xám, che miệng cười trộm.

Thiếu nữ thanh lệ thoát tục, tựa như tiểu tiên nữ giáng trần, dịu dàng đáng yêu, đôi mắt đen nhánh thật đẹp, khi cười lên đôi mắt cong thành một vòng trăng khuyết.

Vương Hiếu cúi đầu, trộm nhìn Thẩm Luân.

Đôi mắt của ông chủ chăm chú nhìn thẳng màn hình, nếu nói không thích chính là nói dối.

Nói cho cùng, ông chủ vẫn không thể quên được người ta, nếu không với một bộ phim điện ảnh vừa mới khởi quay, ông chủ cần gì vội vàng đuổi đến đây. Ngoài mặt tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng bên trong không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, con thỏ nhỏ trong ngực Đằng Hoa động đậy lỗ tai, đột nhiên nhảy xuống chạy đi.

“Tiểu Y, Tiểu Y!”

Tiểu Y là tên mà Đằng Hoa đặt cho con thỏ. Tâm hồn của thiếu nữ vẫn luôn ngây thơ như vậy.

Đằng Hoa chạy đến cánh cửa, bên dưới khá trơn trượt, mắt thấy sắp té ngã, theo như kịch bản, lúc này nam chính Tuấn Tử sẽ chạy đến đỡ nữ chính. Thiếu nam thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy tình cảm.

Nhưng mà Cung Trình lại đứng ngây ra một lúc, động tác chậm một bước, Kìêu Tịnh đã té trên mặt đất.

Bàn tay nắm thành ghế của Thẩm Luân siết chặt, anh vừa định đứng dậy, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Anh khẽ vuốt cằm, hơi nheo mắt.

“Cắt!”

Giọng nói của đạo diễn Triệu mang theo sự tức giận, một cảnh quay rất đơn giản, người mới như Kìêu Tịnh không bị NG, chỉ cần quay một lần là xong, nhưng Cung Trình lại cố tình phạm sai lầm.

Đạo diễn Triệu nổi danh có tính khí nóng nảy, nếu ông ta thực sự tức giận lên, cho dù là diễn viên nổi tiếng như Cung Trình, ông ta cũng sẽ mắng.

Cung Trình tươi cười hoà nhã, nhận sai: “Thực xin lỗi, đạo diễn Triệu đừng tức giận, vừa rồi tôi có chút phân tâm.”

“Chị có sao không?” Diêu Diêu chạy đến đỡ Kìêu Tịnh đứng dậy.

Mới vừa trải qua một trận mưa nhỏ, trên mặt đất ẩm ướt trơn trượt, quần áo của Kìêu Tịnh dính đầy nước bẩn.

Cũng may đoàn làm phim chuẩn bị nhiều y phục diễn, Kìêu Tịnh đi theo chuyên viên trang điểm vào trong phòng thay đổi bộ quần áo khác.

Vì để đảm bảo tính chân thật cho bộ phim, lúc Kìêu Tịnh té ngã cũng là thật, hiện giờ trên khuỷu tay trắng nõn ửng đỏ.

Thừa dịp nhân viên trang điểm cùng nhân viên trường quay không ở đây, Diêu Diêu nói nhỏ: “Em còn cho rằng Cung Trình là một diễn viên nổi tiếng, khẳng định kỹ năng diễn xuất rất chuyên nghiệp, không ngờ cũng sẽ phạm sai lầm nhỏ như vậy, nếu không phải địa vị của chị và anh ta không giống nhau, em còn hoài nghi anh ta cố ý khi dễ chị.”

Kiêu Tịnh xoa khuỷu tay, bình tĩnh nói: “Đừng nói nữa, ở đây tai vách mạch rừng.”

Quả thực Cung Trình là cố ý. Kiêu Tịnh có thể khẳng định.

Nói như thế nào về cái tên nam phụ này đây, anh ta là con trai riêng của một gia tộc lớn, khi còn nhỏ từng gặp qua nam chính, đối với thân phận của nam chính anh ta có chút hâm mộ cũng có chút khinh thường, tóm lại là tính cách khá mâu thuẫn, sau đó anh cố tình quấn lấy nữ chính, hơn phân nửa nguyên nhân là nằm trên người nam chính.

Khả năng chính là một dạng tinh thần không muốn thua cuộc.

Anh ta còn xem nam chính như kẻ thù. Muốn nam chính chú ý, anh ta không ngại dùng cách thọc gậy bánh xe.

Tất nhiên Cung Trình đã từng gặp qua Thẩm Luân, cũng biết mối quan hệ của Kiêu Tịnh và Thẩm Luân. Cung Trình giở trò trước mặt Thẩm Luân, nhằm gây khó dễ với cô, nhưng thật ra người anh ta nhắm đến chính là Thẩm Luân, cô cảm thấy đám nam chính nam phụ này đều là một đám biến thái.

Kiêu Tịnh lại cảm thấy nữ chính có chút đáng thương.

Sau khi thay đổi xong trang phục, Kiêu Tịnh quay về sân. Đạo diễn Trần hô một tiếng action, tiếp tục quay cảnh vừa rồi.

Lần này, Cung Trình không cố ý phạm sai lầm nữa, vững vàng tiếp được Kiêu Tịnh.

Thiếu niên đỏ mặt, tràn đầy yêu thương nhìn cô. Quả thực Cung Trình rất đẹp trai, ngũ quan tuấn mỹ, mang theo hương vị thiếu niên thuần khiết cũng có vài phần u ám.

Nếu đây là tính cách thật của anh ta, thực sự Kiêu Tịnh không dám mở miệng khen ngợi.

Sau khi quay xong cảnh này, Kiêu Tịnh quay vào phòng thay quần áo, khi cô bước ra, Cung Trình đã chờ sẵn bên ngoài, ôn hoà cười nói: “Kiêu tiểu thư, cùng nhau đi ăn một bữa cơm nhé? Cũng coi như là Cung Trình tôi bồi tội vì đã làm cô té ngã.”

“Không cần, tôi là một diễn viên, đối với việc này không sao cả.” Kiêu Tịnh lắc đầu, lễ phép từ chối.

Cung Trình có chút bất ngờ. Anh ta chưa bao giờ bị phụ nữ từ chối. Người bạn gái cũ này của Thẩm Luân, quả thực có chút thú vị, không biết Thẩm Luân thích cô bạn gái cũ này nhiều hơn, hay thích cái cô Ôn Thư kia hơn.

Thừa dịp Cung Trình ngây ngốc, Kiêu Tịnh dẫn theo Diêu Diêu rời đi. Đoàn phim cung cấp một ngày ba bữa, Kiêu Tịnh không hề bị bỏ đói, nhân dịp buổi tối hôm nay không có cảnh quay, cô muốn trở về khách sạn sớm một chút để nghỉ ngơi.

Diêu Diêu bảo Kiêu Tịnh chờ một lúc, cô ấy đi lấy cơm hộp về đây, Kiêu Tịnh nói: “Em cứ đến nhà ăn dùng bữa đi, chị có thể tự mình trở về, không cần lo cho chị.”

Diêu Diêu nhớ đến lời căn dặn của Thời Trần, phải chăm sóc Kiêu Tịnh thật tốt, cô ấy do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn không lay chuyển được Kiêu Tịnh, đành phải gật đầu.

Trên đường trở về khách sạn, Kiêu Tịnh đột nhiên nhận được điện thoại của biên kịch.

“Tiểu Kiều, nhà đầu tư mời khách, em mau đến nhà hàng bên cạnh khách sạn đi, mọi người đầu có mặt ở đây, chỉ thiếu mỗi em. Dừng bữa xong, chúng ta đi KTV, thư giãn một chút.”

Kiều Tịnh nói: “Em không đói, không đi đâu ạ.”

“Tiểu Kiều, ở đây nóng nực như vậy, em đừng làm mất hứng. Mau đến đi, chúng tôi chờ em.” Trong điện thoại, một trận ồn ào, còn có giọng nói ngọt ngào của Bạch Mạn vang lên, đặc biệt rất bắt tai.

Cô vẫn từ chối: “Thực sự không được, thân thể của em có chút không khỏe. Ngại quá, nhờ chị nói một tiếng xin lỗi với đạo diễn giúp em.” Nói xong, cô cúp điện thoại. Thở nhẹ một hơi, tiếp tục đi về khách sạn.

Trên ghế lô, biên kịch gượng cười hai tiếng nhìn Thẩm Luân.

Sắc mặt Thẩm Luân âm trầm.

“Tiểu Kiều bảo thân thể không được khỏe, chúng ta cứ dừng bữa trước đi.” Trợ lý đạo diễn khéo léo chuyển đề tài.

Mắt thấy đồ ăn đã dọn lên bàn, Thẩm Luân đột nhiên đứng dậy, lạnh mặt đi ra ngoài.

Kiều Tịnh trở về khách sạn cũng đã hơn 7 giờ tối. Cô về phòng tắm rửa một phen, sau đó nằm trên giường đọc kịch bản, dự định ngủ sớm một chút.

Dì mụ của cô đến, may mắn cô đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Trong lúc sắp chìm vào giấc ngủ, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô mím môi, có một dự cảm bất an, cô không muốn mở cửa.

Cô trùm chăn kín mít, tiếng gõ cửa dừng lại, lúc này điện thoại lại reo lên. Nhìn thấy một dãy số lạ, cô do dự một lúc, nhận máy: “Alo?”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại từ bên kia truyền đến, nội tâm Thẩm Luân cũng cảm thấy mềm nhũn, nhin không được khẽ cười: “Là anh.”

Ki ầu Tịnh vừa nghe thấy giọng nói này, sắc mặt chợt thay đổi.

Cái tên không biết xấu hổ này, cô đã kéo không ít số điện thoại của anh vào danh sách đen, anh còn dám lấy số điện thoại mới gọi đến.

Cô muốn cúp máy, đầu dây bên kia lại nói tiếp: “Em đừng cúp máy, anh đang đứng trước cửa phòng của em, em mau mở cửa ra, anh có đem chút đồ ăn đến cho em. Cảnh diễn buổi sáng có làm cánh tay của em bị thương không?”

“Thẩm Luân, anh lại uống rượu à?”

Ki ầu Tịnh không hiểu vì sao, cứ cảm thấy ngữ khí của anh có chút kỳ quái.

Thẩm Luân đứng trước cửa, tâm tình có chút bức bối, cô không chịu mở cửa, sự kiên nhẫn của anh đã mất sạch. Đến lúc đó anh không biết bản thân sẽ gây ra chuyện xấu gì với cô nữa. Anh muốn đối xử tốt với cô, nhưng cô lại không muốn nhận lấy.

Anh kìm nén không được, cho nên mới đến đây tìm cô. Bộ phim lần này Ki ầu Tịnh quay phải mất đến nửa năm, nếu anh không đến đây gặp cô, nói không chừng cô sẽ quên anh sạch sẽ.

Cho dù Thẩm Luân hao tâm tổn sức suy tính như thế nào, nhưng anh không biết mình đã đi sai một bước, anh muốn đối xử tốt với cô, nhưng cô lại xem anh như kẻ vô cùng hung ác xấu xa.

Đúng vậy, trước kia anh chính là một tên cặn bã, nhưng anh đã phân rõ ranh giới với Ôn Thư, cô vẫn không chịu bỏ qua sao, cô còn muốn anh phải làm như thế nào, quỳ xuống cầu xin cô à?

Khoé mắt Thẩm Luân đầy sát khí: “Mau mở cửa.” Giọng nói hung dữ, cách một cái điện thoại hay cánh cửa đều có thể nghe thấy.

Ki ầu Tịnh rút mình trong chăn, xoa bụng, lắc đầu: “Không mở, Thẩm Luân anh đừng đến tìm tôi nữa, tôi là người không biết phân biệt tốt xấu,

cũng không phải là loại người tốt đẹp gì. Anh đừng nên tìm tôi, anh nên tìm Ôn Thư của anh đi!”

Nam chính mau tỉnh lại, anh và nữ chính mới đúng là một đôi!

Kiêu Tịnh tin chắc rằng, với loại truyện tổng tài bá đạo này, nam chính nhất định chỉ yêu một mình nữ chính mà thôi.

Thẩm Luân tức giận bật cười, ánh mắt lạnh như băng: “Nói lần cuối cùng, mau mở cửa ra.”

Kiêu Tịnh nháp môi: “Anh nằm mơ đi!”

Tút tut tut — —

Điện thoại đã ngắt, ngay sau đó, Kiêu Tịnh nghe thấy tiếng đập cửa. Cô vô cùng sợ hãi, nam chính đúng là tên bệnh thần kinh.

Đôi mắt Kiêu Tịnh khẽ chuyển động, đôi tay run rẩy lại cần lấy điện thoại, trực tiếp gọi 110.

“Alo, mau đến địa chỉ...”

Cúp máy, Kiêu Tịnh đeo nút bịt tai vào.

Vài phút sau, nhận được điện thoại báo nguy cảnh sát vội chạy đến, còn có quản lý khách sạn.

Thẩm Luân nhất thời đen mặt.

Trong phòng, Kiêu Tịnh đeo nút bịt tai, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Kiêu Tịnh đến đoàn phim, không còn nhìn thấy Thẩm Luân và Vương Hiểu nữa, chiếc siêu xe bên đường cũng đã biến mất, còn có một đám vệ sĩ đã không còn thấy bóng dáng. Cô thu hồi ánh mắt, lúc này đạo diễn Triệu lại gọi cô qua.

“Đêm qua Thẩm tổng đã rời đi, cô có biết không?”

Kiêu Tịnh lắc đầu.

Đạo diễn Triệu bu ồn bã nói: “Đang êm đẹp, không nói một lời li ền rời đi, haizz, cô đi qua đó chuẩn bị đi, một lúc nữa bắt đầu quay hình.”

“Vâng.” Kiêu Tịnh yên lặng xoay người đi về phía phòng hoá trang.

Cô bắt đầu suy nghĩ miên man, dựa vào năng lực của nam chính, cho dù cảnh sát đến cũng không bắt anh đi được, tốt nhất anh mau chết tâm với cô đi, để anh nhìn thấy rõ bản chất thật của cô, không tiếp tục dây dưa với nhau nữa.

Chỉ có như vậy, mới tốt cho cả hai.

Thẩm Luân đi rồi, tâm trạng của Kiêu Tịnh nhẹ nhõm hơn nhiều, bởi vì dì mụ đến làm thân thể có chút không thoải mái, cảm xúc có chút thất thường, trong cảnh quay kế tiếp bị NG vài lần, còn về phương diện khác, chỉ cần Thẩm Luân không ở đây, cô cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 44: Gặp Nguy Hiểm

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thẩm Luân rời khỏi đoàn phim, mấy ngày kế tiếp cũng không xuất hiện nữa.

Sau chuyện đêm đó, Kiều Tịnh cũng nghe Diêu Diêu nói một chút tin tức cũng hiểu đại khái.

Nghe nói cảnh sát đến khách sạn không bao lâu liền bị cấp trên gọi về, sợ bóng sợ gió nói đây là chuyện ngoài ý muốn. Ngay cả việc Thẩm Luân đứng trước cửa phòng cô, cũng đổi thành tin tức một thiếu gia say rượu làm loạn.

Công tác bảo mật của khách sạn rất cao, căn bản không tra ra được đương sự là ai.

Bộ phim đã quay hơn phân nửa, giữa tháng tư, Kiều Tịnh cùng đoàn làm phim đi đến nơi khác quay ngoại cảnh, tháng năm đến phương Bắc, vất vả đến giữa tháng bảy, bộ phim [Thích Khách] cũng đã đóng máy.

Trong thời gian đó, Kiều Tịnh đến Đễ Đô tổ chức một buổi họp fans.

Sau khi quay xong bộ phim của đạo diễn Triệu, Kiều Tịnh dự cảm công ty Hoa Hạ sẽ bắt đầu ra tay phóng sát.

Trong văn phòng, Kiều Tịnh một tay chống cằm, tay còn lại đùa nghịch khối Rubik, đột nhiên Thời Trăn lại lấy nó đi. Cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Thời Trăn.

Thời Tr ần nhú m ầy nói: “Đây là một âm mưu, có người đang nhắm vào em.”

Ki ều Tịnh gật đầu, thần thái nghiêm túc: “Em biết, cho nên anh đừng quản đến, dù anh muốn quản cũng không quản được đâu.”

Thừa dịp Thời Tr ần phát ngọc, cô đưa tay cướp khối Rubik trở về, tiếp tục đùa nghịch.

Cô đã làm hành động tuyệt tình như vậy, báo cảnh sát, nếu Thẩm Luân vẫn còn muốn tiếp tục bám lấy cô, như vậy chứng tỏ nam chính đã bị trúng gió.

Công ty muốn phóng sát cô, ít nhất gì cũng có quan hệ với Thẩm Luân, lúc trước Vương tiên sinh nâng đỡ cô, bởi vì nể mặt mũi nam chính.

Hiện giờ cô đã đắc tội với nam chính, cho nên không còn tài nguyên tốt, hơn nữa còn bị phong sát, chuyện này là chuyện rất bình thường.

Chỉ là sau việc này, Ki ều Tịnh vẫn không nghe thấy tin tức nam chính và nữ chính quay lại với nhau, cả ngày nữ chính toàn đăng những bài viết linh tinh lên W, một chút liên quan đến nam chính cũng không có.

Ki ều Tịnh chắc l ưỡi, thật là rối loạn, cái thế giới này điên hết rồi.

Thời Tr ần nhìn thấy Ki ều Tịnh một chút lo lắng đầu không có, nội tâm bỗng mệt mỏi, anh ta cởi bỏ cúc áo trên cùng, để nh ận khí một chút, không muốn bị nghệ sĩ của mình làm cho tức chết.

“Thời Tr ần, anh có muốn tiếp tục học lên nữa không?” Ki ều Tịnh nhàn nhạt lên tiếng.

Thời Tr ần ng ẩn ra: “Học tiếp? Trước kia khi còn học đại học anh từng có ý định ra nước ngoài du học, sau đó lo tập trung vào công việc liên ền quên mất chuyện này. Hiện giờ anh còn quản lý em, thời gian đâu mà tính đến chuyện đó.”

“Chờ thêm một thời gian nữa em sẽ đi, cũng đến lúc em phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian.” Về mặt Ki ầu Tịnh đạm nhiên.

Thời Tr ần sắc mặt nghiêm nghị, lập tức xoay người nghiêm túc nhìn cô.

“Lời nói này của em có ý gì, chỉ có như vậy mà em đã muốn bỏ cuộc? Chúng ta phải chờ đến cuối năm bộ phim kia được công chiếu, em nhất định sẽ có thể chuyển mình.”

Ki ầu Tịnh gật đầu, bu ồm cười nói: “Em tin anh.”

Nhưng thời gian của cô không còn bao lâu nữa, “Yên tâm đi, ông trời không tuyệt đường người. Hơn nữa anh rất có năng lực, nhất định về sau sẽ trở thành một kim bài người đại diện.”

Thời Tr ần khẽ nhấp môi, anh ta vẫn luôn cảm thấy bên ngoài Ki ầu Tịnh rất bình tĩnh nhưng suy nghĩ lại rất tiêu cực, nhất là sau khi đóng xong bộ phim [Thích Khách].

Thời Tr ần chậm rãi nói: “Không lẽ em thực sự yêu cái tên Thẩm thiếu kia, vì quá đau lòng, đầu óc cũng trở nên ngu muội?”

“Anh ở bên cạnh em lâu như vậy, việc em có thích anh ta hay không, chẳng phải anh là người rõ nhất à.”

“Nhưng vì sao em cứ làm cho anh cảm thấy, em luôn muốn tìm đường lui vậy, không phải là vì chuyện đó à.”

Ki ầu Tịnh nhìn đường tơ hồng trên cánh tay đã mất đi hơn phân nửa, cô cần phải nhanh chóng xử lý hết mọi việc để hạ màn.

Ki ầu Tịnh không dám đem sự việc ở khách sạn ngày ấy kể cho Thời Tr ần nghe, đến bây giờ cô cũng không cảm thấy hối hận với hành động của mình, nếu cô không nhẫn tâm, cô sợ rằng mình không thể thuận lợi hạ màn.

Hiện giờ thì tốt rồi, có thể mượn gió Đông từ nam chính.

Cuối tuần, buổi tiệc đóng máy bộ phim [Thích Khách] được tổ chức tại một biệt thự cổ ở Ma Đô. Thân là nữ chính trong phim, Kiêu Tịnh cũng phải tham dự.

Dưới danh tiếng của đạo diễn Triệu, buổi tiệc đóng máy này chẳng khác nào một buổi tiệc từ thiện. Khách mời tham gia không chỉ có diễn viên điện ảnh nổi tiếng, còn có minh tinh nhân khí cao, một số tài năng trong ngành cùng một đám nam nữ minh tinh, chưa bao giờ lại tập trung đông đủ như vậy.

Sau khi Kiêu Tịnh chụp ảnh chung với đạo diễn Triệu, liền đi vào trong đám người, đột nhiên bị một cái móng heo bắt lấy.

Cô quay đầu nhìn lại, một thương gia trung niên đầu trọc bụng phệ nhìn chằm chằm vào cô.

Kiêu Tịnh rũ mắt, yên lặng tránh đi.

Có một số người qua trải qua một thời gian nhan sắc càng thêm xinh đẹp, bên ngoài của nguyên thân càng ngày càng trở nên hoàn mỹ, có đôi khi Kiêu Tịnh nhìn trong gương, cảm thấy dáng vẻ của mình càng lúc càng còn giống nữ chính nữa.

Ôn Thu có dáng vẻ thanh thuần, nhưng ngũ quan của cô dường như ngày càng kì diệu động lòng người.

Đây không phải là một chuyện tốt. Ít nhất trong giới giải trí này, người có dáng vẻ như cô, nếu không có chỗ dựa, sớm muộn gì cũng sẽ xong đời.

“Đó là Doãn Tư, nghe nói gần đây cô ta rất nổi tiếng, là một tiểu hoa đán mới nổi.”

“Cung Trình kia! Cung Trình cũng đến!”

“Trời ạ! Còn có cả Tô Ảnh Hậu, người đàn ông đứng bên cạnh cô ta là ai, trông thật đẹp trai!”

Kiêu Tịnh nhìn theo ánh mắt của mọi người, nơi thăm dò Tô Ảnh Hạo khoác cánh tay của Thẩm Luân, tươi cười đi đến đây. Trong lòng cô kinh ngạc, âm thầm nhìn đến Ôn Thư đang đứng trong góc.

Dường như nhận ra ánh mắt của cô, Ôn Thư chợt nghiêng đầu.

Nhìn lên người ta bị phát hiện, Kiều Tịnh có chút giật mình, liếc nhìn ly rượu hướng về phía Ôn Thư mỉm cười.

Nữ chính, bảo trọng nha!

Sau đó, Kiều Tịnh xoay người rời đi. Ôn Thư thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm Tô Ảnh Hạo bằng ánh mắt chán ghét.

Sao lại như thế, một cô Kiều Tịnh vừa biến mất, giờ lại đến một cô Tô Dĩnh.

Đối với Ôn Thư, Kiều Tịnh còn dễ xử lý hơn một chút, nhưng với Ảnh Hạo Tô Dĩnh này, đáng người xinh đẹp, còn có địa vị, Ôn Thư làm sao có thể sánh bằng.

Không biết bao giờ Thẩm Luân mới có thể nhìn đến mình. Cảm thấy thật mất mát, từ sau lần Thẩm Luân cứu cô ta, cho dù cô ta làm cách nào cũng không thể liên lạc được với anh.

Ôn Thư cảm thấy không cam lòng, cô ta nghĩ rằng giờ phút này, người đứng bên cạnh Thẩm Luân phải là cô ta mới đúng.

Xung quanh có không ít ánh mắt của đám thương gia trung niên dừng trên người Ôn Thư, cô ta cần lấy ly rượu champagne, đi về phía Hàn Tử Triết.

“Ôn Thư.” Hàn Tử Triết nhìn thấy Ôn Thư, hai mắt liếc sáng ngời.

Ôn Thư thầm nghĩ, trước tiên cứ đứng bên cạnh Hàn Tử Triết, để tránh khỏi những ánh mắt luôn dòm ngó mình. Hai người bọn họ trò chuyện cùng nhau một lúc.

Trong bộ phim, Ki ầu Tịnh đóng vai nữ chính, cho nên có không ít truy ền thông đến chụp ảnh cô, hôm nay cô mặc một bộ váy dạ hội màu đen, khoé môi luôn mang theo nụ cười, nhìn vừa ưu nhã lại tự tin.

“Thực ngại quá, tôi ra ngoài một lúc.”

Trên đường Ki ầu Tịnh đi vào toilet. Đợi cô rời đi không bao lâu, có một thân ảnh lén lút đi theo cô ra ngoài.

Xào xạc—

Ki ầu Tịnh rửa tay, đứng trước gương chỉnh lại lớp trang điểm, sau đó c ần bóp lên rồi khỏi toilet.

Ngay chỗ ngoặt có một bóng người đang đứng chờ sẵn, Ki ầu Tịnh không hề cảm giác được nguy hiểm đang rình rập, đi ngang qua chỗ ngoặt, đột nhiên có một người đàn ông nhảy ra, bịt miệng cô lại, kéo cô vào phòng tap vụ, khoá cửa lại.

“Ô ô ô!”

Ki ầu Tịnh mạnh mẽ giãy giụa, dùng đế giày cao gót giẫm mạnh lên chân người đàn ông đó.

Người nọ đau đến nhe răng, trong miệng chửi thề một câu, giơ tay tát mạnh lên mặt Ki ầu Tịnh.

“Tiểu kỹ nữ, còn làm bộ làm tịch trước mặt anh đây, cho rằng anh không biết em là loại đàn bà gì sao, em đã bị người khác chơi chán, anh còn không chê em, nào mau ngoan ngoan theo anh, anh sẽ đầu tư vào phim điện ảnh cho em đóng vai chính nhé, muốn hợp đ ồng quảng cáo nào cũng được.”

Ki ầu Tịnh lau vết máu trên khoé môi, người đàn ông này chính là cái tên thương gia bụng béo vừa r ồi đứng trong đại sảnh chiếm tiện nghi của cô.

Phía sau lưng cô là cạnh bàn, cô khẩn trương sờ loạn khắp nơi.

“Nào, tiểu mỹ nhân, ngoan ngoan đừng kêu la. Bằng không để người ngoài biết được, anh đây sẽ nói là em câu dẫn anh!”

Người đàn ông trung niên xé rách váy áo của Kiều Tịnh. Trong miệng cô tràn ngập mùi máu tanh, tay phải sờ được một đồ vật, giờ tay lên, đập xuống.

Lúc này, bên ngoài có người đến, diên cuồnng phá cửa.

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, người nọ đã đá văng cánh cửa.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 45: Bị Quấy Rối

Edit: Tiểu Mân Thâu

Tên đàn ông trung niên đưa tay sờ cái trán bị thương, lùi về sau một bước, “Máu, máu, cái đò tiện nhân này!”

Ông ta muốn tiến đến đánh Kiều Tịnh, nhưng Thời Trăn đã nhanh chân chạy đến đập ông ta một cước, còn đánh một quỳên.

“Thời, Thời Trăn!”

Giọng nói Kiều Tịnh run rẩy.

Cô nhìn về phía Thời Trăn, trên tay dính máu, bàn tay rung lên, đem mảnh thủy tinh ném xuống đất.

Lòng bàn tay của Kiều Tịnh cũng bị mảnh thủy tinh cứa vào, còn có mấy mảnh vụn nhỏ đâm vào da thịt, tuy là như thế, nhưng cô vẫn nắm chặt tay lại.

Thời Trăn nhíu mày, vội cởi áo khoác ra khoác lên người cô, bọc thân hình nhỏ bé của cô lại. Thời Trăn ôm lấy cô, vốn định nhẹ giọng an ủi cô đừng sợ nữa.

Kiều Tịnh nhấp môi, từ từ buông lỏng bàn tay, nước mắt sắp rơi, nhưng cố nước mắt trở về Thời Trăn không nói thành lời, khoé mắt cay cay, cuối cùng chỉ nói: “Đi thôi.”

“Đi đến cửa sau đi.” Kiều Tịnh bình tĩnh trở lại, sắc mặt vì đau đớn mà trở nên nhợt nhạt.

Cửa sau không có paparazzi ng ỡ chực chờ để lấy tin. Nếu để bọn họ chụp được, ngày hôm sau tin tức sẽ là tin hot nhất trong giới giải trí, vẫn là tin tức bôi đen, xem ra cuối cùng nguyên thân cũng bị tai tiếng quấn thân, nhưng Kì ầu Tịnh cảm thấy nhĩ ầu một việc không bằng bớt một việc.

Thời Tr ần gật đầu, dùng áo khoác che thân thể cô lại, anh ta bảo vệ cô rời khỏi phòng tạp vụ.

“Các người đừng lại, đánh người xong muốn bỏ chạy sao, đứng lại đó!”

Người đàn ông trung niên che cái trán đuổi theo.

Vừa r ồi lúc Thời Tr ần đá văng cánh cửa tạo ra tiếng động lớn thu hút không ít bảo an và phóng viên đến đây. Âm thanh chụp ảnh vang lên, Thời Tr ần ấn đầu Kì ầu Tịnh trong lòng ngực, anh ta dùng tay che các máy chụp hình lại, nghiêm nghị nói: “Mau tránh ra, làm phiền tránh ra.”

Thời Tr ần vừa đi vừa đưa tay đẩy đám phóng viên kia ra.

Cái tên thương gia đứng phía sau không ngừng mắng: “Là cô ta, cô ta câu dẫn tôi trước, giao dịch không thành, cô ta then quá hoá giận đánh tôi. Cô ta tên là Kì ầu Tịnh, các người mau chụp ảnh lại, cô ta là một con đàn bà lẳng lơ.”

“Kì ầu tiểu thư, nghe nói cô bị công ty phong sát, buổi tiệc đóng máy này cũng là buổi tiệc cuối cùng mà cô xuất hiện trước giới truyền thông, xin hỏi việc này có đúng không?”

“Cô vì không cam lòng bị phong sát, cho nên cô chuyển mục tiêu lên người thương gia này?”

“L ần trước có tin đồn cô và Vương tiên sinh của công ty giải trí Hoa Hạ xảy ra mâu thuẫn nghiêm trọng, cho nên cục diện mới trở nên như bây giờ, cô có gì muốn giải thích không?”

Bảo an cố gắng ổn định trật tự nơi này, đạo diễn sợ không đủ người, còn gọi thêm mười mấy người đến đây, tình hình tạm thời đã được khống

chế.

Bàn tay nhỏ nhắn nhột nhật của Kiêu Tịnh nắm chặt tà áo sơ mi của Thời Trầ, khuôn mặt trắng bệch, dưới sự che chắn của Thời Trầ rời khỏi biệt thự cổ.

Thời Trầ sớm đã gọi cho Diêu Diêu, bảo cô ấy lái xe đến đây.

Một chiếc xe thương vụ dừng ở cổng, Diêu Diêu đẩy cửa xe ra: “Mau lên xe.”

Thời Trầ đỡ Kiêu Tịnh vào xe, anh ta đứng bên ngoài ngăn cản đám truyề thông.

Trải qua một trận náo nhiệt, trong buổi tiệc đầu bàn tán về chuyện này.

Cung Trầ ánh mắt phức tạp, nhìn chằm chằm Thẩm Luân, lúc này Ôn Thư đứng trong một góc muốn tiến đến.

Nhưng Ôn Thư chưa kịp hành động, đã có người nhanh hơn cô ta một bước.

Tô Dĩnh nhìn thấy Thẩm Luân đứng bên cửa sổ, thân ảnh cao lớn khí thế, nhưng lại lộ ra vài phần cô đơn.

Tô Dĩnh nở nụ cười mê người, chậm rãi bước đến, cúi đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy phía trước cổng biệt thự, một chiếc xe thương vụ chạy ra khỏi vòng vây của phóng viên, chạy càng ngày càng xa.

“Thẩm thiếu?”

Tô Dĩnh quay đầu nhìn lại, ánh mắt quyến rũ, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên vai Thẩm Luân.

Thẩm Luân không lên tiếng, làm ngơ hành động ái muội này của cô ta.

Tô Dĩnh từ người đại diện biết được, đêm nay cô ta sẽ đi dự tiệc cùng tổng giám đốc của tập đoàn Thẩm Thị, ban đầu cô ta còn tỏ ra khinh

thường.

Tô Dĩnh đã ra mắt 5 năm, hiện giờ ng ồi yên ở vị trí ảnh hậu, rất nhiều chuyện cô ta đã nhìn thấy đến mức đ ạm nhiên, cô ta không thiếu tí ền, còn về đàn ông sao, muốn loại nào mà chẳng có, dường như nhân sinh không còn gì thú vị.

Sau đó Thẩm Luân xuất hiện, cô ta rất muốn chinh phục người đàn ông này.

“Cùng nhảy với nhau một bản nhạc chứ?” Tô ảnh hậu kh ẽ cười một tiếng, lên tiếng mời.

Thẩm Luân thu h ồi t ần mắt, cười lạnh nhạt: “Không muốn.”

Anh đi vòng qua Tô Dĩnh, bước thật nhanh xuống l ầu. Vài tên vệ sĩ cũng vội đuổi theo sau.

Tô Dĩnh xấu hổ, đúng lúc này có người khác đến mời cô ta khiêu vũ để giải vây, cô ta vui vẻ đ ồng ý.

Ôn Thư muốn đuổi theo xuống dưới tìm Thẩm Luân, nhưng nửa đường chạm mặt Cung Trình, Ôn Thư vừa nhìn thấy đại minh tinh, lập tức thụ sủng nhược kinh, đôi mắt sáng ngời.

“Ôn tiểu thư, có thể mời cô nhảy với tôi một bản nhạc được không?” Cung Trình phong độ cúi người.

Chuyện này.... Ôn Thư nhìn về phía c ầu thang, cắn môi, cuối cùng cũng gật đầu đ ồng ý.

Đứng cách đó không xa, ánh mắt Hàn Tử Triết trở nên ảm đ ạm. Hoá ra ngoại trừ mình, cô ấy vẫn còn rất nhiều sự lựa chọn.

Chiếc xe thương vụ chạy đến căn hộ mới của Ki ều Tịnh.

“Không thể đi đến bệnh viện được, chắc chắn nơi đó đã bị đám paparazzi bao vây.” Diêu Diêu lái xe, lo lắng nói.

Thời Trần gặt đầu.

“Trở về nhà của chị, trong nhà chị có hòm thuốc, Thời Trần anh ở lại giúp em rửa sạch miệng vết thương, tự em làm không được.” Kiều Tịnh đau đến khoé mắt cũng ửng đỏ.

Trước đó vì quá sợ hãi, trong tay bắt được thứ gì không suy nghĩ nhiều liền giờ tay đập xuống, chỉ nghĩ đến việc làm sao chạy thoát, hiện giờ mới cảm thấy đau đớn khi bị mảnh thủy tinh đâm vào, đau thấu tâm can.

Thật là đáng sợ, nếu không có chỗ dựa, kết cuộc của cô sẽ như vậy, cứ tiếp tục ở lại giới giải trí rất là nguy hiểm. Nếu cô nguyện ý thì cũng thôi đi, cô bắt buộc phải đi hết cốt truyện.

Hiện giờ cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mọi chuyện để hạ màn.

Điều duy nhất cô có thể dựa vào chính là hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống sẽ khen thưởng cho cô.

Trong thời điểm này, Kiều Tịnh vẫn không hối hận khi đã hành động quyết liệt với nam chính.

Chuyện phát sinh trước mắt, giống như dự kiến của cô, chỉ là cô vẫn luôn cho rằng việc sống trong giới giải trí quá đơn giản.

Trước khi xuyên vào đây chưa bao giờ phải trải qua cuộc sống hỗn loạn như thế này, trước đó còn có nam chính che chở, con đường cô đi cũng xem như thuận lợi, sau khi hành động tuyệt tình, lại bị nam chính âm thầm chèn ép, những mối nguy hiểm vẫn luôn ẩn nấp khắp nơi không còn gì bắn khoăn nữa, đã không thể chịu đựng được liền giãy giụa nhảy ra, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Kiều Tịnh dường như đã hiểu được nỗi khổ của nguyên thân, bởi vì cốt truyện quá vi diệu, hoặc là chết, hoặc là đập nãi dìm thuyền.

Cô lựa chọn về sau, vì cô tin tưởng vào hệ thống. Như vậy, chờ cô đi hết cốt truyện, sẽ có được lựa chọn khác.

Cô là người quý trọng sinh mệnh, cũng sẽ vì được sống sót, mà làm theo bản năng tính toán cho chính mình. Ai mà không muốn được sống?

Mọi người trên thế giới này đều chỉ biết nói ngoài miệng, nhưng trong lòng mỗi con người, khi không trực tiếp đối mặt với cái chết, con người ta vĩnh viễn sẽ không biết được rằng bản thân mình muốn sống tiếp biết bao, cũng sẽ vì việc sinh tồn mà trở nên lạnh nhạt hơn.

Nhưng mà, Kiều Tịnh cũng có giới hạn cuối cùng, tuyệt đối sẽ không hại làm người khác.

“Có đau lắm không, vì sao chị không khóc.”

Bước vào nhà, Diêu Diêu nhìn thấy vết thương trên tay Kiều Tịnh, sợ đến mím chặt môi bật khóc.

Vốn dĩ Kiều Tịnh không cảm thấy đau, nhưng nhìn Diêu Diêu khóc, cô lập tức đau, tay đau, tâm cũng đau.

Cô dùng bàn tay không bị thương lau nước mắt cho Diêu Diêu: “Chị đau chứ, nhưng khóc cũng vô dụng thôi. Không thể lúc nào gặp chuyện cũng chỉ biết khóc, nếu suy nghĩ theo chiều hướng khác, thật may mắn khi Thời Trần kịp thời xuất hiện, chị cảm thấy rất vui.”

Nếu Thời Trần không nghe thấy tiếng la của cô, trong tay cô lại có vũ khí sắc bén, không biết chừng cô sẽ lại làm ra chuyện xấu gì.

Diêu Diêu nắm lấy tay Kiều Tịnh, nín khóc mỉm cười: “Tay chị vẫn còn run đây này.”

Sắc mặt Kiều Tịnh nhợt nhạt mỉm cười: “Đúng vậy, vừa rồi chị sợ muốn chết.”

Cô chỉ mạnh miệng như vậy thôi, nhưng trong lòng nhát gan biết bao nhiêu, nếu không, mỗi lần cô đối mặt với nam chính, cũng đâu đến nỗi bị anh dọa một trận, sợ hãi không thôi.

Diêu Diêu ôm lấy Ki ầu Tịnh, nhin không được lại hôn lên trán cô.

Sau khi hôn xong, Diêu Diêu đỏ mặt, phất tay giải thích: “Em, không phải, chị đừng hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Thòi Tr ần c ầm hòm thuốc lại, nhìn Diêu Diêu.

Mặt Diêu Diêu càng đỏ hơn.

Vừa r ồi lúc hôn Ki ầu Tịnh, quả thấy rất thơm rất m ềm, chỉ muốn ôm cô ngủ một giấc, đây chính là loại cảm giác thời điểm sắp phải thức dậy đi học còn quyến luyến cái ổ chăn ấm áp.

“Không có gì đâu, anh nhẹ tay một chút, em sợ đau.”

Ki ầu Tịnh run rẩy nâng bàn tay phải bị thương lên, đặt lên cạnh sô pha.

“Ôi.” Thòi Tr ần nhíu mày, chăm chú nhìn vết thương trong lòng bàn tay cô, nhất thời không biết xuống tay từ đâu.

Lòng bàn tay của Ki ầu Tịnh, bị nhi ều mảnh vụn thủy tinh đâm vào, Thòi Tr ần chỉ có thể dùng nhíp gấp từng mảnh nhỏ ra, nhưng chỗ cổ tay, có vài đường đỏ thẫm, hẳn là trong lúc cô cầm mảnh thủy tinh đã bị cắt trúng, nên mới có vết thương này.

Diêu Diêu không nghĩ sẽ rời đi lúc này, cô ấy đứng bên cạnh sô pha, lấy khăn lông sạch và thau nước đem đến cho Thòi Tr ần.

Mãi đến gần nửa đêm, vết thương trên tay Ki ầu Tịnh mới xem như được rửa sạch.

Thòi Tr ần băng bó cho cô xong, nhíu mày nói: “Tạm thời xử lý vết thương đơn giản, một lúc nữa anh sẽ gọi người bạn làm bác sĩ của anh đến đây, cô ấy có đủ dụng cụ, có thể xử lý tốt vết thương cho em.”

“Cảm ơn anh.” Ki ầu Tịnh chớp mắt, nhìn hai người: “Hai người cũng vất vả r ồi, không bằng lên l ầu nghỉ ngơi một chút đi, trên l ầu vẫn còn phòng trống.”

Diêu Diêu gật đầu: “Em không muốn về nhà, đêm nay ở đây với chị.”

Quả thực cô ấy vẫn sợ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Kiêu Tịnh suy nghĩ một lúc, khẽ gật đầu.

Ngay cả Thời Trần cũng nói: “Đêm nay anh cũng sẽ ở lại, nếu em không có việc gì anh mới an tâm rời đi.”

Kiêu Tịnh chỉ tay lên lầu: “Hai người muốn chọn phòng nào cũng được.” Dừng một chút, cô nhìn về căn phòng kia, bổ sung một câu: “Nhưng không được chọn căn phòng của em.”

Thời Trần bất đắc dĩ bật cười. Anh ta đâu cần thú đến nỗi chọn căn phòng của cô.

Diêu Diêu đưa Kiêu Tịnh lên lầu thay quần áo, quay đầu lại nói: “Người đại diện Thời, anh không được đi theo nhìn lên đấy nhé.”

Cái tiểu nha đầu Diêu Diêu này cũng trêu chọc mình, Thời Trần hung hăng trừng mắt với Diêu Diêu một cái.

Tay phải của Kiêu Tịnh bị thương, băng bó kín mít, Diêu Diêu chủ động xin ra trận, muốn giúp Kiêu Tịnh tắm rửa.

Sau khi tắm xong, Diêu Diêu cầm túi chườm đá đắp lên mặt Kiêu Tịnh.

Khuôn mặt trắng nõn của Kiêu Tịnh, in năm dấu tay rõ ràng, suốt cả đêm, chườm đá rất nhiều lần, dấu tay vẫn không biến mất, vết thương bên khoé môi có chút sưng lên.

Người bạn bác sĩ của Thời Trần kê đơn thuốc cho cô, xử lý lại vết thương, gần hai giờ sáng bác sĩ mới rời khỏi nơi đây.

Thời Trần nằm ngủ tạm trên ghế sofa một đêm, sáng sớm hôm sau liền đi đến công ty, cùng bộ phận quan hệ xã hội xử lý chuyện đêm qua.

Suốt đêm, trên W đầu là tin tức Kiêu Tịnh trong buổi tiệc đóng máy hôm qua, lúc này đã đứng đầu bảng hot search, trước đó trong 50 vị trí trên hot search, đã có bốn tin liên quan đến Kiêu Tịnh.

Nếu chuyện xử lý không tốt, hình tượng của Kiêu Tịnh xây dựng trong một năm qua sẽ bị hủy trong một sớm một chiều.

Kiêu Tịnh nghe lời không lên W, có Diêu Diêu giúp cô ra ngoài mua thức ăn, sau khi trở về nhà, hai người cùng nhau nghiên cứu nấu ăn.

Hôm nay, Diêu Diêu đi siêu thị còn chưa trở về

Chuông cửa dưới lầu vang lên, Kiêu Tịnh nhìn qua mắt mèo, thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh đứng bên ngoài, chỉ có một mình cô bé không có ai khác.

Kiêu Tịnh kinh ngạc mở cửa ra, cô bé nơm nớp lo sợ nhìn sang bên cạnh: “Chị ơi, thực sự rất xin lỗi.”

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 46: Bị Bắt Cóc

Edit: Tiểu Mân Thầ

Cô bé vừa nói xong, hoảng sợ lui về phía sau, xoay người bỏ chạy. Đột nhiên lúc này xuất hiện hai tên đàn ông mặc áo đen, kéo Kiều Tịnh lên một chiếc xe đậu ven đường.

Diêu Diêu từ siêu thị trở về, thấy cửa nhà khép hờ, nhưng Kiều Tịnh không ở bên trong.

Diêu Diêu lập tức gọi điện thoại cho Thời Trầ, nửa tiếng sau, hai người đi xem camera giám sát của tiểu khu, phát hiện Kiều Tịnh bị bắt lên một chiếc xe thương vụ.

“Làm ơn phóng to bảng số xe giúp tôi.” Thời Trầ chỉ vào màn hình nói.

Cuối cùng, một dãy số xe hiện ra Thời Trầ vội ghi chép lại.

“Diêu Diêu, trước tiên em hãy trở về nhà chờ tin tức đi. Nhớ kỹ, không được báo cảnh sát.”

Diêu Diêu hoảng loạn gật đầu.

Thời Trầ dùng những mối quan hệ xã hội của mình, nhanh chóng đã tra ra được chiếc xe đó thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Thẩm Thị.

Thì ra là Thẩm Luân!

Thời Trầ vội chạy đến tập đoàn Thẩm Thị, nhưng vừa bước đến trước cửa công ty đã bị hai tên vệ sĩ mời đi đến một chiếc xe dựng ven đường.

“Kiều Tịnh đang ở đâu! Các người đã mang cô ấy đi đâu?!”

Thời Trầ vừa nhìn thấy Vương Hiếu, lập tức chạy đến.

Hai tên vệ sĩ vội ngăn Thời Trầ lại.

Vương Hiếu từ trong xe bước ra, giao một túi hồ sơ cho Thời Trầ: “Đại diện Thời, anh đừng khẩn trương. Kiều tiểu thư rất an toàn, đây là ông chủ bảo tôi đưa cho anh. Là đoạn băng ghi hình ở hành lang đêm hôm đó, bảo anh xử dụng nó thật tốt, để lấy lại trong sạch cho Kiều tiểu thư. Còn nữa, ông chủ có nói, việc báo cảnh sát cứ giao cho chúng tôi xử lý. Việc này anh không cần quan tâm đến, anh chỉ cần làm việc của mình thôi. Ngay cả Kiều tiểu thư, ông chủ chỉ mời cô ấy về nhà nói chuyện một chút, anh không quá cần lo lắng.”

Thời Trầ nắm chặt túi hồ sơ, sau một lúc, chậm rãi nói: “Các người đã đưa cô ấy đi đâu?”

Vương Hiếu ngăn ra, vội vỗ vai trấn an Thời Trầ: “Ông chủ rất yêu Kiều tiểu thư, sẽ không làm việc gì gây tổn thương đến Kiều tiểu thư.”

Sắc mặt Thời Trầ nghiêm nghị đến cả vai cũng run lên, tránh khỏi bàn tay của Vương Hiếu.

Vương Hiếu cũng không bận tâm, trên mặt vẫn nở nụ cười xã giao.

Thời Trầ nhìn đám vệ sĩ đứng xung quanh, cho dù anh ta muốn làm gì cũng không làm được, thậm chí là đánh nhau cũng không đánh lại. Anh ta vô cùng tức giận, chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy bây giờ.

Thời Trầ từng đi tìm chủ nhân của căn biệt thự đêm qua mong lấy được đoạn video giám sát này, nhưng người nọ không quan tâm đến lời nói của anh ta.

Hiện giờ đoạn video này đã nằm trong tay anh ta, thực sự quá châm chọc, đứng trước thế lực của giới tư bản, sức lực của mình không là gì cả.

Thời Trần trầm mặc một lúc, gương mặt nói: “Chuyển lời với Thẩm Luân, nếu anh ta cứ làm như vậy, Tiểu Kiều vĩnh viễn sẽ không yêu anh ta.”

Sắc mặt Vương Hiểu có chút khó coi.

Ngược nhìn bóng dáng Thời Trần rời đi, Vương Hiểu nhú mày nhìn đám vệ sĩ đứng bên cạnh: “Nhìn cái gì mà nhìn, đi thôi.”

Với lời nói này, tất nhiên Vương Hiểu không dám chuyển lời lại cho Thẩm Luân.

Anh ta không hiểu ông chủ của mình đang suy nghĩ cái gì, lúc hai người còn ở bên nhau thì không trân trọng nhau, đến bây giờ chia tay lại hối hận, thì hãy cố gắng theo đuổi lại người ta, cần gì phải chơi trò cường chế này làm gì. Có lẽ đây chính là thú vui của kẻ có tiền.

Vương Hiểu cũng cảm thấy Kiều Tịnh thật đáng thương, là một cô gái tốt, nhưng lại bị Thẩm Luân coi trọng.

Vương Hiểu đã đi theo Thẩm Luân nhiều năm, cho nên biết rõ tác phong của Thẩm Luân, nhìn bên ngoài Thẩm Luân nho nhã lịch sự, nhưng nội tâm, anh còn đáng sợ hơn cả ác ma.

*

Sau khi Kiều Tịnh tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đang nằm trên một cái giường mềm mại. Hai tay bị trói ở sau lưng, đôi mắt bị che kín, xung quanh tối đen như mực không thể nhìn thấy rõ gì cả.

Bên tai cũng không có bất kì âm thanh gì. Cô vô cùng sợ hãi, cô nghi ngờ rất nhiều người, cuối cùng là ai lại đáng ghét như vậy, dám dùng một cô bé làm mồi nhử.

Thực vô đạo đức, loại người này nên bị bắn chết!

Cô sờ soạng bước xuống giường, ý đồ muốn tìm một đồ vật sắc bén hay cạnh bàn nào đó ở trong phòng để cắt dây thừng, lúc này, tiếng mở cửa vang lên.

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng trong căn phòng yên lặng lại càng trở nên rõ ràng.

Thân thể cô cứng đờ, đôi mắt bị tấm vải đen buộc chặt, xoay đầu lại. Tuy rằng không thể nhìn thấy rõ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh cao ráo đang tiến đến đây.

Thẩm Luân bước vào phòng, nhìn thấy đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái nhỏ đặt trên sàn nhà lạnh lẽo.

Khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt bị tấm vải đen che lại, chỉ để lộ nửa khuôn mặt, với chiếc mũi cao cùng đôi môi hồng nhuận. Trông thực đáng thương.

Đôi mắt anh chợt ảm đạm, hô hấp cũng trở nên nặng nề, anh bước đến gần.

Kiều Tĩnh nghiêng tai qua một bên, đôi mắt cách một tầng vải màu đen nhìn về hướng đó, thời điểm Thẩm Luân tiến đến, cô nhấp môi nói: “Thẩm Luân?”

Người nọ đến gần, cô ngửi được một mùi hương quen thuộc, đặc biệt là mùi bạc hà nhàn nhạt khiến người ta chán ghét, hơi thở trầm thấp.

Kiều Tĩnh rất quen thuộc với mùi hương này, quen thuộc đến mức khiến cô cảm thấy.

Cái tên khốn kiếp này, cứ nhiên lại bắt cóc cô!

Người nọ không lên tiếng.

“Anh đừng chạm vào tôi!”

Kiêu Tịnh sợ hãi lui về phía sau.

Thẩm Luân vừa vươn tay ra, chợt dừng lại giữa không trung, ngay sau đó, anh đen mặt thô bạo bế Kiều Tịnh ném lên giường. Thân thể Thẩm Luân đè lên người cô, hai tay chống lên giường, hơi thở trở nên nặng nề.

Kiều Tịnh sợ đến mức một âm thanh cũng không dám phát ra, cô có thể cảm nhận được phần hông của mình chạm vào vật nam tính của Thẩm Luân.

Càng đáng sợ hơn chính là, nó có phản ứng.

“Anh buông tôi ra!”

Cô càng giãy giụa, chỉ làm cho Thẩm Luân ôm cô chặt hơn.

Cô không dám cử động quá nhiều, thở gấp, nói: “Thẩm Luân, anh không cam lòng sao?”

Câu hỏi này mang theo sự dằn vặt.

Nếu cô mà là nam chính, có lẽ sẽ hận không thể bóp chết mình ngay bây giờ.

Thẩm Luân xoay mặt cô qua, nhưng lại chạm trúng vào vết thương trên khoeo môi cô, hít một hơi thật sâu, cô ghen ngào nói: “Anh muốn thân thể của tôi thì cứ lấy đi, nếu như chiếm được rồi, anh sẽ buông tha cho tôi.”

Thứ gì cô cũng có thể trao cho nam chính, nhưng sự tự do thì không.

Giọng nói Kiều Tịnh mềm mại, vừa khóc vừa gọi tên anh: “Thẩm Luân, Thẩm Luân...”

Thẩm Luân không chịu đựng được nữa cởi áo của cô ra, cẩn thận hôn lên cổ cô, ánh mắt anh chợt nhìn đến miệng vết thương trên tay cô.

Kiều Tịnh cảm nhận được động tác của người đàn ông đang nằm trên người mình càng trở nên thô bạo.

Cuối cùng, Thẩm Luân cởi sạch áo cô, ngay cả quần cũng không buông tha.

Nằm trong ổ chăn, Kiều Tịnh vừa tức vừa thẹn, đến đỏ mặt. Hai tay cô vẫn còn bị trói, làm miệng vết thương có chút đau đớn, hốc mắt ửng đỏ, nước mắt tuôn rơi.

Kiều Tịnh cảm thấy con mẹ nó đây chính là báo ứng.

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng. Đôi tay lưu luyến vuốt ve phần eo tinh tế của cô, cuối cùng sờ đến mức nó cũng trở nên miễn cảm.

Khuôn mặt Kiều Tịnh đỏ ửng kéo dài đến tận cổ, ra sức vùi mặt vào trong chăn. Cô một câu cũng không nói, hơn nữa cũng lười phản kháng.

Cuối cùng Thẩm Luân vẫn để cô mặc quần lót để che đi bộ phận kia, cô cảm thấy giống như lay ông tôi ở bụi này, chẳng qua càng làm gia tăng thêm tình thú của anh mà thôi.

Thực sự cô rất chán ghét cái tên đàn ông này muốn chết, cho nên mỗi lần anh vuốt ve, dường như mỗi tấc tế bào của cô đều bị cưỡng gian.

“Thẩm Luân, anh muốn làm thì làm đi, đừng, đừng có giày vò tôi như thế.”

Kiều Tịnh nhấp môi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng không biết là vì tức giận hay xấu hổ nữa.

Dường như đàn ông cực kỳ yêu thích loại tư thế che mắt kích thích này, thực sự không quan tâm đến cảm nhận của cô, anh ở trên giường không thay đổi bất kỳ tư thế nào, thân thể anh cứ dính sát vào lưng cô, không ngừng tra tấn cô, nhằm mục đích thoả mãn dục vọng của chính mình.

Mãi cho đến gần sáng, người đàn ông cảm thấy thoả mãn mới mặc lại quần áo cho cô.

Trên giường, Kiều Tịnh nằm sắp đầu gối lên cái gối mềm, đôi tay và mắt đều bị trói chặt, chỉ để lộ ra bên ngoài bả vai với những dấu hôn chi chít.

Cô đã ngủ say, nhưng ngủ không yên ổn, chân mày chau lại, dường như trong giấc mơ muốn đánh ai đó.

Thẩm Luân hôn lên miệng vết thương của cô, sau đó liền rời đi.

Anh mặc áo sơ mi chỉnh tề, nút áo trên cùng mở ra, khoe môi lạnh nhạt mấy ngày qua bất giác cong lên, khuôn mặt cấm dục cũng có chút hoà ái.

“Chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Đứng ngoài cửa, Thẩm Luân căn dặn người giúp việc mới.

Anh vì muốn trải nghiệm loại tình thú này, có chết anh cũng không để lộ thân phận của mình ra, thậm chí còn cố ý thay cả người giúp việc mới để chăm sóc cho Kiều Tịnh.

“Vâng.” Người giúp việc mới cung kính trả lời.

Bên ngoài cửa sổ những tia nắng dần dần xuất hiện, Kiều Tịnh từ từ mở mắt, nhưng đôi mắt vẫn bị che kín, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người giúp việc không dám nhìn nhiều, vội dọn dẹp lại cái bàn, nói: “Phu nhân, ngài đã dậy chưa?”

Kiều Tịnh ngẩn ra, phu nhân?

Mẹ nó ai là phu nhân hả!

“Cô đến đây.” Kiều Tịnh gian nan ngẩng dậy.

Đêm qua bị tên biến thái Thẩm Luân hành hạ suốt một đêm, tuy rằng không làm đến bước cuối cùng, nhưng theo như cô cảm nhận, cũng không

khác bao nhiêu. Khi cô ngã dậy, tấm chăn mỏng trên người trượt xuống, ánh sáng chiếu vào càng làm những dấu hôn thêm nổi bật.

Tuy người giúp việc mới đã là người có tuổi, nhưng nhìn thấy cũng đỏ mặt.

“Cởi trối cho tôi.”

“Không được, Thâm tổng nói, tôi chỉ phụ trách dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm, những chuyện khác không được quản đến.” Người giúp việc mới sợ hãi từ chối.

Kiêu Tĩnh tỏ vẻ đáng thương nói: “Tay của tôi bị thương, vẫn còn đang chảy máu, tôi đau quá.”

Người giúp việc nhìn thoáng qua, vẫn không lên tiếng đáp ứng.

Kiêu Tĩnh trầm mặc. Suốt một ngày cô không đụng đến một hột cơm.

Buổi trưa, Thâm Luân trở về đây thăm cô một lúc, biết tin cô không chịu ăn cơm, anh nhíu mày, nhân nhát nói: “Vậy cứ để cô ấy nhịn đói đi.”

Buổi tối, Thâm Luân trở về, Kiêu Tĩnh vẫn không chịu ăn cơm.

Anh đi vào phòng, xoay mặt cô lại, kiên quyết đút cháo vào miệng cô, kết quả cô phản kháng quá mạnh, chén cháo đổ vào người anh.

Cách một miếng vải đen, Kiêu Tĩnh cảm nhận được anh đang rất tức giận, trong lòng sợ hãi, nhưng cũng không chịu yếu thế, tiếp tục cùng anh giằng co.

Không khí xung quanh bất chợt trở nên ngột ngạt, Kiêu Tĩnh thấp giọng nói: “Thâm Luân, cầu xin anh, cởi trối cho tôi, tay tôi đau quá.”

Giọng nói của Kiêu Tĩnh mềm mại, khiến Thâm Luân có chút động lòng.

Mỗi lần nghe cô dùng giọng điệu này anh lại cảm lòng không được, nghĩ đến việc tay cô đang bị thương, dường như trong lòng anh vừa chạm vào thứ gì rất mềm mại, lại có chút đau lòng.

Âm thanh đặt cái chén xuống bàn vang lên, sau đó, Kiều Tịnh cảm nhận được anh đi vòng qua phía sau, cúi trời cho cô. Một khi đôi tay được thả tự do, cô vội kéo tấm vải đen trên mắt mình xuống.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía bình hoa đặt trên bàn, đột nhiên cô cảm nó lên, ném về phía Thẩm Luân.

Cái tên khốn nạn này! Bây giờ tôi không muốn sống nữa, nào đến đây, chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THỂ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 47: Giám Sát

Edit: Tiêu Mân Thâu

Bình hoa xoẹt ngang qua trán Thẩm Luân, bay thẳng về phía cửa phòng, vỡ tan.

Thẩm Luân đưa tay sờ trán, đáy mắt trở nên lạnh lẽo.

Kiêu Tịnh giận đến mức thân thể run lên, nhắm đôi mắt lại, mới giảm bớt được sự tức giận nhưng bất chợt lại cảm thấy có chút đau lòng.

“Thẩm tổng.” Người giúp việc sợ hãi hô lên một tiếng.

“Đi ra ngoài trước đi, một lúc nữa hãy vào đây dọn dẹp.”

Đội đám người đó rời đi, Thẩm Luân cúi đầu, cởi nút áo nơi cổ tay, theo sau đóng cửa phòng lại.

Anh xoay người bước đến, ấn Kiều Tịnh lên tường, “Em muốn giết anh?”

Anh rất dùng sức, dường như muốn bóp chết cô.

Kiêu Tịnh mở to đôi mắt long lanh, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn anh, hờ hững rời đi.

Cô thà rằng nhìn bức tường, cũng không muốn nhìn thấy anh. Môi cô mím chặt, tuyến lệ bị kích thích khiến nước mắt chảy ra.

“Xem ra em vẫn chưa học được bài học nào đúng không, hay là thừa dịp lần tai tiếng này, em hãy dứt khoát biến mất khỏi tầm mắt của đám phóng viên luôn đi.” Thẩm Luân không chịu đựng được ánh mắt thờ ơ này của cô, lúc trước anh nhận ra trong đôi mắt cô mang theo sự chán ghét, nhưng ít ra vẫn chứng minh được trong lòng cô có anh.

Không giống như bây giờ, ngay cả một cái liếc mắt cũng không muốn cho anh, chuyện này làm lòng anh rất khó chịu.

Thẩm Luân muốn đối xử với Kiều Tịnh tốt một chút, chỉ là cô hoàn toàn không chấp nhận. Anh đã sống đến từng tuổi này rồi, trước kia trong mắt anh chỉ có Ôn Thư, nhưng hiện giờ mọi chuyện đã thay đổi.

Thời còn đi học, Ôn Thư cũng thích anh, hai người đều có tình ý với nhau, con gái đơn giản chỉ thích loại tình yêu có thể mang lại cho mình tiền tài cùng lãng mạn. Mọi thứ đó anh đều có thể cho Ôn Thư, loại con gái thanh cao, xinh đẹp, có danh là nữ thần như Ôn Thư, cũng bị anh chinh phục được đấy thôi.

Nhưng Kiều Tịnh thì khác, cô ở bên cạnh anh, chỉ vì mục đích riêng. Đến lúc anh quay đầu lại, muốn đối xử tốt với cô, nhưng cô lại đẩy anh ra xa.

Không phải cô vẫn luôn mong muốn tìm một chỗ dựa tốt sao, tại sao không thể tiếp tục lá mặt lá trái với anh.

Thực sự Thẩm Luân đã bị Kiều Tịnh làm cho hồ đồ đến điên luôn rồi, nhìn cô bị người khác ức hiếp, anh lại đau lòng, nhưng còn cô thì sao, một chút tình cảm cũng không có. Thậm chí còn không thèm đến cầu xin anh, đúng là cứng đầu như trâu, cứng mềm đều không chịu. Nhìn cô như vậy, anh càng muốn thuần phục cô, quản thúc cô cả đời, đến khi nào cô chịu khuất phục mới thả ra.

Tất cả đều do cô ép buộc anh.

“Thẩm Luân, rốt cuộc anh muốn cái gì?” Kiều Tịnh mở to mắt.

“Muốn em.” Máu chảy từ trán đến khoé môi, thấm vào trong miệng anh. Khiến cả người anh trở nên hưng phấn, khuôn mặt dính máu trông rất kỳ dị, ánh mắt đầy si mê.

Kiêu Tịnh nghiêm túc suy nghĩ, khẽ cười: “Không bao giờ.”

Thẩm Luân lạnh mặt, mùi máu tanh ngập tràn khoang miệng, anh không thể khống chế được sức lực của mình, vai Kiều Tịnh đau đớn khẽ rên một tiếng.

Máu từ vết thương trong lòng bàn tay phải của cô chảy ra thấm đầm từng đầu ngón tay nhỏ nhắn, rơi trên mặt sàn.

Khuôn mặt cô tái nhợt, phần nộ thở mạnh.

Thẩm Luân điên rồ, toàn bộ thế giới này cũng điên hết rồ, thậm chí Kiều Tịnh còn nghĩ, nếu bây giờ cho cô một con dao, cô sẽ lập tức đâm nam chính một nhát, cả hai không cần sống nữa. Nghĩ như thế, cô bật khóc.

Khóc vì sợ hãi, cũng vì đau lòng. Thẩm Luân nhìn thấy cô khóc đến là người, anh bế cô lên giường, đi tìm hòm thuốc trong phòng ngủ đến đây, cô cảnh giác nói: “Đặt hòm thuốc xuống đây, anh không được lại gần.”

Thẩm Luân liếc nhìn cô một cái, đem hòm thuốc đặt lên giường.

“Thẩm Luân, anh đừng như vậy nữa, bình thường một chút được không.” Kiều Tịnh nhìn anh, cúi đầu gỡ bỏ băng gạc trên tay.

Lông mi của cô vẫn còn dính nước mắt, giờ phút này, Thẩm Luân có chút mềm lòng, muốn lau nước mắt cho cô, nhưng mà cô vẫn luôn đề phòng anh.

Thẩm Luân kéo ghế qua tự mình ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Nếu anh bình thường một chút, em có thể thích anh không?”

Không nghe thấy cô lên tiếng trả lời, đáy mắt anh tràn đầy lạnh lẽo.

“Đau sao, phải đau như vậy, em mới nhớ kỹ bài học ngày hôm nay.”
Thẩm Luân nhìn cô thuần thực sát trùng miệng vết thương, bôi thuốc, sau đó băng vết thương lại.

Thậm chí Kiêu Tịnh cũng chú ý đến việc, thuốc anh đem đến giống y như loại thuốc mà Diêu Diêu đã mua cho cô.

Đột nhiên Kiêu Tịnh cảm thấy có chút mệt mỏi, cùng Thẩm Luân giằng co như vậy thật hao tâm tổn trí, thân thể gần như mất hết sức lực.

Cả một ngày không ăn một hột cơm, hiện giờ cô chỉ muốn đi ngủ.

Thẩm Luân lại kiên trì hỏi: “Sao nào? Có thể thích anh không?”

Anh chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc chờ câu trả lời của cô.

Kiêu Tịnh quay đầu lại nhìn Thẩm Luân, đôi mắt đen nhánh, nói câu anh thích nghe: “Có thể.”

Chỉ là, không biết đến bao giờ.

Nghe được câu trả lời này của cô, đáy mắt anh loé lên một tia sáng.

Cô rũ mắt, trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng lại cảm thấy anh thật đáng thương.

Ngay sau đó lại nghĩ, anh cần gì phải quẩn luyến cô để tự ngược bản thân mình, thật đáng đời!

Phải cho anh đi vào con đường cùng, lúc đụng vào tường mới chịu quay đầu lại, cô suy nghĩ như vậy, liền chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, người giúp việc vào phòng xử lý những mảnh vỡ của bình hoa.

Đến khuya, Thẩm Luân xử lý xong mọi chuyện, cũng đã bôi thuốc lên vết thương ở trán, anh lên giường tắt đèn ôm cô ngủ. Hiện giờ, cái gì anh cũng không làm, chỉ muốn ôm cô vào lòng, trông thật phần yêu quý.

Kiêu Tịnh mở đôi mắt đầy mộng lung lên: “Thẩm Luân?”

Cô mền mại gọi một tiếng.

“Ừ.”

Phía sau, tiếng đàn ông thuần hậu vang lên.

“Anh thả tôi trở về đi, đừng giam giữ tôi như vậy, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu anh. Yêu một người không phải như thế này.”

Lời nói này của cô mục đích tấn công vào tam quan của nam chính, kiên nhẫn nói: “Trước kia anh yêu Ôn Thư, anh cũng đối xử với cô ấy tàn nhẫn như vậy sao?”

“Không có.”

“Nếu anh có thể đối xử tốt với tôi hơn một chút, nói không chừng, tôi có thể thích anh thì sao?”

“Em là người không thành thật.”

Hơn nữa em cũng không yêu anh.

Thẩm Luân nghiêng răng nghiêng lợi nhớ lại mọi chuyện.

Kiêu Tịnh không muốn nói tiếp liền nhắm mắt lại, quả thực anh không có nửa điểm làm cho người ta yêu thích.

So với việc tay đau, thì nội tâm cùng thân thể của cô càng cảm thấy mệt mỏi hơn, cũng lười so đo với anh.

Ngày hôm sau, Thẩm Luân vì muốn nhìn thấy Kiêu Tịnh, suốt một ngày đầu làm việc ở nhà. Vì đề phòng cô lại kích động, Thẩm Luân sai người cất hết mọi vật sắc bén, còn dặn dò người làm giám sát cô.

Nếu Kiêu Tịnh muốn tự tử, dù cho là ai cũng không ngăn cản được.

Cô đã suy nghĩ cẩn thận, Thẩm Luân chính là một tên lưu manh, nếu cứ liều mạng với anh như vậy cũng vô ích, cô phải sống thật tốt, chờ sau khi đi hết cốt truyện liều chết trước mặt anh, làm anh tức chết.

Ai bảo anh ngược cô, cô sẽ bắt anh sống bất an cả đời.

Dưới phòng khách, Thẩm Luân ngồi trên sofa, nhìn vệ sĩ dẫn Thời Trăn tiến vào: “Không t ấ, còn có thể tìm đến nơi này. Nếu anh đến đây vì muốn mang người đi, mời trở về cho, nếu không tôi lỡ làm anh bị thương, e rằng cô ấy lại nháo loạn với tôi một trận.”

Sắc mặt Thẩm Luân có ba phần tàn nhẫn bảy phần mất kiên nhẫn.

“Thẩm tổng, tôi đến đây là có mục đích, quả thực có liên quan đến Tiểu Ki ầu.”

Thẩm Luân nghe thấy hai chữ Tiểu Ki ầu, sắc mặt càng trở nên không tốt.

Thời Trăn cũng nhận ra, cũng chú ý trên trán Thẩm Luân có vết thương.

Anh ta nhíu mày nói: “Chuyện trên mạng, thực sự cảm ơn Thẩm tổng đã đưa đoạn video giám sát đó cho tôi. Tôi cũng nghe nói người đó đã bị khởi tố, chỉ là Tiểu... Ki ầu tiểu thư còn có sự nghiệp, cần phải đăng một đoạn video ngắn lên mạng để giải thích rõ với người hâm mộ của cô ấy. Hơn nữa còn phải phối hợp với cảnh sát cho lời khai, cho dù như thế nào, tôi cũng phải dẫn Ki ầu tiểu thư trở về. Với lại trước khi đến đây, tôi đã đi đến cục cảnh sát.”

Vương Hiểu hoảng sợ, Thời Trăn đây là muốn uy hiếp ông chủ à.

Thẩm Luân trầm mặc nhìn Thời Trăn.

“Thẩm tổng, anh thích Ki ầu tiểu thư. Nhưng anh có hiểu con người của cô ấy không, có biết cô ấy muốn gì không? Nếu không hiểu rõ đã ép buộc cô ấy ở bên cạnh anh, đi đâu này chỉ càng đẩy cô ấy ra xa hơn thôi. Tính

cách của Kiêu Tinh tuy dịu dàng, nhưng rất quật cường, lỡ đâu cô ấy làm ra chuyện ngốc gì, anh không sợ sao?”

Thẩm Luân lạnh lùng nói: “Tôi còn cần anh dạy à?”

Cô mềm cứng đầu không chịu, một lòng chỉ muốn rời xa anh, anh còn cách nào khác sao.

Vương Hiểu cúi đầu, thấp giọng nói: “Ông chủ, tôi cảm thấy lời của đại diện Thời nói cũng có đạo lý. Nếu cứ nhất người như vậy, không phải là cách lâu dài, ngài cố chịu chút uỷ khuất, thả Kiêu tiểu thư đi đi, sau đó ra sức dỗ dành, qua một thời gian, cho dù tâm của Kiêu tiểu thư có sắt đá đến đâu, cũng sẽ bị bào mòn.”

Thẩm Luân thu liễm tâm mắt, trầm tư suy nghĩ.

“Thẩm tổng yên tâm, Kiêu tiểu thư là người có cá tính, anh đối tốt với cô ấy, trong lòng cô ấy sẽ ghi nhớ.” Thời Trầm hoà ái cười một tiếng.

Thẩm Luân ngẩng đầu nhìn lên lầu, ở chỗ ngoặt cầu thang, xuất hiện một góc váy. Anh hí mắt lại.

Bảo Thời Trầm và Vương Hiểu đứng dưới lầu chờ, anh bước lên lầu, mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy Kiêu Tinh quỳ áo đơn bạc, đứng bên cửa sổ.

Một khắc kia, thực sự Thẩm Luân rất sợ cô muốn nhảy lầu một lần nữa. Anh đóng cửa phòng lại.

Kiêu Tinh sợ Thẩm Luân lại nổi điên, cũng sợ kích thích đến anh. Cô cố nén sự chán ghét, để anh ôm lấy mình, đầu tựa vào lồng ngực anh, cô nghe anh nói: “Nếu anh để em đi, em có thể mỗi ngày nghĩ đến anh một chút được không?”

Cái gì?

Cô gật đầu, chậm chạp nói: “Có thể.”

Không thể chọc anh, không thể chọc cái tên thần kinh này, phải dỗ ngọt anh.

Thẩm Luân bật cười, lồng ngực cũng chấn động, ôm chặt lấy cô.

Anh đối với cô thô bạo như vậy, anh có điểm nào tốt sao?

Biết rõ là cô đang lừa mình, nhưng anh vẫn thích nghe.

Kiêu Tinh bước xuống lầu, ánh mắt Thời Trần đầy lo lắng, anh ta biết nơi này không thích hợp để nói chuyện, nhẹ giọng nói: “Nếu không còn việc gì nữa, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Kiêu Tinh rời khỏi biệt thự, đi thẳng lên xe cũng không quay đầu lại liếc mắt một cái.

Ở cửa sổ lầu hai, Thẩm Luân thu hồi ánh mắt, híp mắt nhìn Vương Hiểu nói: “Cho người đi theo giám sát cô ấy.”

Trong xe, Kiêu Tinh trở mắt nhìn ngôi biệt thự to lớn ở phía sau dần dần biến mất khỏi tầm mắt, bất chợt cô có cảm giác vui sướng muốn chết. Nhưng cô biết rõ, đây chỉ là thắng lợi tạm thời.

Thời Trần nhìn cô qua kính chiếu hậu, lên tiếng: “Tiểu Kiều, anh ta có gây tổn hại gì cho em không?”

Kiêu Tinh lắc đầu.

Ngay cả chuyện đêm đó, quả thực cực kỳ xấu hổ không tiện kể ra.

Thời Trần gật đầu, chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài, đánh tay lái, rẽ vào một con đường khác.

Đây không phải là con đường thường ngày trở về nhà.

Thời Trần nhú mày nói: “Hiện giờ em hãy ra nước ngoài lánh nạn một thời gian, anh đã cho người chuẩn bị vé máy bay cùng thủ tục xuất cảnh cho em. Diêu Diêu đang ở sân bay chờ em, hành lý cùng hộ chiếu và tiền bạc cô ấy đã mang theo, em chỉ cần đi đến đó bay sang Châu Âu. Em cứ coi như lần xuất ngoại này là một kỳ nghỉ phép, chờ tình hình trong nước bình ổn lại, anh sẽ đón em trở về”

“Thời Trần, bảo Diêu Diêu quay về đi, em không muốn ra nước ngoài.” Cô lắc đầu.

Thời Trần nhú mày càng chặt, anh ta chú ý suốt dọc đường đi, có hai chiếc xe khả nghi luôn theo sát bọn họ.

“Anh ta cho người theo dõi chúng ta, bởi vì đã đoán trước được anh sẽ đưa em ra nước ngoài?”

Kiêu Tịnh gật đầu: “Thẩm Luân là cái tên vô lại. Anh không phải là đối thủ của anh ta đâu, em không muốn ra nước ngoài, vì sao phải trốn anh ta. Lái xe về chung cư thôi, em sẽ gọi điện thoại cho Diêu Diêu.”

Cô muốn trốn cũng không thể trốn được, Thời Trần không biết, cô chính là người xuyên vào đây, cho nên cô hiểu rõ nam chính trong loại truyện tổng tài này có năng lực cường đại như thế nào, xuất ngoại được thì sao, quay đầu cũng bị bắt về thôi, người thăm nhất vẫn là bản thân cô.

Nhưng Kiêu Tịnh cũng không muốn tự ngược đãi bản thân, cô thà rằng để Thẩm Luân dỗ dành, còn hơn phải gặp phiền phức.

“Cái gì, không đi nữa?”

Ở sân bay, Diêu Diêu còn muốn hỏi tiếp, nhưng xung quanh tai vách mạch rừng, Diêu Diêu cắt điện thoại, kéo hành lý bắt xe trở về

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 48: Có Nhớ Anh Không ??

Edit: Tiêu Mân Thầu

Sau khi Kiều Tịnh trở về chung cư, tắm rửa đơn giản, ở trong phòng tắm cô nhìn qua gương, thấy trên vai cùng phía sau lưng toàn những dấu hôn rậm rạp.

Mặt cô đỏ bừng, tức giận phùng má, hốc mắt ửng đỏ. Lúc đó cô thế mà lại ném bình hoa trật hướng, nên ném vào đầu Thẩm Luân mới phải.

Tay phải không thể chạm nước, cho nên chỉ tắm rửa qua loa, thay quần áo hàng ngày, trang điểm nhẹ một chút.

Trong phòng khách, Thời Trần và Diêu Diêu đang đi đầu chỉnh máy quay.

“Ánh sáng thích hợp rồi, không cần dùng thêm ứng dụng nữa, như vậy khi phát sóng sẽ làm cho mọi người cảm thấy em ấy quá giả tạo.” Thời Trần cường điệu nói, Diêu Diêu gật đầu, cẩn thận quan sát máy quay.

Kiều Tịnh bước xuống lầu, nhìn thấy cảnh tượng này, ngăn ra một lúc, lên tiếng nói: “Có cần khoa trương như vậy không, dùng điện thoại cũng được mà? Hiện giờ chất lượng hình ảnh của điện thoại cũng không tồi.”

Diêu Diêu nói: “Đúng đó, nhưng mà Thời ca nói như vậy mới chuyên nghiệp.”

Kiều Tịnh nghe thấy khẽ gật đầu.

Thời Trần đem đoạn video đêm đó ở hành lang biệt thự đăng lên mạng, những lời đồn đãi về Kiều Tịnh hoàn toàn biến mất.

Chỉ là sau khi Ki'âu Tịnh xảy ra chuyện đó, vẫn chưa từng lên tiếng thanh minh cho mình, chờ đoạn video ngắn kia đăng lên W, dường như đây chính là một cái tát thật mạnh vào mặt đám antifan cùng đám thủy quân chuyên đặt đi ầu nói xấu kia.

Nhưng vẫn có vài bình luận nói xấu cô, bảo cô vì giao dịch không thành, khiến cho nhà trai phần nộ mới hành động quá khích.

Mục đích Ki'âu Tịnh quay đoạn video này là vì, thứ nhất cô muốn tr ần thuật lại việc mình xem bị cưỡng hiếp là sự thật, thứ hai, tỏ vẻ đáng thương không thể quá lỗ, mặc dù cô tai tiếng đ ầy người, nhưng cô muốn lên tiếng an ủi những người gặp hoàn cảnh giống như mình.

Đúng r ồi, còn phải để bàn tay bị thương xuất hiện trên ống kính một chút.

Đoạn video ngắn dài 6 phút, được Thời Tr ần biên tập cắt ghép, cuối cùng chỉ còn lại 3 phút, đúng 7 giờ rưỡi, đăng lên W của Ki'âu Tịnh.

Đ ồng thời, Thời Tr ần đã sớm liên lạc với những tài khoản trăm vạn fans trên W, để bọn họ sôi nổi chia sẻ đoạn video này, còn nhờ sự trợ giúp của thủy quân và fans hâm mộ, không đến nửa tiếng, đã đứng vị trí NO.1 trên bảng hot search.

Trong video, Ki'âu Tịnh với gương mặt nhợt nhạt mỉm cười, cố ý đưa tay phải bị thương xuất hiện trước máy quay: “..... Sau khi nói rõ sự việc phát sinh đêm đó, tôi còn có vài lời muốn nhắn nhủ. Hiện giờ phái nữ của chúng ta luôn là đối tượng dễ bị ức hiếp, tôi hy vọng những người có cùng cảnh ngộ với tôi, có thể kiên cường đứng lên đấu tranh cho bản thân mình, phải biết bảo vệ tốt bản thân của mình. Mong mọi người thấu hiểu và tôn trọng cho những cô gái ấy. Xin cảm ơn mọi người.”

Video kết thúc.

Vốn dĩ những tình huống cầu huyết như vậy vẫn thường xuyên xảy ra trong giới giải trí, nhưng trong đoạn video, lời cuối cùng Ki'âu Tịnh có nói

về vấn đề phái nữ phải tự biết bảo vệ bản thân mình, nhất thời được mọi người nồng nhiệt đón nhận.

[Thực sự tôi cảm nhận sâu sắc về vấn đề này, nhớ năm ấy mới vừa tốt nghiệp, trong lúc dùng cơm với lãnh đạo đã bị chiếm tiện nghi, đồng nghiệp nhìn thấy còn nói tôi là đồ không có liêm sỉ, trời ạ, xã hội này đối xử không công bằng với phái nữ của chúng ta.]

[Đau lòng cho Kì ầu Kì ầu quá, cái tên đàn ông kia phải bị bỏ tù ngay, để bọn người trong đó đánh hấn ta một trận! [icon tức giận]]

[Bọn đàn ông đều là đồ cặn bã. Những tên khốn đó là đồ súc sinh. [icon doge]]

[QAQ đừng gom dưa cả năm, tôi chính là một người đàn ông tốt, muốn bày tỏ với Kì ầu Kì ầu ~]

[Thật quá đáng! Khi sự việc phát sinh đám phóng viên còn nói những lời tổn thương đến đương sự, nếu cái tên xấu xa kia có tội, thì bọn phóng viên chính là đồng phạm. Chưa biết rõ sự thật, đã vu khống người ta, @ Kì ầu Tịnh hy vọng cô cũng sẽ kiện bọn họ!]

Trên mạng đề tài này không ngừng nóng lên, không hề có dấu hiệu hạ nhiệt.

Thời Trần nói: “Anh đã liên lạc với luật sư, kiện những người đưa tin sai sự thật. Không thể để hình tượng của em có vết nhơ, tổn bao nhiêu tiền cũng được, nhất định phải lấy lại danh dự cho em.”

Đêm đó, Kì ầu Tịnh nhận được lời mời kết bạn của một số lạ trên Wechat.

Cô không chấp nhận.

Qua một lúc, số điện thoại kia lại một lần nữa gửi lời mời, còn ghi chú Thẩm Luân.

Kiêu Tịnh mím môi.

Trước đó tài khoản Wechat của Thẩm Luân đã bị cô cho vào danh sách đen, theo lý mà nói, cho dù Thẩm Luân có gửi bao nhiêu lời mời kết bạn cô cũng sẽ không chấp nhận. Kết quả anh lại đổi số điện thoại, còn đặc biệt ghi chú tên mình lên đó.

Hai chữ này, đối với cô chính là một sự uy hiếp. Cô suy nghĩ, do dự không biết có nên chấp nhận lời mời kết bạn hay không.

Thẩm Luân là một kẻ vô liêm sỉ, trải qua sự việc bị giam lỏng trong căn biệt thự kia, cho dù Kiều Tịnh có tức giận cách mấy cũng phải hạ xuống, cô suy nghĩ thật cẩn thận, cô bướng bỉnh với Thẩm Luân làm gì, cô chỉ là một linh hồn xuyên vào đây. Hơn nữa hệ thống giao nhiệm vụ cho cô thay thế nguyên thân hoàn thành cốt truyện, cần gì phải quản đến việc nam chính yêu ai muốn ai, chỉ cần anh cảm thấy vui vẻ là được rồi, đến thời điểm thích hợp, cô cũng phải rời đi thôi.

Cô cần gì phải đâm đầu vào chỗ chết.

Nghĩ như vậy, Kiều Tịnh cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tại sao nam chính lại yêu cô. Quả nhiên nam chính thuộc thể loại M, thích tự mình tìm ngược, đang yên đang lành lại muốn người khác đánh mình, xem chút nữa đã bị bình hoa đập vào đầu.

Không được, hôm nào đó cô phải đi tìm nữ chính nói chuyện một phen, chia sẻ kinh nghiệm, có lẽ sau khi Ôn Thư học xong, sẽ làm nam chính hồi tâm chuyển ý.

Kiều Tịnh vừa mới tắm xong, mái tóc dài buông xoã trên vai che đi những dấu hôn mờ nhạt. Cô nằm trên giường, một tay chống cằm, vẻ mặt khó xử.

Reng reng reng — —

Lúc này, đột nhiên điện thoại trong tay vang lên, trên màn hình là dãy số xa lạ.

Hiện giờ Kiều Tịnh luôn cảnh giác cao độ đối với những số điện thoại lạ, một năm cô không nhận được bao nhiêu cuộc gọi từ số lạ, tám chín phần đây là số điện thoại của tên vô liêm sỉ Thẩm Luân gọi đến, nháy mắt mọi số lạ đều gắn mác của anh.

Kiều Tịnh không bắt máy.

Kết quả một lúc sau, dãy số đó lại gọi tiếp. Cô thực sự sợ anh rồi, cần điện thoại bắt máy.

“Sao bắt máy lâu vậy?”

Trong điện thoại, giọng nói dịu dàng của Thẩm Luân vang lên.

Kiều Tịnh giải thích: “Ừ, vừa mới tắm xong.”

Cô đang nói dối, nhưng cô không dám nói thật, bởi vì sợ nam chính sẽ từ trong điện thoại nhảy ra bóp chết cô.

Nhớ lúc còn ở biệt thự, lần đó anh từng ra tay ấn cô lên tường, thực sự cô sợ đến mức tay chân mềm nhũn.

Bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy lúc đó mình quá can đảm, nhưng bởi vì nam chính ra tay quá tàn nhẫn khiến cô cảm thấy căm phẫn, không phải cô không biết giận, một khi cô phản nghịch, cô cũng không biết bản thân mình sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Thẩm Luân cười khế hai tiếng. Chỉ là tiếng cười đó, có vẻ rất cô đơn.

“Nhận được hoa chưa?”

“Nhận được rồi.”

Thẩm Luân gửi một bó hoa sơn chi đến nơi ở mới của cô, vẫn như những lần trước, bó hoa kia đang nằm ngây ngốc trong thùng rác nhà cô.

Đầu đây bên kia, Thẩm Luân chần chờ thật lâu, yết hậ khẽ động, không nhin được lại hỏi: “Em có nhớ anh không?”

Nhớ anh cái rắm!

Chỉ cần anh một không làm phiền, khỏi phải nói Kìêu Tịnh có biết bao nhiêu vui mừng.

Nhưng cô cũng không muốn chọc giận anh, nếu để anh nổi điên sẽ lại ra tay giết người. Vì thế đành nói lời trái với lương tâm: “Nhớ.”

“Nhớ ai?”

Cô cắn răng, nhẫn nhin nói: “Thẩm Luân, anh đừng quá đáng, hiện giờ tôi không phải là bạn gái của anh, anh dựa vào đâu bảo tôi nói những lời nói này với anh?”

Dựa vào đâu à?

Thẩm Luân đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, trên người mặc áo tắm, trên xương quai xanh gợi cảm còn dính vài giọt nước, anh nhìn cảnh đêm, cười trầm thấp: “Dựa vào việc anh muốn theo đuổi em.”

“... ..”

Kìêu Tịnh cảm thấy ghê tởm liền cúp điện thoại. Cái tên vô lại này, cho anh chút màu sắc, anh đã muốn mở phòng nhuộm.

Kìêu Tịnh chỉnh điện thoại im lặng, tắt đèn, đi ngủ.

Ở chung cư cao tầng, Thẩm Luân đứng bên cạnh cửa sổ nhìn màn hình điện thoại đã tắt, khoé môi chợt cong lên.

Anh thà để cô sợ anh, như vậy, ít nhất cô vẫn sẽ chịu nhận điện thoại của anh. Chỉ cần cô còn để ý anh, trong mắt cô còn có anh, anh nguyện ý chờ đợi cô.

Anh không muốn cưỡng ép cô, cũng sẽ cho cô đủ không gian để thở.

Thẩm Luân lại gửi lời mời kết bạn trên Wechat cho cô một lần nữa, còn ghi chú ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh đến công ty, tinh thần có chút sa sút.

Diêu Diêu đỡ cô ngã xuống ghế sofa, xoa bóp vai cho cô, cô nói cảm ơn, nhắm mắt lại hưởng thụ một lúc.

“Tối qua chị ngủ không ngon à?” Diêu Diêu hỏi, Kiều Tịnh ừ một tiếng.

Bởi vì sau khi nhận điện thoại của Thẩm Luân, trong lòng lại bắt đầu sợ hãi, kết quả suốt một đêm đầu nằm mơ thấy cảnh tượng Thẩm Luân bóp cổ mình.

Sau đó Kiều Tịnh tỉnh lại, mở điện thoại lên, nhìn thấy lời mời kết bạn của Thẩm Luân, cô tức giận làm lơ.

Đến gần giữa trưa, Diêu Diêu chạy vào, nói: “Thời ca, vừa rồi trợ lý Trần Thiên của tổng giám đốc bảo em vào đây nói, buổi tối các cổ đông trong công ty có tổ chức một bữa tiệc xã giao gọi chị Kiều Tịnh đi cùng.”

Thời Trần nhú mày, nhìn về phía Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh hỏi: “Đó là bữa tiệc gì?”

“Chính là một vài cổ đông cấp cao trong công ty muốn tụ họp ăn uống bàn công việc với nhau.” Diêu Diêu mơ hồ không nói rõ.

Diêu Diêu chưa từng tham gia, nên không hiểu rõ.

Thời Trần biết rõ, liền giải thích: “Trước kia em có Thẩm Luân chống lưng, cho nên công ty không sắp xếp em tham dự những bữa tiệc như vậy. Trên thực tế, có rất nhiều tiểu nhân tượng như em trong công ty, đều phải trải qua loại tiệc này. Em yên tâm, những bữa tiệc xã giao như vậy ở giới nào cũng có, em không có bất kỳ tâm tư gì, sẽ không xảy ra chuyện đâu. Hơn nữa vừa mới xảy ra sự việc kia, em đang đứng trước đầu sóng ngọn gió, chỉ số an toàn tăng gấp đôi. Đừng lo lắng, tối nay anh sẽ đi cùng em.”

“Vâng.” Kiều Tịnh gật đầu.

Có Thời Trầm bên cạnh, cô cảm thấy rất an tâm. Mắt thấy đã gần giữa trưa, Thời Trầm dẫn Kiều Tịnh và Diêu Diêu, ba người cùng ra ngoài dùng bữa trưa, sau đó đưa Kiều Tịnh về nhà. Hơn bốn giờ chiều, Thời Trầm đón Kiều Tịnh đến nhà hàng.

Kiều Tịnh ngoài ý muốn lại nhìn thấy Ôn Thư.

“Ôn Thư.” Kiều Tịnh gọi một tiếng.

Nghe thấy có người gọi mình, Ôn Thư quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Tịnh, sắc mặt Ôn Thư trở nên lãnh đạm không muốn trả lời Kiều Tịnh.

Phải hành động thôi, nếu nữ chính đã không muốn qua, cô buộc lòng phải tiến đến.

Cô bước đến, kéo Ôn Thư qua một bên, thấp giọng nói: “Ôn Thư, tôi thực sự lo lắng thay cô đấy.”

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 49: Anh Sẽ Bảo Vệ Em

Edit: Tiêu Mân Thâu

Ôn Thư nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Kiêu Tịnh, không mấy thân thiện nói: “Cô thay tôi lo lắng việc gì?”

“Lo cô không biết chủ động trong tình yêu. Lo Thẩm Luân đã vứt bỏ tôi, nhưng cô vẫn chưa thể quay về vị trí cũ.”

Sắc mặt Ôn Thư trở nên khó coi, châm chọc nói: “Cô có tư cách gì mà chê cười tôi, cô có gì hơn tôi? Không có Thẩm Luân che chở, chẳng phải vừa rồi còn xém bị người ta cưỡng bức à.”

“Nhưng tôi nổi tiếng hơn cô,” Kiêu Tịnh nói, “Lòng tự trọng của cô quá lớn, không muốn hạ mình đi cầu xin Thẩm Luân tha thứ, thì hai người vĩnh viễn không bao giờ có thể trở về bên nhau. Ôn Thư, tối hôm qua Thẩm Luân có đến tìm tôi, trong miệng anh ấy luôn gọi tên cô.”

Kiêu Tịnh mím môi, đáy mắt hiện lên sự mất mát.

Ôn Thư nhìn Kiêu Tịnh một cái, khoé môi khẽ nhếch lên: “Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tôi? Muốn tôi rủ lòng thương xót cho cô sao?”

Ôn Thư nghe Kiêu Tịnh nói xong, đặc biệt chú ý về sau, rõ ràng cảm thấy có chút vui vẻ.

Kiêu Tịnh cũng phát hiện sự biến hoá này của Ôn Thư.

Trong truyện, lòng tự tôn của Ôn Thư rất cao, nhưng trong lòng lại nóng, nhưng vẫn một mực không chịu chủ động, tự dày vò bản thân mình.

Chỉ cần Ôn Thư chủ động một chút, khoảng cách giữa hai người sẽ gần lại.

Nữ chính nên biết sử dụng hào quang của mình, cứ mãi sĩ diện làm gì cho khổ thân.

Kiêu Tịnh cũng không muốn ép buộc nữ chính, cơ hội đã bày ra trước mắt, chỉ xem Ôn Thư quyết định như thế nào.

Nếu Ôn Thư không muốn, cô làm gì cũng thừa thãi mà thôi. Bất quá, nhìn dáng vẻ này của Ôn Thư dường như không có ý định từ bỏ, cô cũng cảm thấy yên tâm, cô hy vọng nữ chính có thể thuận lợi đem nam chính trở về bên cạnh mình.

Kiêu Tịnh nói xong liền quay đầu rời đi. Ôn Thư nhìn bóng dáng Kiêu Tịnh. Trong lòng có chút lung lay.

Nếu cô ta có thể dẹp bỏ lòng tự tôn cùng rụt rè, chủ động một chút, việc làm cho Thẩm Luân quay đầu không phải việc gì khó khăn.

Thẩm Luân đã không cần Kiêu Tịnh nữa, cái cô Tô Dĩnh kia cũng chẳng là gì, Cung Trình từng nói, Tô Dĩnh có rất nhiều mối quan hệ mập mờ với đàn ông, Thẩm Luân sẽ không thích Tô Dĩnh.

Những lời nói vừa rồi của Kiêu Tịnh, khiến cho nội tâm sâu kín của Ôn Thư có chút dao động, cuối cùng rào chắn cũng đã sụp đổ.

Sau khi Thẩm Luân cứu Ôn Thư, còn đem cả cổ phần công ty trả lại cho Ôn Hải. Anh đối với mình, vẫn còn cảm giác phải không?

“Chương ca, giúp em đi đầu tra Kiêu Tịnh của công ty Hoa Hạ, xem gần đây cô ta đã gặp gỡ những ai.”

Ôn Thư nhắn tin Wechat cho người đại diện của mình. Bởi vì cô ta không tin tưởng Kiêu Tịnh lắm.

Trong bữa tiệc, ngoại trừ Kiêu Tịnh, còn có ba minh minh khác của công ty Hoa Hạ, hai nữ một nam.

Người nam vừa ra mắt được hai năm, đang đi con đường của một tiểu thớt tươi, khuôn mặt trắng nõn trông khá đẹp trai, tửu lượng cũng rất tốt. Tính cách khá nhiệt tình, nghiêm nhiên sẽ trở thành người giao tiếp tốt nhất trên bàn ăn, ba vị minh tinh nữ không thể sánh bằng.

Tửu lượng của Kiêu Tịnh không tốt, trên bàn toàn là rượu trắng, cô uống được nửa ly, sắc mặt liền ửng đỏ.

“Tiểu Kiêu, tửu lượng của cô như vậy là không được, phải thường xuyên rèn luyện thêm, mau mời Cao tổng một ly.” Trần Thiên dùng ánh mắt ra hiệu với Kiêu Tịnh.

Sau khi Kiêu Tịnh không còn được Vương tiên sinh ưu ái và nâng đỡ nữa, có rất nhiều người ngấm ngầm muốn nhắm vào Kiêu Tịnh.

Giới giải trí không thiếu những loại tình huống này như thế này, Trần Thiên chính là người đầu tiên muốn gây bất lợi cho Kiêu Tịnh.

Trước khi Kiêu Tịnh xảy ra chuyện, Trần Thiên không ngừng tìm cách nịnh bợ Kiêu Tịnh, nhưng lúc nào Kiêu Tịnh cũng tỏ vẻ thanh cao không quan tâm đến, một khi Kiêu Tịnh ngã xuống, Trần Thiên gấp đến mức phải sắp xếp cho Kiêu Tịnh tham gia loại tiệc xã giao này. Trước đó từng sắp xếp vài lần, nhưng đều bị Thời Trần tìm cách từ chối, lần này đích thân Trần Thiên lên tiếng, Thời Trần muốn từ chối cũng không thể được.

“Kiêu Tịnh, thật xinh đẹp, so với trong TV càng đẹp hơn.” Cao Tổng là một tên đàn ông trung niên đảm nhận chức vụ phó tổng giám đốc của công ty, trong ánh mắt tràn đầy sự si mê.

Kiêu Tịnh chợt nhớ đến người thương gia ở ngôi biệt thự đêm hôm đó, dạ dày có chút không khó chịu, cô nâng ly rượu: “Cao tổng, tôi kính ngài.”

“Được, được, Trần Thiên nói đúng, tửu lượng có thể luyện tập thêm.” Ánh mắt Cao tổng nhìn về phía Trần Thiên.

“Thật tốt quá, sau này Tiểu Kiêu phải thường xuyên ra ngoài tiếp rượu các vị cổ đông đấy nhé.” Trần Thiên thức thời lên tiếng.

“Ừa!”

Kiêu Tinh vừa nhấp môi uống một chút rượu, đột nhiên lại nôn khan một trận.

Trần Thiến nhú mày: “Cô làm sao vậy, muốn nôn thì ra ngoài mà nôn, đừng làm mọi người mất hứng.”

“Xin lỗi, Trần tỷ.”

Kiêu Tinh bối rối đứng lên, che miệng, quay đầu đi ra ngoài.

Bên ngoài hành lang, cô đóng cửa lại, ngẩng xồm xuống lưng tựa vào tường thở gấp.

Cô uống rượu đến đau cả đầu, càng khó chịu cô càng mong muốn hoàn thành thật nhanh cốt truyện. Kiêu Tinh chớp mắt, nâng cánh tay lên, nhìn thấy đường tơ hồng đã biến mất hơn phân nửa, có lẽ sắp kết thúc rồi. Thời gian chẳng còn lại được bao nhiêu, hộc mắt cô ửng đỏ.

Không ai muốn chết cả, cho dù sinh mệnh của cô đầu nằm trong tay hệ thống, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Kiêu Tinh cố kiềm nén sự khó chịu trong dạ dày, đứng lên, liếc nhìn thấy một người mà cô không muốn gặp nhất. Thẩm Luân mặc tây trang đen, gương mặt lạnh lùng.

Ánh mắt của anh đặt trên người cô, bước chân không dừng lại, thời điểm đi ngang qua cô, anh ngửi thấy mùi rượu trên người cô.

Thẩm Luân nhìn về phía phòng bao, thoáng nhìn qua khe cửa. Trong phòng vang lên tiếng nói cười, còn có vài người anh đã từng gặp qua.

“Kiêu tiểu thư, trùng hợp vậy, cô cũng đến đây dùng cơm à?”

Vương Hiểu đứng phía sau Thẩm Luân, lập tức lên tiếng chào hỏi.

Thẩm Luân nhìn cô, ánh mắt vô cùng chuyên chú. Anh phát hiện khoé mắt cô ửng đỏ, anh lạnh lùng nhìn đám người đang ng ồi ở bên trong.

“Đúng vậy, thật trùng hợp trợ lý Vương.”

Ki ều Tịnh lễ phép trả lời, cô cảm giác da đầu tê dại, cô liếc mắt nhìn thấy Thẩm Luân đang chăm chú nhìn mình.

Nghĩ đến nữ chính sắp hành động, Ki ều Tịnh miễn cưỡng gật đầu chào xã giao với Thẩm Luân. Đối với loại người như Thẩm Luân không nên dùng thái độ quá cứng rắn, không tốt lại làm anh nổi điên. Sau khi chào hỏi hai người bọn họ xong, cô đi vòng qua hai bọn họ tiến vào toilet g ần nhất.

Ki ều tiểu thư có ngộ tính rất cao, nhanh như vậy đã thông suốt.

Vương Hiếu bội phục, anh ta cảm thấy bước đi này của Ki ều Tịnh rất thông minh, cứ mãi đối nghịch với ông chủ, cô có thể sống yên ổn sao?

L ần trước ông chủ có chút quá phận, nhưng người này đến cùng không thể làm phật ý, đối nghịch cũng không được.

Vương Hiếu cảm thấy chỉ cần Ki ều tiểu thư liếc mắt nhìn ông chủ một cái, sắc mặt âm trầm mấy ngày nay của ông chủ đã tiêu tán hơn phân nửa.

Đôi mắt thâm thúy của Thẩm Luân nhìn bóng dáng Ki ều Tịnh biến mất ở cuối hàng lang, anh quay đầu nhìn về phía đám người kia, đột nhiên đẩy cửa bước vào.

Ki ều Tịnh đang rửa tay trong toilet, lúc này, có một tin nhắn Wechat xuất hiện. Vừa mở tin nhắn lên, thì ra là Đi ền Manh.

— — Chị Ki ều Tịnh, chị còn giận em sao? Đêm đó em nói ra sự thật không phải cố ý chọc giận chị đâu, em sợ chị chẳng hay biết gì mà thôi.

— — Chị đừng tức giận, thực sự xin lỗi.

— — Em nhìn thấy tin tức kia, chị có sao không chứ?

Cuối cùng về sau, khi Kiều Tịnh xảy ra chuyện, thì Diên Manh sẽ lên sân.

Kiều Tịnh không muốn trả lời tin nhắn của Diên Manh, đây chính là nữ phụ xấu xa nhất, so với nguyên thân cô ta càng độc ác hơn.

Diên Manh tìm cách trở thành chị em tốt của nguyên thân, sau đó đưa nguyên thân đến quán bar, còn hạ thuốc làm hại nguyên thân.

Trong truyện thủ đoạn của Diên Manh vô cùng bỉ ổi, đồng thời cũng là nữ phụ có sinh mệnh ngoan cường nhất, ngoại trừ thủ đoạn bỏ thuốc còn có thủ đoạn đâm sau lưng.

Kiều Tịnh không trở mặt với cô ta, chính là vì tình tiết cuối cùng của cốt truyện.

Xem ra, sau khi kỳ nghỉ lễ quốc khánh qua đi bộ phim [Thích khách] sẽ được công chiếu, nguyên thân càng ngày càng nổi tiếng, quả thực không sai biệt với tình tiết của cốt truyện là bao.

Kiều Tịnh nhìn thấy tin nhắn tiếp theo của Diên Manh.

—— Cuối tuần này em trở về Ma Đô, muốn mời em chị ra ngoài chơi, chị phải đi đấy nhé ~

Cô sẽ không đi đâu.

Kiều Tịnh đem điện thoại bỏ vào túi xách.

Trở lại phòng bao, vừa bước vào phòng, Kiều Tịnh liền nhìn thấy có người ngồi quay lưng về phía mình, Thẩm Luân ngồi bên cạnh vị trí của cô

Anh dựa vào ghế, rõ ràng trên trong phòng vẫn còn nhiều chỗ trống, nhưng không có ai dám ngồi gần anh, thậm chí còn sợ hãi anh, ngồi cách anh rất xa, mà cái chỗ ngồi của cô lại trùng hợp gần anh nhất.

Mọi người trên bàn nơm nớp lo sợ.

Cô chỉ mới đi ra ngoài vài phút, sau khi trở về đường như không khí trong phòng có chút không đúng lắm. Còn nữa, vì sao Thẩm Luân lại ở đây?

Kiêu Tịnh nhìn về phía Trần Thiên.

“Tiểu Kiều, sao đi lâu như vậy, mau đến đây chào hỏi Thẩm thiếu.”

Trần Thiên cười lộ lên so với khóc còn khó coi hơn. Trong lòng Kiều Tịnh càng thêm buồn bực, nhìn về phía Thẩm Luân.

Thẩm Luân mặc tây trang giày da thơm tất, khí thế của anh áp đảo tất cả mọi người ở đây, sắc mặt anh lạnh như băng, thoát nhìn không dễ chọc vào.

Vương Hiểu kéo ghế cho Kiều Tịnh.

“Kiều tiểu thư, xin mời ngồi.”

Kiêu Tịnh bình tĩnh nói, “Cảm ơn.”

Cô cúi đầu, trước ánh mắt tò mò của mọi người, thông thả ngồi xuống. Cô không biết vì sao Thẩm Luân lại vào đây, không khí trong phòng cũng quái lạ, không lẽ lúc cô không có ở đây, Thẩm Luân đã làm ra chuyện gì sao?

Kiêu Tịnh cũng không muốn quản anh làm gì, nếu anh không nổi điên, cô tình nguyện cùng anh diễn kịch.

Nhưng cô không quan tâm, không để ý nghĩa chuyện trước đó không có phát sinh. Bất luận là một cô gái bình thường nào, không ai có thể chịu đựng được việc nam chính biến thái trong truyện động một chút là bắt cóc giam giữ mình, mà cô lại không phải thể loại ngược ngược.

Cô khai sáng cho Ôn Thư, thứ nhất muốn cô ta mau chóng làm lành với nam chính, thứ hai, vạn nhất việc không thành, cũng có thể làm nam chính cảm thấy ngọt ngào.

Nam chính không thoải mái, cô ít nhất cũng có chút vui sướng.

Lúc này, nhân viên phục vụ đem một chén canh giải rượu vào.

Thẩm Luân cầm chén canh, muốn dứt cho Kiều Tĩnh uống.

Kiều Tĩnh lắc đầu: “Tôi không sao, không cần uống.”

Đôi mắt của Thẩm Luân trở nên u ám: “Tĩnh Tĩnh ngoan nào, anh cố ý bảo người chuẩn bị cho em.”

Kiều Tĩnh không mở miệng.

Nghe anh nói như vậy, thiếu chút nữa cô đã muốn lật bàn.

Thật ghê tởm, cô nhớ đến đêm hôm đó Thẩm Luân đã làm chuyện quá đáng với mình. Lúc ấy, anh vừa dịu dàng gọi cô là Tĩnh Tĩnh, vừa hôn lên thân thể cô.

Kiều Tĩnh cảm thấy da mặt của Thẩm Luân thật dày.

“Mở miệng nào.” Ánh mắt anh dịu dàng, ngữ khí giống như dỗ ngọt con nít.

Kiều Tĩnh nhìn quanh một vòng. Thấy những vị cổ đông kia đều cúi đầu, không dám nhìn đến bọn họ.

Còn ba người minh tinh thì đang xem trò hay, cũng có lần sự ghen ghét, ánh mắt của Trần Thiển trở nên phức tạp.

Cô ta từng ở văn phòng của Vương tiên sinh gặp qua Thẩm Luân, Vương tiên sinh đối với Thẩm Luân vô cùng cung kính, nếu là khách quý của Vương tiên sinh, có lẽ một đám người ở đây địa vị không cao quý bằng Thẩm Luân.

Trần Thiển không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể nói vận mệnh của Kiều Tĩnh thật tốt, luôn được quý nhân phù trợ. Đồng thời cũng có chút lo lắng, e rằng lần này mình đã đắc tội với Kiều Tĩnh, sợ Kiều Tĩnh sẽ trả thù.

Kiêu Tịnh không muốn đứng trước mặt mọi người diễn kịch cùng Thẩm Luân nữa, cô cảm thấy ngại ngùng, cũng có chán ghét.

Nếu cô có thể làm Thẩm Luân vui lòng, thì biết đâu anh sẽ không làm khó mình nữa, cô bằng lòng tỏ vẻ ngoan ngoãn như trước đây.

Dù sao cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa, cứ diễn thôi, hành động nào, để xem cuối cùng ai sẽ là người phải khóc.

Cô đứng lên, đi vòng ra phía sau ghế, đi đến bên cạnh Thẩm Luân, kéo cánh tay anh: “Chúng ta đi thôi.”

Cô chủ động kéo tay anh, đôi mắt sắc bén của anh hiện lên sự kinh ngạc.

Trong lòng có chút vui sướng, môi mỏng nhếch lên: “Được.”

Bàn tay Kiều Tịnh nhỏ nhắn vừa ấm áp, lại mềm mại. Thẩm Luân liếc nhìn bàn tay ra nắm lấy bàn tay cô.

Hai người nắm tay nhau đi xuống lầu, Thời Trần ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ Kiều Tịnh, nhìn thấy Kiều Tịnh cùng Thẩm Luân bước ra từ thang máy, Thời Trần nhíu mày, đáy mắt hiện lên sự khó hiểu.

“Thẩm Luân, tôi phải về đây.” Kiều Tịnh ngẩng đầu, nhìn anh.

Thẩm Luân ừ một tiếng.

Anh không muốn để cô đi, còn muốn đưa cô về nhà. Anh cúi đầu, nâng bàn tay còn lại của cô lên, gỡ những ngón tay đang siết lại của cô ra, nhìn miếng băng gạc trong lòng bàn tay cô, anh cúi người hôn lên đó.

Kiều Tịnh muốn rút tay về, Thẩm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, cô mím môi, không cử động nữa.

Muốn hôn thì hôn đi, cứ coi như bị chó dữ liếm.

“Trở về nhà thêm Wechat của anh, có biết không?”

“Biết rồi.”

Kiêu Tinh trở về nhà, tự mình thay thuốc, đổi băng gạc mới, sau đó đi vào phòng tắm, mở vòi nước rửa tay.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 50: Lấy Lòng

Edit: Tiêu Mân Thâu

Buổi tối, Thẩm Luân gửi một đoạn video đến, trong video phát ra những âm thanh ồn ào nhộn nhạo, trên sàn nhà, một chú mèo con đáng yêu đang nằm.

“Dễ thương không?” Thẩm Luân nhắn tin hỏi.

Đợi rất lâu, không thấy tin nhắn hồi âm.

Kiêu Tịnh đang ngồi ở bàn sách xem sách, điện thoại reo lên.

Cô tùy tiện bắt máy.

“Đã xem đoạn video anh gửi chưa?” Trong điện thoại, Thẩm Luân trực tiếp hỏi.

Kiêu Tịnh tạm dừng công việc, nhìn màn hình điện thoại, lại là dãy số xa lạ, cô hơi nhúm mày: “Chưa xem, vừa rồi bận chút việc.”

Sau khi rời khỏi khách sạn, Kiêu Tịnh ngồi trong xe đã gỡ bỏ số điện thoại của Thẩm Luân ra khỏi danh sách đen, anh muốn làm gì, cô sẽ ngoan ngoãn thực hiện. Cô không muốn bị giam lỏng một lần nữa, cho nên cô đành phải nhẫn nhịn.

Mặc dù tạm thời cô đã thỏa hiệp, nhưng ngữ điệu vẫn lộ vài phần xa cách mất tự nhiên.

Thẩm Luân cũng nghe ra được, ánh mắt anh lạnh đi vài phần: “Vây xem đi.”

“...Ừ.”

Kiều Tịnh cúp điện thoại, cô phồng má lên, vẻ mặt có chút nhụt chí.

Kiều Tịnh: Rất đáng yêu.

Thẩm Luân: Ngày mai anh sẽ đem nó đến cho em.

Ở nhà Chu Xuyên, một đám người đang tụ tập đánh bài với nhau, chỉ có Thẩm Luân ngồi một mình trên ghế sofa, chăm chú nhìn điện thoại.

“Tôi nói này, thực sự Thẩm thiếu điên rồi à, anh ấy cùng cái cô tiểu minh tinh kia đã quay lại với nhau sao?” Tiễn Lập thu hồi tầm mắt, nhỏ giọng bát quái.

Chu Xuyên chắc lưỡi: “Lần trước Thẩm thiếu còn ra tay bắt cóc người ta, chỉ mới thả người mấy ngày trước thôi, cậu thử nghĩ mà xem, nếu cô ta thực sự thích Thẩm thiếu, cần gì phải nháo loạn một trận lớn như vậy à?”

Chu Xuyên quen biết Thẩm Luân bao nhiêu năm, ngoại trừ bốn năm trước, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Thẩm Luân quan tâm ai như vậy.

Tiến Lập có chút bí ai: “Nhân vật này thật là quá thần thánh, tôi đã từng gặp qua cô ta, dường như gương mặt khá giống Ôn Thư.”

“Cậu nhìn xem dáng vẻ hiện giờ của anh ta kìa, có lẽ đã rơi vào lưới tình rồi.” Một đám người vừa cắn hạt dưa vừa cảm thán.

Kiều Tịnh: Không nuôi.

Nhìn tin nhắn cô gửi đến, Thẩm Luân hơi nhú mày. Anh dứt khoát ôm lấy chú mèo nhỏ trên mặt đất, đi về phía cửa.

“Ai nha, mèo của tôi.” Bạn gái nhỏ của Chu Xuyên hô lên một tiếng.

Chu Xuyên liếc ánh mắt, ý bảo bạn gái nhỏ im miệng.

“Thâm thiếu, Thâm Luân! Anh muốn đi sao?”

Chu Xuyên đứng lên, đuổi theo. Thâm Luân muốn đi thì cứ đi đi, cần gì phải bắt luôn cả con mèo của anh ta.

Chu Xuyên sợ Thâm Luân không có kinh nghiệm nuôi thú cưng, sợ anh nuôi chết nó. Chu Xuyên vội vàng đuổi theo, lải nhải bên tai Thâm Luân một số việc không nên làm khi nuôi mèo, cần phải chú những gì.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của Thời Trần, muốn cô lên W chia sẻ việc mình sắp tham gia một cuộc phỏng vấn.

Bộ phim [Thịnh Đường] phát sóng vào mùa hè năm nay trên đài truyền hình, phim đã chiếu được hơn phân nửa, nhân vật Mộ Dung Nguyễn của Kiều Tịnh cũng đã lên sóng, nhân vật này vốn là nhân vật đáng yêu, với giá trị nhan sắc cùng kỹ thuật diễn xuất của Kiều Tịnh, được cư dân mạng hết lòng khen ngợi.

Đã có hơn mười vạn fans theo dõi W của Kiều Tịnh, những đề tài liên quan đến Kiều Tịnh, số lượt tìm kiếm cũng tăng lên, cho nên cuộc phỏng vấn lần này mới xuất hiện.

Đêm qua Trần Thiến gặp một phen kinh hồn táng đảm, trước khi rời khách sạn còn báo việc này cho Vương tiên sinh biết.

Vương tiên sinh vẫn bình tĩnh như cũ, bởi vì mọi hành động của ông ta đều do một tay Thâm Luân bày mưu tính kế.

“Tôi biết rồi, chỉ cần ngày thường chiếu cố Kiều Tịnh nhiều một chút là được, những việc khác cô không cần xen vào.”

Trần Thiến lo lắng lên tiếng đồng ý. Lúc này, cô ta mới hiểu, những tin tức đi đâu tra trước đây kia đều là sai sự thật.

Kiêu Tinh căn bản không phải là tình nhân của Vương tiên sinh, vị kim chủ phía sau Kiêu Tinh chính là Thẩm Luân, khó trách Vương tiên sinh lại đối xử ưu ái với Kiêu Tinh như vậy. Chỉ là, nếu Thẩm thiếu và Kiêu Tinh hoà thuận với nhau, vì sao Vương tiên sinh lại không tiếp tục nâng đỡ Kiêu Tinh?

Trần Thiến không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Nhất cử nhất động của Vương tiên sinh, đều do Thẩm Luân trực tiếp chỉ thị. Đối với tâm tư của Thẩm Luân, ít nhiều gì ông ta cũng có thể đoán được vài phần. Đơn giản chỉ vì muốn bạn gái nhỏ ra sức lấy lòng mình, làm nũng với mình, chủ yếu là vì muốn có thêm tài nguyên.

Việc này Vương tiên sinh không dám nhúng tay vào.

Về điểm này, Thẩm Luân đã tính toán sai rồi, vốn dĩ Kiêu Tinh không cần quá nhiều tài nguyên, càng không vì tài nguyên mà đi cầu xin Thẩm Luân.

Hiện tại cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy, bởi vì cô không muốn trêu chọc vào Thẩm Luân, cũng muốn trước khi hoàn thành xong cốt truyện bản thân mình có thể thoải mái hơn một chút, ngay cả sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, Thẩm Luân có biến thành cái dạng gì, cô đều mặc kệ, tốt nhất bảo anh đi chết đi.

Bên trong cao ốc của đài truyền hình, Kiêu Tinh đến tham gia cuộc phỏng vấn tình cờ gặp mặt Ôn Thư vừa mới quay xong chương trình.

Bên cạnh Kiêu Tinh có một đám người, bọn họ đều ra sức lấy lòng Kiêu Tinh.

Nhưng bên cạnh Ôn Thư khá trống trải, ngoại trừ người đại diện Chương ca và trợ lý Tiểu Đào ra, thì chỉ có duy nhất một nhân viên của đài truyền hình dẫn cô ta ra ngoài. Nếu so về mức độ nổi tiếng cùng nhân khí Kiêu Tinh đều hơn hẳn Ôn Thư, hơn nữa Ôn Thư chỉ là một diễn viên tuyến ba mới ra mắt.

Bộ phim điện ảnh [Thơ Ngây] mà Ôn Thư tham gia cũng được công chiếu trong mùa hè này, cư dân mạng tích cực hưởng ứng, không ngừng khen ngợi, xem ra đây cũng là một bước đầu tiên thoát khỏi nghịch cảnh của nữ chính.

Trong lòng Ôn Thư sớm có tính toán riêng, cô ta nhìn thẳng phía trước, đi vòng qua đám người của Kiêu Tịnh bước vào thang máy.

Rời khỏi đài truyền hình, người đại diện Chương ca của Ôn Thư nói: “Đừng nản chí, sẽ có một ngày, em còn nổi tiếng hơn cả cô ta.”

“Em sẽ cố gắng.”

Sắc mặt Ôn Thư lãnh đạm.

Nhưng trong lòng không dễ chịu chút nào, cô ta đã xem qua tài liệu đi đầu tra mà Chương ca đưa đến, căn bản Thẩm Luân không buông bỏ được Kiêu Tịnh.

Vừa rồi Ôn Thư đã vài lần quan sát Kiêu Tịnh đứng trong đám người đó, gương mặt nhỏ nhắn, làn da mịn màng trắng nõn, tràn đầy thanh xuân. Ôn Thư cảm thấy Kiêu Tịnh càng ngày càng không giống mình, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tựa như đoá hoa nở rộ ngày xuân, trong lòng Ôn Thư cực kỳ khó chịu.

Thẩm Luân thích Kiêu Tịnh, không phải vì gương mặt của Kiêu Tịnh giống với mình sao?

Ôn Thư khó có thể tiếp nhận được sự thật này, nếu Kiêu Tịnh vẫn luôn là kẻ thế thân của mình, ít nhất Ôn Thư sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cũng sẽ không để tâm Kiêu Tịnh nhiều như vậy. Cô ta còn có thể tiếp tục tin rằng Thẩm Luân chỉ thích khuôn mặt của Kiêu Tịnh, vì khuôn mặt kia có điểm giống với mình.

Dựa vào cái gì mà cuộc sống của Kiêu Tịnh càng ngày càng tốt, khuôn mặt càng ngày càng không giống mình, Thẩm Luân thực sự đã thích Kiêu Tịnh?

Trước kia Ôn Thư đối với Kiêu Tịnh không có chút hảo cảm nào, bây giờ chính là chán ghét.

Buổi tối Kiêu Tịnh vừa bước ra khỏi công ty, nhận được tin nhắn của Thẩm Luân bảo sẽ đến đón cô.

Thẩm Luân lớn lên đẹp trai phong độ như vậy, mở cửa siêu xe bước ra, đứng trước cửa công ty, đã thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của người qua đường, ngay cả đám phóng viên còn cho rằng anh là người trong giới giải trí.

“Thời Trăn, anh đưa Diêu Diêu về trước đi.”

Kiêu Tịnh vừa nhìn thấy Thẩm Luân, thì đã biết anh sẽ không dễ dàng để cô đi về cùng với Thời Trăn. Hơn nữa cô cũng không muốn đứng ở đây tranh cãi với anh, anh không biết xấu hổ, nhưng cô biết.

Sắc mặt Thời Trăn có chút ngưng đọng khẽ gật đầu.

Lúc đi ngang qua Thẩm Luân, còn liếc mắt một cái, sau đó đi về phía bãi đỗ xe.

Kiêu Tịnh mở cửa xe của Thẩm Luân ra, ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn, cô nghe thấy trong xe có tiếng mèo kêu, quay đầu nhìn lại phía sau, ở băng ghế sau, có một chú mèo nhỏ nằm ở đó.

Kiêu Tịnh không thích nuôi thú cưng, cô chỉ cảm thấy chú mèo trắng nằm cuộn tròn, thật giống như một quả cầu lông nhỏ trông thật đáng yêu.

Bàn tay to của Thẩm Luân bắt lấy nó, ném chú mèo cho Kiêu Tịnh.

“Này, anh nhẹ tay một chút đi!”

Đôi mắt đen nhánh mở to, Kiêu Tịnh đau lòng xoa cổ chú mèo.

Tại sao anh không biết dịu dàng chút nào.

Thẩm Luân khẽ cười, cô đối với một chú thú cưng, còn thân thiết hơn đối với mình. Bất quá, cô thích là được r ấ, thích thì sẽ nhớ nó, anh chỉ cần không làm nó chết, vậy cô sẽ thường xuyên muốn nhìn thấy nó.

“ Nó còn chưa có tên, em muốn gọi nó là gì?”

Ki ều Tịnh lắc đầu, ôn nhu nói: “Tôi muốn gọi nó là A Phê.”

Thẩm Luân có chút dở khóc dở cười, muốn xoa đầu cô: “Vậy gọi nó là Tĩnh Tĩnh đi.”

“.....”

Ki ều Tịnh liếc mắt nhìn anh một cái.

Đồ bệnh thần kinh!

Tôi, tôi không còn lời nào để nói với nam chính nữa.

Ki ều Tịnh vuốt ve chú mèo một lúc, sau đó thả nó lại về ghế sau.

Mèo con thực ngoan, nằm trên ghế liếm móng vuốt của mình. Ki ều Tịnh cảm thấy nó thật đáng yêu, nhưng không nghĩ sẽ nuôi nó.

Thú cưng cũng giống như con người, sống lâu ngày với nhau sẽ sinh tình cảm. Cô sắp hoàn thành nhiệm vụ, càng không thể để quá nhiều chuyện nhỏ làm vướng bận.

“Thẩm Luân, anh sẽ nuôi mèo sao?” Ki ều Tịnh thực sự rất hoài nghi.

Thẩm Luân chuyên tâm lái xe, chậm rãi nói: “Ừ, có thể nuôi.”

Kỳ thật, anh càng muốn nuôi em hơn.

Chỉ là lời nói này Thẩm Luân không thể nói ra, nếu để cho cô biết sợ rằng cô càng muốn cách xa anh hơn.

Trong lòng Thẩm Luân chợt lạnh đi, anh có thể dung túng tính cách bướng bỉnh của cô, cũng cố gắng không nổi giận. Nhưng anh không phải là thánh nhân, anh hy vọng cô sớm suy nghĩ thông suốt, đừng suốt ngày ầm ĩ với anh nữa.

Kiêu Tịnh không muốn khuyên nhủ anh, người này tính tình quá bá đạo, nhân tính cũng gặp khiếm khuyết.

“Em không ôm nó sao? Nó đang kêu gào kìa.” Thẩm Luân lái xe, thoáng liếc mắt nhìn cô một cái.

Kiêu Tịnh lắc đầu.

“Không ôm, tôi bị dị ứng với lông mèo.”

Thẩm Luân nghe xong, dường như suy tư đi đâu đó.

Hai người đi đến nhà hàng cao cấp dùng bữa tối, đêm nay, Thẩm Luân đưa Kiều Tịnh về nhà, trong lúc mở cửa xe cho cô, anh nói: “Ngày mai có thời gian không, anh đến đón em.”

“Không được, ngày mai tôi phải quay quảng cáo.”

Đáy mắt Thẩm Luân trở nên lạnh lẽo: “Sao?”

Thực sự Kiều Tịnh rất chán ghét cái tính cách này của anh, trước kia anh không có hứng thú với cô, cô nói cái gì cũng có thể dễ dàng cho qua, nhưng hiện giờ, giống như cô nói cái gì, đều khiến anh không hài lòng.

Có đôi khi Kiều Tịnh cảm thấy, nam chính đúng là bị bệnh thần kinh, một hai phải thích một người không có cảm giác với mình, thậm chí người đó còn chán ghét mình.

Quả thực quay quảng cáo chỉ là cái cớ, Kiều Tịnh chỉ muốn tránh mặt anh lúc nào thì hay lúc đó.

Kiêu Tịnh đành phải sửa lời: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Đôi mắt cô sáng ngời dường như tỏ vẻ hoài nghi nhìn về phía ghế sau, Thẩm Luân cười nói: “Yên tâm, Vương Hiếu sẽ đem mèo đi.”

Kiêu Tịnh không muốn nuôi mèo, cũng không muốn nó bị Thẩm Luân nuôi chết.

Đối với sự hiểu biết của cô với nam chính, anh không có tính nhẫn nại để nuôi dưỡng một chú mèo. Bất quá, cũng có thể anh đã thay đổi tính tình, trước đó anh còn di tình biệt luyện* với cô, nói không chừng lần ấy khi nam chính phát sốt, đầu óc cũng nóng đến hỏng rồi.

(*Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.)

Cô càng suy nghĩ, lại càng suy tưởng quá sâu xa.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh tập thể dục xong, tâm tình không tồi, cô liền lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn, nghiên cứu làm món ăn.

Đây chính là cách giải tỏa buồn bực của Kiều Tịnh, trước kia cô cảm thấy nấu ăn thật phiền phức, cho dù có thời gian, cô cũng tình nguyện ăn cơm hộp.

Sau khi xuyên vào đây, trong lúc rảnh rỗi sẽ rèn luyện tay nghề nấu ăn, còn có thể đem nổi tức giận với nam chính chuyển thành luyện tay nghề cầm dao, thói quen này dần dần hình thành, cô cũng chậm rãi thích ứng với việc nấu ăn.

Buổi trưa, Kiều Tịnh đột nhiên nhận được điện thoại của Vương Hiếu.

Trong điện thoại, ngữ khí của Vương Hiếu rất gấp gáp: “Kiêu tiểu thư, cô đang ở đâu, tôi sẽ đến đó đón cô.”

Kiêu Tịnh buột miệng xuống, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Buổi sáng ông chủ nhận được điện thoại Ôn Thư, ông chủ liền lái xe rời đi, tôi gọi điện mãi mà ông chủ không bắt máy. Kiêu tiểu thư, cô hãy ở nhà chờ tôi, tôi sẽ đến đón cô đi tìm ông chủ.”

Kiêu Tinh mỉm cười.

Làm tốt lắm nữ chính, cô ước gì nữ chính lập tức bắt cóc luôn nam chính.

Cô đứng lên, vội vàng nói: “Trợ lý Vương, anh đừng đến đây, tôi không ở nhà, tôi đang chạy show ở bên ngoài.”

Đầu dây bên kia, vẻ mặt Vương Hiểu trở nên ngốc nghếch, thế này là thế nào?

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 51: Bà Nội Thẩm

Edit: Tiêu Mân Thâu

Vương Hiếu vừa cúp điện không bao lâu, Thẩm Luân liền gọi đến.

“Anh đã phái người đến đón, mau đến đây.” Anh nói xong liền cúp điện thoại, dường như đang rất nôn nóng.

Kiêu Tịnh nhìn màn hình điện thoại.

Sự vui sướng bỗng biến thành đau khổ, thực sự cô rất muốn lấy dao đâm một nhát vào đầu chó của nam chính!

Chỉ mười phút sau, đã có một chiếc xe đứng trước cửa nhà. Kiêu Tịnh mặc áo khoác vào, đeo kính râm, bước lên xe. Chiếc xe yên lặng chạy ra khỏi tiểu khu, lúc đi ngang qua cổng lớn, bảo vệ tiểu khu còn cung kính cúi chào tài xế.

Kiêu Tịnh mua một căn chung cư ở một tiểu khu xa hoa, tuy rằng mọi phương diện không bằng căn chung cũ của Thẩm Luân đưa cho, nhưng khi ra vào tiểu khu này luôn được kiểm tra rất cẩn thận.

Trách sao Thẩm Luân lại có thể dễ dàng bắt cóc cô như vậy, hoá ra bảo vệ tiểu khu không kiểm tra bọn họ.

Kiêu Tịnh biết Thẩm Luân là người có tiền, nhưng cô vẫn cảm thấy có điểm không hợp lý.

Chiếc xe rời khỏi tiểu khu, vẫn luôn chạy về hướng Bắc, trên đường gặp kẹt xe, ước chừng một tiếng rưỡi mới đến được trước cổng một trang

viên.

Giữa trưa hè, hàng rào bên ngoài trang viên hoa tường vi nở rộ, hương thơm của hoa thấm vào lòng người.

Trong sân, có một bà lão ng ẫ xe lăn đang tưới hoa, Ôn Thư đứng bên cạnh bà ấy, hai người vừa nói vừa cười.

Ki ầu Tịnh đi đến trước sân vườn, lóng ngóng nhìn vào bên trong.

Bà nội Thầm thấy bên ngoài có bóng người, ngẩng mặt lên nhìn về phía đó, liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng trong sân vườn.

Cô gái mặc áo khoác, với khuôn mặt nhỏ nhắn hai tay đan vào nhau đi qua đi lại, dường như nhìn có chút quen mắt. Bà nội Thầm bất động thanh sắc quan sát Ôn Thư. Cô gái đứng ở đó có khuôn mặt có chút giống với nha đầu Ôn.

Sắc mặt Ôn Thư chợt kém đi, nhìn chằm chằm Ki ầu Tịnh, thầm nghĩ sao Ki ầu Tịnh lại đến đây?

Ki ầu Tịnh cũng nhìn thấy Ôn Thư.

Sau đó lại nhìn thấy bà nội Thầm.

Cô rũ mắt, trong lòng thầm suy nghĩ.

Thầm Luân đi xuống lầu, nhìn thấy Ki ầu Tịnh đứng ở đó chậm chạp không muốn bước vào đây.

Dưới sự phụ trợ của hoa tường vi, cô đứng ở nơi đó, với đôi chân thon dài, bàn chân trắng nõn, người so với hoa còn đẹp hơn.

Yết hầu Thầm Luân khẽ động, ý cười trong mắt lan tỏa. Anh đi qua, nắm lấy tay Ki ầu Tịnh.

Ki ầu Tịnh bình tĩnh không quan tâm đến hành động này của anh, hàng mi dài khẽ chớp, che khuất sự giận dữ trong đôi mắt, Thầm Luân dẫn cô đi

đến trước mặt bà nội Thẩm.

“Bà nội, đây là Kiêu Tịnh.”

Nghe Thẩm Luân giới thiệu xong, bà nội Thẩm kinh ngạc nhìn Kiêu Tịnh, sau đó lại quay sang nhìn Ôn Thư.

Thần sắc Ôn Thư lãnh đạm, có chút mất tự nhiên.

Cô ta không ngờ rằng Thẩm Luân lại hành động tuyệt tình như vậy, cũng không thể tin được Thẩm Luân đã động lòng với Kiêu Tịnh.

Mấy ngày trước Ôn Thư âm thầm liên lạc với bà nội Thẩm đang ở Đế Đô, biết được việc bà muốn đến Ma Đô thăm Thẩm Luân, cô ta xưng phong nhận việc đón bà, muốn ở chơi cùng bà mấy ngày, trông cậy vào việc này để gương vỡ lại lành với Thẩm Luân.

Sáng nay, từ bà nội Thẩm cô ta mới biết được số điện thoại của Thẩm Luân, lập tức gọi đi, nói cho anh biết bà nội đã đến Ma Đô.

Thẩm Luân đi đến trang viên, không thêm liếc mắt tới Ôn Thư một cái. Cả buổi sáng cô ta bận trước bận sau, cảm giác bản thân mình giống như một người giúp việc.

Nhưng mà, Ôn Thư vẫn không muốn từ bỏ. Cô ta vẫn luôn cảm thấy, Thẩm Luân phải thuộc về mình, nếu cô ta chủ động hơn một chút, nhất định anh sẽ hẫng tâm chuyển ý.

Kiêu Tịnh đứng yên một chỗ, cô cảm giác như Thẩm Luân đã đào sẵn cái hố cho mình, trong lòng không tình nguyện, nhưng trong truyện, bà nội Thẩm là một con người tốt.

Cô đành kiềm chế xúc động muốn đánh chết nam chính, lễ phép mỉm cười: “Chào bà nội Thẩm.”

Trước đó anh không muốn gặp mặt bà ngoại của nguyên thân, bây giờ lại còn không biết xấu hổ mang cô đến đây gặp mặt bà nội Thẩm.

Kiêu Tịnh thầm nghĩ, Thẩm Luân đúng thật là một cái tên lưu manh vô liêm sỉ.

Bà nội Thẩm nhìn về phía cháu trai của mình, sau khi cô gái này xuất hiện, ánh mắt của anh liền thay đổi, trong lòng bà nội Thẩm thầm thở dài, nở nụ cười của một trưởng bối đối với Kiêu Tịnh.

Ôn Thư đi đến bên cạnh bà nội Thẩm, cười dịu dàng nói: “Bà nội, Thẩm Luân, chúng ta vào nhà nói chuyện đi.”

Thẩm Luân nhìn Ôn Thư một cái: “Cô có thể đi rồi.”

Nụ cười trên mặt Ôn Thư ngưng đọng lại.

Ánh mắt Thẩm Luân lạnh lùng, nhướng mày. Anh mặc áo sơ mi, trông thật phong độ càng làm Ôn Thư vừa yêu vừa hận.

Thẩm Luân dời mắt, nhìn về phía Kiêu Tịnh, ánh mắt cùng giọng điệu như ra lệnh: “Đẩy bà nội vào nhà.”

Ôn Thư cắn môi, bàn tay nắm chặt tay đẩy của xe lăn hết xanh rồi lại trắng.

Kiêu Tịnh đứng trước mặt ba người bọn họ, cảm giác bản thân mình thật dư thừa. Nam nữ chính bầu bạn với bà nội Thẩm, cô còn ở đây làm gì?

Đôi mắt Kiêu Tịnh sáng lên, cô không muốn để nam chính thoải mái. Cô muốn anh tức chết.

Cô mỉm cười nói lời xin lỗi: “Bà ơi, thời gian trước tay cháu vừa bị thương, không thể cử động quá nhiều, có thể nhờ Ôn Thư giúp bà không?”

Tất nhiên bà nội Thẩm cũng cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ, cười đồng ý: “Vậy được rồi, nha đầu Ôn, làm phiền cháu.”

Ôn Thư nhìn Kiêu Tịnh, ánh mắt đầy cảnh giác, nhỏ giọng vang một tiếng.

Để hai người đi ở phía trước, Thẩm Luân cố ý đi chậm một bước, anh nắm lấy tay Ki ầu Tịnh, gây nhẹ vào lòng bàn tay cô.

Ki ầu Tịnh không chịu nổi việc khi ai đó chạm vào lòng bàn tay và lòng bàn chân mình, đặc biệt là bị người khác kh ầu nhẹ vào lòng bàn tay, khiến cô nổi cả da gà, gương mặt cũng ửng đỏ.

Ki ầu Tịnh muốn rút tay về, nhưng Thẩm Luân gắt gao nắm lấy.

Vì sao anh lại vô lại như vậy.

Ki ầu Tịnh kịch liệt giẫy giụa. Thẩm Luân dứt khoát cường ngạnh nâng tay cô lên đặt một nụ hôn, còn liếm lòng bàn tay cô một chút.

Đôi mắt sắc bén của anh mang theo sự si mê, khoé môi cong lên, chăm chú nhìn cô.

“.....”

Ki ầu Tịnh cảm thấy ghê tởm muốn chết. Cô khóc không ra nước mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ lên. Lấy bàn tay bị thương đánh vào người anh, anh cũng không né tránh, dù sao với sức lực của cô, đánh không đau chút nào.

Bà nội Thẩm nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không động. Ôn Thư khoé mắt dư quang nhìn thấy hành vi vô sỉ của hai người bọn họ, Ôn Thư tức giận cắn môi. Ki ầu Tịnh có biết xấu hổ hay không? Có biết hai chữ mất mặt viết như thế nào không?

“Bà ơi, bà có khát nước không, để cháu rót nước cho bà uống nhé.”

Ôn Thư cố ý xoay xe lăn của bà nội Thẩm dừng lại trước mặt bọn họ, để trưởng bối nhìn thấy, mục đích khiến Ki ầu Tịnh phải xấu mặt.

Lúc này, gương mặt Ki ầu Tịnh ửng đỏ, vừa tức lại vừa bực khi phải đối mặt với trưởng bối, từ nhỏ cô đã được giáo dục không bao giờ làm qua việc gì quá phận. Cũng may Thẩm Luân còn biết xấu hổ, trước lúc bà nội Thẩm quay người lại, anh đã buông tay cô ra.

Khuôn mặt Kiêu Tịnh vẫn còn ửng đỏ, đôi môi hồng nhuận khẽ nhấp, vừa ửng khuất vừa ngại ngùng.

“Đừng xấu hổ, bà nội sẽ thích em thôi.” Thẩm Luân mỉm cười, ngữ khí an ủi, dịu ngọt Kiêu Tịnh.

Kiêu Tịnh bình tĩnh, rũ mắt, lười để ý đến Thẩm Luân.

Phòng khách được trang trí theo phong cách Châu Âu, Kiêu Tịnh ngỡ ngàng đối diện với bà nội Thẩm, Ôn Thư đích thân bưng trà rót nước, thật ra những người giúp việc đang đứng ở một bên.

Cuối cùng, bà nội Thẩm nói: “Nha đầu Ôn, cháu đừng làm nữa, bà đã lớn tuổi rồi, không thể ngồi trò chuyện quá lâu, bà có chút mệt, đám người trẻ tuổi các cháu cứ tiếp tục trò chuyện đi.”

“Đúng rồi, Kiêu tiểu thư, cháu cùng bà lên lầu một chút.”

Bà nội Thẩm nhìn đến Kiêu Tịnh.

Cô ngoan ngoãn đứng dậy, thay người giúp việc đẩy bà nội Thẩm lên lầu.

Nhìn thân ảnh hai người biến mất ở chỗ ngoặt cầu thang, Thẩm Luân ngỡ ngàng trên sofa, nhìn Ôn Thư nói: “Đi ra ngoài.”

Đây là lần thứ hai Thẩm Luân đuổi Ôn Thư đi, còn đuổi trước mặt người khác.

“Thẩm Luân.”

Hiện giờ Kiêu Tịnh và bà nội Thẩm không có ở đây, về mặt Ôn Thư đây ủy khuất, đi về phía Thẩm Luân, ngỡ ngàng xuống bên cạnh anh, nắm lấy tay anh.

“Không nghe thấy sao? Biến đi.”

Thẩm Luân quay mặt nhìn thẳng Ôn Thư, đáy mắt cùng khoé môi đều mang theo sự lạnh lùng.

“Em sai rồi, bốn năm trước em đã sai rồi...”

Thẩm Luân hất tay Ôn Thư ra, lãnh đạm nói: “Ôn Thư đừng làm trò này nữa. Từ nay về sau, nếu cô còn xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ tìm đám lưu manh ngày đó, đến tận nhà cô hỏi thăm cô đấy.”

Sắc mặt Ôn Thư trắng bệch.

Thẩm Luân đứng dậy, đi lên lầu.

Anh không nói dối Ôn Thư, anh thực sự sẽ làm như vậy.

Đột nhiên Ôn Thư cảm thấy sợ hãi, cô ta cắn chặt môi, cũng không nói lời chào tạm biệt với bà nội Thẩm, liền rời khỏi trang viên.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 52: Ở Lại Trang Viên

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Trong căn phòng ở lầu hai, bà nội Thắm và Kiêu Tịnh đang quan sát tình hình ở phòng khách.

Trong camera giám sát, bên dưới phòng khách phát sinh ra chuyện gì Kiêu Tịnh đều có thể nhìn thấy và nghe thấy rõ. Ngay cả lời uy hiếp mà Thắm Luân nói với Ôn Thư, khiến cô hoảng sợ.

Thắm Luân đúng là tên cặn bã.

Nhìn Ôn Thư khiếp đảm chạy đi, bà nội Thắm thở dài một hơi: “Bốn năm trước Ôn Thư cũng mang dáng vẻ này chạy khỏi Thắm gia, rời xa A Luân. Kiêu tiểu thư, tuy là bà đã già, nhưng vẫn nhìn ra, cháu đã sớm biết được chuyện của hai đứa nó.”

Kiêu Tịnh gật đầu: “Cháu biết ạ.”

Kiêu Tịnh rất ngạc nhiên khi trong phòng khách có gắn camera theo dõi, không lẽ mọi nơi ở đây đều gắn camera sao?

Kiêu Tịnh khẩn trương quan sát xung quanh, muốn tìm dấu vết của camera.

Bà nội Thắm hoà ái nói: “Cháu yên tâm, căn phòng này cách âm rất tốt, cũng không ai dám gắn camera trong phòng của bà.”

“Kiêu tiểu thư, cháu đối với A Luân, là cảm giác gì?”

Bà vẫn nhìn ra được, cháu trai của mình rất thích cô gái này, nhưng mà, dường như Kiêu Tịnh còn có chút tâm tư khác. Bà đã lớn tuổi, không muốn nhìn thấy con đường tình trường của cháu trai gặp trắc trở, chỉ mong anh có thể sớm thành gia lập thất, có người thật lòng yêu thương anh.

Kiêu Tịnh mím môi, dứt khoát không muốn đi ra ngoài, nửa ng ẩ nửa quỳ trước mặt bà nội Thẩm, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên nói: “ Bà ơi, cháu cũng không muốn giấu diếm nữa, cháu, cháu không thích Thẩm Luân. Lần trước Thẩm Luân còn cho người bắt cóc cháu, giam giữ cháu ở biệt thự, cháu rất sợ hãi.”

Đáy mắt bà nội Thẩm xuất hiện sự hoảng loạn.

Sau khi bình tĩnh lại, bà từ ái vỗ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Kiêu Tịnh, thương tiếc nói: “Đứa bé ngoan đừng sợ, A Luân rất thích cháu, nó sẽ không làm việc gì tổn hại đến cháu đâu. Bà biết nó có chút quá phận. Bà mẹ nó đã qua đời từ rất sớm, ông nội Thẩm một lòng trông mong nó sớm thành tài, cho nên đặc biệt nghiêm khắc với nó. Từ nhỏ A Luân đã không nhận được nhiều sự yêu thương, không có ba mẹ bên cạnh, vì vậy tính tình của nó trở nên bất thường, nhưng bản tính của nó không xấu.”

“Bà đau lòng thay cho nó. Nhưng việc nó đã làm với cháu, quả thực rất quá đáng. Về điểm này, bà sẽ không nói giúp cho nó. Cháu có chuyện gì khó khăn cứ nói cho bà biết, bà sẽ cố gắng giúp cháu.”

Kiêu Tịnh ngoan ngoãn gật đầu.

Cô biết rõ, tuy bà nội Thẩm nói rất dễ nghe, nhưng tóm lại không thể quá tin tưởng.

Từ trước đến nay Thẩm Luân không nghe theo lời ai cả, cho dù Kiêu Tịnh có nói ra tất cả, cũng không thể trông mong bà nội Thẩm sẽ giúp cô rời khỏi Thẩm Luân, cô hiểu rõ việc này là không thể.

Kiêu Tịnh đã sớm không quan tâm đến nữa, nhưng cô không ngờ nữ chính lại nhát gan như vậy, bị nam chính dọa hai câu liền bỏ chạy, cô muốn

Ôn Thư tiếp tục quay lại đối phó với Thẩm Luân, chỉ là cô không đành lòng lợi dụng bà nội Thẩm.

Kiêu Tịnh biết, với tính cách của bà nội Thẩm, chỉ cần cô thật tâm cầu xin, chắc chắn bà sẽ không ngỗ ý mà nhìn đâu.

Chỉ là, cứ như vậy nam chính sẽ quay đầu lại trút giận lên cô, thì cô lại mất nhiều hơn được. Bà nội Thẩm không thể quản được nam chính, cô cầu xin bà giúp đỡ cũng vô dụng thôi, biết đâu lại vô duyên vô cớ chọc nam chính giận hơn, yêu cầu đơn giản này dần dần cũng sẽ mất đi hiệu lực.

Nói cho cùng, Kiêu Tịnh vẫn buồn bực Ôn Thư vì sao lại không biết cố gắng hơn, nam chính chỉ nói có hai câu liền bỏ chạy?

Có thể can đảm hơn một chút không! Giận đối với nam chính đi! Cô chỉ là nữ phụ không có tư cách giận đối nam chính, nhưng nữ chính có thể nha!

Kiêu Tịnh rời khỏi phòng của bà nội Thẩm, ở chỗ ngã rẽ bị Thẩm Luân gọi lại.

“Bà nội đã nói gì với em?”

Trong mắt anh mang theo ý cười.

Kiêu Tịnh không định kích thích anh, chỉ nhẹ nhàng nói: “Bà nói, tôi hãy ở lại đây không quá cần câu nệ.”

Thẩm Luân tươi cười bước đến, ép cô đến góc tường.

Cô không còn đường lùi, đẩy nhẹ Thẩm Luân: “Anh tránh ra, tôi muốn đi xuống lầu.”

“Xuống lầu làm gì, anh dẫn em đi xem phòng nhé, đêm nay em sẽ ngủ ở đây.”

“Anh không hề nói tôi phải qua đêm ở đây.” Kiêu Tịnh mở to đôi mắt.

Hơn nữa, đi về cũng chỉ mất hơn một tiếng, cho dù có kẹt xe, cô vẫn đủ thời gian trở về chung cư của mình.

Thẩm Luân không màng sự bất mãn của cô, dẫn cô đến một căn phòng ở lầu ba, thoát nhìn căn phòng này như vừa mới tân trang lại, đồ đạc trong phòng đều là đồ mới, trang trí xa hoa, nhìn ra được người trang trí lại căn phòng này rất dụng tâm.

“Thích không?”

Buổi sáng hôm nay Thẩm Luân đã sai người trang trí ho lại, còn mua thêm không ít đồ mới.

Tuy đẹp thật, nhưng Kiều Tịnh không nghĩ sẽ ở lại đây.

“Thẩm Luân, tôi phải về nhà. Tôi là người khó ngủ, nếu thay đổi chỗ ngủ buổi tối sẽ mất ngủ. Anh nói xem tôi xinh đẹp như vậy, mà trên mặt lại xuất hiện quầng thâm trông rất xấu xí.” Kiều Tịnh nắm góc áo của Thẩm Luân, tỏ vẻ đáng thương nói.

Cô cảm thấy, cái tên nam chính biến thái này rất thích đáng về đáng thương này.

Quả thực Thẩm Luân rất thích bộ dạng này của cô. Bất quá, anh vẫn quyết tâm muốn cô phải ngủ lại đây.

“Anh ở phòng bên cạnh, nếu em vẫn ngủ không được, cứ gọi anh, anh sẽ đến dỗ em ngủ.”

Đừng, đừng! Như vậy càng đáng sợ hơn.

Kiều Tịnh giận đến đỏ mặt, nghe thấy bà nội Thẩm ở dưới lầu gọi mình, cô cúi đầu, tránh né đường như muốn bỏ chạy xuống lầu để thoát thân.

Sắp đến giờ dùng cơm tối, trong sân viện có trồng một ít rau cải, trong lúc Kiều Tịnh đi cùng người giúp việc ra ngoài hái rau, bỗng nhiên bầu trời

sấm sét đùng đùng, mưa càng ngày càng nặng hạt.

Mãi cho đến hơn 9 giờ tối, mưa to không dứt, bên ngoài cửa sổ sấm chớp đùng đùng, bà nội Thâm lo lắng nói: “Tĩnh Tĩnh à, cháu đừng trở về nữa, đêm nay hãy ở lại đây đi.”

Kiêu Tĩnh tình nguyện để sét đánh cũng nhất quyết phải quay trở về.

Thâm Luân không chút để ý nói: “Người đại diện và trợ lý của em không có thời gian rảnh đến đây đón em đúng không?”

“.....”

Kiêu Tĩnh đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ.

Từ sau khi xuyên vào đây, cô mới biết được việc nguyên thân chưa đi thi bằng lái, trước đó cô cũng không dự định đi thi bằng lái, cứ mãi ngây ngô như vậy, kết quả thì sao lại tự mình hại mình.

Kiêu Tĩnh khẽ nói: “Tôi có thể tự bắt xe.”

“Ở đây không dễ bắt xe.” Giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên, còn nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái.

Với cái ý tứ này, đại khái chính là đang ám chỉ em thử trả lời thêm một câu nữa xem!

Kiêu Tĩnh cũng không muốn chọc giận anh, miễn cưỡng gật đầu.

Cô nghĩ, có bà nội Thâm ở đây, anh sẽ có chút cố kỵ, không làm việc gì quá phận.

Cô ngẩng đầu nói: “Thôi được, cháu sẽ ở lại với bà, cháu có thể ngủ căn phòng bên cạnh phòng bà được không?”

Thâm Luân liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt đầy trào phúng.

Bà nội Thắm nói: “Tất nhiên là được, bà sẽ bảo người dọn dẹp căn phòng đó cho cháu.”

Sau khi dùng bữa xong, bà nội Thắm xem chương trình TV một lúc, rồi về phòng nghỉ ngơi.

Kiêu Tịnh không muốn ở cùng một chỗ với Thắm Luân, bà nội Thắm về phòng, cô cũng lập tức đi theo, về phòng đóng cửa lại, vẫn không thấy yên tâm, cô còn khoá trái cửa, làm như vậy mới yên tâm hơn một chút.

Ở lầu hai ngoại trừ phòng của bà nội Thắm có phòng tắm riêng, thì những phòng khác không có, Kiều Tịnh muốn đi tắm, phải đi lên lầu ba, đột nhiên ở lại đây qua đêm, cô không mang theo quần áo cho mình.

Bà nội Thắm bảo người đem đến một bộ quần áo sạch, bà còn nói đây là quần áo thời còn trẻ bà từng mặc.

Kiêu Tịnh cầm quần áo mở cửa phòng tắm, kết quả còn chưa kịp dùng sức, cánh cửa phòng đã mở ra, nửa người trên trần trụi của Thắm Luân xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Tóc anh vẫn còn ướt, che phủ nửa con mắt. Anh không mặc áo, vòm ngực cường tráng lộ ra, phía dưới chỉ choàng một cái khăn tắm.

Nhìn thấy cô đứng ngoài cửa ngỡ người, Thắm Luân cố ý tiến lại, dùng ngón tay thon dài vuốt nhẹ môi cô.

Động tác vô cùng ái muội, khiến Kiều Tịnh đỏ mặt.

“Còn xấu hổ cái gì, có chỗ nào của em mà anh chưa từng sờ qua đâu.”

Thắm Luân nhẹ giọng cười, nhắc nhở cô, về đêm hôm đó, hai người đã trần trụi quấn lấy nhau như thế nào.

Cút mau!

Cái đờ không biết xấu hổ.

Ki ầu Tịnh gắt gao nhấp môi, không muốn nhìn đến anh, dùng khuỷu tay đẩy anh ra, chạy nhanh vào phòng tắm, dường như sợ anh đột nhiên xông vào, cô đóng chặt cửa lại, còn khoá cả cửa.

Thẩm Luân nhìn chằm chằm cánh cửa phòng tắm, môi mỏng nhếch lên, ánh mắt thần bí khó lường.

Trước khi đi ngủ Ki ầu Tịnh đã khoá cửa cẩn thận, khó khăn lắm mới có cảm giác buồn ngủ. Nửa đêm, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm chớp, vốn dĩ Ki ầu Tịnh không sợ tiếng sấm, chỉ là nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, bên ngoài từng trận sấm chớp vang lên, ở trong căn phòng xa lạ, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Cô vùi cả người vào trong chăn, một lúc sau, cô vươn tay ra, muốn mở đèn ngủ lên. Kết quả cúp điện.

Trùng hợp vậy sao....

Ki ầu Tịnh vốn không lo lắng, nhưng có chút phi ền lòng, không tài nào ngủ được. Cô nhớ đến việc ban sáng lúc đến trang viên này, cô phát hiện kiến trúc ở nơi đây được xây dựng theo phong cách cổ xưa, có lẽ đã tồn tại rất lâu đời, nhìn có vẻ khá âm u, ngày thường không có người ở, không có chút hơi người.

Trong bóng đêm, dường như cô còn nghe thấy bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, không chỉ có một người. Sau một lúc, lại cảm trên nóc nhà có thứ gì đó bò qua, thậm chí còn phát ra âm thanh kéo kẹt.

Ki ầu Tịnh sợ đến run người, bất giác lại suy nghĩ linh tính không tự mình dọa mình.

Cô không sợ sấm chớp, nhưng cô sợ ma nha.

Hơn nữa ngay cả loại chuyện quái quỷ như xuyên vào đây cũng xảy ra, thì khó nói trước được việc trên đời này không có ma quỷ tồn tại. Cô lấy chăn che kín người, thân thể đổ mồ hôi cũng không dám ngoi đầu ra ngoài.

Kiêu Tịnh chôn mình trong chăn một đêm, ngày hôm sau mặt trời vừa ló dạng, cô mới dám ngoi đầu ra ngoài.

Bên ngoài cửa sổ mưa phùn kéo dài, việc đầu tiên cô làm là đi đến phòng tắm tắm rửa, thay quần áo khác mới đi xuống lầu.

Bà nội Thắm đã thức dậy từ sớm, đang ngồi dùng bữa sáng, nhìn thấy Kiều Tịnh bước xuống lầu, mỉm cười nói: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Kiều Tịnh vâng một tiếng: “Bà ơi, tối hôm qua có phải nơi này bị cúp điện không?”

“Việc này bà không rõ, bà ngủ rất sâu, nhưng mà sao vậy, có chỗ nào không ổn?”

Kiều Tịnh lắc đầu: “Không có ạ, chỉ là tối qua giật mình thức dậy, muốn mở đèn kết quả cúp điện.”

Bà nội Thắm giải thích: “Những căn phòng ở lầu hai tương đối lâu đời, đã nhiều năm không có ai dọn dẹp, có lẽ nguồn điện ở nơi đó bị hư rồi, đợi một lúc nữa bà sẽ bảo người đến kiểm tra lại. Nếu cháu cảm thấy khó chịu, có thể dọn lên phòng trên lầu ba, những căn phòng ở đó vừa mới trang hoàng lại, cách bày trí phù hợp với thẩm mỹ của tuổi trẻ các cháu.”

Kiều Tịnh muốn nói không cần đâu ạ, cô cảm thấy chỉ cần cách xa Thắm Luân một chút là đã an tâm rồi.

“Bà ơi, để cháu đưa cô ấy lên lầu ba.” Thắm Luân bất thành linh lên tiếng.

Bà nội Thắm nhớ đến lời Kiều Tịnh nói ngày hôm qua, Thắm Luân giam lỏng cô, sắc mặt liền không vui.

Nghiêm túc nói: “A Luân, trước mặt con gái nhà lành, con phải thể hiện mình là một thân sĩ, đừng làm người ta chán ghét con, có biết không?”

Kiều Tịnh liếc mắt nhìn Thắm Luân.

Môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, mỉm cười nói: “Cháu biết rồi bà nội, cháu đối với cô ấy, lúc nào cũng là một thân sĩ.”

Không biết vì sao, Kiều Tịnh cứ cảm thấy câu nói này, vô cùng châm chọc.

Bà nội Thẩm lôi kéo Kiều Tịnh ở lại hàn huyên một ngày, biết Kiều Tịnh còn có một người bà ngoại, bà nội Thẩm liền đề nghị về sau nếu có cơ hội muốn gặp mặt bà ngoại cô, cô chỉ mỉm cười không trả lời. Có lẽ về sau không còn cơ hội nữa đâu.

Buổi sáng người sửa điện đến kiểm tra đường dây điện ở lầu hai, ngoài trừ phòng tạp vụ và phòng của bà nội Thẩm có điện, thì toàn bộ các căn phòng còn lại đều bị mất điện.

Nói cách khác, nếu Kiều Tịnh muốn tiếp tục ở lại đây, chỉ có thể lên lầu ba, căn phòng bên cạnh phòng Thẩm Luân.

“Thời Trần, anh mau đến đón em. Em sẽ nhắn địa chỉ cho anh.”

Ở trong sân, Kiều Tịnh cúp điện thoại, quyết định trong lúc dùng cơm sẽ nói lời tạm biệt với bà nội Thẩm.

Xoay người lại, cô nhìn thấy Thẩm Luân đang dựa vào cửa kính nhìn mình, vừa rồi trong lúc cô gọi điện thoại, không chừng anh đã nghe thấy hết.

Cô ngẩn người một lúc, nhấp môi không lên tiếng, bước vào nhà dùng cơm với bà nội Thẩm.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 53: Thời Trần Gặp Nạn

Edit: Tiêu Mân Thâu

Lúc Thời Trần đến đón, Kiều Tịnh đứng trước cửa trang viên chào tạm biệt bà nội Thâm. Thâm Luân cũng đứng ngay bên cạnh, nhưng Kiều Tịnh không muốn nhìn đến anh.

“Bà ơi, bà mau về phòng nghỉ ngơi đi.” Kiều Tịnh chào tạm biệt, sau đó nhanh chóng ngồi lên xe của Thời Trần.

Thâm Luân nhìn bóng dáng chiếc xe khuất xa, khoé môi lại cong lên. Cô vẫn luôn tìm cách tránh xa anh.

Cuối tháng tám, bộ phim [Song Sinh] do Kiều Tịnh đóng cùng Dương Diệu Nhiên đóng năm trước đã được công chiếu, hoàn cảnh của Kiều Tịnh ở trong công ty so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ chạm mặt Trần Thiến trong công ty, thái độ của cô ta thập phần cung kính chào hỏi một tiếng, ánh mắt lúc nào cũng né tránh vội vàng bỏ đi, dường như sợ Kiều Tịnh sẽ gây khó dễ cho mình.

Trần Thiến không sắp xếp cho Kiều Tịnh đến những bữa tiệc xã giao nữa, Kiều Tịnh cũng không còn bị công ty chèn ép, nhưng về phần tài nguyên vẫn không thay đổi gì nhiều.

Kiều Tịnh không quan tâm đến việc đó, cô cảm thấy kiếm tiền như vậy là đủ rồi, cô không có lòng tham, cũng không nghĩ sẽ trả thù Trần Thiến.

Chỉ là trong công ty, có rất nhiều lời đồn đãi về cô, nói cô tìm được kim chủ mới, còn đoạt đi tài nguyên làm người phát ngôn thương hiệu của

Khương Hinh.

Kiêu Tịnh khá buồn bực, từ Thời Trăn cô biết được tin lần này cô sẽ là người phát ngôn cho những thương hiệu mỹ phẩm của nước ngoài.

Mấy năm nay bọn họ đều lựa chọn Khương Hinh là người phát ngôn trong nước, bất thành lần lại đổi người, khó tránh làm người khác nghi ngờ.

“Thời Trăn, anh hãy thương lượng với công ty một chút, em không muốn tiếp nhận làm người phát ngôn cho những thương hiệu này.”

“Em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Kiêu Tịnh gật đầu.

“Kiêu tiểu thư, hoa của cô.” Nhân viên trong công ty đem đến một bó hoa.

Cô nhìn thoáng qua, “Cảm ơn.”

Đợi người đó rời đi, Kiêu Tịnh bảo Diêu Diêu mang hoa vào phòng.

Không cần xem danh thiếp cũng biết người tặng hoa là Thẩm Luân, từ sau khi Thẩm Luân nói muốn bắt đầu theo đuổi cô, mỗi ngày cô đều nhận được hoa, còn là những loại hoa khác nhau. Không biết trong công ty có tai mắt của anh hay không, cô không muốn sống quá mệt mỏi, đành thuận theo tự nhiên.

Cho dù như thế nào, cô cũng sắp hoàn thành xong cốt truyện, tương lai có lẽ hệ thống sẽ khen thưởng cho cô.

Hơn nữa Kiêu Tịnh vẫn còn một cái kiếp nạn lớn sắp xuất hiện, nếu dùng thời gian ít ỏi còn lại vào việc hận người khác, quả là lãng phí sinh mệnh.

Kiêu Tịnh không hận Thẩm Luân, ngoại trừ lần đó bị Thẩm Luân bắt cóc, trong lúc nóng nảy đã phản kháng với anh, bây giờ hời hợt tưởng lại, cô

chỉ cảm thấy bản thân nhiều lắm là chán ghét anh mà thôi.

Cô chán ghét anh, đồng thời vẫn cảm thấy anh thật đáng thương.

Quả thực sau khi ngẫm nghĩ lại chuyện quá khứ, cô đối với Thẩm Luân chân chính là sự bất mãn cùng chán ghét, cảm giác này xuất hiện từ sau khi anh ra tay bắt cóc cô. Nếu chuyện đó không xảy ra, có lẽ trước khi cô rời đi, ít nhất cũng sẽ nói vài lời khuyên nhủ anh, thậm chí là thật lòng chúc anh hạnh phúc.

Đế tay lên ngực tự hỏi lòng, sau khi Kiều Tịnh thay thế nguyên thân, có bao giờ cô đối xử thật lòng với anh chưa.

Thực sự khó có thể nói là có, cô lúc nào cũng chơi tiểu xảo với anh, còn lợi dụng anh. Thiếu chút nữa đêm đó cô đã bị anh cưỡng bức, lúc ấy cô từng nghĩ đây chính là báo ứng, cũng là một cơ hội, nếu việc đó xảy ra cô khẳng định bản thân mình sẽ làm đúng như những gì nguyên thân khi xưa đã làm, thậm chí còn gây ra những hệ lụy khác.

Dù sao hiện giờ cô chỉ nghĩ đến việc hai tháng sau sẽ hạ màn. Nhiều nhất, nếu cô muốn trả thù Thẩm Luân, chính là làm cho anh cằn nhằn mà không được, cuối cùng chết trước mặt anh.

Sự trả thù lớn nhất của phụ nữ dành cho đàn ông, cùng lắm chỉ như thế này mà thôi.

Sở dĩ Ôn Thư trở thành ánh trăng sáng của Thẩm Luân, không phải chỉ vì cái tên đàn ông thú vị này không có được cô ta sao.

Kiều Tịnh rũ mắt suy tư.

Đi trong hành lang, vẫn có thể nghe thấy những lời bàn tán sau lưng mình. Thời gian Kiều Tịnh làm việc ở đây khá ngắn, nhân duyên không bằng Khương Hinh, hơn nữa mọi chuyện lần trước thay đổi rất nhanh, có rất nhiều người âm thầm ở sau lưng Kiều Tịnh xem náo nhiệt còn không ngừng nói những câu ám chỉ người đại diện cặp kè với tiểu minh tinh.

Cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn Thời Tr ần: “Thời Tr ần, em đã suy nghĩ kỹ r ồi. Trước đó đã xảy ra quá nhi ều chuyện, em muốn nghỉ ngơi một chút, muốn có một khoảng thời gian yên tĩnh.”

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ, ánh lên làn da trắng nõn g ần như nhợt nhạt trên người cô.

Đây chính là minh tinh trẻ đang nổi tiếng g ần đây, đôi mắt sáng ngời, đẹp đến không lời nào diễn tả.

Thời Tr ần có chút đau lòng, anh ta biết g ần đây tâm trạng của Ki ều Tịnh không tốt, cũng đoán ra được một ít chuyện, anh ta đ ồng ý, nói: “Anh cũng đ ồng ý việc em nghỉ ngơi một thời gian, nhưng không được nghỉ lâu quá nhé, cố gắng trong vòng hai tháng trước khi bộ phim [Thích Khách] được công chiếu, anh muốn em phải đi ầu chỉnh lại cảm xúc của mình.”

Ki ều Tịnh thất th ần ừ một tiếng.

Thời Tr ần chỉ cho rằng trong khoảng thời gian này Ki ều Tịnh đã quá mệt nhọc, đau lòng vỗ vai cô.

Buổi tối, Ki ều Tịnh trò chuyện video call với bà ngoại, nhắc đến việc muốn đón bà đến đây đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bởi vì trong thế giới này, người đối xử tốt với cô chỉ có vài người, cô muốn ra đi thanh thản, không lưu lại chút tiếc nuối nào.

“Thím của cháu sắp sanh, bà phải ở lại đó hai ngày, bà sợ nhà nó c ần giúp đỡ, đến lúc đó không có ai giúp được thì sao. Lúc cháu ra đời, chính do một tay bà ôm cháu ra đây, qua mấy ngày nữa đi.”

Ki ều Tịnh cười ôn nhu: “Vâng ạ.”

Video call kết thúc, Ki ều Tịnh muốn đi ngủ sớm một chút.

Từ phòng tắm bước ra, điện thoại ở trên bàn không ngừng reo lên, Ki ều Tịnh bước đến, nhìn thấy người gọi đến là Thời Tr ần, li ền bắt máy, nhưng

đầu dây bên kia lại là giọng nữ: “Kiều Tịnh phải không? Tôi, tôi là Khương Hinh...”

Khương Hinh nói năng không lưu loát, ngữ khí run rẩy.

“Cô mau đến cứu Thời Trăn, mau, mau lên đến cứu Thời Trăn. Cô hãy đi tìm Thẩm thiếu, đi, đi tìm Thẩm thiếu, cầu xin anh ta...”

“Cô nói rõ một chút đi, Thời Trăn bị làm sao? Các người đang ở đâu?”

Kiêu Tịnh nhìn màn hình điện thoại, đúng là số của Thời Trăn. Cô còn có chút hoài nghi, muốn hỏi rõ mọi chuyện trong điện thoại.

“Là, là lỗi của tôi. Tôi cãi nhau với Tiễn Lập, cho nên đến quán bar uống rượu, đúng lúc gặp người quen anh ta có ý đồ muốn cưỡng bức tôi, tôi không muốn đi cùng anh ta, tôi đã gọi điện thoại cho Thời Trăn, bảo Thời Trăn đến cứu tôi.” Khương Hinh vừa nói vừa khóc, trốn trong một góc nhỏ, giọng nói cực kỳ sợ hãi còn cố đè nén thành âm.

“Đã báo cảnh sát chưa?”

“Không thể báo cảnh sát! Nếu báo cảnh sát tôi sẽ xong đời.”

Khương Hinh đứng nép vào cánh cửa nhà vệ sinh, ánh mắt luôn lẩn trốn. Khoé mắt ửng đỏ, nhìn thoáng qua tinh thần thập phần hưng phấn. Trong tay vẫn còn giữ một viên thuốc nhỏ, ra sức cầu xin Kiều Tịnh.

Khương Hinh thông qua Tiễn Lập, biết Thẩm thiếu rất thích Kiều Tịnh, chỉ cần Kiều Tịnh cầu xin Thẩm thiếu, nhất định Thẩm thiếu sẽ ra tay giải quyết việc này.

Nếu để cảnh sát đến, thì đám phóng viên cũng sẽ đến, cô ta coi như xong đời, thậm chí cô ta còn không dám nói với người đại diện của mình.

“Kiều Tịnh, tôi vừa dùng viên thuốc nhỏ.”

Kiêu Tịnh mở to đôi mắt.

Tất nhiên cô biết viên thuốc nhỏ kia là cái gì, thỉnh thoảng trên truyền hình luôn đưa tin có vị minh tinh nào đó lên lút chơi ma túy, viên thuốc nhỏ này cũng có tác dụng tương tự như thế, uống vào sẽ làm con người ta trở nên hưng phấn, nếu sử dụng trường kỳ chính là đang tự sát.

Trong giới giải trí không ít nghệ sĩ có tài có sắc vẫn dùng loại thuốc này, không ngờ Khương Hinh lại chạm vào thứ này, khiến Kiều Tịnh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Kiều Tịnh nói: “Đây là chuyện riêng của cô, cô có thể liên lạc với người đại diện của mình, chuyện này tôi không quản được. Dựa vào cái gì tôi phải tin lời cô nói? Cho dù là sự thật, tôi cũng sẽ báo cảnh sát.”

“Đây là điện thoại của Thời Trầ...” Giọng nói của Khương Hinh trở nên sắc bén.

“Cô tỉnh táo lại đi, nói cho tôi biết, hiện giờ Thời Trầ đang ở đâu?”

Ngày thường Kiều Tịnh cũng không qua lại thân thiết với Khương Hinh, cô biết Thời Trầ có quen biết với Khương Hinh, nhưng lại không ngờ mối quan hệ của bọn họ đặc biệt như vậy? Nếu không Thời Trầ cũng sẽ không đi đến quán bar cứu Khương Hinh.

Khương Hinh nói địa chỉ, Kiều Tịnh lập tức cúp máy.

Cô gọi điện thoại cho Diêu Diêu, thay quần áo rời khỏi tiểu khu.

Trong văn phòng, Thẩm Luân vẫn còn đang tăng ca, anh cũng biết tin tức Thời Trầ xảy ra chuyện ở quán bar.

Người mang Thời Trầ đi là Tần Quang, anh ta là phú nhị đại rất kiêu ngạo trong đám phú nhị đại ở Ma Đô. Bối cảnh của Tần gia có liên quan đến giới hắc đạo, người bình thường không dám trêu chọc vào anh ta.

Thẩm Luân biết tin, Tần Quang muốn cưỡng bức Khương Hinh, vì muốn để Tần Lập đội mũ xanh. Vốn dĩ anh phái người theo dõi Tần Quang, không ngờ rằng Thời Trầ cũng bị cuốn vào chuyện này.

Thẩm Luân không qua lại với Tần Quang, nhưng anh lại quen biết với người nắm giữ Tần gia, đối phương từng là người dưới trướng của ông nội anh.

Sau khi Thẩm Luân tiếp quản Thẩm gia, ngẫu nhiên cũng thường lui tới với Tần gia, vào những dịp lễ tết, người đương nhiệm của Tần gia là Tần Phi sẽ gọi điện thoại thăm hỏi anh, bất quá anh sẽ xem xét tâm tình mà có muốn tiếp hay không.

Nếu Thẩm Luân chịu ra mặt, đừng nói là Tần Quang ngoan ngoãn đưa Thòi Trầ trở về, cho dù bắt Tần Quang xin lỗi, anh ta cũng không dám cãi lời.

“Ông chủ, ngài có muốn giúp Kiêu tiểu thư không?” Vương Hiếu thử thăm dò.

Thẩm Luân cởi mắt kính ra, nhắm mắt lại, dùng tay xoa mi tâm.

Vương Hiếu nói thầ: “Nếu Kiêu tiểu thư biết được tin này, có lẽ cũng sẽ đứng ngẫ không yên.”

Thẩm Luân mở mắt lên, liếc xéo Vương Hiếu một cái, sắc mặt u ám bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài.

Ước chừng mười phút sau, Diêu Diêu lái xe đến đón Kiêu Tịnh, hai người cùng đi đến chỗ ở của Thòi Trầ.

Sau khi Kiêu Tịnh thuê Diêu Diêu làm trợ lý, Thòi Trầ cũng dọn đến nơi ở khác, nơi đó cách tiểu khu của Kiêu Tịnh không xa, chỉ mất vài phút lái xe, gần 11 giờ đêm, tình trạng kẹt xe không nghiêm trọng, hai người lên lầu, gõ cửa gần nửa ngày, không thấy ai mở cửa.

Hỏi bảo an của tiểu khu, anh ta cũng không biết Thòi Trầ đã trở về nhà hay chưa.

“Làm sao bây giờ, hay là chúng ta báo cảnh sát đi.” Diêu Diêu lo lắng nói.

“Chị không tin Khương Hình cho lắm, em gọi tài xế Tiểu Hàn của công ty đến đây, chúng ta đến quán bar dò hỏi một chút, nếu đúng như lời Khương Hình nói, không có khả năng không ai nhìn thấy. Nếu là sự thật, chúng ta lập tức báo cảnh sát.”

Diêu Diêu gật đầu: “Vâng.”

Nửa tiếng sau, Kiều Tịnh mang theo Diêu Diêu cùng một thanh niên trẻ tuổi tên Tiểu Hàn đi đến quán bar ở thành nam. Tùy tiện tìm một người hỏi thăm, quả thực một tiếng trước ở đây có đánh nhau, người của quán bar đã báo cảnh sát, mà cảnh sát cũng đã đến.

Sau khi sự việc xảy ra, có người cảm thấy cô gái kia giống một nữ ca sĩ, liền vừa xem náo nhiệt vừa lên chụp ảnh lại.

Diêu Diêu nói: “Anh đẹp trai, có thể thêm Wechat của em, rồi gửi ảnh chụp qua cho em xem được không?”

Diêu Diêu lớn lên khá xinh đẹp, người đàn ông đó lập tức đồng ý.

Diêu Diêu đi đến phía sau cột đèn đưa ảnh chụp cho Kiều Tịnh xem, tấm ảnh có chút mờ, sau khi phóng to lên, lập tức nhìn thấy một đám xã hội đen đang đề một người đàn ông mặc áo sơ mi xuống đất, khuôn mặt người nọ vô cùng tức giận, không sai đó chính là Thời Trăn.

“Kiều tỷ, đã hơn một tiếng đồng hồ, Thời ca đang ở đâu, chúng ta đều không biết. Trước khi chúng ta đến cảnh sát cũng đã đến đây rồi, đám người đó đã sớm chạy mất, cảnh sát hỏi vài câu liền rời đi. Nếu bây giờ chúng ta lại gọi báo mất tích, chỉ mới mất tích có mấy tiếng đồng hồ, cảnh sát sẽ không quan tâm đâu. Hay là, để em đi hỏi thăm người khác.” Ngày thường Tiểu Hàn có quan hệ khá tốt với bọn họ, khi nghe tin Thời Trăn xảy ra chuyện, anh ta cũng lo lắng.

Kiều Tịnh cùng Diêu Diêu và Tiểu Hàn ở lại đó hỏi thăm tin tức, lúc cô bước ra khỏi quán bar, liền gọi điện thoại.

“Thế nào, cô chịu tin tôi chưa? Cô báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, bọn họ còn có thể giết người nữa kìa.” Trong điện thoại, dường như Khương Hình đang phê thuốc, ngữ khí lười biếng không rõ ràng.

“Cô đang ở đâu? Ở quán bar gần đây sao?” Giọng nói Kiêu Tịnh run run, cô nghe thấy trong điện thoại có tiếng ầm ĩ, nhưng rất nhỏ.

“Ừ, cô đến đây tìm tôi đi.”

Điện thoại bị cắt đứt.

Kiêu Tịnh một lần nữa quay vào quán bar, trong một góc tối nhìn thấy Khương Hình.

Cô ta lười biếng nằm sấp trên bàn, vẫy tay gọi Kiêu Tịnh lại.

“Cô đừng khẩn trương, ng ồi xuống đi.” Khương Hình với anh mắt mê ly, nụ cười phóng đãng.

Dạ dày Kiêu Tịnh có chút không thoải mái, đột nhiên cô nhớ đến kết cục của nguyên thân cũng chạm vào thứ này.

Cô lắc đầu: “Tôi không ng ồi đâu. Khương Hình, cô nói Thời Tr ần đến cứu cô. Chẳng lẽ cô không nghĩ đến việc báo ân sao?”

“Tôi có nói với cô, cô cũng không có cách cứu anh ấy. Kiêu Tịnh, tuy là cô tốt số, nhưng có nhiều chuyện cô không hiểu đâu. Bởi vì cô được Thẩm thiếu bảo vệ quá tốt, chưa từng chân chính trải qua giông gió, cô có biết đám người kia là ai không, cô không cứu được anh ấy đâu.

Cô biết không, tôi vô cùng ghen ghét với cô, cô đã có Thời Tr ần, còn bám lấy Thẩm thiếu. Bọn họ đều đối xử tốt với cô, đều yêu thích cô. Trước kia tôi cảm thấy, việc Thẩm thiếu thích cô, cũng giống như việc Ti ền Lập bao dưỡng tôi, sau khi chơi chán, cô cũng sẽ bị vứt bỏ, giống như tôi sau khi bị đám thiếu gia nhà giàu kia chơi chán rồi thì ném đi, nhưng dựa vào cái gì chứ!

Ánh mắt Khương Hinh đầy giận dữ, vừa khóc vừa kể, biểu tình mất tự nhiên cũng dữ tợn hơn.

“Dựa vào cái gì cô lại không giống tôi! Rõ ràng chúng ta đều cùng một dạng người mà thôi.”

Nơi ghế lô này nằm trong góc quán bar, rất ít người lui tới, âm nhạc ầm ĩ vang lên, cho dù Khương Hinh có nổi điên, cũng không ai chú ý đến.

“Dựa vào cái gì lại không giống nhau...”

Dưới tác dụng của thuốc, cô ta như trở thành một kẻ điên loạn.

Kiêu Tịnh lui về phía sau một bước.

Trán Khương Hinh đỏ đẫm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, cả cơ thể run rẩy, chặt vật như một đứa trẻ sắp chết đuối, đây chính là tác dụng phụ của thuốc.

“Kiêu tử, có tin, đã tìm được Thời ca.” Tiểu Hàn cùng Diêu Diêu chạy đến.

Bọn họ nhìn thấy Khương Hinh nằm sấp trên bàn, vẻ mặt hai người đầu kinh ngạc.

“Đây không phải là Khương Hinh sao.” Diêu Diêu kinh ngạc che miệng.

Kiêu Tịnh có cảm giác nằm không cũng trúng đạn, cô không biết vì sao Khương Hinh lại không ngừng có oán niệm với cô như vậy? Từ khi nào cô đã trêu chọc vào Khương Hinh.

Kiêu Tịnh nghĩ, có lẽ vì quá ghen ghét người khác tốt hơn mình, cho nên mới oán giận như vậy, quả thực là điên rồ, hẳn là nên đi khám bác sĩ tâm lý.

Cuối cùng Kiêu Tịnh liếc mắt nhìn Khương Hinh một cái, gỡ ngón tay cứng đờ của Khương Hinh ra, lấy lại điện thoại của Thời Trăn. Cô nhẹ giọng nói: “Cô tự giải quyết cho tốt đi.”

Ánh mắt Khương Hinh trở nên mờ mịt, Kiều Tịnh đã rời đi. Cô ta nở một nụ cười khổ.

Kiều Tịnh bảo Tiểu Hàn liên lạc với người đại diện của Khương Hinh, đem Khương Hinh trở về. Những chuyện còn lại, Kiều Tịnh không muốn quản đến.

Thời Trần bị Tần thiếu mang đi, theo tin tức mà Tiểu Hàn tìm hiểu, Tần Quang là người của giới hắc đạo, không dễ chọc vào.

Kiều Tịnh không quen biết người này, cũng không có ấn tượng gì về anh ta. Đúng rồi, Kiều Tịnh nhớ ra một người, có lẽ người đó có thể biết? Cô gọi điện thoại cho Ninh Nhân Nhã.

“Tần thiếu? Tần Quang sao?” Trong điện thoại, Ninh Nhân Nhã kinh ngạc nói: “Kiều Tịnh, sao em lại chọc vào anh ta? Không giấu gì em, gia đình của chị cùng Tần gia cũng không thân quen lắm, cho dù chị có đi tìm anh ta, nhất định anh ta cũng sẽ không nể mặt chị đâu.”

Sắc mặt Kiều Tịnh trắng bệch, nói: “Không sao ạ, cảm ơn chị.”

Cúp điện thoại, Kiều Tịnh xụ mặt. Ngay cả Ninh Nhân Nhã cũng không cứu được Thời Trần, càng không muốn cầu xin Thẩm Luân, nhưng ngoại trừ anh, cô không có khả năng đi tìm người có quyền có thế nào nữa.

Kiều Tịnh cẩn thận suy nghĩ hiện giờ Thẩm Luân có ý tứ với cô, nếu cô đi tìm anh xin anh cứu Thời Trần, anh có hiểu lầm gì không nhỉ, ngược lại còn gây ra chuyện bất lợi với Thời Trần?

Nhưng mà, mỗi giây trôi qua, Kiều Tịnh càng sốt ruột, cô đã làm chậm trễ quá nhiều thời gian.

Cô chỉ có thể đi tìm Thẩm Luân.

Đúng lúc này một chiếc xe dừng lại ở ven đường, cửa xe hạ xuống, gương mặt anh tuấn của người đàn ông lộ ra.

Thẩm Luân nhìn cô: “Mau lên xe.”

Anh biết nhất định cô sẽ chạy đến đây.

Kiêu Tịnh ngẩn người. Thẩm Luân nhìn gương mặt mộc của cô, tóc vẫn còn ướt, chưa sấy khô tóc đã chạy đi tìm người, đôi mắt cô mơ màng, cứ như vậy nhìn anh, trái tim anh rung động, nhưng lại tức giận.

Cô chỉ vì một người đại diện, mà đã liêu mạng như vậy. Thẩm Luân cố kìm chế nội tâm đang phát hỏa, nhưng mày nói: “ Có muốn cứu người đại diện của em hay không?”

“Cứu, tất nhiên cứu!”

Hốc mắt cô hơi đỏ, cô nhấp môi, báo với Tiểu Hàn và Diêu Diêu một tiếng, liền lên xe.

“Thẩm Luân, cảm ơn anh.” Cô không dám nhìn thẳng vào Thẩm Luân, cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Không thể không thừa nhận, tuy cô không thích Thẩm Luân, nhưng nếu anh có thể cứu Thời Trăn, nhất định cô sẽ biết ơn rất nhiều. Cô không phải loại người vong ân phụ nghĩa, chỉ cần anh không có yêu cầu gì quá phận, nhất định cô sẽ đáp ứng cho anh.

Nhưng Kiêu Tịnh biết rõ, việc Thẩm Luân muốn nhất chính là lên giường với cô.

Kiêu Tịnh đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, đôi tay khăn trương nắm chặt đầu gối, mắt tự nhiên nhắm thành quyên.

“Vì sao không đến tìm anh?” Thẩm Luân hỏi.

“Hả?” Kiêu Tịnh hốt nhiên, ánh mắt mông lung, khẽ nhấp môi rồi cúi thấp xuống.

Thẩm Luân nhìn thấy đuôi mắt cô ửng đỏ, bộ dạng vô cùng ủy khuất.

Anh giơ tay, lau nước mắt vươn trên khoé mắt cô, thấp giọng nói: “Em có biết không, chỉ cần chậm trễ một phút nữa thôi, người đại diện của em mất mạng thì phải làm sao bây giờ?”

Mất mạng?

Kiêu Tịnh mở to mắt, đôi mắt đầy mộng lung.

Luật pháp ở đâu, làm sao có thể ra tay đánh chết người như vậy?

Không đúng, vốn dĩ cô xuyên vào cuốn truyện đã là việc hoang đường rồi, hơn nữa nam chính còn có thể vì nữ chính mà ra tay giết người. Cho dù có làm chuyện đặc biệt quá phận hơn cũng không sao cả, vốn dĩ thế giới này đã không phải là thật.

Thẩm Luân nhìn bộ dạng ngây người này của cô, anh bật cười.

Cần lòng không được liến ần đầu cô vào lòng ngực mình, nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô, “Nếu anh cứu người đại diện của em, em dự định báo đáp anh như thế nào?”

Trong mắt anh đều là ý cười, lòng ngực run lên. Kiêu Tịnh lấy lại tinh thần, cô giãy giụa nói: “Tôi, tôi sẽ đưa ti ền cho anh.”

Thẩm Luân bị cô chọc tức đến bật cười, nhưng mà là cười lạnh: “Em cho rằng anh còn thiếu ti ền sao?”

“Vậy anh...” Khoé mắt của cô càng đỏ hơn, gương mặt cũng ửng đỏ, vừa tức vừa thẹn, sau đó cô bật khóc.

Vốn dĩ trong lòng cô luôn lo lắng cho Thời Tr ần, vô cùng sợ hãi, mà anh còn uy hiếp cô. Cô chịu đựng không được nữa, cái mũi ê ẩm, nước mắt li ền tuôn rơi.

“Đừng khóc, em đừng khóc.”

Thẩm Luân nhìn thấy cô khóc anh đau lòng muốn chết, yết hầu khô động, gương mặt lạnh lùng cũng trở nên nhu hoà hơn.

Anh ôm chặt cô, nhẹ giọng dỗ cô: “Em suy nghĩ cái gì vậy, anh sẽ không ép em làm những việc em không thích, em hôn anh một cái, coi như đã báo đáp anh, được chưa, hả?” Âm cuối còn mang theo ý cười.

Hôn một cái, cũng coi như là ép buộc rồi.

Kiều Tịnh ghen ngào, cô thầm nghĩ hôn một cái còn tốt hơn việc lên giường với anh, cứu Thời Trăn mới là quan trọng nhất.

Trên thế giới này, chỉ có vài người đối xử tốt với cô, nếu cô rời đi, đi đâu cô hy vọng nhất chính là những người đó có cuộc sống hạnh phúc.

Kiều Tịnh lau nước mắt, hít hít mũi, nghiêm túc vén tóc mái lên.

Thẩm Luân còn đang chờ cô chủ động, cô bị anh nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng, cố kiêu ném sự chán ghét trong lòng: “Anh mau nhắm mắt lại.”

Còn muốn nhắm mắt sao?

Thẩm Luân dở khóc dở cười, làm theo lời cô nói nhắm mắt lại.

Kiều Tịnh tiến đến gần, đem môi kề sát khuôn mặt của Thẩm Luân, cô chỉ nghĩ hôn thoáng qua là được.

Cô khẽ nhấp môi, mắt thấy đã sắp tiến sát đến mặt anh, bỗng nhiên anh quay đầu lại, lúc này, đôi môi hồng nhuận của cô đặt trên môi anh.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Sẽ Chờ

Edit: Tiểu Mân Thầi

Kiêu Tịnh ngây người, chợt bối rối theo bản năng lui về phía sau, cô chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, sắc mặt trắng bệch.

Nội tâm cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Thoáng liếc nhìn cô một cái, tuy trên mặt Thẩm Luân vẫn bình thản, nhưng nội tâm đã sớm tê dại. Mỗi cô mền thật, anh cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn.

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời, anh muốn hôn một lần nữa, nhưng sợ cô sẽ suy nghĩ miên mang, nên đành kiềm chế lại. Anh khẽ nuốt nước bọt, dời ánh mắt.

Thẩm Luân cảm thấy bản thân mình chịu quá nhiều ghen ghét, yêu một người lúc nào cũng tìm cách tránh né mình, muốn có được một nụ hôn cũng phải nhân cơ hội vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Nhưng anh không còn cách nào khác, anh đau lòng khi nhìn thấy cô khóc, cũng đau lòng khi nhìn thấy cô chịu ủy khuất.

“Đừng khóc nữa, anh sẽ đưa em đi đến một nơi hay ho.” Tâm tình Thẩm Luân không tốt.

Kiêu Tịnh không muốn đi đến nơi hay ho nào cả, cô rất lo lắng cho Thời Trầm. Nghe khẩu khí của Tiểu Hàn, có lẽ cái tên Trầm thiếu kia tính tình vô cùng xấu xa, như lời Thẩm Luân nói anh ta còn có thể giết người.

Cô cẩn thận suy nghĩ lại cốt truyện, nhớ rõ cuối cùng Thời Trầ không chết, chỉ là không bị giết chết, nhưng không chứng tỏ những việc khác sẽ không xảy ra. Nếu bị thương nặng, so với chết càng đáng sợ hơn.

Cô không tiện bàn luận quá nhiều về việc này trước mặt Thẩm Luân, trong lòng anh sẽ càng nghi ngờ, làm liên lụy đến Thời Trầ thì không hay.

Mối quan hệ giữa cô và Thời Trầ, không còn đơn giản là quan hệ công việc đơn thuần, cô xem Thời Trầ như bạn tốt, không thể vì chuyện của mình, làm Thẩm Luân nhắm vào Thời Trầ. Thẩm Luân chịu giúp cô, trong lòng cô vô cùng cảm kích anh, cũng rất muốn cảm ơn anh.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cố gắng không khóc nữa. Tuy rằng Thẩm Luân có chút vô liêm sỉ, nhưng anh đã nói cứu Thời Trầ thì nhất định sẽ không nuốt lời.

Mười phút sau, xe dừng lại. Thẩm Luân dẫn Kiêu Tịnh đến một hội sở tư nhân, bên ngoài hội sở đầu là người của Thẩm Luân.

Thẩm Luân khoác áo dạ màu đen đứng trước cửa, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, khí thế chẳng khác nào một đại ca xã hội đen.

Nhân viên của hội sở cuống quýt chạy vào trong báo tin, Thẩm Luân cũng không có ý định ngăn cản người nọ. Anh xoay người nhìn Kiêu Tịnh, thấp giọng nói: “Em ngồi trong xe chờ anh được không?”

Kiêu Tịnh nhìn tấm thảm đỏ trải dài trước cửa hội sở trông rất phô trương, cô hỏi: “Thời Trầ ở bên trong sao?”

Giọng nói cô mềm mại, còn mang theo sự nghi hoặc cùng lo lắng.

Thẩm Luân gật đầu: “Trong đó khá phức tạp, em không nên vào trong.”

Kiêu Tịnh lắc đầu, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn anh: “Thẩm Luân, tôi không sợ.”

Nếu Thời Trầ xảy ra chuyện gì, cô không thể ng ấ yên, bảo cô ở bên ngoài chờ, càng làm cô lo lắng hơn.

“Em không cần sợ, chỉ cần ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không cần phải sợ đi đâu gì cả.”

Đôi mắt anh sáng ngời, mang theo bảy phần ý cười, dùng ngón tay xoa nhẹ môi cô.

Ki ều Tịnh rũ mắt, cố gắng che giấu sự chột dạ cùng chán ghét.

Trước kia làm đúng theo cốt truyện ở lại bên cạnh nam chính, cô và nam chính coi như đang lợi dụng lẫn nhau, hiện giờ không còn liên quan đến nhau nữa, cô lại cần xin sự giúp đỡ của nam chính, trong thâm tâm cô vẫn đang vùng vẫy, nhưng ngoại trừ nam chính, thì ai có thể cứu Thời Trầ đây.

Cùng lắm, sau này cô không nghĩ đến việc trả thù Thẩm Luân nữa, trước khi rời đi cô sẽ tìm cách tránh xa anh càng xa càng tốt.

Bên trong hội sở tư nhân tiếng nhạc ầm ĩ, sau khi Ki ều Tịnh bước vào, mới hiểu rõ câu nói phức tạp vừa r ời của Thẩm Luân là gì.

Trên sàn nhảy, có vài cô gái mặc bikini mỏng manh, dường như là vũ nữ múa thoát y, còn có cả đàn ông, bọn họ đều ăn mặc thiếu vải, đứng trong đám người nhảy múa, phần lớn quần áo của khách khứa ở đây đều không chỉnh tề.

Nhìn những hình ảnh trụy lạc như vậy, khiến gương mặt Ki ều Tịnh nóng bừng.

Đột nhiên trước mắt tối s ầm, một bàn tay to lớn mang theo vết chai s ần che đôi mắt cô lại.

“Không được nhìn.” Thẩm Luân nhíu mày, ngữ khí bá đạo.

“Tôi đâu có nhìn.” Kiều Tịnh nhấp môi, dùng bàn tay nhỏ nhắn kéo bàn tay to lớn trên mắt mình xuống.

Chỉ là thỉnh thoảng cô ngó trái ngó phải một chút, cũng sẽ nhìn thấy thôi.

Cánh tay Thẩm Luân khoác lên vai cô, dẫn cô đi lên lầu hai. Toàn bộ quá trình đôi mắt cô đều bị che lại. Tuy rằng không thể nhìn thấy, nhưng lỗ tai lại đặc biệt mẫn cảm, suốt dọc đường đi nghe thấy không ít âm thanh ái muội. Cô không phải là một thiếu nữ ngây thơ vô tri, bất chợt cô cảm thấy xấu hổ và tức giận, nhưng trong lòng càng lo lắng.

“Thẩm thiếu, sao lại có thời gian rảnh đại giá quang lâm đến đây?”

Tần Quang trái ôm phải ấp ng ồi cuối ghế lô, nhìn thấy Thẩm Luân ôm một cô gái trong lòng xem như bảo bối, Tần Quang huýt sáo một tiếng, âm thầm đánh giá Kiều Tịnh. Nhìn Kiều Tịnh không giống như những cô gái ở quán bar, đáng vẻ thanh thuần xinh đẹp, hình như là người làng hoang.

Sắc mặt của Thẩm Luân trở nên khó coi, ánh mắt âm trầm liếc nhìn đám vệ sĩ của mình, người đứng đầu nhóm vệ sĩ khẽ gật đầu một cái, một đám vệ sĩ áo đen đi khắp các phòng lục soát tìm người.

Lúc này Tần Quang hoảng loạn nói: “Làm cái gì vậy, các người muốn làm gì?!”

Thẩm Luân ung dung thong thả liếc mắt nhìn Tần Quang.

Ba của Tần Quang anh còn không thèm đặt vào mắt, cho dù Tần Quang có làm gì Thời Tr ần, anh cũng không quan tâm, nhưng Tần Quang lại dám nhìn chằm chằm vào Kiều Tịnh, anh li ền muốn móc mắt Tần Quang ra.

Ông chủ của hội sở tư nhân này chính là Tần Quang, anh ta ỷ vào thế lực của gia đình, nhìn thấy ai không vừa mắt sẽ kéo đến đây xử lý. Thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, cũng không kém phần bỉ ố.

Tần Quang vừa mới đứng lên, đã bị một người vệ sĩ cao to ấn ngã xuống.

“Đừng manh động!”

Đám người bên cạnh của Tần Quang đứng lên, còn chưa ra tay, liền nhìn thấy ở phía cầu thang xuất hiện một đám người áo đen cao to, trên tay còn cầm vũ khí. Đám người của Tần Quang không dám động thủ, ngoan ngoãn đứng yên chịu trời.

“Thẩm thiếu, có chuyện gì thì từ từ nói, tôi đợi đến ai cũng không dám đợi đến anh đâu.”

Tần Quang ở một bên kêu oan, lúc này đám vệ sĩ của Thẩm Luân đem Thôi Trăn đang ngất xỉu bước đến.

Kiều Tĩnh vừa muốn đi qua liền bị Thẩm Luân bắt lấy cánh tay kéo trở về, anh khẽ sát vào tai cô, thấp giọng nói: “Gấp gáp cái gì?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kiều Tĩnh bị sự hung tợn trong đôi mắt anh dọa sợ. Chỉ cần Thôi Trăn không sao, cứu được người, thì tảng đá trong lòng cô mới biến mất. Hàng mi dài khẽ động, giọng nói đầy sợ hãi, kiên định nói: “Thẩm Luân, cầu xin anh, mau đưa Thôi Trăn đến bệnh viện.”

Thẩm Luân nhìn cô chăm chú, khẽ nhấp môi rồi gật đầu.

Ánh mắt cô sáng ngời, nhẹ giọng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh, Thẩm Luân.”

Cô thoát khỏi tay anh, xoay người chạy đi.

Cô đuổi theo người vệ sĩ đang cõng Thôi Trăn, trên mặt cô là sự lo lắng như sắp khóc đến nơi xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Anh thu tầm mắt lại, trong lòng đau đớn, dáng vẻ của cô giống như quá khứ, hận không thể nhanh chóng thoát khỏi anh, nhào vào lòng một người

đàn ông khác.

Cô còn có lương tâm hay không?

Hả?

Cô lo lắng cho người đại diện của mình như vậy, nếu không phải anh sớm sai người đi đi điều tra bọn họ, xác định giữa bọn họ không có gian tình gì với nhau, bằng không anh không bao giờ buông tha cho Thời Trầ đâu.

Thẩm Luân càng nghĩ càng giận, ánh mắt khi nhìn đến Tầ Quang càng không tốt. Tầ Quang run lập cập.

Thời điểm Thời Trầ được đưa đến bệnh viện, cả người đều là máu, hộ lý trực đêm cũng giật mình. Cũng may đều là ngoại thương, đã được sơ cứu kịp thời.

Thời Trầ vẫn còn hôn mê, nằm trên giường bệnh, Diêu Diêu thận trọng hỏi: “ Có cần báo cảnh sát không?”

“Không cần đâu.”

Có Thẩm Luân tham gia, việc này đã trở nên phức tạp. Kiều Tịnh do dự, tạm thời không báo cảnh sát, chờ Thời Trầ tỉnh lại rồi tính.

Diêu Diêu gật đầu.

Tiểu Hàn bước vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, tiến đến nói: “Khương Hình đã được người đại diện của cô ta đưa đi, về việc này, người đại diện của cô ta bảo chúng ta phải giữ bí mật. Còn lên tiếng uy hiếp nếu để lộ tin này ra ngoài, thì em và Diêu Diêu phải chịu trách nhiệm, sẽ truy cứu đến cùng.”

Diêu Diêu nghe xong, có chút phẫn nộ: “Muốn truy cứu thì truy cứu đi, ai sợ ai, cô ta là đồ vong ân phụ nghĩa, nếu không phải chúng ta cứu cô ta, để người khác phát hiện báo cho đám phóng viên, cô ta đã sớm xong đời rồi.”

Tiểu Hàn cười nhạo: “Ai nói không đúng đâu, tôi cũng rất tức giận. Đúng rồi, Kiều Tĩnh chỉ về nghỉ ngơi đi, đêm nay em sẽ ở lại đây, em là một thanh niên tinh lực tràn đầy đấy nhé.”

Kiều Tĩnh là nhân vật của công chúng, nếu ở lại bệnh viện sẽ gặp nhiều chuyện bất tiện, vừa rồi cô hộ lý trực ban ở dưới lầu đã nhận ra Kiều Tĩnh.

Cô gật đầu: “Vậy được rồi, sáng mai chị lại đến. Tiểu Hàn, làm phiền em.”

Tiểu Hàn cười nói: “Không có gì mà, thường ngày Thời ca rất chiều cố em, chuyện nên làm thôi.”

Ngày hôm sau Thời Trăn tỉnh lại, trong điện thoại Kiều Tĩnh biết được tin tức này, cô mua trái cây đem bệnh viện, giữa đường, nhận được điện thoại của Thẩm Luân. Đối với chuyện của Thời Trăn, cô còn thiếu Thẩm Luân một ân tình.

“Cứu được người li hôn quên cả ân nhân, em xem em có vong ân phụ nghĩa không?”

“Thẩm Luân, cảm ơn anh. Nếu anh có việc gì muốn tôi giúp đỡ, nếu trong khả năng của tôi, tôi sẽ sẵn lòng giúp anh.”

Lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của Kiều Tĩnh.

“Muốn cảm ơn anh thế nào?” Những lời khác Thẩm Luân không muốn nghe.

Kiều Tĩnh: “.....”

Cô nhấp môi, đưa mắt nhìn chiếc lá trên cành. Trước cổng bệnh viện có trồng dãy cây ngô đồng, lá cây xanh tươi, bóng râm che phủ khắp nơi.

Kiều Tĩnh không còn bao nhiêu thời gian, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đơn giản quên đi việc thích hay không thích, cô chỉ muốn yên lặng hạ màn.

Nhưng mà, cô nghe thấy trong điện thoại, Thẩm Luân thông thả nói: “Nếu người nằm trên giường bệnh đổi lại là anh, em có đến thăm anh không?”

Kiêu Tịnh dừng bước, nhú mồm nói: “Anh đừng nói như vậy. Thẩm Luân, tuy rằng anh biết tôi đối với anh không phải có ý tứ này. Nhưng mà, tôi cũng không mong anh sẽ xảy ra chuyện, anh phải sống thật tốt, về sau cuộc sống của anh sẽ càng tốt hơn.”

Chỉ mong, anh đừng dành tình cảm cho cô nữa.

Cô chán ghét anh như vậy, anh vừa đẹp trai vừa có tiền, tìm loại phụ nữ nào mà chẳng được.

Trong điện thoại, Thẩm Luân cười tự giễu.

“Thẩm Luân, tôi muốn nói lời thật lòng với anh, anh, anh đừng lại bắt cóc người ta nữa, cũng đừng giam lỏng người ta như vậy. Quả thực, cái hành động này vô cùng đáng ghét, lúc ấy tôi từng nghĩ hận không thể đứng quy vu tận với anh. Thật là chán ghét muốn chết.”

Nội tâm Kiều Tịnh dần bình tĩnh lại, cô không biết phải nói cảm ơn với Thẩm Luân như thế nào, sau khi nói xong lời trong lòng, cô muốn cúp điện thoại.

“Kiêu Tịnh, em đừng cúp máy, em dám cúp máy thử xem!”

Giọng nói trầm khàn của anh vang lên, sau khi tiếng cười tự giễu qua đi, dường như đang rống lên.

Trong lòng Kiều Tịnh sợ hãi, nhưng cô cố chịu đựng. Cô biết khi nói ra những lời này sẽ làm Thẩm Luân tức giận, nhưng cô không muốn tiếp tục lừa dối anh, đây là lúc anh nên nhìn rõ cô là loại người gì, đừng ôm bất cứ hy vọng nào về cô nữa.

Cô muốn lập tức cúp máy.

— — Đùng!

Một tiếng súng vang lên.

Cách màn hình điện thoại, tựa như âm thanh đó khiến cho linh hồn cô muốn lìa khỏi xác. Cô bị âm thanh đó dọa sợ đến tay cũng phát run, mở to mắt, phát hiện cuộc gọi đã bị đối phương cắt đứt.

Vì sao lại có tiếng súng?

Kiêu Tịnh sợ đến mức mặt mày tái nhợt, gọi lại, nhưng không có ai bắt máy. Gọi cho Vương Hiểu cũng không được, thỉnh thoảng bọn họ lại đổi số điện thoại, làm người ta cảm giác bọn họ giống như đặc vụ.

Có cần báo cảnh sát không?

Nếu báo cảnh sát thì phải nói cái gì? Chỉ với việc nghe thấy tiếng súng trong điện thoại à, sợ rằng người ta còn xem cô là một kẻ ngốc.

Kiêu Tịnh bình tĩnh lại, Thẩm Luân là nam chính nha, hẳn là không xảy ra chuyện gì đâu.

Trong phòng bệnh, Thời Trần đã tỉnh lại.

Sắt mặt Thời Trần có chút mệt mỏi mỉm cười: “Anh đã nghe Diêu Diêu kể chuyện đêm qua, em thay anh nói một tiếng cảm ơn với Thẩm tổng.”

Kiêu Tịnh ngồi ở ghế dựa cạnh giường, gọt táo cho Thời Trần, nghe vậy, cô chỉ nhẹ giọng ừ một tiếng.

Tiểu Hàn còn phải đi làm, sáng sớm đã rời đi, trong phòng bệnh chỉ có Diêu Diêu và Kiêu Tịnh, cùng Thời Trần.

Thời Trần cố ý bảo Diêu Diêu ra ngoài, chờ trong phòng chỉ có hai người, anh ta liền nói: “Khương Hình, cô ấy...”

Kiêu Tịnh khẽ cười: “Cô ấy vẫn an toàn.”

Nói xong, cô tiếp tục cúi đầu gọt táo. Thời Trầ gật đầu, kinh ngạc nói: “Em không muốn hỏi anh chuyện đêm qua sao?”

“Khương Hình đã nói cho em biết.” Kiêu Tịnh đưa quả táo cho Thời Trầ, vẻ mặt Thời Trầ có chút xấu hổ, không nhận, cô cười nói: “Ăn táo đi.”

Kiêu Tịnh không nghĩ sẽ hỏi đến việc Thời Trầ và Khương Hình có phải đã nối lại tình xưa hay không, cô cảm thấy không quan trọng, ai quan tâm đến chuyện đó.

Chỉ là, trong lòng Kiêu Tịnh vẫn cảm thấy Khương Hình không xứng với Thời Trầ.

Chờ cô đi r ồi, chỉ có thể để ti ền ở lại, chuẩn bị cho Thời Trầ nhiều ti ền hơn một chút, để anh trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim, chạm vào sẽ bỏng tay.

Thời Trầ nhìn cô, bật cười, mỉm cười nhận quả táo trong tay cô cắn một cái.

Táo thật ngọt, khoé mắt anh có chút cay cay.

“Ui da ~”

Thời Trầ che miệng lại, nhai nuốt có chút khó khăn, đau đến hả miệng.

Kiêu Tịnh nhú mày, đứng dậy đi tìm khăn lông, đột nhiên bên ngoài hành lang bệnh viện khá ầm ĩ, ngay sau đó, cửa phòng bị người ta đá văng.

“Thẩm, Thẩm Luân?”

Nhìn thấy người đang đứng trước cửa, sắc mặt Kiêu Tịnh trắng bệch. Trên áo khoác đen của anh dính máu, nơi bả vai có màu đỏ sậm.

Thẩm Luân bước vào phòng, đầu tiên là nhìn Thời Trầ nằm trên giường bệnh, sau đó lại nhìn chằm chằm cái khăn lông trong tay Kiêu Tịnh,

Thẩm Luân cười lạnh, còn chăm sóc chu đáo quá nhỉ? Sắc mặt anh dữ tợn, lập tức đi đến trước mặt Ki ầu Tĩnh.

Ki ầu Tĩnh sợ hãi, lùi về phía sau một bước, lưng dán vào tường.

Không phải chứ, đến đây trả thù nhanh như vậy à?

Ki ầu Tĩnh chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng dữ tợn này của Thẩm Luân, dường như muốn chạy đến đây cắn xé cô.

Cô cảm thấy, nhất định Thẩm Luân đã bị những lời nói vừa rồi làm cho tức giận.

Đột nhiên vẻ mặt Thẩm Luân nhu hoà trở lại, anh hít một hơi thật sâu, ngừng đầu, khoé mắt đỏ hoe: “Có phải anh lại dọa đến em không?”

Anh ôn nhu ôm lấy cô, lên tiếng an ủi: “Đừng sợ, anh sẽ không giam lỏng em nữa, anh sẽ sửa đổi, em có thể đừng sợ anh nữa không?”

“Vị bệnh nhân này, vết thương của anh cần phải xử lý...”

Bác sĩ cùng y tá bị vệ sĩ ngăn cản ở bên ngoài. Bác sĩ là một người đàn ông trung niên nhìn rất nhân hậu, bác sĩ nhìn thấy hai người bọn họ đứng trong phòng bệnh ôm ấp, lắc đầu nói thản nhiên: “Người trẻ bây giờ chỉ lo nói chuyện yêu đương không để ý thân thể mình gì cả. Nếu xảy ra chuyện gì ai chịu trách nhiệm đây?”

Ki ầu Tĩnh ngây người, chờ cô hồi thần, nói năng có chút lộn xộn khuyên anh: “Thẩm Luân, anh mau đi xử lý vết thương đi.”

Cô lại thêm chán ghét anh, thái độ của nam chính không nên thay đổi nhanh như vậy trước mặt cô.

Còn nữa, nếu nam chính thay đổi thế này, vậy hệ thống sẽ phải phán xét như thế nào?

Thế giới này còn tồn tại nữa hay không? Cô lại phải đi đến nơi nào?

Thẩm Luân ôm chặt cô, anh mất quá nhiều máu, cả thân thể đều dựa vào người cô. Sức lực cô không lớn, bị anh ép vào tường, máu của anh dính lên người cô, trên áo xuất hiện một vết máu đỏ thẫm, trông bắt mắt dị thường.

Ánh mắt Thẩm Luân đầy ôn nhu, vuốt ve mặt cô: “Xin lỗi em, đã làm áo em bị dính bẩn.”

Nhưng anh không có ý định buông cô ra, anh tình nguyện làm áo cô bẩn, toàn thân cô đều nhiễm hơi thở của anh, như vậy, ít nhất cô còn nhớ đến anh, trong mắt cô còn có anh.

Kiêu Tịnh quan sát vết thương trên người anh, ánh mắt vừa sợ hãi vừa phức tạp.

Ánh mắt của Thẩm Luân chợt ảm đạm một chút, anh không muốn làm cô sợ hãi, thậm chí anh nhớ đến việc cô không thích anh, lòng ngực liền sinh đau.

Thẩm Luân buông Kiêu Tịnh ra, lui về sau một chút, giơ tay lên vuốt gương mặt cô: “Em đừng sợ, anh sẽ không đến gần. Anh có thể chờ, chờ một ngày nào đó em thích anh.”

Trước khi Thẩm Luân rời đi còn đóng cửa phòng lại.

Nháy mắt, bên ngoài hàng lang cũng dần yên tĩnh.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 55: Lấy Lòng Bà Ngoại

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Kiêu Tịnh nhặt khăn lông rơi trên mặt đất lên, giặt sạch rồi vắt khô.

Thời Trăn nhận lấy khăn lông, lau tay, trăn tư nói: “Có đôi khi anh không hiểu mối quan hệ của em và anh ta là gì, là si nam oán nữ à? Cũng không giống lắm.”

Kiêu Tịnh nhìn Thời Trăn, cảm thấy lời nói này không đúng, cô không phải là oán nữ.

Bên ngoài phòng bệnh, Vương Hiểu đi qua đi lại, đợi cửa mở ra, Vương Hiểu nhìn Kiêu Tịnh, có chút do dự cùng phức tạp nói: “Ông chủ nằm phòng bệnh trên lầu, nếu Kiêu tiểu thư cảm kích việc ông chủ đã giúp mình, xin Kiêu tiểu thư có thể dành chút thời gian lên thăm ông chủ.”

“Trợ lý Vương.”

Kiêu Tịnh gọi Vương Hiểu lại.

Vương Hiểu lập tức quay đầu.

Kiêu Tịnh suy nghĩ một lúc, bình tĩnh nói: “Chờ tôi một chút, tôi ra ngoài mua một ít trái cây cùng hoa tươi, anh chuyển cho Thẩm Luân giúp tôi.”

Về chuyện thăm hỏi, cứ tính sau đi.

Đối với loại người như Thẩm Luân, không thể làm tiếp tục có anh có thêm bất cứ hy vọng nào nữa. Coi như cô dùng trái cây và hoa thay lời cảm ơn, bởi vì sau khi nghĩ tới nghĩ lui, cô cũng không biết anh còn thiếu thứ gì.

Diêu Diêu mang quần áo sạch đến đây, Kiều Tịnh thay quần áo dính máu, cô không ngại trang quá kỹ, chỉ đeo kính râm cùng khẩu trang vào rồi đi đến siêu thị gần bệnh viện. Công dụng trang như vậy mọi người trong bệnh viện không tài nào nhận ra, cô mua đồ xong liền giao chúng cho Vương Hiếu.

“Kiều tiểu thư, thực sự cô không muốn lên thăm ông chủ sao?” Về mặt Vương Hiếu sần sùi, hai tay cầm hoa và trái cây.

Kiêu Tịnh lắc đầu.

Cái cô gái nhỏ này, trái tim thật sắc đá.

Vương Hiếu thở dài liền rời đi.

Trong phòng bệnh VIP, Vương Hiếu đem trái cây và hoa đặt lên bàn. Thẩm Luân chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, híp mắt nói: “Cô ấy cho rằng những thứ đó có thể tống cổ tôi đi sao?”

Buổi tối, Kiều Tịnh nhận được điện thoại của Ninh Nhân Nhã, cô ấy hỏi chuyện phát sinh đêm hôm đó, còn nói người tiếp quản của Tần gia đã mất tích, thi thể của Tần Quang được phát hiện dưới tầng hầm của quán hội sở tư nhân, chuyện lớn đến mức lên cả báo chí, làm kinh động rất nhiều người.

Hai ngày qua Kiều Tịnh không xem tin tức, chỉ nói mình không biết gì cả. Ninh Nhân Nhã không hỏi ra chuyện gì, liền cúp máy.

Kiêu Tịnh nhớ đến tiếng súng vang lên trong điện thoại hôm đó, còn có vết thương trên vai Thẩm Luân.

Cô không biết giữa Thẩm Luân và Tần gia đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không nghĩ đến việc tìm anh hỏi rõ mọi chuyện.

Ngày hôm sau, Kiều Tịnh đem canh đến bệnh viện cho Thời Trăn, mấy ngày qua cô không đến công ty, cho nên thời gian rảnh rất nhiều. Lúc đi ngang qua phòng bệnh bên cạnh, nhìn thấy bên trong y tá đi ra đi vào, dọn dẹp phòng bệnh.

Cô sợ ảnh hưởng đến Thời Trăn, vừa vào phòng liền đóng cửa lại. Việc Thời Trăn bị thương, không dám báo cho người nhà của mình biết, cho nên mỗi khi cô và Diêu Diêu có thời gian rảnh sẽ đến bệnh viện thăm anh ta.

Kiều Tịnh đi ra ngoài rửa bình giữ ấm, nhìn thấy Thẩm Luân bước vào phòng bên cạnh. Thẩm Luân nhìn chằm chằm đồ vật trên tay cô, ánh mắt âm trầm, còn thoáng nhìn về phía phòng bệnh của Thời Trăn, cuối cùng trầm mặc bước vào phòng bệnh.

Tiểu Hàn lên tiếng châm chọc: “Sáng sớm đã dọn dẹp phòng bệnh, trang hoàng phòng bệnh bình thường giống như phòng bệnh VIP, người khác không biết còn cho rằng người nằm bên trong là vị lãnh đạo quốc gia nào đấy.”

“Kiều tỷ, chị quen người trong phòng bệnh này sao?”

Diêu Diêu nhận ra Thẩm Luân, cô ấy lập tức nhét miếng quýt vào miệng Tiểu Hàn, cảnh cáo: “Lo ăn quýt đi.”

Tiểu Hàn không rõ nguyên nhân.

Buổi trưa, Khương Hinh đến đây.

Diêu Diêu đứng chắn cửa: “Cô còn có mặt mũi đến đây à, nếu không phải vì cô, Thời ca cũng không bị thương nghiêm trọng như vậy.”

Khương Hinh ăn mặc giản dị, bị người ta chắn đứng bên ngoài phòng bệnh, cô ta trực tiếp gọi điện thoại cho Thời Trăn, kết quả không gọi được.

Diêu Diêm khẽ cười, sắc mặt Khương Hinh khi đứng ngoài cửa lúc xanh r ỡ trắng. Khương Hinh nhận ra số của mình đã bị cho vào danh sách đen.

“Cô tránh ra.”

“Thời ca không muốn gặp cô.

Diêu Diêu nhìn Khương Hinh không thuận mắt, cho dù Khương Hinh nói như thế nào thì Diêu Diêu cũng không chịu tránh ra.

“Có chuyện gì vậy?” Kì ầu Tịnh bước đến.

“Cô đến đúng lúc đúng lắm, mau quản cho tốt trợ lý của cô, cô ta dựa vào đâu mà không cho tôi vào trong.” Khương Hinh liếc mắt nhìn Diêu Diêu một cái, ngữ khí lạnh lùng.

Kì ầu Tịnh nói: “Diêu Diêu, để cô ta vào đi. Thời Tr ần có vài lời muốn nói với cô ta.”

Hai người bọn họ muốn nói chuyện riêng, vì vậy không nên có người khác ở trong phòng. Diêu Diêu không tình nguyện tránh ra.

Khéo môi Khương Hinh khẽ nhếch lên, lúc đi ngang qua Kì ầu Tịnh cô ta còn muốn nói đi ầu gì đó, nhưng nhìn thấy người đứng phía sau Kì ầu Tịnh, sắc mặt cô ta trở nên tái nhợt, cúi đầu run rẩy chạy nhanh vào phòng bệnh.

Diêu Diêu không yên tâm, đi vào cùng.

Kì ầu Tịnh không xoay người lại, cô xem đồng hồ đã đến lúc phải trở về nhà.

Thẩm Luân mặc quần áo bệnh nhân đứng phía sau lưng cô, đôi mắt đầy tơ máu chăm chú nhìn cô đi đường vòng xuống dưới lầu.

Thẩm Luân biết Kì ầu Tịnh không muốn nhìn thấy mình, ngày đó trong điện thoại, cô đã nói rõ ràng, cô không có bất kì ý định gì với anh.

Nhưng anh chính là không cam lòng, trước đó anh cảm thấy nội tâm của cô lạnh giá, cho dù sưởi ấm như thế nào cũng không ấm lên được, trải qua chuyện cứu người đêm đó, anh phát hiện thái độ của cô có chút biến hoá.

Lúc trước cô luôn lá mặt lá trái trước mặt anh, che giấu đi biểu tình chán ghét, nhưng hiện giờ khi đối mặt với anh, cô đã biết chột dạ.

Biết chột dạ cũng tốt, như vậy chứng tỏ cô vẫn còn có sợ hãi.

Đôi mắt Thẩm Luân nhu hoà hơn một chút, khoé miệng đầy ý cười, xoay người trở về phòng bệnh.

Thẩm Luân cố tình dọn đến phòng bệnh ngay bên cạnh, nhưng Kiều Tĩnh sẽ đi đường vòng, cố gắng không đi ngang qua phòng bệnh của anh. Đường vòng cũng không xa lắm, cô sợ đám phóng viên sẽ đánh hơi được, làm phiền sự yên tĩnh ở bệnh viện thì không tốt lắm.

Đêm qua, Kiều Tĩnh đã nói chuyện điện thoại với bà ngoại, quyết định vài ngày nữa bà ngoại sẽ đến đây, tâm tình của cô cũng dễ chịu hơn một chút.

Ngày hôm sau, khi cô đến bệnh viện, bên ngoài hành lang, một đám người không ngừng than thở.

“Hai ngày nay ông chủ không chịu ăn một hột cơm.”

“Phải làm sao bây giờ.”

“Trợ lý Vương, anh nói gì đi?”

Vương Hiểu đi qua đi lại, khi nhìn thấy Kiều Tĩnh tựa như với lấy được một cọng rơm cứu mạng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cái bình giữ nhiệt trong tay cô.

“Kiều tiểu thư, cô đến đây thăm đại diện Thời à. Thật không hổ là bạn bè tốt, còn có lòng như vậy.”

Kiêu Tinh chợt nắm chặt bình giữ nhiệt, cô gật đầu: “Trợ lý Vương, tôi có thể đi qua được không.”

Bộ họ đứng ở đây, khiến hành lang trở nên chật chội.

“Thực ra là như vậy, Kiêu tiểu thư, mấy ngày qua ông chủ không có tâm trạng ăn uống, ăn món gì cũng không ngon, thân thể đã gầy đi không ít. Mong cô rủ lòng thương, đưa một ít thức ăn cho ông chủ được không.”

Kiêu Tinh lắc đầu.

Đám người này quan tâm Thẩm Luân hơn cả cô, cho nên không tới phiên cô mang cơm cho anh.

Vương Hiểu vội nói lớn lên: “Kiêu tiểu thư, nếu ông chủ chịu ăn uống tử tế, tôi cũng đâu dám làm phiền đến cô. Nói cho cùng ông chủ bị thương không phải là vì cứu người sao, đêm đó sau khi cô rời đi, không bao lâu đám người của Tần gia liền chạy đến, ông chủ lo lắng sẽ doạ đến cô, vẫn không cho phép tôi nói ra sự thật với cô. Nếu không phải vì cô, ông chủ đang yên đang lành, làm sao đột nhiên bị trúng đạn như vậy. Cô cho rằng đám người của Tần gia dễ chọc vào lắm sao? Ông chủ vì cô mà đắc tội với Tần gia, cô thì hay rồi, ngay cả một câu thăm hỏi cũng không có.”

Ở bệnh viện người đến người đi rất đông, Kiêu Tinh bị Vương Hiểu oán trách đến mặt đỏ bừng.

Cô nháp môi: “Nhưng tôi không muốn gặp mặt anh ta.”

“Ông chủ bị thương là vì cô.”

Kiêu Tinh rũ mắt, cảm thấy có chút chột dạ, khó xử nói: “Anh đưa cái này cho anh ta uống lót bụng đi.”

Cùng lắm lần sau cô sẽ nấu nhiều canh hơn một chút, đem bình giữ ấm đặt trong tay Vương Hiểu, cô đi được hai bước lại bị Vương Hiểu chặn lại: “Kiêu tiểu thư, tôi cần xin cô. Cô hãy vào thăm ông chủ đi.”

“Kiều tiểu thư, cầi xin cô!”

Một đám vệ sĩ mặc áo đen đầi thanh hô lên.

Bệnh nhân và người nhà trong những phòng bệnh khác nghe thấy động tĩnh đầi nhìn về phía này, Kiều Tịnh cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

“Trợ lý Vương, khẳng định anh ấy không muốn nhìn thấy tôi đầi, tôi không nên vào đó làm gì.” Sắc mặt cô bình tĩnh.

Kiều Tịnh sợ gặp mặt nhau, lại xảy ra biến cố gì nữa.

Nói xong, cô cũng không còn ý định vào thăm Thời Trầi nữa. Hiện giờ vết thương của anh ta đã không có gì trở ngại, chỉ cần nằm viện đầi dưỡng mấy hôm sẽ khỏi.

Kiều gọi điện thoại cho Thời Trầi, bảo hôm nào rảnh sẽ đến thăm anh ta, sau đó nhanh chân rời khỏi bệnh viện.

Ở cửa số lầu ba, Thẩm Luân đang uống canh Kiều Tịnh nấu, nhìn cô vội vàng rời khỏi cổng bệnh viện.

“Mùi vị cũng không tệ, đã có tiến bộ.”

Đứng cạnh cửa số, Thẩm Luân uống hết chén canh, vui vẻ quay về giường bệnh.

Bao nhiêu đây đã là gì, anh muốn lần sau cô sẽ đích thân dứt canh cho anh uống.

Thẩm Luân nhưới mày: “Bà ngoại của cô ấy bao giờ đến đây?”

Vương Hiều nói: “Đã đầi tra là ba ngày sau.”

Thẩm Luân mỉm cười.

*

Ôn Thư đứng chờ bên ngoài phòng bệnh, cô ta đã đích thân nấu những món ăn dinh dưỡng đem đến đây.

Nghे tin Thẩm Luân bị trúng đạn, cô ta rất lo lắng, cũng xem như đây là một cơ hội. Trong công ty, Đường Minh Thiên không ngừng hỏi cô ta về chuyện của Thẩm Luân, còn bên phía Cung Trình lại đột nhiên im hơi lặng tiếng, trước đó Cung Trình còn muốn mời cô ta thử vai nữ chính của một bộ phim điện ảnh, nhưng tất cả đều bị ngâm nước.

Ôn Thư cảm thấy có đi ầu gì đó không ổn, cuộc sống của mình không nên như thế này.

“Ôn tiểu thư, mời cô trở về cho, Thẩm tổng không muốn gặp cô.”

Ôn Thư cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Cô ta năm lần bảy lượt vứt bỏ tự tôn đến tìm Thẩm Luân, nhưng chỉ nhận được sự nhục nhã. Như vậy đối với cô ta thật không công bằng.

Trong phòng bệnh, Thẩm Luân đang đọc tài liệu, anh gầy hơn trước, khí chất càng thêm thành thực trọng ổn, nhưng đã không còn đối xử ôn nhu với cô ta như ngày xưa.

Ánh mắt Ôn Thư hiện lên sự si mê, loại đàn ông có mị lực như vậy, càng nhìn càng mê muội, gương mặt Ôn Thư ửng đỏ, ánh mắt sáng ngời.

Thẩm Luân nhíu mày, lật tài liệu, lên tiếng: “Bảo cô ta cút xa một chút.”

Hiện giờ trong mắt lẫn trong lòng anh ầu là cái cô nhóc không có lương tâm kia, những người khác đã sớm bị anh ném ra sau ầu.

Vương Hiểu rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại. Ôn Thư cắn môi, không đợi người khác lên tiếng đuổi, cô ta thẳng lưng xoay người rời đi.

Trong hành lang bệnh viện, Ôn Thư nhìn thấy Ki ầu Tịnh đem canh đến cho Thẩm Luân. Hai ngày qua, Vương Hiểu không ngừng gọi điện thoại và nhắn tin cho cô, cô cố gắng nhẫn nhịn, không phải chỉ nấu canh thôi sao, cô

sẽ nấu, chỉ cần Thẩm Luân chịu buông tha cho cô là được, cô nấu mấy nồi canh, đổi lại bình yên cho mình.

Ôn Thư cố ý chắn trước mặt Kiều Tịnh, “Đem canh cho Thẩm Luân à?”

Cô ta nhìn đến cái bình giữ nhiệt trong tay Kiều Tịnh.

Sắc mặt Kiều Tịnh bình tĩnh, cô không cần thiết phải trả lời câu hỏi của Ôn Thư.

“Cô đứng lại đó!”

Ôn Thư một lần nữa đuổi theo, nắm bả vai Kiều Tịnh, bởi vì tức giận dùng sức rất lớn.

Ánh mắt Kiều Tịnh đầy kinh ngạc, xoa bả vai.

“Đáng đời!”

Ô Thư thấp giọng nói, ánh mắt mang theo sự ghen ghét.

Nữ chính hận mình như vậy, Kiều Tịnh cảm thấy thật buồn cười. Vì sao mọi chuyện lại đi đến bước này. Kiều Tịnh rũ mắt, đem bình giữ nhiệt nhét vào tay Ôn Thư, bình tĩnh nói: “Muốn gặp mặt Thẩm Luân đúng không? Vậy cần lấy cái này đi.”

Ôn Thư đến thật đúng lúc, để Ôn Thư cùng Thẩm Luân tương ái tương sát với nhau đi.

Ôn Thư cố gắng kiềm chế xúc động muốn ném cái bình này xuống đất, cô ta cảm thấy bản thân mình điên rồ. Kiều Tịnh có lòng tốt như vậy sao?

Nhưng mà, lúc này Kiều Tịnh đã rời đi.

Ôn Thư cầm bình giữ nhiệt, tâm trạng thấp thỏm quay lại phòng bệnh của Thẩm Luân.

Vương Hiểu nói nhỏ vài câu vào tai Thẩm Luân, mặt Thẩm Luân trầm xuống, cố nhẫn nhịn, nói: “Bảo cô ta để canh lại, nếu cô ta muốn đứng chờ ở bên ngoài thì cứ tự nhiên, cậu gọi cho đám phóng viên đến đây, nên viết tin tức gì cậu biết rồi chứ.” Thẩm Luân híp mắt, khoé mắt lạnh như băng.

Vương Hiểu vâng một tiếng, lập tức đi ra ngoài gọi điện thoại.

Ngày bà ngoại Kiều Tịnh đến Ma Đô, Thời Trăn vẫn còn chưa xuất viện, đích thân Diêu Diêu chở cô đi đón người. Đi cùng bà ngoại còn có một đôi vợ chồng ở trấn trên, bọn họ chào tạm biệt đôi vợ chồng đó, Kiều Tịnh dẫn bà ngoại đến một bệnh viện uy tín ở địa phương chuyên đi điều trị cho người cao tuổi.

Hộ lý đứng trong quầy tiếp tân hỏi: “Có đặt lịch hẹn trước không?”

“Kiều Tịnh.”

Cô hộ lý trẻ tuổi âm thầm quan sát Kiều Tịnh. Thì ra là một đại minh tinh, nhìn bên ngoài còn đẹp hơn trong hình.

“Xin mời đi bên này.” Cô hộ lý trẻ tuổi dẫn Kiều Tịnh và bà ngoại đến phòng khám ở tầng bốn.

Bác sĩ làm kiểm tra tổng quát cho bà ngoại chính là phó viện trưởng, Kiều Tịnh khá bất ngờ, trước đó cô cũng muốn đặt lịch hẹn với phó viện trưởng, nhưng người này là bác sĩ danh tiếng trong thành phố, không dễ dàng đặt được lịch hẹn.

Hộ lý tá trẻ tuổi nói: “Kiều tiểu thư, đây là do bạn trai của cô sắp xếp.”

Từ bao giờ mà cô có bạn trai?

Bà ngoại đứng bên cạnh nghe thấy, vô cùng vui vẻ: “Tiểu Thẩm! Có phải Tiểu Thẩm không?”

“Bà ơi!” Kiều Tịnh nhin không được hô lên một tiếng.

Bà ngoại rất vui vẻ, bà nhớ rõ lần trước, Tịnh Tịnh nhà bà khi nhắc đến Tiểu Thầm, trong mắt mang theo sự vui sướng.

“.....”

Hộ lý trẻ tuổi cười nói: “Người ấy họ Thầm, bà ơi, bà thật là có phúc, có người cháu gái là đại minh tinh, còn có cháu rể quan tâm bà như vậy. Về sau, bà có thể yên tâm chờ hưởng phúc rồi.”

Kiều Tịnh nhú mày, bước ra khỏi phòng khám, vừa xoay người lại đã nhìn thấy Thầm Luân mặc áo sơ mi trắng, từ trong thang máy bước ra.

Cô suy nghĩ một lúc, bình thản nói: “Tôi sẽ trả tiền đặt lịch hẹn khám bệnh với phó viện trưởng lại cho anh.”

Thầm Luân nói: “Không cần phân chia rạch ròi với anh như vậy.”

Kiều Tịnh lắc đầu: “Không, tôi muốn như thế.”

“Đã ở bên nhau lâu như thế, em còn muốn phân chia rạch ròi với anh sao?”

Thầm Luân nhẹ giọng, dỗ dành cô: “Được rồi, nháo loạn lâu như vậy, chắc đủ rồi nhỉ? Anh sẽ chăm sóc cho bà ngoại của em, cũng sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Anh thấy cô không trả lời, liền ôm cô vào lòng.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 56: Điên Mạnh Ra Tay

Edit: Tiểu Mân Thầi

Cả người Kiều Tịnh cứng đờ, cô thực sự đã tức giận, nhú mào: “Anh buông tôi ra.”

Thẩm Luân bị chạm vào miệng vết thương, khẽ rên một tiếng, trên bả vai xuất hiện vết máu, Kiều Tịnh hoảng sợ, mở to đôi mắt, không dám động đây nữa, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ trông thật đáng yêu.

Thẩm Luân thầi nói tính ra cô còn có chút lương tâm, không uống công anh vì cô mà bị thương. Khoé môi anh cong lên, buông cô ra.

“Được rồi, không ôm nữa.”

Kiều Tịnh lập tức lui về phía sau hai bước, đứng ở khoảng cách an toàn, cô nhìn thoáng qua miệng vết thương đang rỉ máu của anh, tức giận đến mặt đỏ bừng: “Tôi có thể tự chăm sóc bản thân mình, ngay cả bà ngoại cũng không cần anh quan tâm.”

Cuối cùng cô không nói những lời nói quá khó nghe, cũng không muốn mắng anh.

Vết máu trên áo anh, thực sự có chút dọa người.

Trong lòng Kiều Tịnh hoang mang cùng rối loạn, nhưng cô không thể mềm lòng, cô không còn sống được bao lâu nữa, có lẽ cái chết của cô sẽ là một đả kích lớn với Thẩm Luân. Từ đầu đến cuối cô không phải là một người xấu, hơn nữa trái tim của cô cũng không tàn nhẫn như vậy.

Cô và Thẩm Luân không có thâm thù đại hận với nhau, chỉ là quan điểm bất đồng, tính cách cũng không thích hợp.

Thẩm Luân không tức giận, ánh mắt trở nên nhu hoà: “Anh đã chuyển viện, hôm nay vừa chuyển đến đây.”

Kiêu Tịnh có chút cảnh giác, ở Ma Đô này không chỉ có một cái bệnh viện, cô có thể dẫn bà ngoại đến bệnh viện khác.

Kiêu Tịnh không muốn nhìn đến anh, xoay người đi đến nói nhỏ với cô hộ lý trẻ tuổi đứng cách đó không xa: “Làm phiền cô chăm sóc bà ngoại tôi một lúc, tôi sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói xong, cô liền đi xuống tầng một.

“Tin tức này thật bất ngờ, Kiêu Tịnh có bạn trai, không phải cô ấy từng tuyên bố với người bên ngoài mình vẫn còn độc thân sao?”

“Chuyện này trong giới giải trí rất bình thường, cô ấy dùng mặt để kiếm cơm, nếu không sao có thể lôi kéo được những fans nam.”

Hai cô hộ lý thì thào to nhỏ với nhau.

Thẩm Luân tỏ vẻ như không nghe thấy gì, ánh mắt nhìn đến cánh tay vừa rồi ôm Kiêu Tịnh, vẻ mặt vô cảm quay trở về phòng bệnh.

Không bao lâu sau, lãnh đạo của bệnh viện liền đi đến cảnh cáo hai cô hộ lý đó, bảo bọn họ không được phép bàn tán việc đời tư của khách hàng.

Kiêu Tịnh đi đến ngân hàng, rút mấy vạn tiền mặt. Cô đã tìm hiểu kỹ, số tiền phải trả cho lần đặt lịch hẹn khám bệnh với phó viện trưởng là bao nhiêu. Cô quay về bệnh viện, đem tiền túi giấy đựng tiền giao cho cô hộ lý ở quầy tiếp tân, bảo cô ấy đưa cho Thẩm Luân.

Tiền được bỏ trong túi giấy, hộ lý không biết bên trong chứa thứ gì, thuận miệng đồng ý.

Trên tầng, Kiều Tịnh chuẩn bị đón bà ngoại đi đến bệnh viện khác, cửa phòng khám mở ra, bà ngoại và Thẩm Luân cùng nhau bước ra, phó viện trưởng đi ở phía sau, còn có bộ dạng khom lưng cúi đầu nịnh nọt với Thẩm Luân.

Bà ngoại nhìn thấy Kiều Tịnh, gọi cô đến đây, còn trách cứ: “Tịnh Tịnh à, cháu cái đứa nhỏ không hiểu chuyện này, Tiểu Thẩm bị thương, sao cháu có thể chỉ đưa canh vài lần đã mặc kệ người ta.”

“Bà ngoại, cháu muốn giải thích với bà một chút, cháu và anh ta không có quan hệ gì với nhau.”

Đáy mắt Thẩm Luân có chút u ám, nhưng anh che giấu rất tốt, mỉm cười nhìn về phía bà ngoại, lễ phép nói: “Bà cứ trò chuyện với cô ấy nhé, cháu còn có chuyện phải đi trước.”

Thẩm Luân đi về phía hành lang đối diện, phó viện trưởng đem bệnh án giao lại cho các bác sĩ khác, đi theo phía sau.

Bà ngoại kéo Kiều Tịnh sang một bên nói chuyện: “Tịnh Tịnh, bà thấy Tiểu Thẩm là một người khá tốt, các cháu đã làm lành với nhau rồi à?”

“Không có.” Cô kiên quyết lắc đầu.

Bà ngoại thất vọng nói: “Bà thấy ý tứ của Tiểu Thẩm, vẫn còn rất thích cháu...”

Thích thì thích, nhưng cô không chịu đựng nổi việc anh có bệnh.

“Bà ơi, cháu dẫn bà đến bệnh viện khác nhé.” Kiều Tịnh hơi nhịu mày.

Sau khi phó viện trưởng hội chẩn xong trở lại, khách khí nói: “Kiều tiểu thư, về tình trạng sức khỏe của bà ngoại cô, tôi muốn thông báo cho cô một số việc.”

“Bà ngoại, bà chờ cháu một lúc nhé.”

Tiền đã chuyển đi, không thể đi đến không công một chuyến.

Kiêu Tịnh vào phòng khám, hỏi thăm tình trạng sức khỏe của bà ngoại. Phó viện trưởng nói huyết áp của bà hơi cao, trước đó đã có tiền sử bị bệnh, cần phải nằm viện theo dõi một thời gian.

Kiêu Tịnh muốn dẫn bà ngoại đến bệnh viện khác, cô uyển chuyển từ chối hảo ý của phó viện trưởng, nhưng ông ta vẫn ra sức khuyên cô vài câu, cô cũng không có ý định ở lại.

Nhưng mà, sau khi cô cấn bệnh án rời khỏi phòng khám, xoay người liếc nhìn thấy trên băng ghế dài ở hành lang, Thẩm Luân mặc quần áo bệnh nhân đang ngồi trò chuyện với bà ngoại.

Bà ngoại cười rất vui vẻ, luôn miệng gọi Tiểu Thẩm, Tiểu Thẩm vô cùng thân thiết, nghiêm nhiên đã xem anh là cháu rể tương lai.

Thẩm Luân trời sinh rất anh tuấn, tuy giữa ấn đường có chút u ám, nhưng ngược lại tổng thể khuôn mặt quả đúng như câu trời quang trăng sáng. Nếu anh không bị thương, quả thực khi nhìn anh sẽ làm cho người ta liên tưởng anh chính là một vị thiếu gia cao lãnh.

Kiêu Tịnh biết rõ anh là loại người nào, anh có vẻ bề ngoài hoàn hảo, nhưng thực ra chẳng khác với tội phạm bắt cóc là bao.

“Bà ngoại, có thể đi rỗi.”

Kiêu Tịnh không thèm nhìn đến Thẩm Luân, đôi mắt dịu dàng chăm chú nhìn vào bà ngoại.

Thẩm Luân khẽ cười, nhìn bà ngoại Kiêu Tịnh nói: “Cơ sở vật chất của bệnh viện này khá tốt, viện trưởng cũng là người quen của cháu, nếu bà đồng ý ở lại đây theo dõi sức khỏe, cháu sẽ thường xuyên thay Tịnh Tịnh đến thăm bà, công việc của cô ấy khá bận.”

Anh đúng là cái đồ không biết xấu hổ.

Kiêu Tịnh thản nhiên cười lạnh.

Bà ngoại mỉm cười nhìn về phía cô: “Tịnh Tịnh, ý cháu thế nào? Bà cảm thấy ở lại đây khá tốt, đúng lúc Tiểu Thẩm cũng ở bệnh viện này, cháu cũng không cần phải phí công đi tới đi lui.”

Phí công đi tới đi lui cái gì, ai muốn nhìn thấy anh?

Kiêu Tịnh bị hai người này chọc giận đến hộc máu.

Không thể lay chuyển được bà ngoại, quả thực đi đâu kiện ở đây khá tốt, tuy cô không thích nhìn thấy Thẩm Luân, nhưng cũng không thể lấy sức khỏe của bà ngoại ra làm trò đùa.

Cô đành thỏa hiệp: “Cứ quyết định như vậy đi, cháu đi làm thủ tục nhập viện cho bà.”

“Không cần đâu, bà ơi, cháu đã thay bà sắp xếp ổn thỏa mọi việc, phòng bệnh của bà nằm bên cạnh phòng của cháu, cũng thuận tiện cho cháu đi đến thăm bà.”

Kiêu Tịnh vội nói: “Không phải chứ, anh chỉ bị chấn thương phần mềm, còn bà ngoại lại là bệnh khác sao có thể nằm cạnh phòng anh.”

“Chuyện này là sao?” Bà ngoại nghi hoặc hỏi.

Thẩm Luân mỉm cười ôn nhu nói: “Bà đừng nghe cô ấy nói bậy, không sao đâu, mọi chuyện đã có cháu lo liệu.”

Sau đó hộ lý dẫn bà ngoại đến phòng bệnh, Kiêu Tịnh đi chậm chạp ở phía sau, thấp giọng, cắn răng nói: “Thẩm Luân, anh muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng đánh chủ ý lên bà ngoại của tôi.”

“Vậy anh có thể đặt chủ ý lên người em không?” Thẩm Luân ái muội nói.

Kiêu Tịnh tức đến đỏ mặt, “Không, không thể!”

Đáy mắt Thẩm Luân cười lạnh: “Vậy em đừng quản anh.”

Cái cô nhóc không có lương tâm.

Cô mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm cái tên đại diện kia, sớm đã có người đứng trong bóng tối âm thầm quan sát tính toán muốn dùng cơ hội lần này tung ra một tin tức chấn động. Nếu không có anh, đám người trong tối ngoài sáng đó, đã thực hiện được kế hoạch biến cô thành trò cười cho thiên hạ.

Thẩm Luân làm những việc này, không có ý định nói cho cô biết. Anh yêu quý cô, muốn bảo vệ cho cô, tất cả đều xuất phát từ tình yêu. Anh không phải loại đại thiếu gia vô tư, anh khinh thường việc kể lể như vậy, bảo vệ người phụ nữ của mình không phải là chuyện kinh thiên đại nghĩa gì.

Chỉ là, anh có làm đi đâu gì, cô càng tránh anh như rắn rết. Tuy giận thì giận, nhưng vẫn yêu cô đến chết đi sống lại.

Còn có thể làm sao bây giờ, chỉ biết nuông chiều thôi.

“Thẩm Luân, anh thay đổi rồi, trước kia anh không bao giờ để tâm đến người khác.” Kiều Tịnh có chút hoảng loạn, cũng có chút chán ghét.

“Anh thay đổi, không phải vì bị em ép buộc sao.”

Thẩm Luân chặn trước mặt cô, ngón tay thô ráp chuyên chú xoa môi cô, giọng điệu đương nhiên: “Cho nên tốt nhất em mau suy nghĩ thông suốt đi, bằng không người chịu giày vò vẫn là em thôi.”

Đôi mắt anh trở nên u ám, dùng sức xoa đôi môi cô.

Vô sỉ! Cái đồ vô liêm sỉ!

Kiều Tịnh tức đến đỏ mặt, hất bàn tay anh ra, đi theo bà ngoại vào phòng bệnh.

Bên ngoài hành lang, mặt mày Thẩm Luân đều mang theo ý cười, còn nâng bàn tay vừa mới vuốt ve đôi môi cô lên, ánh mắt đầy si mê, dường

như biến thái đến mức liếm từng đầu ngón tay.

Sau đó, anh quay về phòng bệnh. Buổi chiều, một cô hộ lý đưa đến cho anh một túi giấy. Bên trong là một xấp tiền mặt còn kèm theo một tấm thẻ, cùng một tờ giấy nhỏ, với dòng ghi chú: Trong thẻ có 20 vạn, mật mã 123456.

“Kìêu tiểu thư muốn tính toán sòng phẳng với ông chủ.” Vương Hiếu lên tiếng reu ghẹo.

Sắc mặt Thẩm Luân đen lại, đưa túi giấy cho Vương Hiếu: “Đưa lại cho cô ấy.”

“.....”

Lúc này Vương Hiếu phát ngốc. Với tính cách của Kìêu Tịnh, nhận lại mới là lạ, nếu không đưa được cho cô, ông chủ sẽ xử lý mình mất.

Vương Hiếu bị kẹt ở giữa hai người bọn họ, tiến thoái lưỡng nan.

Kìêu Tịnh trốn rất kỹ, Vương Hiếu gọi điện thoại cho cô, không có ai bắt máy.

Sáng sớm hôm sau, cô mở hòm thư phát hiện Vương Hiếu đã gửi tiền và thẻ ngân hàng lại cho cô, cô lại gửi trở về cho Vương Hiếu, nhưng lần này lại gửi trực tiếp đến công ty của Thẩm Luân.

Vương Hiếu đem chuyện này nói cho Thẩm Luân biết, đưa mắt nhìn chiếc lá héo úa trên cành cây, lạnh lùng nói: “Vậy quên đi, cứ tùy ý cô ấy.”

Phòng của bà ngoại nằm bên cạnh phòng Thẩm Luân, mỗi ngày Kìêu Tịnh đến thăm bà ngoại, đầu sẽ nhìn thấy Thẩm Luân.

“Anh không cần đến công ty à?”

Ngữ khí của cô có chút cứng nhắc, anh mau mau lẩn về phòng bệnh của anh đi!

“Không vội, chỉ có đến thăm bà ngoại, anh mới có thể ăn được một chút thức ăn do Tịnh Tịnh chính tay làm.”

Thẩm Luân tỏ vẻ bản thân mình thật đáng thương, anh đường đường là một tổng giám đốc, không thiếu người vây quanh nịnh bợ anh.

Kiêu Tịnh dọn đồ ăn cho bà ngoại, bà hoà ái vẫy tay với Thẩm Luân: “Tiểu Thẩm, cháu cũng đến đây ăn cùng đi.”

Ánh mắt Kiêu Tịnh lạnh nhạt. Cô cũng không phải người keo kiệt, nhưng cô chính là không quen nhìn thấy bộ dạng đặc ý của Thẩm Luân.

Kiêu Tịnh không biết rằng, mấy ngày qua cô chạy đi chạy lại, khiến cô gầy đi không ít, Thẩm Luân đau lòng thay cô, bên phía Thời Trăn đã có người trong công ty chăm sóc, nếu anh ta không quen ăn cơm bệnh viện thì mỗi ngày sẽ có người đem cơm đến cho anh ta.

Thời Trăn đã từng gọi điện thoại khuyên Kiêu Tịnh, bảo cô không cần chạy qua chạy lại, nhưng cứ cách hai ngày cô sẽ đến bệnh viện thăm anh ta.

Bác sĩ nói, vết thương của Thời Trăn phải nằm viện một tháng, Kiêu Tịnh quyết định dùng phần tiền thứ ba đi làm từ thiện, mỗi ngày cô đều cùng Diêu Diêu đi đến những cô nhi viện trong thành phố khảo sát một phen.

Kiêu Tịnh không nghĩ sẽ quyên góp tiền vào những hội từ thiện, những cái hội đó đa phần vẫn xuất hiện tình trạng ăn xén ăn bớt, không bằng cứ tự mình đi tìm hiểu, đưa số tiền đến nơi cần đến. Ngoại trừ quyên góp cho cô nhi viện, cô còn muốn giúp đỡ cho những học sinh nghèo khó được đi học.

Bởi vì lúc trước nguyên thân cũng từng bỏ học, một phần là vì trong nhà không có tiền, hiện giờ cô đã có tiền, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng không thể mang đi, chỉ bằng làm nhiều việc thiện một chút, cũng coi như là vì bản thân mình, vì nguyên thân mà tích phúc đức.

Nhất cử nhất động của Kiêu Tịnh, đều được thám tử theo dõi chụp ảnh lại, đóng thành văn kiện, đưa cho Thẩm Luân.

Thẩm Luân không hiểu vì sao cô lại làm như vậy, còn cho rằng cô ngại tiều nhĩ ều, muốn làm Tán Tài Đổng Tử. Đó đâu là tiều nhĩ ều cô kiếm được, cô muốn xài như thế nào cũng được, anh không thể quản cũng không muốn quản. Nếu cô cảm thấy không đủ, anh sẽ cho cô, ngay cả toàn bộ tập đoàn Thẩm Thị cũng cho cô.

Anh xem những tư liệu đó, ánh mắt chợt trở nên nhu hoà. Quả thực người đẹp tâm cũng đẹp, sao cô lại đáng yêu như thế.

Thẩm Luân cảm thấy nhất định anh đã trúng độc của Kiều Tịnh, vì vậy trên người cô sở hữu cái gì, đâu trở thành ưu điểm của cô.

Quan niệm trước kia của anh, yêu đương chính là đối phương phải làm anh hài lòng, luôn phải quan tâm tâm tình của anh. Hiện giờ đã không còn giống như trước, anh cảm thấy mỗi lần nhìn thấy cô, trong lòng vô cùng ngọt ngào, vô cùng vui sướng.

Kiều Tịnh sẽ không bao giờ thuận theo ý anh, cũng không có ý định làm cho anh vừa lòng, nhưng một khi anh đã coi trọng cô, cho dù cô luôn đối nghịch với anh, nhưng trong mắt anh đó cũng là một loại tình thú.

Mỗi ngày trôi qua của Kiều Tịnh thật phong phú, nhưng gần đây Ôn Thư tai tiếng quần thân, khiến cô ta rất buồn bực.

Không hiểu vì sao trên mạng có nhiều người ra sức bôi đen cô ta, còn xuất hiện những tấm ảnh ngày đó cô ta đến bệnh viện, rõ ràng là cô ta đi thăm Thẩm Luân. Nhưng đám phóng viên cứ nói hươu nói vượn, đâu đâu cô ta lén lút đến bệnh viện vì muốn ra sức nịnh nọt một nam minh tinh, chọc giận fans của anh ta, mỗi ngày luôn có bình luận mắng chửi cô ta trên W.

Buồn cười nhất chính là, cái tên nam minh tinh đó có thể sánh bằng với tổng giám đốc của tập đoàn Thẩm Thị Thẩm Luân sao?

Vừa từ văn phòng của Đường Minh Thiên bước ra, Ôn Thư đi đến nhà vệ sinh, dùng xà phòng rửa sạch bàn tay. Thật ghê tởm, Đường Minh Thiên thế mà lại dám chạm vào tay mình.

Trong mắt nhân viên của công ty Hạ Hoa anh ta là một ông chủ nho nhã lễ độ, dễ gần gũi, nhưng khi đứng trước mặt Ôn Thư, ánh mắt của anh ta càng ngày càng đáng sợ.

“Ôn Thư, Thẩm tổng không thích em, nhưng anh thích em, em hãy thử suy xét anh đi.”

Trong một lần say rượu, Đường Minh Thiên đã để lộ ra ý đồ của mình, khiến Ôn Thư sợ hãi. Tối đó, sau khi anh ta đưa Ôn Thư về nhà, Ôn Thư lập tức chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận.

Tâm tình Ôn Thư không tốt, gọi điện thoại cho Hàn Tử Triết, bên trong điện thoại truyền đến tiếng phụ nữ.

Hàn Tử Triết nói người nhà đã tìm cho anh ta một đối tượng, lúc ấy Ôn Thư ứa nước mắt khóc, nghẹn ngào nói lời chúc phúc với anh ta.

Hàn Tử Triết đau lòng khi nghe thấy Ôn Thư khóc, vừa nghe Ôn Thư khóc, nội tâm anh ta cảm thấy rối loạn, không còn quan tâm đến đi đâu nữa.

Đối phương là danh gia vọng tộc ở Đế Đô, rất môn đăng hộ đối với Hàn gia.

Nghe đến hai từ môn đăng hộ đối, Ôn Thư lại nghẹn ngào.

Hiện giờ Hàn Tử Triết đang ở Đế Đô, anh ta muốn lập tức mua vé máy bay quay Ma Đô tìm Ôn Thư.

Ôn Thư lưỡng cố, nói tâm tình mình không tốt muốn tìm người tâm sự mà thôi, trước kia cô ta cũng thường gọi điện thoại như vậy.

Hàn Tử Triết đã có vị hôn thê, Ôn Thư không nên tiếp tục quấy rầy anh ta nữa, cuối cùng nói lời chúc phúc, sau đó liền cúp máy.

Gần đây Cung Trình đã chấm dứt hợp đồng với công ty giải trí Hoa Hạ, tự mình thành lập một văn phòng làm việc riêng.

Ôn Thư không chịu đựng nổi ánh mắt của Đường Minh Thiên, cô ta muốn đến văn phòng làm việc của Cung Trình, trước đó thái độ của đối phương khá tận tình, đột nhiên bây giờ lại thay đổi.

Ôn Thư ngại thể diện của mình, không đi tìm Cung Trình. Cô ta đi đến quán bar uống rượu, uống đến say chuyểnh choáng, đột nhiên bên cạnh có người ng ẫ xuống.

Cô gái trẻ này có chút quen mắt, Ôn Thư lạnh mặt nói: “Là cô.”

Cô gái kia cười khẽ: “Cô quen biết tôi sao?”

Ôn Thư từng lên mạng xem tin tức của bộ phim Thịnh Đường đã nhìn thấy cô gái này, cô ta luôn tỏ vẻ nịnh bợ Kì ầu Tịnh, càng khiến Ôn Thư thêm chán ghét.

“Học tử Ôn Thư, em là Đi ềnh Manh, cũng tốt nghiệp đại học X. Hình như chị có vẻ rất khổ sở, bởi vì đã bị học trưởng Thẩm đá à?”

“Cô cũng thích Thẩm Luân?” Ngữ khí Ôn Thư đầy khinh thường, khoe môi lạnh lùng cong lên.

Đi ềnh Manh bị nói trúng tim đen cũng không tức giận, cô ta khẽ chớp mắt, nói: “Đừng quan tâm em thích ai, thực sự học trưởng Thẩm đúng là di tình biệt luyện*. Học tử cũng quen cô gái Kì ầu Tịnh kia chứ, lúc trước cô ta chính là thế thân của chị, không ngờ lại chuyển mình nhanh như vậy. Học tử cam tâm sao?”

(* Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.)

Nếu Ôn Thư vẫn là đầu quả tim của Thẩm Luân, Đi ềnh Manh sẽ không dám đánh chủ ý lên người Ôn Thư như vậy.

Đi ềnh Manh rất thích giả vờ ngây thơ vô tội, tiếp cận con m ẫ tìm thời cơ xuống tay. Trước kia Đi ềnh Manh xem Ôn Thư là tình địch, nhưng Ôn Thư không biết cố gắng, làm Kì ầu Tịnh càng ngày càng được sủng ái, nội tâm của Đi ềnh Manh càng ngày càng trở nên ác độc.

Nếu người ở bên cạnh Thẩm Luân là Ôn Thư thì cũng chẳng sao cả, bởi vì Ôn Thư và Thẩm Luân đã quen biết nhau nhiều năm.

Nhưng đổi lại người đó là Kiều Tịnh, Điền Manh cảm thấy vô cùng không phục.

Trong tình thức, định ý của Điền Manh đối với Kiều Tịnh càng ngày càng sâu, cho nên lúc nhìn thấy Ôn Thư lâm vào tình cảnh này, Điền Manh cảm thấy có chút đồng tình.

Ôn Thư đến quán bar uống rượu giải sầu, ngoài dự kiến lại gặp được Điền Manh.

“Hay là chúng ta liên thủ với nhau đi, em sớm đã không ưa gì cô ta rồi.”

Ánh mắt Ôn Thư trở nên trầm tư, Ôn Thư không nắm được bằng chứng Kiều Tịnh ra tay chèn ép mình, nếu tùy tiện động thủ, người chịu thiệt thòi vẫn là mình mà thôi.

Hơn nữa Ôn Thư hiểu tính cách của Thẩm Luân, vạn nhất bị phát hiện, nhất định Thẩm Luân sẽ không tha cho cô ta. Cho nên nếu không nắm chắc được phần thắng, thì không nên mạo hiểm.

Ôn Thư uống cạn ly rượu, liền cầm túi xách đứng dậy rời đi.

“Đúng rồi, tôi khuyên cô đừng nên động vào Kiều Tịnh, cô ta đang rất được sủng ái đấy.”

Gương mặt Ôn Thư ửng đỏ, cố ý khiêu khích Điền Manh. Ôn Thư nhìn ra được, Điền Manh không phải loại người tốt đẹp gì, tính cách đầu thế hiện rõ trong đôi mắt, không thể lợi dụng.

Ôn Thư muốn để cho Điền Manh tự mình ra tay.

Điền Manh càng sinh lòng ghen ghét, thì cô ta càng không muốn buông tha cho Kiều Tịnh.

Trong truyện, Ôn Thư đối phó với Kiêu Tĩnh, chẳng qua là do Kiêu Tĩnh vì yêu mà sinh hận, luôn ra sức chèn ép Ôn Thư, cho nên Ôn Thư rơi vào đường cùng mới ra tay phản kích.

Điền Manh đóng vai người qua đường quan sát. Một mặt Điền Manh luôn ra sức hãm hại Ôn Thư, mặt khác lại trở thành chị em tốt với Kiêu Tĩnh, ngấm ngầm làm trò xấu, khiến cho Ôn Thư nghĩ rằng mọi việc đều do Kiêu Tĩnh gây ra. Cuối cùng Điền Manh cũng đạt được sự tín nhiệm của Ôn Thư, cô ta liề liên kết với Ôn Thư, tiêu diệt Kiêu Tĩnh.

Bởi vì nam chính coi trọng Kiêu Tĩnh, cốt truyện bắt đầu phát sinh biến động, hiện giờ mọi hận ý của Điền Manh với nữ chính đều chuyển lên người Kiêu Tĩnh, Điền Manh hận Kiêu Tĩnh đến nghiền răng nghiền lợi.

Kiêu Tĩnh đang trên đường đi đến bệnh viện, đã bị một đám người bắt đi.

Thủ đoạn của đám người này rất táo bạo, chờ Kiêu Tĩnh đi từ nơi khác trở về, trên đường đi đến bệnh viện thăm Thời Trầ liề động thủ.

Bọn họ không dám động thủ ở bệnh viện Thẩm Luân đang điề trị, sau khi trối Kiêu Tĩnh lại liề ném cô lên xe, vội vàng chạy đi.

Kiêu Tĩnh bị đưa đến một quán bar trá hình. Vì đề phòng cô bỏ trốn, bọn chúng đã đánh thuốc mê cô, chờ cô tỉnh lại, phát hiện mình bị giam trong một căn phòng tối.

Cô cảm thấy tuyệt vọng, hai tay hai chân đều bị trối lại, ngay cả miệng cũng bị dán băng keo. Cũng may quần áo vẫn còn trên người, thân thể cũng không có gì không ổn.

Kiêu Tĩnh nghĩ, có lẽ mình sẽ phải chết ở nơi đây.

Bên ngoài vô cùng ồn ã, tiếng cười nói, âm nhạc ồn ào, còn có một vài âm thanh ái muội.

Cô điên cuồng giãy giụa, cổ tay không ngừng cọ xát với dây thừng, đến mức chảy máu, cô vẫn không từ bỏ.

Thậm chí cô còn đoán mò, ai lại hận mình như vậy, còn muốn gây bất lợi với mình. Hay là nhìn thấy Thẩm Luân không muốn che chở cho cô nữa, người nọ nhịn không được nữa liền ra tay với cô.

Hơn nữa lúc này, Kiều Tịnh đã từng nghĩ sẽ tìm đến cái chết, dù sao cô cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Bên ngoài cửa vang lên một trận cười, ngay sau đó cánh cửa mở ra, đèn cũng mở lên, người nọ tháo miếng băng keo trên miệng cô ra, dùng tay bóp chặt miệng cô đổ rượu vào. Cô ra sức phản kháng, rượu đổ đầy mặt đất.

“Mẹ kiếp!”

Người đàn ông đầu trọc tát cô một cái.

Sắc mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt mang theo sự phẫn nộ hận không thể ra tay giết cái tên đàn ông kia.

Tên đầu trọc vuốt cằm cô: “Mẹ kiếp, nếu không phải vì mày khá xinh đẹp, thì lão tử đây đã dùng dao rạch mấy đường trên gương mặt mày rồi, để xem sau này mày còn làm mình tinh được nữa không. Loại hàng như mày, chúng tao đã không ít lần chơi qua, thành thực một chút, giữ lại chút sức lực, để một lúc nữa còn có sức rên rỉ.”

Tên đầu trọc vẻ mặt dâm tà cười to.

Trong miệng Kiều Tịnh còn vương lại hương vị của rượu, sau khi người đàn ông kia rời đi, thân thể của cô bắt đầu nóng lên, cô nghi ngờ trong rượu đã bị bỏ thuốc.

Một lúc sau, thân thể nóng đến mức lý trí cũng dần trở nên mơ hồ.

Kiều Tịnh cuộn tròn nằm trên mặt đất, khó chịu vặn vẹo cơ thể.

Cô cảm thấy lần này mình xong đời rồi, thực sự xong đời rồi.

Nhưng mà, ngoài trừ sự phẫn nộ ban đầu còn có sự sợ hãi, cuối cùng ý thức dần dần mất đi. Đôi mắt trở nên mờ lung, gương mặt đỏ bừng như màu máu, hai má ửng đỏ nhìn đặc biệt mê người.

Không biết trải qua bao lâu, cô hoàn toàn không còn tâm trí để ý bên ngoài xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết một lần nữa cửa phòng được mở ra, một mùi máu tanh cùng mùi bạc hà vị tươi mát của đàn ông xuất hiện.

Kiêu Tinh bị người kia bế lên, trong miệng người kia không ngừng ôn nhu kêu tên cô, nhưng cô không còn nghe rõ, trên mặt toàn là nước mắt, cánh tay như rắn quăn lấy người đàn ông trước mắt, hơi thở kìêu mị, quả thực đang dụ người ta phạm tội.

“Chết tiệt!”

Khoé mắt Thẩm Luân đầy tàn bạo, lý trí bị dục vọng chi phối. Cửa phòng mở ra, trên mặt đất toàn là vết máu, Thẩm Luân bế Kiêu Tinh rời khỏi quán bar, lạnh mặt phân phó Vương Hiếu: “Đi đi đâu tra.”

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 57: Cốt Truyện Thay Đổi

Edit: Tiêu Mân Thâu

Cả người Kiều Tịnh cực kỳ nóng, cô không biết người đang bế mình là ai, chỉ cảm thấy vòng tay này thật ấm áp, cô thoải mái hưởng thụ, căn bản không nghĩ sẽ buông tay. Cô dán mặt mình vào lồng ngực anh, khẽ rên rỉ, đôi mắt long lanh.

Hô hấp của Thẩm Luân càng trở nên rối loạn.

Khi biết tin cô bị bắt cóc, trái tim anh như muốn nhảy ra ngoài. Đến khi tìm được cô, nhìn thấy cô bị trúng thuốc nằm trên mặt đất, anh phần nộ đến mức muốn giết người.

Mặc dù anh có ý định giết người, nhưng tận đáy lòng vẫn xuất hiện một cỗ dục vọng.

Lúc này trên xe, hô hấp của anh càng thêm nặng nề, bắt lấy bàn tay đang làm loạn của cô, anh trầm giọng nói: “Đừng làm loạn.”

Nếu cô cứ làm loạn như vậy, anh sợ bản thân mình sẽ không khống chế được nữa.

Gương mặt Kiều Tịnh nhiễm một tầng đỏ, đôi mắt mơ màng ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, có người đàn ông nào không bị cám dỗ.

Cô giống như một tiểu yêu tinh, trông đơn thuần lại mỉa mai, hai loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng với nhau, nhưng đều có thể tìm thấy trên

người cô. Không thể nghi ngờ gì thêm nữa, thực sự cô quá mê người.

Thẩm Luân mím môi, đáy mắt trăn trối. Lần đó anh không làm đến bước cuối cùng, chỉ ôm hôn vuốt ve thân thể cô một đêm, ngày hôm sau cô liền dùng bình hoa ném vào người anh, vạn nhất anh nhân cơ hội này lên giường với cô, bằng tình cách của cô, lúc cô tỉnh táo lại sẽ không bao giờ thích anh nữa.

So với sự đau lòng, anh nguyện ý nhẫn nại chờ đợi.

Anh đã tìm ra được biện pháp, sớm muộn gì cô cũng sẽ thuộc về anh, cả tâm hồn lẫn thể xác.

Thẩm Luân nắm cầm cô, kiên nhẫn dục vọng nói: “Đừng làm loạn nữa, nếu anh thực sự phát hỏa xem em có chịu nổi không.”

Thần trí đã sớm bay mất, cho dù anh có nói đi đâu gì cô cũng không hiểu. Cô cảm thấy thân thể mình như muốn bốc cháy, chỉ có dựa vào người anh, ôm lấy anh, mới làm cô dễ chịu hơn một chút.

Trong trạng thái vô thức, cô không biết rõ bản thân mình đang làm cái gì, chỉ làm theo bản năng, đòi hỏi nhiều hơn.

“Đây là do em tự mình chuốc lấy.”

Yết hầu Thẩm Luân khẽ động, nở nụ cười gian xảo, bàn tay to lớn chế trụ cổ cô, hôn lên môi cô.

Động tác của anh rất thô bạo, làm Kiều Tịnh bị đau, trong lúc mơ màng vẫn nhíu mày, dùng tay đẩy anh ra.

Không khí bên trong xe nhiễm mùi tình ái, tài xế nhin không được nhìn qua kính chiếu hậu, trùng hợp nhìn thấy một người cao lãnh tự phụ như Thẩm tổng đang hôn từ môi xuống xương quai xanh của cô gái nhỏ nằm trong lòng mình, biểu tình trên mặt thập phần si mê.

Bất thành linh Thẩm Luân giương mắt, ánh mắt lạnh lùng, người tài xế lập tức thu hồi tầm mắt, mồ hôi lạnh ứa ra, không dám nhìn tiếp.

Thẩm Luân hôn không sâu, Kiều Tịnh bị anh bế ngẩng lên đùi mặt đối mặt với anh, đôi chân mảnh khảnh tách ra, cả người mềm mại ngã vào lòng anh, đôi mắt long lanh mặc anh đùa giỡn.

Anh không dám hôn quá mạnh, sợ lưu lại dấu vết cô sẽ phát hiện.

Mắt thấy sắp đến bệnh viện, Thẩm Luân vẫn chưa thỏa mãn nhưng vẫn giúp cô chỉnh lại cổ áo, còn ôn nhu vuốt mái tóc dài của cô.

Trước khi lên xe Thẩm Luân đã gọi điện thoại cho phó viện trưởng, bảo Kiều Tịnh bị hạ thuốc, Thẩm Luân không yên tâm giao Kiều Tịnh cho người khác, phó viện trưởng cố ý sắp xếp một nữ bác sĩ trẻ tuổi chữa trị cho Kiều Tịnh.

Nữ bác sĩ nhận ra Kiều Tịnh, bên trong phòng bệnh còn có Thẩm Luân, ánh mắt của nữ bác sĩ mang theo sự kinh ngạc.

Điện thoại của Thẩm Luân reo lên, anh đi ra ngoài hành lang nhận điện thoại.

“Ông chủ, đám người này vừa mới ra tù, trước kia đi theo Tần gia. Sau khi Tần Quang chết, bọn chúng thành chó hoang mất chủ. Ở trong tay bọn họ, còn nắm giữ những ảnh chụp của mười nữ minh tinh khác, những tấm ảnh đó khá tế nhị, không tiện nói rõ. Bọn họ chỉ xuống tay với những nhân vật công chúng ít người biết đến, việc bắt cóc Kiều tiểu thư, là có người thuê bọn họ làm, cũng đã đi điều tra ra được manh mối.”

Trong quán bar, Vương Hiếu đạp một chân lên tên đầu trọc, đem tin tức đi điều tra được báo cáo với Thẩm Luân.

“Xin tha mạng, tôi sẽ nói hết tất cả! Mấy ngày trước có một người phụ nữ gọi điện thoại cho tôi, số điện thoại của cô ta tôi vẫn còn giữ!”

Tên đầu trọc bị đánh đến chân sắp gãy, không chịu đựng nổi sự tra tấn liền khai báo toàn bộ sự việc.

Vương Hiếu vừa đá vừa mắng: “Con mẹ mày, không gọi được.”

Trong điện thoại, Thẩm Luân trầm giọng nói: “Trước tiên cứ nhốt bọn chúng lại, vẫn còn có giá trị lợi dụng. Về người phụ nữ kia, tiếp tục đi đầu tra.”

“Vâng.”

Kiêu Tịnh nằm trên giường truyền dịch, cô vẫn luôn hôn mê, dưới tác dụng của thuốc, gương mặt nhiễm đỏ dần dần tan đi, lộ ra làn da trắng nõn. Thẩm Luân đuổi hết mọi người ra ngoài, anh bắt một cái ghế, ngồi bên cạnh mép giường cô.

Trong phòng bệnh không có người thứ ba, Thẩm Luân tựa vào gần giường bệnh, dục vọng nơi khoé mắt không tài nào che giấu, chăm chú nhìn cô. Một lúc sau, trong đôi mắt anh hiện lên cảm xúc buồn rầu cùng phần nộ.

Sự kiên nhẫn của anh có giới hạn, thực sự cô quá mê người, tựa như nhất cử nhất động của cô đều đang câu dẫn anh.

Thời điểm Kiêu Tịnh tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ hai phiến lá cây bị gió cuốn bay, nhẹ nhàng rơi xuống khung cửa sổ.

Đầu cô choáng váng, đối với chuyện phát sinh đêm hôm qua cũng có chút ấn tượng. Cô còn nhớ rõ có một người đàn ông bế cô lên, sau đó... không còn nhớ gì nữa.

Cô muốn giơ tay xoa thái dương, bất ngờ chạm phải một cánh tay đặt trên giường, làm người đó thức giấc.

“Đã không sao rồi.”

Thẩm Luân lên tiếng an ủi với giọng trầm khàn, anh nằm ngủ ở mép giường một đêm.

Kiêu Tịnh vừa mới tỉnh lại, ánh mắt vô tội mang theo sự hoài nghi.

Thẩm Luân gọi nữ bác sĩ đêm qua vào phòng, xác nhận thân thể của Kiêu Tịnh đã không còn gì đáng lo ngại, anh mới cảm thấy yên tâm. Lăn lộn cả một đêm, thoát nhìn sắc mặt anh khá mệt mỏi cùng buồn bã, nhưng lại nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời của cô.

Từ miệng của nữ bác sĩ Kiêu Tịnh đã biết đêm qua xảy ra chuyện gì. Thẩm Luân đã cứu cô, còn có lòng tốt đưa cô đến bệnh viện. Anh không lợi dụng cơ hội này làm chuyện bại hoại với cô.

Trong nháy mắt, thực sự Kiêu Tịnh phải lau mắt mà nhìn nam chính. Cô cảm thấy nhận thức của mình trước kia hoàn toàn không đúng lắm, chỉ có cái nhìn phiến diện.

Nam chính vẫn là nam chính, nhưng trong nội tâm nhất định vẫn còn tiếm tàng, chút chân thiện mỹ nha.

Cô nhấp môi, nghiêm túc nói: “Thẩm Luân, cảm ơn anh.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Kiêu Tịnh, giọng nói mềm mại, khiến nội tâm Thẩm Luân cấn cào, anh nhớ đến việc đêm qua cố gắng kiềm chế tâm tư xấu xa trong lòng mình, nhưng lại nhân cơ hội lúc trong xe ý thức cô mơ hồ đã hôn cô.

Anh cười ôn nhu: “Không có gì, em không sao là tốt rồi.”

Đành gạt cô thôi, chỉ cần cô có thể thích mình nhiều hơn một chút.

Độc tố trong cơ thể cô vẫn chưa được giải trừ hết, cần phải mất mấy ngày mới hoàn toàn tiêu tán hết. Vì để đảm bảo sức khỏe của cô, bác sĩ yêu cầu cô nên nằm viện theo dõi.

Chuyện của Kiêu Tịnh, Thẩm Luân vẫn luôn che giấu thật tốt, không để ai nói cho bà ngoại của cô biết. Nằm viện hai ngày, cô luôn phải thay quần áo thường ngày lên phòng bệnh tầng trên thăm bà ngoại.

Sau khi chuyện này xảy ra, Thẩm Luân càng có lý do không cho Kiêu Tịnh chạy lung tung, nhất cử nhất động của cô, đều bị người khác âm thầm giám sát.

Tuy rằng Kiêu Tịnh không hiểu rõ tình hình, nhưng vẫn mơ hồ ý thức được. Quả thực mới khen nam chính có một chút, thì anh đã giám sát cô giống như phạm nhân, tuy rằng trong lời hứa hẹn này một phần là vì sự an toàn của cô, nhưng thực ra chủ yếu chỉ muốn khống chế cô mà thôi.

Kiêu Tịnh không muốn Thẩm Luân lúc nào cũng giám sát mình, tương lai cô còn có đại sự phải làm.

Ánh mắt cô tức giận, phùng má, nhìn về phía cửa sổ như đang suy tư đi đâu đó.

Sau khi Vương Hiểu cho người đi điều tra chuyện đêm đó, rất nhanh đã có manh mối.

“Đi ền Manh?” Thẩm Luân híp mắt, ánh mắt âm trầm, tùy tiện nói: “Mặc kệ cô ta là ai, là do chính cô ta tìm con đường chết. Còn nữa, trước khi chết đừng để cô ta quá thoải mái.”

Đầu dây điện thoại bên kia, Vương Hiểu vâng một tiếng.

Xế chiều, Đi ền Manh trang điểm xinh đẹp muốn đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa, đã bị người khác đánh thuốc mê. Chờ lúc Đi ền Manh tỉnh lại, đã bị đồ thuốc kích dục vào miệng, trong phòng có bảy tám người đàn ông đáng vẻ ghê tởm.

“A!!!!”

Đi ền Manh như muốn phát điên, thét chói tai, ánh mắt đầy sự hoảng sợ cùng hận ý.

Ôn Thư cũng không tốt hơn bao nhiêu, không biết từ đâu Thẩm Luân đi đâu tra ra được trước đó Ôn Thư từng gặp mặt Điềm Manh, còn cho một đám côn đồ tạt nước sơn lên cửa nhà Ôn Thư cảnh cáo một phen.

Từ ngày hôm đó, đã lâu rồi Ôn Thư không dám rời khỏi nhà nửa bước, luôn nhốt mình trong nhà.

Ôn Thư nhờ người hỏi thăm tin tức của Điềm Manh, liên tục nhận được tin Điềm Manh mất tích, làm Ôn Thư càng thêm sợ hãi.

Ôn Thư cảm thấy Thẩm Luân không còn là người mình từng quen biết, anh trở nên rất đáng sợ. Vốn dĩ Ôn Thư vẫn còn mang một tia hy vọng với anh, nhưng hoàn toàn đã chết tâm.

Ôn Thư không dám đối đầu với Thẩm Luân, sợ bản thân mình sẽ trở thành Điềm Manh thứ hai.

Trải qua một tháng, thái độ của Thẩm Luân đối với Kiều Tịnh và bà ngoại cô vô cùng ân cần, tâm tính bà ngoại thuần phác, bà đã sớm nghe nguyên thân nói về Thẩm Luân, đều là những lời nói có cánh, cho nên trong tiềm thức của bà ngoại, Tiểu Thẩm là một chàng trai tốt.

Nếu cháu gái ở bên cạnh Tiểu Thẩm, nhất định sẽ được hạnh phúc. Bà ngoại đã bị Thẩm Luân mua chuộc, luôn nói tốt về anh trước mặt Kiều Tịnh.

Mỗi lần như vậy, Kiều Tịnh chỉ mỉm cười không đáp lời, biểu tình nhàn nhạt, nhìn có vẻ không muốn nói đến chuyện này.

Lần này bà ngoại đến Ma Đô, lúc nào trên mặt Kiều Tịnh cũng tươi cười vui vẻ. Thần thái toả sáng, đặc biệt xinh đẹp.

Thẩm Luân mặc áo khoác, vóc dáng cao lớn khuôn mặt anh tuấn thu hút đến mức hộ lý trẻ đi ngang qua anh kích động đến cắn ngón tay.

Anh đứng bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt si mê nhìn về phía Kiều Tịnh.

Mấy này qua Ki ầu Tịnh khá thành thật, rất ngoan ngoãn, cho dù bị anh trêu ghẹo chỉ biết đỏ mặt không lên tiếng, đôi môi hồng nhuận gắt gao mím chặt, bộ dạng ủy khuất nhưng không dám phản kháng khiến anh rất vui mừng. Trong nháy mắt, Thâm Luân cảm giác bọn họ như quay lại khoảng thời gian trước đây.

Thâm Luân nghĩ bởi vì bà ngoại đến đây, cô lúc nào cũng bận rộn, hơn nữa trong một tháng qua cô rất nghe lời, anh cho rằng cô đã suy nghĩ thông suốt, chấp nhận số phận, không phản kháng nữa.

Vì thế, Thâm Luân không còn phòng bị Ki ầu Tịnh nhiều như lúc trước, tiện thể đặt trọng tâm vào việc khác. Lần này Thâm Luân muốn ra tay nắm giữa toàn bộ Thâm gia, cho nên gần đây anh rất bận nửa tháng rồi không thấy người đâu. Hiện giờ vết thương trên vai anh đã lành lại, chỉ là thỉnh thoảng trời trở lạnh, vết thương lại bị đau.

Ngày đó, phó viện trưởng gọi Ki ầu Tịnh đến, bệnh của bà ngoại cô là bệnh người lớn tuổi thường mắc phải, đã là bệnh mãn tính không thể trị tận gốc, chỉ có thể dùng thuốc để khống chế.

Bệnh viện muốn hỏi ý kiến của Ki ầu Tịnh, cô suy nghĩ một lúc hỏi: “Phó viện trưởng, bà ngoại tôi khi nào có thể xuất viện?”

“Cuối tuần có thể xuất viện.”

“Vâng ạ.”

Ki ầu Tịnh lên tiếng, rời khỏi phòng phó viện trưởng, bên ngoài hành lang, cô gặp người quen, cười chào hỏi: “Chị Trương Tú.”

Nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng quay đầu lại, thần sắc đạm nhiên gật đầu. Trước đó Ki ầu Tịnh từng gặp qua Trương Tú, cô ấy là bạn của Thời Tr ần, lần ấy tay Ki ầu Tịnh bị thương, chính cô ấy đã đến chung cư xử lý vết thương.

“Chị còn phải đi kiểm tra phòng bệnh, đi trước nhé.” Trương Tú lãnh đạm mỉm cười.

Nụ cười này giống như tính cách của Trương Tú, mấy ngày qua gặp nhau ở bệnh viện, cô ấy lúc nào cũng như vậy, không nóng không lạnh.

Kiêu Tịnh không để tâm, lên trên tầng thăm bà ngoại.

Đảo mắt đã vào tháng mười, kỳ nghỉ lễ quốc Khánh cũng đã đến, bộ phim Thích Khách dưới sự góp mặt của Kiêu Tịnh và Cung Trình được công chiếu trên hệ thống rạp phim toàn quốc.

Trên mạng hưởng ứng khá tốt nhưng lại chia thành hai luồng ý kiến trái chiều, fans Cung Trình khá đông đảo, kỹ thuật diễn xuất và nhan sắc của Cung Trình tốt rõ như ban ngày, nên được đám fans và người xem hết lời khen ngợi.

Ngược lại về phần Kiêu Tịnh, vì cô nổi tiếng quá nhanh, khó tránh khỏi dẫn đến việc người khác nghi kỵ, những bình luận đầu liên quan đến cô, có khen cũng có chê, bàn tán rôm rả, ngoài ý muốn càng làm cô phát hỏa hơn.

Hơn nữa có tin đồn năm nay Kiêu Tịnh là ứng cử viên trong hạng mục diễn viên mới xuất sắc nhất, lúc này, đám truyền thông khá kinh ngạc.

Mặc kệ mọi người hưởng ứng như thế nào, xem như Kiêu Tịnh đã thoát khỏi hình tượng lúc trước, trở thành đại minh tinh nhà nhà biết đến.

Nhưng mà, thời gian còn lại của cô chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Cô đã cân nhắc đến việc, tình tiết cuối cùng của cốt truyện. Càng tiến gần đến việc hoàn thành nhiệm vụ, mấy ngày qua đêm nào cô cũng nằm mơ thấy nguyên thân ở trong cốt truyện. Có thể nói, hiện giờ tình cảnh của cô hoàn toàn không giống với cốt truyện nữa, trên mạng không có ai bôi đen cô, hay buông lời mắng chửi, cho dù có cũng không thể gây sấm to mưa lớn. Cô càng ngày càng nổi tiếng, không bị bôi đen thì thôi, dù sao cô vẫn có thể tự mình ra tay.

Chờ cô hoàn thành xong việc này, cũng coi như quanh vịnh hạ màn.

Buổi sáng ngày nào đó, đột nhiên bà nội Thẩm Luân phát bệnh, phải đưa vào bệnh viện. Thẩm Luân đứng trước phòng phẫu thuật cả một buổi sáng.

Bà nội còn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật, anh lại nhận được một tin khác, Kì ầu Tịnh và bà ngoại của cô không còn ở bệnh viện, ngày hôm qua đã làm thủ tục xuất viện, cũng không trở về chung cư, suốt đêm căn nhà đầu tối đen như mực.

“Cô ấy rời đi lúc nào? Sao bây giờ mới báo.” Thẩm Luân trầm mặc, theo bản năng muốn bước ra ngoài.

Chu Xuyên vội ngăn cản anh: “Thẩm Luân, anh đừng kích động. Bà nội vẫn còn nằm trong phòng phẫu thuật, dù có chuyện gì đi nữa, hãy chờ bà nội vượt qua cơn nguy hiểm, rồi tính tiếp được không?”

“Đúng đấy, trước mắt sức khỏe của bà nội vẫn là quan trọng nhất, còn cái cô tiểu minh tinh gì đó muốn đi thì cứ để cô ta đi.” Mắt thấy sắc mặt Thẩm Luân đen lại, Tì ền Lập vội sửa lời: “Ý tôi là cô ấy đi rồi, cậu cũng có thể cho người bắt cô ấy trở về không phải là được rồi sao.”

Thẩm Luân hít một hơi thật sâu, nở nụ cười lạnh.

“Cô ấy gạt tôi, lúc trước cô nghe lời như vậy chỉ là tung hỏa mù. Giỏi lắm, làm tốt lắm.”

Anh phần nộ đấm một quyền lên tường, động đến miệng vết thương, sắc mặt anh trở nên dữ tợn, mạch máu trên trán cũng hiện lên.

“Vương Hiếu!”

Vương Hiếu hoảng sợ, bước nhanh đến.

Thẩm Luân cố bình tĩnh lại, nhưng đôi mắt mang lãnh quang, “Mau đi tìm cô ấy, mang cô ấy về đây.”

Chu Xuyên cùng Tì ền Lập nghe thấy, liếc mắt nhìn nhau, mọi người đều biết Thẩm thiếu là một người tài giỏi, nhưng lại thua trong tay một nha đầu không biết tốt xấu.

Chu Xuyên nói: “Vương Hiều, anh mau đi đi, đỡ phải nhìn thấy bộ dạng anh ta gập đến đỏ cả mắt, ngay cả sức khỏe của bà nội cũng không thêm để ý.”

Lời nói này có chút thâm ý hận sắt không thành thép, mấy năm qua ai cũng biết Thẩm thiếu là một tình thánh, kết quả lần này so với lần trước còn thua đậm hơn.

Vương Hiều gật đầu, vội xoay người rời đi.

Kiêu Tịnh dẫn bà ngoại đến một viện dưỡng lão ở nơi khác, nằm trong một làng du lịch non xanh nước biếc, thực sự cô không có ý định chạy trốn.

Cũng không có ý che giấu dấu vết, vì vậy Vương Hiều đã nhanh chóng đi đầu tra ra được hành tung của cô, đem tin tức báo lại cho Thẩm Luân.

Bà nội Thẩm được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, đã vượt qua cơn nguy hiểm. Từ sau khi ông nội Thẩm qua đời, bệnh tim của bà ngày càng trở nặng. Nhưng việc làm bà không an tâm nhất chính là đứa cháu trai nhà mình.

“Thật không có tiền đồ, thích thì phải theo đuổi, người của Thẩm gia chúng ta, không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy!”

Bà nội Thẩm không muốn nhìn thấy bộ dạng suy sụp này của Thẩm Luân, bà cần gây đánh vào tay phải của anh.

Thẩm Luân vất vả né tránh, ngữ khí đau buồn: “Bà cũng nhìn ra được, là cô ấy thực sự không thích cháu trai của bà mà.”

“Không thích thì phải tìm cách làm cho con bé thích!” Bà nội Thẩm khuyên nhủ: “Con bé không thích cháu, là vì cháu làm chưa tốt, chưa đủ. Cháu nên tự kiểm điểm lại mình, đến tột cùng có điểm nào khiến cho người ta không thích cháu.”

Điểm nào trên người anh cũng làm cô chướng mắt.

Khoé môi lạnh lùng khẽ kiêu lên, không thể thở nổi, anh đau đớn đến mức muốn kêu lên, đôi mắt đầy thống khổ.

Chính là như vậy, anh cố gắng hít thở, giờ phút này trong đầu anh chỉ nghĩ đến việc, bắt cô trở về, trừng trị cô như thế nào, còn phải nhốt cô lại.

Tiền Lập đứng một bên cười khẽ: “Bà nội nói đúng lắm, không phải trên mạng thường nói, thích thì phải theo đuổi, tìm cách thổ lộ, không được nữa chúng ta lại suy nghĩ biện pháp khác. Thâm thiếu của chúng ta đẹp trai phong độ như vậy, có cô gái nào mà không thích cho được.”

Chu Xuyên thầm nghĩ, chỉ có duy nhất cô gái kia không thích Thâm Luân mà thôi.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 58: Kế Hoạch Thất Bại

Edit: Tiêu Mân Thâu

Sức khoẻ của bà nội Thẩm đã dần ổn định, Thẩm Luân quyết định tranh thủ thời gian đi đến đó tìm người.

Cuối cùng hôm nay cũng đã liên lạc được với Kiều Tịnh.

“Đưa máy cho tôi.” Thẩm Luân chuẩn bị xuất phát, đen mặt đứng bên cạnh chiếc xe, ánh mắt dữ tợn, đoạt lấy điện thoại trong tay Vương Hiểu.

“Alo, Thẩm Luân?”

Trong điện thoại, thanh âm của Kiều Tịnh khá ngập ngừng, bình tĩnh hỏi.

Thẩm Luân híp mắt, không lên tiếng trả lời.

“Ngày đó rời đi quá gấp gáp, quên báo cho anh biết, bà ngoại không thích cuộc sống ở thành phố, cho nên tôi đã dẫn bà ngoại đi đến nơi khác.”

Trải qua bầu không khí ngượng ngùng cuối cùng cũng bình ổn lại, anh nhấn nại hỏi: “ Bao giờ trở về?”

“... .. Vài ngày nữa.” Kiều Tịnh khẽ cười một tiếng, chần chừ nói: “Tôi sẽ quay về, tôi không có bỏ trốn đâu.”

Thẩm Luân hận không thể lập tức bắt trời cô trở về, giáo huấn mấy ngày mấy đêm để cô thành thật hơn một chút. Nhưng sau khi nghe thấy

tiếng cười của cô, trong lòng Thẩm Luân lại rung động, máu trong người đầu trở nên nhu hoà như một dòng nước, vô cùng ấm áp.

Yết hầu anh khẽ động, trề giọng nói: “Mau quay về có biết không? Lần sau rời đi mà không báo một tiếng thì đừng trách anh vô tình.”

Cô sẽ không thể biết được, sau khi biết tin cô bỏ đi, vì quá xúc động thiếu chút nữa Thẩm Luân đã gây ra chuyện không hay.

Cách một cái màn hình điện thoại, cô vẫn bị anh dọa sợ, mở to đôi mắt.

“Sẽ mau trở về mà, anh đừng hung dữ như vậy. Anh cũng đừng đến đây, đi đi về về phiền phức lắm, tôi không bỏ trốn đâu.”

Thẩm Luân lạnh mặt mỉm cười, lên tiếng uy hiếp: “Cho dù em cố tình bỏ trốn, thậm chí là chạy trốn sang nước ngoài anh cũng sẽ có cách bắt em trở về. Được rồi, nhớ chăm sóc tốt cho bà ngoại, đừng tắt nguồn điện thoại, anh sẽ gọi cho em bất cứ lúc nào đấy.”

Cúp máy sắc mặt Thẩm Luân nhu hoà hơn, tâm tình nhìn cũng không tồi.

Chu Xuyên nhìn thấy, hạ cửa xe xuống, ý vị thâm trường cười nói: “Chỉ với một cuộc điện thoại đã Thẩm đại thiếu gia của chúng ta thay đổi ý định. Mỗi lần đối mặt với cô tiểu minh tinh kia, anh liền trở thành miệng dao băm tâm đầu hủ, thế nào, không đi bắt người nữa à. Tôi cũng không hiểu nổi anh, đi đánh golf không? Gần đây có sân golf bạn tôi mới mở.”

Thẩm Luân thả lỏng cà vạt, khó có lúc nhả ra một câu: “Đi thôi.”

Trong điện thoại, Kiều Tịnh không muốn anh đến đó, anh nghĩ không cần thiết phải quản cô quá chặt, dù sao bên đó cũng có người của anh. Nếu cô dám có tâm tư khác, thì anh vẫn có thể bắt trời cô trở về.

Đến lúc đó, chính là cô tự làm tự chịu.

Sau khi Kiều Tịnh cúp điện thoại, trở về phòng bệnh của bà ngoại.

“Đây là cháu gái của bà sao, lớn lên thật xinh đẹp, giống như một đại minh tinh.”

Trong phòng bệnh, bà ngoại đang nói chuyện phiếm cùng một cụ bà khác.

Điều kiện của viện điều dưỡng này rất tốt, đầy đủ các trang thiết bị, tất nhiên chi phí cũng cực kỳ cao. Phòng của hai cụ nằm gần nhau, hai người nhanh chóng trở nên thân thiết, nghe người khác khen ngợi cháu gái của mình, bà ngoại che miệng cười, kiêu ngạo nói: “Cháu gái của tôi chính là một đại minh tinh.”

“Thật sao?”

Hai cụ già nói chuyện phiếm với nhau, Kiều Tịnh rót nước ấm vào ly, cười nói: “Bà ngoại, tối nay cháu phải quay về Ma Đô, cháu bận một số việc. Sau khi làm xong công việc sẽ quay lại đây thăm bà.”

Bà ngoại hoà ái nói: “Không sao đâu, cháu cứ lo công việc của mình đi, bà có tay có chân, cháu không cần lo lắng cho bà.”

“Ai nha! Cháu cứ yên tâm đi, nơi này đều là những ông bà lão đã cao tuổi, rảnh rỗi sẽ tụ tập với nhau chơi mạt chược, khiêu vũ, cuộc sống ở đây thoải mái hơn bên ngoài rất nhiều.” Bà cụ phòng bên là người rất nhiệt tình, nắm lấy tay bà ngoại Kiều Tịnh giới thiệu cuộc sống ở nơi đây.

Kiều Tịnh quay đầu lại, nhìn thấy hai người đang trò chuyện vui vẻ.

Bà ngoại có thói quen ngủ trưa, Kiều Tịnh đỡ bà ngủ, sau đó đem tấm thẻ ngân hàng đặt trong ngăn tủ.

Kiều Tịnh rời khỏi viện điều dưỡng, liền nhắn cho bà ngoại một tin nhắn, bảo mình phải trở về.

Kiều Tịnh đi suốt đêm trở về Ma Đô, ở trên đường, cô bấm vào Wechat của Diên Manh.

Ngày hôm qua cô trả lời tin nhắn trước đó Điên Mạnh nhắn cho mình, nhưng không thấy hồi âm.

Kiêu Tịnh thầm nói, có lẽ Điên Mạnh vẫn còn ghi thù việc này, bởi vì trước kia mỗi lần Điên Mạnh nhắn tin đến, cơ bản Kiêu Tịnh không có hồi âm, cho nên lúc này Điên Mạnh không muốn để ý đến cô nữa.

Kiêu Tịnh bật cười, gọi điện thoại lại cho Điên Mạnh, kết quả người nghe máy là cha mẹ của Điên Mạnh.

“Cái gì, Điên Mạnh mất tích hai tháng nay?”

Kiêu Tịnh kinh ngạc.

“Cô là bạn của Điên Mạnh sao?”

Cha mẹ Điên Mạnh tra hỏi, Kiêu Tịnh trả lời hai câu ứng phó liền cúp máy. Cô nhắm mắt lại, xoa thái dương.

Tâm tình có chút buồn bực, Điên Mạnh đã đi đâu?

Không phải Kiêu Tịnh đột nhiên muốn trở thành chị em tốt với Điên Mạnh, chỉ vì mất thấy đường sinh mệnh sắp hết, cô chỉ còn kém một bước nữa là có thể hạ màn, nhưng cái người mấu chốt Điên Mạnh này lại biến mất. Trước đó Điên Mạnh từng nhắn cho cô địa chỉ của một quán bar, là nơi Điên Mạnh thường hay lui tới, cũng chính là nơi nguyên thân xảy ra chuyện.

Sau khi trở về Ma Đô, Kiêu Tịnh lập tức đi đến quán bar đó.

Cái tên Thẩm Luân phái đến theo dõi cô, cũng đã đứng trước cửa quán bar, người nọ liền báo tin cho Thẩm Luân. Nhận được tin, đáy mắt anh xuất hiện lãnh quang, cô gạt anh quay về trong đêm, anh muốn xem tiếp theo cô sẽ làm gì.

Bên trong quán bar, Kiêu Tịnh vẫn chưa nhận ra hành tung của mình đã bị Thẩm Luân biết được, cô mặc áo khoác, đeo kính râm, giống như những

vị khách khác ở trong quán bar, tìm một góc ở quầy bar ngồi xuống.

“Anh đẹp trai, có biết cô gái này không?”

Kiêu Tịnh đưa ảnh chụp của Điên Manh trong điện thoại của mình cho nhân viên pha chế xem.

Nhân viên pha chế chớp chớp mắt: “Có quen, Điên Manh là một tiểu minh tinh.”

“Hiện giờ cô ta đang ở đâu?”

“Không biết, đã lâu rồi không đến đây.”

Bên cạnh Điên Manh có rất nhiều bạn rượu, sau khi xảy ra chuyện, cảnh sát có đến quán bar hỏi thăm tin tức, nhưng đám người đó bảo là không biết cô ta đang ở đâu.

Chuyện Điên Manh mất tích, hai tháng sau Kiều Tịnh mới biết, cho nên việc đầu tiên là đi hỏi thăm tung tích của Điên Manh.

Kiêu Tịnh quan sát sắc mặt của nhân viên pha chế, phát hiện anh ta có chút do dự muốn nói lại thôi. Cô cũng rõ được phần nào, hơn phân nửa có liên quan đến việc nữ phụ Điên Manh mất tích. Với tính cách của Điên Manh, có lẽ đã đắc tội với không ít người.

Thực sự cô bắt đầu buồn thay cho bản thân mình, vậy kế tiếp phải đi như thế nào.

“Mỹ nữ, đi một mình à?”

Tâm tình Kiều Tịnh đang bức bối, lạnh mặt, không muốn để ý đến người khác.

Nhân viên pha chế đưa cho người đàn ông nọ một ly rượu, còn tốt bụng nhắc nhở: “Mỹ nữ, anh ta chơi khá thân với Điên Manh, nếu cô muốn biết chuyện gì đó, cứ hỏi anh ta thì sẽ rõ.”

Kiêu Tịnh nghe vậy, thoáng liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh.

Người này trông khá trẻ tuổi, trên người toàn đồ hiệu, quả thực là dạng thiếu gia nhà giàu.

“Điền Manh à anh có quen, hai tháng trước bọn anh còn cùng nhau uống rượu.” Người đàn ông này xưng ly với Kiều Tịnh, cử chỉ lão luyện, trông có vẻ là một bụi hoa sành đời.

“Gọi anh là Trương Tử Tuấn, trông mỹ nữ có chút quen mắt, có thể tháo kính râm xuống một chút không?”

Trương Tử Tuấn cái tên này Kiều Tịnh rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

Tuy rằng nguyên thân bị Điền Manh dụ dỗ vào con đường nghiện ngập, nhưng Điền Manh chỉ đẩy nguyên thân xuống hố sâu, còn người bạn hồ bằng cầu hữu Trương Tử Tuấn này của Điền Manh mới chính là tên đầu sỏ cung cấp thuốc cho nguyên thân.

Nhất thời, Kiều Tịnh cảm thấy bản thân như được giải thoát.

Cô cười duyên một cái, hạ kính râm xuống một chút.

Trương Tử Tuấn nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Anh ta đã gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng kiểu mỹ nữ xinh đẹp như Kiều Tịnh thì rất ít, mẫu chốt là anh ta nhận ra Kiều Tịnh, cô chính là minh tinh đang hot nhất hiện nay.

Ánh mắt Kiều Tịnh đầy mê hoặc, nhẹ giọng nói: “Tôi từng nghe Điền Manh nhắc đến anh, nói anh rất lợi hại, có một thứ thần dược làm con người ta trở nên vui sướng.”

Trương Tử Tuấn nghe Kiều Tịnh nói biết mình, liền nở nụ cười, mãi đến lúc cô nói xong, nụ cười trên mặt chợt cứng lại.

Anh ta là một người sành đời, nháy mắt trấn định lại: “Thế nào, Điền Mạnh đã nói gì với em?”

Kiêu Tịnh cười duyên: “Tôi còn biết anh có không ít hàng.”

Ánh mắt Trương Tử Tuấn trở nên lãnh đạm. Kiêu Tịnh ái muội vuốt cổ áo Trương Tử Tuấn, khẽ sát vào, thổi nhẹ: “Sao nào, có muốn cùng tôi vui sướng một chút không?”

Trương Tử Tuấn là khách quen của quán bar, luôn có phòng dành riêng cho anh ta, Kiêu Tịnh theo anh ta vào phòng.

Trương Tử Tuấn cười gian một tiếng, khoá trái cửa.

Kiêu Tịnh tỏ vẻ ngây thơ chớp chớp mắt, trong túi cô có mang theo gậy kích điện, trước khi đi đến quán bar cố tình mang theo để phòng thân, quả thực việc gặp mặt Trương Tử Tuấn là một việc kinh hỉ ngoài ý muốn.

Trương Tử Tuấn quay lưng về phía cô, lấy ra một túi nhỏ, đổ mấy viên thuốc bên trong ra ngoài. Kiêu Tịnh nhấp môi, cầm gậy kích điện trong tay, từ từ tiến đến gần.

Cô đã suy nghĩ kỹ, chờ cô không chế được Trương Tử Tuấn, sau đó sẽ gọi một cuộc điện thoại nặc danh cho đám phóng viên, chờ bọn họ đến đây cô sẽ trốn đi.

Đám phóng viên thích nhất là lấy tin bất quái của nghệ sĩ, cho dù Kiêu Tịnh không có mặt, thì Trương Tử Tuấn cũng sẽ bôi đen Kiêu Tịnh, cho nên Kiêu Tịnh sẽ không thể thoát khỏi việc tai tiếng quán thân.

Nhưng đảm bảo cô sẽ không chạm vào viên thuốc đó, chính là thật giả lẫn lộn, sau này cô có thể hạ màn rồi.

Điền Mạnh đã mất tích, cô cần phải ra một đòn, vạn nhất có thể biến xe đạp thành motor.

Kiêu Tịnh cảm thấy kế hoạch của mình thật hoàn mỹ, cần gây kích điện tiến đến gần.

Mắt thấy sắp thực hiện được kế hoạch, lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người khác đập mạnh.

“Kiêu Tịnh!”

Thẩm Luân đen mặt, ánh mắt hận không thể giết chết cô.

Lại là anh! Sao anh lại đến đây!

Kiêu Tịnh tức muốn chết.

“Các người là ai!”

Trương Tử Tuấn sợ hãi vội đem thuốc cất đi nhanh chân chạy khỏi phòng, nhưng đám vệ sĩ đã khống chế anh ta, thuốc trong tay rơi đầy đất.

Thẩm Luân bước đến, đôi mắt nhìn chăm chăm Kiêu Tịnh, cần viên thuốc lên quan sát, sắc mặt anh chợt thay đổi, nắm chặt cánh tay Kiêu Tịnh, tay cô run lên, gây kích điện chưa kịp sử dụng đã rơi xuống đất. Cô bị Thẩm Luân áp sát lên tường.

“Anh muốn làm gì?”

Đôi mắt anh đỏ ngầu, cực kỳ hận khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

Kiêu Tịnh muốn phát điên, vốn dĩ kế hoạch đã sắp thành công, cái tên ngốc Trương Tử Tuấn kia đã bị sắc đẹp mê hoặc, cô chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể đi lãnh hộp cơm rồi, nam chính lại xuất hiện làm rối loạn mọi thứ, anh đúng là khắc tinh của cô mà!

Cô tức giận đến nói không nên lời, Thẩm Luân dùng sức, siết đến xương cốt của cô cũng muốn gãy làm đôi.

“Kiêu Tịnh. Em không thích anh cũng không sao, chẳng lẽ em thích loại người như hắn ta?”

Thẩm Luân liếc mắt búng tay một cái, Trương Tử Tuấn ngã quỵ trên mặt đất, ánh mắt anh mang theo sự khinh thường.

Nếu không, làm sao cô có thể không nói một lời nào âm thầm trở về Ma Đô, còn nói dối anh mấy ngày sau mới trở về. Vừa về liền đi đến quán bar, còn vào phòng bao cùng với người đàn ông khác.

Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì nữa, Thẩm Luân không dám nghĩ đến, chỉ cần nghĩ đến một chút thôi, anh hận không lập tức giết chết cô ngay tại chỗ.

Anh không chiếm được cô, anh làm việc gì cũng không thể cảm hoá được trái tim cô, dứt khoát giết cô cho xong, ai cũng đừng hòng có được cô.

Kiêu Tinh nháy mắt, đôi mắt đỏ hoe: “Tôi thích anh ta, không thích anh!”

Cô cũng tức giận lắm nha! Chỉ còn một bước nữa thôi nhiệm vụ đã hoàn thành, lại bị anh làm hỏng hết, ai mà không tức giận cho được!

“Mẹ nó, em lặp lại lần nữa xem!”

Thẩm Luân tức giận mắng một câu thô tục.

Kiêu Tinh bị anh ép vào tường, lưng tựa vào vách tường, tức đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, quả thực mắt cô bị mù rồi, trước đó còn cảm thấy trong thâm tâm của nam chính có chút chân thiện mỹ, nhưng không ngờ anh căn bản chính là một cái tên lưu manh!

Anh luôn miệng nói thích nói yêu, nhưng anh biết thế nào là yêu à?

Sợ rằng trong tiềm thức của anh, cường thủ hào đoạt mới chính là yêu. Yêu con mẹ anh!

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 59: Sinh Mệnh Kết Thúc

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thẩm Luân nghe thấy Kiều Tịnh nói không thích mình, lồng ngực chợt đau nhói.

Anh cười lạnh: “Vậy được, em cứ hận anh đi.”

Chỉ có cực kỳ hận, trong lòng cùng trong mắt cô mới chỉ có hình bóng của anh.

Kiều Tịnh bị Thẩm Luân đưa về biệt thự, hai tay bị trói, Thẩm Luân trực tiếp khiêng cô lên lầu.

Sau đó ném cô lên giường, cơ hồ cô có thể dự kiến được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô mở to đôi mắt lui về phía sau, Thẩm Luân dùng ngón tay thon dài cởi từng nút áo sơ mi lộ ra thân thể cường tráng. Anh thông thả ung dung bước lên giường, bắt lấy đôi chân cô kéo về phía mình.

Kiều Tịnh không dám nhúc nhích, nhắm mắt lại, lông mi run rẩy.

“Mở mắt ra.”

Thẩm Luân thấp giọng ra lệnh.

Kiều Tịnh quay đầu, không lên tiếng.

Anh xoay mặt cô lại: “Anh muốn em mở thật to, nhìn anh làm thế nào biến em thành người phụ nữ của anh.”

“Đồ vô sỉ!”

Kiêu Tịnh nhắm mắt mắng to, tức giận đến phần ngực cũng phập phồng, cánh môi run lên.

Lời mắng chửi người khác cũng nhẹ như bông.

Thẩm Luân nhin không được bật cười, nhưng bất chợt đáy mắt anh hiện lên lãnh quang. Kiêu Tịnh năm lần bảy lượt chọc giận anh, chờ cô trở thành người của anh, có lẽ cô mới chịu ngoan ngoãn nghe lời anh.

Thẩm Luân nhấp môi, ánh mắt phát sáng, thân thể anh phủ lên người cô, muồn hôn lên môi cô, cô không trốn tránh nữa, dứt khoát nằm bất động.

Lúc này hốc mắt cô ươn ướt, nước mắt thấm ướt mi.

Kiêu Tịnh cảm nhận được quần áo trên người mình đã bị cởi sạch, với thời tiết lạnh lẽo của tháng mười, làm toàn thân cô run rẩy.

Làn da cô trắng như tuyết, hoàn toàn nở rộ trước mặt Thẩm Luân, thân thể hoàn mỹ khiến anh trầm mê.

Thẩm Luân liếm nước mắt cô, anh nâng người cô lên không một chút do dự, áo trên người anh còn chưa cởi đã tiến vào bên trong cô. Một khắc đau đớn ập đến, dường như cô cho rằng bản thân mình đã chết.

“Tịnh Tịnh, Tịnh Tịnh...”

Bên tai vang lên từng tiếng gọi si mê, Kiêu Tịnh bị người đàn ông này ôm vào lòng, tựa như miếng thịt nằm trên thớt, không thể nào cử động.

Cô khóc lóc thật thảm thiết, đến cuối cùng cô cũng không biết mình khóc vì điều gì, chờ cô có ý thức lại, tình cảnh hỗn loạn như lúc trước lại xuất hiện, quần áo trên người vẫn chỉnh tề, giọng nói máy móc của hệ thống vang lên:

[Hệ thống trung tâm phát mệnh lệnh, ý thức được việc nhiệm vụ không thể tiếp tục, quyết định nhiệm vụ thất bại.]

Hả?

Trên mặt Kiều Tịnh vẫn còn vượn nước mắt, cô từ tốn dùng mu bàn tay lau khô nước mắt, vội hô lên: “Có phải muốn tôi chết đúng không?”

Hệ thống không lên tiếng trả lời.

Lúc này, sắc mặt cô trắng bệch ngả ngời trên mặt đất.

Thảm rồi, vừa mất phu nhân lại thiệt quân*, lần này không hoàn thành nhiệm vụ cô sẽ bị hệ thống xoá bỏ.

(* vừa mất phu nhân lại thiệt quân: một câu nói kinh điển trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.)

Hệ thống hiện ra một bản đồ thế giới thu nhỏ, trong không gian lập thể xuất hiện một lỗ hồng, trước đó lỗ hồng dần dần khép lại, sau đó có biến động, lỗ hồng không những không khép lại, ngược lại xung quanh lỗ hồng bỗng có luồng điện, giống như hiện tượng bị nhiễm virus, bị xâm chiếm hơn phân nửa.

Xong rồi, lần này xong rồi, cô đã phạm tội ác tày trời.

Chờ Kiều Tịnh tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã sáng trưng.

Cô bị lẫn lộn đến cả người đau nhức, muốn nhấc tay lên cũng không có sức. Đôi mắt cô mông lung, nếu nhiệm vụ không thể tiếp tục, vậy sinh mệnh của cô hẳn vẫn còn lại một ít.

Đột nhiên, Kiều Tịnh nghĩ không muốn tiếp tục phản kháng nữa.

Cô khóc không ra nước mắt, thực hiện nhiệm vụ lâu như vậy, kết quả là công dã tràng, chỉ còn biết chết lặng. Cảm giác này thật kỳ quái, cô cảm thấy mình sắp được giải thoát rồi, từ trước đến nay cô vì muốn hoàn thành

nhiệm vụ đi hết cốt truyện, làm việc cẩn thận, lo trước lo sau. Sống một cuộc sống không như mình mong muốn.

Cô muốn trở lại đúng bản thân mình, có lẽ chỉ còn được mấy ngày nữa thôi.

Kiêu Tịnh chịu đựng cả người đau nhức ng ồi dậy, mở cửa, nhìn thấy Thẩm Luân bước đến, không nói một lời li ền bế cô vào phòng tắm.

Toàn bộ quá trình Kiêu Tịnh không kháng cự, thân thể mảnh mai tựa vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, với hành động này, ngược lại làm cho anh có chút mất tự nhiên, ánh mắt anh cũng trở nên mờ lung.

Ngày hôm qua, Kiêu Tịnh đã được nhìn thấy kết cấu của thế giới này, cô bị phán định nhiệm vụ thất bại, không phải đơn giản vì chuyện phát sinh đêm qua, mà từ lúc nào đó đã bắt đầu có điểm chuyển biến. Cô hiểu rõ, nam chính đối với cô đây chưa từng dứt, chính là nguyên nhân chủ yếu làm cốt truyện thay đổi.

Cô còn thể trách ai đây, nói cho cùng, Thẩm Luân cũng thật thê thảm.

Yêu một người không còn sống được bao lâu, hơn nữa lại không thích mình.

Cô bình tĩnh chờ đợi đến ngày đó.

“Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn tự tắm.” Kiêu Tịnh che thân thể mình lại, nhẹ giọng nói.

“Có thể không?” Ánh mắt Thẩm Luân đầy nhiệt tình.

Cô ngoan ngoãn như vậy, không tức giận, cũng không chán ghét khi anh chạm vào người cô, đi ều này chứng tỏ cô đã bắt đầu tiếp nhận mình, ánh mắt anh sáng ngời, cánh tay có chút run rẩy.

Kiêu Tịnh nhìn thân thể mình, gương mặt ửng đỏ kh ẽ gật đầu.

“Vậy anh ra ngoài đợi em.”

Thẩm Luân mỉm cười, đứng bên ngoài đợi cô.

Tối hôm qua quần áo của cô đã bị anh kích động xé rách, sáng sớm, anh đã bảo người đem đến một đồng váy áo cao cấp, đều là những thương hiệu nổi tiếng số lượng có hạn, đem những món đồ đắt tiền nhất đến cho cô lựa chọn.

Chờ Kiều Tịnh từ phòng tắm bước ra, thiếu chút nữa đã bị đồng váy áo trong tủ dọa sợ.

“Thẩm Luân, buổi tối tôi sẽ ngủ phòng nào?” Cô nhẹ giọng nói.

Thẩm Luân ôm lấy cô, trầm thấp cười: “Nhiều phòng như vậy, em muốn ngủ phòng nào cũng được, hay là ngủ cùng anh nhé.”

Kiều Tịnh mặc kệ lời nói của anh, xuống lầu dùng bữa sáng.

Sau khi cô bị Thẩm Luân chiếm đoạt, cũng không khóc cũng không nháo, ngược lại còn tâm bình khí hoà trò chuyện với anh, thỉnh thoảng sẽ châm chọc anh hai câu, anh đều nhẫn nhịn.

Anh muốn cùng cô trải qua một đời, cô sớm thích ứng một chút cũng tốt.

Sau đêm đó, Thẩm Luân không dám nhắc lại loại chuyện ấy, cho dù ham muốn đến chết, anh đều kiềm chế.

Anh đã phạm sai lầm một lần, không thể tiếp tục sai lầm lần nữa.

Chỉ là buổi tối thừa dịp Kiều Tịnh ngủ say, anh sẽ lặng lẽ vào phòng cô, hôn lên gương mặt cô, nhẹ giọng dỗ cô: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi em...”

Có một lần, Kiều Tịnh bị hành động này của anh đánh thức.

Cô hoảng sợ, tức giận trừng mắt, chỉ vào cửa phòng: “Anh mau rút ra ngoài!”

Từ trước đến giờ toàn là Thẩm thiếu bảo người ta cút đi, nhưng lá gan của cô càng ngày càng lớn, dám nói với anh như vậy.

Tuy giọng nói của cô mang theo sự tức giận, nhưng vẫn như cũ giọng nói mềm mại cực kỳ mê người, anh dịu dàng dỗ cô: “Được, anh cút ngay.”

Chỉ cần cô không tức giận, bảo anh làm chuyện gì cũng được.

Những ngày kế tiếp, Kiều Tịnh cũng không thêm để ý đến anh.

Thẩm Luân cố tình dành một tháng để ở bên cô, mấy ngày qua, mỗi lần Kiều Tịnh tùy hứng anh đều tận lực thỏa mãn, anh muốn dứt cô ăn cơm, cô chau mày kháng cự trong chốc lát, cuối cùng không lay chuyển được anh đành phải thuận theo há miệng.

Mỗi ngày Thẩm Luân đều có thể nhìn thấy Kiều Tịnh đi tới đi lui trước mắt mình, anh chưa bao giờ cảm thấy mỹ mãn như vậy.

Nếu có thể anh nguyện nhìn cô cả ngày.

Thẩm Luân cảm thấy nhất định mình điên rồi, như thế nào lại si mê cô thành bộ dạng này.

Nhưng mà, một tuần sau, trong lúc Kiều Tịnh dùng bữa sáng, đột nhiên không có dấu hiệu gì liên hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Luân bị dọa sợ đến phát điên, vội bế cô đến bệnh viện, trên đường đi, đôi tay cô càng ngày càng lạnh.

Kiều Tịnh mở mắt lên, hơi thở yếu ớt nói: “Đừng đến bệnh viện vô ích thôi.” Cô vô lực mỉm cười.

Cô đã có loại khoái cảm khi trả thù, nhưng lại cảm thấy không đáng giá đến mức khiến cô cao hứng.

“Đừng nói chuyện nữa.”

Thẩm Luân ôm chặt lấy cô, đôi mắt đầy tơ máu, ngay cả cánh tay cũng đang run lên.

Anh sợ, lo sợ cô đột nhiên bỏ anh mà đi.

Thực sự giống như đang đáp lại anh, nhiệt độ cơ thể Kiều Tịnh ngày càng thấp, sắc mặt nhợt nhạt, làn da trắng buốt như người chết.

Cô còn muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng Thẩm Luân lạnh lùng quát: “Câm miệng!”

Ý thức được mình đã thất thố, Thẩm Luân cuống quýt ôm chặt cô, ánh mắt đăm chiêu, dỗ dành cô: “Thực xin lỗi, vừa rồi anh đã nạt em. Em đừng nói gì nữa, giữ chút sức lực, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi.”

“Con mẹ nó, có biết lái xe không vậy!”

Thẩm Luân ngẩng đầu lên đôi mắt đỏ ngầu.

Tài xế lắp bắp nói: “Vâng, lập tức đến ngay.”

Chỉ là với trang thiết bị tiên tiến của bệnh viện khi khám cho Kiều Tịnh, lại không kiểm tra ra được bất kì bệnh tình nguy hiểm nào, mọi chỉ số đều bình thường, nhưng hơi thở của cô ngày càng yếu, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng thấp, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Thẩm Luân mắng các bác sĩ trong bệnh viện là đồ phế vật, anh mang cô trở về biệt thự, gọi bác sĩ riêng của Thẩm gia đến.

“Thực xin lỗi, Thẩm tổng.” Bác sĩ riêng cũng lắc đầu.

“Cút! Đầu cút hết đi!”

Thẩm Luân phát điên, đuổi hết mọi người ở trong phòng ra ngoài.

Anh quỳ gối bên mép giường, nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô.

Kì ầu Tịnh mở mắt lên, dùng hết sức lực cuối cùng bắt lấy đ ồ vật trên bàn. Cô không biết mình muốn bắt lấy thứ gì, chỉ sờ loạn khắp nơi.

“Em muốn thứ gì, muốn tìm thứ gì?”

Thẩm Luân nghen ngào, hít một hơi thật sâu nỗ lực kiềm nén trái tim đau đớn.

Cô cảm giác thật kỳ quái, rõ ràng thân thể không đau đớn, một chút cảm giác cũng không có, ngày thường có thể dễ dàng bắt lấy đ ồ vật, nhưng hiện tại phải dùng rất nhiều sức.

Cô cảm thấy, có khả năng đây chính là cảm giác khi sinh mệnh sắp chấm dứt.

Cuối cùng, cô bắt được cái gạt tàn. Bởi vì Thẩm Luân ở nhà, rất hay hút thuốc.

Cô nhanh tay bắt lấy.

Thẩm Luân vẫn luôn tr ần mặc quan sát từng hành động của cô, anh nhìn cô dùng sức bắt lấy gạt tàn, đến mức ngón tay hết xanh r ồi lại trắng, chỉ với một động tác nhỏ, giống như đã tiêu hao hết sức lực của cô, sắc mặt cô càng nhợt nhạt đi vài phần.

Thẩm Luân nghen ngào, bỗng nhiên nhớ đến một việc, chính là vào một ngày nọ, cô đột nhiên trở nên có sức sống hơn.

Mà bộ dạng cô hiện giờ như sắp phải rời đi.

Đối với chuyện ma quỷ th ần linh, Thẩm Luân không bao giờ tin tưởng vào chuyện đó, nhưng vào giờ phút này, anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, âm th ần cầu nguyện.

Nếu thực sự có th ần linh, cầu xin người hãy trả cô ấy lại cho tôi.

Tôi nguyện ý dùng sinh mạng của mình, đổi lấy sinh mạng của cô ấy.

Trên giường, Ki ầu Tịnh gian nan cử động, đưa cái gạt tàn hướng về phía Thẩm Luân. Anh vẫn yên lặng cầu nguyện, gạt tàn bay đến, đập mạnh vào trán anh. Nháy mắt, trên trán xuất hiện máu tươi, đôi mắt anh mở to, mang theo sự thành kính không chứa bất kì tạp vật nào.

Theo sau Thẩm Luân nghe thấy cô nói khẽ một câu.

“Anh cút đi.”

Thẩm Luân vẫn nghe rõ, câu nói từ trong miệng cô phát ra, nếu có thể nói cho hả giận thì cô hãy nói đi.

Anh nắm chặt tay cô, trong mắt mang theo sự tự trách cùng thống khổ.

Trước khi chết, cô vẫn không quên thể hiện sự chán ghét đối với anh.

Ki ầu Tịnh nhếch môi, ha ha, cuối cùng trước khi rời khỏi đây cô cũng đã làm được chuyện mình muốn làm. Nhưng thực kỳ lạ, một chút hưng phấn cùng cao hứng đầu không có.

Mí mắt ngày càng nặng, thân thể như rơi vào vực sâu không đáy.

Đột nhiên, đôi môi cô bị người đàn ông không cam lòng này ngậm lấy, máu tươi từ trán Thẩm Luân thấm vào môi, nụ hôn sinh ly tử biệt đầy thống khổ lẫn máu tươi.

Ki ầu Tịnh hô hấp khó khăn, trước khi ý thức mất đi, trong khoang miệng toàn mùi máu tươi, còn nhìn thấy sắc mặt kinh sợ đến điên cuồng của Thẩm Luân đôi mắt cô dần khép lại.

Thẩm Luân hôn thật sâu, cảm giác đôi tay cô vô lực buông lỏng. Cô nhắm đôi mắt lại, đôi mắt xinh đẹp kia không bao giờ mở lên nữa, cũng không còn mỉm cười nhìn về phía mình.

Giờ phút này, Thẩm Luân chỉ hận không thể đi cùng cô.

Nước mắt anh rơi xuống, nước mắt hoà vào nụ hôn.

Ấn chứa sự chua xót.

Anh ôm chặt lấy cô, càng hôn càng mãnh liệt, anh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên trống rỗng. Anh không ngừng ho khan, khụ khụ, cuộn mình trước mép giường, ôm mặt khóc rống lên.

Kiêu Tịnh nằm trên giường, thân thể lạnh lẽo, sắc môi nhợt nhạt.

Thẩm Luân vẫn một mực không gọi bác sĩ đến đây, anh cảm thấy cô chưa chết, cô sẽ tỉnh lại thôi. Có đôi khi anh còn nghe thấy tiếng tim cô đập, vẫn có âm thanh. Rõ ràng một tuần trước, cô còn sinh long hoạt hổ, không hề sinh bệnh.

Nhất định cô chỉ muốn trêu chọc mình mà thôi.

Thím Trần đứng ngoài cửa phòng khóc lóc, bà nội Thẩm và đám người Chu Xuyên đến đây khuyên Thẩm Luân, nhưng đều bị Thẩm Luân từ chối gặp mặt.

Trải qua nửa tháng, cơ thể Thẩm Luân không ngủ không nghỉ, thân thể Kiều Tịnh nằm trên giường không xảy ra bất kì biến hoá nào. Nếu thực sự cô đã chết, dưới tình cảnh thi thể không được xử lý, vì sao vẫn vẹn nguyên như lúc ban đầu?

Cô giống như một công chúa đang ngủ say.

Trong không gian hỗn loạn, Kiều Tịnh đang cò kè mặc cả với bộ não trung ương của hệ thống.

Hệ thống phán định nhiệm vụ của cô thất bại, nhưng cô không bị hèn phi phách tán, cô muốn đi đâu thai, lại bị hệ thống cự tuyệt.

[Ý thức nhiệm vụ thất bại, vô pháp khen thưởng.Hết.]

Giọng nói máy móc của hệ thống cứ lặp đi lặp lại.

“Vậy hệ thống không để tôi hèn phi phách tán, là vì muốn tôi tiếp tục sống sót sao?”

Kiêu Tinh ngồi xếp bằng dưới đất, nhanh như chớp đảo mắt, chống cằm, trong lòng lo sợ.

Mẹ kiếp, quay về để tiếp tục bị nam chính tra tấn à?!

Đã chết rồi mà.

Phía bên kia, hệ thống rơi vào im lặng.

Theo lý thuyết, Kiêu Tinh là một linh hồn cơ duyên xảo hợp bị đưa đến thế giới này, thậm chí cô còn không có khả năng biết trước tình cảnh của bản thân mình, ký ức dừng lại ở một ngày trước khi chết.

Trên thực tế, cô đã tính toán sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ngoại trừ đi đâu thai chuyển kiếp, căn bản không thể quay trở về thế giới thực, hơn nữa cô trong thế giới này, đã là một người chết.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 60: Sống Lại

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Tháng 11 ở Ma Đô, sau khi cơn mưa lớn qua đi, dường như cũng gột rửa phần nào sự huyền ảo của thành thị.

Từng cơn gió lạnh thổi xuyên qua ô cửa sổ biệt thự, thím Trăn chợt rùng mình, đóng cửa sổ lại.

Lúc này, cửa biệt thự mở ra, Thẩm Luân từ bên ngoài trở về vội vàng bước lên lầu. Ai nha,

đại thiếu gia lại đi xem...

Cánh sổ đột ngột bật ra một cơn gió thổi vào mặt thím Trăn. Bà ta hoảng sợ, nhất thời không nhớ đến chuyện gì nữa.

Thiếu gia... đi lên lầu làm gì? À, có lẽ quần áo bị ướt, muốn lên lầu thay đồ. Thím Trăn thầm nghĩ, đóng chặt cửa sổ lại.

Trên lầu hai, Thẩm Luân đẩy cửa phòng ngủ, cửa sổ trong phòng mở toang, từng cơn gió lạnh thổi qua mặt anh.

Anh nhìn về phía giường ngủ trống không.

Ngày Thứ Trăn xuất hiện, cái dây số gọi mãi không được cuối cùng cũng đã gọi được.

“Tiêu Kiêu, vì sao anh không có ấn tượng về việc tháng mười em đã làm gì đi đâu vậy, hôm nay anh được xuất viện.” Thứ Trăn thu dọn hành

lý, mắt nhìn về phía cửa sổ.

Đêm qua có một trận mưa lớn, mây đen cũng đã tan đi, bầu trời trong xanh, không một gợn mây, khiến tâm tình con người ta thật sáng khoái.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng bệnh được gõ ba lần.

Thời Trần quay đầu lại nhìn thấy rõ người gõ cửa, liền cúp máy, theo thói quen ôn nhu cười nói: “Đến rồi à, chúng ta đi thôi.”

Bên ngoài phòng bệnh, có một cô gái xinh đẹp đang đứng ở đó.

Cô hộ lý đi bên ngoài hành lang bệnh viện lên tiếng bàn tán: “Là Kiều Tịnh, cô ấy lại đến thăm người đại diện của mình.”

“Anh chàng đẹp trai kia hôm nay xuất viện, nào, chúng ta lại xin chụp một tấm ảnh đi, sợ sau này không còn cơ hội gặp mình tình nữa đâu.”

Kiều Tịnh vừa nghe có người xin chụp ảnh với mình, cô mỉm cười đồng ý.

Trong màn hình điện thoại, ánh mắt cô ôn nhu, trên môi nở nụ cười thân thiện.

Cô không còn lo lắng hay sợ hãi nữa, sau khi hệ thống đưa cô quay trở lại thế giới này, đã xóa đi mọi chuyện dây dưa ở quá khứ giữa cô và Thẩm Luân, cho dù hiện giờ cô có đứng trước mặt Thẩm Luân, ngoại trừ anh cảm thấy khuôn mặt cô giống với ánh trăng sáng của mình, thì sẽ không còn bất kì cảm giác gì khác.

Kiều Tịnh từ hệ thống biết được tin ở thế giới thực mình đã qua đời, cô là một linh hồn được hệ thống kéo vào đây thực hiện nhiệm vụ. Hiện giờ, nhiệm vụ không thể tiếp tục được nữa, bởi vì nam chính đã đem lòng yêu cô, nhờ phúc khí của nam chính, tuy rằng đường sinh mệnh của nguyên thân đã tiêu hao hết, nhưng thân thể không bị thối rữa.

Vì tránh để phạm nhân hoảng loạn, hệ thống một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, đem linh hồn cô nhập trở về xác, để cô tự sinh tự diệt.

Ngay cả khen thưởng gì đó, cũng đừng hòng nghĩ đến.

Đâm lao thì phải theo lao, dù sao đây cũng đều do vận cứt chó của cô làm ra, nên phải chịu chút hình phạt.

Nhưng mà, hệ thống quá dụng tâm, biến khéo thành vụng, đem tất cả quá khứ giữa cô và Thẩm Luân hoàn toàn xóa bỏ.

Sau khi Kiều Tịnh tỉnh lại, quả thực phải đập đầu cảm tạ hệ thống một cái!

Cô thật lòng biết ơn nam chính đã cho cô cái vận phúc này, cô nhất định sẽ không tiếp tục dây dưa với nam chính nữa.

Từ bệnh viện bước ra, Kiều Tịnh hít một hơi thật sâu cảm nhận không khí trong lành, cảm giác được mình đã trọng sinh. Không còn bị hệ thống trói buộc, cuộc sống của cô càng tự do tự tại. Sau khi cô trọng sinh, việc đầu tiên cô muốn làm chính là suy nghĩ cho tương lai của mình.

Cô đã quen với thân phận diễn viên, hơn nữa còn là nhân vật của công chúng, nếu muốn quy ẩn, thật không dễ dàng.

Kiều Tịnh đã suy nghĩ kỹ rồi, cô muốn đi học lại, thuận tiện chấn chỉnh lại trạng thái của mình.

Trước kia cô đã từng nghĩ đến việc, nếu có thể tiếp tục ở thế giới này, cô sẽ đi học, hoạch định con đường tương lai của mình thật tốt.

Thời Trần biết được dự định của cô, tỏ vẻ tán thành.

Cho dù đi học lại cũng không thể làm chậm trễ công việc.

Thời Trần muốn giúp Kiều Tịnh càng ngày càng nổi tiếng, bình thường những đại minh tinh luôn có ít nhất một tấm bằng xinh đẹp, thậm chí còn

có một số minh tinh tốt nghiệp học viện điện ảnh với tấm bằng ưu tú, cũng có một số người giống như Kiều Tịnh nghỉ học giữa chừng, sau đó lại quay về trường học tiếp, việc này không có gì mất mặt, mà chính là thể hiện tình yêu nhiệt huyết giữa cuộc sống và sự nghiệp diễn xuất.

Từ lúc Kiều Tịnh sống lại, trước khi đi đón Thời Trần xuất viện, cô đã đi đến viện điều dưỡng thăm bà ngoại.

“Cháu để lại nhiều tiền trong thẻ cho bà làm gì, có biết trong lòng bà hoang mang rối loạn lắm không, gọi điện thoại thì cháu không bắt máy, thiếu chút nữa là bà muốn đi tìm cháu rồi đấy. Tịnh Tịnh à, sau này cháu đừng hù dọa bà như vậy nữa, bà lớn tuổi rồi chịu không nổi.”

Kiều Tịnh đỏ mắt, ôm lấy bà ngoại.

Cô để lại nhiều tiền cho bà, vì nghĩ rằng sau khi cô rời đi, có thể làm cuộc sống của bà tốt hơn một chút.

Bà ngoại nhớ đến một chuyện, liền nói: “Trước đó cháu đưa bà đến bệnh viện ở thành phố, có phải Tiểu Thẩm đã từng xuất hiện đúng không, hay chỉ là giấc mơ của bà.”

Kiều Tịnh cười nói: “Không có ạ, bà ngoại có lẽ bà nhầm lẫn rồi đấy.”

“Vậy à.” Bàn tay bà với đầy nếp nhăn vuốt mái tóc dài của Kiều Tịnh, nhắc mãi: “Người già rồi, trí nhớ không còn minh mẫn nữa.”

Kiều Tịnh nhún mày. Đây là chuyện ngoài ý muốn à, không phải hệ thống đã xử lý sạch sẽ rồi sao?

Trải qua nhiều lần như vậy, quả thực Kiều Tịnh không còn quá tin nhiệm vào hệ thống, thôi đi, nói tóm lại cô cũng đã nhận được ít tiện nghi, chỉ muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Thẩm Luân...

Anh phải đảm nhiệm tốt vai nam chính của mình nhé.

Giao thừa năm nay Kiều Tịnh được đài truyền hình mời tham gia chương trình mừng xuân, Khương Hinh không lên sân khấu cùng cô nữa. Cô đứng một mình trên sân khấu, ánh đèn chiếu vào người cô, trông cô cực kỳ xinh đẹp sáng chói.

Thẩm gia ở Đế Đô, một nhà quây quần ăn bữa cơm đoàn viên, bà nội Thẩm đang xem chương trình mừng xuân, sau đó lại chuyển kênh đến đài truyền hình Ma Đô, cô gái biểu diễn trong chương trình có chút quen mắt. Bà nội Thẩm cảm thấy cực kỳ giống nha đầu Ôn, liếc nhìn thêm vài lần.

Thẩm Luân vừa dùng bữa xong, bước vào nhà ngược mắt lên liếc nhìn thấy người đang biểu diễn trong TV.

Anh nhìn một lúc, lại nhàn nhạt dời mắt đi.

“Bà nội, cháu lên lầu trước.”

Bà nội Thẩm muốn nói lại thôi, bảo anh ngẩng đầu xem chương trình cùng mình.

Bà nội Thẩm cảm thấy có chút tò mò, đi theo lên lầu.

“A Luân.”

Kết quả vừa đẩy cửa phòng ra, phát hiện cháu trai nhà mình đang xem chương trình vừa rồi.

Bà nội Thẩm cười nói: “Cần gì phải lén lút như vậy, nào, theo bà xuống lầu, TV dưới nhà to hơn.”

Thẩm Luân tắt TV, đứng lên xoa thái dương, giọng nói trầm khàn: “Cháu biết rồi, bà xuống dưới trước đi, cháu thay quần áo xong sẽ xuống ngay. Trên người cháu toàn là mùi thức ăn.”

Không biết có phải là gặp ảo giác hay không, dường như bà nội Thẩm nhìn thấy cháu trai nhà mình khóc.

Khẳng định bà nhìn lần r ồi, tết nhất cả nhà đoàn viên vui vẻ, chẳng lẽ lại nghĩ đến nha đầu Ôn?

Cũng không hiểu vì sao, gần đây thái độ của nha đầu Ôn rất quái lạ, buổi sáng gọi điện thoại đến đây chúc tết, ngữ khí nơm nớp lo sợ, vừa nói đề Thâm Luân nghe máy, Ôn Thụ sợ hãi cúp điện thoại.

Bà nội Thâm cảm thấy bản thân mình thực sự đã già r ồi, không đuổi kịp nhịp độ cuộc sống của giới trẻ.

Năm mới đến, Ki ều Tịnh dẫn bà ngoại trở về thị trấn nhỏ ở phía Nam. Đồng hồ điểm 12 giờ tối, trong thôn đốt pháo hoa, Ki ều Tịnh đi theo bọn nhỏ trong thôn đứng ở ban công nhà thôn trưởng Tiểu Dương cầu nguyện.

— Hy vọng trong năm mới sức khỏe của bà ngoại càng ngày càng tốt hơn.

— Hy vọng những người bạn bên cạnh tôi luôn khỏe mạnh.

— Hy vọng Thâm Luân... .. sống tốt.

Khi Vương Hiếu nhận được điện thoại của Thâm Luân, anh ta đang đứng dưới nhà bạn gái mới quen, chuẩn bị cùng bạn gái trải qua một đêm ngọt ngào.

“Trấn Thạch Nam? Tôi có chút ấn tượng, năm trước ông chủ đã quyên góp tiền giúp bọn họ sửa lại đường xá.”

Bạn gái của Vương Hiếu xuống lầu, đúng lúc Vương Hiếu vừa cúp điện thoại.

Vương Hiếu dỗ ngọt bạn gái một lúc, liền gọi điện thoại cho người khác.

“Đúng vậy, người nhận tên là Ki ều Tịnh, là một đại minh tinh.”

“Hừ, anh còn có tình nhân là đại minh tinh nữa à.” Người bạn gái chưa xót nói.

“Không phải, chuyện này em đừng nói bậy.”

Vương Hiếu thầm nói, từ khi nào ông chủ quen biết với người này, mỗi ngày anh ta đều đi cùng ông chủ, xác định ông chủ chưa từng gặp qua cô gái này, vì sao lại tặng hoa cho người ta.

Kiêu Tịnh về đến nhà, bà ngoại đã đi ngủ, cô tay chân nhẹ nhàng làm vệ sinh cá nhân, sau đó leo lên giường, theo thường lệ nhắn tin chúc tết cho bạn bè.

Ngày hôm sau, Kiêu Tịnh nghe thấy bên ngoài cửa ồn ào. Cô bước ra ngoài, nhìn thấy trong sân toàn là hoa bách hợp.

Những đóa hoa trắng tinh tươi đẹp, hương thơm ngát.

Kiêu Tịnh cầm một bó hoa lên nhìn xem, không có bất kỳ lời nhắn nào, cô kinh ngạc, hoa này do ai tặng.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 61: Chạm Mặt

Edit: Tiêu Mân Thâu

“Mẹ ơi, hoa này đẹp quá.” Cô bé nhà bên cạnh nhìn về phía này.

Kiêu Tịnh mỉm cười, đem bó hoa trên tay đưa cho cô bé.

“Cảm ơn chị.”

Cô bé ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, nhận lấy bó hoa chạy trốn sau lưng ba mẹ, ánh mắt đầy thẹn thùng.

Không hiểu vì sao bó hoa này lại xuất hiện ở đây, Kiêu Tịnh nghĩ không ra hoa là do ai tặng, không biết phải xử lý thế nào, đành đem những bó hoa phân phát cho mọi người trong trấn.

Đầu năm, Kiêu Tịnh nhận được giấy báo trúng tuyển của học viện điện ảnh, năm trước cô đã đăng ký vào học viện này, hiện tại ở Trung Quốc có rất nhiều loại trường học nghệ thuật như thế này các minh tinh đều có thể ghi danh vào học, còn có chính sách ưu tiên, giống như trong lúc tham gia đóng phim vẫn có thể học tập, khi không có hoạt động có thể đến trường, thực sự rất khoan dung.

Trước khi Kiêu Tịnh nhập học, liên thông báo với công ty, nháy mắt đã có công văn chấp thuận chuyển xuống.

Chỉ là công ty có yêu cầu với nghệ sĩ, trong hợp đồng có ghi rõ mỗi năm phải kiếm về cho công ty bao nhiêu lợi nhuận, vì vậy ngày thường

công ty đưa cho Kiều Tịnh không ít tài nguyên quảng cáo, Kiều Tịnh nhất định phải nhận lấy.

Hôm nay, cô đến công ty thảo luận chuyện hợp đồng quảng cáo, đứng bên ngoài hành lang hít thở không khí, lại bắt gặp cảnh tượng các cổ đông lớn của công ty giải trí Hoa Hạ bước vào phòng hội nghị.

Trên hành lang tầng ba, Kiều Tịnh nghe thấy động tĩnh liền nhìn xuống phía dưới, ở đại sảnh tầng một, tổng giám đốc Vương cùng một đám cổ đông vây quanh một người đàn ông mặc tây trang màu đen, ngũ quan lạnh lùng.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông đó, Kiều Tịnh không được tự nhiên lập tức quay mặt đi.

Lúc này, một tiếng huýt sáo vang lên bên cạnh Kiều Tịnh.

Ngụy Tịnh Huyền mặt mày tươi rói, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía đại sảnh lầu một, ánh mắt ấy thật sắc bén, mọi người lập tức quay đầu nhìn đến người đàn ông đang đứng bên cạnh bọn họ.

Thẩm Luân dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên. Ánh mắt đan chéo, Ngụy Tịnh Huyền nháy mắt với Thẩm Luân. Ngũ quan tinh xảo của Thẩm Luân không xuất hiện biểu tình gì, ngược lại còn liếc nhìn về phía bên cạnh mấy phen.

“.....”

Tim Kiều Tịnh chợt đập nhanh liên hồi, nháy mắt có chút sợ hãi Thẩm Luân.

Cô nhấp môi, lấy lại bình tĩnh.

Kiều Tịnh thầm an ủi chính mình, không sao đâu sẽ không sao đâu, anh không còn ký ức về cô nữa. Nghĩ như vậy, cô cố bình tĩnh nhìn thẳng vào anh.

Từ sau khi trọng sinh, cô vẫn luôn tránh đến công ty, vì sợ sẽ gặp mặt Thẩm Luân.

Thẩm Luân lấy thân phận là đại cổ đông, ngẫ vào vị trí chủ tịch.

Căn bản trong lòng cô vẫn cảm thấy hoảng sợ, lo lắng anh lại gây ra chuyện gì đó làm cô chán ghét.

Chỉ là, Kiêu Tịnh muốn tránh cũng không tránh được.

Nếu cô muốn sinh tồn trong thế giới này, không thể từ bỏ công việc, từ bỏ rồi lấy cái gì mà kiếm sống.

Cô cũng không thể rời khỏi Hoa Hạ, cô gánh không nổi tiền vi phạm hợp đồng, hơn nữa cũng không có công ty giải trí nào đến kéo cô đi.

Kiêu Tịnh đã từng nghĩ, nếu tìm được công ty phù hợp còn bằng lòng trả tiền vi phạm hợp đồng thay cô, rất có khả năng cô sẽ đầu quân cho công ty đó.

Cho dù có một chút cơ hội, cô cũng muốn nắm lấy, chỉ cần có thể không chạm mặt với Thẩm Luân.

Cô đã từng chết một lần, mọi chuyện quá khứ xem như bỏ qua, nhưng tổn thương vẫn còn ở đó, cô không có cách nào tiếp nhận được Thẩm Luân.

Cũng may, đi đầu làm Kiêu Tịnh vui mừng, chính là Thẩm Luân đã không còn nhớ gì nữa. Hơn nữa Thẩm Luân cái con người này, Kiêu Tịnh ở chung với anh lâu ngày, đối với tính cách của anh cũng hiểu biết được phần nào. Mắt cao hơn đầu, nhìn ai cũng cảm thấy chướng mắt. Cô càng ngày càng không giống nữ chính, cho nên anh sẽ không còn tâm tư muốn biến cô thành kẻ thế thân của nữ chính.

Nghe thấy Diêu Diêu gọi mình, Kiêu Tịnh thu hồi suy nghĩ, mỉm cười xoay người.

Mấy năm nay cô đã dần dần thay đổi, gương mặt không còn diễm nào giống với nữ chính Ôn Thư, ngược lại càng trở nên kiêu diễm, xinh đẹp mà không tầm thường.

Kiêu Tịnh nở nụ cười, làm cho một đám vệ sĩ đứng trong đại sảnh khí huyết tuông trào mở to mắt nhìn cô, thậm chí còn có người chảy cả máu mũi, rơi xuống sàn nhà sạch bóng.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Tên vệ sĩ kia lau vết máu trên sàn nhà, đỏ mặt quay đầu chạy vào toilet.

Thẩm Luân nhú mày, trong mắt hiện lên một loại cảm xúc không tên, cuối cùng, vẫn nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, bước vào thang máy.

Kiêu Tịnh đứng nói chuyện với Diêu Diêu, Ngụy Tịnh Huyền khoanh tay, nhìn Kiêu Tịnh bằng ánh mắt bất mãn, buông lời châm chọc: “Đừng có mơ tưởng nữa.”

Thanh âm khá lớn, rước lấy không ít sự chú ý của mọi người đứng trong hành lang.

Ngụy Tịnh Huyền ra mắt sớm hơn Kiêu Tịnh, sớm hơn hai năm con đường sự nghiệp khá thuận lợi, trẻ tuổi hơn so với Kiêu Tịnh, thậm chí là nổi tiếng hơn Kiêu Tịnh, tất nhiên cô ta không xem trọng Kiêu Tịnh, còn muốn ra sức chèn ép.

“Yên tâm, tôi sẽ không đoạt giấc mơ của cô đâu.” Kiêu Tịnh lãnh đạm nói.

“Cho dù cô có muốn cũng không có bản lĩnh, đừng tưởng mình được đạo diễn Triệu, còn tạo tin đồn với Cung Trình xem như là mình tài giỏi. Nhưng tôi cảnh cáo cô, không nên tự tưởng đến người khác, ngàn vạn lần đừng có động tâm tư đó, bằng không cô không yên ổn đâu.”

Ngụy Tịnh Huyền cao hơn Kiêu Tịnh một chút, cô ta thấp giọng nói bên tai Kiêu Tịnh, căn bản người bên cạnh không nghe thấy gì.

Từ sau khi hệ thống xoá sạch quá khứ giữa cô và Thẩm Luân, cô luôn nhận được tài nguyên tốt, vì thế đám paparazzi đặt đi đâu nói cô dùng quy tắc ng ân đổi lấy tài nguyên, nếu không nắm được chứng cứ, thì mọi lời đồn đều vô căn cứ.

Thời Trần nói, có minh tinh nổi tiếng nào không từng gặp tai tiếng, bảo Kiều Tịnh không cần để ý.

Kiều Tịnh chỉ muốn an ổn đảm nhận vai trò của một nghệ sĩ, không muốn dấn thân quá sâu, cô có nguyên tắc, thà rằng không cần tài nguyên, nhất định cũng không làm những việc trái với lương tâm. Con đường này khẳng định sẽ vô cùng gian khổ, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Gần đây Ngụy Tịnh Huyền muốn tạo tin đồn với một vị phụ nữ đại, hình như đối tượng đó chính là Thẩm Luân, Kiều Tịnh không quan tâm đến những tin đồn bất quải, chỉ là sáng nay khi Diêu Diêu đến đón cô, trên đường kẹt xe, trong lúc nhàm chán đã nói ra.

Kiều Tịnh nghe xong, chăm chú nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, ừ một tiếng.

“Kiều tiểu thư có thể làm người phát ngôn cho sản phẩm lần này của chúng tôi, bên phía chúng tôi rất hài lòng.”

Người đại diện cho thương hiệu này là một người đàn ông trung niên dáng vẻ ngả ngớn, sau khi được Thời Trần chỉ dạy, Kiều Tịnh đã bắt đầu biết phòng bị với những nhà đầu tư muốn quấy rối mình. Người đàn ông trung niên không cam tâm, vẫn muốn bắt lấy tay cô, đột nhiên ngoài cửa vang lên một tiếng ho nhẹ.

Thân ảnh cao lớn của Thẩm Luân đứng trước cửa, rất có khí thế, ánh mắt dữ tợn nham hiểm, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên kia.

Ông ta nhìn thấy bộ tây trang đắt tiền trên người Thẩm Luân, khí thế không giống người bình thường, là người không dễ chọc vào, đành tạm thời bỏ qua ý niệm xấu xa trong đầu, cần hợp đồng rồi đi. Kiều Tịnh cúi thấp đầu, cũng muốn đi ra ngoài.

Thẩm Luân di chuyển, cả thân thể chắn trước mặt Kiêu Tịnh.

Sau một lúc, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên: “Vị tiểu thư này, xin hỏi chúng ta đã từng gặp qua nhau chưa?”

“Chưa từng.”

Kiêu Tịnh dừng một chút, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt thuần khiết, biểu tình mang theo sự nghi hoặc.

Kỳ thật Kiêu Tịnh rất cảm kích Thẩm Luân, tuy rằng dùng thân phận thể thân ở bên cạnh anh hai năm, nhưng cô đã học được không ít kỹ năng diễn xuất.

Thẩm Luân nghe xong cảm thấy khá thất vọng, yết hầu khẽ động, đôi mắt mang theo sự chua xót nhìn về hướng khác: “Tôi còn cho rằng chúng ta từng gặp nhau.”

Kiêu Tịnh mở to đôi mắt.

Hệ thống làm việc không đáng tin cậy như thế sao?! Rốt cuộc Thẩm Luân có phải đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện không, thật hờ hững!

Bất quá Kiêu Tịnh vẫn có khuynh hướng cho rằng Thẩm Luân đã quên hết mọi chuyện, nếu anh còn nhớ rõ, theo như tính cách của anh sẽ bắt người trở về, căn bản sẽ không để cô ở bên ngoài tự do tự tại lâu như vậy.

Cô nghiêng đầu, sắc mặt nhợt nhạt, thần thở nhẹ một hơi.

Cuối cùng cô vẫn luôn sợ anh.

Trái tim Thẩm Luân đau nhói, đồng thời cũng cảm thấy có chút bất ngờ, cô sợ anh, chứng tỏ cô vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện. Bất chợt cổ họng có chút chua xót, cô còn sống là tốt rồi. Cho dù mọi người xung quanh quên hết mọi chuyện, nhưng cô vẫn còn sống, vẫn nhớ rõ anh là ai, có lẽ việc cô nhớ đến chỉ là anh đã làm tổn thương cô thế nào mà thôi.

Thẩm Luân cười nói: “Thật xin lỗi, em đi đi.”

Nhìn thấy cô càng đi càng xa, Thẩm Luân nhin không được lại lên tiếng: “Đợi một chút.”

Kiêu Tịnh dừng bước, “Hả? Tiên sinh anh còn còn chuyện gì sao?” Cô quay đầu lại, gương mặt trắng nõn biểu tình xa cách, còn thể hiện sự cảnh giác khi gặp người lạ.

“Em làm rơi đồ.”

Thẩm Luân mỉm cười ôn hoà, nhặt cái kẹp giấy trên mặt đất lên, Kiêu Tịnh có chút kinh ngạc, tim đập càng ngày càng nhanh bước về phía đó, muốn lấy lại cái kẹp giấy từ trong tay anh.

“Em sợ anh sao?”

Trên môi Thẩm Luân xuất hiện nụ cười khổ.

Kiêu Tịnh ngăn người, mím môi, nhận lấy kẹp giấy trong tay anh.

Thực sự Thẩm Luân rất kỳ quái.

Ánh mắt anh trở nên ôn nhu, thân thể cao lớn cúi xuống, áy náy nói: “Đừng sợ anh, thực xin lỗi.”

Lúc này, sắc mặt Kiêu Tịnh trắng bệch, “Xin, xin lỗi chuyện gì?”

Thẩm Luân khẽ cười: “Xin lỗi, vì đã làm phiền em.”

Kiêu Tịnh có chút ngoài ý muốn, nhưng lại an tâm. Cô cảm thấy từ sau khi Thẩm Luân mất đi ký ức, tính tình cũng thay đổi rất nhiều. Ít ra, anh không còn nhớ rõ cô, thì sẽ không tiếp tục cưỡng ép cô nữa.

“Không sao.”

Kiêu Tịnh mỉm cười, ánh mắt sáng ngời.

Cô đúng là một người đơn thuần lại lương thiện, đối với loại người như anh còn miễn cưỡng tặng một nụ cười.

Thẩm Luân nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt mang theo sự kích động. Anh cũng biết như vậy là không tốt, vì thế liếc nhìn cô, không để cô nhìn thấy cảm xúc ái mộ trong đôi mắt mình, anh sợ dọa đến cô.

Sau khi Kiều Tịnh xoay người rời đi, Thẩm Luân thu hồi nụ cười trên mặt, dùng loại ánh mắt gần như si mê nhìn chăm chú bóng dáng cô.

Anh không đến quấy rầy cô, là vì sợ cô sẽ rời đi một lần nữa.

Nhưng một lần nữa cô lại xuất hiện trước mặt anh, thực sự anh không thể nhẫn nhịn được nữa, nhiệt độ thân thể của cô thật ấm áp, có thể chạy nhảy, so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Anh không thể kìm chế được ham muốn gặp mặt cô, muốn ôm lấy cô. Anh không nghĩ đến việc từ bỏ, mỗi giờ mỗi phút anh tồn tại, chỉ là vì muốn gặp lại cô, muốn yêu thương cô thêm lần nữa.

Lúc Thời Trần đến tìm Kiều Tịnh, cô đang ở phòng tập gym chạy bộ. Thời Trần mang đến hai tài nguyên, một là trở thành huấn luyện viên trong một chương trình gameshow, cái còn lại chính là vai nữ chính của một bộ phim tiên hiệp.

Kiều Tịnh đọc sơ tài liệu, lắc đầu: “Em không muốn tham gia chương trình này.”

Cô lên tiếng giải thích: “Em xuất thân từ chương trình tuyển chọn thần tượng, chỉ mới ra mắt được hai năm, không đủ trình độ đảm nhận vai trò huấn luyện viên. Hơn nữa em nhìn thấy trong tư liệu của tổ sản xuất, bọn họ muốn lấy em làm mẫu mực, bọn họ không có ý tốt gì, e rằng có không ít cái hố đã đào sẵn chờ em. Thời Trần, em cảm thấy không cần phải tự tìm phiền phức cho bản thân mình.”

Thời Trần nói: “Ừ, anh và em có cùng suy nghĩ. Hơn nữa anh có nhận được tin, tổ sản xuất còn mời thành viên cũ của nhóm nhạc SJ. Em không

nên bị cuốn vào những trò dơ bẩn này. Vậy đi, một lúc nữa anh sẽ bàn bạc lại với công ty. Đúng rồi, quay trở về trường cảm giác như thế nào?”

Thời Trần mỉm cười, giọng điệu sủng nịch.

Kiêu Tịnh tắt máy chạy bộ bước xuống, dùng khăn lông lau mồ hôi trên trán, mỉm cười ngọt ngào: “Cảm giác vô cùng tốt.”

Cô buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra cằm cổ trắng nõn, xinh đẹp kiêu ngạo như một chú thiên nga.

Kiêu Tịnh rót cho mình một ly nước ấm, ánh mắt sáng ngời: “Thời Trần, anh biết không, làm sinh viên chính là công việc nhẹ nhàng nhất trên thế gian này.”

Thời Trần cũng cười, cằm lòng không dặng nói nhỏ: “Nhìn em như vậy thật tốt biết bao.”

Nhìn tổng quan cô trước kia, lúc nào cũng ẩn giấu một loại cảm giác bị quan và tiêu cực, không giống như hiện giờ, tinh thần phấn chấn làm người khác nhìn thấy liên cảm giác cuộc sống đầy nhiệt huyết.

“Hả, anh vừa nói cái gì?” Kiêu Tịnh quay đầu mỉm cười.

“Không có gì đâu. Vậy em cảm thấy bộ phim truyền hình này thế nào.”

Gương mặt trắng nõn của Thời Trần có chút mất tự nhiên nhiễm một tầng đỏ, anh ta cố tình đẩy nhẹ gọng kính, che giấu cảm xúc trong đôi mắt mình.

Kiêu Tịnh khẽ kích bản sắc mặt hiện lên sự do dự. Bộ phim này từ khâu đạo diễn, nhà đầu tư, hay là đội ngũ diễn viên đều hoàn mỹ, hơn nữa cô còn được chọn đóng vai nữ chính.

Kiêu Tịnh chần chừ, nhìn tên người đầu tư trên tư liệu, bộ phim này do Thẩm Luân đầu tư. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định cắn răng nhận lấy.

Nhận!

Cô không làm việc trái với lương tâm, cần gì phải trốn tránh anh.

Hơn nữa Thẩm Luân đã không còn ký ức, Kiều Tịnh cũng có phần nào yên tâm.

Vốn dĩ mối quan hệ của cô và Thẩm Luân khá phức tạp, nếu Thẩm Luân vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện, cô không biết bản thân mình phải xử lý mối quan hệ này như thế nào. Nhưng nhờ vào hệ thống đánh bậy đánh bạ đã giải quyết được vấn đề nan giải này.

Kiều Tịnh không hận Thẩm Luân, nhưng cô không chấp nhận được tính cách như người bệnh thần kinh của anh.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 62: Mong Em Một Đời Bình An

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Ngày bộ phim tiên hiệp [Huyền Thanh Ký] chính thức bấm máy trời đổ cơn mưa, đạo diễn bảo hôm nay là ngày tốt, trời còn đổ mưa, chứng tỏ dấu hiệu “Gặp mưa sẽ gặp nhiều may mắn”. Trong suốt nửa tháng quay phim, mọi việc đều tiến hành thuận lợi.

Bởi vì là bộ phim tiên hiệp cổ trang, có rất nhiều cảnh đánh nhau, Kiều Tịnh thường xuyên có những cảnh quay treo trên dây cáp, trước kia khi đóng phim của đạo diễn Triệu cô đã có kinh nghiệm về việc này, cho nên không gây phiền phức cho đoàn phim.

Cô bị treo lơ lửng trên dây cáp bay tới bay lui, vẫn cảm thấy bản thân khá ổn, trong lúc nhàn rỗi còn vui vẻ trò chuyện với mọi người trong đoàn phim. Đứng cách đó không xa, dưới tán cây có một người đàn ông với nét mặt khấn trương.

Thực sự sợ cô không cẩn thận sẽ ngã xuống đất.

Thẩm Luân lãnh đạm hỏi một câu, “Có thể cắt những cảnh quay này của cô ấy không?”

Đứng phía sau, gương mặt Vương Hiểu lộ vẻ khó xử.

Ông chủ quan tâm đến rối loạn rồi, toàn hỏi những vấn đề làm người ta khó xử.

Trong ấn tượng của anh ta, dạng người mà ông chủ muốn thích, ít nhất cũng thuộc dạng mỹ nữ xuất chúng như Ngụy Tịnh Huyền, tuy Kiêu Tịnh cũng được xem là mỹ nữ, nhưng trông quá non nớt, chẳng khác sinh viên đại học là bao, nào có dáng vẻ phụ nữ thành thực phong vận.

Nhưng Vương Hiếu vẫn nói đúng sự thật: “Chuyện này sợ là... không thể.”

Cho dù ông chủ là người đầu tư, nhưng ông chủ cũng không thể tự ý làm loạn.

Thẩm Luân nhíu mày thành hình chữ xuyên 川, đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chăm chú cảnh tượng Kiêu Tịnh bay tới bay lui.

Kiêu Tịnh mặc trang phục cổ trang, tóc dài xoắn lên vai, trông rất có tiên khí.

Bất chợt nhìn đến cô, Thẩm Luân cứ ngỡ gặp được tiên nữ hạ phàm, bỗng nhiên anh lại nhớ đến hình ảnh ở thành phố Hải Thị năm trước, cô mặc đồng phục học sinh, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ người khác không còn nhớ đến nữa, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ.

Tháng tư ở Giang Nam, thời tiết thay đổi thất thường, chỉ một lúc sau, bầu trời đã chuyển mây đen từng hạt mưa nhỏ rơi xuống. Cơn mưa đột nhiên đến, dường như mọi người trong đoàn phim khá lo lắng.

“Ngừng lại, ngừng lại!” Phó đạo diễn hô một tiếng.

Kiêu Tịnh được hạ xuống đất, tay áo khá dài, cô liền giơ tay lên che đầu mình, muốn tìm nơi trú mưa. Vương Hiếu đem dù đến, Thẩm Luân nhận lấy, mạo hiểm bước về phía nhân viên công tác, bảo người đó đưa dù cho Kiêu Tịnh.

“Kiêu tiểu thư, dù đây.”

Nhận lấy dù trong tay người nọ, Kiều Tịnh nói lời cảm ơn, cô nhanh chóng bung dù lên.

Cô cho rằng đây là dù của đoàn làm phim phát cho mình, nhưng quan sát khắp nơi chỉ có mình cô che dù.

Kiều Tịnh nhìn xung quanh, không nhìn thấy ai khả nghi, liền thu hồi tầm mắt.

“Dù này của ai vậy?” Diêu Diêu hỏi.

Kiều Tịnh lắc đầu nói: “Không biết nữa, chúng ta dùng xong sẽ đem trả lại cho nhân viên của đoàn phim vậy.”

Diêu Diêu gật đầu đi bên cạnh.

Trong một góc khuất, ánh mắt Vương càng trở nên phức tạp.

Ông trời ơi, có phải đầu óc của mình không được tỉnh táo, hay do mình hoa mắt. Ông chủ cao cao tại thượng của mình, thế mà lại muốn đi tìm chỗ trốn.

Một chiếc xe chạy đến đậu ở ven đường, quần áo trên người Thẩm Luân đã ướt hơn phân nửa, lúc này anh mới chịu bước lên xe.

Trên xe, Vương Hiểu không khỏi tò mò lên tiếng hỏi: “Ông chủ, ngài cảm thấy Ngụy Tịnh Huyền xinh đẹp hay Kiều tiểu thư xinh đẹp?”

Thẩm Luân cười sao vest bị ướt ra, thả lỏng cà vạt, nghe thấy câu hỏi này anh thoáng nhìn về phía cửa xe cười nhạo một tiếng.

Ngay sau đó, Vương Hiểu liền nghe thấy ông chủ cao lãnh nhà mình lên tiếng đầy khinh thường: “Họ Ngụy kia có tư cách gì mà so sánh? Còn không bằng một sợi tóc của cô ấy.”

“.....”

Vương Hiểu im lặng.

Được rồi, đã khen ngợi đến mức này, khẳng định chắc chắn ông chủ rất coi trọng người kia.

“Ông chủ, nếu ngài thích cô ấy, có muốn tạo một ít tiếng gió hay không?”

Thẩm Luân ném cho Vương Hiểu một ánh mắt hình viên đạn lạnh buốt.

Vương Hiểu cảm thấy bản thân mình đúng là lo chuyện bao đồng, lập tức im miệng, không dám nhắc lại chuyện này.

Đoàn phim phải quay cảnh đêm trong vòng một tuần, làm cho tinh thần cùng sắc mặt của mọi người đều không tốt lắm, hôm nay đạo diễn cho kết thúc công việc sớm liền mời mọi người đi KTV để thả lỏng.

Kiêu Tịnh cũng phải đi, người nhà của Thời Trần đến Ma Đô, vì vậy cô đã cho Thời Trần trở về trước, chỉ còn Diêu Diêu ở lại bên cạnh cô.

Mọi người vội vã thu dọn đồ đạc, Diêu Diêu kéo Kiêu Tịnh đến một góc, ngại ngùng nói: “Kiêu tỷ, em có thể dẫn bạn trai đi cùng không?”

“Tất nhiên có thể, Diêu Diêu của chúng ta đã là cô gái trưởng thành rồi.” Ánh mắt Kiêu Tịnh ôn nhu mang theo sự vui mừng, năm nay cô bận rộn việc học và đóng phim, không thể quan tâm chăm sóc cho Diêu Diêu được, những chuyện này đành phải giao cho bạn trai của Diêu Diêu thôi.

Diêu Diêu có chút cảm kích: “Như vậy tốt quá.”

Suốt dọc đường đi, Diêu Diêu lôi kéo Kiêu Tịnh tâm sự về chuyện tâm tư của thiếu nữ, còn kể cho cô nghe cậu bạn trai kia như thế nào.

Buổi tối, mọi người trong đoàn quyết định đến một KTV sang trọng nằm trong thành phố. Khó có dịp mọi người được thả lỏng tâm tình tụ tập cùng nhau uống rượu như vậy, trong phim nhân vật nữ chính của Kiêu Tịnh có tình tiết yêu đương với nam diễn viên Phó Quang Khải, anh ta đã uống say liền lên tiếng: “Những người có mặt bên trong phòng này, muốn nói khâm phục nhất, chính là Kiêu Tịnh.”

“Nói, nói cái gì?”

“Đừng nói, cậu không coi trọng cô ấy đấy nhé.”

Một số người ở đây lên tiếng ồn ào, ở chung với nhau hơn một tháng, mọi người trong đoàn đều biết tính tình của Kiều Tịnh khá tốt, không thích gây thù chuốc oán, hơn nữa những tin đồn trên mạng liên quan đến Kiều Tịnh, cho dù bất luận minh tinh đứng tuyến mấy ở đây, tận đáy lòng đều cho đó là sự thật.

Bởi vì Kiều Tịnh lớn lên quá hoàn mỹ, với loại nghệ sĩ như vậy nếu không có chút thủ đoạn cùng chỗ dựa, căn bản không thể đứng vững. Ở cái thời đại sống bằng mặt không bằng lòng này, cho dù sâu trong đáy lòng mắng chửi người ta như thế nào, cũng sẽ không thể hiện ra bên ngoài để tránh đắc tội với người khác.

Phó Quang Khải uống quá chén, trong lúc say nói: “Tôi khâm phục cô ấy còn trẻ tuổi tiều tỵ vô lượng, tôi xem coi trọng cô ấy, các người đừng hiểu sai ý của tôi. Làm người khác hiểu lầm, nhieu quá không tốt.”

“Hiểu làm cái gì, Kiều tử, đừng nghe anh ta uống say nói bậy, chúng ta cùng ly nào.”

Diễn viên Lư Na kính rượu Kiều Tịnh.

“Không hiểu lầm gì đâu, mọi người chúng ta cùng nhau cố lên, mong sau khi quay xong bộ phim này, chúng ta về sau càng ngày càng nổi tiếng!”

Dưới tác dụng của rượu, gương mặt Kiều Tịnh ửng đỏ, cô chủ động kính rượu, mấy diễn viên nam khác không ngừng lên tiếng cổ vũ.

Kiều Tịnh không thể uống quá nhiều rượu, mỗi lần uống xong sẽ muốn đi vệ sinh, trên đường đi đến toilet, lúc trở về đi ngang qua chỗ ngã rẽ, nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Có phải vì Kiều Tịnh không, anh thực sự coi trọng cái hạng người chỉ biết dùng thủ đoạn lên giường sao?”

“Hoá ra lần trước anh muốn chạy đến đoàn phim là vì thăm cô ta.”

Kiêu Tịnh muốn bước đi, gương mặt nhìn thấy phía đối diện có một người đàn ông thân thể cao lớn đỉnh đặc, Kiêu Tịnh nhú mày, lập tức thu chân về, tránh ở chỗ ngã rẽ.

Cô buồn rầu, vì sao càng nghĩ không muốn gặp lại càng gặp, người đó giống như âm hồn không tan.

Người đứng dựa lưng về phía cô, vừa rồi người phụ nữ này còn nói xấu cô, nghe thấy giọng nói có lẽ là của Ngụy Tịnh Huyền.

Kiêu Tịnh dựa lưng vào tường, trong mắt đầy lạnh lẽo.

Cô không trêu chọc Ngụy Tịnh Nguyên, vì sao cô ta lại ngập tràn địch ý với mình như vậy.

Người đàn ông nhìn thoáng qua góc tường xuất hiện một góc váy cùng bóng người, anh rũ mắt, khẽ cười nói: “Cô đoán đúng rồi, Thẩm Luân tôi ái mộ Kiêu tiểu thư. Cô ấy lớn lên xinh đẹp hơn cô, đáng người cũng tốt hơn cô, chỉ với một ánh mắt cũng làm tôi cương cứng, trái lại là cô, làm người khác không nhấc nổi hứng thú, còn cảm thấy có chút buồn nôn.”

Gương mặt Ngụy Tịnh Huyền trắng bệch.

Thẩm Luân là người đẹp trai lắm tiền, còn dùng tư cách của một người đàn ông nói ra những lời vô tình như vậy, quả thực chính là phán tử hình cho Ngụy Tịnh Nguyên. Từ nay về sau Ngụy Tịnh Huyền sẽ không bao giờ được anh coi trọng.

Ngay chỗ ngã rẽ.

Kiêu Tịnh: “.....”

Cô tức đến mức đỏ mặt, tay nắm thành quyền. Cứ nghĩ đến việc Thẩm Luân có ý đồ xấu với mình, cô hận không lập tức tiến lên, cho anh một cái tát, mắng anh là đồ không biết xấu hổ.

Muốn quay về phòng bao phải đi qua con đường này, nếu cô tiến lên, thì quá xấu hổ.

Kiêu Tịnh nhìn ngẩng xuống, cô phải để hai người bọn họ rời đi rồi sẽ lặng lẽ quay về phòng. Vì phòng ngừa lại nghe thấy những lời nói hạ lưu, cô đưa tay che kín lỗ tai mình lại.

Thẩm Luân từ từ tiến đến, nhìn thấy một màn này.

Cô đang tự lừa mình dối người che lỗ tai, khi nhìn thấy anh tiến lại gần, cô kinh ngạc, gương mặt ửng đỏ, đôi mắt long lanh mở to.

Thẩm Luân khẽ cười: “Nghe đủ chưa, Kiều tiểu thư?”

Kiêu Tịnh buông tay xuống, lãnh đạm nói: “Tôi không có nghe.”

Cô đứng dậy muốn rời đi.

“Anh yêu em.”

“.....”

“Thẩm tiên sinh, chúng ta không thân quen, lần sau không nên đùa giỡn với người khác như vậy.”

Kiêu Tịnh nghiêm túc nói hết lời, tức giận quay về phòng bao.

Bên ngoài hành lang, Thẩm Luân bật cười, nói thầm: “Cô nhóc không có lương tâm, anh thực sự rất yêu em.”

Từ sau lần ngoài ý muốn nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Thẩm Luân và Ngụy Tịnh Huyền, trong lúc quay phim Kiều Tịnh thường xuyên nhìn thấy Thẩm Luân đến thăm hỏi đoàn phim. Bất chợt trong lòng có chút hốt hoảng, cho rằng Thẩm Luân đã nhớ ra mình.

Buổi chiều có cảnh đấu kiếm trên không, người của tổ đạo cụ phạm phải sai lầm, làm cho dây cáp bị đứt.

Tiếng la hét vang lên hết lần này đến lần khác, có người hô lên: “Gọi 120! Kêu xe cứu thương đi!”

Thẩm Luân vừa bước xuống xe thấy đoàn làm phim hỗn loạn, anh nghe thấy hai người nhân viên công tác đi ngang qua bàn luận với nhau, biết có diễn viên gặp tai nạn. Sắc mặt anh trầm xuống, bước thật nhanh vào trong đám người đó.

Nghe nói người bị thương là một diễn viên nữ, đầu óc Thẩm Luân trống rỗng, anh sợ hãi, ông trời sẽ không đối xử với anh như vậy đâu, không đâu. Thẩm Luân tiến đến, chen qua đám người đó ra.

“Lư Na, đã gọi xe cứu thương, sẽ đến ngay thôi, cô cố chịu đựng một chút.”

Người nọ bước đến nữ diễn viên đang nằm hôn mê dưới mặt đất.

Sắc mặt Thẩm Luân nhợt nhạt, đôi môi run rẩy. Mãi đến khi xác nhận người này không phải là Kiêu Tịnh, đột nhiên anh cười một tiếng đầy bi thương, hốc mắt đỏ hoe, lập tức dùng đôi tay che mắt lại, xoay người lại.

Bóng dáng cao lớn của anh, mang theo sự mệt mỏi cùng đau thương.

Trong đám người, Kiêu Tịnh yên lặng nhìn anh, sắc mặt cô có chút cổ quái.

Thẩm Luân nghiêng đầu, tìm kiếm trong đám người đó một lúc liền nhìn thấy Kiêu Tịnh, hai người nhìn thẳng vào nhau.

Anh nhấp môi, hốc mắt ửng đỏ nhìn cô nở một nụ cười ôn nhu.

Chỉ là nụ cười này quá thê lương, dường như anh đã khóc. Trong nháy mắt, Kiêu Tịnh không biết phải làm sao. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Thẩm Luân như vậy. Cô chán ghét Thẩm Luân, nhưng khi nhìn thấy anh khóc, trong lòng không hề bình thản như cô đã nghĩ, ngược lại còn cảm thấy anh thật đáng thương.

Cô suy nghĩ một lúc, thông thả đi qua, đưa khăn giấy cho Thẩm Luân.

“Thẩm tiên sinh, anh lau mặt đi.”

ÁNH TRĂNG SÁNG THAY THỂ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 63: Đừng Ai Động Vào Cô Ấy

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thẩm Luân nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, anh có chút khăn trương lau khuôn mặt mình.

“Cảm ơn.” Khoé môi lạnh lùng cong lên, Kiêu Tịnh có thể chủ động quan tâm anh một chút, đã làm anh cảm thấy ngọt ngào muốn chết.

Nhận lấy khăn giấy trên tay cô, Thẩm Luân nhìn cô một cái, thấp giọng nói: “Kiêu tiểu thư đối với ai cũng tốt như vậy sao?”

“Ừ.” Cô dịu dàng nói.

“.....”

Ánh mắt Thẩm Luân chợt ảm đạm, tức giận nhưng phải cố kìm nén. Anh mỉm cười, đáy mắt không gợn sóng: “Thật tốt, Kiêu tiểu thư đúng là một người tốt bụng.” Lời nói này của anh, dường như phát ra từ kẽ răng.

Kiêu Tịnh nhàn nhạt nói: “Tôi phải đến bệnh viện xem Lư Na.”

“Để tôi đưa em đi.” Thẩm Luân đuổi theo cô.

“Không cần đâu.”

Khuôn mặt trắng nõn của Kiêu Tịnh đầy lãnh đạm, cô lắc đầu.

“Lên xe đi, nếu em đi xe của mình sẽ làm người khác chú ý, bên ngoài trường quay có rất nhiều phóng viên. Đối với bọn người đó tuy chỉ là một

chuyện nhỏ cũng sẽ xé ra to, nếu em lại dính vào chuyện đó, em không thấy mệt sao?” Anh vì lo lắng cho cô mà suy tính.

Đến cả việc ng ửi xe của Thẩm Luân, nếu có người dám cả gan chụp ảnh, anh mang theo vệ sĩ không phải để trang trí, việc đập nát máy chụp hình đã xảy ra không ít lần.

Đạo diễn ng ửi trên xe Jeep, phất tay với Ki ều Tịnh: “Xe hết chỗ r ồi, cô không cần đi đến đó.”

Trên xe của đoàn phim ngoại trừ chị họ Từ Trân của Lư Na, còn có một ít nhân viên công tác lâu năm và người đại diện. Đa số các diễn viên khác, đều ở lại đoàn phim chờ tin tức.

Thẩm Luân nhìn cô mỉm cười, híp mắt nói: “Lên xe đi.”

Vốn dĩ cảnh quay của Lư Na quay sau Ki ều Tịnh, nhưng vì Ki ều Tịnh bận chút việc phải trì hoãn, đạo diễn mới sắp xếp cho Lư Na quay trước. Theo lý mà nói, người té gãy chân phải là cô. Nếu cô không đi đến thăm Lư Na, trong lòng cô sẽ cảm thấy bất an.

Lúc lên xe, Ki ều Tịnh thấy cánh tay phải của Thẩm Luân cử động có chút khó khăn.

“Năm trước bị trúng đạn để lại di chứng, thỉnh thoảng sẽ đau một chút.” Thẩm Luân nhìn thẳng vào mắt cô, cười giải thích, “Bởi vì gây hi ềm khích với đối phương, nên bị trả thù.”

Ki ều Tịnh kinh ngạc, thực ra cô cũng biết trên bả vai Thẩm Luân có vết thương, do lần đó anh dẫn cô đi cứu Thời Tr ần.

Cô nhấp môi, nhìn chăm chú vào bả vai anh, áy náy nói: “Đau lắm không?”

Thẩm Luân ôn nhu nói: “Làm sao vậy, vết thương này không phải do em gây ra. Cũng không đau lắm, chỉ là thỉnh thoảng không thể cử động quá nhiều.”

Hốc mắt Ki ầu Tịnh đỏ hoe. Không phải cô không có lương tâm, ngược lại có một số việc cô vô cùng nhớ rõ ràng.

Ki ầu Tịnh cảm thấy, có một việc cô rất muốn xin lỗi Thẩm Luân, chính là việc lần đó đã làm hại anh bị thương. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, vì thế li ền quay đầu nhìn về phía cửa xe.

Thẩm Luân phát hiện cảm xúc của cô có biến hoá, ngực trái đặc biệt đau nhói, chỉ muốn ôm cô vào trong lòng mình.

Nhưng anh không dám, anh sợ mình quá gấp gáp, sẽ đẩy cô ra xa hơn. Đi ều làm anh hận nhất chính là, anh yêu cái cô nhóc này đến chết đi sống lại nhưng chỉ có thể bám theo cô, ăn vạ cô, nếu không một ngày nào đó cô sẽ quên mất anh.

Lư Na đã được đưa vào phòng cấp cứu, Ki ầu Tịnh vội đuổi đến, đã nhìn thấy đạo diễn cùng đám người của Từ Trân đứng bên ngoài chờ đợi.

“Ai bảo cô đến đây?” Từ Trân không vui liếc mắt nhìn Ki ầu Tịnh một cái.

Nếu không phải do Ki ầu Tịnh chơi trò tráo bài,

thì người bị thương không phải là Lư Na.

Đạo diễn nói: “Ki ầu Tịnh, cô đừng chấp nhất với cô ta. Việc ngoài ý muốn lần này là do lỗi của đoàn phim.”

Từ Trân cười lạnh một tiếng.

“Một người chỉ biết dựa vào việc lên giường với đàn ông, chẳng khác nào một đôi giày rách.”

Thanh âm của Từ Trân không lớn cũng không nhỏ, mọi người đứng xung quanh đều có thể nghe thấy.

B ầu không khí chợt trở nên xấu hổ.

Từ Trân không phải là người trong giới giải trí, cô ta chỉ là chị họ cùng quê với Lư Na, hôm nay đến đoàn phim thăm hỏi, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Kì ều Tịnh không trách Từ Trân, nếu cô đứng trên lập trường của Từ Trân, thì cũng sẽ có thái độ như vậy.

“Việc Lư Na bị thương, tôi cũng có phần trách nhiệm, lúc ấy thân thể tôi có chút không khỏe, mới xin nghỉ. Về chuyện này, tôi thành thật xin lỗi.”

“Tất nhiên là cô phải có trách nhiệm rồi, muốn chịu trách nhiệm đúng không, vậy bây giờ thường tình đi!”

Từ Trân mắng to: “Ai biết cô có không khỏe thật hay không, hay là cố tình? Chuyện này không thể như vậy mà cho qua, đoàn làm phim các người, còn có cả cô nữa, phải đăng tin xin lỗi.”

“Chị gái à, cô nói như vậy là không đúng rồi, việc đứt dây cáp không ai biết trước cả, nếu muốn đoàn làm phim lên tiếng xin lỗi và giải thích không vấn đề gì, nhưng mà cô bắt từng người phải đăng tin xin lỗi, chẳng phải là rất quá đáng sao?”

Có mấy nhân viên đoàn phim nhìn thấy cũng ngửa mặt, giúp Kì ều Tịnh giải thích vài câu.

Từ Trân la to: “Ai biết được cô ta có động tay động chân gì vào dây cáp không, giới giải trí hỗn loạn lắm, luôn tranh đấu với nhau. Lỡ đâu cô ta ghen ghét với em họ của tôi, lén động tay động chân. Ai nha, anh nói giúp cô ta như vậy, chắc là cô ta đã cho anh vài thứ tốt đúng không, hay là đã hứa hẹn lên giường với anh?”

“Cô thật là người không nói lý lẽ!” Anh chàng nhân viên kia tức giận lườm tranh cãi với Từ Trân.

“Trời ạ, Lư Na có giá trị và đi đầu kiện gì mà Kì ều Tịnh phải ghen ghét với cô ta? Thực tức cười.”

Từ Trân chỉ vào người nọ nói: “Cô vừa nói cái gì?”

Những người khác nhìn Từ Trân bằng ánh mắt khinh bỉ.

Kiêu Tịnh có thể chịu trách nhiệm, cũng có năng lực lo tiền viện phí.

Chỉ là Từ Trân nói chuyện quá khó nghe, trong lòng cô thầm cười lạnh, kiên nhẫn nói: “Về việc đăng tin xin lỗi và giải thích tôi sẽ không làm, chuyện này vốn dĩ không liên quan đến tôi. Chẳng lẽ cô muốn tôi viết rằng, bởi vì tôi không có siêu năng lực, không thể biết trước được việc cấp bị đứt, mới dẫn đến sự cố này hả? Cô không cảm thấy việc này buồn cười lắm sao? Cô cũng có thể đi mời phóng viên đến đây, tôi có lý do rõ ràng, xem ai mới là người không nói lý lẽ.”

“Có chuyện gì vậy?”

Một giọng nói trầm thấp nguy hiểm vang lên.

Thẩm Luân bước đến vẻ mặt lo lắng nhìn Kiều Tịnh, vừa rồi anh đứng ở bên ngoài đã nghe thấy hết những lời người phụ nữ này mắng chửi Kiều Tịnh, anh đặt Kiều Tịnh ở đầu quả tim, luyện tiếc chạm vào sợ vỡ, không đến phiên một người phụ nữ nói ra nói vào với Kiều Tịnh như vậy.

Từ Trân bị khí thế của người đàn ông này làm cho hoảng sợ, nói lời châm chọc: “Chẳng trách sao ăn nói hùng hồn như vậy, hoá ra là do kim chủ đến rồi.”

Trong mắt Kiều Tịnh hiện lên lãnh quang: “Cô đừng nói bậy!”

Bên ngoài phòng phẫu thuật quá ồn ào, hộ lý lên tiếng nhắc nhở: “Gây cái gì mà gây, các người đang quấy rầy đến bệnh nhân đó.”

“Cô nói tôi là cái gì của cô ấy?”

Thẩm Luân nở nụ cười hỏi Từ Trân.

Từ Trân bị anh nhìn đến đỏ mặt, người đàn ông này thật đẹp trai, cô ta ghen nửa ngày, mới phun ra được một câu: “Anh không biết sao, cô ta có rất nhiều mối quan hệ phức tạp với đám đàn ông, tai tiếng khắp nơi.”

“Vậy sao, tôi cũng là người đang theo đuổi cô ấy đây.”

Thẩm Luân nhìn vào Kiêu Tịnh, quay đầu lại, nụ cười chợt tắt, “Nhưng mà cô ấy vẫn không đồng ý lời tỏ tình của tôi, một cô gái tốt như thế, tôi luyện tiếc không dám mắng cô ấy một câu mà cô lại dám mắng chửi cô ấy hùng hồn như vậy.”

Người đàn ông này quá kiêu ngạo, khí thế cường đại, mọi người đứng ở đây không ai dám lên tiếng.

Từ Trần có chút sợ hãi, khí thế mắng chửi người lúc trước cũng mất sạch.

“Thẩm Luân, đừng nói nữa.”

Kiêu Tịnh nắm tay áo anh, ý bảo anh dừng lại.

Thẩm Luân xoay người, đau lòng xoa đuôi mắt ửng đỏ của cô,

“Bây giờ mới chịu gọi tên của anh à?”

Cho dù Kiêu Tịnh muốn tránh né cũng không tránh được. Trước mặt nhiều người, còn làm nhiều trò như vậy, cô đỏ mặt, ngậm chặt môi không lên tiếng.

Đạo diễn nhìn cảnh này đến mức kinh hồn khiếp vía.

Kiêu Tịnh ở trong đoàn phim của ông ta lâu như vậy, thế mà ông ta lại không biết việc Thẩm thiếu coi trọng Kiêu Tịnh. Chả trách, Thẩm thiếu lại thường xuyên đến thăm hỏi đoàn phim như vậy, quả thực trong đoàn phim có không ít nữ diễn viên, nhưng chỉ có Kiêu Tịnh là xinh đẹp nhất.

Đạo diễn thần lau mồ hôi, cân nhắc trong suốt quá trình đóng bộ phim này, hẳn là ông ta chưa làm gì đặc tội với Kiêu Tịnh, đúng không?

“Thẩm thiếu, việc này tôi sẽ xử lý. Ngài cùng Kiêu tiểu thư cứ trở về trước nghỉ ngơi được không?”

Ki ầu Tịnh lắc đầu, cô nhìn đến Thẩm Luân: “Anh về trước đi.”

“Anh ở lại cùng em.” Ánh mắt Thẩm Luân ôn nhu, giọng nói cũng dịu dàng.

Bộ dạng này của anh, làm Ki ầu Tịnh không tài nào thích ứng kịp, cô không nhìn ra được điểm nào không thích hợp trên người anh, cũng chưa từng nhìn thấy một Thẩm Luân như vậy.

Cô ngập ngừng: “Tuỳ anh.”

Sau đó không để ý đến anh nữa.

Trong lúc chờ đợi, thỉnh thoảng cô sẽ nhú mào nhìn đến Thẩm Luân, có đôi lúc nhìn đến bả vai anh chợt cô có chút không được tự nhiên.

Ki ầu Tịnh suy nghĩ một lúc, nhìn anh nói: “Anh đi theo tôi.”

“Đi đâu?” Thẩm Luân mỉm cười.

Ki ầu Tịnh dẫn anh đến khoa ngoại, bệnh viện này nằm trong một trấn nhỏ gần phim trường, mấy năm qua phim ảnh ngày càng phát triển, thu hút được rất nhiều nhà đầu tư đến đây, cho nên bệnh viện cũng được tân trang lại, còn có đầy đủ các trang thiết bị y tế.

“Em lo lắng cho anh?”

Ki ầu Tịnh cường điệu nói: “Tôi chỉ lo vết thương của anh thôi.”

“Nhưng mà vết thương của anh, liên quan gì đến em.” Thẩm Luân cong môi.

“Anh...” Ki ầu Tịnh bị anh nói đến nghẹn lời, không biết nên trả lời với anh như thế nào mới đúng.

Trước kia ở thế giới thực, cô có một người họ hàng thời tuổi trẻ đã từng bị chấn thương, ảnh hưởng đến xương cốt, sau khi già cả, mỗi lần trời trở lạnh sẽ bị đau nhức, có đôi khi trong lúc dọn dẹp nhà cửa cũng làm

vết thương cũ tái phát, sắc mặt trắng bệch làm con nít sợ hãi. Cô không muốn Thẩm Luân cũng như vậy.

Yết hầu Thẩm Luân khẽ động, trăn trăn nói, “Anh có thể ôm em không?”

Kiêu Tịnh mở to mắt, lắc đầu.

“Tôi dẫn anh đến đây gặp bác sĩ, vì sao anh lại đòi ôm tôi?”

Ánh mắt anh trở nên mờ lung, ngữ khí mềm mại đến không tưởng.

“Thẩm Luân, gặp bác sĩ là vì muốn tốt cho anh, anh còn dám đặt điều kiện với tôi, xem ra, anh cũng không đau lắm nhỉ.” Đôi mắt đen nhánh của Kiêu Tịnh đầy nghiêm túc nói.

Thẩm Luân sùng nịnh nói: “Được rồi, em nói cái gì cũng đúng, có đau chết anh cũng chịu.”

Cuối cùng, Thẩm Luân vẫn đi theo cô đến khoa ngoại, làm một loạt kiểm tra, thời điểm bác sĩ muốn nói kết quả, Từ Na được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Thẩm Luân ân xá cho Kiêu Tịnh đi đến đó, bác sĩ nhìn anh một cái, bất thành lời nói: “Hồi phục khá tốt.”

Thẩm Luân cầm bệnh án, bước ra khỏi phòng liền xé nát ném vào thùng rác.

Trước đó, Từ Trân cùng đoàn làm phim vẫn ở một trận trong bệnh viện đã bị paparazzi chụp lén, chưa kịp rời khỏi bệnh viện, đã có vài tên vệ sĩ mặt áo đen cướp lấy máy ảnh, tự tay xóa hết ảnh chụp, tên paparazzi kia tức giận nhưng không dám nói gì, phần nộ đi đi đâu tra thân phận của Thẩm Luân.

Lúc này, tin tức Kiêu Tịnh qua lại cùng tổng giám đốc tập đoàn Thẩm thi xuất hiện trên hot search.

Đương nhiên việc này về sau hẳn bàn.

Đợi ở bệnh viện đến nửa ngày, bác sĩ trấn an mọi người nói bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. Bởi vì Lư Na quá đau đớn nên phải chích thuốc mê, phần chân bị gãy xương, không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng không được làm việc trong vòng mấy tháng.

Từ Trân đã gọi điện báo tin cho người nhà của Lư Na, người nhà của Lư Na đều ở thành phố khác, nhanh nhất phải chờ đến ngày hôm sau mới đến đây được.

Từ Trân đại diện người nhà của Lư Na trao đổi điều kiện với đoàn làm phim, cô ta cũng không chịu buông tha cho Kiêu Tịnh, một hai bắt Kiêu Tịnh phải bồi thường tí tiền.

Kiêu Tịnh sớm đã nhìn ra, đây là chiêu trò.

Cuối cùng, sự việc trong bệnh viện vẫn bị rò rỉ trên W, nhưng mà không có ảnh chụp làm chứng, cũng không xảy ra nháo loạn lớn.

Ngày hôm sau người nhà của Lư Na đến bệnh viện, bàn bạc điều kiện với đoàn làm phim. Ngoại trừ Từ Trân, người nhà của Lư Na đều là người hiểu đạo lý.

Nhìn bà của Lư Na cũng đã lớn tuổi, Kiêu Tịnh lại nhớ đến bà ngoại của mình, lại mềm lòng, chỉ một số tí tiền, xem như là phí đi đầu trị vết thương chân cho Lư Na, còn mua một số thực phẩm chức năng. Đến nỗi, một đồng cũng không đưa cho người nhà của Lư Na.

Đoàn làm phim cố gắng nhẫn nhịn, chờ phong ba bão táp qua đi, lại tiếp tục quay những phân cảnh của những diễn viên khác.

Diễn viên Lư Na nằm dưỡng thương đến hơn hai tháng, nhưng chân vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đạo diễn cũng phối hợp cắt bớt đi một số phân cảnh của Lư Na, cảnh quay nào phức tạp sẽ sử dụng thế thân. Mãi đến tháng bảy, bộ phim. [Huyền Thanh Ký] cũng đã thuận lợi đóng máy.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 64: Bà Nội Thẩm Đến Tìm

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Tin đồn giữa Kiều Tịnh và tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị, lần này đã lên bảng hot search của W.

Đi đâu làm Kiều Tịnh đau đầu, không phải việc Thẩm Luân quấy lấy mình, mà là sự đeo bám của Cung Trình. Năm trước Cung Trình đã giải trừ hợp đồng với công ty, tự mình thành lập văn phòng làm việc riêng, ký hợp đồng ít hợp đồng với đám nghệ sĩ mới có tiềm lực trong giới giải trí.

Thời điểm Cung Trình cần kịch bản một bộ phim điện ảnh muốn mời Kiều Tịnh đảm nhận vai chính đến tìm Thời Trầm, bởi vì Thời Trầm không chịu đựng nổi cảm dỗ, đã lên tiếng đồng ý.

Sau khi Kiều Tịnh biết chuyện, suy tư vài giây, dường như đang tìm một lý do thuyết phục bản thân mình: “Cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

Trước kia, cô phải nghe theo sắp xếp của hệ thống, từ lời nói đến việc làm cũng chỉ vì mong muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện giờ, cô lại tham sống sợ chết, vì sao không tìm cách để làm cuộc sống của mình tốt hơn.

Đi đâu này không chứng tỏ, Kiều Tịnh không phải là người có lòng nhân từ, nói cô là Phật, cũng không phải, nói cô là Ma, càng không đúng. Cô chính là sống tùy tâm, trước kia vì làm nhiệm vụ, hiện giờ là vì chính mình.

Chết tử tế không bằng cứ cố sống tiếp, nhân sinh vốn là đạo lý như vậy, hưởng chi thân phận của cô còn là một đại minh tinh, đi đâu kiện vật chất so với kiếp trước tốt hơn rất nhiều, cô cảm thấy đã đủ rồi, cần phải biết quý trọng.

Đến nỗi cốt truyện thay đổi, cô cũng không biến mất.

Cung Trình muốn hẹn Kiều Tịnh dùng một bữa cơm, nhưng cô đã từ chối, đối phương cũng không tiếp tục dây dưa.

Anh ta đang làm một phép thử, vẫn luôn suy đoán tin tức ở trên mạng, bởi vì trên thực tế anh ta không biết tin tức đó là thật hay là giả. Sở dĩ anh ta đem mục tiêu nhắm vào cô, là vì muốn khiêu khích Thẩm Luân.

Kiều Tịnh là người xuyên vào đây, không nói đến việc mọi sự tính toán của Cung Trình cô nắm rõ trong lòng bàn tay, thậm chí thủ đoạn anh ta muốn sử dụng cũng biết một ít. Cho nên cô sẽ không dễ dàng bị mắc mưu, cô không có hào quang của nữ chính, khẳng định không thể đấu lại nam phụ tâm cơ này.

Cứ như vậy Kiều Tịnh đã từ chối Cung Trình vài lần, dường như đã chọc giận đến anh ta, lúc trước còn bảo để Kiều Tịnh đóng vai nữ chính, hiện giờ đối phương lại đổi ý.

Dù sao vẫn chưa ký hợp đồng, quyền quyết định vẫn nằm trong tay của đối phương.

Thời Trần thì ảo não.

Kiều Tịnh cảm thấy không sao, thậm chí còn tươi cười vui vẻ.

“Còn cười được nữa à, anh muốn nói với em vài lời, hiện giờ em đã có nhân khí, cũng có không ít tác phẩm. Nhưng vẫn thiếu một tác phẩm nổi bật. Trong giới giải trí, không thiếu các tác phẩm có sự góp mặt đông đảo của những nữ minh tinh khác, ngay từ ban đầu bọn họ dựa vào dáng vẻ và tài năng để lọt vào mắt xanh của người xem, thu hút không ít fans, sau đó

đa số đều dần dần bị lãng quên, bởi vì nguyên nhân không có tác phẩm nổi bật để đánh dấu tên tuổi đấy.”

“Xem như bộ phim truyền hình Thịnh Đường là bước đi đầu tiên của em, bộ phim Thích Khách chính là cây cầu, kế tiếp, em cần phải có một bộ phim chân chính thích hợp với em, là một tác phẩm đi vào lòng người, để về sau, mỗi lần mọi người nhắc đến nhân vật đó, thì sẽ nhớ đến em, hay em chính là đại biểu cho nhân vật nào đó, đây mới được xem là một diễn viên thành công. Hiện giờ, em cách con đường này rất xa.”

“Bộ phim điện ảnh của Cung Trừng, tuy vai nữ chính không phải do ni đóng giày cho em, nhưng nó cũng giống như bộ phim điện ảnh của đạo diễn Trừng, trước đó em đã bắt sẵn cây cầu, chỉ cần đi qua, tầm nhìn sẽ xa hơn, ít nhất hiện giờ cơ hội đã tăng lên gấp đôi.”

“Có cần khoa trương như vậy không?” Kiều Tịnh giật mình.

Thới Trừng cười nói: “Hối hận rồi à?”

“Quả thực là không có.”

“Vậy được rồi, anh đi trước đây.”

Sau khi Thới Trừng rời đi, Kiều Tịnh nhìn phong cảnh bên ngoài ô cửa thủy tinh đến xuất thần.

Cho dù là Thẩm Luân hay Cung Trừng, ai cô cũng không thể trêu vào, cô chỉ muốn an ổn làm một tiểu minh tinh trong một góc xó xỉnh nào đó, để bản thân mình trải qua mỗi ngày bình yên. Nếu hỏi có mộng tưởng gì không, chắc có lẽ chính là muốn phát tài.

Mục tiêu nhỏ trước mắt, chính là cô phải vượt qua được kỳ thi diễn xuất ngày mai.

Kiều Tịnh đang đọc sách, thực nhanh phiên phức đã tìm đến cửa.

“Kiều tiểu thư, bên ngoài có một bà cụ đến tìm cô, có cần mời vào đây không ạ?”

Bà nội Thẩm ngẩng xe lăn, vẻ mặt hiên lành xuất hiện trước cửa phòng của Kiều Tịnh, đưa bà nội Thẩm đến đây chính là thím Trăn.

Ai nha, lại gặp người quen.

“Vâng, mời bà vào.”

Kiều Tịnh ngăn ra một giây, không thể để bà nội Thẩm đứng chờ ở ngoài cửa được.

Chờ cô hồi phục tinh thần cảm thấy xấu hổ muốn chết, cô từng gặp qua bà nội Thẩm, nhưng bà nội Thẩm không có ký ức về cô, nếu tùy tiện mời bà vào phòng, thấy thế nào ấy nhỉ, không phải là kẻ ngốc thì chính là kẻ tâm cơ.

Bà nội Thẩm cũng không phải người bình thường, suy nghĩ sẽ càng phức tạp hơn.

Quả nhiên, khi bà nội Thẩm vào phòng, sắc mặt liền thay đổi.

Trong mắt bà hiện lên tinh quang, thở dài nói: “Kiều tiểu thư không hỏi xem bà lão này là ai mà đã mời vào phòng rồi à?”

Kiều Tịnh đáp lời: “Cháu nhìn bà rất quen mắt, không phải người xấu là được rồi.”

Cô rót nước mời bà nội Thẩm uống, sau đó mỉm cười ngẩng lên sofa.

“Kiều tiểu thư có điểm không giống như lời mọi người đã đồn đoán.” Bà nội Thẩm đánh giá cô.

Trong tư liệu liên quan đến Kiều Tịnh, có phần ghi chú xuất thân và bằng cấp của Kiều Tịnh, bao gồm cả việc mấy năm nay đã trải qua những chuyện gì, ghi chú quan trọng nhất chính là, cô mới vừa ra mắt ba năm, tai tiếng không ngừng, còn qua lại với rất nhiều đàn ông.

Bà nội Thâm không hiểu, rõ ràng mọi mặt Ôn Thư đều tốt hơn Kiều Tịnh, đương nhiên ngoại trừ khuôn mặt kia.

Hơn nữa Thâm Luân đã cắt đứt mọi quan hệ với Ôn Thư, mỗi lần nhìn thấy ảnh của Kiều Tịnh, khoé mắt anh lại đỏ hoe, làm hại bà nội Thâm cho rằng anh bị người ta bỏ bùa, đã nhiều lần đi tìm đại sư hoá giải bùa chú, nhưng tất cả đều vô dụng.

Việc đi đến tận đây, bà nội Thâm đã phải suy nghĩ rất lâu, bà muốn nhìn xem cô gái mà cháu trai nhà mình ngày nhớ đêm mong là loại người như thế nào.

Bầu không khí trong phòng có chút xấu hổ, từ lúc thím Trăn bước vào cửa đã lạnh mặt, sắc mặt không tốt lắm.

Kiều Tịnh cảm thấy, khả năng loại địch ý này là do di truyền, trước kia thím Trăn đã nhìn cô mấy thuận mắt rồi.

Kiều Tịnh thu hồi tầm mắt.

Hai chủ tớ bọn họ, luôn có suy nghĩ người khác không có ý tốt với mình.

Cô đan mười đầu ngoan tay vào nhau.

Chẳng lẽ vì tin đồn trên W?

Bà nội Thâm đến đây để khuyên cô à? Không biết khi người khác lâm vào tình cảnh này sẽ nghĩ như thế nào, trước tiên trong đầu Kiều Tịnh chỉ nghĩ đến tình tiết trong mấy quyển tiểu thuyết, suy đoán có phải bà nội Thâm sẽ ném tiền vào mặt mình không.

Sự thật chứng minh Kiều Tịnh suy nghĩ quá nhiều.

Bà nội Thâm nói: “Kiều tiểu thư, bà là bà nội của Thâm Luân. Mạo muội đến đây quấy rầy cháu, là vì muốn nói chuyện liên quan đến cháu trai nhà bà.”

Kiêu Tinh thầm nói trong lòng giữa cô và Thẩm Luân không có việc gì cả!

“Lão phu nhân, giữa cháu và Thẩm Luân không phải như trên mạng đã đưa tin đâu...”

Kiêu Tinh cực lực giải thích.

Bà nội Thẩm cười nói: “Bà thích cháu gọi bà là bà nội Thẩm.”

Lời nói này khá miễn cưỡng, Kiêu Tinh cũng nghe ra được.

Kiêu Tinh nhấp môi, cô cảm thấy hai bà cháu nhà này không nghe hiểu được tiếng người.

“Kiêu tiểu thư, lần đầu tiên bà nhìn thấy cháu, là ở trong chương trình mừng xuân trên TV. Cháu trai nhà bà còn ngồi ở trong phòng khóc, bị bà tình cờ phát hiện, lúc ấy trên màn hình TV, chính là hình ảnh của Kiêu tiểu thư.” Thần sắc bà nội Thẩm thản nhiên.

Thẩm Luân tốt xấu gì cũng là nhân vật phong vân mà bà nội Thẩm lại không kiêng dè gì cả, còn nói việc xấu hổ của cháu trai nhà mình trước mặt người khác.

Thím Trăn nghe thấy khá hụt hẫng, nhưng bà ta không dám cắt ngang lời nói của bà nội Thẩm, ánh mắt đầy địch ý nhìn chăm chú vào cô gái trẻ ngồi phía đối diện.

Kiêu Tinh bị lời nói vừa rồi của bà nội Thẩm làm cho hoảng sợ.

Quả thực cô từng nhìn thấy Thẩm Luân khóc, đó là vào ba tháng trước ở đoàn phim. Lúc ấy cô bị khiếp sợ đến ngất người, bây giờ nhớ lại, cô không cũng biết Thẩm Luân khóc vì chuyện gì.

Xin phép cho cô suy nghĩ sâu xa hơn một chút, là bởi vì Thẩm Luân cho rằng người gặp tai nạn là mình sao?

Đây không giống với tác phong của Thẩm Luân, nếu anh vẫn nhớ ra cô, phỏng chừng anh sẽ đem nhốt cô lại, không thì sẽ bóp chết cô, thậm chí là còn chơi trò chơi càn tù.

Thẩm Luân không hiểu thế nào là tình yêu, dục vọng chiếm hữu của đàn ông rất cao, thực sự loại đàn ông này rất đáng sợ.

Cho dù cô có chút hảo cảm với anh, cũng bị anh bóp chết từ trong trứng nước.

“Hẳn là A Luân đã sớm gặp qua Kiêu tiểu thư, bà nhìn ra được, từ sau khi nó cùng bà trở về Đế Đô, cả ngày tâm trạng của nó rất kỳ lạ. Bà còn nhớ trong phòng của nó, từng nhìn thấy bức ảnh của Kiêu tiểu thư, có lẽ nó rất thích cháu.”

“Cho nên bà đã giấu nó, âm thầm đi đến đây tìm cháu. Bà cũng đã cho người đi đầu tra đòi tư của cháu, bà không tin vào những tin đồn trên mạng, không chân thật. Nếu cháu là một người tâm cơ, cần gì phải bỏ gài tìm xa, cháu trai nhà bà chính là sự lựa chọn thích hợp nhất với cháu.”

Bà nội Thẩm rất tự hào và có lòng tin với cháu trai nhà mình, kim chủ đối với Thẩm Luân đã là gì, ở trong nước không có ai có thể so sánh với anh.

So về tài năng, hay phong độ tuổi trẻ, ai có thể vượt qua được anh.

Nhìn thế nào đi nữa, đi theo Thẩm Luân là lựa chọn sáng suốt nhất.

Kiêu Tịnh trầm mặc.

Một lúc sau, khẽ cười nói: “Bà nội Thẩm thật có lòng tin với cháu trai của mình.”

Bà nội Thẩm đáp lời: “Quả thực A Luân là một người đàn ông rất ưu tú.”

Đối với lời nói này, Kiêu Tịnh không tài nào phản bác được.

Luận tài cùng địa vị, mọi thứ Thẩm Luân đều hoàn hảo, thậm chí cô còn cảm thấy thẹn thùng khi nhớ đến cái đêm ấy, ừm, về phương diện kia cũng không tệ lắm, nếu không cũng sẽ không đem cô biến thành như vậy.

Nhưng mà...

Cô không chịu đựng được việc Thẩm Luân có bệnh, đúng vậy, anh còn bị bệnh rất nặng.

Đối với căn bệnh của anh đại đa số các nam chính của thể loại tổng tài này đều mắc phải, đó là quá bá đạo không ai bì kịp, còn có tính tự phụ, nếu ở bên nhau, anh cũng sẽ không nghĩ đến việc hỏi cô muốn như thế nào.

Bà nội Thẩm đến đây tìm cô, xem ra không phải muốn “Chia rẽ duyên ương”, mà là vun vén cho mối quan hệ này.

Bà nội Thẩm thực thông minh, đã sớm đoán ra được việc cháu trai mình yêu đương phương, về phần Kiều Tịnh, căn bản không có ý tứ gì.

Cho nên, bà cố tình đến đây tìm Kiều Tịnh, với ý đồ muốn thuyết phục Kiều Tịnh, chấp nhận Thẩm Luân.

“Bà ơi, cháu không giấu gì bà, cháu không thích Thẩm Luân.”

Thật lâu trước đây Kiều Tịnh đã từng nói lời này với bà nội Thẩm, khi ấy, còn ở trang viên.

Kiều Tịnh nói xong, thoáng nhìn phía cửa, vừa nhìn thấy người nọ, cô sợ đến mức trong lòng lộp bộp vài tiếng.

Chết rồi, quên đóng cửa.

Bên ngoài cửa, Thẩm Luân đã nghe thấy hết câu nói vừa rồi.

Tuy đã nghe, nhưng trên mặt không có biểu tình dư thừa nào, hàng lông mi dài khẽ động, bước một bước dài, đã tiến vào phòng.

“Bà nội, sao bà lại đến đây.” Ánh mắt anh ôn nhu nhìn về phía bà nội Thẩm.

Dứt lời, Thẩm Luân ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Kiều Tịnh, trong mắt mang theo ý cười.

“Kiều tiểu thư, tôi thấy cửa không đóng, cho nên mới vào trong. Tôi và bà nội có quấy rầy đến em không?”

Kiều Tịnh hơi giật mình, ôn hoà cười nói: “Không có. Thẩm tổng mời ngài ấi, để tôi đi rót nước cho anh.”

Cô vừa đứng dậy, Thẩm Luân liền thu hồi ánh mắt, nói: “Không cần, chúng tôi đi ngay đây.”

Lời nói này có chút lãnh đạm.

Nhưng ngoại trừ lãnh đạm, Kiều Tịnh không nghe ra sự tức giận.

Cô kinh ngạc xoay người, Thẩm Luân tiếp tay cầm xe lăn trong tay thám Trầi, đẩy bà nội Thẩm ra ngoài.

Kiều Tịnh đứng yên tại chỗ, thông thả thu hồi ánh mắt.

Biết rõ Thẩm Luân không thích nghe lời nói này, nhưng cô đã nói vô số lần, dường như mỗi lần Thẩm Luân đều không cho là thật.

Kiều Tịnh biết rõ trong đó có nguyên nhân, nhưng cô lại cứ giả ngu.

Cô không hiểu vì sao Thẩm Luân đã mất đi ký ức, vẫn còn chấp niệm với cô như vậy, có lẽ đây là quán tính của thân thể.

Nếu đúng như vậy, xem ra trước mắt cô phải tìm cách cho chính mình.

Mặc kệ Thẩm Luân sẽ làm ra một số việc gì nữa, Kiều Tịnh cũng nhẫn nhịn, chuyện đã như thế này, trong lòng cô hiểu rõ.

Đây chính là tiền căn hậu quả*.

(* Tiền căn hậu quả: nguyên nhân ngày trước dẫn đến kết quả ngày nay.)

Người luôn giả tạo với Thẩm Luân chính là cô, người luôn đẩy Thẩm Luân ra xa cũng là cô, người cảm thấy chột dạ vẫn là cô.

Kiều Tịnh không hối hận khi đã từ chối Thẩm Luân, đây cũng là một loại quán tính. Cô cảm thấy bản thân mình làm như vậy thật quá đáng, cho nên cô chỉ mong muốn, nhanh chóng chấm dứt mọi việc.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 65: Diễn Trò

Edit: Tiêu Mãn Thầ

Sau khi kết thúc kỳ thi, trường học cho nghỉ vài ngày, Kiều Tịnh không đến công ty, vẫn luôn ng ồi ngây ngốc trong nhà.

Cô không ra ngoài đóng phim, cứ việc ở nhà sinh hoạt đơn giản. Buổi sáng sau khi rời giường sẽ tập thể dục một lúc, tiếp theo sẽ đọc sách, cô mua rất nhiều sách liên quan đến diễn xuất chuyên nghiệp, đến giữa trưa sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn, tùy tâm trạng mà nấu ăn, tâm tình tốt thì nấu thức ăn phong phú, nếu lười biếng sẽ chỉ làm vài món đơn giản.

Mỗi ngày Kiều Tịnh luôn phải tập thể dục, còn luyện tập võ đạo, nên khá tốn sức lực, nhưng cũng không vì ăn quá nhiều đồ ăn vặt mà béo lên.

Cứ như vậy trải qua hai ngày vui vẻ ở nhà, buổi trưa hôm nay Kiều Tịnh ra ngoài vứt rác, đúng lúc một chiếc xe dừng lại trước cửa chung cư, Thẩm Luân từ trong xe bước ra.

Anh đến đây chủ yếu là vì gặp cô, gương mặt anh tuấn, đôi mắt sáng ngời.

Kiều Tịnh vẫn duy trì động tác đẩy cửa ra, trong mắt cô hiện lên vài phần cảnh giác, bình thần đem rác đi vứt. Trên đường quay về Thẩm Luân lại chắn trước mặt cô.

“Có chuyện gì?”

Cô hơi ngẩng đầu, nhìn Thẩm Luân đang đứng chắn trước mặt mình.

Thẩm Luân cũng nhìn cô.

Hai người đều không lên tiếng, bầu không khí khá giăng co và xấu hổ.

Kiêu Tịnh đi vòng qua anh trở về nhà. Lúc này, Thẩm Luân bắt lấy cánh tay cô kéo lại. Sức lực không lớn, nhưng cô không thể tránh thoát được.

Kiêu Tịnh theo bản năng muốn giãy giụa, hoặc né tránh một chút. Trước kia cô vẫn luôn làm như thế, chỉ là hiện giờ, cô cảm thấy không cần thiết, người đến không có ý tốt, cô ngưng ngừng phản kháng càng nhiều, Thẩm Luân càng không buông tay.

Ngược lại, sẽ làm bản thân mình trông thật khó coi.

Cô không phản kháng, biểu tình bình tĩnh thản nhiên, chỉ là trong đôi mắt, hiện lên một tia khinh thường.

Thẩm Luân tinh ý phát hiện ra cô đang mất tự nhiên.

Anh đến gần, “Tịnh Tịnh, anh gọi em như vậy, có phải em cảm thấy vô cùng chán ghét, vô cùng ghê tởm, đúng không?”

Anh biết rồi còn hỏi làm gì?

Kiêu Tịnh không trực tiếp nói thẳng lời nói này với anh, bởi vì không quan trọng lắm, cho dù cô không nói, phỏng chừng anh vẫn đoán ra được.

Thẩm Luân buông tay, “Anh nói với em vài câu sẽ đi ngay.”

Kiêu Tịnh ngoan ngoãn gật đầu: “Anh nói đi.”

Cô không thể chặn miệng anh được, lần này nói xong, biết đâu lần sau sẽ bớt đi một chuyện nháo loạn.

Tuy trong lòng cô luôn có một dự cảm không tốt.

“Em không thích anh.” Thẩm Luân cười một tiếng.

Kiêu Tịnh không đáp lời, xem như là ngầm đồng ý.

“Anh không cần em phải thích anh.”

Đột nhiên Kiều Tịnh cảm thấy mùi nguy hiểm sắp đến.

Cô ngẩng đầu lên, quan sát Thẩm Luân, muốn phát hiện dấu vết gì đó trên khuôn mặt anh.

Cô gượng một tiếng, giọng nói cứng đờ: “Thì sao, anh sẽ tiếp tục thử lại?”

Môi mỏng của Thẩm Luân gợi lên: “Thử lại thì thế nào, em sẽ thích anh à?”

Nhìn thấy Kiều Tịnh không muốn trả lời, ánh mắt anh đầy tự giễu: “Cho nên không thử lại, nếu em đã chán ghét thì cứ chán ghét đi.”

Anh đưa cho Kiều Tịnh một chiếc chìa khoá, nó lạnh lẽo nằm trong lòng bàn tay cô, khiến nội tâm của cô cũng lạnh theo. Sau đó, anh khép từng ngón tay của cô lại.

Anh lấy nắm tay cô, cứ nhìn cô như vậy, nở một nụ cười.

Gương mặt nhỏ của Kiều Tịnh trở nên trắng bệch.

“Căn hộ này khá lớn, giao thông ở đây cũng thuận lợi, không phải căn hộ trước đây em từng sống. Bà ngoại của em anh cũng đã sai người đón đến đó, buổi chiều sẽ đến nơi.”

“.....”

Cầm chiếc chìa khoá trong tay, dường như đây chính là một cái nhà tù lạnh lẽo đang chờ cô bước vào.

Kiều Tịnh nói: “Anh muốn làm gì?”

Cô nhìn thẳng vào Thẩm Luân.

Biểu tình anh vẫn lạnh nhạt như cũ, đôi mắt như tảng băng ngàn năm.

“Hận anh không?”

Vòng qua vòng lại, kết quả vẫn là, cô không thể chạy thoát được.

Kiêu Tịnh lắc đầu: “Tôi không hận anh.”

Thẩm Luân kinh ngạc.

Cô lại nói tiếp: “Nhưng cũng sẽ không thích anh.”

Sống cùng nhau dưới một mái hiên thật là bi ai, chỉ cần ngày nào cô còn sống, thì sẽ không thể thoát khỏi vận mệnh này.

Nụ cười trên mặt Thẩm Luân cứng đờ, hốc mắt đỏ hoe.

Kiêu Tịnh không có hứng thú trả thù, cô chết lặng, đúng chính là nội tâm chết lặng, lồng ngực cũng có chút đau đớn.

Cô cần chìa khoá quay về nhà, đóng cửa lại.

Thẩm Luân đứng yên bên ngoài rất lâu, sau đó, anh gọi điện thoại cho Vương Hiếu, bảo Vương Hiếu đến đây giúp Kiêu Tịnh chuyển nhà.

Trở vào nhà, Kiêu Tịnh khoá cửa cẩn thận, dựa lưng vào cửa, nắm chặt chìa khoá trong tay.

Thực sự cô muốn phát điên lên rồi.

Anh chính là cái tên khốn nạn vô liêm sỉ!

Cô tức giận đến mức hốc mắt đỏ hoe. Bàn tay run rẩy móc điện thoại trong túi ra, mở màn hình lên, bấm số 110, nhưng cuối cùng vẫn không gọi đi.

Sau một lúc, cô bình tĩnh lại, gọi điện thoại cho bà ngoại.

Điện thoại tắt máy.

Ánh mắt Kiều Tịnh mang theo sự mệt mỏi, cả người nhìn gầy đi không ít.

Người nhà cô đã mất từ sớm, trong thế giới này cô chỉ còn có bà ngoại là người thân duy nhất, dù sao cũng đã ở bên nhau mấy năm, tuy tình cảm không sâu đậm lắm, nhưng cô là một con người, có máu có thịt, cũng có tình cảm.

Năm phút sau, bà ngoại gọi điện thoại đến.

“Bà ngoại, bà đang ở đâu?”

“Điện thoại hết pin bà vừa mới sạc. Tịnh Tịnh à, bà đã đến nơi rồi, cháu lại mua nhà mới à. Cháu cái đứa nhỏ này, cho dù có tiền cũng không nên xài phung phí như vậy, phải biết để dành tiền. Cháu là con gái đó, về sau lấy chồng, không có tiền phòng thân là không được, cháu có đang nghe bà nói gì không đó?”

Kiều Tịnh vâng một tiếng, hỏi bà ngoại có ổn không.

Bà ngoại còn cho rằng cháu gái bảo người đến đón mình, những người này đối với bà rất tốt, không có điểm gì không hài.

Về chuyện này, Kiều Tịnh yên tâm hơn phần nào, trước đó thái độ của Thẩm Luân đối với bà ngoại cũng không quá tệ, cũng xem như khá tốt, tuy mục đích không đơn thuần, nhưng anh không gây tổn hại gì đến bà ngoại là tốt rồi.

Chỉ là anh tự tiện đón bà ngoại đến đây, còn có ý đồ dùng bà ngoại uy hiếp cô, về điểm này, cô vẫn muốn tát cho anh mấy bạt tay.

Không đợi một tiếng đồng hồ, Kiều Tịnh đã thu dọn xong hành lý.

Biểu tình cô nhàn nhạt, không nhìn ra đang vui hay buồn.

Vương Hiều đứng chờ trước cửa, nhìn thấy cô bước ra, biểu tình chẳng khác nào pho tượng Phật không sâu không cạn, Vương Hiều không dám tùy tiện lên tiếng, sợ nói sai, quay trở về sẽ bị ông chủ trách phạt.

Vương Hiều giúp Kiêu Tịnh đem hành lý lên xe, cười nói: “Chỉ có bao nhiêu đây thôi sao, còn gì nữa không ạ?”

Dứt lời, Vương Hiều đưa mắt nhìn về phía sau Kiêu Tịnh.

“Hết rồi.”

Vương Hiều cười gượng hai tiếng, “Vậy đi thôi, Kiêu tiểu thư mời lên xe.”

Căn bộ mới mà Thẩm Luân đưa cho cô còn tốt hơn căn hộ trước kia rất nhiều, hàng xóm xung quanh đều là người trong giới thượng lưu, Kiêu Tịnh vừa bước vào nhà, bà ngoại đã ngồi trong nhà chờ cô, “Tịnh Tịnh à, một căn hộ ở đây bao nhiêu tiền thuê?”

Bà ngoại nhíu mày.

Thừa dịp hai bà cháu nói chuyện với nhau, Vương Hiều lặng lẽ đem hành lý lên lầu hai.

Kiêu Tịnh vừa muốn lên tiếng, chợt nhìn thấy Thẩm Luân xuất hiện ở cửa.

Cô nheo mắt, theo bản năng nhìn về phía bà ngoại.

Ban đầu trong lòng bà ngoại có chút nghi ngờ, chợt nhớ ra điều gì đó, đôi mắt liền sáng lên.

Đột nhiên Kiêu Tịnh thật muốn che mặt thở dài.

Đối với một người lúc nào cũng hy vọng cháu gái của mình sớm tìm được ý trung nhân như bà ngoại, quả thực, không có gì tốt hơn lúc này.

“Đề cháu đi rót nước.”

Kiêu Tinh đi vào phòng bếp, vì không muốn nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo.

Cô không thể ngăn cản việc Thẩm Luân trở hết tài năng, nhưng chỉ cần mắt không thấy thì tâm không phiền.

Thẩm Luân nở nụ cười, nhìn cô một cái, sau đó nhìn đến bà ngoại lễ phép chào hỏi: “Xin chào, bà ngoại.”

Anh còn đi siêu thị mua đồ đem đến đây, bên trong túi giấy toàn là trái cây cùng thực phẩm để nấu ăn.

Bà ngoại càng nhìn càng cảm thấy vừa lòng, quả thực rất tốt, còn biết cả việc nấu ăn.

Kiêu Tinh bừng nước ra, nhìn thấy một già một trẻ đang vui vẻ trò chuyện với nhau.

Có đôi khi cô rất khâm phục trình độ mặt dày của anh.

“Tiểu Thẩm, cháu uống nước đi, lần này bà sẽ ở đây một thời gian, cháu bận trước bận sau như vậy, chắc công việc vất vả lắm hả.” Bà ngoại đưa ly nước đến.

Thẩm Luân nhận lấy, thổi cho bớt nóng, uống một ngụm.

Quả thực cô nên hạ thuốc vào ly nước đó.

Kiêu Tinh nói: “Bà ngoại, cháu có chút không khỏe, về phòng nghỉ trước.”

“Tịnh Tịnh, Tiểu Thẩm còn ở đây, cháu ngồi xuống trò chuyện với nó một lúc đã.” Bà ngoại gọi cô lại.

Kiêu Tinh đưa mắt nhìn về phía Thẩm Luân.

Thẩm Luân nhấp môi, vẻ mặt mất mát: “Hai ngày qua cô ấy giận dữ cháu, cho nên không muốn nhìn thấy mặt cháu.” Anh có chút thất thố,

thậm chí còn muốn đứng lên rời đi.

“Ai nha, Tiểu Thẩm cháu đừng đi, bên trong có nội tình gì, cháu nói cho bà biết nào. Tính tình của Tịnh Tịnh khá cố chấp, nhưng là miệng dao găm tâm đậu hủ, bà là người hiểu đạo lý nhất, nào nói cho bà nghe xem đã xảy ra chuyện gì, bà sẽ phân xử giúp cháu.”

Kiêu Tịnh trợn mắt há hốc mồm.

Quả thực anh hết này đến lần khác thay đổi chiến lược, cô bị sự vô sỉ của anh làm cho tức giận đến bật cười.

“Cũng không có chuyện gì đâu ạ, như vậy đi, cũng đã sắp đến giờ cơm tối, cháu có mua ít thức ăn, muốn tự mình xuống bếp, làm bữa tiệc nhỏ tẩy trần cho bà ngoại.” Thẩm Luân bất đắc dĩ mỉm cười, thể hiện dáng vẻ mình là người rộng lượng, không chấp nhặt với cô. Còn cường điệu nói rằng sẽ đích thân xuống bếp, ý đồ muốn lấy lòng trưởng bối.

Sự thật chứng minh, Thẩm Luân đã thành công. Bà ngoại nghe thấy anh muốn đích thân xuống bếp, bà ngoại vô cùng hài lòng, đi theo anh đến phòng bếp.

Tay nghề nấu ăn của bà ngoại rất giỏi, đã có lần bà đem tài nghệ này truyền dạy cho cháu gái nhà mình, nhưng tâm tư của Kiêu Tịnh không đặt vào việc này, một năm qua cô luôn bận rộn làm việc ở bên ngoài, rất hiếm khi có cơ hội ở nhà.

Lúc này, bà ngoại đang rửa rau, rồi xắt rau, còn không quên chỉ dạy Thẩm Luân một số bí quyết.

Kiêu Tịnh bước xuống lầu, ngồi ở phòng khách ăn táo, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía phòng bếp.

Dường như bà ngoại cũng không muốn cô vào bếp phụ giúp, mà cô cũng không muốn vào đó, ngồi một mình trong phòng khách, tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thức ăn được dọn lên bàn trông thật phong phú, bà ngoại nói, các món ăn trên bàn đều do Thắm Luân tự làm.

Thừa dịp trên bàn ăn chỉ có hai người, bà ngoại nói với cô: “Chàng trai này không giỏi việc bếp núc, nhưng lại rất có tâm, nói tóm lại bà ngoại đảm bảo, những món ăn trên bàn đều có thể ăn được.”

Kiêu Tịnh vừa mới cắn một miếng sủi cảo, cảm nhận một chút, hương vị có chút...

Lúc này Thắm Luân bưng một chén canh đến đây.

Cô muốn nhổ cũng không được nuốt cũng không xong, cứ ngẩng đầu ngốc như vậy.

Thắm Luân tinh ý phát hiện ra điểm khác thường này, anh ngượng ngùng, đưa khăn giấy đến trước mặt cô, “Không thể ăn được thì nhổ ra đi.”

“Để tôi tự mình nhổ.”

Cô lạnh nhạt cầm khăn giấy, xoay người bước vào phòng vệ sinh.

Sau khi cô rời đi, Thắm Luân cầm đĩa gấp một viên sủi cảo lên ném thử, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Ai nha, mặn quá, bỏ muối quá tay rồi.” Anh xấu hổ nói.

Bà ngoại hoà ái cười nói: “Cháu đã làm rất tốt rồi.”

“Lần sau cố lên nhé.”

Thắm Luân mỉm cười, “Cảm ơn bà ngoại.”

Bữa cơm này Kiều Tịnh chỉ tập trung ăn cơm, không nói nhiều lời, đây là lần đầu tiên cô thấy Thắm Luân tự mình xuống bếp, theo lý mà nói, anh biết nấu ăn từ bao giờ?

Trước kia khi còn ở chung với nhau, không nghe anh nhắc tới chuyện này.

Đối với người mới biết nấu ăn, Kiêu Tịnh luôn luôn khoan dung, cho dù người đó là Thẩm Luân, cô cũng không muốn khắt khe làm gì.

Hơn 9 giờ tối, bà ngoại đã về phòng ngủ.

Kiêu Tịnh đang sắp xếp lại quần áo, quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Luân đứng trước cửa.

Anh làm cô giật cả mình, thực quá xuất quỷ nhập thần, làm cho linh hồn nhỏ bé của cô muốn bay ra ngoài luôn rồi.

“Đây là lần đầu tiên anh xuống bếp, mong em bỏ qua cho, về sau em thích ăn món gì, anh sẽ học làm món đó.”

Thẩm Luân mặc áo sơ mi trắng, bởi vì xuống bếp nên đã xắn tay áo lên cao, anh đứng dựa vào cửa, khoanh tay trước ngực, đáy mắt còn mang theo ý cười.

Kiêu Tịnh xếp xong quần áo, quay đầu lại nói một câu: “Diễn như vậy có vui không?”

Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt lại trầm xuống.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 66: Chúng Ta Kết Hôn Nhé!?

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thẩm Luân rũ mắt, hít một hơi thật sâu, đứng ở cửa thấp giọng nói: “Em cảm thấy anh đang diễn sao? Có phải, anh đối với em như vậy, thích em như thế, làm em cảm thấy ghê tởm lắm, đúng không?”

Ngữ khí của anh đầy tự giễu, ánh mắt buồn bã.

Anh không cần phải tự giác như vậy đâu!

Kiêu Tĩnh tức giận đến mức chết lặng.

“Ngày mai tôi có thể đến công ty không?”

Thẩm Luân hời hợt, mỉm cười: “Anh không quản thúc cuộc sống của em, em muốn làm gì cũng được.”

Kiêu Tĩnh: “Hoá ra tôi vẫn còn được tự do à.”

Lời này quá mức châm chọc, Thẩm Luân nghe xong chợt nhíu mày, lời nói này làm anh không thoải mái.

Bỗng nhiên, anh mỉm cười, ánh mắt lãnh đạm: “Ngoại trừ việc rời khỏi anh, em muốn làm gì cũng được, tự do thoải mái.”

Anh còn dám nói à!

Kiêu Tĩnh tức giận, đem cái gối trên giường ném về phía anh. Đứng trước cửa, Thẩm Luân cũng không tránh né. Sau khi tức giận qua đi, lại

cảm thấy bản thân mình như đánh vào bông, giận đến đỏ mặt, dù sao hiện giờ mặt mũi anh cũng không cần đến nữa rồi.

Dứt khoát xoay người lại, cô thà ngẩng đầu ngốc nhìn tường, cũng không muốn nhìn thấy cái tên vô liêm sỉ kia.

Giận quá hại thân, như vậy không đáng!

Với hành động này trong mắt Thẩm Luân, rất giống một cô nhóc đang giận dỗi, anh mỉm cười, cảm thấy cô làm cho người ta vừa yêu vừa hận, anh xoay người đóng cửa lại.

Nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần, Kiều Tịnh nhảy bèn quay người lưng tựa vào tường: “Anh muốn làm gì?!”

Thẩm Luân thấp giọng nói: “Làm gì?”

Anh lẩm bẩm nói, ánh mắt loé sáng lên.

Kiều Tịnh cảm thấy có điều gì đó không ổn, cô nhận ra ánh mắt của anh không có ý tốt.

Ngay sau đó, trước mắt tối sầm, chờ cô phản ứng lại đã bị Thẩm Luân ép lên giường.

Cái tên vô liêm sỉ này, muốn chơi trò bá vương ngạnh thượng cung à!

Cô thấp giọng: “Anh, anh mau tránh ra!”

Kiều Tịnh muốn giơ chân đá anh, đánh đấm loạn cả lên.

Thẩm Luân vẫn đứng yên như cũ, ôm chặt lấy cô, giống như một đứa trẻ ôm chặt lấy món đồ chơi yêu thích của mình, sống chết cũng không chịu buông.

Trong tình thế bất buộc, Kiều Tịnh theo bản năng giơ tay lên, tát vào mặt anh một cái.

Một tiếng bốp thanh thủy vang lên.

Kiêu Tịnh sửng sốt, “Anh muốn làm gì?”

Khoé mắt Thẩm Luân ửng đỏ, khuôn mặt in năm dấu tay, nhìn cô chăm chú, “Em nghĩ anh sẽ làm gì? Em là người phụ nữ của anh, suốt đời cũng sẽ như vậy.”

Kiêu Tịnh vừa kinh ngạc vừa tức giận, thiếu chút nữa đã lên tiếng chửi thề

Cô đem tám đời tổ tông của anh, không ngừng mắng chửi.

Chờ bầu không khí an tĩnh trở lại, cô tức giận đến run người.

Một câu cũng không nói nên lời, cô dùng hết sức lực đánh vào người anh.

Phòng bên cạnh, bà ngoại vẫn còn chưa ngủ, nghe thấy động tĩnh vội đứng trước phòng Kiêu Tịnh, bà ngoại gõ cửa phòng: “Tịnh Tịnh, cháu còn chưa ngủ sao? Bà nghe thấy bên trong có tiếng nói của Tiểu Thẩm, các cháu ở trong phòng không được làm việc đi quá giới hạn, có biết hay không?”

Đi quá giới hạn?

Thẩm Luân bật cười, liếc xéo cô một cái.

Kiêu Tịnh mặt đỏ bừng. Nếu để bà ngoại biết, cô và Thẩm Luân đã phát sinh quan hệ, có khi nào bà sẽ ra tay bóp chết đứa cháu bất hiếu này, hay không?

Anh còn dám cười!

Kiêu Tịnh hận không thể bóp chết anh.

Thẩm Luân thấp giọng, thân mật nói: “Anh muốn chịu trách nhiệm với em.”

Chịu trách nhiệm cái đầu anh!

Kiêu Tịnh nói: “Vâng, một lúc nữa anh ấy sẽ đi, chúng cháu đang bàn bạc một số việc với nhau.”

Hay phải nói cái tên Thẩm Luân mặt người dạ thú này, diễn quá giỏi cho nên cô không thể vạch trần anh trước mặt bà ngoại.

“Được rồi, vậy bà về phòng ngủ trước đây, các cháu cứ bàn công việc tiếp đi.”

Nháy mắt bên ngoài không còn tiếng động, bà ngoại đã trở về phòng.

Kiêu Tịnh rũ mắt, bình tĩnh trở lại, hiện giờ tư thế của bọn họ khá áy náy, cô hận không thể giống như con đà điểu, tìm cái hố mà chui vào.

Thân thể của Thẩm Luân đè nặng trên người mình, Kiêu Tịnh đang tìm biện pháp để khiến cái tên bại hoại này ngất đi.

“Thẩm Luân, anh ngất đi, chúng ta cần bàn với nhau một số điều kiện.” Cô tâm bình khí hòa nói.

Thẩm Luân ôm cô giống như gối ôm, nhắm mắt lại nói: “Có gì phải bàn bạc, em còn muốn ra đi đầu tiên với anh? Bà ngoại của em chưa say giấc đâu, nếu em còn nháo loạn không phải sẽ làm bà ngoại thức giấc sao?”

Dứt lời, tay anh chạm nhẹ vào eo cô, khoé môi khẽ nhếch lên, cảm xúc so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

“.....”

Nói cũng đúng nhỉ, không phải, cái gì mà thức giấc với không thức giấc!

Với tư thế này, có lẽ đêm nay anh không nghĩ đến việc sẽ buông tha cho cô đâu. Dù sao hai người bọn họ cũng đã trải qua chuyện kia, thực sự quá ngượng ngùng, hơn nữa lúc ấy cô không cam lòng và tình nguyện.

Kiêu Tịnh không ngừng phản kháng nói: “Anh đứng lên trước đi, tôi muốn đi tắm được chưa?”

Thẩm Luân mở mắt lên, lần này ngoan ngoãn buông cô ra, ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn cô bước vào phòng tắm.

Kiêu Tịnh bị anh nhìn chăm chăm đến da cũng đầu tê dại, một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, cô nói nhỏ: “Thẩm Luân, thân thích của tôi đến.”

Đôi mắt đen nhánh chớp chớp, nhìn thật đáng thương.

“Thân thích?” Thẩm Luân kinh ngạc, đi ra ngoài nhìn về phía phòng ngủ của bà nội.

Kiêu Tịnh đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chính là cái kia, nguyệt sự đến.”

Thẩm Luân đã hiểu, quan tâm hỏi cô: “Bụng có khó chịu lắm không?”

Kiêu Tịnh ngẩn ra.

Trọng tâm không phải là đi đâu này nha đại ca!

“Đêm nay anh qua phòng khác ngủ đi, người tôi bận lắm.”

Thẩm Luân nói: “Không sao, em cứ tắm sạch sẽ hãy đi ra.”

Kiêu Tịnh: “.....”

Cô khẽ cắn môi, tắm rửa thật lâu mới lên giường.

Thẩm Luân ôm lấy cô từ phía sau. Cảm giác được thân thể người nằm trong lòng mình cứng đờ, anh ôm càng chặt hơn, cằm đặt trên vai cô, ngửi mùi hương cơ thể cô, khẽ nói: “Đừng sợ, anh sẽ không làm gì em. Anh chỉ muốn ôm em một lúc, bằng không anh sẽ không ngủ được. Đã lâu rồi anh không có được một giấc ngủ yên ổn. Em rủ lòng thương với anh một chút, được không?”

Anh nói xong, đưa tay xoa phần bụng của cô.

Thực ra Ki ầu Tịnh đang nói dối, dì mụ của cô không đến, nhưng đã diễn thì phải diễn cho trót, cô lên tiếng, “Tôi không thể giúp anh ngủ ngon đâu, anh xoa nhẹ quá, không thoải mái chút nào.”

Thẩm Luân khẽ cười, mát xa phần eo cho cô.

“Đừng nhúc nhích, nghe nói cách này rất hữu dụng.”

Ki ầu Tịnh hỏi: “Nghe ai nói?”

“Vương Hiều.”

Ki ầu Tịnh cười nhạo: “Anh mà cũng học từ anh ta.”

Cô ý thức được mình vừa lỡ lời, cuống quýt sửa lời: “Thôi tùy anh.”

Ki ầu Tịnh lập tức nhắm mắt lại, không để ý đến anh nữa.

Thẩm Luân nắm chặt bàn tay cô.

L ồng ngực anh rung động, làm cô cảm thấy có chút không thoải mái, thậm chí cô còn có thể nghe thấy nhịp tim đang đập của anh. Tư thế này quá thân mật, cô lặng lẽ nhích người ra xa. Thẩm Luân phát hiện, vội nắm eo nhỏ của cô, kéo trở về

“.....”

Ki ầu Tịnh nhắm mắt, giả chết. Trong lúc mơ màng sắp ngủ, cô nghe thấy Thẩm Luân nói: “Chúng ta kết hôn nhé?”

Cô nói mớ: “Không.”

Người đàn ông nằm phía sau khẽ cười: “Khi ngủ vẫn không quên từ chối anh.”

Trong lúc mơ màng ngủ, cô cảm nhận được phần ngực của mình hơi đau, cô khó chịu vận vẹo cơ thể, mảy đẹp nhúu lại.

Thẩm Luân ôm cô từ phía sau, đáng người cô thật đẹp, toàn bộ đường cong thân thể của cô dán sát vào người anh. Anh bị tra tấn cũng không mấy dễ chịu, sắc mặt âm trầm, cho dù có đau cũng vui sướng.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, anh vội chạy vào phòng tắm dội nước lạnh một phen.

Sau khi Kiều Tịnh thức giấc, phát hiện phía sau quần ngủ của mình có chút ẩm ướt.

Một mặt cô cảm thấy buồn bực, mặt khác lại có chút chột dạ, sợ Thẩm Luân phát hiện mùi của cô không đến, cho nên không dám làm quá lộ liễu, cô vội đi sang phòng bên cạnh thay quần áo.

Cô tùy tiện ném quần áo ở cửa phòng, tính toán một lúc nữa đem đi giặt.

Thẩm Luân chợt nhìn thấy bộ quần áo ném ngay cửa phòng, nghĩ đến chuyện đêm qua, gương mặt liền đỏ lên có chút mất tự nhiên, mím môi cầm bộ quần áo đó đi vào nhà vệ sinh, bỏ chúng vào cái sọt đồ dơ thường ngày của Kiều Tịnh.

Trước khi bà ngoại xuống lầu, Thẩm Luân đã đi đến công ty.

Có đôi khi Kiều Tịnh không hiểu Thẩm Luân đang suy nghĩ đi đâu gì, rõ ràng đi đâu kiện của anh tốt như vậy, vì sao cứ cố chấp với cô, sống chết cũng không chịu buông tay.

Kiều Tịnh làm bữa sáng, chưa đến 8 giờ, Thời Trần đã gọi điện thoại đến.

Điện thoại vang lên một tiếng chuông, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói như pháo liên thanh của Thời Trần vang lên: “Em chuyển nhà hả? Hay là đã ra ngoài, anh bấm chuông mãi, không thấy em ra mở cửa.”

Kiều Tịnh thở dài: “Em chuyển nhà rồi.”

“Chuyển nhà?” Thời Tr ần khá bất ngờ.

“ Chuyện này có chút phức tạp, em sẽ nhắn địa chỉ cho anh, anh đến đón em đi, chúng ta cùng nhau đến công ty.”

Lúc bà ngoại nhìn thấy Thời Tr ần, có chút kinh ngạc. Bà ngoại nhìn Kì ều Tịnh, lại nhìn đến người đàn ông đang đứng trước cửa.

“Cháu lại đây.”

Kì ều Tịnh nói với Thời Tr ần một tiếng, theo bà ngoại vào phòng bếp.

Bà ngoại nhéo cô một cái, lo lắng hỏi: “Cậu ta là ai?”

“Người đại diện của cháu.” Kì ều Tịnh giải thích: “Chúng cháu là cộng sự của nhau.”

“Bọn cháu là cộng sự cũng phải biết chừng mực, đừng quá thân thiết, để Tiểu Thẩm nhìn thấy thì không tốt đâu.” Bà ngoại lên tiếng dạy bảo.

Về mặt Kì ều Tịnh như đưa đám: “Bà ngoại ơi, chỉ với một bữa cơm mà bà đã bị mua chuộc rồi à?”

Cô vừa bước ra khỏi cửa, còn có chút giận dỗi nhưng không tiện nói ra.

Căn bản cô không thể nói thẳng mọi việc với bà ngoại, với tính cách của bà ngoại, nếu nói cô không có tình cảm với Thẩm Luân, bà ngoại sẽ là người đầu phản đối Thẩm Luân đến đây.

Kết quả có gì tốt đẹp đâu, còn kéo bà ngoại xuống nước cùng mình, làm cho bà ngoại buồn khổ, nói không chừng, tính hình sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Kì ều Tịnh cũng coi như biết rõ bản tính của Thẩm Luân, anh đã luyện đến mức mình d ồng da sắt, nói trắng ra chính là da mặt dày.

Thôi vậy, cô hãy cùng anh sống chấp v ả qua ngày thôi. Nói không chừng hai năm sau, anh cảm thấy chán cô rồi, thì sẽ thả cô đi.

Cho nên, nói cái gì cũng không thể nói đến từ chết, lúc trước cô phải hoàn thành nhiệm vụ đi hết cốt truyện, buộc lòng trêu chọc vào nam chính. Hơn nữa, khi ấy cô nghĩ rằng không hoàn thành nhiệm vụ sẽ hờn phi phách tán, vì vậy luôn sống không yên ổn.

Việc Thẩm Luân thích cô, cũng không phải là việc quá tồi tệ.

Kết hôn vẫn có thể ly hôn kia mà, hiện giờ tỷ lệ ly hôn rất cao.

Tương lai còn quá nhiều biến cố, phải biết quý trọng cuộc sống.

Cô không có ý nghĩ sẽ thỏa hiệp, chỉ là đang ngủ đông, chờ đợi thời cơ để thoát thân.

Kiêu Tịnh ngồi trên xe nói rõ việc mình chuyển nhà cho Thời Trần nghe, điện thoại Thời Trần reo lên, có vẻ đối phương rất gấp gáp, Thời Trần nghe xong cuộc điện thoại đó, sắc mặt có chút quỷ dị, nhìn chằm chằm Kiêu Tịnh vài lần.

Ánh mắt không thể diễn tả thành lời, có chút mất mát, có chút kích động, còn có chút giận dữ, nói chúng là vô vàng cảm xúc.

Kiêu Tịnh rất muốn hỏi Thời Trần, đã có chuyện gì xảy ra?

Thời Trần bình tĩnh nói: “Đến công ty em sẽ biết ngay.”

Sáng sớm trong công ty giải trí Hoa Hạ đã rất náo nhiệt, có tin nội bộ truyền ra, đại cổ đông lớn nhất của công ty, chính là cái anh chàng đẹp trai kia đã có vị hôn thê, mà người đó, lại là Kiêu Tịnh với đầy tai tiếng.

Tin tức này, được truyền ra từ miệng của một minh tinh vô danh, trong lúc vô tình đã lỡ miệng tiết lộ.

Bởi vì tiểu minh tinh đó có quan hệ cá nhân với một lãnh đạo trong công ty, mà vị lãnh đạo ấy quen biết với trợ lý Vương Hiểu của Thẩm Luân, trong lúc uống say Vương Hiểu đã nói ra chuyện này.

Vương Hiều chính là trợ lý đắc lực của Thẩm Luân, tin tức còn sai được sao?

Lúc này, trong công ty đang bùng nổ.

“Tôi nói rồi mà hai năm trước cô ta nhận nhiều tài nguyên tốt như vậy, hoá ra là thâm tàng bất lộ, ha ha, đúng là một người phụ nữ tâm cơ.”

“Điều kiện Thẩm tổng tốt như vậy, làm sao gia đình anh ta có thể coi trọng Kiều Tịnh?”

Một nhân viên trang điểm đi cùng một nữ minh tinh đi ngang qua hành lang nói, “Người ta lớn lên xinh đẹp, với bộ dạng đó, có người đàn ông nào không động tâm?”

Đi phía sau bọn họ, còn có Ngụy Tịnh Huyền.

Cô ta nghe thấy lời nói này, biểu tình lạnh lùng.

Trong công ty đều biết, Ngụy Tịnh Huyền đang theo đuổi một phú nữ đại, người đó chính là Thẩm tổng, tin tức này ngay cả dì lao công trong công ty cũng biết.

“Ngụy Tịnh Huyền, cô thật không biết cố gắng chút nào.”

Nữ minh tinh Giả Lệ giả vờ chờ thang máy, dậm lại phẫn nộ.

Lời nói trào phúng của Giả Lệ, còn chói tai hơn những lời bàn tán vừa rồi, trong gương nhỏ phản ánh hình ảnh người đang tiến vào đại sảnh, cô ta đập hộp phẫn lại, cười nói: “Ôi, vị hôn thê của đại cô đồng đến rồi.”

Ngụy Tịnh Huyền quay đầu lại, liền nhìn thấy Kiều Tịnh.

Vẻ mặt Kiều Tịnh ngờ ngạc.

Trên đường tiến vào đây, không ngừng nghe thấy người khác âm thầm bàn tán sau lưng mình, cô không hiểu gì cả.

“Kiều tiểu thư, chúc mừng nha.”

“Cố lên!”

Thỉnh thoảng có những người quen biết với cô, thậm chí là không quen biết cũng chạy đến bắt chuyện với cô.

Kiều Tịnh nhìn Thời Trần, “Sao anh không nói sớm cho em biết?”

Nếu biết trước cô sẽ không đến đây.

Mọi người trong công ty đều đã biết chuyện, có lẽ đám truyền thông cũng sẽ không buông tha cho cô. Thanh danh đã không tốt rồi, bây giờ còn muốn dấn cô vào đường cùng nữa à.

Hơn nữa cái gì mà vị hôn thê, cô không cần cái danh này được chưa?

Bất quá sau khi suy nghĩ lại, thừa dịp hôm nay giải quyết mọi chuyện một lần.

“Kiều tiểu thư, mời đi lối này, Thẩm tổng có việc muốn thương lượng với cô.”

Đình một tiếng, thang máy chuyên dụng dành cho VIP mở ra, Vương Hiểu từ trong thang máy bước ra, mời Kiều Tịnh vào trong.

Thẩm Luân thật biết gây ra nhiều chuyện!

Kiều Tịnh khẳng định, việc này có dính liếu không nhỏ với Thẩm Luân, nếu không thì sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tin đồn này, còn cái gì mà vị hôn thê, ai lại dám can đảm nhận mình là vị hôn thê của Thẩm tổng, chẳng khác nào đang tự mình hại mình.

Đa đầu Kiều Tịnh căng lên bước vào thang máy.

Cô vừa bước vào trong, lúc này, tính chân thật của tin đồn đã đảm bảo được một nửa.

Giả Lị khế cần môi, có chút hâm mộ, nhưng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Nguy Tịnh Huyền trầm mặc một lúc, không vào thang máy, lén lút đi vòng đến cửa cầu thang, gọi điện thoại cho ai đó.

Kiêu Tịnh đến gặp Thẩm Luân, vì chuyện hủy hợp đồng.

“Khó có dịp anh xuất hiện ở Hoa Hạ một chuyến, em không cần quá lo lắng, anh không thường xuyên đến đây làm việc đâu.”

Nếu bảo cô tiếp tục lá mặt lá trái với Thẩm Luân, không thành vấn đề. Nhưng nếu bắt cô làm cấp dưới của Thẩm Luân, thì không được. Dù sao anh đã từng nói, sẽ không can thiệp vào đời sống riêng tư của cô, ngay cả tình cảm của anh cô cũng không muốn nhận.

“Em lại muốn cầu kinh với anh à?” Thẩm Luân tháo kính xuống, mỉm cười.

Văn phòng của anh vừa mới được tân trang lại, ban đầu Kiều Tịnh còn buồn bực vì sao tòa cao ốc đồ sộ thế này lại có một tầng bị bỏ trống, hoá ra là chuẩn bị cho anh.

“Không phải chỉ vì nguyên nhân này,” Kiều Tịnh cười nói: “Có một công ty khác muốn mời tôi đến đó làm việc, điều kiện cũng không tồi, ngay cả hợp đồng cũng đã bàn bạc xong, tôi đã chấp nhận rồi.”

Thẩm Luân nhìn cô một cái, “Công ty nào? Anh sẽ bảo Vương tiên sinh thảo cho em một bản hợp đồng mới.”

Kiêu Tịnh nhìn anh: “Anh đừng xen vào.”

Cho dù cô không nói, anh cũng sẽ đi điều tra ra được. Anh dựa lưng vào ghế, chậm rãi mỉm cười: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Kiêu Tịnh ngẩn người, có chút bất ngờ, lại cười lạnh nói: “Nếu anh chấp nhận, buổi chiều tôi sẽ chấm dứt hợp đồng với công ty.”

Thẩm Luân chưa kịp lên tiếng, cô đã chạy nhanh như chớp về phía thang máy. Thẩm Luân nhìn bộ dạng chạy trốn chết của cô, nhìn không được liền bật cười, cô thật là đáng yêu.

“Em thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

Thời Trần cần một bản văn kiện, đây chính là bản hợp đồng của công ty mới mà Kiều Tịnh muốn đầu quân vào.

Kiều Tịnh dựa vào ghế, che mặt.

Nghe như thế thiếu chút nữa đã cười lạnh.

Cây chuyển chỗ cây sẽ chết, người chuyển chỗ người sẽ sống.

Công ty mà cô sắp ký hợp đồng chỉ là một công ty nhỏ trong ngành giải trí, cấp độ trung bình, mấy hôm trước bọn họ đến tìm cô, lúc ấy cô chưa đưa ra câu trả lời, nhưng trải qua một số chuyện, cô đã nghĩ thông suốt, cô muốn đổi công ty.

Không phải cô sợ lời ra tiếng vào, chuyện này cô không quan tâm. Cô đã nghĩ kỹ, thay vì ăn nhờ ở đậu, cô muốn có một sự nghiệp độc lập, nếu không lỡ đâu một ngày nào đó giấc mơ của cô thành sự thật, bị Thẩm Luân “Vứt bỏ”, cô cũng sẽ không trắng tay.

Nếu ở lại Hoa Hạ, sẽ bị quản chế dưới trướng của Thẩm Luân. Chỉ có rời đi, hoàn cảnh sẽ tốt hơn một chút. Ngay cả Thời Trần, anh ta còn tỏ vẻ muốn đi cùng cô.

Kiều Tịnh không muốn làm vướn bận tương lai của Thời Trần, dù sao Thời Trần đã làm việc ở đây mấy năm, ở trong giới này, cũng tích lũy được không ít nhân mạch cùng danh tiếng. Nếu Thời Trần nguyện ý đi đến công ty khác, có lẽ sự nghiệp sẽ càng phát triển hơn.

Thời Trần buông văn kiện xuống, “Không phải quyết định theo cảm tính đấy chứ?”

Biểu tình của Thời Tr ần có chút cổ quái: “V í như chịu ảnh hưởng từ Thẩm tổng, anh chỉ sợ em sẽ hối hận thôi. Việc của Thẩm tổng, có lợi cũng có hại, hẳn là em hiểu rõ nhất mà.”

Vừa r ồi, nghe thấy bạn bè gọi điện thoại dò hỏi chuyện này, Thời Tr ần vô cùng bất ngờ.

Tuy rằng lần trước, cũng có xuất hiện tin đồn giữa Kì ầu Tịnh và Thẩm tổng, nhưng Thời Tr ần không cho đó là sự thật. Bất thành l ỉnh chuyện này lại lộ ra ngoài, Kì ầu Tịnh cũng không lên tiếng giải thích.

Thời Tr ần hiểu rõ tính cách của Kì ầu Tịnh, nếu là chuyện khác, nhất định cô sẽ giải thích với mình, không đến nỗi im hơi l ặng tiếng như vậy, còn muốn đi đầu quân cho công ty khác, trực tiếp xem anh ta như một thằng ngốc.

Thời Tr ần nh ìn không được, mở miệng hỏi: “Chuyện giữa em và Thẩm tổng là sự thật sao?”

Kì ầu Tịnh buông tay xuống, cười kh ớ nói: “Anh đang hỏi đến chuyện kết hôn?”

Thời Tr ần mỉm cười mắt nhìn v ề phía cửa kính.

“Cho nên, đừng tin vào tin tức bất quái này, quả thực chuyện này khá phức tạp. Nhưng không tránh khỏi việc này bị truyền ra ngoài, đành đi một bước tính một bước.” Kì ầu Tịnh thở dài một tiếng, vỗ vai Thời Tr ần.

“Trước tiên đến công ty mới xem đã.”

Thời Tr ần không nghe được câu giải thích rõ ràng, dứt khoát chuyển đề tài.

Trong lúc lái xe, Thời Tr ần càng nghĩ càng có cảm giác giống như củ cải trắng nhà mình tr ồng bị heo ăn mất.

Sau khi được sự chấp thuận của Thẩm Luân, thủ tục chấm dứt hợp đồng diễn ra khá suôn sẻ.

Đường Mối là công ty muốn đào Kiêu Tịnh đi, về phần vi phạm hợp đồng bọn họ sẽ cùng nhau thanh toán, tin tức này lan truyền trên mạng với nhiều phiên bản, nhanh chóng đã bị người khác ém xuống.

Kiêu Tịnh đến Đường Mối, được nhận điều kiện tốt nhất, chính là đảm nhận vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh.

Về phần nam chính cũng là “Người quen” của Kiêu Tịnh. Khi Cung Trình xuất hiện ở đoàn phim, Kiêu Tịnh khá bất ngờ.

“Kiêu tiểu thư, chúng ta lại có cơ hội hợp tác với nhau rồi.” Cung Trình nở nụ cười ôn hoà.

Kiêu Tịnh nói: “Anh đóng vai nam chính?”

“Đúng vậy, vừa rồi văn phòng đại diện của tôi đã liên lạc với đạo diễn.”

“Hoan nghênh anh, hợp tác vui vẻ.” Kiêu Tịnh cười nói.

Kiêu Tịnh cư xử với ai cũng thật khách khí, không có bất kì tính xấu nào, luôn hoà đồng với mọi người. Nhưng cô không muốn thân thiết với Cung Trình, người này tính cách có vấn đề, nếu nói là chán ghét, cũng không đến mức đó, thậm chí Kiêu Tịnh còn cảm thấy Thẩm Luân thuận mắt hơn Cung Trình rất nhiều. Trùng hợp hơn là, trong buổi thử vai, Kiêu Tịnh lại nhìn thấy Ôn Thư.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Thư mất tự nhiên dời đi. Kiêu Tịnh cảm thấy Ôn Thư có điểm gì đó không thích hợp. Theo lý mà nói, chẳng phải Ôn Thư cũng không có ký ức sao?

Cô cũng không trông cậy vào việc nữ chính có thể đồng cảm hơn một chút, có lẽ do nam chính quá mức biến thái, ngay cả nữ chính cũng muốn bỏ chạy.

Kiêu Tịnh âm thầm quan sát Ôn Thư, dường như Ôn Thư đã phát hiện ra, cô ta quay đầu nhìn lại, Kiêu Tịnh lập tức tránh né ánh mắt của Ôn Thư.

Ôn Thư nhú mày, đúng lúc này đạo diễn gọi cô ta qua, cô ta lập tức đi đến đó.

Không biết có phải gặp ảo giác hay không, dường như Kiêu Tịnh nghe thấy Ôn Thư khẽ thở nhẹ một tiếng.

Thế là nữ chính rời đi, hiện giờ Cung Trình cũng có mặt trong đoàn phim, hai người bọn họ trực tiếp gặp mặt nhau. Ôn Thư ngoại trừ cảm giác mất mát, cũng không gây chuyện gì với Kiêu Tịnh.

Kiêu Tịnh đứng một bên quan sát, khi thì thờ dài, khi thì nhú mày.

Loạn hết rồi, cốt truyện hoàn toàn rối loạn.

Trước khi bộ phim bấm máy, đoàn phim có tổ chức một buổi tiệc.

Trong suốt buổi tiệc, Diêu Diêu đi theo sát Kiêu Tịnh, về phần Thời Trân cũng nhất mực chú ý đến hai người bọn họ.

Bởi vì chuyện phát sinh ngoài ý muốn lần trước, ngã một lần đã hơn một chút.

Kiêu Tịnh cảm thấy làm vậy có chút dư thừa.

Cô quay đầu lại, Thẩm Luân đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị, đẹp trai phong độ.

Cô liền quay đầu đi, có vị ma tôn này ở đây, loại chuyện lần trước không có khả năng xảy ra.

Cô không biết nên khóc hay nên cười, cảm thấy vô cùng châm chọc.

Trong buổi tiệc, có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Kiêu Tịnh, Thẩm Luân mời Kiêu Tịnh khiêu vũ một bản nhạc, cô không từ chối, nhảy cùng anh một bản.

Hiện giờ trên người cô, đã gắn mác là người phụ nữ của Thẩm Luân, cho nên không ai dám gây phiền phức cho cô, ngay cả nhìn cũng không dám. Nhưng thật ra vẫn có người dũng cảm làm đi ều này.

“Em thích anh ta ở điểm nào?” Cung Trình hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt đầy không phục.

Ki ều Tịnh uống một ngụm rượu, gian nan nuốt xuống.

Cô không trả lời Cung Trình, lời nói này thật khó nghe.

Còn anh có điểm nào khiến người ta yêu thích?

Cung Trình không nhìn thấy biểu tình ghét bỏ trên gương mặt Ki ều Tịnh, anh ta thấp giọng nói: “Không phải ngoài trừ anh ta có nhiều tiền ra, về những điểm khác, không đẹp trai bằng anh, không tài hoa như anh. Em biết không, nghe nói thân thế của anh ta cũng không tốt đẹp gì, anh ta là con của tiểu tam, bởi vì Thẩm gia không có người nối dõi, nên anh ta mới được đem về.”

“Những trưởng bối trong nhà luôn tìm cách chống đối với anh ta, nếu em cứ tiếp tục ở bên cạnh anh ta, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nạn.”

Ki ều Tịnh cảm thấy nửa vế đầu Cung Trình nói quá đúng, nhưng nửa vế sau, lại nói hươu nói vượn.

Cung Trình là nam phụ, luôn có thái độ thù địch với nam chính, cho nên lời nói này có biết bao nhiêu hàm ý.

“Thời còn đi học anh ta...” Cung Trình vẫn mãi mê nói, đột nhiên phát hiện Ki ều Tịnh đã biến mất.

Cung Trình tìm khắp nơi, bên ngoài hành lang anh ta nhìn thấy Thẩm Luân lôi kéo Ki ều Tịnh rời đi.

Mặt cô ửng đỏ, trông thật xinh đẹp. Cô còn giơ tay đặt lên lồng ngực của Thẩm Luân.

Thẩm Luân bắt lấy tay cô, hôn lên đó. Quả đúng là một đôi câu nam nữ.

Cung Trình toét miệng cười, ánh mắt đầy lãnh quang, đột nhiên uống cạn ly rượu trong tay, đặt lại trên bàn, quay người đi vào sảnh khiêu vũ.

Rời khỏi buổi tiệc, thừa dịp Thẩm Luân buông lỏng bàn tay, Kiêu Tịnh khẽ cử động, cô cười lạnh liếc mắt nhìn anh, leo lên xe.

Thẩm Luân nhích người lại gần, thấp giọng nói: “Vừa rồi lúc anh nhìn đến anh, với ánh mắt đó làm lòng anh thật ngứa ngáy.”

Kiêu Tịnh quay đầu, nhìn bên ngoài cửa xe.

Anh là cái đồ bệnh thần kinh, cho dù đánh anh mắng anh, anh đâu có thể động dục được, chẳng lẽ anh thuộc loại M.

“Ngày mai tôi phải đi đến nơi khác đóng phim.”

Thẩm Luân thu hồi nụ cười: “Anh biết rồi, anh sẽ không đến đó quấy rầy em.”

Kiêu Tịnh quay đầu lại, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào anh, muốn xem anh đang nói thật hay nói giả.

“Đề phòng anh đến vậy sao?” Thẩm Luân xoay cầm cô lại, khoé môi hơi cong: “Em có lương tâm hay không, tất cả mọi chuyện, anh không hề ép buộc em. Anh đối với em còn không tốt sao? Đối với bà ngoại của em không tốt à?”

Anh không đề cập đến bà ngoại thì không sao, nhưng nhắc đến cô liền phát hỏa.

“Anh còn dám nói đến chuyện này.”

“Bà nội của anh đã gặp bà ngoại của em.”

Kiêu Tịnh quay đầu lại, phần nộ trùng mắt với anh: “Vì sao tôi không biết đến chuyện này? Anh, anh đừng có ăn nói lung tung.”

Thực sự cô rất muốn bóp chết anh, chưa bao giờ cô gặp người không biết xấu hổ như vậy.

Suy nghĩ một lúc, cô lại giận chính mình, lúc trước cô nên liều mạng với anh, để không phải nhìn thấy vẻ mặt tự phụ của anh lúc này.

Còn dám lén lút làm ra loại chuyện này, xem cô như là con ngốc à!

Nếu để cô biết sớm, cô nhất định sẽ ra tay ngăn cản!!!

Cả hai cùng nhau trở về nhà, Thẩm Luân ng ồi nói chuyện phiếm với bà ngoại ở phòng khách, Ki ều Tịnh gọt trái cây, trong lúc cắt trái cây con dao phản quan hình ảnh của Thẩm Luân, cô tức giận, chém một nhát lên trái cây, xem như đang chém vào người Thẩm Luân.

Hai ngày sau, Ki ều Tịnh đi đến địa điểm quay hình, bởi vì phải lấy cảnh vùng núi, cho nên phải tìm một nơi rừng núi trập trùng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đoàn làm phim đã an bài ổn thỏa khách sạn trong trấn, sau đó mang theo máy quay đi khắp nơi lấy cảnh.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 67: Thâm Luân Gặp Nạn

Edit: Tiêu Mãn Thâu

Mấy năm nay đi đầu kiện ở vùng này đã được cải thiện hơn, con đường núi cũng được tu sửa lại, đoàn phim đang thu xếp mọi việc trong thị trấn, có một số diễn viên trẻ phấn khởi đi khắp nơi chụp ảnh tự sướng, đăng lên W.

Ôn Thư nghe thấy có người gọi mình đến chụp ảnh, cô ta lên tiếng đi chưa được vài bước, bỗng dừng lại.

“Cô nhìn gì vậy?”

Một người bạn của Ôn Thư lên tiếng hỏi, nhìn theo tầm mắt của Ôn Thư chợt nhìn thấy Kiêu Tịnh.

Kiêu Tịnh vừa bước xuống xe, cũng muốn đi ngắm phong cảnh rừng núi.

Nhìn dáng vẻ của cô rất năng động, tóc dài tùy ý xoa trên vai, nhìn góc độ nào, cũng xinh đẹp như hoa.

“Cô quen cô ấy sao?”

Ôn Thư thu hồi tầm mắt, không muốn trả lời, “Tôi không dám trèo cao.”

Ôn Thư cảm thấy Kiêu Tịnh quá quỷ dị, dường như hiện giờ không ai còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc trước giữa Kiêu Tịnh và Thâm Luân, nhưng

có đôi khi nửa đêm thức giấc, Ôn Thư không biết được đâu là thực đâu là mơ.

Năm trước, Ôn Thư còn ôm một chút hy vọng đi thăm dò tình cảm của Thẩm Luân, nhưng kết quả làm Ôn Thư kinh hãi.

Thẩm Luân vẫn còn nhớ mãi chuyện cũ!

Anh nhớ rất rõ!

Ôn Thư cảm thấy hồ thẹn không dám tiếp cận anh, nếu không phải lúc ấy bà nội Thẩm vẫn còn ở lại Ma Đô, Ôn Thư nghĩ có lẽ mình đã không thể bình an trở về nhà.

Tuy rằng Ôn Thư không muốn từ bỏ Thẩm Luân, nhưng cô ta quá sợ hãi, Diêu Manh đã mất tích lâu như vậy, còn chưa tìm thấy người, không chừng đã bị huỷ thi diệt tích.

Có vết xe đổ của người đi trước, cho dù Ôn Thư không cam tâm, cũng phải buông bỏ tâm tư.

Ánh mắt Ôn Thư đầy u oán, nhẹ giọng nói: “Cô ta lớn lên có điểm nào giống tôi không?”

Nữ diễn viên này ngày thường cũng khá thân thiết với Ôn Thư, nhìn thấy Ôn Thư nghiêm túc hỏi như vậy, người nọ nhìn về phía Kiêu Tịnh, đưa ra nhận xét: “Không giống. Đi thôi, chúng ta đi chụp ảnh nào.”

Ôn Thư nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi. Nhưng Ôn Thư vẫn luôn bản khoăn, không dám tùy tiện tạo ra tin đồn về chuyện này.

Ôn Thư cùng nữ diễn viên kia đi xa, bên này Kiêu Tịnh bước xuống xe hít thở không khí trong lành.

Điện thoại đặt trong xe vang lên, Diêu Diêu nhìn thấy tên người gọi đến, thấp giọng cười nói: “Là Thẩm tổng.”

Kiêu Tịnh thu hồi tầm mắt, không muốn bắt máy. Cô hít thở một hơi, cảm thấy không khí ở nơi đây thật trong lành, nếu có thể sống ở đây, có lẽ tuổi thọ sẽ được kéo dài hơn.

Điện thoại không ngừng reo lên, Kiều Tịnh dứt khoát lấy điện thoại từ trong xe ra tắt máy, nhét vào trong túi áo khoác.

Diêu Diêu nhìn thấy, tuy có chút tò mò nhưng không dám hỏi nhiều.

Đối với việc Thẩm thiếu có tính chiếm hữu cao Diêu Diêu cũng biết, lần trước Kiều Tịnh trò chuyện một hai câu với một nam diễn viên, Thẩm thiếu liền đen mặt.

Ai cũng có thể nhìn ra được, Thẩm thiếu có tính chiếm hữu rất cao, cũng thật lòng thích Kiều Tịnh.

Yêu đương với một người như vậy rất áp lực, luận gia thế hay thân phận của đối phương đều quá xuất sắc, người thường không thể với tới.

Bỗng nhiên Diêu Diêu suy nghĩ lại, Kiều tử cũng không thua kém nha. Muốn vóc dáng có vóc dáng, lại còn tốt tính, hai người đứng bên cạnh quả thực đúng với câu trai tài gái sắc.

Nơi đoàn phim chọn làm địa điểm quay phim, là một thị trấn nhỏ không có khách sạn xa hoa, chỉ toàn là những ngôi nhà bình thường.

Đoàn phim đã thương lượng với thôn trưởng, thuê mấy căn nhà dân, tầng một dành cho các diễn viên, tầng trệt dành cho nhân viên trong đoàn phim.

Kiều Tịnh và Cung Trình ở cùng một nơi, chẳng qua là người ở phòng phía Bắc, người ở phía Tây.

Ngoài trừ lần đó Cung Trình trong buổi tiệc nói xấu Thẩm Luân, tùy vào hoàn cảnh, anh ta luôn tỏ ra mình là người thân thiện hoà nhã, quả thực không dễ nắm được nửa điểm sơ hở.

Đã qua giờ cơm tối, Cung Trình liền đưa cho Kiêu Tịnh một hộp thuốc đau dạ dày.

“Cần gì tỏ ra xa lạ như vậy? Đây là nhân viên trong đoàn phim đưa.”
Cung Trình gượng cười.

Kiêu Tịnh nhận hộp thuốc, “Cảm ơn.”

“Đúng rồi,” Cung Trình quay người lại, nhắc nhở: “Đài dự báo thời tiết có nói, mấy ngày nay ban đêm trời sẽ đổ mưa, có lẽ rất lớn, đừng để bản thân bị cảm lạnh nhé.”

Vừa vào phòng, Diêu Diêu kinh ngạc nói: “Kiêu tử, Cung Trình quan tâm chị hơn những người khác. Chị không biết đâu, buổi chiều em nhìn thấy Ôn Thư của Hạ Hoa đi tìm anh ta, hai người ở trong phòng thì thào to nhỏ chuyện gì đó rất lâu, cuối cùng Ôn Thư tức giận rời đi. Chị nói xem, hai người bọn họ có quan hệ gì với nhau?”

Đối với Ôn Thư, Diêu Diêu không ấn tượng tốt lắm.

Kiêu Tịnh ngẩng đầu, Diêu Diêu biết mình có chút nhàn chuyện, nghịch ngợm thè lưỡi, bắt đầu trải chăn nệm.

Cái chăn được lấy từ trong xe ra, Kiêu Tịnh và Diêu Diêu ngủ chung một cái giường. Thấy thời gian đã không còn sớm, ngày mai phải còn thức dậy sớm đi đóng phim.

Lúc này điện thoại của Kiêu Tịnh reo lên.

Tín hiệu ở vùng núi không tốt lắm, nhưng vẫn không ngăn được việc cứ cách một tiếng Thẩm Luân lại gọi đến một lần.

Diêu Diêu nằm trong chăn cười trộm, Kiêu Tịnh cầm điện thoại đi xuống lầu. Đứng ngoài sân, nghe điện thoại.

Khí hậu về đêm ở nơi đây khá lạnh, Kiêu Tịnh mặc áo gió, nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến run người.

“Em đang làm gì vậy?”

Trong điện thoại, giọng nói trầm thấp của Thẩm Luân vang lên.

Anh đứng trước cửa sổ, nhìn về nơi xa, khoé mắt mang theo sự ôn nhu cùng lưu luyến.

Kiêu Tịnh cúi đầu, lạnh đến mức rụt cổ lại, ngẩng nhìn cảnh đêm nơi rừng núi, nhẹ giọng nói: “Anh còn chuyện gì để nói nữa không, tín hiệu ở đây không tốt, nếu không còn gì để nói tôi cúp máy đây.”

“Anh nhớ em.”

Bên ngoài thời tiết lạnh giá, hàng lông mi dài khẽ chớp, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Cô lạnh mặt, nhàn nhạt nói: “Tôi cúp máy đây, ngày mai còn phải thức dậy sớm.”

Đầu dây bên kia, Thẩm Luân khẽ cười, ngữ khí đầy sủng nịch: “Em vào nhà đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy, nếu em ngã bệnh anh sẽ rất đau lòng.”

“Không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi đến nữa, tôi còn bận đóng phim, không rảnh để nghe máy.” Kiêu Tịnh lạnh đến mức mũi cũng ửng đỏ, đôi mắt long lanh. Cô đứng trước cửa nhà, dựa vào tường, nhìn về phía xa xa.

Phía trước là những ngọn núi nhấp nhô, ở trong bóng đêm tựa như một người khổng lồ đang ngủ say.

Thẩm Luân nhìn cảnh đêm ở Ma Đô khẽ cười, thấp giọng nói: “Được rồi, anh biết rồi. Em mau vào phòng đi.”

Anh không cho phép Kiêu Tịnh tắt máy, muốn cô vừa đi về phòng vừa trò chuyện với anh, lúc chuẩn bị lên giường, Thẩm Luân mới nói thêm một

câu: “Ngủ đi, quả thực rất muốn mỗi giờ mỗi phút em đều ở bên cạnh anh.”

“Thẩm Luân, anh đừng quá đáng.” Ánh mắt Kiêu Tịnh lạnh đi.

“Anh luôn tôn trọng cuộc sống riêng tư của em.” Thẩm Luân lên tiếng đảm bảo.

Kiêu Tịnh cúp điện thoại, Diêu Diêu đem hai chậu nước ấm đến, hai người ngâm chân, sau đó tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đoàn phim bắt đầu tiến hành công việc quay hình. Bộ phim khởi quay là một phim cổ trang, ở trấn Đông Đầu này, vẫn còn lưu giữ lại được những vết tích cổ xưa, trước kia cũng có không ít đoàn làm phim đến đây quay hình, bọn họ đều lựa chọn nghỉ chân tại đây, thấy nhiều thành quen, cho nên mọi người trong thôn không cảm thấy hiếm lạ, có đôi lúc bọn họ còn suy tính muốn xây một khách sạn nhỏ trong trấn.

Sau ba ngày quay phim thuận lợi, buổi chiều hôm nay, trên bầu trời mây đen vây kín.

Đoàn làm phim đi đến một ngọn núi cách thị trấn một kilomet, Kiêu Tịnh diễn mãi vẫn không đạt yêu cầu mà đạo diễn mong muốn, cho nên bị NG rất nhiều lần, vẫn chưa quay xong phân cảnh của mình.

Đạo diễn biết Kiêu Tịnh có quan hệ với Thẩm Luân, nếu ông ta còn muốn tiếp tục làm việc trong giới này, thì không thể đắc tội với Thẩm Luân.

Nếu đã mắng không được, đạo diễn chỉ còn cách ném kịch bản hô dừng lại.

“Nghỉ mười phút.” Phó đạo diễn hô một tiếng.

Cung Trình an ủi Kiêu Tịnh mấy câu. Kiêu Tịnh cắn khoắn, cầm kịch bản đi tìm đạo diễn mong được chỉ bảo.

Điện thoại đặt trên ghế không ngừng reo lên, Cung Trình nhìn thấy, ngẩng đầu lên. Bên kia Kiêu Tịnh đang cùng đạo diễn thảo luận về những sai lầm vừa rồi cô mắc phải, ánh mắt Cung Trình nhìn lên màn hình điện thoại, cần điện thoại của cô lên bắt máy.

“Alo?”

Thẩm Luân đang lái xe, ánh mắt chợt tối sầm lại, anh trầm giọng hỏi: “Kiêu Tịnh đâu?”

Cung Trình khẽ cười, ánh mắt đầy khinh miệt: “Cô ấy đang bận việc, e rằng không thể nghe điện thoại của anh.”

Thẩm Luân đen mặt, cúp điện thoại. Trong miệng anh mắng một câu, giẫm chân ga, chiếc xe tăng tốc trên đường lớn.

Lúc này, một chiếc xe Việt dã đang chạy qua đường hầm, ánh mắt Thẩm Luân trở nên âm trầm, nói lỏng cổ áo, hận không thể lập tức bay đến chỗ Kiêu Tịnh.

Cơn mưa nói đến là đến, càng ngày càng nặng hạt, đi được nửa đường, mưa như trút nước.

Chỉ nghe thấy bên sườn núi vang lên một tiếng động lớn, bởi vì mưa quá lớn gây ra một trận sạt lở đất.

Người trong trấn nghe nói con đường đi vào trấn xảy ra sạt lở đất, bởi vì mưa to không dứt gây ra tình trạng đất bị xói mòn rơi xuống, đúng lúc có một chiếc xe buýt cùng mấy chiếc xe ô tô bị chôn vùi ở đó, người trong trấn đã cử đội cứu hộ đến cứu viện.

Trong đoàn phim có vài nhân viên nghe điện thoại xong, vội xin nghỉ với đạo diễn, muốn lái xe đi đến hiện trường tai nạn.

“Vợ và con tôi còn mắc kẹt ở trong xe.”

“Nếu sớm biết chuyện này xảy ra, bằng bất cứ giá nào tôi cũng không bảo bọn họ đến đây chơi.”

Thời Trần nghe nói con đường trên núi bị sạt lở nghiêm trọng, anh ta lắc đầu, “Xem ra, đêm nay phải ở lại trên núi ngủ một đêm r ồi.”

Thời Trần vừa dứt lời, phát hiện sắc mặt Ki ều Tịnh không tốt lắm.

Trong điện thoại Ki ều Tịnh, có mấy cuộc gọi nhớ của Thẩm Luân, còn có tin nhắn thoại trong Wechat, anh nói anh đánh lái xe đến đây, muốn cho cô một bất ngờ lớn.

Ki ều Tịnh lập tức gọi lại, nhưng anh không bắt máy.

“Anh nói, ở dưới chân núi xảy ra tai nạn sao?” Cô ngây người một lúc, sắc mặt trắng bệch truy hỏi, “Khi nào, mới vừa xảy ra?”

Ki ều Tịnh mở to mắt, khoé mắt cay cay. Không tự chủ được nấc một tiếng, trái tim khẩn trương như muốn nhảy ra ngoài, đầu óc trống rỗng, đôi tay run rẩy. Trong đầu toàn nghĩ đến chuyện không may.

Cô không biết rằng, nhìn gương mặt cô lúc này thật đáng thương.

“Đúng vậy, em sao thế...”

Thời Trần vừa nói xong, Ki ều Tịnh vội đi thay quần áo, khoác thêm một cái áo gió r ồi rời đi.

Cơn mưa lớn đến nhanh đi cũng nhanh, lúc này mưa d ần d ần nhỏ lại. Người nhà và bạn bè của nhân viên trong đoàn phim vẫn còn mắc kẹt trên xe buýt, bọn họ leo lên một chiếc xe ô tô nhỏ muốn đi đến hiện trường tai nạn, Ki ều Tịnh cũng đi theo.

Ng ồi trong xe, tiếng khóc không ngừng vang lên. Có một cô gái thoát nhìn như vừa mới tốt nghiệp, từ lúc học cao trung đã kết giao bạn trai, hiện giờ chàng trai ấy còn đang mắc kẹt trong xe buýt, cậu ta dự định hôm nay đến thăm bạn gái.

Còn có một nhận viên trong đoàn phim, người nhà anh ta cũng mắc kẹt ở đó, giờ phút này, mọi người trên xe không ngừng cầu nguyện người thân của mình tai qua nạn khỏi.

“Kiều tiểu thư, bạn của cô... cũng xảy ra chuyện sao?”

Trên mặt cô gái kia đầy nước mắt, lau nước mắt, nước nở hời.

“Ừ.” Kiều Tịnh nhấp môi, đôi tay bất chợt nắm chặt. Cô nhìn về phía cửa xe, mày hơi nhíu lại. Điện thoại vẫn luôn nằm trong túi áo, không có bất kì động tĩnh gì.

Tới gần hiện trường tai nạn, nhân viên cứu hộ đang làm nhiệm vụ giải cứu nạn nhân, đoạn đường phía trước đã bị phong tỏa, còn có cảnh sát không cho phép xe tiến vào.

Đường đi toàn là bùn đất, xe buýt bị chôn dưới lớp đất đá, chỉ lộ ra một phần đầu xe, đội cứu hộ đào đất kéo xe ô tô lên, những người bị thương lần lượt được cứu ra ngoài đưa đến bệnh viện gần đây.

Kiều Tịnh chớp đôi mắt, nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại. Cô mím chặt môi, thừa dịp không có ai chú ý len đi vào bên trong.

Sắc trời dần chuyển đen, mưa càng ngày càng nặng hạt, trên mặt đất khắp nơi đều là bùn đất cùng thân cây ngã. Trong không khí toàn mùi bùn lầy.

Gió không ngừng ngào thét bên tai, phía trước có một đội cứu hộ đang đào đất kéo chiếc xe buýt lên.

Bởi vì hằng năm ở nơi đây đều làm công tác phòng hộ, vụ sạt lở lần này xảy ra quá bất ngờ, nhưng cũng may đất đá rơi xuống chỉ nằm trong phạm vi nhỏ, nên việc triển khai công tác cứu hộ cũng khá thuận lợi.

Đội cứu hộ bận rộn suốt một ngày, cuối cùng cũng kéo những chiếc xe bị đất đá vùi lấp cùng người bị thương ra ngoài. Không có người chết, những người bị thương đã được đưa vào bệnh viện.

Kiêu Tinh nhìn thấy cảnh người đến người đi không ngừng, những người biết tin người nhà hoặc bạn bè của mình đã được đưa vào bệnh viện, đa số mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Kiêu Tinh đứng lẻ loi ở một bên, gió lớn thổi qua quần áo, tóc cô cũng trở nên rối loạn, ánh mắt càng ngày càng lạnh dần. Cô đã đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, đa phần những người gặp nạn ở đây đã được cứu ra hết.

Chỉ là trong đám người đó không có Thẩm Luân.

Thẩm Luân không nghĩ xe buýt đến đây, nhưng lúc những chiếc xe ô tô được đào lên, không hề xuất hiện chiếc xe của Thẩm Luân.

“Có phải bị lũ quét cuốn trôi rồi không?”

“Cô gái nhỏ đừng nóng vội, đội cứu hộ đã cử người xuống hạ nguồn tìm kiếm, cô hãy yên tâm chờ tin tức.”

Kiêu Tinh trầm mặc. Lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Trong điện thoại, Vương Hiểu gấp gáp nói: “Ông chủ gửi định vị cho tôi, để tôi gửi qua cho cô. Còn nữa, tôi đã liên lạc với cục cảnh sát và đội phòng cứu hộ của địa phương, bọn họ đã bắt tay vào tìm người, lần này ông chủ, nhất định sẽ tai qua nạn khỏi.”

“Cô đừng quá lo lắng.”

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 68: Em Đi Đi

Edit: Tiêu Mân Thâu

Thâm Luân đau đến mức phải tỉnh lại, anh bị cuốn xuống tận hạ nguồn, chân còn đập vào tảng đá, đã bị gãy xương, cả người loang lổ vết máu.

Trời dần chuyển tối, bốn bề tĩnh lặng, từng cơn gió lạnh buốt thổi qua mặt anh. Quần áo anh ướt đầm, trước đó khi thoát khỏi chiếc xe thì tay anh đã bị thương, bây giờ lại đến chân, anh cười khổ một tiếng, chẳng lẽ đây chính là trừng phạt mà ông trời muốn dành cho anh sao?

Thâm Luân gian nan lê người đến chỗ nước cạn. Vết thương do thủy tinh cắt phải trong lòng bàn tay không ngừng chảy máu, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi, mí mắt anh càng ngày càng trở nên nặng nề.

“Thâm Luân!”

Kiêu Tịnh đi cùng nhân viên cứu hộ tìm kiếm xung quanh, đường núi gập ghềnh, gió lạnh thổi vào người, cô gọi khan cả tiếng, môi khô cứng.

Ý thức của Thâm Luân trở nên mơ hồ, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc anh liền bừng tỉnh, tiếng gió lạnh bên tai không ngừng gào thét, anh cố gắng mở mắt lên, lấy lại bình tĩnh, hô lên: “Ở nơi này...”

Thanh âm rất nhỏ, căn bản không truyền được bao xa. Thâm Luân thở gấp, tay cần lấy tảng đá, ra sức đập xuống tạo thành tiếng động.

Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, “Thâm Luân? Anh ở đâu?!”
Kiêu Tịnh hô lên hai tiếng, xung quanh tối đen như mực, bầu trời dần

chuyển đen, pin điện thoại cũng không còn lại bao nhiêu, vì để tiết kiệm pin giữ liên lạc với người bên ngoài, cô không thể mở đèn pin của điện thoại lên.

Lúc này nghe thấy động tĩnh, vội mở đèn pin, phát hiện cách đó không xa chỗ nước cạn có bóng người.

“Thẩm Luân, Thẩm Luân?” Cô vội chạy đến, giọng nói đầy lo lắng, nhất thời không biết nên nói cái gì. Chảy nhiều máu quá.

Kiêu Tịnh mím môi, khoé mắt ươn ướt. Nương theo ánh sáng của đèn pin, Thẩm Luân khó nhọc mở mắt, nhìn thấy người ngã trước mặt, khoé môi yếu ớt cong lên: “Đừng khóc, anh không sao.”

Kiêu Tịnh nhìn anh, còn nhìn thấy vết thương trên chân anh, máu không ngừng chảy ra thấm vào quần áo. Cô muốn đỡ anh đứng dậy, đưa anh đến nơi an toàn. Không biết đêm nay trời có đổ mưa nữa không, nếu bị lạc đường hay gặp thú dữ thì biết làm sao.

Thẩm Luân lắc đầu: “Chân anh bị va vào tảng đá, gãy rồi, không cử động được.”

Dứt lời, một trận gió thổi đến, còn kéo theo cả mưa phùn. Nơi này là vùng trũng, nếu lũ quét xuất hiện lần nữa nhất định sẽ đổ xuống đây, Kiêu Tịnh đi qua đi lại, mép quần đã dính đầy bùn đất.

“Anh đừng nói nữa, tôi sẽ gửi định vị.”

Nơi này tín hiệu không tốt, Kiêu Tịnh tìm nửa ngày, cũng không gửi được định vị. Cô bỏ điện thoại vào túi, nương theo ánh sáng mờ ảo nhìn xung quanh, cô cúi người xuống muốn cõng anh.

“Lạnh lắm phải không?”

Thẩm Luân nắm lấy tay cô, đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, quần áo cô cũng ướt cả, mái tóc rối loạn, gương mặt xinh đẹp trở nên nhợt nhạt, đôi môi lạnh đến chuyển tím.

Anh nhìn bộ dạng cô lúc này, thế mà lại cảm thấy vui mừng. Ngay tại thời điểm Ki ầu Tịnh xuất hiện, anh cho rằng đã mình sắp chết, cho nên xuất hiện ảo giác.

Trong mắt cô ần chút nước mắt, cô vì anh mà khóc. Một khắc đó, cho dù anh có phải chết ngay lập tức, cũng sẽ vui vẻ ra đi. Anh rất thích nhìn cô như vậy, cô rơi nước mắt vì anh, thì anh có chết cũng nhắm mắt.

Ki ầu Tịnh muốn đỡ Thẩm Luân lên, mưa càng ngày càng nặng hạt, khắp nơi tối đen như mực, mọi tiếng động trong mưa đều nhỏ đi.

“Em đi đi, tìm người đến cứu anh.” Thẩm Luân cố gắng lên tiếng: “Mưa lớn lên rồi.”

Hai người đều biết rõ, trời đã tối, gặp thời tiết này sẽ rất nguy hiểm. Mưa bắt đầu lớn hơn, Thẩm Luân lại bị thương, thân hình anh cao gần 1 m9, cô muốn cõng anh thì phải tốn khá nhiều sức.

“Nghe lời anh, em đi trước đi. Nếu anh không thể quay về nữa, em hãy đi tìm Vương Hiểu, anh đã đưa cho anh ta một phần văn kiện, sau khi anh chết em sẽ được một khoản tiền lớn.” Thẩm Luân khẽ cười, ánh mắt hết sức ôn nhu, chăm chú nhìn vào cô, dường như sợ rằng bản thân mình sẽ không còn được nhìn thấy cô nữa, “Anh biết em ở bên cạnh anh, chịu rất nhiều ủy khuất, là do anh ích kỷ, trước kia đã làm nhiều việc tổn thương đến em, anh xin lỗi. Qua đêm nay, em sẽ được tự do...”

Cánh tay Ki ầu Tịnh cương cứng, cô mím môi, ánh mắt ch ần chừ: “Nói ít lại đi.”

“Hôm nay anh đến tìm em, là vì muốn chúc mừng sinh nhật em. Đã ba năm rồi, chưa từng một lần ăn mừng sinh nhật với em, anh xin lỗi. Quà anh đã sớm chuẩn bị cho em... Nhưng có lẽ em sẽ không muốn nhận.”

“Anh là một thằng t ối, đã không hiểu rõ trái tim mình, gây ra biết bao sai lầm, đẩy em càng ngày càng xa khỏi anh.”

Thẩm Luân cười khở: “Em đừng cố sức nữa, tay và chân của anh đã bị thương, không thể cử động. Em chạy nhanh đi, tìm nơi nào bắt được tín hiệu, gọi người đến đây, rồi quay lại cứu anh.”

“Trên đời này, ngoại trừ bà nội, người anh muốn xin lỗi nhất chính là em. Chỉ mong...” Thẩm Luân hít mũi, khoé mắt ửng đỏ.

Anh không thể nói tiếp, không thể nói ra những lời dối lòng như mong cô tìm được hạnh phúc mới, cho dù như thế nào anh cũng không thể thốt thành lời.

Giờ phút này nội tâm anh cực kỳ đau đớn, đau đến mức đôi mắt đỏ ngầu, ngữ khí nghẹn ngào, lại mang theo một nỗi bi thương thống khổ cùng thành toàn: “Nếu anh xảy ra chuyện, em hãy quên anh đi, sau đó... Sau đó tìm một người đàn ông khác, yêu thương em, mong người đó sẽ luôn trân trọng em, vì em xứng đáng được như vậy.” Anh vừa nói vừa cười, chỉ là tiếng mưa quá lớn, át đi tiếng nói nghẹn ngào của anh.

Trước kia đối với anh, một khi đã thích thứ gì thì sẽ tìm mọi cách giữ lấy, anh không hiểu cách yêu một người là như thế nào, yêu là phải bao dung, là phải biết hy sinh, mong người mình yêu có được hạnh phúc.

Hiện giờ anh đã hiểu, nhưng đã muộn màng, anh làm cô tổn thương quá nhiều, ngay từ đầu anh đã không đối xử thật lòng với cô.

Kì ầu Tịnh nổi giận, phì ền chán nói: “Anh im miệng cho tôi.”

Cô tức giận, có chút dờ khóc dờ cười.

“Thẩm Luân, anh không được chết.” Giọng nói đầy cố chấp của cô vang lên, còn mang theo sự lo lắng.

Thẩm Luân chấn động, ánh mắt đầy chua xót, không biết trên mặt là nước mưa hay là nước mắt, nhìn bộ dạng anh bây giờ trông thật chạt vật. Anh không muốn để cô nhìn thấy, vội quay đầu.

Anh bình tĩnh nói: “— — Em thả anh xuống đi, nếu không cả hai chúng ta ai cũng không thể sống sót được.”

Lúc này, trên đỉnh đầu xuất hiện động tĩnh. Trên bầu trời đêm có một chiếc trực thăng đang bay về phía bọn họ, Thẩm Luân mở to đôi mắt, nhìn thấy có người trên trực thăng, về mặt Vương Hiểu đây lo lắng ra sức chỉ huy, trên không trung xuất hiện một dây thang, có vài người đàn ông đang leo xuống.

Kiêu Tịnh quay đầu nhìn Thẩm Luân, khoé môi gọi lên giọng đầy mỉa mai: “Hiện giờ điện thoại đã có chức năng chống nước, thời điểm mấu chốt vẫn rất hữu dụng.”

“.....”

Đợi Thẩm Luân phản ứng lại, đã bị người ta đưa lên trực thăng. Kiêu Tịnh cũng đi theo, quần áo hai người đều ướt đầm, nhìn vô cùng chật vật. Vương Hiểu đưa khăn lông đến, Kiêu Tịnh nói cảm ơn liền khoác lên người.

Vết thương của Thẩm Luân rất nghiêm trọng, nhất là ở phần chân, rất sâu chảy máu không ngừng, còn có thể nhìn thấy cả xương. Trực thăng bay thẳng đến bệnh viện, lúc này Thẩm Luân bắt đầu phát sốt, nhưng vẫn nắm chặt tay Kiêu Tịnh không buông, Kiêu Tịnh nhú mày, không rút tay ra, cô nhìn về phía cửa sổ, có chút ngăn người. Cô tìm người suốt cả một đêm, ngoài trừ việc không bị thương, nhưng thân thể của cô không tốt hơn Thẩm Luân là bao.

Vào bệnh viện, Thẩm Luân được nâng lên băng ca, nhất mực vẫn không chịu buông tay, Kiêu Tịnh yên lặng, đi theo anh vào bệnh viện. Cuối cùng vẫn là bác sĩ tách hai người ra, dùng sức rất lớn mới có thể mở từng ngón tay của Thẩm Luân ra.

Thẩm Luân mở mắt lên, tầm nhìn mờ hồ, khi nhìn thấy Kiêu Tịnh vẫn ở đây, anh an tâm nở một nụ cười.

Tốt quá!

Vẫn còn ở đây!

Thẩm Luân được đẩy vào phòng cấp cứu, tiến hành phẫu thuật. Kì ầu Tịnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, mấy ngày nay thời tiết trên núi thay đổi thất thường, hơn nữa suốt một đêm dầm mưa, lúc này hai má đỏ bừng, tầm mắt cũng trở nên mờ lung.

“Ôi! Làm tôi sợ muốn chết...”

Vương Hiều thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại, nghe thấy một tiếng bịch, Kì ầu Tịnh ngã xuống mặt đất, Vương Hiều sợ hãi hô lên: “Bác sĩ?! Bác sĩ ơi!”

Cũng may ở đây là bệnh viện, lúc nào cũng có y tá và bác sĩ trực ban, Kì ầu Tịnh được cấp cứu, rất nhanh đã tỉnh lại.

Cô được truyền dịch, uống thuốc sau đó lại ngủ say. Chân phải của Thẩm Luân bị gãy xương, chân trái cũng bị thương, chỉ có thể ngồi xe lăn một thời gian, thể chất của anh tốt hơn so với Kì ầu Tịnh, nằm dưỡng thương một ngày đã tỉnh lại, vẫn còn sốt, anh rút kim tiêm ra, bảo Vương Hiều đưa mình đến phòng bệnh cách vách.

Bác sĩ trong bệnh viện không lay chuyển được anh, còn ra đi đầu kiện bắt anh phải phối hợp đi đầu trị thật tốt, mới đồng ý để anh đi đến phòng cách vách thăm người.

Thẩm Luân cười lạnh, không lên tiếng trả lời. Vương Hiều đứng một bên toát cả mồ hôi lạnh, anh ta sợ ông chủ sẽ đem cái bệnh viện này đập nát mất. Quả thực, tâm tư tình cảm của ông chủ đầu đặt lên người Kì ầu Tịnh.

Phòng bệnh nằm ở hướng mặt trời mọc, ánh mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ, trên giường bệnh là một cô gái trẻ với gương mặt xinh đẹp, Thẩm Luân ngấm mãi không chán, còn bảo Vương Hiều ra ngoài chờ, anh tự đẩy xe lăn về phía giường bệnh.

Kiêu Tịnh tỉnh lại, đôi mắt có chút mê mang, chợt nhìn thấy Thẩm Luân ngồi bên cạnh giường, đầu giường của cô hơi co lại.

Thẩm Luân tự trách nói: “Em đã khỏe hơn chưa?”

Kiêu Tịnh nhìn anh một lúc, sau đó xoay người nhắm mắt lại.

Thẩm Luân cười khổ một tiếng, vòng xe lăn đi về phía bên kia giường bệnh. Kết quả Kiêu Tịnh vẫn nhắm mắt xoay người đi hướng khác.

Các y tá đi ngang qua khẽ cười, Vương Hiểu nhìn bọn họ, “Nhìn cái gì mà nhìn, mau đi đi.”

Bọn họ lại tiếp tục nhìn, bầu không khí trong phòng có chút không ổn, Vương Hiểu lạnh trí đóng cửa phòng lại.

Bên trong phòng bệnh, vẻ mặt Kiêu Tịnh đầy chán ghét, “Anh gạt tôi. Từ trước đến giờ anh đâu nhớ rõ, thời gian qua anh xem tôi như kẻ ngốc, làm vậy vui lắm sao?”

Hàng mi dài khẽ run, tức giận đến ngực cũng phập phồng. Con mẹ nó hệ thống không đáng tin chút nào, còn nói chỉ có một mình cô nhớ rõ mọi chuyện, vậy vì sao Thẩm Luân vẫn còn nhớ!

Kiêu Tịnh dần bình tĩnh lại, ánh mắt trời chiếu lên người cô, gương mặt yên tĩnh, quanh thân được bao bọc một luồng sáng nhàn nhạt. Cô tức giận đến gương mặt nhỏ nhắn cũng ửng hồng, mí mắt trông thật đáng yêu.

Thẩm Luân yêu cô say đắm, yêu nhất chính là cái dáng vẻ không thèm để ý đến anh, yêu cả những lúc cô dịu dàng, hay kể cả lúc cô nóng giận. Anh không phải là thánh nhân, mục đích ban đầu anh yêu cô là vì ***, đến khi phải đối mặt với sinh ly tử biệt, anh mới hoàn toàn hiểu rõ một điều, yêu một người là không có lý do, người đó giống như thân thể của mình, càng lâu ngày càng không muốn tách rời.

Kiêu Tịnh chính là sinh mạng của anh, chỉ cần cô còn sống, anh thế nào cũng được.

Có lẽ vì ánh mắt của Thẩm Luân quá thâm tình, Kiều Tịnh cảm giác trên người mình như bị khoét hai cái lỗ, cô mở mắt lên, nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được, anh không quấy rầy em nghỉ ngơi, nhưng mà anh chỉ muốn nhìn em một lúc.”

Nhìn thấy cô không đáp lời, Thẩm Luân thấp giọng nói: “Anh có thể hỏi em một vấn đề không?”

Anh ngẩng đầu trước cửa sổ, đưa lưng về phía ánh mặt trời, khiến cho ngũ quan của anh thoát nhìn càng trở nên sắc nét, trông thật thâm tình. Thậm chí anh còn đỏ mặt mất tự nhiên, giọng nói dễ nghe mang theo vài phần chần chừ, “Thực xin lỗi, lại bỏ lỡ sinh nhật của em.”

Kiều Tịnh bình tĩnh nói: “Không sao.”

Cô xuyên đến đây đã không có ngày sinh nhật, đây chỉ là ngày sinh nhật của nguyên thân, không phải là của cô, ngoài trừ bà ngoại nhớ rõ, người bên cạnh cô không ai nhắc đến, cô cũng không chủ động quan tâm đến chuyện này.

“Vì sao đêm đó em không đi?” Thẩm Luân dè dặt cẩn trọng quan sát cô.

Kiều Tịnh suy nghĩ, cảm thấy anh đang hỏi về việc vì sao cô không bỏ anh lại mà rời đi.

Cô nghiêm túc nói: “Bởi vì Vương Hiều đã định vị trên điện thoại của tôi, tôi mang theo trong người, nhất định anh ta sẽ tìm thấy chúng ta. Hơn nữa trong tình hình ấy, mưa rất lớn, cho dù có bỏ đi cũng không đi được bao xa.”

Biểu cảm của Thẩm Luân cứng đờ, anh vẫn không chịu buông tha, hỏi tiếp: “Em đến đó là vì anh đúng không?”

“... ..”

Ki ầu Tịnh ghen lời, cúi đầu, hàng mi dài che khuất cảm xúc trong đôi mắt. Cô không trả lời, Thẩm Luân thở nhẹ một hơi, không thể không nói, trong lòng anh có chút kích động.

Anh cố gắng nhin cười, tận lực bình tĩnh lại: “Anh không hỏi nữa, em nghỉ ngơi đi. Anh nằm phòng bên cạnh, em có việc gì cứ gọi anh.”

“Đợi một chút,” Ki ầu Tịnh gọi anh lại, cô ng ỡng dậy, ánh mắt bình tĩnh, “Anh không muốn hỏi tôi, chuyện gì đang xảy ra sao?”

Đối với người bình thường, nhìn thấy người đã chết bất ngờ sống lại, không phải sẽ cảm thấy sợ hãi, tìm cách tránh xa sao?

Lúc trước Ki ầu Tịnh không nghĩ sẽ nói ra tất cả, kỳ thực trong lòng cô cũng có chút sợ hãi, nhưng sau khi suy nghĩ, nếu đổi lại người đó là cô, có lẽ đã sợ chết khiếp, thậm chí còn muốn tránh người đó thật xa.

Thẩm Luân đưa lưng về phía cô, ánh mắt trời chiếu lên lưng anh, anh cúi đầu khẽ cười, thở dài một tiếng, “Em vẫn còn sống là tốt rồi, như vậy anh đã cảm thấy mãn nguyện.”

Đúng vậy, chỉ cần cô còn sống, những chuyện khác đã không còn quan trọng.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 69: Chấp Nhận Buông Tay

Edit: Tiêu Mân Thâu

Kiêu Tịnh truyề dịch hai ngày, cơn sốt cũng đã thối lui. Hai ngày qua, người trong đoàn phim có đến đây thăm cô, còn tặng hoa và trái cây chất gần nửa phòng bệnh. Còn có đám paparazzi đến bệnh viện chụp lén cô, đều bị người của Thẩm Luân xử lý.

Cô vừa khoẻ lại đã quay trở về đoàn phim làm việc, tin tức sạt lở núi lần đó đã lên báo, đạo diễn sợ gây ảnh hưởng không tốt đến bộ phim nên đã tức tốc quay hết những phân cảnh trên núi, chỉ còn vài cảnh phải quay trong thị trấn mà thôi.

Từ thị trấn đi đến bệnh viện phải mất một tiếng đi xe, hai ngày sau Kiêu Tịnh đi nhờ xe của đoàn phim quay lại bệnh viện. Mấy ngày qua cổ họng của cô luôn khó chịu, cần phải uống thuốc, cô vừa xoay người, liền nhìn thấy Thẩm Luân ngồi trên xe lăn, ngồi một góc ở hành lang nhìn cô.

Khoảng cách khá xa, hai người bốn mắt nhìn nhau. Thẩm Luân mỉm cười, nhưng thần sắc có chút uể oải.

Kiêu Tịnh đứng thẳng tắp trong đám người, Thẩm Luân lưu luyến nhìn cô vài lần, thở dài một hơi, đẩy xe lăn quay về phòng bệnh.

Đẩy xe lăn đi được một đoạn, bỗng thân thể anh cứng đờ, ánh mắt đầy hoảng loạn, cố gắng khống chế bánh xe không di chuyển về phía trước, thậm chí khẩn trương đến mức phải nuốt nước bọt.

Ở phía sau, Kiều Tịnh vội chạy đến, nhẹ nhàng cầnlấy tay vịn giúp anh đẩy xe tiến về phía trước, còn hỏi: “Đã ăn cơm chưa?”

Bởi vì ngày thứ hai cô đã lặn lẽ rời khỏi bệnh viện không nói với anh một tiếng, anh cho rằng thái độ của cô đã nói lên tất cả.

Lúc mắc kẹt ở hạ nguồnanh đã suy nghĩ thông suốt, yêu là tôn trọng cùng thành toàn, anh bằng lòng trả lại tự do cho cô, sẽ không ép buộc cô nữa.

“Em không cầnpải làm như vậy.” Giọng nói của anh trầm thấp, ánh mắt buồn bã nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Kiều Tịnh trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Em có nấu canh mang đến cho anh.”

Thẩm Luân có chút thụ sủng nhược kinh, bất ngờ một lúc, theo bản năng nói: “Thật đúng lúc, anh có hơi đói.”

Trong phòng bệnh, Thẩm Luân ngồiphơ nểng bên cửa sổ, Kiều Tịnh đem bình giữ nhiệt đặt lên bàn, cô đổ canh ra chén, khi cúi đầu, bỗng nhiên cô lên tiếng: “Thẩm Luân, thực xin lỗi.”

Thẩm Luân ngây người một lúc, bất chợt, lại mím môi. Đột nhiên anh có chút sợ hãi câu tiếp theo cô sẽ nói.

“Em đừng nói nữa, cầuxin em đừng nói gì cả!” Anh rất muốn nói ra câu nói này, nhưng đến cuối cùng, anh chỉ biết buồn rầu xoa đầu, hai tay nắm chặt tóc, cúi thấp đầu, dánh vể đầukhổ sở.

Kiều Tịnh cúi đầu, áynáy nói: “Ngày đó nổi giận với anh, là em không đúng. Kỳ thực suy nghĩ lại, anh không bị em dọa sợ chết khiếp, cũng không xem em là quái vật, em đã cảm thấy rất vui mừng. Em không nên nói những lời khó nghe với anh như vậy.”

Trên thực tế, cô đã lừa gạt anh quá nhiều. Nói đúng hơn, ngay từ đầu thân thể này đã không phải là của cô, cho nên cũng xem như cô đã lừa dối

anh bấy lâu nay.

Thẩm Luân ảo não dừng động tác. Theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn cô, khoé mắt ửng đỏ, ánh mắt mang theo sự hoang mang.

“Thẩm Luân, ngày đó anh từng nói, nếu anh chết, em sẽ có một khoản tiền lớn, là thật hay giả?” Kìêu Tịnh đem chén canh đến trước mặt anh, khẽ cười một tiếng: “Không dám uống à, sợ em bỏ thuốc độc vào đây sao? Sợ em ôm tiền bỏ trốn hả?”

Thẩm Luân phản ứng lại, lắp ba lắp bắp nói: “Không, không có. Anh uống!”

Nhìn chén canh trong tay, Thẩm Luân rung rung nước mắt, không chút suy nghĩ uống cạn chén canh.

Anh uống quá nhanh, nuốt trọn cả quả táo tào, cho nên sau khi uống xong, anh cũng chưa nếm được mùi vị canh thế nào, liền ho khan vài tiếng, Kìêu Tịnh nhẹ nhàng vuốt lưng anh, giúp anh nhuận khí.

Hai má Thẩm Luân ửng đỏ, ngữ khí cũng mang theo sự dè dặt và cẩn trọng: “Anh không gạt em, anh sẽ bảo Vương Hiều đem văn kiện đó đến đây.”

“Vương Hiều!” Thẩm Luân hướng về phía cửa phòng hô một tiếng.

Vừa rồi Vương Hiều không dám vào phòng quấy rầy chuyện tốt của ông chủ, lúc này nghe thấy ông chủ gọi mình, anh ta nhanh tay mở cửa phòng, dò hỏi: “Ông chủ, có chuyện gì cần dặn dò ạ?”

“Đem phần văn kiện bảo hiểm nhân thọ cùng giấy tờ bất động sản của tôi đến đây.”

Vương Hiều nghe xong chột ngây người. Đây không phải là tài sản mà ông chủ giữ lại cho Kìêu Tịnh sao? Vì sao hiện giờ lại cần đến chúng?

Ki ầu Tịnh lên tiếng: “Anh đi ra ngoài trước đi, đừng nghe anh ấy nói bậy, anh ấy nói đùa đấy.”

“Ông chủ, vậy tôi nên nghe lời ai?” Vương Hiều có chút khó xử.

“Em thực sự không muốn xem à?” Thẩm Luân quay đầu lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn Ki ầu Tịnh, còn mang theo vẻ lấy lòng, ăn nói khép nép: “Anh không gạt em, một khi anh xảy ra chuyện, không còn ai có thể che chở cho em nữa, tương lai em có số ti ền này muốn làm gì cũng được.”

Anh tiếp tục nói: “Nếu bây giờ em cần chúng, anh có thể đưa hết cho em.” Ngay cả sự tự do anh cũng có thể trả lại cho cô, chỉ cần v ềsau cô sống thật vui vẻ, cứ sống cuộc sống mà cô hằng mong muốn đi.

Cuộc sống ngắn ngủi, trôi qua rất nhanh, anh không muốn trở thành một kẻ tàn ác trong sinh mệnh của cô.

Nếu có thể lựa chọn lại một lần nữa, anh sẽ không bao giờ làm những việc khiến cô tổn thương. Trước kia anh không tin vào quỷ thần, nhưng hiện tại anh mong muốn có thể dùng sinh mạng của mình đổi lại cho cô một đời bình yên.

Vương Hiều đứng trước cửa khó xử đến toát cả mồ hôi, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, mắt thấy ông chủ sắp thổ lộ với Ki ầu Tịnh, thần nói không xong rồi, anh ta phải chạy thật nhanh lặng lẽ đóng cửa lại.

Bên ngoài hành lang bệnh viện, Vương Hiều chạm mặt bà nội Thẩm.

“Lão phu nhân xin ngài chờ ở đây một lúc, ông chủ đang ở bên trong nói chuyện với Ki ầu tiểu thư”

Bà nội Thẩm cố giữ bình tĩnh, ánh mắt đầy tâm sự nhìn về phía phòng bệnh.

Thẩm Luân ng ồi trước cửa sổ, mười ngón tay đan vào nhau, khuôn trương giống như phạm nhân chờ bị phán quyết, tâm tình rối loạn.

“Uống nước đi.” Kiều Tịnh xoay người lại, đem cho anh một ly nước ấm.

Vừa rồi Thẩm Luân uống canh quá nhanh, không để ý đến hình tượng gì cả, trước anh chưa bao giờ thể hiện dáng vẻ chật vật như vậy trước mặt Kiều Tịnh. Bởi vì lúc ấy anh không yêu cô, cho nên sẽ không tùy tiện lộ ra dáng vẻ này.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt thuần khiết. Anh lắc đầu, cười nói: “Chân còn đau không?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt thuần khiết. Anh lắc đầu, cười nói: “Không đau nữa. Bác sĩ nói, qua hai tháng có thể đi lại bình thường. Đêm đó, thực sự rất cảm ơn em, em đã không bỏ mặc anh mà rời đi, anh rất vui.”

Mấy ngày qua anh suy nghĩ rất nhiều chuyện, nội tâm càng ngày càng trở nên bình thản hơn, cũng dần dần chấp nhận sự thật.

Thẩm Luân đã nghĩ, nếu lần này trở về, anh sẽ trả lại tự do cho cô, nếu vẫn cứ luyến tiếc không bỏ xuống được, anh sẽ đi tìm bác sĩ tâm lý để đi điều trị, tóm lại anh muốn bản thân mình phải bình tâm trở lại, cố gắng không làm phiền cuộc sống của cô nữa.

Thẩm Luân mỉm cười: “Em không cần thương hại anh, cũng không cần phải cảm thấy tự trách. Việc anh bị thương không có liên quan gì đến em, em chính là ân nhân cứu mạng của anh, cả đời này anh sẽ ghi nhớ.”

Lúc này, anh nước mắt lưng tròng, anh nhẹ quay đầu đi, yết hầu không ngừng động, cổ họng khàn khàn không thể nói tiếp. Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêng mặt không dám nhìn thẳng vào cô, hít sâu một hơi.

Kiều Tịnh giật mình hỏi: “Anh khóc hả?”

Đôi Thẩm Luân ướm át, thực sự anh đã khóc, nhưng anh cố gắng để bản thân mình trông không quá chật vật, ít nhất còn có thể lưu lại cho cô một ấn tượng đẹp cuối cùng về mình.

Anh vừa định lên tiếng, Ki ầu Tịnh đã đưa tay lau nước mắt trên gương mặt anh. Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô, vuốt nhẹ mặt anh. Thân thể anh cứng đờ.

Thẩm Luân nhìn chằm chằm Ki ầu Tịnh, ánh mắt sáng ngời. Anh không dám cử động, sợ phá đi mất bầu không khí này. Anh cứ như vậy mà nhìn cô, trái tim bên ngực trái đập nhanh liên hồi, dường như chỉ một lúc nữa thôi sẽ nhảy ra ngoài.

Nếu có thể, anh hy vọng thời gian dừng lại tại khoảnh khắc này, hãy để cho anh tiếp tục sống trong giấc mộng.

“Này! Thẩm Luân...”

Ki ầu Tịnh nghi hoặc vỗ vỗ mặt anh. Thẩm Luân hồi thần, mặt anh nóng bừng, ngay cả khi bàn tay cô vỗ nhẹ vào mặt cũng không có cảm giác gì, thậm chí anh còn muốn đưa mặt cho cô đánh tiếp.

Trên mặt Thẩm Luân nhiễm một tầng mây đỏ, mất tự nhiên ho một tiếng, đau lòng nói: “Đừng vỗ nữa, tay em có đau không?”

Nghe anh nói như thế, Ki ầu Tịnh ngẩn người, thu tay về

“Không phải, anh không có ý trách em, anh rất thích em chủ động có cử chỉ thân mật với anh.” Thẩm Luân vội giải thích, hai má càng ngày càng ửng đỏ. Tóc mái tự nhiên rũ xuống che phần trán, nhìn trẻ trung hơn so với ngày thường, dáng vẻ giống như sinh viên vừa mới ra trường.

Ki ầu Tịnh trầm mặc một lúc, lên tiếng nói: “Ngày ấy, anh từng hỏi vì sao em lại đi tìm anh.”

Thẩm Luân ngẩn ra, ngay cả hít thở cũng không thông, không dám gây một chút tiếng động nào.

“Thực ra, em cũng không hiểu được bản thân mình muốn gì, khi biết tin anh gặp nạn, em vô cùng lo lắng và sợ hãi, không muốn nghe thấy tin anh

bị thương hay mất mạng. Thẩm Luân, nếu lần này em rời đi, có phải anh sẽ không dây dưa với em nữa?”

“Đúng vậy!” Hai chữ này như mắc kẹt trong miệng Thẩm Luân, không muốn nói ra.

Nhưng mà mấy ngày trước anh đã sớm chuẩn bị tinh thần đối mặt với quyết định của Kiều Tịnh, chỉ là tất cả đều vô ích. Nội tâm không ngừng giãy giụa, giống như người sắp chết với được cọng rơm cứu mạng.

“Em muốn như vậy sao?” Thẩm Luân đau khổ, dường như sắp bị sự thống khổ nhấn chìm, trong mắt anh loé lên hung quang rồi chợt biến mất.

Kiều Tịnh vẫn phát hiện ra, cô bình tĩnh nở một nụ cười: “Anh nhìn xem, bản thân anh không giấu cảm xúc chút nào, chưa gì mà đã hiện nguyên hình rồi. Bên ngoài luôn tỏ ra mình là người hiên lành, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản tính tùy hứng trong xương tuỷ. Nói thật, em cũng không hiểu rõ tâm tư của anh, cũng có chút chán ghét anh, chỉ là sau khi ngẫm nghĩ lại, anh chưa bao giờ làm việc gì khiến em vui vẻ.”

Thẩm Luân lập tức mím môi, chậm chậm nhắm đôi mắt lại. Dưới ánh sáng mặt trời, thân ảnh cao lớn nhưng mang theo sự yếu ớt không thể chịu nổi bất kì đả kích nào.

“Nhưng khi nhớ đến vết thương trên vai anh, em lại tự trách mình, có đôi lúc nhắm mắt lại gương mặt anh sẽ hiện ra, em cảm thấy rất có lỗi với anh. Rõ ràng chuyện đó là chuyện riêng của em, lại khiến anh bị thương. Tuy em rất hay nói những lời chống đối với anh, nhưng em không ngốc. Đêm đó ở dưới hạ ngục, anh bảo em bỏ anh lại mà chạy đi, có phải là lời nói thật lòng không?” Cô mỉm cười đôi mắt cong cong.

“Là thật lòng. Ban đầu anh từng nghĩ cho dù có chết cũng muốn kéo em theo. Như vậy khi đi đến hoàng tuyền, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh.” Thẩm Luân vuốt mặt, hít vào một hơi, thông thả nói: “Nhưng sau đó anh cảm thấy bản thân mình thật ích kỷ, anh yêu em, yêu là phải chấp nhận buông tay. Em còn sống vẫn tốt hơn là chết cùng nhau, em còn trẻ tuổi, còn có bà ngoại còn có bạn bè đang chờ em trở về, em không thể chết được, không

thể chết cùng anh. Tuy rằng trên đường đi đến tuổi vàng rất cô đơn, nhưng anh vẫn có thể tự mình đi được.”

“Đừng nói như vậy, toàn nói đi ầm xấu thôi.” Kiều Tịnh đưa tay che miệng anh lại.

Thẩm Luân khẽ chớp mắt, sợ cô lại rời đi, liền kéo bàn tay cô xuống nắm thật chặt. Anh không lên tiếng, vẻ mặt có chút ngại ngùng.

Nhìn thấy cô không có phản ứng, cũng không dám nắm tay cô quá chặt, anh dè dặt cẩn trọng hỏi: “Anh có thể hôn tay em không...”

Kiều Tịnh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía anh, ánh mắt anh sáng ngời, cúi đầu đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô. Cảm thấy có chút nhột nhột, mặt cô ửng đỏ, nhưng không rút tay lại.

Thẩm Luân đem bàn tay cô áp lên gương mặt mình, có một giọt nước mắt ấm nóng thấm vào lòng bàn tay cô.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 70: Tình Yêu Vĩnh Cửu

Edit: Tiểu Mân Thầ u

Nội tâm Ki ều Tịnh rối loạn, cô thu tay về “Anh không sao là tốt rồi, vài ngày nữa em lại đến thăm anh.”

Cô vội rút tay về trong lòng bàn tay vươn lại hơi ấm, cô không biết mình nên nói gì nữa. Nhìn thấy Thẩm Luân đứng trước mặt mình với dáng vẻ yếu đuối như vậy, làm cô không tài nào thích ứng kịp.

Ngữ khí của anh đầy tha thiết: “Có thể ở lại bên anh một lúc nữa, được không?”

Ki ều Tịnh quay người muốn bước đi, nghe anh nói thế chợt dừng lại.

Thẩm Luân tha thiết cầu xin cô, “Có được không? Chỉ một lúc thôi.”

“....”

Ki ều Tịnh trầm mặc, nhìn thấy trên bàn có trái cây tươi, cô yên lặng cầm lấy quả táo quay về ngồi bên cạnh Thẩm Luân, nói: “Em gọt táo cho anh ăn nhé.”

Thẩm Luân nghe cô nói vậy, ánh mắt đầy kinh ngạc, kích động gật đầu, nhẹ giọng nhắc nhở: “Ừ, em cẩn thận một chút, đừng để cắt trúng tay.”

“.....”

Vừa nghe anh nói xong, Ki ều Tịnh rũ mắt, sau một lúc, ừ một tiếng.

Bên ngoài phòng bệnh, bà nội Thâm chứng kiến hết tất cả.

“Có lẽ Kiêu tiểu thư vẫn có chút tình cảm với ông chủ, cô gái này trái tim cũng không phải quá sắc đá.”

Bà nội Thâm liếc mắt nhìn Vương Hiếu.

Vương Hiếu cười hề hêm một tiếng, cảm thán nói một câu: “Lão phu nhân không biết đấy thôi, đêm đó khi xảy ra tai nạn, nếu không có Kiêu tiểu thư cứu ông chủ, có lẽ ông chủ sẽ không thể chống đỡ nổi đến lúc cứu viện xuất hiện đâu.”

Nhất thời bà nội Thâm lại nghĩ về chuyện đêm đó, chỉ xem chút nữa cháu trai nhà mình đã mất mạng, bà vô cùng sợ hãi.

Kiêu Tịnh ngồi trong phòng bệnh trò chuyện cùng Thâm Luân một lúc, trông anh rất vui vẻ, Kiêu Tịnh vừa bước ra khỏi phòng bệnh, liền nhìn thấy bà nội Thâm, cô hơi bất ngờ, vội lễ phép gọi một tiếng bà nội Thâm.

Bà nội Thâm trầm mặc, thân làm trưởng bối cũng không lên tiếng trách cứ cô đi đâu gì.

Dợi Kiêu Tịnh rời đi, bà nội Thâm vào phòng bệnh, nhìn dáng vẻ hoa si của Thâm Luân, trong lòng bi phần đan xen, nếu không phải hiện giờ anh đang bị thương, có lẽ bà đã đánh một gậy vào chân anh.

“Thật không có tiền đồ!”

Thâm Luân bật cười: “Bà nội, bà nói xem có phải cô ấy cũng có chút tình cảm với cháu, đúng không?” Anh vừa nói xong, nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ, tâm tình cũng tốt hơn.

“Đứa trẻ ngốc!” Bà nội Thâm chỉ hận rèn sắt không thành thép, muốn đánh anh nhưng không đành lòng, nước mắt lưng tròng.

Thâm Luân có chút kinh ngạc, vội rút khăn giấy đưa cho bà nội Thâm.

Bà nội Thắm nghiêm mặt, giận dữ nói: “Mấy lão già ở Thắm gia biết tin cháu vì một người phụ xem chút nữa mạng cũng không còn, liền chạy đến từ đường của Thắm gia, trước mặt tổ tông mắng cháu là đồ con cháu bất hiếu. Cháu chờ đi, khẳng định bọn họ không dễ dàng buông tha cho cháu như vậy đâu.”

“Nghĩ cháu sẽ sợ bọn họ à?” Về mặt Thắm Luân đầy khinh miệt, ăn quả táo, nói tiếp: “Cho mấy lão già ấy thêm một trăm lá gan, bọn họ cũng không dám gây việc gì bất lợi đến cháu đâu.”

“Cháu đó ít gây chuyện một chút đừng để bà phải nhọc lòng! Bà còn muốn sống thêm vài năm nữa!”

“Bà nội, bà sẽ sống lâu trăm tuổi mà.” Thắm Luân xoa bóp chân cho bà, nếu không phải vì đôi chân vẫn còn đang bị thương, anh sẽ quỳ xuống nhận lỗi cùng bà.

Bà nội Thắm bị anh chọc đến bật cười, dùng gậy gõ lên đầu anh, lực không lớn, tỏ vẻ nghiêm khắc: “Bà nội chỉ muốn nhắc nhở cháu, cho dù cháu có yêu cô ấy đến mức nào, đừng quên thân phận và trọng trách trên vai mình, cháu nói xem nếu cháu xảy ra chuyện gì, bà nội chết đi còn có mặt mũi nào mà gặp ông nội của cháu đây.”

“Còn nữa, bà cũng không sống được bao lâu nữa đâu, trẻ nhất là sang năm bà muốn cháu đem cháu cố về đây cho bà.”

Nghe bà nội nói xong, Thắm Luân lập tức nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời, so với bà nội anh còn gấp hơn trăm lần.

Thậm chí anh bắt đầu nghĩ đến việc con của anh và Kiều Tịnh sinh ra sẽ giống ai, là trai hay gái, cho dù là giới tính nào, anh đều sẽ yêu thương đứa trẻ đó cả đời, sẽ là chỗ dựa vững chắc cho hai mẹ con cô.

Vương Hiếu đứng trước cửa, thầm nghĩ: “Ông chủ ơi! Ngài đừng quá lạc quan như vậy, Kiều tiểu thư vẫn chưa chấp nhận tình cảm của ngài mà.”

Nhưng Vương Hiếu không đành lòng tát nước lạnh vào mặt ông chủ, dù sao bấy lâu nay ông chủ cũng đã khổ sở rồi, để ông chủ mơ mộng một chút vậy.

Kiêu Tinh luôn đi nhờ xe của đoàn phim đến bệnh viện thăm Thẩm Luân, dường như giữa hai người cực kỳ ăn ý.

Bà nội Thẩm đã nhiều lần thúc giục, muốn anh chuyển đến bệnh viện thành phố để đi điều trị, nhưng anh luôn từ chối.

Trong bệnh viện này có người nhà của đoàn phim, mỗi hai ngày, bọn họ sẽ đi đến đây thăm người nhà, Kiêu Tinh cũng sẽ đi cùng, nếu anh chuyển viện không thể gặp mặt cô nữa.

Vốn dĩ hôm qua Kiêu Tinh sẽ đến bệnh viện thăm anh, nhưng cô bạn chuyện đột xuất không đến được, gọi điện thoại báo cho anh biết ngày mai cô sẽ đến.

Thật vất vả lắm Thẩm Luân mới đợi được đến ngày hôm sau, sáng sớm anh bảo Vương Hiếu đẩy mình đến gốc cây gần cổng bệnh viện chờ cô.

Thời gian qua, chú ba của Thẩm Luân không ngừng gọi điện thoại cho anh, anh còn chưa chết đâu, mà ông ta đã gấp gáp muốn đen con trai của mình ngã vào vị trí của anh, anh cười lạnh cúp điện thoại.

Trước cổng bệnh viện một chiếc xe quen thuộc xuất hiện. Thẩm Luân hí hóp nhìn qua, một đám người lục đục đi xuống, Kiêu Tinh là người xuống cuối cùng, đột nhiên có một anh chàng cao lớn gọi cô lại.

Người nọ bước xuống xe, đưa cho cô thứ gì đó, bởi vì đứng quá xa, Thẩm Luân không nhìn rõ món đồ đó là gì, dường như khá lớn, có lẽ là hộp trang sức. Trong tầm mắt, cô đưa lưng về phía anh, cho nên anh không xác định được cô có nhận món quà đó hay không.

Thẩm Luân mím môi, ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn chằm chằm người đàn ông đó. Anh đã từng gặp qua người này, anh ta chính là ảnh đế Cung Trình, thì ra anh ta cũng có hứng thú với Kiêu Tinh.

“Sao anh lại ở đây?” Kiêu Tịnh bước vào cổng bệnh viện, từ xa đã nhìn thấy Thẩm Luân, cô mỉm cười, trông thật xinh đẹp.

Thẩm Luân ngồi trên xe lăn, trên thân dưới đắp một tấm chăn mỏng, hôm nay anh mặc một bộ đồ màu xanh ngọc, mái tóc được cắt gọn gàng, khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo, suốt dọc đường đi không ít nữ y tá âm thầm đánh giá bàn luận về anh.

Thẩm Luân là bệnh nhân đặc biệt của bệnh viện, không ít người dò hỏi thân phận của anh, ngoài việc anh có rất nhiều tiền ra, dáng vẻ xuất chúng, thì anh còn có biệt danh là bạn trai của đại minh tinh Kiêu Tịnh, quả thực mọi người trong bệnh viện không ai không biết đến sự tồn tại của anh.

Ánh mắt Thẩm Luân đầy ẩn ý, “Biết em hôm nay đến, anh xuống đây đón em.”

Đi thôi, em đẩy anh lên phòng. Kiêu Tịnh không nghe thấy được trong lời nói của anh mang theo sự ghen tuông.

“Sao vậy, không vui à?” Kiêu Tịnh chần chừ, vỗ vai trấn an anh, “Thực sự xin lỗi anh, hôm qua trong đoàn phim có chút việc, không thể thoát thân.”

“... Cái tên đàn ông kia, thôi quên đi.” Thẩm Luân lắc đầu, có chút chán ghét bản thân mình.

Đã dặn lòng không được tò mò, lại vì một tên đàn ông không liên quan mà tự ăn dấm chua.

“Anh ta đưa cho em thứ gì?”

Không được, anh không thể bỏ qua việc này!

Ánh mắt Thẩm Luân đầy trốn tránh, giọng nói cực kỳ ủy khuất.

Kiêu Tịnh sững sờ một lúc, khoé môi chợt cong lên, chớp mắt nói: “Anh nói đến Cung Trình hả? Anh ta muốn tặng cho em cái đồng hồ phiên

bản giới hạn của thương hiệu Cartier.”

“... Em nhận à?” Trong lời nói của anh mang theo sự ghen tuông nồng đậm.

“Không có.”

Thẩm Luân cảm thấy dễ chịu hơn. Đến phòng bệnh, anh lại ngửi thấy hương vị quen thuộc, anh nuốt nước bọt, vẻ mặt có chút gấp gáp.

Một tháng trôi qua, nếu tính chuẩn xác chính là một tuần hai ngày, cũng đã hơn mười ngày, mỗi lần Kiều Tĩnh đến thăm

đều sẽ mang canh xương hầm đến cho anh, lần sau còn đem nhiều hơn lần trước, nếu uống không hết ngày mai có thể uống tiếp.

Thực ra, hương vị của canh không tệ, nhưng ai có thể chịu đựng nổi cứ uống ròng rã một tháng trời. Hiện giờ Thẩm Luân ngửi được mùi đó đã cảm thấy no luôn rồi.

Kiều Tĩnh cũng phát hiện ra, cô chần chừ một lúc, đổ canh lại vào bình. Thẩm Luân hí mắt nhìn, vội bắt lấy tay cô, nhẹ giọng nói: “Em làm sao vậy? Anh đâu nói là anh không uống. Tĩnh Tĩnh, anh hơi đói.”

“.....”

Kiều Tĩnh khẽ cười một tiếng, ngẩng xuống tâm bình khí hoà nói chuyện với Thẩm Luân: “Anh đừng khẩn trương, là sai sót của em. Như vậy đi, ngày mai em sẽ nấu cho anh món khác. Hôm nay anh chịu chút ủy khuất nhé, để em đi xuống căn tin mua cơm cho anh.”

Kiều Tĩnh quay người đi được hai bước, Thẩm Luân vội đẩy xe lăn đuổi theo, nắm chặt cánh tay cô.

“Em đừng quay người lại.”

Vốn dĩ cô dự định xoay người lại, nghe anh nói thế lập tức đứng yên.

Thẩm Luân ho nhẹ một tiếng, trềnh giọng nói: “Thời gian qua em luôn chăm sóc cho anh, còn nấu canh cho anh uống, hương vị vẫn không thay đổi, làm anh nhớ lại nhiều chuyện trước kia. Anh có một câu luôn không dám hỏi em, anh sợ nghe thấy đáp án mà mình không muốn nghe nhất.”

Kiêu Tịnh quay lưng về phía anh, cho nên anh mới có can đảm hơn một chút nói ra lời trong tận đáy lòng.

“... Anh sẽ không hỏi rõ câu trả lời của em, vì anh không muốn tạo cho em thêm áp lực, như hiện giờ là tốt lắm rồi, anh rất mãn nguyện. Ngày đó lúc em xuống núi tìm anh, anh đã muốn đưa cho em một thứ, món quà này anh đã chuẩn bị cho em từ rất lâu, em còn nhớ lần đó anh dẫn em đến tham gia một buổi đấu giá không, khi ấy anh đã bỏ đi về trước, lần đó em cho rằng anh đã qua đêm với Ôn Thư, kỳ thực đêm đó anh đã đuổi theo đôi vợ chồng phương Tây mong họ bán lại viên đá quý được đấu giá trong thương hội cho anh, hiện giờ anh muốn đưa nó lại cho em, hy vọng là không quá trễ.”

Với lời nói này, hình như giọng điệu của Thẩm Luân vô cùng khẩn cầu nói ra từng câu từng chữ.

Nếu đổi lại là trước kia, anh không bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày bản thân mình lại ăn nói khép nép cầu xin tình yêu từ người khác như vậy.

Nếu đổi lại là một tháng trước, anh cũng không dám nói ra những lời nói này.

Thực ra, Thẩm Luân dám ở trước mặt Kiêu Tịnh làm càn thế này, là vì anh cảm thấy bản thân mình vẫn còn hy vọng. Anh không thể chờ thêm nữa, sợ lâu ngày mọi chuyện không thể cứu vãn được.

Anh đã âm thầm quan sát thái độ của Kiêu Tịnh trong vòng một tháng qua, cẩn thận quan sát từng biểu cảm từng ánh mắt của cô.

Nếu cô muốn phán án tử cho anh, thì cô đã sớm làm rồi. Nhưng anh sợ trải qua một thời gian dài, anh không thể tiếp tục thuyết phục bản thân

buông tha cho cô nữa, đến lúc ấy anh lại làm ra những chuyện khiến cô tổn thương thì không tốt.

Qua một lúc, Kiều Tịnh chậm rãi xoay người nhìn anh.

Trong tay anh đang cầm một chiếc nhẫn đá quý, vẻ mặt vô cùng khâm trọng, ánh mắt đầy lo lắng.

“Em đừng cảm thấy áp lực, anh không muốn ép buộc em, chỉ là anh cảm thấy chiếc nhẫn này rất thích hợp với em. Anh đã muốn đưa cho em từ rất lâu, tất nhiên, em không muốn nhận lấy cũng không sao cả.”

Kiều Tịnh bình tĩnh hỏi, “Lúc ấy anh muốn tặng nhẫn cho em?”

Thẩm Luân bị câu hỏi này của cô làm cho sửng sốt.

Không phải như vậy, lúc đó anh chưa yêu cô nhiều thế này, anh chỉ muốn tặng cô một vòng cổ làm từ đá quý, cuối cùng anh vẫn không ném nó đi.

Bất quá những lời này anh không dám nói thẳng ra, anh cố gắng nói giảm nói tránh, có chút khâm trọng nói: “Không phải, anh đã nhờ người lấy viên đá quý trên vòng cổ làm thành chiếc nhẫn này.”

Đêm đó anh đem chiếc nhẫn theo bên người, bỏ trong túi quần, ngay cả lúc anh bị lũ quét cuốn đi vẫn theo bản năng giữ chặt lấy nó.

Viên đá quý này có tên gọi là Forever Love, tình vĩnh cửu. Trước kia Thẩm Luân không quan tâm nó tên là gì, chỉ đơn giản cảm thấy màu sắc của viên đá quý này khá đẹp mắt, rất thích hợp với cô.

Sau này anh dần dần ý thức được một số chuyện, bắt đầu quan tâm đến tên gọi của viên đá.

Khoé môi cô cong lên. Đột nhiên cô mỉm cười, càng làm Thẩm Luân thêm khâm trọng, miệng khô lưỡi đắng, ánh mắt đầy lo lắng, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

“Thẩm Luân, anh không hối hận à?” Giọng điệu của Kiều Tịnh thông thả, có chút buồn bã, cũng có chút mơ hồ nói: “Trước kia em đã lừa dối anh rất nhiều chuyện, đối xử với anh cũng không tốt lắm. Anh đã suy nghĩ kỹ chưa, nếu như anh hối hận...”

Cô còn chưa nói hết câu, đột nhiên Thẩm Luân ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh tràn ngập sự vui sướng, cùng kích động, còn có chút khẩn trương.

Cuối cùng, anh kéo cô ngã vào lòng mình, kìm nén sự đau lòng, giọng nói trầm khàn nhưng nghẹn ngào: “Trời ạ, làm sao anh có thể hối hận được. Đi đâu anh sợ nhất chính là một chút cơ hội em cũng không cho anh.”

Kiều Tịnh lại trầm mặc, thực sự Thẩm Luân rất sợ, sợ cô không nói lời nào, không biết trong lòng cô đang suy tính đi đâu.

“Em đừng sợ anh, đừng trốn tránh anh nữa, được không?”

Kiều Tịnh ngẩng mặt lên, đôi mắt trong sáng phản chiếu gương mặt anh. Cô nhìn anh thực lâu, đột nhiên cô muốn thử cảm giác vuốt mái tóc của anh một lần.

Quả thực cô đã làm như vậy, động tác rất nhẹ nhàng, cô xoa tóc anh, nở một nụ cười, còn ra sức nghịch tóc anh.

Thẩm Luân một chút tức giận đều không có, chăm chú nhìn ngắm gương mặt cô, giống như một con chó lớn, ngặm chặt món đồ chơi yêu thích, cả đời không từ bỏ.

“Đeo cho em.”

Thẩm Luân chợt ngăn người, ngờ ngác nhìn cô.

Kiều Tịnh nhìn anh, nở một nụ cười lạnh, “Nhanh như vậy đã đổi ý rồi sao?”

Trong nháy mắt da đầu Thẩm Luân run lên, khoé mắt xuất hiện một tầng hơi nước. Anh mím môi, bỗng nhiên ngẩng thẳng người, rất có khí thế nâng tay cô lên, đeo nhẫn vào ngón tay cô.

Chỉ là anh quá kích động, tay còn nhẫn run lên, ánh mắt vô cùng thành kính, trước mắt càng ngày càng trở nên mờ hồ.

Kiều Tịnh thở nhẹ một tiếng, lau nước mắt cho anh. Đưa tay về phía trước, giúp anh một tay, cứ như vậy chiếc nhẫn đã nằm trên ngón áp út của cô.

Kiều Tịnh đưa tay lại gần ngắm nhìn chiếc nhẫn, viên đá quý rất lớn, có màu đỏ, xem ra là món đồ đắt tiền. Cô không hiểu vì sao Thẩm Luân lại cảm thấy viên đá này thích hợp với cô, có phải vì mắt nhìn của cô quá nồng nặc hay không?

Bất quá cũng đã đeo rồi, cô cũng cảm thấy không mấy khó coi, nhìn lâu một lúc có chút thuận mắt.

Cô vẫn còn đang ngắm nhìn chiếc nhẫn, cô nghe thấy tiếng động, cúi đầu nhìn lại chợt hoảng hốt.

Thẩm Luân đã đẩy xe lăn ra, chân đứng không vững trực tiếp quỳ hai gối trước mặt cô.

Vì quá kích động, không khống chế tốt lực đạo, thực ra anh chỉ bị gãy xương một chân, chân còn lại đã dần dần khôi phục.

Anh đã luyện tập vật lý trị liệu rất lâu, không nghĩ tới chưa kịp xuất chiêu đã lâm vào tình cảnh xấu hổ như vậy.

Anh xấu hổ ho nhẹ một tiếng, quỳ trước mặt cô, nâng bàn tay cô lên, đặt một nụ hôn thành kính.

Với tình cảnh lãng mạn như thế này, đúng lúc Vương Hiểu đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn xuyên qua ô cửa kính thấy hết tất cả, anh ta há hốc miệng, với hình dạng này cho một quả trứng gà vào trong vẫn còn được.

Thẩm Luân thoáng nhìn thấy Vương Hiều đứng ở ngoài xem trộm, sắc mặt vừa đỏ lại chuyển sang đen.

“Vương... .. Hiều!”

Vương Hiều nhanh trí lập tức bỏ chạy.

Thẩm Luân muốn đứng lên, hiện giờ trông anh giống như một người tàn tật, động tác vừa r ã khiến hai chân anh đau đớn.

Đau đến mức gương mặt nhăn lại, nhưng trên mặt vẫn nhiễm đỏ. Hiện giờ anh cảm thấy có chút xấu hổ.

Ki ều Tịnh đỡ anh đứng lên, kéo xe lăn đến dìu anh ng ồi xuống, tức giận phỉ bại trên đầu gối của anh, sau đó đem tấm chăn mỏng đắp lên chân anh.

“Anh đừng có lộn xộn nữa.”

“Cái tên Vương Hiều này, dám nhìn lén chúng ta, anh phải trừ anh ta nửa năm ti ền lương.” Thẩm Luân gắt gao mím một, vẻ mặt ngưng ngùn.

Ki ều Tịnh nở nụ cười, ôn nhu nói: “Anh đúng là đ ò không hiểu lý lẽ, anh ta có làm gì sai đâu?”

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, cả người cô chìm trong v ầng sáng, làm lòng anh cảm thấy thật ấm áp.

Thẩm Luân nhìn thấy cô nở nụ cười, kìm lòng không đặt cũng mỉm cười theo cô.

— — Nếu anh là người biết phân rõ phải trái, làm sao có thể theo đuổi được em?

HOÀN CHÍNH VĂN

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 71: Phiên Ngoại 1: Bình Dấm Chua Thắm Luân

Edit: Tiểu Mân Thầ

Thắm Luân chính là người không nói lý lẽ, ngày hôm sau anh liền cắt chức Vương Hiếu, còn đi đầu anh ta đến công ty con làm việc ba tháng.

Vương Hiếu kêu trời khóc đất, lập tức đi đến tìm Kiều Tịnh xin giúp đỡ, cô bản tính lương thiện, lập tức nói giúp Vương Hiếu vài câu trước mặt Thắm Luân, càng làm Thắm Luân thêm tức giận.

Con mẹ nó! Anh dám tìm đến vợ của tôi cầu tình cho anh, anh có muốn thăng thiên hay không? Vợ của tôi anh muốn tìm là tìm à?

Lúc này tiền lương một năm của Vương Hiếu cũng đã mất trắng. Anh ta tự nhận mình là một người thông minh, cho nên sẽ chờ đến khi ông chủ nguôi giận, ông chủ sẽ đi đầu mình trở về tổng công ty thôi.

Bộ phim của Kiều Tịnh quay đã đóng máy, cô cùng Thắm Luân quay về Ma Đô. Vết thương trên chân anh đã đi đầu trị hơn một tháng, anh kiên quyết không nằm bệnh viện nữa, chân bó thạch cao ngẩng xe lăn trở về, bà ngoại Kiều Tịnh nhìn thấy còn đau lòng hơn cả bà nội Thắm.

“Cháu là đứa cháu gái bất hiếu, còn dám lừa gạt cả bà, nếu không phải Tiểu Thắm nói cho bà biết chuyện xảy ra ở trên núi, sợ rằng đến chết bà cũng không biết được. Lỡ như cháu xảy ra chuyện gì thì sao! Bà còn mặt mũi nào đi xuống tuổi vàng gặp mặt cha mẹ cháu hả.” Bà ngoại vừa khóc vừa đánh cô.

Trong ấn tượng của Kì ầu Tịnh, bà ngoại không bao giờ đối với cô nghiêm khắc như vậy.

“Bà ơi! Cháu xin lỗi. Cháu chỉ sợ làm bà lo lắng.” Cô mỉm cười, ôm lấy bà ngoại.

Bà ngoại đánh cô, nhưng trong lòng lại rất đau. Nghĩ đến chuyện đó vẫn còn cảm thấy sợ hãi, trước kia bà ngoại luôn tin vào Phật, cho nên từ sau khi việc này xảy ra, bà càng siêng năng đi thắp hương lạy Phật, chuyện này diễn ra mãi cho đến khi đưa con đầu lòng của Kì ầu Tịnh và Thẩm Luân ra đời, bà ngoại mới thu tâm một chút, đặt toàn bộ tâm tư lên người cháu cô của mình.

Sau khi trở về Ma Đô, Thẩm Luân còn có việc quan trọng cần giải quyết, Vương Hiểu chịu khổ một tháng ở công ty con, cuối cùng cũng được Thẩm Luân ân xá cho phục chức trở lại. Vương Hiểu vô cùng cảm tạ trời đất, thiếu chút nữa đã khóc rống trước mặt Thẩm Luân.

Bạn gái của Vương Hiểu tìm đến, nhờ Vương Hiểu xin giúp chữ ký của Kì ầu Tịnh, cô ấy nói: “Bạn học của em rất thích Kì ầu Tịnh, không phải ông chủ của anh là vị hôn phu của Kì ầu Tịnh sao, hẳn là anh rất thường xuyên gặp mặt cô ấy, anh giúp em xin chữ ký của cô ấy được không?”

Nhắc đến việc tìm Kì ầu Tịnh, Vương Hiểu sợ chén cơm của mình sẽ giữ không nổi mất, hiện giờ ông chủ chính là một cái bình dấm chua chính hiệu, ai mà chạm vào Kì ầu Tịnh, người đó sẽ sống không được yên ổn. Vương Hiểu khó xử nói: “Việc này có chút khó khăn.”

“Anh không muốn giúp em?” Bạn gái của Vương Hiểu không vui nói.

Hai người bọn họ cãi nhau một trận, đến mức đảng gái muốn chia tay, làm cho Vương Hiểu ăn không ngon ngủ không yên.

Đương nhiên Vương Hiểu không dám thể hiện bộ mặt này trước mắt ông chủ, chỉ lén lút ra ngoài cùng bạn uống rượu giải sầu. Đám bạn còn bênh vực bạn gái của anh ta, cầu nhàu anh ta một trận.

Không biết từ đâu Kiều Tịnh biết được chuyện này, cô còn tưởng rằng chuyện gì nghiêm trọng lắm, đúng lúc lần trước công ty phát hành album nhạc cho cô, vì thế cô cần mấy quyển album ký tên vào đó đưa cho Vương Hiểu.

Thẩm Luân biết được chuyện này, cũng không nói gì, còn phát thêm tiền thưởng cho Vương Hiểu.

Vương Hiểu cần tiền thưởng và album nhạc đến tìm bạn gái, kết quả phát hiện cô ta cùng một tên phú đại âm thầm qua lại, thế là Vương Hiểu biết mình đã bị đội mũ xanh.

Ban đầu còn vui vẻ phấn khởi rời đi, sau đó lại mặt ủ mày ê trở về Gần đây đám hồ bằng cầu hữu của Thẩm Luân cần đầu là Chu Xuyên và Tiền Lập luôn đem chuyện này ra trêu chọc Vương Hiểu.

“Nhìn cậu xem lớn lên cũng đẹp trai, tiền đồ cũng tốt, nhưng lại không có mắt nhìn phụ nữ, nào mau dẫn Thẩm Luân đến đây, chúng ta cùng nhau đến quán bar chơi, bên trong có rất nhiều em gái xinh đẹp, cậu cứ tùy tiện chọn một cô mà chơi đùa.”

Vương Hiểu vẻ mặt đau khổ, “Chu thiếu, xin ngài đừng lấy chuyện đau lòng của tôi ra giễu cợt nữa. Với lại, đừng nói gọi ông chủ đến quán bar chơi, cho dù là ngài kêu ông chủ ra ngoài uống rượu, ông chủ cũng không đi đâu.”

Chu Xuyên xấu hổ vuốt mũi, Tiền Lập đứng một bên cười ha hả.

Gần đây, các lão đại trong vòng tròn Ma Đô lần đầu biết đến việc Thẩm Luân sắp kết hôn, đối tượng chính là Kiều Tịnh của công ty giải trí Đường Mối.

Việc này trước kia đã từng được đề cập đến, nhưng chỉ là bắt gió bắt bóng, người bên ngoài âm thầm xem náo nhiệt, người trong cuộc thì đứng đưng. Hiện giờ, còn do chính miệng Chu Xuyên xác nhận.

Chu Xuyên cũng là một phú nhị đại khá nổi danh trong giới thượng lưu ở Ma Đô, nếu anh ta đã lên tiếng thì chuyện này không thể sai được, lúc này, có không ít nhà đầu tư tính toán tìm cách qua lại với Thời Trầm, mục đích là muốn nịnh bợ Kiều Tĩnh.

Tổng giám đốc của công ty giải trí Đường Mối cũng có chút giao tình với Thẩm Luân, lúc trước Kiều Tĩnh đi đến Đường Mối làm việc, Thẩm Luân đã tìm đến chào hỏi các vị cổ đông của công ty, cho nên bọn họ không quá ngạc nhiên về tin tức kết hôn lần này.

Kiều Tĩnh không muốn nhận quá nhiều việc, nhưng cô không thể nói rõ với tổng giám đốc của Đường Mối, cô sẽ nói với Thẩm Luân.

Bởi vì cô không muốn người khác quá chú ý đến mình, hiện giờ cô còn chưa tốt nghiệp học viện nghệ thuật, đối với con đường về sau không muốn bị bàn ra tán vào, cũng không muốn dựa vào tin tức này để nâng mức độ nổi tiếng.

“.....”

Thẩm Luân suy xét mãi, thật cẩn thận đề nghị với cô: “Em thích trở thành minh tinh như vậy à? Anh có thể nuôi em mà.”

Thời điểm nói lời nói này, Thẩm Luân đeo kính xem bản báo cáo tài chính của công ty, anh ngừng đầu lên, bình tĩnh đưa ra một đề nghị anh ưng ý nhất.

Chỉ là lời còn chưa nói xong, sắc mặt của Kiều Tĩnh đã thay đổi.

Thẩm Luân lập tức im miệng, phải dỗ dành cô cả nửa ngày, đảm bảo mình sẽ không can thiệp vào sự nghiệp của cô, mới làm cô miễn cưỡng chấp nhận tối nay cho anh ngủ trên giường.

Chân anh vẫn còn bó thạch cao, Kiều Tĩnh không sợ anh sẽ làm ra chuyện gì với mình, nhiều nhất chỉ cho anh ôm ấp, ngay cả việc anh hôn cô, cô cũng xem như là bị chó cắn.

Từ khi bọn họ dọn về sống cùng nhau, hằng đêm anh đều suy nghĩ đến chuyện giường chiếu.

Trước kia bọn họ không hoà hợp với nhau, cho nên không thường xuyên làm loại chuyện này. Nhưng hiện giờ trời quang mây tạnh, tâm tư của anh bắt đầu xao động.

Buổi tối đến giờ đi ngủ, anh lập tức chui vào ổ chăn, Kiều Tịnh vẫn còn đang nghe điện thoại, gần đây cô vừa mới phát hành album nhạc, còn vài bộ phim mời cô tham gia, cho nên cô rất bận.

Vốn dĩ hai tháng qua cô không thể ở lại Ma Đô, nhưng cô vì anh đã đẩy lùi mọi lịch trình của mình.

Trong lòng Thẩm Luân thầm cười trộm, nếu không nắm bắt cơ hội bị thương này mà ăn cô sạch sẽ thì cơ hội lần sau không biết phải chờ đến bao giờ.

Ánh mắt anh loé sáng, lặng lẽ đặt tay lên người Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh nhú mày, bất thành lình quay đầu lại ném cho anh một cái liếc mắt.

Cô mặc áo ngủ tơ lụa, có tay áo dài, cổ áo khá cao, chẳng qua cô không cài nút lên tận cổ, lộ ra cõn cổ trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh, nhìn xuống chút nữa... Đôi mắt của anh tối sầm lại.

Yết hầu khẽ động, làm sao có thể chỉ vì một cái liếc mắt của cô mà buông súng đầu hàng.

Ngược lại anh còn bị đôi mắt nhỏ kia câu hồn mất rỗi. Anh không nói hai lời, liền đưa tay vào bên trong, ôm chặt lấy cô.

Kiều Tịnh lười phản kháng, chăm chú xem điện thoại, mắt nhìn thẳng nói: “Nóng quá, anh nhích ra một chút đi.”

Thẩm Luân nghe cô nói nóng, liền cần đi đầu khiến từ xa, hạ nhiệt độ trong phòng xuống, sau đó lại tiếp tục dán vào người cô.

“Tĩnh Tĩnh, anh khó chịu.” Anh thấp giọng nói, giống như một con chó nhỏ cầu xin tình thương cõ vào lòng cô.

Ánh mắt Kiều Tĩnh rời khỏi màn hình điện thoại nhìn đến anh, thân thể anh rất nóng, cô mím môi, giờ tay sờ trán anh, buồn bực nói: “Không có sốt, anh không thoải mái ở đâu?”

Thẩm Luân trầm giọng, ánh mắt đầy si mê: “Cả người đều không thoải mái.”

Dứt lời, anh chế trụ cổ tay cô, xoay người đè cô dưới thân mình.

“Anh làm gì vậy!”

Kiều Tĩnh đỏ mặt, điện thoại rơi xuống sàn cũng không thể nhặt lên, cô thở gấp nói: “Có phải anh không còn muốn cái chân của mình nữa đúng không? Mau xuống đi!”

“Thực sự anh rất khó chịu, không tin em sờ thử đi.” Thẩm Luân tiến lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong không khí đầu tràn ngập hormone nam tính, mặt cô ửng đỏ, ánh mắt ánh nóng bỏng, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô, thật là ngứa ngáy, bàn tay của cô bị anh kéo xuống phía dưới.

Khi cô sờ đến vật nam tính kia, nó đang chờ cơ hội xuất đầu lộ diện, cô cắn môi, hận không thể đập anh xuống giường.

“Anh thật là đồ không biết xấu hổ! Đồ thô nhân kinh!”

Hơi thở trở nên rối loạn, gương mặt ửng đỏ, cô nhắm mắt lại mắng anh.

Cô càng mắng, anh càng cảm thấy hưng phấn, tiến đến gần khuôn mặt trắng nõn của cô, nói lời ái muội: “Em cứ việc mắng đi, lặp đi lặp lại chỉ có mỗi hai câu, muốn anh chỉ em cách mắng người không?”

Thẩm Luân cười từng nút áo của cô ra, làn da tin tể lộ ra trước ánh đèn mờ ảo, Thẩm Luân nhìn đến mê muội. Anh ngẩng đầu, đôi mắt nhu hoà nhìn thẳng vào cô, hôn lên c ần cổ trắng nõn của cô.

Ki ều Tịnh lười giã giũa, đối với việc không biết xấu hổ của anh, cô cũng đã từng lãnh giáo.

“Anh làm nhanh lên.” Cô khẽ nói một tiếng. Nhắm hai mắt lại, ngậm chặt miệng không muốn phát ra tiếng rên rỉ.

Thẩm Luân khẽ cười bên tai cô, ngay sau đó cô bị anh bế lên trên, thân dựa vào đầu giường, thừa dịp đó anh tiến vào. Sau khi sự hoảng loạn qua đi, cô đưa tay muốn tắt cái đèn đặt trên đầu giường.

“Đừng mà.”

“Em nằm mơ đi!”

“Á.”

[Đoạn trên tính lược hai ngàn từ]

Ngày hôm sau, Ki ều Tịnh nằm trên giường suốt cả buổi sáng, gần 11 giờ trưa mới rời giường, cô đen mặt, mấy ngày kế tiếp không cho Thẩm Luân một sắc mặt tốt.

Thế xác và tinh của anh đều cảm thấy sáng khoái, đối với những yêu cầu của cô, anh không dám làm trái.

“Thiệt là chuyện gì cũng sẽ đồng ý?”

Buổi tối, Ki ều Tịnh trang điểm xinh đẹp chuẩn bị đi ra ngoài, hôm nay cô có hẹn với Dương Diệu Nhiên đi đến quán bar chơi.

Tuy sắc mặt Thẩm Luân bình thản, nhưng giữa đêm, anh không thể ngủ yên ở nhà, liên gọi điện thoại cho đám Chu Xuyên.

Chu Xuyên ngạc nhiên nói: “Hả, anh thực sự muốn ra ngoài chơi à?”

“Đừng nói lời vô nghĩa, địa điểm tôi quyết định.” Thẩm Luân cúp điện thoại, thay quần áo liền đi ra ngoài.

Trong quán bar, Chu Xuyên gọi cho Tiễn Lập cùng một số bạn bè khác đến đây, bọn họ nhìn thấy sắc mặt Thẩm Luân không tốt, cho nên không dám lên tiếng trêu chọc anh, kết quả nhìn theo tầm mắt của anh, lập tức phát hiện ra Kiều Tịnh và Dương Diệu Nhiên, lúc này ánh mắt của mọi người khi nhìn đến anh càng trở nên vi diệu.

Vẻ mặt của Tiễn Lập là bình tĩnh nhất. Anh ta đã sớm nói qua Thẩm thiếu vô cùng yêu thương vị hôn thê kia rồi mà, nghiêm nhiên muốn quản thật chặt vợ của mình.

Ban đầu đám người của Chu Xuyên còn bán tín bán nghi, nay đã được chứng kiến tận mắt.

Ngoài trừ cảm thán Thẩm thiếu đã rơi vào lưới tình, hơn nữa bọn họ còn vô cùng tò mò về Kiều Tịnh, rốt cuộc cô thần thông quảng đại như thế nào, lại có thể đem tình thánh Thẩm Luân nắm trong lòng bàn tay.

Thậm chí chết mê chết mệt cô như vậy

— — — —// — —// — — — —

* Editor: Chắc đám Chu Xuyên sẽ nói “Tình anh em chắc có bền lâu”.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẬN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 72: Phiên Ngoại 2: Em Yêu Anh

Edit: Tiểu Mân Thầ

Thẩm Luân đã ng ồi xe lăn bốn tu ần, anh quyên góp một số ti ền tu sửa lại đoạn đường hư hại trên núi, còn đầu tư xây dựng một cái phim trường ở thị trấn đó.

Nơi đó l ần trước đã bị thiên tai phá hoại, tin này còn lên cả báo chí, mọi người trong giới thương nghiệp không rõ vì sao Thẩm tổng lại coi trọng địa phương ấy như vậy.

Tuy nói rằng phong cảnh rừng núi rất đẹp, nhưng cũng không cần phải đầu tư một số ti ền lớn thế này, quả thực chỉ có một mình Thẩm Luân mới dám vùng ti ền như nước.

Trước ngày khởi công xây dựng phim trường, buổi tối hôm đó Thẩm Luân tổ chức một buổi tiệc từ thiện.

Người tham gia buổi tiệc ngoài những nhân vật nổi tiếng trong giới thương nghiệp, còn những gia tộc lớn, đối với loại tiệc này, càng không thể thiếu giới minh tinh. Kì ều Tịnh quan sát khắp nơi, li ền nhìn thấy rất nhiều ti ền bối có tiếng trong nghề.

Tô Dĩnh cũng có mặt, cô ta lễ phép mời Kì ều Tịnh một ly rượu, sau đó thức thoir rời đi. Hiện giờ trong ngoài giới đ ầu biết Kì ều Tịnh là vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Thẩm Thị, không ai dám động vào cô.

Đây là người phụ nữ mà Thẩm Luân yêu thương nhất, Tô Dĩnh hận không thể cách xa cô một chút, nếu không tương lai Tô Dĩnh sẽ gặp nhiều

chuyện không may.

Bên ngoài cửa, Ôn Thư đưa thiệp mời cho bảo an, chỉnh sửa lại trang phục, bình tĩnh nước vào trong.

Tấm thiệp mời này do Đường Minh Thiên đưa cho Ôn Thư. Từ sau khi biết tin Kiêu Tịnh và Thẩm Luân đã quay về bên nhau, Đường Minh Thiên không dám xuất hiện trước mặt bọn họ, vì sợ Kiêu Tịnh sẽ trả thù mình.

Khi nhận được tấm thiệp này, ngoài trừ e ngại Kiêu Tịnh và Thẩm Luân, còn một nguyên nhân khác là vì Ôn Thư đến cầu xin anh ta.

Đường Minh Thiên thích Ôn Thư, cho dù bị Ôn Thư từ chối anh ta cũng không bỏ cuộc, nhưng Ôn Thư là một người tâm cao khí ngạo không hề muốn cho anh ta một cơ hội.

Bởi vì Đường Minh Thiên đã đắc tội với Kiêu Tịnh, cũng gián tiếp đắc tội với Thẩm Luân, không biết ông nội Đường từ đâu nghe được chuyện này, càng ngày càng thiên vị em trai của anh ta hơn. Cho nên anh ta mất đi tư cách tiếp quản gia nghiệp, vì chuyện này mà Ôn Thư càng không coi trọng anh ta hơn.

Đường Minh Thiên dứt khoát bất chấp tất cả, thành toàn cho Ôn Thư.

Ôn Thư đứng trong đám người, xa xa nhìn thấy Thẩm Luân đi cùng Kiêu Tịnh.

Ôn Thư không dám đến gần, buổi tiệc từ thiện đêm nay có không ít nhân vật nổi tiếng, mục tiêu của Ôn Thư không phải là tiếp cận Thẩm Luân, tuy Ôn Thư cảm thấy không cam lòng, nhưng cũng không tự mình đi tìm con đường chết.

Tuy là không dám, nhưng không chứng tỏ trong lòng sẽ không để ý. Càng để tâm, Ôn Thư càng cảm thấy ghen ghét với Kiêu Tịnh.

Thừa dịp Thẩm Luân rời đi, Ôn Thư tiến về phía Kiêu Tịnh, vẻ mặt lãnh đạm lại chần chừ hỏi: “Khi nào hai người đính hôn?”

Kiêu Tịnh lịch sự mỉm cười, “Không có ý định đính hôn.”

Kiêu Tịnh vừa trở về Ma Đô không bao lâu, Thẩm Luân liền dẫn cô đến gặp bà nội Thẩm, còn ra mắt một số trưởng bối của Thẩm gia.

Thẩm Luân không muốn làm lễ đính hôn, đợi chân anh khỏi hẳn, bọn họ sẽ trực tiếp đi đăng ký kết hôn.

Kiêu Tịnh không thể lên tiếng phản đối, với loại tình huống này, cho dù cô phản đối cũng vô dụng, ngược lại sẽ làm tổn thương đến rất nhiều người.

Hơn nữa Thẩm Luân cũng đã vì cô thay đổi rất nhiều, cô vẫn cảm nhận được, dù sao không thể một giây đánh chết hy vọng của người ta, mà cô và anh cũng không có thâm thù đại hận gì, cho nên cô không nên làm kiêu như vậy.

Nếu nhìn ở góc độ khác, điều kiện của Thẩm Luân rất tốt, nếu cô đi theo anh, ở trong giới giải trí hỗn loạn này cô cũng sẽ an nhàn hơn nhiều, tất cả mọi chuyện đều tốt.

Ánh mắt Ôn Thư mang theo sự châm chọc, “Anh ấy cũng không phải rất thích cô nha, cứ như vậy để cho cô không danh không phận, người ngoài không biết còn cho rằng cô chẳng khác nào tình nhân được bao nuôi.”

Kiêu Tịnh nói: “Cô cảm thấy không cam lòng à, không nên ăn nói độc miệng độc miệng như thế chứ?”

Ôn Thư trừng mắt với Kiêu Tịnh: “...”

Cô ta cười lạnh nói: “Tôi nghe nói, tai nạn xảy ra ở đường núi hôm đó, cô và Thẩm Luân đều bị mất kẹt dưới hạ nguần. Vết thương của anh ấy hơn phân nửa là do cô làm hại. Cô đúng là cái đồ sao chổi, cô xứng với anh ấy sao?”

Kiêu Tinh bất ngờ, “Tôi không xứng, vậy cô xứng sao, cô tự mình đi hỏi anh ấy đi.”

Thẩm Luân đứng trên sân khấu đọc diễn văn xong, đẩy xe lăn đến bên này. Trong lòng Ôn Thư hoảng sợ, không dám ở lại quá lâu, nhưng cũng không muốn để Kiêu Tinh dễ chịu.

Ôn Thư cắn răng, nói lời châm chọc: “Cô đừng vội đắc ý, tôi và anh ấy đã bên nhau nhiều năm, nếu tôi bỏ hết lòng tự trọng đi tìm anh ấy, nhất định cô không thể ngồi yên ở vị trí này đâu.”

Kiêu Tinh nhìn thẳng phía trước, không muốn trả lời Ôn Thư, nhưng đến cuối cùng, vì sao Ôn Thư vẫn không trở về bên cạnh Thẩm Luân?

Lời nói này cô không muốn nói ra, bởi vì cô không xác định được Ôn Thư có giống như Thẩm Luân nhớ rõ mọi chuyện hay không, Thẩm Luân là nam chính, nắm vai trò quan trọng trong cốt truyện cho nên không bị ảnh hưởng bởi hệ thống, vậy nữ chính Ôn Thư thì sao?

Điểm này Kiêu Tinh không thể đảm bảo. Cô cũng không muốn bỏ đá xuống giếng đành phải nhẫn nhịn.

Theo như hiểu biết của cô về Ôn Thư, lòng tự trọng của Ôn quá cao, hơn nữa Ôn Thư rất hận cô, cho nên chỉ còn biết dùng cách khoa môi múa mép trước mặt cô như vậy, cô cần gì phải so đo với một người như Ôn Thư.

Ôn Thư nói xong câu nói đó, trong lòng vô cùng lo lắng. Kết quả vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt u ám của Thẩm Luân, anh đi ngang qua Ôn Thư, lên tiếng cảnh cáo: “Cút đi xa một chút!”

Sắc mặt của anh không tốt lắm, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, nhưng mọi người xung quanh vẫn có thể nghe thấy được.

Nhất thời, trên mặt Ôn Thư hết xanh rồi lại trắng, lòng tự tôn đã bị tổn thương nghiêm trọng, vốn dĩ cô ta đến đây vì mục đích khác. Nhưng hiện không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại đây nữa, cô ta ra sức cắn chặt môi.

Nơi đây có không ít nhân vật nổi tiếng trong giới giải trí, còn có những tinh anh trong thương trường, mọi người đều thầm hiểu người nào bị Thẩm thiếu ghét bỏ, con đường tương lai sau này sẽ rất khó đi.

Ôn Thư lớn lên cũng khá xinh đẹp, trải qua thời gian mài dũa càng nở rộ, nhưng hiện giờ có không ít người cảm thấy thương hại thay cho số phận sau này của Ôn Thư.

Cung Trình quan sát hết thấy một màn này, ánh mắt hiện lên sự châm chọc. Lúc này nhìn thấy Kiều Tịnh đứng một mình ở nơi đó, không có Thẩm Luân, anh ta vui vẻ cần ly rượu tiến về phía cô, đi được nửa đường đã bị hai tên vệ sĩ áo đen cản lại.

Sắc mặt Cung Trình chợt thay đổi, vừa muốn lên tiếng, đột nhiên Thẩm Luân từ đâu xuất hiện trước mặt anh ta.

Thẩm Luân ngồi trên xe lăn, tuy không cao bằng Cung Trình, nhưng khí thế lại cường đại, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đặt trên phần bụng, nói thẳng vào vấn đề “Cung Trình, con trai riêng của Trần gia?”

Sắc mặt Cung Trình hơi trầm xuống.

“Anh cho người đi đâu tra tôi?”

Thẩm Luân mỉm cười trông khá phong độ: “Có qua có lại thôi, không phải anh cũng cho người đi đâu tra thân thế của tôi sao. Nhưng chắc anh cũng biết rõ một điếu, địa vị của tôi và anh không giống nhau. Tránh xa Kiều Tịnh một chút, nếu không lão già của Trần gia sẽ sống không được yên ổn đâu.”

“Anh uy hiếp tôi!” Sắc mặt Cung Trình dữ tợn, vừa muốn tiến lên đã bị hai tên vệ sĩ ngăn cản.

Trên đời này người mà Cung Trình kính trọng nhất chính là vị họ Trần kia, anh ta không thể để cha của mình gặp tổn hại gì.

Thẩm Luân vượt cổ tay áo, ngẩng đầu, khoé môi kiêu lên, ánh mắt sắc bén: “Đúng, là uy hiếp đấy, anh không phục à?”

Cung Trình nhìn Thẩm Luân thật lâu, ánh mắt dữ tợn từ từ thu liễm lại, cuối cùng vẻ mặt có chút khó coi.

Cung Trình ghen ghét với Thẩm Luân, anh ta cảm thấy không phục, dựa vào đâu từ nhỏ đến lớn Thẩm Luân đều có mọi thứ còn anh ta thì không, cũng có thể xem như Cung Trình luôn cảm thấy tự ti khi đứng đứng trước mặt Thẩm Luân.

Bởi vì lẫn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, Cung Trình trưởng thành hơn so với đám người bằng tuổi, anh ta cũng là một người thức thời.

Tuy anh ta rất muốn làm những việc khiến Thẩm Luân cảm thấy không thoải mái, nhưng nếu chuyện này ảnh hưởng đến an nguy của cha anh ta, đây chính là một cuộc đánh cược thua lỗ, làm như vậy không đáng.

Ngược lại Thẩm Luân càng để ý đến Kiêu Tịnh, Cung Trình càng có hứng thú với Kiêu Tịnh.

“Được, anh thắng rồi.” Cung Trình khôi phục lại dáng vẻ vân đạm khinh phong của một ảnh đế, thở dài lắc đầu.

Cung Trình rời đi không bao lâu, Kiêu Tịnh liền đi tới. Cô thu hồi ánh mắt: “Anh và Cung Trình nói chuyện gì vậy?”

Thẩm Luân nói: “Không nói gì cả.”

Ngữ khí của anh không tốt lắm, quay xe lẩn, đẩy về phía trước vài bước. Kiêu Tịnh cũng đi theo sau, đẩy anh đến một chỗ yên tĩnh, “Đã hơn bốn tháng rồi, chân anh vẫn chưa đi lại được sao?”

Thẩm Luân lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Anh đang không vui hả?” Kiêu Tịnh hỏi một câu.

“.....”

Thẩm Luân dè dặt lên tiếng thương lượng: “Em có thể đừng tiếp xúc quá nhiều với người đàn ông kia, được không?”

“Ai cơ, Cung Trình hả?”

Thẩm Luân không dám lớn tiếng với cô, chỉ biết nuốt uỷ khuất vào trong lòng.

Anh từng lén đi xem bộ phim điện ảnh cô tham gia cùng Cung Trình, trong phim còn có cảnh hai người hôn môi, tuy biết rằng cảnh đó Kiêu Tịnh đã dùng thế thân, nhưng anh vẫn cảm thấy không vui.

Cái thằng nhóc kia, rõ ràng là có mưu đồ với cô. Thẩm Luân đang đắm chìm trong suy nghĩ, chợt cảm nhận được sự ấm áp từ phía sau, Kiêu Tịnh đứng phía sau ôm lấy bả vai anh.

“Sao em lại ngửi thấy được mùi chua của dấm thế này.”

“Thì sao.”

Thẩm Luân chợt đỏ mặt, trong lòng vui sướng, khoé môi cũng thần nhiên cong lên.

Kiêu Tịnh cười nói: “Thẩm Luân, anh hãy tự tin lên một chút.”

“Đây là ý gì?”

“Trong lòng em chỉ có anh.” Kiêu cố ý kè sát bên tai anh nhẹ giọng nói.

Yết hầu khẽ động, giọng nói trầm khàn của anh vang lên: “Đừng nghịch nữa.”

Dường như Kiêu Tịnh vừa phát hiện ra được một châu lục mới, chẳng trách sao anh lại thích liếm vành tai của cô như vậy, thực ra cô cũng không cảm thấy được đi đâu gì, ngoại trừ có chút ngửa ngửa. Nhưng đổi lại là Thẩm Luân, thì đây chính là điểm mẫn cảm của anh.

Kiêu Tịnh đỏ mặt, nhưng cô vẫn còn tỉnh táo, cách một cánh cửa kính, có thể nhìn thấy bên trong phòng khách khứa đông đúc, lúc này cô chỉ muốn quay đầu bỏ chạy.

Thẩm Luân bắt lấy tay cô, kéo cô ngẩng lên đùi mình, sủng nịch nói: “Không dễ như vậy đâu, làm chuyện xấu xong liền muốn bỏ chạy à?”

Anh ngẩng nhìn khuôn mặt cô, đột nhiên anh hôn lên đôi môi cô.

“Ừm!”

Mặt Kiều Tịnh ngày càng đỏ, cô cảm thấy đây là do mình tự gây họa phải tự mình gánh chịu.

“Lời nói vừa rồi, em nên nói nhiều lần hơn nữa, anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Cô ngẩng trên đùi anh, mở mắt lên, nhìn thấy khoé mắt anh đỏ hoe, đôi tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt mang theo sự chờ mong.

Bỗng nhiên Kiều Tịnh cảm thấy trái tim mình như có thứ gì đó đâm vào, thật đau đớn.

“Trái tim của em chỉ dành cho anh.”

Đáy mắt của Thẩm Luân hiện lên ý cười.

“Em yêu anh.” Kiều Tịnh lại nói tiếp.

Lúc này, vành tai của Thẩm Luân nhiễm đỏ. Kiều Tịnh cảm thấy có chút vui mắt, cô đùa đến nghiện, tiến gần lại, dùng tay nâng mặt anh lên, mặt đối mặt, nhìn thẳng vào mắt anh mà nói: “Em yêu anh.”

Cả người Thẩm Luân cứng đờ, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào cô. Bỗng nhiên anh ôm lấy eo cô, bế cô lên, giây tiếp theo anh từ trên xe lăn đứng dậy.

Gương mặt đầy kích động, cũng mang theo sự lấy lòng, còn có thỏa mãn, anh nháp môi, “Em không gạt anh đấy chứ?”

Kiêu Tịnh trầm tư một lúc, đỏ mặt lắc đầu.

Ai nha, từ bao giờ trái tim của cô đã trở nên mềm yếu như vậy, cô không muốn nói ra những lời làm anh đau lòng. Cô cũng không muốn gây ra chuyện gì làm anh tổn thương, cô chỉ muốn cho anh một niềm vui nhỏ.

Thẩm Luân nhìn cô rất lâu, khoé môi chợt cong lên.

“Anh yêu em, vĩnh viễn chỉ yêu duy nhất một mình em.”

Anh muốn nắm tay em, cùng em đi đến răng long đầu bạc.

ÁNH TRẮNG SÁNG THAY THẾ CỦA NAM CHÍNH CẶN BÃ

Ngọc Cốt Tán
dtv-ebook.com

Chương 73: Phiên Ngoại 3: Thời Trần

Edit: Tiêu Mân Thâu

Việc Kiều Tịnh trở thành bà chủ của tập đoàn Thẩm Thị là vấn đề đã đóng thuyền, từ lúc ấy Thời Trần không có ngày nào được nhàn rỗi, luôn phải tìm cách ứng phó với những nhà đầu tư và những thương hiệu quảng cáo muốn đến nịnh bợ Kiều Tịnh.

Bọn họ không thể trực tiếp đi đến tìm Thẩm Luân, thì sẽ đặt mục tiêu lên người Kiều Tịnh. Còn anh ta thân là người đại diện của Kiều Tịnh, phải tìm cách xử lý ổn thỏa mọi chuyện thay cô.

Mấy ngày trước, Thẩm Luân đưa đến đây một đám vệ sĩ, muốn bọn họ ra sức bảo vệ Kiều Tịnh, lúc nào cũng lẻo đẻo đi theo sau Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh trầm mặc nửa ngày không lên tiếng, chưa đầy một buổi sáng đã tổng cổ đám người đó đi.

Nha đầu Diêu Diêu không tim không phổi còn cảm thấy việc này rất thú vị. Cô ấy thầm cảm thán: “Đúng là thế giới của kẻ có tiền, người tiền thường không thể nào hiểu nổi.”

Từ sau khi Kiều Tịnh và Thẩm Luân lãnh giấy đăng ký kết hôn, Thời Trần có cảm giác cuộc sống của mình đã khác lúc xưa một trời một vực.

Anh ta phát hiện người đại như mình càng ngày càng trở nên dư thừa, mọi việc của Kiều Tịnh đều có Thẩm Luân lo liệu, không chỉ có như thế, Thẩm Luân vô cùng đề phòng với anh ta, giống như xem anh ta là kẻ thứ ba muốn xen vào tình cảm của hai người bọn họ.

Thời Tr ần cảm thấy thật oan uổng.

Anh ta đường đường là một người có khát vọng, có lý tưởng, có chí khí, còn là một kim bài người đại diện, thế nhưng lại không có đất dụng võ.

Trong thời khắc thê lương thế này điện thoại lại reo lên, Thời Tr ần nhìn thấy dãy số quen thuộc xuất hiện trên màn hình điện thoại, do dự đến nửa ngày mới chịu bắt máy.

Trong điện thoại, giọng nói gấp gáp của Khương Hinh vang lên: “Thời Tr ần, chúng ta gặp nhau một lúc đi, việc này chỉ có anh mới có thể giúp được tôi.”

“Cô còn chưa chịu từ bỏ sao?” Đột nhiên Thời Tr ần cười lạnh một tiếng.

“Tôi biết anh rất thất vọng về tôi, nhưng thực sự gần đây tôi rất cần tiền, anh cho tôi mượn một số tiền đi, không nhiều lắm đâu, chỉ mười vạn thôi.”. Đọc truyện tại [|| TRUMtruyen.me ||](#)

Gần đây tin tức Khương Hinh sử dụng thuốc kích thích đã bị đám paparazzi đào ra, chuyện này không thể trách người khác, đều do chính cô ta không quản tốt chuyện của mình, còn liên lụy đến người đại diện của cô ta.

Việc Khương Hinh gọi điện thoại mượn tiền không chỉ có một hai lần, Thời Tr ần nhìn thấu mục đích của Khương Hinh, ngoại trừ cảm thấy bất đắc dĩ cùng tiếc hận ra, Thời Tr ần nhất quyết sẽ không cho Khương Hinh mượn một đồng.

“Khương Hinh, nếu cô còn xem tôi là bạn bè, hiện giờ hãy đi cùng tôi đến trại cai nghiện.”

“... không.”

Thời Tr ần không nhiều lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong mắt Khương Hình anh ta chỉ là một lớp xe dự phòng không hơn không kém, chỉ cần Tiễn Lập ngoắc tay một cái, Khương Hình sẽ lập tức chạy đến chỗ Tiễn Lập ra sức lấy lòng.

Cũng may mấy năm qua Thời Trăn đã chết tâm với Khương Hình, sự quan tâm của Thời Trăn dành cho Khương Hình chỉ ở mức bạn bè, cũng không muốn nhìn thấy Khương Hình càng ngày càng sa đoạ.

Thời Trăn bước lên xe, điện thoại lại reo lên. Cuộc gọi này là của Kìêu Tịnh.

“Alo, Thời ca anh có rảnh không, giúp em đi đến siêu thị mua vài món đồ nhé.”

Trong điện thoại, Kìêu Tịnh lên tiếng nhờ vả. Thời Trăn nhìn đồng hồ, cũng đã bốn giờ rưỡi chiều, cho nên lập tức đồng ý: “Rảnh, em muốn mua thứ gì cứ nhắn tin trên Wechat cho anh, anh sẽ mang chúng đến cho em.”

Không bao lâu, Kìêu Tịnh nhắn đến một tin nhắn khá dài, nào là trứng gà, thịt bò, rau cải, trái cây linh tinh.

Xem ra, Kìêu Tịnh muốn nấu một bữa tối thịnh soạn. Thời Trăn cất điện thoại, khởi động xe đi đến siêu thị. Hơn nửa tiếng sau, Thời Trăn xách túi lớn túi nhỏ gõ cửa nhà Kìêu Tịnh, không bao lâu, cửa được mở ra.

Người mở cửa chính là Thẩm Luân, trên người anh đeo tạp dề, trong tay còn cầm cái xẻng chiên trứng.

“Đem đồ vào nhà đi.”

Thẩm Luân đưa mắt nhìn Thời Trăn, mở rộng cửa, ý bảo Thời Trăn đem đồ vào nhà, để đồ xong cần phải biết thức thời mà rời đi.

Thời Trăn thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng, giống như bị lạc vào sương mù.

Trong phòng khách, Kiều Tịnh ngồi trên ghế sofa ăn đồ ăn vặt xem TV, nhìn thấy Thời Trần đến, cô giúp Thời Trần đem đồ đặt lên bàn.

Thời Trần thừa dịp Thẩm Luân đi vào phòng bếp nấu ăn, anh ta thấp giọng nói: “Em giỏi thật đấy, em đã dùng cách gì mà làm cho Thẩm Luân trở nên đắm đuối như vậy?”

Thẩm Luân là một nhân vật lớn, hiện giờ còn biết cả việc nấu ăn, đi đâu này chứng tỏ Thẩm Luân rất yêu Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh bình tĩnh nói: “Có muốn ở lại dùng bữa tối không, nhân tiện thử xem tài nghệ nấu nướng của anh ấy, ăn vào cũng không chết được đâu.”

Thẩm Luân nghe thấy cô nói như vậy, không dám giận cũng không dám mắng cô, anh yêu thương cô còn không hết, nhưng không chứng tỏ anh cũng sẽ đối xử tốt với người ngoài như vậy.

Bất thành linh Thẩm Luân liếc xéo Thời Trần, ánh mắt đầy u ám.

Thời Trần lúng túng, thân thể phát lạnh, khi Kiều Tịnh mời anh ta ở lại dùng cơm, anh ta vội vàng từ chối: “Thôi đi, anh là một cậu độc thân, không muốn ngồi ở đây xem bọn em phát cầu lương đâu.”

Thẩm Luân ném cho Thời Trần một ánh mắt đầy tán thưởng.

Kiều Tịnh liếc mắt nhìn Thẩm Luân, mỉm cười nói với Thời Trần: “Thôi vậy, anh lái xe về nhà cẩn thận nhé.”

Thời Trần nói đừng lo lắng cho anh, sau đó đi về phía huyênh quan, nhẹ nhàng đóng cửa lại, còn nghe thấy trong nhà truyền ra giọng nói dịu dàng của Thẩm Luân.

“Em nếm thử viên sủi cỏ này đi, vẫn còn nóng, ... Để anh thổi nguội nó cho em.”

Sau khi cánh cửa khép lại, cầu lương không còn phát tiếp được nữa.

Thời Tr ần nhìn hoàng hôn phía chân trời, quay đầu nhìn lại cánh cửa đóng kín, cảm thấy trong lòng hiu quạnh.

Thời Tr ần nghĩ, có lẽ mình cũng nên tìm đối tượng để yêu đương thôi.

Cuối cùng trước khi rời đi Thời Tr ần thoáng nhìn qua cánh cửa nhà của Ki ều Tịnh, khoé môi cong lên, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, sau đó lái xe rời đi.

— — — — -// — — // — — — — —

* Editor: Mỗi lần hoàn truyện là tâm trạng lại b ối h ối. Tạm biệt Thẩm Luân cùng Ki ều Tịnh nhé! Chúng ta hãy để hai người tiếp tục sống trong thế giới ngọt ngào đó. Về phần Thời Tr ần, nhiều lúc mình từng cho rằng anh ấy cũng có tình cảm với Ki ều Tịnh, có lẽ là không nói ra mà thôi! Cũng mong anh ấy trong thế giới đó đi tiếp cuộc sống của mình, gặp một cô gái thuộc về mình!! Tạm biệt!!!